

Tình Thiên

Contents

Tình Thiên	2
1. Chương 1 : Dương Phụng Tiên	2
2. Chương 2 : “kỳ Tài” Cao Thọ	9
3. Chương 3 : Đối Mặt	20
4. Chương 4 : Bạch Đạo ?! Hắc Đạo ?!	30
5. Chương 5 : Thân Thế Bí Ẩn	40
6. Chương 6 : Bên Bờ Làm Nô	52
7. Chương 7 : Người Thượng Đẳng, Người Hạ Đẳng	61
8. Chương 8 : Hắc Bạch Không Cùng Đường.	67
9. Chương 9 : Tình Si Dại	77
10. Chương 10 : Hồ Ngôn Loạn Ngữ Hí Lộng Phi Yến Thiên Trang	84
11. Chương 11 : Người Chính Đạo ?!	93
12. Chương 12 : Cường Dân ?!	104
13. Chương 13 : Vô Ảnh Phi Tiên	113
14. Chương 14 : Tham	122
15. Chương 15 : Tử	130
16. Chương 16 : Hận	137
17. Chương 17 : Làm Việc Bí Ẩn	144
18. Chương 18 : Bị Lừa	151
19. Chương 19 : Sát Tử Kiếm Vương	162
20. Chương 20 : Là Tình Là Hận	169
21. Chương 21 : Tử Địa U Minh	180
22. Chương 22 : Bảo Kiếm Vô Minh	190
23. Chương 23 : Bóng Tử Thần	197
24. Chương 24 : Vạn Hoa Lô	204
25. Chương 25 : Chung Mẫn Mẫn	212
26. Chương 26 : Mỹ Nhân Kế	217
27. Chương 27 : Đông Phương Vũ	226
28. Chương 28 : Đấu Trường	238
29. Chương 29 : Trò Chơi Ong Bướm	247
30. Chương 31 : Ve Sầu Thoát Xác	254
31. Chương 32 : Bóng Tình	262
32. Chương 33 : Minh Chủ	268
33. Chương 34 : Hận Tình	277
34. Chương 35 : Bóng Tối Dĩ Vãng	284
35. Chương 36 : Vuốt Râu Hùm	289
36. Chương 37 : Bóng Tối Phía Sau	297
37. Chương 38 : Đoạn Tuyệt	305
38. Chương 39 : Yêu	312
39. Chương 40 : Tình Đầu Là Tình Cuối.	318
40. Chương 41 :	327

41. Chương 42 : Phản Bội	339
42. Chương 43 : Trên Đỉnh Thiên Vân Sơn	350
43. Chương 44 : Muốn Trèo Lên.	357
44. Chương 45 : Sụp Đổ	363
45. Chương 46 :	370
46. Chương 47 : Lệ Tình	376
47. Chương 48 : Phân Rõ Trắng Đen	385
48. Chương 49 : Tri Kỷ Tri Âm	390
49. Chương 50 : Nhất Kiếm	395
50. Chương 51 : Vô Lâm Minh Chủ	401
51. Chương 52 : Đoạn Kết	406

Tình Thiên

Giới thiệu

Có người là có giang hồ, có người tất có phân tranh. Hắc Bạch nhị đạo ngàn năm song đấu vẫn chưa

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-thien>

1. Chương 1 : Dương Phụng Tiên

Chương 1 : Dương Phụng Tiên

Trong màn mưa phùn lất phất của tiết trời lập xuân, khoảng khắc của sự sinh sôi nảy nở của vạn vật tự nhiên, nhưng chính bầu trời âm u làm cho cảnh sắc Giang Châu trở nên ảm đạm.

Giang Châu khoát lên lớp áo màu xám của trời mây, nhưng không vì thế mà “Bạch Ngọc Lâu” kém phần náo nhiệt. Tọa lạc ngay trung tâm Giang Châu phồn hoa đô hội, Bạch Ngọc Lâu đúng như một sự thu nhỏ của Giang Châu bởi sự nhộn nhịp của nó. Sự nhộn nhịp lúc nào cũng có ở đây bất kể các loại gió mùa mưa nắng. Tòa lầu với những mái vòm cong vút, những dây hoa đăng mời chào khách thập phương. Hơn thế nữa, còn có những trang mỹ nữ như những nàng tiên kiều diễm trong những bộ cánh đủ màu sắc tạo nên sự quyến rũ lạ thường mà không một vị khách nào có thể làm ngơ trước sức quyến rũ đó.

Trong màn mưa phùn đó, một thư sinh vận bạch y thả bước chậm rãi đến trước ngưỡng cửa đại sảnh Bạch Ngọc Lâu. Y dừng bước ngay ngưỡng cửa, lấy tay phải phủi lớp bụi nước đọng trên hai bờ vai mình, rồi mới bước vào.

Nếu ở Bạch Ngọc Lâu có những nàng kiều diễm đẹp như tranh vẽ thì thư sinh đúng là một trang mỹ nam tử với khuôn mặt khôi ngô, tuấn tú. Dáng người thư nhả mà bất cứ một nữ nhân nào khi đối diện hẳn cũng phải mơ mình có một ý trung nhân như chàng.

Sự xuất hiện của thư sinh khiến những nàng kiều nữ xinh đẹp cũng phải chú ý nhìn đến. Rồi như thể từ thư sinh có một sức quyến rũ mời gọi, mà chẳng ai bảo ai, họ cùng bước đến nghênh đón.

Những nàng kiều nữ nhao nhao mời gọi thư sinh, nhưng đáp lại lời mời gọi đó, thư sinh chỉ ban phát cho họ ánh mắt gọi tình và nhu nhã. Y từ tốn nói:

- Tại hạ đến Bạch Ngọc Lâu để tìm một người.

Những nàng kiều nữ vốn vờ hỏi:

- Chàng tìm ai ... Chàng tìm ai ...

Điểm một nụ cười mỉm, thư sinh ôn nhu nói:

- Tại hạ mạo phạm tìm chủ nhân Bạch Ngọc Lâu Hoàng Tướng.

- Chàng vào đây đi, để Thiên Thiên gọi Hoàng đại gia đến bồi tiếp chàng.

Thư sinh nhìn kỹ, điểm nụ cười mỉm, khẽ gật đầu rồi nói:

- Tại hạ làm phiền cô nương vậy.

Y nói rồi bước thẳng đến chiếc bàn đặt ngay gốc đại sảnh. Những nàng kiều nữ bầu quanh y.

Người đứng gần nhất ghé miệng vào tai y như thể muốn thả luồng hơi thở thơm tho của mình vào khứu giác thư sinh. Thư sinh thản nhiên tiếp nhận luồng hơi thở thơm tho của nàng.

Y từ tốn nói:

- Phiền cô nương cho tại hạ một cân rượu.

Nàng kiều nữ hối hả đi lấy rượu cho y.

Ả kiều nữ đứng sau lưng, choàng tay qua cổ thư sinh. Nàng ta như thể muốn gác cằm lên vai y, thậm chí còn dán cả thân mình lên lưng gã.

Thư sinh như đã quá quen với những cảnh này trong những kỷ lâu, nên chấp nhận sự lả lơi của ả kiều nữ.

Ả kiều nữ nhỏ nhẹ nói:

- Công tử ... sẽ ở lại với thiếp chứ.

Thư sinh nhìn ả điểm nụ cười rồi nói tiếp:

- Khi nào tại hạ gặp được Hoàng Tướng sẽ bồi tiếp cô nương.

Ả kiều nữ sáng mắt, rạng rỡ hẳn lên:

- Chàng không dối thiếp chứ.

Thư sinh ôn nhu nói:

- Tại hạ không biết nói dối.

Giọng nói của y nghe thật trầm và ấm áp như rót mật vào tai ả kiều nữ. Chỉ nghe giọng nói của thư sinh thôi mà mặt nàng đã đỏ bừng e thẹn như những trang tiểu thư khuê các, đầu tiên gặp y trung nhân đã từng mơ tưởng trong giấc mộng.

Hỷ Hỷ muốn biết tên của chàng.

Nụ cười mỉm lại hiện trên hai cánh môi gã. Nụ cười thật gợi tình, khiến cho những ả kiều nữ đang quây quanh phải ngẩn ngơ cả người. Tất nhiên người gây ngất nhất tức là Hỷ Hỷ.

Như thể ban phát cho những nàng kiều nữ kia nụ cười đa cảm và đầy gợi tình đó, thư sinh mới nhướng mày nói với Hỷ Hỷ:

- Hỷ Hỷ cứ đặt cho ta một cái tên cũng không sao.

Hỷ Hỷ bẽn lẽn, lả lơi nguýt thư sinh rồi nói:

- Hỷ Hỷ sẽ đặt tên cho chàng nghe.

- Tại hạ sẽ nhớ mãi cái tên mà Hỷ Hỷ cô nương ban tặng.

Hỷ Hỷ nguýt thư sinh rồi nhỏ nhẹ nói:

- Hỷ Hỷ đặt cho chàng một cái tên ...

Nàng ngập ngừng như thể suy nghĩ rồi nói tiếp:

- Cái tên Tống Ngọc thư sinh.

Thư sinh mỉm cười nói:

- Cũng được ... Nhưng tiếc một điều cái tên này tại hạ đã nghe thiên hạ nhắc đến nhiều rồi. Nếu tại hạ nhận, sợ rằng Tống Ngọc sẽ bảo tại hạ là người mạo danh sao. Tâm của tại hạ không thích bị người khác hiểu lầm mình là kẻ mạo danh.

Hỷ Hỷ nheo mắt:

- Vậy Hỷ Hỷ biết đặt cho chàng tên gì đây. Hỷ Hỷ không thể đặt tên cho chàng rồi.

- Vậy cô nương cứ gọi tại hạ là Dương Phụng Tiên.

- Dương Phụng Tiên ...

Thư sinh gật đầu.

Hỷ Hỷ bá cứng lấy cổ thư sinh, dán chặt người mình vào lưng y. Nàng nhỏ nhẹ nói vào tai Phụng Tiên:

- Dương tướng công.

Phụng Tiên khẽ gật đầu.

Hỷ Hỷ nhỏ nhẹ nói tiếp:

- Khi nào xong chuyện với Hoàng lão thì chàng lên thư phòng với thiếp nhé.

- Ta không bao giờ từ chối lời thỉnh cầu của giai nhân.

Bầu rượu một cân được đem đến đặt trước mặt Dương Phụng Tiên. Cùng lúc đó Hoàng Tướng cùng hai gã gia nhân từ cửa hậu bước lên chính sảnh. Hoàng Tướng người tầm thước, lực lưỡng, đúng là một kẻ vai u thịt bắp. Chỉ thấy bộ tạng của Hoàng Tướng thôi, bất cứ ai cũng phải e dè. Hoàng Tướng đứng ngay cửa hậu quan sát gã thư sinh.

Hoàng Tướng ra dấu cho những nàng kiều nữ lui bước. Thư sinh nhìn Hoàng Tướng.

Hai người chạm mắt với nhau. Thư sinh điểm nụ cười mỉm thật là lời cầu tình. Nụ cười của y khiến cho họ Hoàng buông một tiếng thở ra như thể vừa trút xong một gánh nặng.

Y cùng hai gã gia nhân bước đến trước mặt Dương Phụng Tiên. Hoàng Tướng nhìn Dương Phụng Tiên nói:

- Công tử muốn gặp Hoàng mẫu.

Phụng Tiên lấy trong ống tay áo một cuộn giấy đặt lên bàn, rồi nhìn Hoàng Tướng nói:

- Tại hạ thỉnh lão mở ra xem.

Hoàng Tướng cầm lấy cuộn giấy trải ra bàn. Đó là một bức họa vẽ chân dung Hoàng Tướng với hàm râu quai nón xồm xoàm, bên dưới bức họa truyền thần là dòng chữ thảo:

“Dị Thần Sát Hoàng Tướng. Hắc Đạo”.

Hoàng Tướng nhìn Phụng Tiên:

- Công tử đã vẽ Hoàng mẫu .

Không trả lời thẳng vào câu hỏi của Hoàng Tướng, Dương Phụng Tiên hỏi ngược lại y:

- Người trong bức họa này có phải là Di Thần Sát Hoàng Tướng lão.

Hoàng Tướng gật đầu:

- Đúng là Hoàng mẫu .

Dương Phụng Tiên ôm quyền nói:

- lão là một trong những đại cao thủ của võ lâm Hắc đạo.

- Không sai, hẳn công tử định bán bức họa này cho Hoàng mẫu .

Phụng Tiên bưng bầu rượu, từ từ đứng lên. Y nhìn Hoàng Tướng, ôn nhu nói:

- Tại hạ không bán mà sẽ tặng cho Hoàng lão.

- Công tử tặng cho Hoàng mẫu à.

Phụng Tiên gật đầu.

Hoàng Tướng dòm Phụng Tiên nói:

- Công tử tặng ta bức họa này, ta không biết lấy gì tặng lại cho công tử.

Phụng Tiên ôn nhu nói:

- lão có một thứ tặng lại cho tại hạ ... Một thứ mà tại hạ rất muốn lão tặng.

Hoàng Tướng cau mày:

- Công tử muốn ta tặng lại cái gì nào.

Phụng Tiên thản nhiên đáp lời:

- Cái mạng của lão. Hoàng lão tự kết liễu mình hay đợi tại hạ ra tay.

Nghe Phụng Tiên nói, bất giác Hoàng Tướng lui lại nửa bước. Y nhìn Phụng Tiên với hai luồng uy nhân xăm xoi và lạ lẫm.

Nụ cười mỉm lả lơi lại hiện trên miệng Phụng Tiên. Y vẫn giữ chất giọng thật ôn nhu từ tốn, chẳng có chút biểu lộ gì gọi là có hận có thù với họ Hoàng.

- Hoàng lão có cần tại hạ giải thích vì sao tại hạ đến lấy mạng lão không?

- Hoàng mẫu rất muốn biết.

- Chỉ có lý do duy nhất tại hạ giết lão vì lão là vị thần sát Hoàng Tướng, người của Hắc đạo.

Hoàng Tướng sa sầm mặt:

- Lý do đó mà công tử đến lấy mạng ta?

Phụng Tiên thản nhiên gật đầu:

- Mỗi một lý do đó thôi ... Tại hạ là người của Bạch đạo, nên phải lấy mạng người của Hắc đạo. Đó là lý do duy nhất mà tại hạ đến tìm lão.

Mặt Hoàng Tướng sa sầm:

- Người chắc điên rồi ... hay ngươi muốn đi tìm cái chết mà dẫn thân vào Bạch Ngọc Lâu vuốt râu hùm Di Thần Sát Hoàng Tướng.

Hoàng Tướng vừa nói vừa chỉ tay vào mặt Phụng Tiên:

- Lấy cái mạng chó của gã cho Hoàng mẫu .

Lệnh của Hoàng Tướng phán ra, ngay lập tức hai gã gia nô Bạch Ngọc Lâu lòn tay ra sau lưng rút khoái đao. Hai gã đó vừa rút được ngọn khoái đao thì cũng rống lên một tiếng:

- Ối!

Cả hai chỉ rống lên một tiếng duy nhất, bỏ đốc đao ôm lấy tam tinh lão đảo rồi đổ sầm, nện mặt xuống đất. Thủ pháp phóng ám tiễn của Phụng Tiên khiến Hoàng Tường giật mình. Y xuất thủ quá nhanh, nhanh đến độ Hoàng Tường gần như chẳng kịp phát hiện thủ pháp của Dương Phụng Tiên.

Hoàng Tường lùi lại một bộ.

Lúc này Dương Phụng Tiên mới dốc cân rượu đổ lên bức họa truyền thần của Hoàng Tường.

Rượu tràn lên bức họa làm lem chân dung của Hoàng Tường.

Phụng Tiên đổ xong tịnh rượu một cân làm nhòe bức họa của Hoàng Tường rồi nhìn y từ tốn nói:

- Tại hạ đã tiễn Hoàng lão.

Hoàng Tường nghiêng răng, rít giọng nói:

- Người tiễn ta hay ta tiễn người.

Cùng với lời nói đó, Hoàng Tường vỗ luôn một chưởng công thẳng vào Dương Phụng Tiên.

Bằng một bộ pháp thần kỳ, Phụng Tiên vừa lách tránh chưởng công của đối phương, vừa vươn trảo thộp vào hõ hẩu. Chỉ hơi nhích người về phía sau nửa bộ, Dương Phụng Tiên kéo nhẹ Hoàng Tường về phía mình. Công huyệt đối thủ, chưa kịp biến chiêu thủ bộ thì bị Phụng Tiên kéo về phía trước, họ Hoàng chơi với không sao gượng lại được. Khi gã trụ được thân ảnh thì tam tinh đã bị chỉ pháp của Phụng Tiên điểm tới.

Chỉ pháp của Phụng Tiên chạm nhẹ vào tam tinh của Hoàng Tường liền dừng lại. Mặc dù chỉ chạm nhẹ vào tam tinh thôi, nhưng sát khí tử thần từ đầu ngọn chỉ vẫn khiến họ Hoàng rùn mình.

Phụng Tiên ôn nhu nói:

- Ai sẽ tổng tiễn ai?

Giọng nói của Dương Phụng Tiên rất ôn nhu từ tốn nhưng Hoàng Tường vẫn rợn cả người với cảm giác gay buốt cột sống. Y cứ thử người ra không đáp lời Phụng Tiên.

Điểm nụ cười mỉm, Phụng Tiên nói:

- Lão không trả lời được à.

Sắc diện Phụng Tiên đỏ rần. Mấy mươi năm ngang dọc giang hồ võ lâm với ngoại danh Dị Thần Sát, ngoại danh mà giới Hắc đạo ai cũng ngưỡng mộ nếu không muốn nói e dè, nay lại rơi vào tình cảnh này, hỏi sao Hoàng Tường không thẹn cho được.

Hoàng Tường miễn cưỡng nói:

- Hoàng mẫu nghĩ ... công tử hẳn còn lý do nào khác hơn lý do đã nói với Hoàng mẫu .

Phụng Tiên lắc đầu:

- Chẳng có lý do nào khác hơn lý do đó cả.

- Chỉ vì Hoàng mẫu là người của Hắc đạo nên phải chết sao?

- Chỉ một lý do đó thôi. Không chỉ mình lão chết mà còn nhiều người của Hắc đạo phải chết nữa. Hắc đạo là tiện nhân, một là chết hai là nô nhân cho Bạch đạo. Đó là ý của tạo hóa.

- Nô nhân ... Nghĩa là Hoàng mẫu còn có cơ hội làm nô nhân.

- lão đã nhận ra lời nói của Phụng Tiên đúng rồi à?

Hoàng Tường méo xệch mặt, răng trên cắn vào môi dưới nhưng không thốt nửa lời.

Phụng Tiên từ tốn nói:

- lão đồng ý làm nô nhân chứ.

Hoàng Tường miễn cưỡng nói:

- Hoàng mỗ đã là bại tướng. Ta không còn sự lựa chọn nào. Công tử muốn xử ta thế nào cũng được.
- Vậy Phụng Tiên cho lão một cơ hội sống, cơ hội làm nô nhân.

Vừa nói Phụng Tiên vừa điểm vào tĩnh huyết của Hoàng Tường. Bị điểm huyết vào Tĩnh huyết, Hoàng Tường buột miệng hỏi:

- Đã cho Hoàng mỗ làm nô nhân sao còn điểm huyết vào Hoàng mỗ .

Phụng Tiên mỉm cười từ tốn nói:

- Nô nhân khác với những con người bình thường chỗ nào.
- Hoàng mỗ không biết.
- Không biết thì Phụng Tiên sẽ nói cho lão biết ... Nô nhân khác với những người bình thường là bị đóng dấu ... Cuộc đời của nô nhân mang hình dáng một con người, nhưng là con người động vật. Cuộc đời của một con chó e rằng hơn cuộc đời của nô nhân.

Phụng Tiên nói rồi, lấy luôn một khối ngọc để sẵn trong ngực áo. Hoàng Tường lộ mắt nhìn.

- Người định làm gì Hoàng mỗ .
- Đóng dấu lão.
- Vừa nói Phụng Tiên vừa vận công vào khối ngọc. Khối ngọc trên tay Phụng Tiên sáng hẳn lên.

Thấy khối ngọc tỏa sáng, Hoàng Tường biến sắc xanh rờn. Y lắp bắp nói:

- Dương đệ tử ...
- Trở thành nô nhân cũng hơn là chết.

Lời còn đọng trên cửa miệng thì Phụng Tiên đóng khối ngọc vào ngay trán Hoàng Tường.

Một làn khói bốc lên ngay giữa trán họ Hoàng, cùng với tiếng rống của y, tiếng rống của họ Hoàng khiến những nàng kiều nữ tuôn chạy vào đại sảnh, nhưng tất cả đều thờ người ra nhìn cảnh tượng đó. Không màng đến những ả kiều nữ đang dõi mắt nhìn mình, Phụng Tiên rút khối ngọc lại, trả vào ngực áo. Trán Hoàng Tường đỏ ửng, hiện rõ hai chữ “Nô Nhân”.

Phụng Tiên nhìn Hoàng Tường:

- Kể từ bây giờ ngươi không còn là Hoàng Tường nữa. Mà là nô nhân thứ nhất vinh dự cho ngươi đó.

Trong khi Phụng Tiên nói thì Hoàng Tường cứ lộ mắt nhìn y. Phụng Tiên mỉm cười, giải huyết đạo cho Hoàng Tường.

Vừa được Phụng Tiên giải tĩnh huyết, Hoàng Tường rống lên:

- Ta giết ngươi.

Lời vừa thốt ra, Hoàng Tường chồm tới Phụng Tiên, những tưởng như muốn ăn tươi nuốt sống y bằng tất cả sự căm thù, căm phẫn của mình. Nhưng một ánh chớp nhoáng lên khi Phụng Tiên cắt hữu thủ thành một vòng cung lướt qua vỏ Hoàng Tường.

Ánh chớp bạc biến mất thì Phụng Tiên chấp tay sau lưng, trong khi đó Hoàng Tường vẫn vươn song thủ tưởng chụp đến gã nhưng lại đứng phỗng ra như bị trời trồng.

Phụng Tiên nhìn Hoàng Tường:

- Ta đã nói rồi, đời nô nhân rẻ mặt lắm, còn thua một con chó.

Hoàng Tường cứ nhìn Phụng Tiên chăm chăm. Cục yết hầu chạy lên chạy xuống như y đang nuốt cái gì đó. Mãi một lúc Hoàng Tường mới nói:

- Ta đứt đầu rồi ư?

Ý nói dứt câu thì máu trào ra quanh cổ y, máu phun lên đầy thủ cấp của y, trượt dần tới trước rồi rơi xuống sàn gạch Bạch Ngọc Lâu.

- Bộp Phụng Tiên thản nhiên chứng kiến cái chết của họ Hoàng bằng vẻ mặt thật hoan hỷ.

Khuôn mặt khô ngô tuấn tú của Dương Phụng Tiên chẳng biểu cảm một nét gì thương cảm cho người vừa chết bởi sát chiêu tử thần của y.

Những ả kiều nữ rú lên, ôm lấy mặt chẳng dám nhìn cảnh tượng đó.

Phụng Tiên thả bước đến bên Hỷ Hỷ. Hỷ Hỷ nhìn Phụng Tiên bằng ánh mắt thất thần.

Nàng gần như bủn rủn cả tứ chi khi tiếp nhận ánh mắt của Phụng Tiên rọi vào mình. Nụ cười mỉm gợi cảm lại hiện ra trên hai cánh môi mỏng của Phụng Tiên. Cũng vẫn nụ cười gợi cảm tình tứ đó, nhưng giờ đây Hỷ Hỷ lại có cái nhìn khác hẳn với lần trước.

Thấy vẻ mặt hồi hộp của nàng, Phụng Tiên từ tốn nói:

- Nàng sợ tại hạ?

Hỷ Hỷ miễn cưỡng gật đầu:

- Hỷ Hỷ đang sợ.

- Việc làm của Phụng Tiên khiến nàng sợ.

Hỷ Hỷ gật đầu thừa nhận lời nói của Phụng Tiên.

Phụng Tiên nhướn mày ôn nhu nói:

- Nàng khác với Hoàng Tường. Hoàng Tường là người của Hắc đạo nên y phải trở thành nô nhân. Nếu y không muốn trở thành nô nhân thì y phải chết. Còn nàng là người bình thường. Phụng Tiên đâu làm gì nàng.

Nắm tay Hỷ Hỷ, Phụng Tiên nói tiếp:

- Nàng còn có ý bồi tiếp tại hạ không?

Hỷ Hỷ không đáp lời Phụng Tiên, mà lại gật đầu.

Tạo một nụ cười mỉm khích lệ Hỷ Hỷ, Phụng Tiên nắm tay nàng dìu đi. Y đưa Hỷ Hỷ về gian thư phòng của nàng, rồi đóng cửa lại. Phụng Tiên bế Hỷ Hỷ lên khỏi sàn gạch đưa đến đặt nằm dài trên tràng kỷ.

Phụng Tiên ngồi xuống bên Hỷ Hỷ. Y nhìn nàng hỏi:

- Nàng hết sợ chưa?

- Vẫn còn sợ.

- Thế thì đâu còn hứng thú để giao hoan với ta.

Nói rồi Phụng Tiên đứng lên, y nhìn Hỷ Hỷ rồi lấy một nén vàng đặt trên bụng nàng:

- Hy vọng lần sau nàng sẽ không sợ ta. Ngược lại với cái sợ nàng phải cho hoan hỷ với những gì ta đã làm.

Y điểm một nụ cười gợi tình như thể ban tặng cho Hỷ Hỷ rồi thả bước ra cửa. Phụng Tiên chưa kịp mở cửa thì Hỷ Hỷ đã nhồm lên gọi:

- Dương công tử.

Y dừng bước quay lại.

Hỷ Hỷ miễn cưỡng nói:

- Hỷ Hỷ không bồi tiếp công tử ... Hỷ Hỷ xin trả lại nén vàng này cho người.

Phụng Tiên khoát tay:

- Nàng hãy giữ lấy. Ít ra thì ta và nàng đã bước vào thư phòng của nàng.

- Nhưng ...

Đôi chân mày lưỡi kiếm của Phụng Tiên nhướn lên:

- Không sao ... Ta lại ghé đến đây lần sau mà ... Cứ giữ lấy nén vàng đó xem như ta gởi cho nàng chờ cuộc tái ngộ lần sau.

Phụng Tiên nói xong mở cửa bước thẳng ra chẳng ngoái đầu nhìn lại. Hỷ Hỷ toan gọi y lần nữa, nhưng rồi lại thôi. Rồi thư phòng của Hỷ Hỷ, Phụng Tiên bước xuống gian đại sảnh.

Y nhìn lại xác Hoàng Tường và hai gã gia nhân Bạch Ngọc Lâu:

- Tự người đi tìm cái chết cho người.

Y nói rồi ung dung quay bước đi thẳng ra ngoài Bạch Ngọc Lâu, mặc nhiên với những ánh mắt của các nàng kiều nữ đang nhìn theo mình. Bầu trời Dương Châu vẫn khoát một màu xám xịt trong màn mưa phùn lất phất.

2. Chương 2 : “kỳ Tài” Cao Thọ

Chương 2 : “Kỳ tài” Cao Thọ

Hai người một già một trẻ dừng bước trước cửa Bạch Ngọc Lâu, đã đóng cửa im ỉm. Lá cờ tang treo trước cửa Bạch Ngọc Lâu khiến cho lão già cau mày.

Lão già lẩm nhẩm nói:

- Chuyện gì đã xảy ra cho Hoàng lão đệ Thư sinh đi cạnh nhìn qua lão già:

- Thúc phụ! Trong Bạch Ngọc Lâu đang có đại tang. Thúc phụ còn định vào làm gì?

- Cao Thọ! Người đừng có nghĩ càn đó nhé.

Thư sinh giả lả cười. Nụ cười trên miệng y thật ngộ nghĩnh, khi hiện ra làm khỏa lấp lòng người. Y chỉ lá cờ tang:

- Những nàng kiều nữ trong Bạch Ngọc Lâu hẳn đang đội tang. Hay là Thúc phụ tìm kỹ lâu khác đi. Giang Châu đâu có thiếu kỹ viện.

Cao Thọ vừa nói vừa nhìn lão trượng.

Lão trượng gắt gỏng nói:

- Ta không phải đến Bạch Ngọc Lâu để tìm gái ... Người nhớ điều này nhé.

Cao Thọ gật đầu:

- Thế mà con cứ ngỡ từng ấy tuổi rồi Thúc phụ vẫn còn nhả hứng như thuở còn là Đào Hoa Tặc ấy chứ.

Lão trượng lường Cao Thọ. Lão thở hắt ra rồi nói:

- Ta đã quên cái danh Đào Hoa Tặc đó rồi ... người đừng nhắc lại làm chi nữa ...

Lão nói rồi đi thẳng đến Bạch Ngọc Lâu. Chẳng có ai ra mở cửa cho lão. Cao Thọ bước đến bên lão già nói:

- Thúc phụ ... Chẳng có ai ra mở cửa đâu ... Chúng ta đi nơi khác đi.

Lão già làu bàu nói:

- Ta nói với người bao nhiêu lần rồi ... Không phải ta đến Bạch Ngọc Lâu để tìm gái ...

mà đến để tìm Hoàng nhị thúc của người.

- Hoàng nhị thúc biết Thúc phụ đến chứ?

- Nếu biết thì lão Hoàng đã đoán ra rồi.

Lão già nói rồi lại gõ cửa nhưng chẳng có ai ra mở cửa. Lão buột miệng nói:

- Quái lạ thật ... Bộ tất cả chết hết rồi sao.

Cao Thọ nói:

- Thúc phụ để cho con.

Cao Thọ vừa nói vừa thẳng chân đá thật mạnh vào cửa tòa kỹ lâu.

- Rầm.

Lão già tròn mắt nhìn gã:

- Người làm cái gì vậy.

- Có làm như vậy nhị thúc Hoàng Tường mới nghe.

- Người định phá tòa kỹ lâu của nhị thúc người đó à.

- Tiểu diệt chỉ đá vào cửa thôi chứ đâu có phá tòa kỹ lâu của nhị thúc.

Cao Thọ vừa nói dứt câu thì cửa dịch mở. Y nhìn lại lão già nói:

- Thúc phụ thấy không ... Cách thức của con linh ứng hơn thúc phụ.

Lão trượng nhìn Cao Thọ:

- Ta nhức đầu với người mất.

Người mở cửa Bạch Ngọc Lâu chẳng phải ai khác mà là Hỷ Hỷ. Nàng nhận ra ngay lão trượng đi cùng Cao Thọ.

- Đặng đại thúc ...

Đặng Chi vuốt râu nhìn Hỷ Hỷ nói:

- Bạch Ngọc Lâu đã có chuyện gì xảy ra vậy.

Vừa nói Đặng Chi vừa bước vào gian chính sảnh Bạch Ngọc Lâu. Đập ngay vào mắt lão là xác của Hoàng Tường còn chưa được liệm vào áo quan.

- Hoàng Tường nhị đệ ...

Đặng Chi hối hả bước đến bên xác Hoàng Tường. Lão nhìn qua những ả kiều nữ đang đứng quanh xác Hoàng Tường, hỏi:

- Các người cho ta biết chuyện gì đã xảy ra.

Hỷ Hỷ thuật lại tất cả mọi chuyện vừa mới xảy đến cho Bạch Ngọc Lâu. Nghe Hỷ Hỷ nói Đặng Chi liền mở mắt trằm trằm xác Hoàng Tường. Lão nheo mày khi nhận ra dấu triệt với hai chữ “nô nhân” đóng trên trán họ Hoàng.

Đặng Chi lẩm nhẩm nói:

- Chuyện này xảy ra thật sao?

Lão buông tiếng thở dài rồi hỏi Hỷ Hỷ:

- Các người ở lại đây lo hậu sự cho nhị thúc.

Những nàng kỹ nữ gật đầu.

Đặng Chi nhìn lại Cao Thọ:

- Cao Thọ theo ta.

Cao Thọ gật đầu:

- Thúc phụ ... Chúng ta vừa mới đến Bạch Ngọc Lâu ... Giờ cũng đã khuya quá rồi ... Vả lại ...

Lão Đặng lắc đầu:

- Hây ... Người đừng nói nhiều ... Đi theo ta ... Hay người muốn lưu lại Bạch Ngọc Lâu.

Cao Thọ gương nói:

- Thúc phụ hiểu ý con mà.

Cao Thọ chỉ xuống chân mình:

- Chân của con đã rã rời rồi.

Đặng Chi gắt gỏng nói:

- Ai bảo người không học võ công.

Cao Thọ xụ mặt. Y lâu nhàu nói:

- Học ba thứ đó để làm gì.

Đặng Chi chỉ xác Hoàng Tường:

- Cao tiểu tử ... người nhìn Hoàng nhị thúc của người đó. Người trước đây là Dị Thần Sát, một trong những cao thủ Hắc đạo, tiếng tăm vang dội khắp trên giang hồ võ lâm. Thế mà bây giờ lại bị đóng trán nô nhân.

Đặng Chi trừng mắt nhìn Cao Thọ:

- Cao tiểu tử ... Người là niềm tin của thúc phụ ... người lại chẳng ra làm sao cả.

Cao Thọ cúi mặt nhìn xuống:

- Thúc phụ lại chửi Cao Thọ rồi. Chửi ngay trước mặt những mỹ nhân này thì làm sao con có thể kế thừa đại danh Đào Hoa Tặc của thúc phụ.

Đặng Chi hừ nhạt rồi lại nhìn những nàng kiều nữ:

- Hỷ Hỷ ... Ta tạm thời giao lại Bạch Ngọc Lâu cho người chăm nom quán xuyến. Còn những người khác ...

Lão buông tiếng thở dài:

- Ai ở lại thì ở. Còn như người nào không ở lại thì hãy về quê. Kể từ hôm nay Bạch Ngọc Lâu sẽ đóng cửa.

Lão nói rồi bước lại bên Cao Thọ:

- Cao tiểu tử, đi theo ta.

Chẳng cần nói thêm tiếng nào nữa, Đặng Chi nắm tay Cao Thọ hối hả quay bước bỏ đi một mạch rời Bạch Ngọc Lâu. Cao Thọ đi bên cạnh Đặng Chi, mặt chăm vằm không thềm nói tiếng nào.

Đặng Chi dừng bước nhìn Cao Thọ:

- Người sao vậy?

Cao Thọ giả lả nói:

- Con có sao đâu ... Sao thúc phụ không giao Bạch Ngọc Lâu cho con. Cao Thọ làm chủ Bạch Ngọc Lâu cũng được vậy.

- Giao Bạch Ngọc Lâu cho người à?

Cao Thọ gật đầu nói:

- Thúc phụ yên tâm ... Cao Thọ mà làm chủ nhân Bạch Ngọc Lâu thì chẳng mấy chốc thúc phụ sẽ phát tài đại lộ à.

- Ta phát tài hay nhận một cái chết như nhị thúc Hoàng Tường của người?

- Nhị thúc Hoàng Tường thì có thù có hận với người ta, chứ Cao Thọ có thù hận với ai đâu. Hay thúc phụ cứ bắt con rày đây mai đó, chẳng có chỗ nào dừng chân. Mười tám năm nay Cao Thọ đã đổi hết bao nhiêu đôi giày. Thúc phụ biết rồi đó.

- Nhờ có đổi vài chục đôi giày, rày đây mai đó mà hôm nay người còn đi bên cạnh ta.

Cao Thọ nhăn mặt:

- Bây giờ thì Cao Thọ không muốn đi nữa rồi. Người ta nói an cư mới lập nghiệp.

Con có đâu cứ đi long nhong giống mãi giống Thúc phụ ... Biết đến bao giờ an cư lập nghiệp.

Cao Thọ nắm tay Đặng Chi:

- Thúc phụ cứ để con quán xuyên tòa Bạch Ngọc Lâu thay Nhị thúc vậy.

- Cái gì đến thì cứ đến. Tiểu tử không cần hỏi hã như vậy.

Cao Thọ nhăn mặt:

- Bây giờ thúc phụ đưa con đi đâu?

- Dị nhân cốc ...

Đặng Chi gật đầu:

- Chúng ta sẽ đến đó Cao Thọ lắc đầu khoát tay:

- Không không ... Cao Thọ không muốn đến đó đâu.

- Sao tiểu tử lại không muốn đến?

Cao Thọ nhăn nhó nói:

- Tại sao thúc phụ và Cao Thọ không lưu lại Bạch Ngọc Lâu. Tòa lâu đó vừa đẹp vừa đầy đủ tiện nghi cho con và thúc phụ. Có đâu lại đến Dị Nhân cốc. Nơi đó vừa buồn vừa gặp những người ... Người chẳng ra người. Họ làm sao đó.

Lão Đặng gật gù quát:

- Tiểu tử thú này ...

Lão vừa quát vừa thộp trảo vào yết hầu Cao Thọ:

- Tiểu tử ngươi có đi không thì nói nào?

Cao Thọ giả lả cười rồi nói:

- Thúc phụ sai Cao Thọ đâu, thì Cao Thọ đi đó mà. Cao Thọ biết thúc phụ không muốn giết con đâu ...

Đặng Chi nạt ngang, nói:

- Ai nói với người ta không dám giết ngươi chứ?

Cao Thọ gượng nói:

- Nếu như Thúc phụ muốn giết con thì đã giết từ lâu rồi. Đâu đợi đến ngày Cao Thọ trưởng thành như hôm nay.

Đặng Chi buông tiếng thở dài rồi rút tay lại.

Cao Thọ nhìn Đặng Chi:

- Thúc phụ đâuỡ giết con phải không?

- Từ lúc còn ngang dọc giang hồ một người ta không thể giết được chính là ngươi.

- Con cũng biết vậy. Thúc phụ không giết Cao Thọ bởi Cao Thọ là người duy nhất kế thừa chức nghiệp Đào Hoa tặc của thúc phụ.

Đặng Chi cau mày nhìn Cao Thọ. Lão khẽ buông tiếng thở dài, buông một câu nghe thật nhạt nhẽo:

- Thật là nghiệp chướng.

Cao Thọ gượng cười nói:

- Nếu thúc phụ không nghĩ con là sư đồ thì con có thể quay lại Bạch Ngọc Lâu để không làm chướng mắt người.

Đặng Chi nạt ngang:

- Ta muốn người đến Dị Nhân Cốc.

Nói rồi lão nắm tay Cao Thọ:

- Đi ...

Lão vừa lôi Cao Thọ thì y chợt rống lên:

- Ôi cha ... Không xong rồi.

Lão Đặng nhìn lại Cao Thọ:

- Cái gì không xong nào.

Cao Thọ chỉ vào bụng mình:

- Cái bụng của con.

- Cái bụng của người sao?

- Cái bụng của Cao Thọ hành hạ Cao Thọ, và sẽ hành hạ thúc phụ.

Đặng Chi cau mày:

- Người nói gì? Ta không hiểu.

Đặng Chi nói đến đây thì ngưng bật. Hai lỗ tai lão giãn giập. Lão như nghe thấy điều gì bất thường, liền thộp tay Cao Thọ kéo vào hốc tối.

Cao Thọ toan mở miệng nói thì Đặng Chi đã thộp tay bịt miệng y lại. Cao Thọ tròn mắt chưa biết chuyện gì thì đã thấy xa xa có hai chiếc lồng, cùng một cỗ kiệu sơn son thiếp vàng do tám gã đại lực khiêng.

Hai chiếc đèn lồng do hai nàng cung nữ cầm đi trước dẫn đường. Đoàn kiệu đi ngang qua trước mặt Đặng Chi và Cao Thọ.

Cao Thọ liếc trộm Đặng Chi khi đoàn kiệu đi ngang qua. Y nhận ra ngay vẻ mặt trang trọng của Đặng Chi. Lão có vẻ căng thẳng cực độ.

Đoàn kiệu đi thẳng đến Bạch Ngọc Lâu.

Đặng Chi nói:

- Chúng ta may mắn ...

Cao Thọ nhìn Đặng Chi hỏi:

- Thúc phụ như biết người ngồi trong kiệu.

Đặng Chi buông một câu cụt ngủn:

- Biết.

- Thúc phụ sợ người đó.

Đặng Chi nhú mày nhìn Cao Thọ:

- Sao người biết ta sợ?

Cao Thọ gượng cười nói:

- Khi đoàn kiệu đi ngang qua, con thấy rõ những nét căng thẳng hiện lên trên mặt Thúc phụ. Phàm những người có nét mặt đó là những người đang sợ. Sao thúc phụ sợ y dữ vậy ...

Bộ thúc phụ có thù có hận với y sao?

- Ta chẳng có thù có hận gì với y cả. Chẳng qua Hắc đạo và Bạch đạo không cùng đi chung một con đường.

- Không cùng đi chung một con đường? Thế thì hai cú làm hai đường mà đi có gì mà phải sợ nhỉ. Có một con đường mà hết bên kia dành rồi lại bên này dành. Theo Cao Thọ cứ nhường quách đường đi cho họ ... Giang hồ mệnh mông, thiếu gì đường để đi.

- Người nói thế mà nghe được. Đúng là đầu hủ đậu, chẳng hiểu gì cả.

Cao Thọ mỉm cười nói:

- Thúc phụ biết vì Cao Thọ có cái đầu hủ đậu không. Mặc dù con là kẻ thông minh tuyệt đỉnh trên giang hồ. Nhưng vẫn có cái đầu bã đậu.

Đặng Chi hất mặt gất gỏng nói:

- Sao người không biết phát huy được sự thông minh của người.

- Tại sao ư? Bởi vì trong đầu con luôn có một câu hỏi:

Song thân mình là ai? Mà câu trả lời thì ở trong đầu thúc phụ. Nên dần dần con biến thành đầu bã đậu đó.

- Ta có biết cũng không nói cho người, ngoại trừ ...

- Ngoại trừ gì?

- Ngoại trừ người phải là thiên hạ đệ nhất võ lâm, một kỳ tài của Hắc đạo.

- Hê ... thì con đã là kỳ tài rồi đây.

- Tiểu tử mà là kỳ tài ư?

- Nếu con không là kỳ tài, sao lại luôn ở bên đại cao thủ Hắc đạo chứ. Có là kỳ tài mới đi cùng thúc phụ được phải không?

- Nói thế mà cũng nói. Nếu người là kỳ tài thì người không phải núp bóng tối này khi thấy cỗ kiệu kia đi qua.

- Hê ... Thúc phụ nói Cao Thọ này nhút nhát ư? Con chẳng qua bị thúc phụ kéo vào bóng tối này thôi, chứ đâu có phải sợ người ngồi trong kiệu đó chứ. Nếu thúc phụ muốn, con sẽ chứng minh cho thúc phụ thấy. Cao Thọ này chẳng sợ ai cả ... Chỉ cần ...

Đặng Chi gay gắt nói:

- Người thử chứng minh người là người kỳ tài cho ta xem nào?

- Được ... Thúc phụ sẽ phải khâm phục khâm phục.

Nói dứt câu bất thành linh Cao Thọ bỏ chạy rượt theo đoàn người và kiệu. Hành động của Cao Thọ quá ư bất ngờ khiến Đặng Chi chẳng thể cản lại kịp. Lão toan thì triển khinh công đuổi theo nhưng Cao Thọ đã chạy xa rồi, nên phải trụ bộ nhãn mặt, lâu lâu nói:

- Tiểu tử thôi! Ta cực khổ bao nhiêu năm tháng để rồi người phải chết một cách vô lý quá. Người đúng là kẻ có cái đầu bã đậu mà. Tiểu tử, người đúng là kẻ có cái đầu bã đậu.

Lão nói mà cứ đứng thừ ra, chỉ còn biết lấy mắt dõi theo Cao Thọ mà buông tiếng thở dài. Lão Đặng lâu lâu nói:

- Ta biết làm sao bây giờ ... biết làm sao bây giờ.

Trở lại Cao Thọ, hắn chạy một mạch quay lại Bạch Ngọc Lâu thì bắt kịp cỗ kiệu sơn son thếp vàng. Chớp thấy Cao Thọ chạy đến, hai ả cung nữ nhanh như cắt rút trường kiếm giấu trong đèn lồng. Cả hai đồng loạt xuất thủ. Hai đóa hoa kiếm chia làm hai đường thượng và hạ cực kỳ nhanh chụp tới Cao Thọ.

Cao Thợ nghe tiếng kiếm khí thì hai mũi kiếm đã chạm vào trang phục của chàng.

Cao Thợ thét lên:

- Dừng tay ...

Hai ả cung nữ liền dừng kiếm chiêu, nhưng vẫn đặt mũi kiếm vào tử huyệt của Cao Thợ. Nhìn hai ả cung nữ, Cao Thợ nặng một nụ cười giả lả. Mặc dù nụ cười của Cao Thợ thật giả lả nhưng vẫn tạo ra sự hoan hỷ khi nó đập vào mắt hai ả cung nữ đó.

Cao Thợ vừa cười vừa nói:

- Tại hạ chỉ là một thư sinh ... Một thư sinh bình thường.

Ả cung nữ đứng bên phải nghiêm giọng nói:

- Người có ý gì sao lại rượt theo kiệu của chủ nhân?

Cao Thợ nói ngay:

- Tại hạ ngưỡng mộ ... Ngưỡng mộ.

Vừa nói Cao Thợ nhìn về phía cổ kiệu, ôm quyền nói:

- Tiểu sinh là Cao Thợ, từ lâu đã ngưỡng mộ minh chủ. Nay vô tình biết minh chủ ngồi trong kiệu này, tại hạ muốn đến bái kiến.

Giọng nói trầm trầm từ trong kiệu phát ra:

- Cho tiểu tử đó đến đây.

Hai ả cung nữ từ từ thu hồi kiếm, tra vào trong vỏ.

Cao Thợ nhìn họ, mỉm cười nói:

- Tại hạ những tưởng đầu nhị vị cô nương không biết mời tay chứ.

Nói rồi Cao Thợ đi thẳng đến trước rèm kiệu, ôm quyền xá, rồi nói:

- Tiểu sinh vô cùng hoan hỷ vì được minh chủ cho diện kiến.

Rèm kiệu khe vén lên rồi sụp ngay xuống. Giọng nói trầm trầm cất lên:

- Tiểu tử, sao ngươi biết bốn tọa ngồi trong kiệu này.

Cao Thợ giả lả cười rồi nói:

- Tiểu sinh chẳng dám giấu ... Tiểu sinh biết được Thượng tôn minh chủ ngồi trong kiệu là nhờ cái lỗ mũi à.

Giọng nói kia liền lên tiếng khi nghe câu nói này của Cao Thợ:

- Lỗ mũi? Tiểu tử nói thế có ý gì?

Cao Thợ ôm quyền nói:

- Cổ nhân có câu tiếng đồn xa, có mũi phải ngửi gần. Tiểu sinh biết được Thượng tôn minh chủ ngồi trong kiệu vì lỗ mũi của tiểu sinh ngửi được thần uy của Thượng tôn minh chủ.

- Thần uy mà cũng có mùi ư?

- Người khác không ngửi được, nhưng tiểu sinh ngửi được. Bởi lỗ mũi tiểu sinh đặc dị hơn người bình thường, và thứ hai nữa, tiểu sinh biết được Thượng tôn minh chủ qua cái mùi của người bởi vì tiểu sinh lúc nào cũng ngưỡng mộ Thượng tôn minh chủ ... Và tâm niệm phải gặp Thượng tôn minh chủ một lần ...

- Tiểu tử đã gặp được bốn tọa rồi đó ... Ngoài sự ngưỡng mộ ra, ngươi có mục đích gì khác không?

- Tất nhiên đã ngưỡng mộ thì tiểu sinh cũng rất muốn được Thượng tôn minh chủ ban tặng cho cái gì đó để có thể làm bằng chứng với các bằng hữu của mình. Tiểu sinh đã may mắn gặp được Thượng tôn minh chủ và được minh chủ ưu ái ban tặng kỷ vật.

- Thế tiểu tử muốn bốn tọa ban tặng cái gì nào?
- Tiểu sinh không dám đòi hỏi ... Mà chỉ mong nhận được cái gì đó ở Minh chủ.
- Bốn tọa tặng cho người một chiêu thức võ công.

Cao Thạ lắ đầu nói:

- Không dám giấu Minh chủ ... tiểu sinh không thích võ công à.
- Thế người muốn ở bốn tọa nào?
- Tiểu sinh chỉ xin một lời nói của Minh chủ.
- Người muốn bốn tọa giáo huấn gì?

Cao Thạ ôm quyền:

- Tiểu sinh kính thượng tôn minh chủ chỉ giáo sự khác biệt giữa Hắc đạo và Bạch đạo là chỗ nào ạ.
- Tại sao tiểu tử hỏi bốn tọa câu hỏi đó.
- Bởi vì tiểu sinh nghĩ Thượng tôn minh chủ là người duy nhất có thể lý giải điều này, có thể nhìn ra sự khác biệt giữa Hắc đạo và Bạch đạo. Nên mới mạo muội xin Thượng tôn minh chủ chỉ giáo.
- Tiểu tử ỉnh là người của Hắc đạo hay Bạch đạo?

Cao Thạ lắ đầu:

- Tiểu sinh không biết mình là Hắc đạo hay Bạch đạo nữa.
- Bản thân người, người cũng không biết à?
- Tiểu sinh không biết nên mới mạo muội hỏi Thượng tôn minh chủ để thẩm chứng xem mình là Hắc đạo hay Bạch đạo đấy mà.
- Được ... Bạch đạo là những con người quang minh lỗi lạc. Hiệp nghĩa quên mình. Còn Hắc đạo là những kẻ tiểu nhân, nham hiểm. Hành tung gian trá khó lường. Những kẻ đó chỉ làm người khi trở thành nô nhân cho Bạch đạo mà thôi.

Nghe câu nói này bất giác xương sống Cao Thạ gai lạnh.

Giọng nói của Minh chủ lại cất lên:

- Bốn tọa đã chỉ giáo cho người rồi đó ... Người hãy xem mình là người của Bạch đạo hay Hắc đạo.

Cao Thạ ôm quyền nói:

- Đã làm người thì ai cũng muốn mình là người quang minh chính đại, hiệp nghĩa quên mình. Lỗ mũi của tiểu sinh nghĩ không sai. Tiểu sinh nghĩ được mùi quang minh chính đại ...

Có lẽ tiểu sinh là người của Bạch đạo.

Cao Thạ ôm quyền:

- Tiểu sinh vô cùng cảm kích vì được Thượng tôn minh chủ mở đường Bạch đạo cho tiểu sinh ...

Cao Thạ ôm quyền xá:

- Lời vàng của Thượng tôn minh chủ, tiểu sinh luôn ghi nhớ trong lòng ... Để theo đường Bạch đạo mà Minh chủ đã chỉ giáo. Tiểu sinh cáo từ.

Cao Thạ nói rồi quay bước nhưng tiếng của Minh chủ đã cất lên:

- Đứng lại.

Cao Thạ dừng bước nhìn lại cổ kiệu:

- Thượng tôn minh chủ còn chỉ giáo điều gì cho tiểu sinh nữa à?

- Lần sau tiểu tử đừng chặn kiệu bốn tọa nữa nghe. Nếu không cái lỗ mũi ngươi sẽ không còn dính trên mặt ngươi nữa đâu.

- Tiểu sinh sẽ không dám mạo phạm Thượng tôn mình chủ một lần nữa. Nếu Minh chủ thấy hành động của tiểu sinh quá ư mạo phạm, tiểu sinh khấu đầu tạ tội, sẽ không có lần sau đâu ạ. Tiểu sinh xin Minh chủ tặng cho tiểu sinh vật gì đó của người để mỗi khi nhớ đến Minh chủ, tiểu sinh nghĩ vật đó là được rồi.

- Tiểu tử ngươi quá tham lam đó.

- Với người mình ngưỡng mộ thì tham lam là một đức tính tốt à.

- Nói rất hay, biết làm vừa lòng kẻ khác.

Nói rồi từ trong kiệu, một lưỡi trủy thủ sáng ngời vụt lướt ra. Cao Thạ chỉ thấy ánh chớp sáng ngời thì ngọn trủy thủ đã ghim trên búi tóc rồi. Cao Thạ rút người lại.

- Tiểu sinh còn ... còn sống chứ.

- Nhớ mà giữ lấy ngọn trủy thủ của bốn tọa.

Tám gã phu kiệu khiên chiếc kiệu đi thẳng đến trước cửa Bạch Ngọc Lâu.

Cao Thạ nhìn theo cổ kiệu sơn son thếp vàng một lúc rồi mới quay bước bỏ chạy để mặt ngọn trủy thủ ghim trên búi tóc mình.

Quay lại chỗ Đặng Chi, Cao Thạ nhìn quanh không thấy lão đâu, liền lớn tiếng gọi:

- Thúc phụ ...

Một tiếng động nhẹ sau lưng Cao Thạ. Đặng Chi như từ dưới đất chui lên. Với thuật Túc Hóa cốt, y có thể giấu thân trong bất cứ cái hốc nhỏ nhất nào. Lão bước đến bên Cao Thạ:

- Tiểu tử, cái đầu của ngươi sao ngu đến vậy.

Cao Thạ nhăn mặt:

- Có gì Thúc phụ cứ chửi Cao Thạ mãi thế.

Đặng Chi nhìn Cao Thạ từ đầu đến chân:

- Ngươi đã gặp người trong kiệu rồi chứ?

Cao Thạ lấy ngọn trủy thủ, đưa đến trước mặt Đặng Chi:

- Tất nhiên con đã gặp. Có gì đâu mà phải sợ chứ?

- Y không giết ngươi là may lắm rồi.

Cao Thạ giả lả cười rồi nói:

- Thượng tôn mình chủ không giết Cao Thạ còn tặng cho con ngọn trủy thủ này để kết mối giao hòa bằng hữu. Kể từ bây giờ Cao Thạ là xá đệ của Thượng tôn mình chủ.

Lão Đặng trở mắt thật to nhìn Cao Thạ:

- Ngươi nói lại một lần nữa coi.

- Thúc phụ không tin thì xem ngọn trủy thủ này ... Nó có đúng là của Thượng tôn mình chủ không?

Lão Đặng nhìn lại ngọn trủy thủ có chuôi nạm vàng, rồi gật đầu:

- Đúng là của Minh chủ võ lâm.

Cao Thạ xoa tay nói:

- Thúc phụ tin rồi chứ ... Chính Thượng tôn mình chủ cùng với Cao Thạ dùng ngọn dao này để cắt máu ăn thề, kết nghĩa bằng hữu ...

Lão Đặng cau mày:

- Tiểu tử, sao ngươi có thể làm được chuyện đó.

Cao Thạ nhún vai:

- Có gì đâu mà khó chứ ... Thượng tôn mình chủ mặc dù là Bạch đạo nhưng cũng là con người. Còn Cao Thạ là kẻ thông minh kỳ tuyệt trên giang hồ. Hai người gặp nhau chẳng khác nào Bá Nha gặp được Tử Kỳ ...

Nặng nụ cười xởi lởi, Cao Thạ nói tiếp:

- Nói không quá lời ... Nếu như Cao Thạ không tự nhận mình là xá đệ thì Thượng tôn mình chủ đã gọi mình là đại ca rồi.

Một lần nữa, đôi mắt của lão Đặng lại mở to hết cỡ những tưởng hai con người sẽ lọt thỏm ra ngoài hốc mắt. Lão ngật ngừng hỏi:

- Ngươi nói sao? Ngươi và võ lâm Minh chủ kết tình huynh đệ ... nếu như ngươi không tự nhận mình là xá đệ thì lão quỷ đó sẽ gọi ngươi bằng đại ca ...

Cao Thạ thần nhiên gật đầu. Y thở hắt ra rồi nói:

- Tất nhiên rồi. Nhưng Cao Thạ đâu muốn mình là đại ca của Thượng tôn mình chủ.

Dù sao thì thượng tôn mình chủ cũng là người cao niên hơn Cao Thạ.

Cao Thạ chắc lưỡi:

- Thúc phụ! Gặp Thượng tôn mình chủ lần này, Cao Thạ thấy đắc lợi vô cùng.

- Đắc lợi gì nữa ...

- Thượng tôn mình chủ còn muốn truyền thụ võ công cho Cao Thạ, nhưng tính tình của Cao Thạ, Thúc phụ biết rồi ... Con đâu có thích học võ công.

Thở hắt ra, Cao Thạ nói tiếp:

- Tội nghiệp cho Thượng tôn mình chủ ... Con không chịu học võ công của Thượng tôn mình chủ đại ca, nên mặt Thượng tôn mình chủ bỗng chốc trở nên ủ dột đến tội nghiệp.

Hây ... Thậm chí Thượng tôn mình chủ còn rơi lệ vì sự khước từ của Cao Thạ ... Nhưng Cao Thạ chẳng biết phải làm sao bây giờ.

Lão Đặng đứng ngây mặt nhìn Cao Thạ.

Cao Thạ nhìn lão:

- Thúc phụ sao nhìn con dữ vậy?

Lão Đặng cau mày:

- Không biết ta có nghe lầm không? Hay có nên tin vào những lời của ngươi nói không?

- Thúc phụ không tin vào lời của Cao Thạ à?

Cao Thạ lấy lại ngọn trủy thủ tra xuống ống giày mình rồi nói:

- Ngọn trủy thủ này là vật chứng cho lời của con. Còn nếu thúc phụ không tin thì cứ đi tìm Thượng tôn mình chủ đại ca mà hỏi ... Những lời Cao Thạ nói là hư hay thực ...

Lão Đặng trở mặt nhìn Cao Thạ:

- Ta không thể nào hiểu nổi ... Ta không thể nào hiểu nổi ...

Cao Thạ nhìn lão mỉm cười rồi từ tốn nói:

- Thúc phụ ... Thượng tôn mình chủ giờ đã là đại ca của Cao Thạ rồi ... Vậy người cũng gọi Thúc phụ là Bá Bá phải không?

Lão Đặng cau mày:

- Người đừng nói càn. Thúc phụ của người chẳng dám gặp lão quý đó đâu.

- Thúc phụ không dám nhưng con thì gặp. Và rất là có uy với Thượng tôn mình chủ.

Điều thúc phụ không làm được thì Cao Thọ làm được. Vậy con có tài hơn thúc phụ rồi.

Thúc phụ hãy nói cho Cao Thọ biết song đường của con là ai đi.

Lão Đặng nhìn Cao Thọ bằng ánh mắt khe khẽ rồi nói:

- Được! Xem như người là kẻ thông minh tuyệt đỉnh. Ta sẽ nói ...

Cao Thọ tròn vành hỏi:

- Song đường của Cao Thọ là ai?

Nhìn Cao Thọ, lão Đặng nhặt nhẽ đáp lời:

- Song đường của Cao Thọ là những người nổi tiếng trên giang hồ võ lâm. Nổi tiếng hơn cả Thượng tôn mình chủ ca ca của người nữa đó. Người chịu rồi chứ.

Cao Thọ trở mắt nhìn lão:

- Nói như thế mà cũng gọi là trả lời người ta. Thúc phụ đúng là tiểu nhân Hắc đạo mà.

Biết mà không nói.

Lão Đặng bất ngờ thộp trảo vào yết hầu Cao Thọ bóp chặt lại. Cao Thọ há hốc miệng như cá bị chết ngộp. Đôi mắt Cao Thọ mở to nhìn lão Đặng trợn trừng. Hừ nhặt một tiếng, Đặng Chi nói:

- Cái họa nô nhân còn treo trên đầu người đó. Khi nào không còn cái họa đó ta sẽ nói cho người biết song đường của người.

Lão nói rồi buông trảo khỏi yết hầu Cao Thọ. Trảo thủ của lão Đặng vừa rút về thì Cao Thọ ho khùng khục. Y ho đến độ trào cả nước mắt ra khóe. Cao Thọ vừa ho vừa nói:

- Cao Thọ sẽ méc với Thượng tôn mình chủ ca ca. Thúc phụ định giết chết Cao Thọ để buột Thượng tôn mình chủ ca ca chết theo Cao Thọ vì người đã lờ thề độc, đồng sinh đồng tử với Cao Thọ.

Lão Đặng tròn xoe mắt nhìn Cao Thọ. Lão lại toan vươn trảo nhưng lại nghĩ sao rút trảo về.

- Người ...

Cao Thọ nhìn Đặng Chi, ho khan một tiếng nữa rồi nói:

- Thúc phụ không sợ con là huynh đệ với Thượng tôn mình chủ sao?

Lão Đặng thở hắt một tiếng rồi nói:

- Ta biết rồi.

- Biết thì mai mốt đây thúc phụ đừng xử con như vậy nữa. Kéo Cao Thọ có mệnh hệ nào thì sợ ...

Lão Đặng cướp lời Cao Thọ:

- Người sợ gì?

Nặng nụ cười giả lả, Cao Thọ nói:

- Cao Thọ chết không có gì ân hận, bởi Thúc phụ đã nuôi con bấy lâu nay. Con chỉ sợ Thượng tôn mình chủ ca ca biết được con chết bởi tay Đặng thúc phụ thì chắc chắn ca ca sẽ không bỏ qua chuyện này ... người sẽ truy sát ... Vô tình Cao Thọ hại Đặng thúc phụ.

Cao Thọ lắc đầu:

- Cao Thọ không muốn điều đó xảy ra chút nào.

Đặng Chi mím hai cánh môi:

- Thôi được, ta không hành xử mạnh tay với tiểu tử nữa.

Lão nói rồi lặng lẽ bước đi.

Cao Thọ vội vã bước theo sau lưng lão Đặng. Lão Đặng dừng bước nhìn Cao Thọ:

- Tiểu tử, ngươi đã có Thượng tôn mình chủ ca ca rồi. Ngươi còn định theo Đào Hoa tặc này làm gì nữa.

- Hầy ... Cho dù Cao Thọ có Thượng tôn mình chủ lão ca ca nhưng đâu thể bỏ thúc phụ được. Cao Thọ được thúc phụ nuôi dạy thì phải theo thúc phụ chứ ... Đúng không nào?

Thở hắt ra một tiếng, lão Đặng nói:

- Ngươi có thể quay lại Bạch Ngọc Lâu với ca ca của ngươi mà ... còn theo ta thì phải đến Dị nhân cốc.

- Cao Thọ vẫn thích theo thúc phụ hơn ... Thúc phụ với con đã từng song hành ngược khắp giang hồ ... Chẳng lẽ nay có cái mới lại quên thuở hàn vi với thúc phụ sao? Cao Thọ đâu phải là con người như vậy.

Huống chi Thúc phụ tuổi cũng đã xế chiều, phải cần có Cao Thọ hầu hạ chứ, và con cũng muốn kế nghiệp cái danh Đào Hoa tặc của thúc phụ.

Vuốt chòm râu đen mượt, lão Đặng nói:

- Ta tưởng đâu quên mất cái chết Hắc hoa đạo của mình rồi chứ.

3. Chương 3 : Đôi Mặt

Chương 3 : Đôi Mặt

Dị Nhân cốc.

Nằm lọt thỏm trong thung lũng Mai Hoa Lâm, chung quanh là những dãy núi bạt ngàn. Trong thung lũng Mai Hoa Lâm quanh năm nhuộm những sắc màu rực rỡ của muôn ngàn cánh hoa rừng, nhưng hơn tất cả là màu vàng rực rỡ của mai. Tiết trời đang mùa xuân chồi nảy lộc, nên cả Mai Hoa Lâm nhuộm màu vàng rực rỡ trông như một bức tranh thủy mặc vừa thơ mộng và quyến rũ ngây ngất, bất cứ người lữ khách nào đặt chân đến đó.

Trong thung lũng nhuộm sắc màu vàng đỏ, Dị Nhân cốc là những dãy nhà bằng thảo tranh, lọt thỏm trong những khu vườn hoa mai bạt ngàn. Chính những mái thảo xá điểm xuyến thêm cho Mai Hoa Lâm vẻ thơ mộng và bình yên, và thoát tục.

Khi ánh tà dương hắt xuống nắng vàng nhàn nhạt lên Mai Hoa Lâm, càng làm cho khung cảnh nơi đây thêm quyến rũ lạ thường. Chợt trong sự tĩnh lặng và thơ mộng đó, những tiếng kêu oanh oách của lũ chim trời cất lên. Rồi chúng vụt bay lên không trung như thể hốt hãi, hoảng sợ. Sự tĩnh lặng của Mai Hoa Lâm như thể bị phá tan bởi đàn chim trời nhốn nháo trốn chạy cái gì vừa mới đến phá tan sự tĩnh lặng, yên bình của chốn hoang vu tiêu sơn.

Cái gì đã khiến cho lũ chim trời hốt hoảng, sợ hãi chạy trốn như thể nhận ra sự nguy hiểm rình mò chờ chờ bắt lấy chúng. Nỗi sợ hãi của lũ chim rừng khởi phát từ một con người đang thả bước chậm rãi tiến vào Dị Nhân Cốc. Kẻ đó chẳng phải ai khác mà chính là Dương Phụng Tiên. Trong bộ dạng thư sinh, nhàn du thanh lịch, chấp một tay sau lưng. Phụng Tiên thả bước chậm chậm theo con đường độc đạo duy nhất tiếng vào Dị Nhân cốc. Hai bên đường là những cánh mai vàng rực, như muốn thò ra níu lấy y. Sự xuất hiện của Phụng Tiên như một kẻ phá bình đối với không gian tĩnh lặng của Mai Hoa Lâm, khiến lũ chim trời hốt hoảng lao lên bầu trời chiều để trốn chạy. Dương Phụng Tiên đúng là kẻ xa lạ đối với sự tĩnh lặng vùng hoang sơn Mai Hoa Lâm này.

Phụng Tiên thỉnh thoảng lại dừng bước, đảo mắt ngắm nhìn khung cảnh quyến rũ của vùng đất Dị Nhân cốc. Không gian như tranh vẽ kia như thể tác động đến tâm thức của Phụng Tiên, nên thỉnh thoảng y lại gật đầu, điểm một nụ cười mỉm gợi tình.

Tất nhiên Phụng Tiên biết trong những dây mai vàng rực kia luôn có những ánh mắt dõi theo chân mình. Mặc dù biết nhưng Phụng Tiên vẫn thản nhiên như người không biết đến những ánh mắt lấp ló đó. Y dừng lại trước một tảng mai đại thụ. Ngắm những đóa hoa mai vàng rực, Phụng Tiên bẻ lấy một cành, rồi tiếp tục rảo bước đi.

Cầm theo nhánh mai vàng trên tay, Phụng Tiên đi thẳng một mạch đến tòa nhà bằng cây, được dựng ngay giữa thung lũng Mai Hoa Lâm. Ngay trước tòa mộ lâu là tấm bia đá với những dòng chữ thảo sắc nét.

“Dị Nhân Cốc” Phụng Tiên đứng trước tấm bia đá đó, điểm một nụ cười mỉm, nhắm đọc dòng chữ trên tấm bia, rồi ung dung tiến vào mộ lâu.

Dừng chân trước ngưỡng cửa mộ lâu, Phụng Tiên nhìn những con người ngồi trên những chiếc ghế đơn bằng danh mộc, được đánh bóng lên nước nổi vân.

Có hai mươi người tất cả, đang có mặt trong mộ lâu này.

Họ ngồi thành một hình vòng cung như thể đã có sự chuẩn bị bởi tiếp Dương Phụng Tiên.

Phụng Tiên bước qua ngưỡng cửa mộ lâu, tiến đến trước mặt hai mươi người đó, rồi ôm quyền từ tốn nói:

- Tại hạ là Dương Phụng Tiên ... Đến Dị Nhân cốc để thỉnh giáo cốc chủ Dị Nhân cốc Dư Đại Nham.

Người ngồi ngay chính giữa có đôi mắt thò ló. Hai con ngươi lồi đến độ những tưởng chúng sẽ lọt ra ngoài, lên tiếng:

- Lão phu chính là Dư Đại Nham, cốc chủ Dị Nhân cốc.

Phụng Tiên nhìn Dư Đại Nham:

- Tại hạ đã nhận ra tôn giá ... Trên võ lâm giang hồ người có đôi mắt to nhất chính là Cốc chủ Dư Đại Nham.

Nghe Phụng Tiên nói, cốc chủ Dư Đại Nham sa sầm mặt. Khi chân diện lão sa sầm, đôi thần nhãn xem chừng càng lộ hơn nữa. Dư Đại Nham từ từ đứng lên rồi từ tốn nói:

- Lão Dư chưa từng biết mặt công tử. Chẳng hay công tử đến Dị Nhân Cốc có điều chi cần thỉnh giáo lão Dư.

Phụng Tiên điểm nụ cười mỉm, lia mắt nhìn qua những người còn lại. Uy nhân của Phụng Tiên dừng lại rơi vào mỹ phụ ngồi bìa. Tiếp nhận ánh mắt của Phụng Tiên, bất giác đôi lưỡng quyền của mỹ phụ thẹn thùng ửng hồng.

Phụng Tiên nhìn mỹ phụ, ôn nhu nói:

- Nếu tại hạ đoán không lầm, quý nương đây là Ngọc diện hồ ly Triệu Thanh Thanh.

Vị Thanh ôn nhu đáp lời Phụng Tiên:

- Ngọc diện hồ ly là bốn nương.

- Tiếng tăm của quý nương vang dội khắp võ lâm Hắc đạo ... Phụng Tiên rất ngưỡng mộ quý nương. đọc truyện mới nhất tại .

Nói rồi Phụng Tiên ôm quyền xá Ngọc diện hồ ly Triệu Thanh Thanh. Xá Triệu Thanh Thanh rồi, Dương Phụng Tiên mới nhìn lại cốc chủ Dư Đại Nham.

Y ôm quyền nói:

- Trong Dị Nhân cốc, cốc chủ là người có chức phận cao thâm nhất. Còn ngoài võ lâm thì cốc chủ được giới Hắc đạo đặt ỹ danh thiết diện vô tư ... Người phẫn xử tất cả những mối hiềm khích xảy ra trong giới võ lâm Hắc đạo. Lời nói của cốc chủ nặng tựa thái sơn, mà bất cứ nhân vật nào trong giới Hắc đạo cũng có thể đều nghe theo. Dương Phụng Tiên vô cùng ngưỡng mộ uy danh của cốc chủ.

Dư Đại Nham vuốt cằm rồi nói:

- Dương công tử nói quá cho lão phu rồi. Lão được chư vị bằng hữu nể mặt, chẳng qua vì có chút vô tư thôi. Biết phân định cái gì đúng cái gì sai thôi.

- Cốc chủ khiêm tốn, khiến cho Dương mỗ càng ngưỡng mộ hơn.

Phụng Tiên ôm quyền nói tiếp:

- Tại hạ lặn lội từ xa đến Dị Nhân Cốc ... Cốc chủ không thể cho tại hạ một cái ghế ngồi để nghỉ chân ư?

- Dư mỗ thất lễ với công tử.

Lão vỗ tay một tiếng.

Ngay lập tức hai người khiêng ngay một cái ghế bằng danh mộc tiến vào. Họ đi khập khiễng như thể người này phải dựa vào người kia mới khiêng nổi chiếc ghế đó. Đặt chiếc ghế bên cạnh Phụng Tiên, hai người đó lặng lẽ lui bước trở ra.

Phụng Tiên ôm quyền:

- Đa tạ Cốc chủ.

Nói rồi y thản nhiên ngồi xuống ghế, bắt chân chữ ngũ.

Dư Đại Nham ngồi trở lại ghế của mình, rọi đôi mắt lồi vào mặt Dương Phụng Tiên.

Lão ve cằm, nghiêm giọng nói:

- Dương công tử có thể cho Dư lão phu biết mục đích Dương công tử đến đây không?

- Nếu tại hạ giấu cốc chủ thì sao phải đạo với người. Nếu giấu thì tại hạ chẳng đến đây làm gì?

- Thế công tử đến đây với mục đích gì?

Phụng Tiên ôm quyền nói:

- Trước tiên tại hạ muốn hỏi cốc chủ, Mai Hoa Lâm Dị Nhân cốc là vùng đất thế nào?

- Theo ý của công tử.

- Theo ý của tại hạ đây là vùng đất của tiên cảnh, hữu tình. Khó có cơ ngơi nào trên cõi đất trung thổ sánh bằng. Một vùng đất như tranh vẽ, vừa đẹp vừa nên thơ, lại vừa rất bình yên.

Dư Đại Nham gật đầu từ tốn đáp lời:

- Đa tạ công tử đã có lời khen. Dư lão phu cũng có cùng một suy nghĩ như công tử.

Dương Phụng Tiên ôm quyền, khách sáo đáp lời Dư Đại Nham:

- Đa tạ cốc chủ đã có cùng suy nghĩ như tại hạ. Cảm kích ... cảm kích.

Nghe câu nói khách sáo của Dương Phụng Tiên, Dư Đại Nham cau mày. Lão đổi giọng có phần gay gắt nói:

- Dương đệ tử lặn lội từ xa đến Dị Nhân cốc không chỉ để hỏi lão Dị nhân Dư Đại Nham này về những chuyện cảnh vật vãn như vậy.

- Có những chuyện vật vãn nhưng lại thuộc về suy nghĩ của tại hạ à. Thí dụ tại hạ muốn hỏi Dư cốc chủ, vùng đất Mai Hoa Lâm của Dị nhân cốc này vừa đẹp vừa quyến rũ thơ mộng, vậy thì có nên để những kẻ Hắc đạo trú ngụ không?

Câu nói này của Phụng Tiên khiến cho đôi chân mày chổi xể của Dư Đại Nham cau hằn lại. Lão gằn giọng nói:

- Công tử nói vậy có ý gì.

Phụng Tiên mỉm cười. Vẫn một nụ cười đôn hậu và gợi tình. Y từ tốn nói:

- Ý của tại hạ là không nên để cho vùng đất thơ mộng Mai Hoa Lâm này nhem nhuốc bởi những con người hạ đẳng của giới Hắc đạo. Mai Hoa Lâm vừa đẹp, vừa nên thơ thì không thể ở trong tay của những kẻ Hắc đạo, để nó mất đi vẻ đẹp vốn có của nó. Nó phải do những con người Bạch đạo thanh cao cai quản.

Dư Đại Nham từ từ đứng lên. Đôi thần nhãn của lão đã lồi giờ muốn lồi hơn bởi tròng mắt nhìn Phụng Tiên. Lão cỡi dây lụa buộc búi tóc, để tóc phủ xuống tận bên vai.

Dư Đại Nham gần giọng nói:

- Công tử có ý đuổi lão Dư ra khỏi Dị Nhân cốc?

Phụng Tiên lắc đầu khoát tay:

-Ồ không ... Ý của tại hạ khác hẳn với ý của cốc chủ.

- Thế ý của công tử thế nào?

Dương Phụng Tiên nhướn mày nói:

- Ý của tại hạ là muốn cốc chủ và những người có mặt trong Dị Nhân cốc này trở lại đúng cương vị mà tạo hóa ban cho các vị. Đó là cuộc sống nô nhân. Cuộc sống của những con người hạ đẳng, chỉ biết phục tùng những người cao quý trong giới Bạch đạo.

Nghe Phụng Tiên thốt ra câu này, sắc diện Dư Đại Nham đỏ bừng. Lão bộc lộ tất cả cơn giận dữ qua sắc diện của mình. Nhìn Dư Đại Nham mà ngỡ rằng mắt lão đã đứng tròng.

Dư Đại Nham nói:

- Dương công tử biết mình đang ở đâu không?

Phụng Tiên thản nhiên đáp lời lão Dư:

- Tại hạ đang ở Mai Hoa Lâm Dị Nhân cốc.

- Đúng rồi ... Dương công tử đang ở Mai Hoa Lâm Dị Nhân Cốc. Thế còn người đang đối thoại với công tử?

- Cốc chủ Dư Đại Nham, người được giới Hắc đạo ngưỡng mộ phong là Thiết Diện Vô Tư.

- Đúng ... Lão Dư này được bằng hữu Hắc đạo phong ỹ danh Thiết Diện Vô Tư.

Nên lời của lão Dư thốt ra nặng tựa thái sơn. Bây giờ lão Dư phán ngôn buột Dương công tử phải rời ngay khỏi Dị Nhân Cốc Mai Hoa Lâm, không được bén mảng đến đâu nữa.

Nếu không thì Dương công tử phải nhận hậu quả chết người.

Phụng Tiên nhún vai lắc đầu:

- Cốc chủ đừng nóng giận như vậy, tại hạ đến Mai Hoa Lâm Dị Nhân cốc lần này đã có chủ đích trước rồi. Chưa thực hiện xong chủ đích thì đâu có thể đi được. Cốc chủ có quyền chọn một trong hai điều. Một là trở thành nô nhân của giới Bạch đạo. Hai là chết.

Trở thành nô nhân thì mới có cơ hội được sống. Tại hạ nói rất thành tâm, hy vọng cốc chủ sớm nhận ra sự thành tâm của Phụng Tiên này.

Lão Dư tái mặt, danh giọng nói:

- Bỏn cốc chủ chưa thấy kẻ nào ngông cuồng tự cao tự đại như ngươi. Hẳn là người có ý tìm đến gây sự hiềm khích để chuốt lấy cái chết mà. Ngươi tưởng mình là người của Bạch đạo rồi muốn tìm người Hắc đạo phải nhất nhất tuân theo ý của ngươi sao.

Phụng Tiên thản nhiên nói:

- Tại hạ rất thích thú với lời nói này của cốc chủ.

- Ngươi sẽ chẳng còn chút hứng thú nào với lời nói của lão Dư đâu.

Lão Dư dồn nội lực vào song thủ, quát lớn:

- Tiểu tử, hãy đỡ chưởng của lão Dư.

Hai đạo pháp không chưởng với sức mạnh di sơn đảo hải được Dư Đại Nham phác tán chia làm hai, thượng và hạ công thẳng Dương Phụng Tiên. Mặc dù thấy lão Dư xuất chưởng tập kích mình nhưng Phụng Tiên

chẳng một chút khấn trương, hay lo lắng gì, mà thậm chí vẫn bình yên tọa thị trên chiếc ngai. Khi hai đạo phách không chuông gần chạm được đến y thì chỉ một cái điểm mũi giày, thân ảnh của Phụng Tiên cùng với chiếc ghế lướt lên cao ba trượng, để sóng chuông của lão Dư lướt qua dưới chân mình.

Vô hình trung đạo phách không chuông của lão Dư đánh trượt Phụng Tiên lại vỗ thẳng vào hai gã thuộc hạ dưới trướng vừa mới bưng ghế vào cho Phụng Tiên.

- Bình bình ...

Hai gã đó hứng trọn hai đạo phách không chuông của lão Dư bị đẩy văng ra ngoài cửa tòa Mộc lâu, nằm duỗi dài chẳng thể nào gượng dậy được.

Phụng Tiên từ từ hạ chiếc ghế xuống chỗ cũ. Y nhìn lão Dư từ tốn nói:

- Nội lực của cốc chủ quả là lợi hại nhưng cho dù lợi hại cỡ nào thì cốc chủ vẫn là người Hắc đạo. Đã là người Hắc đạo thì phải trở thành nô nhân.

Phụng Tiên đổi giọng khe khẽ:

- Đó là thiện ý. Bất cứ ai chống lại thiện ý đều phải nhận lấy cái chết.

Lời còn đọng trên cửa miệng, Phụng Tiên vũ nhẹ tay phải. Một ánh chớp bạc lướt nhanh không thể tưởng. Thánh ánh chớp bạc đó, Dư Đại Nham không né tránh mà vươn tay thộp lấy.

Những tưởng đầu lão Dư đã có thể thộp được ánh chớp bạc do Phụng Tiên phóng ra nhưng thật bất ngờ ánh chớp bạc vừa nằm gọn trong tay lão Dư thì lão rống lên:

- Ôi ...

Cùng với tiếng thốt đó là những giọt máu nhiều xuống từ thủ pháp của lão Dư. Sắc diện tái nhợt tái nhợt, lão Dư từ từ xòe bàn tay. Giữa lòng hữu thủ của lão là chiếc ám tiễn hình cánh sao đâm sâu vào, làm rách toạt.

Mười chín người còn lại của Dị Nhân cốc đang ngồi vụt đứng lên. Thì ngay lập tức một làn mưa sa ám tiễn thoát ra chẳng khác nào màn lưới thiên la địa võng chụp tới họ.

Họ đều là những cao thủ Hắc đạo nhưng không một ai kịp né tránh màn mưa ám tiễn của dta. Những chiếc ám tiễn lạ một điều không lấy mạng những người đó mà chỉ ghim vào tĩnh huyết khiến tất cả đồng loạt đều bất động đứng phồng ra như bị trời trồng.

Tất cả đứng trơ mắt nhìn Phụng Tiên đứng lên.

Lão Dư lùi lại một bộ, trong khi Phụng Tiên thò tay vào ngực áo lấy khối ngọc triệt có khắc hai chữ nô nhân.

Y điểm nụ cười mỉm, nhìn Dư Đại Nham:

- Cốc chủ trước ... hãy chọn lựa, làm nô nhân hay tiếp nhận cái chết đến với mình.

Phụng Tiên vừa nói vừa bước đến trước mặt lão Dư. Buông lỏng hữu thủ theo thân mình. Lão Dư rống lên:

- Chết thì chết ... lão Dư không thể làm nô nhân cho các người.

Lão vừa nói dứt câu thì Phụng Tiên dựng một ngón chỉ lên trước mặt. Chỉ pháp của Phụng Tiên tỏa sắc xanh rờn. Y từ tốn nói:

- Các người hãy xem lão cốc chủ Dư Đại Nham chết như thế nào để quyết định sự lựa chọn của mình. Trở thành nô nhân hoặc là chết.

Phụng Tiên vừa nói vừa toan điểm ngón chỉ xanh rờn vào tam tinh lão Dư. Bất kể đến sóng chết, lão Dư rống lên một tiếng, dựng tả thủ thi triển một thể trảo cầm nã thủ thộp vào chấn tâm của đối phương.

Phụng Tiên không thèm né tránh mà công chỉ pháp vào tam tinh của lão. Bóng sắc tử thần gần như đã ở ngay trên đầu lão Khẩu thì đệ tử đột ngột xuất hiện. Y hét lớn:

- Dừng tay ...

Bằng một thủ pháp cực kỳ nhanh, Dương Phụng Tiên vừa hóa giải chiêu công của mình, vừa chuyển tiếp điểm vào tịnh huyết của Dư Đại Nham.

Lão Dư hứng trọn lấy chỉ khí của Phụng Tiên, đứng thừ ra như tượng, mồ hôi xuất hạn ướt đầm mặt lão.

Dương Phụng Tiên từ từ quay mặt nhìn lại. Y chấp hũu thủ ra sau lưng nhìn Cao Thọ từ đầu tới chân, rồi ôn nhu nói:

- Người là ai?

Cao Thọ giả lả cười rồi nói:

- Đại ca không biết tiểu đệ nhưng tiểu đệ thì lại biết rất rành đại ca. Nếu tiểu đệ đoán không lầm thì đại ca chính là gã thư sinh đã lấy mạng Hoàng Thường, chủ nhân Bạch Ngọc Lâu.

- Người nói đúng đó. Người biết ta ư?

Cao Thọ vừa cười vừa nói:

- Nếu tiểu đệ không đến kịp thời chắc Dương đại ca sẽ giết sạch những dị nhân của Dị Nhân cốc rồi.

- Người muốn cứu họ nên cản tay tại hạ?

- Chẳng lẽ đại ca muốn giết họ lắm à?

- Đã là Hắc đạo thì chỉ có hai con đường để chọn. Một là chết, hai là phải làm nô nhân.

Người là người của Hắc đạo?

Cao Thọ lắc đầu:

- Đại ca hiểu sai rồi. Cao Thọ là người của Bạch đạo.

- Tại hạ chưa từng biết người.

- Đại ca tất là chưa biết Cao Thọ rồi. Bởi Cao Thọ là bậc kỳ tài thông minh có một không hai, chỉ đứng sau Thượng tôn minh chủ. Chính vì đứng sau Thượng tôn minh chủ nên tiểu đệ bị cái bóng của Minh chủ ca ca che mất.

Cao Thọ giả lả cười:

- Chính vì cái bóng quá lớn của Thượng tôn minh chủ mà chẳng còn ai nhận ra tiểu đệ cả.

Đôi chân mày của Phụng Tiên cau lại. Y gất gỏng nói:

- Người vừa nói gì vậy?

- Đại ca không hiểu à?

- Ta vừa nghe người nói Minh chủ là ca ca của người.

Cao Thọ gật đầu:

- Đúng như vậy à. Thượng tôn minh chủ không chỉ là ca ca mà còn là tri kỷ đồng sinh đồng tử nữa à.

Cao Thọ vừa nói vừa lấy ngọn trủy thủ đưa đến cho Phụng Tiên xem.

- Đại ca nhất định sẽ nhận ra ngọn trủy thủ này.

Nhìn ngọn trủy thủ, đôi chân mày Phụng Tiên cau lại. Y gằn giọng nói:

- Ở đâu các hạ có ngọn trủy thủ này.

- Thì còn ở đâu nữa, ngoài Thượng tôn minh chủ ca ca tặng cho Cao Thọ để nhanh chân đến đây mà gặp Dương huynh.

Chân diện Phụng Tiên lộ nét nghi vấn:

- Minh chủ phái các hạ đến đây để gặp Phụng Tiên?

Cao Thạ gật đầu:

- Nếu tiểu đệ chậm trễ thì chắc chắn kết cục sẽ bi thảm. Mà người tạo ra bi thảm hẳn chính là Dương ca ca chứ không phải Cao Thạ tiểu đệ rồi.

Phụng Tiên cau mày rít giọng hỏi:

- Minh chủ phái các hạ đến nói gì với ta nào?

Cao Thạ gật gù rồi nhu hòa nói:

- Minh chủ ca ca nói nhiều lắm. Nhưng tóm lại chỉ có một ý là tất cả người của Dị Nhân Cốc đều là bằng hữu của Thượng tôn minh chủ ca ca, nên Dương huynh không được làm hại đến họ.

Phụng Tiên càng cau mày khi nghe câu nói này của Cao Thạ. Y lắc đầu nói:

- Dương mỗ chưa từng nghe qua người Hắc đạo là bằng hữu của mình. Chuyện này nghe thật lạ tai.

Cao Thạ nhún vai nói:

- Dương huynh nghe lạ tai bởi vì Dương huynh lúc đó chưa gặp Cao Thạ. Còn bây giờ đã biết Cao Thạ rồi hẳn chẳng còn gì lạ tai nữa. Tiểu đệ rất sẵn lòng giải trình cho huynh biết vì sao minh chủ nói người của Dị Nhân cốc là bằng hữu của Minh chủ.

Phụng Tiên gằn giọng nói:

- Ta muốn nghe lời giải trình này.

- Có gì đâu mà Dương huynh nói là giải trình này với giải trình nọ chứ.

Cao Thạ chỉ lão Dư:

- Dư cốc chủ lại Đại thúc của Cao Thạ.

Cao Thạ lần lượt chỉ từng người:

- Người này là Ngọc Thoại nhị thúc, còn đây là tam thúc, tứ thúc, ngũ thúc ...

Cao Thạ chỉ đến Ngọc diện hồ ly Triệu Thanh Thanh:

- Còn đây là Ngọc diện hồ ly Triệu Thanh Thanh cô cô của tiểu đệ. Dương đại ca có công nhận cô cô của tiểu đệ đẹp không. Ánh mắt của cô cô liếc đến ai thì gã đó phải say lòng đó.

Ánh mắt của cô cô vừa lảng lơ vừa gợi tình. Chỉ liếc qua thôi, ai bắt được cũng động lòng trắc ẩn.

Cao Thạ bước đến trước mặt Phụng Tiên, nói tiếp:

- Mặc dù là mỹ nhân nhưng ca ca nên biết cô cô Ngọc diện hồ ly đấy nhé, nên phải tránh xa cô cô ra. Kẻo ca ca sẽ rớt vào bẫy tình của cô cô đó.

Phụng Tiên cướp lời Cao Thạ:

- Các hạ nói tiếp vì sao họ là bằng hữu của Minh chủ.

Cao Thạ nhún vai:

- Đến bây giờ mà ca ca cũng chưa hiểu ư? Cao Thạ là nghĩa đệ sinh tử với Thượng tôn minh chủ. Những người này là thúc thúc và cô cô của Cao Thạ. Theo đúng nghĩa đạo thì Thượng tôn minh chủ cũng phải gọi họ là Thúc thúc và cô cô ... Nhưng vì chức phận của Minh chủ ca ca quá cao nên thôi không gọi theo lẽ đạo đó được. Dương đại ca suy ra những người Dương đại ca định biến thành nô nhân là thù hay bạn nào?

Phụng Tiên buông tiếng thở dài:

- Minh chủ phái các hạ đến để cản tay ta?

- Không chỉ để cản tay Dương đại ca mà còn muốn bảo với Dương đại ca rằng Dị Nhân cốc là bằng hữu với Minh chủ. Nên Dương đại ca phải kính trọng không được vô lễ với những cao nhân ở Dị Nhân Cốc. Nếu như Cao Thọ đến chậm một bước thì Dương đại ca đã giết họ, hoặc đóng dấu nô nhân vào trán họ. Điều đó làm sao ca ca gánh nổi nếu lọt đến tay Thượng tôn minh chủ ca ca. Cao Thọ cũng có lỗi với Thượng tôn minh chủ ca ca nữa.

Phụng Tiên buông tiếng thở dài.

Phụng Tiên trả lại ngọn trủy thủ cho Cao Thọ. Y vừa trả ngọn trủy thủ vừa nói:

- Điều này quá ư lạ lùng đối với ta.

- Lạ thì ai mà chẳng lạ. Nhưng chắc chắn Minh chủ ca ca sẽ rất hoan hỷ khi Cao Thọ đến kịp để cản tay Dương đại ca không tạo nghiệp quả chết người này.

Dương Phụng Tiên nhìn Cao Thọ từ đầu đến chân. Y nheo mày nhỏ giọng nói:

- Được! Dương mỗ tạm tin người.

Phụng Tiên nói rồi quay bước.

Cao Thọ nổi gót theo:

- Dương đại ca! Chúng ta đã là người nhà với nhau rồi. Huynh vội vã đi sớm vậy. Ở lại đây đối ẩm với tiểu đệ và những vị thúc thúc chứ.

Phụng Tiên dừng bước nhìn Cao Thọ:

- Ta sẽ quay lại khi gặp Minh chủ.

Nói dứt câu Dương Phụng Tiên thì triển ngay khinh công siêu phàm bằng mình thoát đi.

Chỉ trong chớp mắt thân ảnh của y đã mất hút trên con đường dẫn ra ngoài Mai Hoa Lâm.

Cao Thọ nhìn theo bóng Phụng Tiên, thở phào một tiếng.

Cao Thọ nhìn lại ngọn trủy thủ trên tay mình nghĩ thầm:

- Nếu không có ngọn trủy thủ này, chẳng biết chuyện gì sẽ xảy ra?

Ý nghĩ kia còn đọng trong đầu thì những cao nhân của Dị Nhân cốc từ trong một tòa lầu cùng với Đặng Chi tuôn ra. Dư Đại Nham vội vã hỏi Cao Thọ:

- Cao tiểu đệ! Người là huynh đệ kết nghĩa với Minh chủ võ lâm sao?

Cao Thọ gượng cười nói:

- O ... Thì đó là thiện ý mà.

- Lão Minh chủ Chung Hảo Kiệt không biết hiền đệ là người Hắc đạo ư?

Cao Thọ nhăn mặt nói:

- Cao Thọ làm gì qua mặt được Thượng tôn minh chủ. Tất nhiên là người biết Cao Thọ là người của Hắc đạo rồi, nhưng Thượng tôn minh chủ kết tình huynh đệ đồng sinh đồng tử.. Dư Đại Nham cau mày:

- Quá lạ lùng ...

Cao Thọ cướp lời Dư Đại Nham:

- Dư đại thúc có gì lạ lùng đâu? Dù Hắc đạo hay Bạch đạo cũng là người võ lâm.

Huống chi Cao Thọ lại có duyên với Thượng tôn minh chủ nữa ... Nhưng ...

Cao Thọ bỏ lửng câu nói giữa chừng.

Dư Đại Nham nói:

- Cao hiền diệt nói nhưng là nhưng cái gì. Theo ta biết võ lâm minh chủ có ý buột tất cả giới võ lâm Hắc đạo chúng ta phải trở thành nô nhân cho giới võ lâm Bạch đạo.

Cao Thọ gật đầu. Chàng lâu bầu nói:

- Chẳng biết ai đặt ra cái lệ Bạch đạo và Hắc đạo để làm gì cơ chứ. Chia như vậy chỉ thêm rắc rối cho con người thôi. Cái gì là Bạch đạo, và cái gì là Hắc đạo nào. Chỗ nào phân biệt được điều này. Cao Thọ nói nhưng ở đây là có ý khác.

- Hiền diệt có ý gì?

Cao Thọ nhú mày suy nghĩ rồi nói:

- Tiểu diệt hỏi thật Dư Đại thúc và các chư vị thúc thúc, kể cả cô cô Triệu Thanh Thanh nữa.

Dư Đại Nham ve cằm rồi gật đầu nói:

- Hiền diệt nói đi.

- Cao Thọ nói ra mong các thúc thúc và cô cô bỏ qua cho. Cao Thọ hỏi thật, cái gã Dương Phụng Tiên khi này có đánh lại các vị thúc thúc không?

Nghe Cao Thọ hỏi câu này, mặt người nào người nấy cũng đều sượng sùng với những nét bối rối.

Cao Thọ nhìn lướt qua mọi người, nhướng mày nói:

- Thấy vẻ mặt của thúc thúc, Cao Thọ đã nhận ra ngay mọi người đã bị y đánh bại phải không?

Dư Đại Nham gật đầu:

- Võ công của gã họ Dương đó quá ư cao siêu. Đại thúc không phải là đối thủ của y.

Nói rồi Dư Đại Nham buông tiếng thở dài. Sau khi buông tiếng thở dài, Dư Đại Nham nói:

- Nếu y quay lại.

Cao Thọ cướp ngay lời của Dư Đại Nham:

- Chữ “nhưng” của văn bối là cái ý này đây. Thật ra Minh chủ ca ca chỉ cho Cao Thọ một cơ hội duy nhất để cứu các thúc thúc và cô cô lần này thôi ... Một khi gã họ Dương kia quay lại, Cao Thọ không thể can tay được gã nữa.

Đặng Chi chen vào:

- Cao hiền diệt không thể nói với Minh chủ được à?

- Đặng thúc phụ tưởng gặp Thượng tôn minh chủ ca ca là dễ lắm vậy ... Huống chi Thượng tôn minh chủ còn ... còn khăng định với Cao Thọ, Hắc đạo và Bạch đạo không thể đi chung một đường. Và rất muốn Cao Thọ rời khỏi Hắc đạo đầu nhập Bạch đạo. Nhưng Cao Thọ không nỡ bỏ các vị thúc thúc nên từ chối ...

Cao Thọ thở ra, chàng nhìn Dư Đại Nham.

- Đại thúc, Hoàng Thường thúc thúc đã chết rồi. Đặng thúc phụ sẽ nói với đại thúc. Nhưng theo ý của Cao Thọ thì bỏ quách Dị Nhân cốc cho gã họ Dương đó đi. Chúng ta tìm chốn khác nương thân cũng được. Tranh dành chỉ cái chỗ đất khỉ ho cò gáy này. Chỉ có được mỗi cái khung cảnh trăng lệ, nên thơ thôi.

Dư Đại Nham thở ra, lắc đầu nói:

- Có bỏ Mai Hoa Lâm Dị Nhân cốc, chúng ta cũng khó tìm ra một nơi nào để dừng bước trên chốn giang hồ.

Cao Thọ lắc đầu:

- Có gì mà không có ... Giang hồ mệnh mỏng thiếu gì chỗ để nương thân.

Nhìn Cao Thọ, Dư Đại Nham nói:

- Hiền diệt thì có mối quan hệ với Minh chủ, võ lâm Bạch đạo có thể không truy lùng người. Người chúng ta thì e rằng khó qua được kiếp họa này.

Cao Thạ lắ đầu:

- Hây ... các vị thúc thúc ... Cao Thạ cho dù đượ Thượng tôn mình chủ ưu ái. Nhưng nhất định không bỏ các thúc thúc và cô cô đâu. Các thúc thúc và cô cô đi đâu, Cao Thạ sẽ theo đó.

Dư Đại Nham nhìn sang Đặ Chi:

- Lão Đặ nghĩ sao?

- Dư huynh, có lẽ chúng ta không rời khỏi Dị Nhân cốc.

Ngạc Thạ bước đi khập khiễng đến bên Dư Đại Nham và Đặ Chi, ôn nhu nói:

- Dư đại ca, Đặ Chi ca ca, chúng ta là những con người dị dạng. Chúng ta sẽ đi đâu để không bị giới võ lâm Bạch đạo phát hiện?

Y buông một tiếng thở ra, rồi nói tiếp:

- Theo ý Ngạc lão đệ. Chúng ta cứ lưu lại đây quyết một trận sống mái với giới võ lâm Bạch đạo để giữ Mai Hoa Lâm Dị Nhân cốc. Chúng ta không thể cứ cúi đầu nhún nhục đượ nữa.

Cao Thạ khoát tay:

- Không đượ ... Không đượ. Ngạc thúc thúc nói vậy nghe sao đượ. Chỉ mỗi mình gã Dương Phụng Tiên thôi đã có thể khống chế bao nhiêu người, huống chi Cao Thạ biết trong trườg Thượng tôn mình chủ ca ca còn biết bao nhiêu người nữa. Người nào cũng có võ công cao đến gấp năm gấp mười Dương Phụng Tiên.

Ngạc Thạ nhìn Cao Thạ:

- Biết như vậy rồi, nhưng Cao hiền đệ bảo chúng ta phải làm sao đây. Tất cả chúng ta đều là Dị Nhân rất dễ bị phát hiện.

- Thà là dễ bị phát hiện còn hơn chường mặt ra cho người ta thấy.

Cao Thạ nhìn lại Dư Đại Nham:

- Dư đại thúc ... Cao Thạ ... Dư đại thúc ... Cao Thạ nghĩ có một cách duy nhất để tránh họa nô nhân này, đó là đi trốn à.

- Biết như thế rồi, nhưng trốn ở đâu.

Cao Thạ gãi đầu:

- Trốn ở đâu thì sao Cao Thạ biết đượ. Nhưng có một người biết.

Ngạc diện hồ ly Triệu Thanh Thanh lên tiếng:

- Người nói ai biết chỗ trốn nào?

Cao Thạ chỉ Đặ Chi:

- Còn ai nữa ngoài thúc phụ của Cao Thạ. Với kinh nghiệm ngang dọc giang hồ, thúc phụ tất biết chỗ nào kín để trốn Thượng tôn mình chủ ca ca và gã họ Dương kia.

Đặ Chi nhìn Cao Thạ:

- Ta biết như vậy, nhưng chẳng lẽ chúng ta chỉ biết trốn thôi sao?

Lão buông tiếng thở dài nhìn qua Dư Đại Nham:

- Dư huynh, lão Đặ đến huynh lần này để mong thỉnh cầu huynh hiệu triệu giới võ lâm Hắc đạo ... để có thể đường hoàng ngang nhiên đối đầu giới Bạch đạo.

Cao Thạ khoát tay:

- Hây ... Thúc phụ, chuyện đó để tính sau. Còn bây giờ, trước tiên là bảo toàn lực lượng trước đã. Đợi thúc phụ hợp lực đượ mọi người thì e rằng Dị Nhân cốc đã tan tành thành bình địa. Thây chất thành từng đống đó. Việc gì trước mắt thì hây làm trước, việc gì sau thì sẽ lo sau ...

Dư Đại Nham gật đầu:

- Cao hiền điệt nói đúng.

Lão nhìn lại Đặng Chi:

- Đặng lão đệ, việc của lão đệ chúng ta sẽ bàn sau, nhưng trước tiên chúng ta có một việc phải làm lúc này là dời Dị Nhân cốc càng sớm càng tốt. Nếu Dương Phụng Tiên quay lại, chúng ta còn ở đây e rằng ... Tất cả sẽ gặp đại họa diệt thân.

Đặng Chi nói:

- Dư đại ca, chúng ta đã có Cao Thọ.

Cao Thọ nhăn mặt:

- Thúc phụ, Cao Thọ chỉ xin được một lần thôi. Đâu có lần thứ hai.

Cao Thọ vừa nói vừa nhủ thầm:

“Đặng thúc phụ chẳng biết gì cả, trong tình huống khó xử, Cao Thọ chỉ nói bừa. Bây giờ gã họ Dương đó quay lại không chừng kéo theo Minh chủ thì mạng của Cao Thọ cũng khó giữ được chứ nói là xin cho các vị thúc thúc.” Ý nghĩ đó lướt qua, Cao Thọ nói với Dư Đại Nham:

- Dư đại thúc, không bàn nữa. Nước xa không chữa được lửa gần. Chúng ta phải cứu mình thôi, để cứu mình thì chỉ có một cách duy nhất là đi trốn.

Chàng gã đầu nói:

- Không phải trốn mà phải gọi là hành tung xuất quỷ nhập thần. Hành tung có xuất quỷ nhập thần thì đối phương mới chẳng thể nào tìm được cách đối phó.

Nhìn lại Đặng Chi, Cao Thọ nói tiếp:

- Thúc phụ, Cao Thọ nói đúng chứ.

Lão Đặng hừ nhạt rồi nói:

- Miệng lưỡi của người thì lúc nào cũng nói được. Chỉ có một thứ, người chẳng bao giờ làm được. Đó là thụ học võ công.

Cao Thọ nhìn Đặng Chi gượng cười. Chàng nghĩ thầm:

“Nếu học võ công của các vị thúc thúc ... Nếu không không nhờ đến cái miệng giáo hoạt của Cao Thọ thì e rằng giờ này tất cả đã là nô nhân của Dương Phụng Tiên rồi.”

4. Chương 4 : Bạch Đạo ?! Hắc Đạo ?!

Chương 4 : Bạch đạo ?! Hắc đạo ?!

Dương Phụng Tiên đã uống đến chén rượu thứ ba nhưng y vẫn không làm sao quên được tràn tiểu ngạo của Chung Hảo Kiệt mình chủ, khi y thuật lại những chuyện xảy ra tại Dị Nhân Cốc. Phụng Tiên nhìn vào chén rượu bưng trên tay mình. Y như thể thấy khuôn mặt hóm hỉnh của Cao Thọ ngay trong chén rượu. Sự tưởng tượng khiến ặt Phụng Tiên sa sầm với cảm giác bức bối, khó chịu.

Y bâng quơ nói:

- Đúng là hạng tiểu nhân bỉ ổi độc nhất vô nhị trên đời này. Sao tên tiểu tử đó lại có thể tuông ra những lời dối trá mà không biết ngượng miệng.

Phụng Tiên dốc chén rượu trút hết vào miệng mình. Rượu không khóa lấy được nỗi bức bối vốn dĩ đã có trong tâm thức sau khi Chung Hảo Kiệt minh chủ thẩm chứng nhân cách của Cao Thọ.

Phụng Tiên buông tiếng thở dài, như thể vừa mới bị một cú lừa mà Cao Thọ biến y thành một gã hề. Nỗi muộn phiền kia còn dâng ngập trong tâm thức của Phụng Tiên thì lại nghe một giọng nói sang sảng cất lên ngay ngưỡng cửa tửu điểm:

- Ai là Ngọc diện tử sát Dương Phụng Tiên.

Người thốt ra câu nói đó là một hán nhân trung niên với bộ mặt đầy sẹo, trông thật gớm ghiếc. Chỉ nhìn thấy bộ mặt của người đó thôi thì bất cứ ai cũng phải e dè, bởi những vết sẹo trên mặt gã chứng minh y là một con người xem trò chém giết như một trò đùa.

Phụng Tiên nhìn hán nhân trung niên. Như thể có một sức hút mãnh liệt toát ra từ khuôn mặt khô ngò tuần tú của Phụng Tiên nên gã hán nhân trung niên dời ánh mắt sáng ngời rơi vào mặt y.

Khuôn mặt thanh lâm, tuần tú của Phụng Tiên không cần y tự xưng nhưng hán nhân trung niên đã nhận ra y là ai. Gã liền đánh giọng nói:

- Người là Ngọc diện tử sát Dương Phụng Tiên?

Phụng Tiên không đáp lời mà bưng bầu rượu chuốc vào chén. Chuốc đầy chén rượu, y mới bưng lên.

Hán nhân trung niên gần giọng nói:

- Phụng Tiên, người biết ai đang đứng trước mặt người chứ?

Phụng Tiên không cần nhìn gã mà thản nhiên buông một câu thật vô nghĩa:

- Tiểu nhân hạ đẳng.

Nghe Phụng Tiên thốt ra câu nói đó, hán nhân trung niên rít giọng nói:

- Người nói ai là tiểu nhân hạ đẳng. Loạn đao hồn Trương Bá Đạo này ư?

Hừ nhạt một tiếng, Trương Bá Đạo nói tiếp:

- Cả giới võ lâm Bạch đạo sợ người, nhưng Trương mỗ thì không, Trương mỗ tự tìm người đây.

Tìm người để lấy cái mạng của người đó. Nếu người có bản lĩnh, hãy đấu với Trương mỗ trăm chiêu xem kẻ nào là tiểu nhân hạ đẳng. Phụng Tiên cau mày, bưng chén rượu đầy, từ từ đứng lên.

Trương Bá Đạo nhìn Phụng Tiên, lòn tay ra sau lưng rút ngọn khoai đao rồi lớn tiếng nói:

- Người nhận lời chứ?

Phụng Tiên nhướng mày. Mày cười giả lả nhưng không thiếu nét gợi tình hiện lên hai cánh môi mỏng. Y từ tốn nói:

- Trương các hạ tự mình là đệ nhất cao thủ Hắc đạo?

- Trương mỗ dám tự hào điều đó.

Phụng Tiên ôm quyền:

- Ngưỡng mộ ... Ngưỡng mộ... Trương Bá Đạo nạt ngang:

- Ta chỉ muốn người đấu với ta thôi, chứ không cần sự ngưỡng mộ.

Phụng Tiên mỉm cười nói:

- Nếu các hạ đỡ được chén rượu này của tại hạ, tại hạ rất sẵn lòng giao thủ trăm chiêu với các hạ, thậm chí còn bái các hạ nữa đó.

- Chén rượu của người có cái gì mà ghê gớm thế.

- Các hạ muốn thấy ư?

- Cho ta thấy đi.

Lời còn đọng trên cửa miệng Trương Bá Đạo thì chén rượu cũng thoát ra khỏi tay Phụng Tiên.

Chén rượu đầy lướt đi không nhanh như thể nó muốn giữ lại số rượu trong chén không cho trào ra.

Chén rượu lướt đi đủ cho Bá Đạo thấy Phụng Tiên muốn dùng chén rượu đó công trực tiếp vào mặt gã. Không thèm tránh né, Trương Bá Đạo dựng khoai đao chém xả vào chén rượu.

- Chát ...

Lưỡi khoai đao của họ Trương chém đứt đôi chén rượu làm hai. Trương Bá Đạo chưa kịp thu đao về thì rống lên một tiếng thật lớn. Y loạng choạng thối bộ.

Tất cả người trong tử điểm không ai có thể tin vào mắt mình.

Khi kịp nhận ra ha nửa mảnh chén rượu đã ghim vào mắt Trương Bá Đạo. Nếu tả đúng hai con người của họ Trương biến thành hai chén rượu đầy.

- Keng ...

Ngọn khoai đao tuốt khỏi tay họ Trương rơi xuống sàn gạch tử điểm tạo ra thứ âm thanh khô khốc nghe thật chói tai. Y buông đao, quờ quạng nói:

- Mắt của ta đâu rồi? Sao lại như thế này?

Phụng Tiên buông tiếng thở dài từ tốn nói:

- Giờ thì Trương các hạ không thể nào giao thủ với tại hạ rồi. Thậm chí không đáng làm nô nhân nữa.

Vừa nói Phụng Tiên vừa chậm rãi bước ra cửa. Tất cả mọi người trong tử điểm đều ngồi thừ ra như thể hóa thành tượng. Khi Phụng Tiên đi ngang qua họ, Trương Bá Đạo ôm lấy chân Phụng Tiên. Y gào lên:

- Trả lại cho ta đôi mắt ... Trả lại ta đôi mắt.

Phụng Tiên gỡ tay Trương Bá Đạo ra khỏi chân mình. Y dùng chân đẩy Trương Bá Đạo ra xa rồi nói:

- Đừng chạm vào tại hạ để nhuộm sự nhơ nhuốc qua tại hạ.

Nói rồi gã quay bước thẳng ra cửa tử điểm mặc nhiên để cho Trương Bá Đạo với sự tàn phế hành hạ.

Rời tử điểm, Phụng Tiên chấp tay sau lưng chậm rãi thả bước đi. Trương Bá Đạo đã nhận lãnh sự bực bội của Phụng Tiên giáng vào, nhưng cho dù trút sự bực bội đó vào Trương Bá Đạo nhưng trong tâm Phụng Tiên vẫn âm ỉ ngọn lửa uất hận lạ thường và lại càng nghĩ đến Cao Thọ.

Bất giác Phụng Tiên dừng bước. Y dừng bước vì cảm nhận có ánh mắt nào đang dõi theo từng bước chân của mình. Y điểm một nụ cười mỉm rồi lại tiếp tục bước đi. Chẳng khác nào một gã công tử nhàn du, một tay chấp sau lưng, Phụng Tiên ung dung quay lại biệt trang của mình.

Nhìn phong thái ung dung tự tại của Phụng Tiên, chẳng ai ngờ được y vừa mới giáng họa xuống cho Trương Bá Đạo.

Bước vào tiền sảnh tòa biệt trang, Phụng Tiên vẫn không quay lưng lại. Y nhìn lên tấm hoành y có dòng chữ “Thượng Tôn Chính Đạo”. Vẫn không quay mặt nhìn lại, Phụng Tiên ôn nhu nói:

- Đại sư đến đây tìm văn bối có điều chi chỉ giáo không?

Trươngng với lời nói của Phụng Tiên thì một vị cao tăng Thiếu Lâm đội mũ rộng vành từ ngoài cửa bước vào. Vị cao tăng lột bỏ chiếc mũ rộng vành rồi chấp tay niệm phật hiệu:

- A di đà phật.

Nghe câu phát hiệu đó rồi, Phụng Tiên mới từ từ quay mặt nhìn lại. Vị cao tăng Thiếu Lâm trang trọng nói:

- Dương thiếu hiệp đã biết lão nạp là người xuất gia.

Phụng Tiên bước đến trước mặt vị cao tăng Thiếu Lâm ôn nhu nói:

- Bước chân của những kẻ xuất gia nhất là những cao tăng Thiếu Lâm khác hẳn với những bước chân của người ngoài chốn trần tục. Những bước chân của đại sư tạo nên trong thính nhĩ của Phụng Tiên sự khoan thai, nhẹ nhàng của kẻ thoát tục.

- A di đà phật ... Lão nạp phải một phen ngạc nhiên vì sự tinh tường của Dương thiếu hiệp. Lão nạp bái phục kỳ tài võ lâm.

Vừa nói vị cao tăng Thiếu Lâm vừa ôm quyền xá.

Phụng Tiên vội khoát tay cản lại.

- Đại sư đừng làm thế, tại hạ chỉ là phạm hậu bối so với đại sư.

- A di đà phật! Thiện tai! Thiện tai!

Tay lần chuỗi hạt, vị cao tăng võ lâm nói tiếp:

- Lão nạp là Tuệ Thông, thừa phật dụ của Phương trưởng Chí Thiện đến gặp Dương thiếu hiệp.

Phụng Tiên ôm quyền từ tốn nói:

- Đại sư Chí Thiện phái Tuệ Thông đại sư gặp văn bối có điều chi cần chỉ giáo.

- A di đà phật! Bần tăng không dám buông lời chỉ giáo Dương thiếu hiệp mà chỉ muốn đàm đạo với thiếu hiệp thôi.

- Thiếu Lâm có điều gì muốn đàm đạo với văn bối.

- A di đà phật! Thời gian vừa qua giới Hắc đạo luôn rơi vào những tình huống căng thẳng. Hết người này chết đến người kia chết. Mà người gây ra tình huống căng thẳng đó chính là Dương thiếu hiệp. Bần tăng thừa phật dụ của Phương trưởng Chí Thiện đến thỉnh cầu Dương thiếu hiệp dừng ngay những việc làm đa sát.

Phụng Tiên cau mày suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Văn bối mạo phạm hỏi đại sư một câu.

- A di đà phật! Dương thí chủ cứ hỏi.

Phụng Tiên chấp tay sau lưng nghiêm giọng nói:

- Phương trưởng đại sư Chí Thiện và các cao tăng trên Tung sơn Thiếu Lâm cho rằng những việc làm của văn bối là sai sao?

- A di đà phật! Sai hay không thì Dương thiếu hiệp tự suy ngẫm sẽ biết. Còn bần tăng không dám nói việc làm này sai, việc làm kia đúng.

- Đại sư không nói được à?

- Bần tăng tin vào sự thông tuệ của thiếu hiệp có thể phân định việc gì đúng, việc gì sai.

Phụng Tiên nhếch môi cười mỉm, rồi chỉ bức hoành phi:

- Đại sư nhìn xem, dòng chữ trên bức hoành phi kia là dòng chữ gì.

Tuệ Thông đại sư nhìn lên bức hoành phi:

- Thượng tôn chính đạo.

Phụng Tiên gật đầu, ôn nhu nói:

- Đại sư, chính tại hạ vì thượng tôn chính đạo mà hành sự. Nên tại hạ xét việc làm của mình hoàn toàn đúng với chính đạo chân lý làm người.

- A di đà phật! Thế thiếu hiệp có thể cho lão nạp biết chính đạo là gì không?

- Chính đạo luôn thuộc về Bạch đạo.
- Còn Hắc đạo là vô nghĩa, vô đạo, vô chính ư?
- Tất cả bọn người theo Hắc đạo, theo tiểu sinh, là hạng vô nhân, tiểu nhân, cần phải đưa bọn chúng về với chỗ đứng của chúng trong cõi đời này. Tại hạ muốn đưa chúng quay lại đúng thân phận của chúng, là hạng người hạ đẳng, nô nhân.
- A di đà phật! Đó là ý của Dương thiếu hiệp?
- Vâng, đó là ý của Dương Phụng Tiên.
- A di đà phật! Thế thiếu hiệp có nghĩ người Hắc đạo hay Bạch đạo cũng đều là người không? Đã là con người đều như nhau cả. Tất cả chúng sinh đều bị trầm luân trong vòng sinh tử luân hồi. Nên có người tốt và người xấu, chứ không thể phân biệt được Hắc đạo hay Bạch đạo.

Phụng Tiên lắc đầu:

- Đó là ý của phật môn. Trong cửa phật có thể vì sự từ bi hỷ xả mà không phân biệt được trắng hay đen. Còn tại hạ là người trần tục, tất phải biết cái gì là trắng cái gì là đen.

Làm con người thì cũng có người này người nọ. Chỉ có những con người trong Bạch đạo mới là thượng nhân, còn kẻ trong Hắc đạo chỉ có thể là hạ nhân. Võ lâm chính vì không có sự phân biệt này nên bấy lâu nay luôn xảy ra những cuộc tranh đoạt giữa Hắc đạo và Bạch đạo.

Không phân biệt đâu là người thượng đẳng, đâu là người hạ đẳng, nên mới để cho Hắc đạo sánh bước Trươngng với Bạch đạo. Thậm chí có những lúc bọn Hắc đạo ma đầu khuấy động võ lâm, làm chủ giang hồ. Hôm nay thì không, Phụng Tiên sẽ thượng tôn chính đạo, buột tất cả người Hắc đạo phải quay lại đúng chỗ đứng của họ là những hạ nhân hoặc là những nô nhân không hơn không kém.

Nghe Phụng Tiên thốt ra câu này, Tuệ Thông buông tiếng thở dài, niệm phật hiệu:

- A di đà phật.

Chờ cho vị cao tăng niệm dứt câu phật hiệu, Dương Phụng Tiên mới ôm quyền nói:

- Tại hạ nói vậy không sai chứ? Trong ánh mắt tại hạ, Thiếu Lâm tự là người cao nhân thượng đẳng trong cõi đời này.
- A di đà phật! Chư vị tăng huynh ở Thiếu Lâm tự không bao giờ nghĩ mình là thượng nhân trong cuộc đời này.
- Vậy đại sư có điều gì chỉ giáo cho tại hạ?

Tuệ Thông đại sư nhìn Dương Phụng Tiên, tay lần chuỗi bồ đề, ôn nhu nói:

- Theo ý của bản tăng, Bạch đạo và Hắc đạo cũng như tay mặt và tay trái. Mất một cánh tay thì kẻ đó là người tàn phế ... hay nói cách nào đó bản tay cũng như bề mặt và bề trái. Một bản tay mất đi một mặt thì chẳng còn là bản tay nữa.

Tuệ Thông đại sư ôm quyền:

- Thiếu hiệp là đóa kỳ hoa vạn cổ chỉ kim không thấy được trong võ lâm nên bản tăng thỉnh cầu thiếu hiệp hiểu sâu câu nói này của bản tăng.
- Ý đại sư muốn Phụng Tiên phải hiểu như thế nào?
- Tất cả đều là chúng sinh trong cõi phù dung luân hồi này.

Phụng Tiên lắc đầu:

- Tại hạ không thể chấp nhận người hạ đẳng Hắc đạo sánh bước ngang với Dương Phụng Tiên. Tất cả bọn Hắc đạo trong võ lâm phải quay lại đúng chỗ của họ.

Buông tiếng thở dài, Tuệ Thông đại sư niệm phật hiệu:

- A di đà phật! Thiếu hiệp đã nói vậy rồi, bần tăng chẳng còn gì để đàm đạo với thiếu hiệp.

Tuệ Thông đại sư nhìn vào mắt Phụng Tiên:

- Phật môn có câu “hãy tránh xa sát nghiệp”, bất cứ ai tạo sát nghiệp không bao giờ đạt được sự thanh thản của tâm hồn. Sát nghiệp chỉ tạo ra những hậu quả tối tăm ình và cho con người.

- Phụng Tiên sẽ nhớ câu giáo huấn này của đại sư.

- A di đà phật ...

Tuệ Thông đại sư ôm quyền:

- Lão tăng cáo từ. Dương thiếu hiệp bảo trọng. Một bước đi sai ngàn đời ân hận.

Nói dứt câu, Tuệ Thông đại sư đội lại chiếc mũ rộng vành rồi bước đi thẳng ra cửa.

Phụng Tiên cau mày khi thấy sàn gạch để lại những dấu chân Tuệ Thông đại sư.

Tuệ Thông đại sư ra khỏi cửa tiền sảnh, Phụng Tiên mới nhìn lại bức hoành phi có dòng chữ “Thượng Tôn Chính Đạo.” Đôi chân mày của y nhú lại. Phụng Tiên nhắm nói:

- Ta thượng tôn chính đạo mà sai ư?

Phụng Tiên lắc đầu:

- Không, việc làm ta không sai. Hôm nay Phụng Tiên thượng tôn chính đạo, ngày mai mọi người có quyền phán xét Phụng Tiên. Còn hiện tại không ai có quyền phán xét Dương Phụng Tiên.

Lời nói đó còn đọng trong tâm tưởng Dương Phụng Tiên, một nữ nhân đội mũ rộng vành có rèm che mặt bước vào. Sự xuất hiện của nữ nhân vận hắc y dạ hành kéo theo một làn xạ hương thoảng lất phất khắp gian đại sảnh biệt trang.

Phụng Tiên quay mặt nhìn lại.

Nữ lang không cởi bỏ chiếc nón rộng vành mà chỉ giữ nhẹ đôi ngọc thủ ra sau lưng. Một luồng nhu khí phát ra từ hai ống tay áo của nữ lang, đóng cửa đại sảnh lại.

Phụng Tiên thần nhiên trước hành động của nữ lang.

Nữ lang nhỏ nhẹ nói:

- Dương công tử không hỏi ta là ai hay sao?

- Điều đó tại hạ cảm thấy quá dư thừa. Tại sao tại hạ phải hỏi cô nương là ai khi cô nương đã biết tại hạ.

Điểm một nụ cười mỉm gợi tình, Phụng Tiên nói tiếp:

- Điều mà tại hạ muốn hỏi, là hỏi cô nương tìm đến đây có mục đích gì?

Nữ lang thả bước uyển chuyển tiến đến trước mặt Phụng Tiên. Nàng dừng chân ngay trước mặt y, rồi nhỏ nhẹ nói:

- Công tử đoán xem, ta tìm đến công tử với mục đích gì?

Phụng Tiên nhún vai:

- Tại hạ không có thói quen tò mò đi tìm suy nghĩ của người khác.

- Dương công tử có tin trên đời này có một nữ nhân, chỉ vừa diện kiến công tử, đã tơ tưởng suốt năm canh không.

Đôi chân mày của Phụng Tiên thoát nhú lại.

- Cổ nhân có câu nam nữ thọ thọ bất tương thân. Nhưng cũng có những câu:

con người không tự kìm chế được tình cảm khởi phát từ con tim mình.

Y điểm nụ cười mỉm:

- Người đó hẳn là cô nương.

Nữ lang gật đầu:

- Đúng, ta không kìm chế được sự khởi phát rung động của con tim nên mới tìm đến Dương công tử.

Phụng Tiên khoanh tay trước ngực:

- Giờ thì ta đã có thể hiểu được mục đích của nàng.

- Mục đích của ta là gì?

- Đi tìm tiếng nói của con tim. Nhưng đó chỉ là tiếng nói của trái tim nàng thôi. Còn sự đáp lại còn chờ trái tim Phụng Tiên sẽ thốt ra lời nói nào.

Buông một tiếng thở dài, Phụng Tiên nhướn mày nói tiếp:

- Rất tiếc ta lại không biết được phía sau tấm rèm là sắc hoa như thế nào?

- Đôi khi người ta cũng nên giấu chân diện của mình.

Phụng Tiên khẽ gật đầu:

- Sự bí ẩn luôn làm cho tại hạ có sự phấn khích.

- Mong rằng đó là sự thật mà ta nghe.

- Lúc nào tại hạ cũng nói ra sự thật của lòng mình. Chẳng có gì dấu diếm một người đi tìm tình yêu nơi mình cả. Thế cô nương tìm đến Phụng Tiên cho Phụng Tiên cái gì nào.

Nữ lang chỉ vào ngực mình:

- Cho tất cả.

Đôi chân mày Phụng Tiên nhướn lên:

- Cho tất cả?

Nữ lang gật đầu.

Phụng Tiên hỏi:

- Cô nương sẽ không đòi hỏi gì sao?

Nàng lắc đầu:

- Không ...

Phụng Tiên chấp tay sau lưng rồi nói:

- Tại hạ có được diễm phúc như thế nào đây?

- Diễm phúc đó như thế nào còn tùy thuộc vào sự tiếp nhận của Dương công tử.

- Phụng Tiên rất sẵn lòng nhận sự ban tặng của người khác. Chẳng còn ai chối bỏ trái cấm mà người ta trao ình. Nhưng ở đây e rằng không tiện. Phụng Tiên có chỗ thanh tịnh hơn để chiêm nghiệm trái cấm mà cô nương ban tặng.

Nhìn nữ lang, Phụng Tiên ôn nhu nói:

- Cô nương đồng ý đến nơi đó chứ?

Nàng gật đầu.

Phụng Tiên dẫn nữ lang đến gian thượng phòng của mình. Trong gian thượng phòng đó, tất cả vật dụng đều bằng bạc. Trên kệ có những tịnh rượu nổi tiếng trung thổ, được niêm kín.

Ngay giữ gian phòng là một hồ nước bằng đá hoa cương được đánh nhẵn mặt, lên nước bóng ngời. Trong hồ đã có nước và một lớp hoa tươi phủ lên mặt.

Phía đối diện với hồ nước là chiếc tràng kỷ với hai cái gương đồng đặt hai bên. Chỉ bước vào gian thượng phòng này thôi đã cảm nhận được sự khoan khoái lạ thường. Sự khoan khoái mà bất cứ ai cũng hình ra những khoái lạc trần tục khi quay về với bản năng của mình.

Phụng Tiên lấy một tịnh rượu mở nắp, dốc lên miệng tu luôn một hơi dài rồi nói với nữ lang.

- Cô nương tìm đến Phụng Tiên, tất có sự tự tin ở bản thân mình.

Nàng gật đầu:

- Tôi tin sẽ không làm Dương công tử thất vọng.
- Tại hạ nghĩ mình sẽ không thất vọng.

Y nói rồi điểm nụ cười mỉm gợi tình khích lệ nàng. Nữ lang như được nụ cười gợi tình của Dương Phụng Tiên khích lệ, mà từ từ kéo ống tay áo lên. Hũu thủ của nàng chìa ra trước mặt Phụng Tiên. Một cánh tay với làn da trắng nõn, thanh mảnh. Một cánh tay với tất cả những đường nét thật hoàn hảo.

Phụng Tiên khẽ gật đầu nói:

- Cánh tay của cô nương thật đẹp.
- Một cánh tay đẹp chưa hẳn là một thân hình đẹp.

Phụng Tiên gật đầu:

- Đúng! Chỉ một cánh tay thôi chưa thể nói được tất cả vẻ đẹp của mỹ nữ. Đã là một mỹ nữ thì tất cả đều phải hoàn thiện, hoàn mỹ.

Nàng quay lưng lại với Phụng Tiên, bộ hắc y từ từ trượt qua vai nàng.

Một bờ vai thon thả, đầy đặn và gợi mời.

Nàng nhỏ nhẹ nói:

- Huynh thấy thế nào.
- Rất hợp nhãn tại hạ. Một bờ vai tuyệt mỹ. Tại hạ nhìn bờ vai của cô nương thôi đã có thể hình dung ra những gì còn lại được giấu sau những mảnh lụa vô nghĩa kia.

Lớp lụa đen lại trượt tiếp qua khỏi vai nàng để phơi tấm lưng trần trắng nõn với đường cong ngay giữa. Một đường cong mà bất cứ hoa nhân nào cũng muốn chiêm ngưỡng để có thể phác họa thành nét đẹp cho bức tranh của riêng mình.

Lớp lụa đen dừng lại ngay vùng tiểu yêu để cho Phụng Tiên có thể thấy rõ tất cả sự gợi cảm của bờ lưng thon thả, gợi tình.

Nụ cười mỉm lại hiện lên hai cánh môi của Dương Phụng Tiên. Y buột miệng nói:

- Đẹp lắm.

Lời nói Phụng Tiên như khích lệ nữ lang, khiến cho tất cả trang phục của nàng trôi tuột xuống dưới hai gót chân. Một thể pháp cân đối đầy đặn.

Một thể pháp ngồn ngộn sức sống biểu lộ qua từng đường cong hoàn mỹ, chỉ có thể vì thể pháp đó như một bức tranh được khắc tạo ra bởi đôi tay chăm chút của tạo hóa.

Vòng tiểu yêu của nàng kết hợp với đôi môi căng tròn tạo nên một sức quyến rũ mà bất cứ nam nhân nào cũng phải thèm khát khi bắt gặp nó. Một khi đã thèm khát thì phải chiếm hữu. Chiếm hữu bằng sự chinh phục của bản thân mình.

Phụng Tiên lấy tịnh rượu tu luôn một ngụm dài rồi đặt xuống bàn.

Nữ nhân nói:

- Công tử nghĩ sao?

Phụng Tiên im lặng bước đến sau lưng nàng. Dùng một ngón chỉ, đặt nhẹ vào gáy của nữ lang. Y từ từ vuốt ngón chỉ đó chạy dọc theo xương sống nàng rồi dừng lại trên chiếc tiểu yêu nhỏ nhắn. Lớp da ốc li ti nở rộ khắp thể pháp của nữ lang. Lớp da ốc biểu lộ những xúc cảm do Phụng Tiên mang đến thông qua ngón chỉ của y.

Phụng Tiên nhỏ nhẹ nói:

- Ta rất thích những nữ nhân như nàng. Có lẽ trái cấm của nàng hẳn là vừa ngon vừa ngọt mà bất cứ nam nhân nào cũng đều tơ tưởng.

Vừa nói Phụng Tiên vừa vuốt ve đôi môi căng tròn của nữ lang. Y đưa lần bàn tay lên vai nữ lang rồi từ từ quay nàng lại đối mặt với mình. Nếu không có chiếc mũ rộng vành và rèm phủ che mặt thì nàng đã là một mỹ nữ lóa lổ đứng ngay trước mặt Phụng Tiên. Chỉ có chiếc mũ và tấm rèm phủ che chân diện nàng chia cắt cánh mắt không rọi đến chân diện mà thôi.

Phụng Tiên cũng chẳng màng đến chuyện phải xem chân diện của nữ lang như thế nào.

Nàng đã tự tìm đến gã, đã tự thoát y phơi tẩm thân lóa lổ ra trước mắt y thì rất tự tin vào nhan sắc của mình. Chỉ chiêm nghiệm phần thể pháp của nàng thôi, nó đã tạo ra một sức quyến rũ mê hoặc lòng người, nói chi đến khuôn mặt.

Nữ lang nhỏ nhẹ nói:

- Trái cấm đã thuộc về chàng.
- Trái cấm đã thuộc về Phụng Tiên.

Nữ lang gật đầu. Phụng Tiên rọi mắt xuống đôi nhũ hoa tròn trịa và cân đối, rồi đi lần xuống bên dưới. Bất giác y thối bộ lại hai bước, từ tốn nói:

- Phụng Tiên thích một trái cấm tròn trịa.
- Trái cấm tròn trịa là trái cấm như thế nào?
- Một sự trọn vẹn, nàng đã có một thể pháp tuyệt vời, tất phải có một khuôn mặt tuyệt vời. Hãy cho ta chiêm ngưỡng dung nhan mà hãy còn là điều bí ẩn đối với ta.

Nữ lang lưỡng lự rồi nói:

- Khi thấy dung nhan này ... Ta sợ ...
- Đừng nghĩ ta sẽ e dè với khuôn mặt của xú nữ.
- Không, ta không sợ mình là một xú nữ.
- Thế nàng sợ điều gì?

Nữ lang im lặng, rồi như thể không kèm chế được sự thôi thúc của Phụng Tiên mà đưa tay lên vịn vào vành môi. Nữ lang buông tiếng thở dài nói:

- Dương công tử sẽ không quá ngạc nhiên.
- Tà ngạc nhiên vì có sự quen biết với nàng.
- Ta sợ một điều khác.

Nàng nói dứt câu liền gỡ chiếc mũ rộng vành có rèm phủ. Chân diện của Ngọc diện hồ ly Triệu Thanh Thanh đập vào mắt Phụng Tiên. Nàng nhìn Phụng Tiên bằng ánh mắt say đắm.

Bất giác Phụng Tiên phá lên cười khanh khách.

Nghe Phụng Tiên cười, Ngọc diện hồ ly Triệu Thanh Thanh đỏ mặt thẹn thùng. Nàng miễn cưỡng nói:

- Sao chàng cười.

Phụng Tiên nhìn thẳng vào mắt Triệu Thanh Thanh:

- Nàng định dùng mỹ nhân kế với ta sao?

Thanh Thanh lắc đầu:

- Không, Thanh Thanh đến tìm Phụng Tiên không có một mưu kế gì cả. Đến bằng sự thốn thức của trái tim mình.

Phụng Tiên nhướn mày nhìn Ngọc diện hồ ly Triệu Thanh Thanh:

- Chẳng có mưu kế gì cả ư?

- Thanh Thanh nói thật. Thanh Thanh đã yêu chàng.

Phụng Tiên với bầu rượu tu một ngụm dài rồi đặt bầu rượu xuống bàn. Y nhìn lại Ngọc diện hồ ly, ôn nhu nói:

- Nàng đúng là đẹp lắm. Nàng đúng là một nữ nhân mà Phụng Tiên rất thích đó. Một nữ nhân có đầy sức quyến rũ, có cả sự gợi cảm và có tất cả những gì để khiến trong lòng ta phải xao động, háo hức, và đòi hỏi những ...

Phụng Tiên bỏ lửng câu nói giữa chừng.

Thanh Thanh miễn cưỡng nói:

- Nhưng sao?

- Nhưng rất tiếc Ngọc diện hồ ly Triệu Thanh Thanh là người của Hắc đạo. Trong tâm của Phụng Tiên, người Hắc đạo chỉ có thể là hạng người hạ đẳng, nô nhân. Đã là người hạ đẳng nô nhân thì sao có thể giao tình với Dương Phụng Tiên được chứ.

Thanh Thanh đỏ mặt khi nghe Phụng Tiên thốt ra câu này, nàng miễn cưỡng nói:

- Thanh Thanh có là người Hắc đạo thì cũng là con người. Sao lại xem Thanh Thanh như hạng người hạ đẳng.

Phụng Tiên cau mày:

- Hạ đẳng nô nhân thì sao là con người, có thể là một con người nhưng không phải là người.

Phụng Tiên nói rồi thò tay vào ngực áo lấy miếng ngọc triệt có khắc hai chữ nô nhân. Y ngấm miếng ngọc triệt, từ tốn nói:

- Nàng đã tìm đến Phụng Tiên, tất đã quyết định sự lựa chọn của mình. Điều đó rất tốt cho nàng. Nàng sẽ là nô nhân trong biệt trang của Dương Phụng Tiên.

Ngọc diện hồ ly biến sắc. Nàng hồi hộp nói:

- Phụng Tiên không nghĩ ta tìm đến với Phụng Tiên vì tình sao?

Nhìn lại Ngọc diện hồ ly, Phụng Tiên ôn nhu nói:

- Đó là ý nghĩ của nàng. Còn trong tâm tưởng của ta thì Ngọc diện hồ ly vẫn là hạ nhân, nô nhân. Mà hạ nhân Hắc đạo làm sao có tình với Phụng Tiên được, bởi vì ta là thượng nhân Bạch đạo. Hắc đạo và Bạch đạo chỉ có một mối quan hệ duy nhất, chủ nhân và nô nhân.

Phụng Tiên nói rồi bước đến toan ấn ngọc triệt nô nhân vào trán Ngọc diện hồ ly Triệu Thanh Thanh. Ngọc diện hồ ly luống cuống toan phản kháng lại nhưng Phụng Tiên đã nhanh tay hơn điểm vào tịnh huyết của nàng.

Triệu Thanh Thanh biến sắc, hồi hải nói:

- Thanh Thanh chấp nhận chết chứ không biến thành nô nhân.

- Hãy nhận lấy thân phận của mình.

Y vừa nói vừa toan ấn dấu ngọc triệt nô nhân vào tam tinh Ngọc diện hồ ly Triệu Thanh Thanh.

Một giọng nói sang sảng cất lên ngay cửa thượng phòng.

- Dừng tay ...

Phụng Tiên rút ngay ngọc triệt về khi nghe giọng nói đó.

Y nhìn lại cửa thượng phòng.

Giọng nói sang sảng kia cất lên, trong khi Phụng Tiên lại biểu lộ tất cả sự thuần phục tôn kính của mình.

- Triệu cô nương có thể thoát xác thành bướm. Đó là đặc ân cho những ai biết tìm đến chính đạo võ lâm.

5. Chương 5 : Thân Thế Bí Ẩn

Chương 5 : Thân Thế Bí Ẩn

Cao Thạ nằm duỗi dài trên thảm cỏ xanh mượt, gác tay lên trán ngắm nhìn bầu trời xanh thẳm với những tầng mây bông bành trôi trên cao.

Những tầng mây, Cao Thạ tưởng tượng ra đủ những hình nhân trong tâm trí mình.

Lão Đặng với khinh thuật siêu phàm đã lướt đến ngay trên đầu Cao Thạ nhưng y vẫn không nhận ra sự xuất hiện của lão mà ngâm nga hát:

"Em hỏi anh có bao giờ

Con sông kia thôi ngừng trôi

Anh trả lời em rằng

Một ngày nắng hạ sông sẽ cạn khô

Em hỏi anh có khi nào

Đám mây kia thôi ngừng bay

Anh trả lời em rằng

Mây ngừng bay khi mưa đến bất chợt."

Lão Đặng vuốt râu càu nhàu nói:

- Tiểu tử, người ca cái con khỉ gì thế ... Người đã yêu rồi sao?

Cao Thạ vội vã ngồi lên. Y giả lả cười rồi đưa tay chỉ lên những tầng mây trôi:

- Thúc phụ ... con thấy ...

Đặng Chi nhìn theo tay Cao Thạ:

- Người thấy gì trên những đám mây đó?

Cao Thạ gãi đầu:

- Tại thúc phụ không thấy thôi chứ, người thông minh tuyệt thế như con mới thấy ...

Thúc phụ nhìn kỹ đi ...

Lão Đặng nhìn theo tay của Cao Thạ:

- Ta có thấy gì đâu.

- Nó tan mất rồi.

Lão Đặng nhìn sững Cao Thạ hỏi:

- Người nói cái gì tan?
- Một đôi uyên ương vừa mới chia lìa.

Lão Đặng nheo mày:

- Người có điên không vậy? Người thấy cái gì trên trời mà như kẻ thất thần, thất sắc vậy. Cái gì là đôi uyên ương?

Cao Thạ cười giả lả:

- Thì khi nãy có một tảng mây tụ hình giống như một đôi trai gái yêu nhau, nhưng phải chia tay nhau đấy mà. Bây giờ thì nó lại ra hình thù khác.

Lão Đặng vuốt râu nhìn Cao Thạ, lắc đầu nói:

- Người cùng mọi người trốn đến quỷ cốc này chỉ nhằm để nằm ỳ ra thả hồn theo những tảng mây mà mơ mà mộng, mà ca mà hát sao?

Cao Thạ nhăn mặt:

- Thì con đang suy nghĩ đó mà.

Lão Đặng hừ nhạt:

- Suy nghĩ? Thế còn bí kíp tục hóa cốt mà ta trao cho người luyện thì người có suy nghĩ không?

Cao Thạ gãi đầu:

- Con suy nghĩ rất nhiều về tuyệt hảo công phu của thức phụ ...
- Thế người đã luyện tới đâu rồi?
- Đúng ra thì con có thể luyện thành tuyệt hảo công phu của thức phụ ... Nhưng ...

Nhưng Lão Đặng gắt giọng nói:

- Vì những đám mây kia chứ gì?

Cao Thạ lắc đầu:

- Không, không ... vì còn phải suy nghĩ nên chưa luyện thành đó thôi.
- Người nói gì? Vì người suy nghĩ nên chưa luyện thành công phu Tục hóa cốt.

Cao Thạ ôm quyền nói:

- Đúng như thức phụ nói ạ.

Lão Đặng lâu lâu nói:

- Tục hóa cốt có gì để người suy nghĩ.

Cao Thạ ve cằm, nheo mày nói:

- Khi luyện Tục hóa cốt của thức phụ con mới phát hiện ra công phu của thức phụ inh khó có công phu nào sánh bằng, nên con phải suy nghĩ. Càng suy nghĩ con càng nghiệm ra tuyệt hảo công phu Tục hóa cốt của thức phụ ảo diệu phi thường, mệnh môn như biển đông, mà người luyện công chẳng khác nào đi trong biển cả mệnh môn, không biết bến bờ nào sẽ đến ... Nếu không khéo kẻ hành giả sớm bị chết hụt trong biển cả mệnh môn ảo diệu đó.

Lão Đặng cướp lời Cao Thạ:

- Rồi sao nữa. Phải chăng chính vì sự chết chìm trong biển cả mệnh môn của Tục hóa cốt mà người không dám luyện.

Cao Thạ ôm quyền xá:

- Thúc phụ dạy rất đúng. Chỉ còn sợ bơi trong biển cả mệnh mông Tục hóa cốt rất dễ bị chết chìm nên con tạm thời gác lại không luyện mà chỉ suy nghĩ về tuyệt quả công phu của thúc phụ thôi.

Lão Đặng lườm Cao Thọ:

- Tiểu tử, ngươi còn gì để nói không?

Cao Thọ giả lả cười:

- Con chỉ hiểu như thế thôi à.

Lão Đặng trừng mắt nhìn Cao Thọ:

- Tiểu tử nghe ta nói đây, ngươi có tin ta sẽ cắt lưỡi ngươi không? Cái lưỡi xảo hoạt nói gì cũng được. Muốn nói là nói, ngươi tưởng ta không biết cổ tật làm biếng của ngươi à?

Ngươi không chịu luyện công phu nên bày vẽ ra biển đông biển tây, để rồi ngươi chết chìm.

Ngươi tăng bốc ta để không luyện võ công chứ gì?

Cao Thọ nhăn mặt, ngập ngừng nói:

- Thúc phụ, xin đừng hiểu lầm con. Con nói thật đó, con càng nghiên cứu càng thấy mình lạc vào dòng.

Lão Đặng quát lớn:

- Thôi, tiểu tử đừng nói càn nữa. Ta không muốn nghe ngươi nói đâu. Ngươi đã thấy rồi đó, gã Dương Phụng Tiên kia cũng chỉ hơn ngươi có một vài tuổi thôi nhưng võ công của y lại xuất quỷ nhập thần, kinh thiên động địa. Chỉ một mình gã đuổi các vị đại thúc nhị thúc và cô cô, từng người ra khỏi Dị Nhân cốc Mai Hoa Thung, phải lánh nạn đến quỷ cốc Hắc Mộc Nhai này. Ngươi có được một phần của gã không? Hay ngươi chỉ biết nằm dài ra bãi cỏ thả hồn theo những đám mây.

Cao Thọ nhăn mặt:

- Thúc phụ, có võ công rồi thì được gì ạ?

Lão Đặng hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Có võ công thì được gì ạ? Trong khi Dương Phụng Tiên ngang dọc giang hồ hành xử bằng hữu và các vị thúc thúc của ngươi bắt làm nô nhân. Còn ngươi thì cứ thả hồn dưng dưng theo những đám mây. Ngươi có đáng là niềm hy vọng của mọi người không?

Cao Thọ cúi đầu nhìn xuống.

Chàng lí nhí nói:

- Con đâu có muốn tranh đoạt với người ta.

Lão Đặng thở dài rồi nói:

- Tiểu tử, ngươi nghe cho rõ đây. Cho dù ngươi không muốn tranh đoạt với Dương Phụng Tiên, nhưng ít ra ngươi cũng phải lo đến chư vị thúc thúc của ngươi có nỗi lo như thế nào. Chẳng lẽ ngươi muốn tất cả chư thúc thúc lẫn bản thân ngươi đều trở thành nô nhân cho giới Bạch đạo sao? Ngươi thích làm nô nhân lắm à?

Cao Thọ lắc đầu:

- Thúc phụ, tất nhiên con không muốn làm nô nhân rồi.

- Không muốn làm nô nhân sao ngươi lại bàng quan như vậy. Trao cho ngươi bí kíp Tục hóa cốt, ngươi nằm phơi ra thảm cỏ, ngắm nhìn những tảng mây bông bành trôi trên trời, ngâm nga hát. Chừng nào ngươi mới luyện thành bí kíp Tục hóa cốt của ta chứ?

Cao Thọ xụ mặt, gượng nói:

- Trước sau gì con cũng luyện thành.

Đặng Chi hừ nhạt nói:

- Trước sau gì cũng luyện thành. Thế người không muốn biết lai lịch và thân phận của người, cũng như tung tích của cha mẹ người à?

Cao Thọ nghe lão Đặng nói điều này liền phần khích hấn lên, vốn vờ hỏi:

- Thúc phụ, tất nhiên con muốn biết lai lịch và tung tích của song thân chứ ... Nếu con không muốn biết thì hóa ra mình chẳng có cội có nguồn sao?

- Muốn biết mà người lại chềnh мәng như vậy. Sao người không tự hỏi vì lý do gì mà ta không thổ lộ thân phận của người cho người biết. Không nói đến song thân người suốt bao năm qua.

Cao Thọ nhìn Đặng Chi, chàng cúi mặt nhìn xuống, nhỏ giọng nói:

- Con có lỗi ... Nhất định con sẽ luyện thành võ công của thúc phụ.

Lão Đặng thở hắt ra rồi nói:

- Tiểu tử, ta đã hội kiến với Dư đại thúc của người rồi. Ta sẽ nói rõ lai lịch và thân phận của người.

Cao Thọ phần khích hấn lên, rồi không kiềm chế được ôm chầm lão Đặng:

- Thúc phụ, thúc phụ nói thật chứ? Thúc phụ sẽ nói cho con biết thân phận và lai lịch của con?

Lão Đặng gật đầu:

- Ta sẽ nói.

Cao Thọ ôm xiết bờ vai của lão Đặng. Lão quát lớn:

- Tiểu tử, người làm cái trò gì thế?

- Con thương thúc phụ quá à ...

Lão Đặng gỡ tay Cao Thọ ra, và nhìn y nói:

- Tiểu tử, người đừng quá phần khích như thế. Chưa hẳn người biết được thân phận và lai lịch của người rồi là điều đại hạnh đâu.

- Con biết, nhưng dù sao thì con cũng có gốc, có nguồn chứ không phải một kẻ từ trên trời rơi xuống hay từ dưới đất chui lên.

Lão Đặng hừ nhạt rồi nói:

- Đi theo ta.

Lão Đặng đưa Cao Thọ đi về gian thảo xá. Trong đó Dư Đại Nhâm đã ngồi chờ sẵn. Lão Đặng bước đến bên, nói nhỏ vào tai lão Dư.

Nhìn Lão Đặng, Cao Thọ nghĩ thầm:

“Chẳng biết Đặng thúc phục còn giở trò gì nữa đây?” Sau khi hội ý với Dư Đại Nhâm rồi, lão Đặng mới nhìn lại Cao Thọ:

- Tiểu tử, hôm nay chính Dư đại thúc sẽ nói rõ thân phận của người cho người biết, nhưng trước khi ta nói, người phải thực hiện hai việc.

Cao Thọ quỳ sụp xuống, rồi nói:

- Dư đại thúc, Đặng thúc phụ, con sẵn sàng làm tất cả mọi việc mà thúc phụ và đại thúc chỉ giáo. Chỉ mong đại thúc cho con biết lai lịch và thân phận của con.

Dư Đại Nhâm nhìn Cao Thọ:

- Cao hiền đệ, chúng ta không biết hôm nay sống, nhưng ngày mai có còn sống hay không, hay lại trở thành nô nhân của giới Bạch đạo, nên quyết định nói rõ tất cả cho người biết sự thật về người. Nhưng trước khi nói ra điều đó, người phải làm hai việc. Thứ nhất người phải luyện thành ...

Dư Đại Nham nhìn sang lão Đặng.

Lão Đặng trang trọng nói:

- Người phải luyện thành Tục Hóa cốt của ta.

Cao Thọ nhìn lên lão Đặng:

- Con hứa sẽ luyện thành.

Lão Đặng khoát tay:

- Không phải hứa mà phải luyện thành.

- Vâng, con sẽ luyện thành Tục hóa cốt của thúc phụ.

Lão Đặng hỏi:

- Điều thứ hai người phải luyện thành Tuyệt kỹ khinh công Vạn Thể Di Bộ của Dư đại thúc.

Cao Thọ gật đầu, háo hức nói:

- Chỉ cần Đặng thúc phụ và Dư đại thúc chỉ giáo, con sẽ tự thành ngay.

Lão Đặng cau mày:

- Ta nói nghiêm túc chứ không phải dùng lời xảo ngôn, đa ngôn như người đâu. Bao nhiêu lâu nay chỉ mỗi một tuyệt công Tục hóa cốt, người cũng không tự thành. Nay luyện một lúc hai tuyệt đỉnh công phu của ta và Dư đại thúc ... biết bao giờ người mới tự thành chứ. Nếu như người không tự thành thì đừng bao giờ nói đến chuyện Dư đại thúc sẽ thổ lộ lai lịch của người.

Cao Thọ sụp lạy lão Đặng và lão Dư rồi khẩn thiết nói:

- Dư đại thúc, Đặng thúc phụ, con hứa chỉ trong một ngày sẽ luyện thành hai tuyệt công đó.

Lão Đặng gắt giọng nói:

- Trong một ngày người sẽ luyện thành ư?

Cao Thọ gật đầu:

- Con hứa mà.

- Tiểu tử có định dùng xảo ngôn để che mắt ta và Dư đại thúc của người không vậy?

Cao Thọ chỉ vào ngực mình:

- Lần này, con nói bằng tâm của mình, bằng tất cả sự thành bại đối với Đặng thúc phụ và Dư đại thúc. Nam tử hán đại trượng phu xuất ngôn cửu đỉnh. Nếu con nuốt lời ...

Dư Đại Nham khoát tay:

- Hiền đệ, ta không cần con thề độc mà muốn con thực hiện tất cả lời nói đó bằng nhục khí của mình, bằng tất cả nghị lực và tinh thần của con.

Cao Thọ đứng lên:

- Con hứa.

Lão Đặng lừ mắt:

- Lần này thì người không được lừa gạt ta và Dư đại thúc người đó.

- Con đã quyết định thì sẽ làm được. Thúc phụ và Dư đại thúc hãy tin con.

Dư Đại Nham nhìn Cao Thọ nói:

- Ta tin lời hiền đệ.

Hai người bắt đầu truyền thụ những công phu đặc ý nhất của mình cho Cao Thọ. Lần này thì ngay cả lão Đặng cũng không ngờ Cao Thọ lại chí tâm rèn luyện võ công như vậy.

Cả Dư Đại Nham lại càng bất ngờ hơn khi nhận ra Cao Thọ tăng tiến gần như ngoài sức tưởng tượng của lão. Chỉ trong một ngày tiếp thụ hai môn công phu Tục Hóa Cốt và Vạn Tướng Di Bộ, nhưng khi bước qua ngày thứ hai, khi ánh bình minh vừa ló dạng thì Cao Thọ đã có thể thi triển được cả hai môn công phu đó. Mặc dù chưa thể nói chàng thi triển Vạn Tướng Di Bộ và Tục Hóa Cốt được như Dư Đại Nham và Đặng Chi, nhưng sự thành tựu của Cao Thọ có thể nói là một kỳ tích khiến cho hai người phải vô cùng ngạc nhiên, nếu không muốn nói là sửng sờ.

Cao Thọ thi triển Vạn Tướng Di Bộ vùn vụt lướt qua một khu bãi tre dày đặc mà khi quay lại trên trang phục của chàng chỉ bị có hai vết sườn, điều đó khiến Dư Đại Nham buột miệng nói:

- Hiền đệ, hôm nay đại thúc mới tin con là đóa kỳ hoa của giới võ lâm Hắc đạo.

Cao Thọ vừa thở vừa ôm quyền nói:

- Đa tạ Dư đại thúc đã khen ngợi.

Lão Đặng nói:

- Đến lượt ta muốn thấy người thi triển Tục Hóa Cốt.

Lão nói rồi chỉ vào khóm tre bít rịt, chỉ có duy nhất một cái lỗ nhỏ bằng một chậu hoa:

- Hãy chui qua chỗ đó đi.

Cao Thọ nhìn chiếc lỗ, rồi vận công, thể pháp của chàng như mềm hẳn ra. Chàng chui qua cái lỗ chỉ to hơn một gang tay mà chẳng khó khăn gì.

Nhìn Cao Thọ thi triển Tục Hóa Cốt những tưởng đâu chàng chẳng có xương cốt gì.

Lão Đặng reo lên:

- Có thể chứ, sao hôm nay người có thể giỏi như vậy. Người giỏi hơn ta tưởng, tiểu tử quả là kỳ tài ... kỳ tài ...

Cao Thọ quay trở lại. Mồ hôi trên mặt chàng còn đang nhễ nhại bởi vận dụng quá nhiều nội lực để thi triển hai tuyệt công của lão Đặng và lão Dư.

Ôm quyền xá lão Đặng và lão Dư, Cao Thọ nói:

- Dư đại thúc, Đặng thúc phụ, con đã làm tròn lời nói của mình ... giờ con muốn biết thân phận và lai lịch của mình.

Lão Đặng vuốt râu.

Cao Thọ nhìn lão Đặng miễn cưỡng nói:

- Thúc phụ, là thúc phụ đã hứa với con là ... Con nghĩ lần này thúc phụ sẽ không giấu lai lịch của con nữa.

Lão Đặng chau mày hắt mặt nói:

- Hê ... Cao Thọ này ... Ta hỏi sao hôm nay người giỏi như vậy chứ?

Cao Thọ gượng cười, dùng tay áo quạt mồ hôi ướt đầm mặt rồi nói:

- Dạ, vì con muốn thúc phụ và đại thúc vui vẻ. Đại thúc và thúc phụ vui vẻ sẽ cho con biết lai lịch của con, và song thân con hiện đang ở đâu?

Nhìn sang lão Đặng, rồi mới quay lại đối nhân với Cao Thọ, Dư Đại Nham từ tốn nói:

- Hiền đệ, con muốn biết lắm à?

Cao Thọ gật đầu:

- Dư đại thúc, bấy lâu nay con luôn nghĩ đến điều đó. Cũng như hôm nay bằng tất cả ý chí và nghị lực của mình, con đã vượt qua hai thử thách mà trong tâm con không bao giờ nghĩ tới chỉ nhằm một mục đích duy nhất là muốn biết song thân là ai. Họ đang ở đâu?

Dư Đại Nham buông tiếng thở dài:

- Hiền đệ đi theo ta.

Dư Đại Nham dẫn Cao Thọ quay lại gian nhà tranh. Lão chỉ chiếc đôn rồi nói:

- Con hãy ngồi xuống đây.

Cao Thọ lưỡng lự ngồi xuống.

Nhìn Cao Thọ, Dư Đại Nham vuốt râu, đôi mắt lồi của lão gần như không chớp, chỉ chăm chăm rọi vào Cao Thọ. Một hồi lâu, lão thở ra rồi nói:

- Thời gian qua mau quá, cuối cùng rồi con cũng trưởng thành. Con đã trưởng thành nên cái điều con cần biết phải được biết. Ta không thể giấu được con nữa, nhưng con phải hứa với ta rằng, dù biết được sự thật này thì con cũng phải luôn lượng sức mình trước khi quyết định hành động làm bất cứ việc gì.

- Dư đại thúc, con hứa.

Dư Đại Nham mỉm cười, nhìn Cao Thọ. Từ trước đến nay, lần đầu tiên Cao Thọ mới thấy được nụ cười trên môi Dư Đại Nham. Vốn bình nhật hàng ngày, chàng không bao giờ thấy lão cười, cho dù đó là một nụ cười mỉm. Chính vì thiếu hẳn nụ cười nên mặt lão cứ trở ra và càng lạnh băng hơn với đôi mắt thối lồi.

Dư Đại Nham tăng hắng như thể lấy giọng rồi nói:

- Cao hiền đệ, trong võ lâm giang hồ trước đây chia làm hai đạo, Hắc đạo và Bạch đạo. Người thuộc Hắc đạo bị liệt vào những bá nhân gian ác thấp hèn. Còn Bạch đạo là những chính nhân quân tử. Có sự phân chia đó bởi vì Hắc đạo có những môn võ công tàn độc, còn Bạch đạo thì tự cho võ công của họ là chính.

Cao Thọ lắc đầu:

- Dư đại thúc, con lại nghĩ khác.

Dư Đại Nham nhìn Cao Thọ nói:

- Con nghĩ thế nào?

- Con nghĩ chẳng có Hắc đạo hay Bạch đạo gì cả, cũng chẳng có thứ võ công nào là võ công Hắc đạo hay võ công Bạch đạo. Mỗi một võ công có đặc thù và uy lực riêng của nó.

Nhưng môn võ nào cũng chỉ để bảo vệ mình, để hành hiệp cứu người. Và bất cứ môn võ công nào cũng có thể giết người.

Dư Đại Nham gật đầu:

- Đó cũng là ý nghĩ của cha mẹ con. Nhưng giới võ lâm thì đâu có nghĩ vậy. Họ phân chia một cách hồ đồ. Thế mới có Hắc đạo và Bạch đạo.

Lão Dư vuốt râu và nói tiếp:

- Lúc cha mẹ con sinh thời, Bạch đạo và Hắc đạo đều có thực lực ngang nhau. Bên Hắc đạo thì có Môn chủ Hắc đạo Thiên Diện Ma Tôn Hà Tiến. Và chính Thiên Diện Ma Tôn là ngoại tổ của con.

Cao Thọ tròn mắt hỏi:

- Ngoại tổ của con là Hắc đạo Thiên Diện Ma Tôn?

Dư Đại Nham gật đầu:

- Đúng như vậy.

- Vậy còn bên Bạch đạo là ai?

- Bạch đạo có Thiên Can Thần Chỉ Thượng Quan Kỳ.

Vuốt râu, Dư Đại Nham từ tốn nói tiếp:

- Môn chủ Thiên Diện Ma Tôn Hà Tiến và Thiên Can Thần Chỉ Thượng Quan Kỳ đều là những anh hùng cái thế, võ công hai người đạt đến cảnh giới lư hỏa thuần thanh do đó được giới võ lâm suy tôn một người là Minh chủ Hắc đạo, còn người kia là Minh chủ Bạch đạo, nhưng tự biết họ cân tài, cân sức với nhau nên không hề chạm trán với nhau.

Cao Thọ xoa tay:

- Dư đại thúc, thế thì tốt quá.

- Nếu cứ như thế thì võ lâm luôn bình lặng. Hắc đạo một đường, Bạch đạo một đường, chẳng ai đụng đến ai. Nhưng rồi một ngày kia, môn chủ Hắc đạo Thiên Diện Ma Tôn và Thiên Can Thần Chỉ bất ngờ hẹn quyết đấu với nhau. Nguyên cớ vì sao thì không một người nào biết.

Cao Thọ cau mày:

- Cả võ lâm Hắc đạo và Bạch đạo mà không ai biết nguyên cớ ư?

- Chuyện can qua này thuộc về những tiền nhân, những người như ta làm sao xen vào được. Lúc bấy giờ ta cũng chẳng có chức phận gì trong Hắc đạo cả.

Dư Đại Nham buông tiếng thở ra:

- Phận ai nấy giữ mà.

Cao Thọ nói:

- Vậy ngoại tổ Thiên Diện Ma Tôn và Thiên Can Thần Chỉ, ai thắng ai?

- Cho đến bây giờ cũng không ai biết người nào thắng, bởi cuộc phó hội hai người hoàn toàn giữ bí mật. Không một người nào biết được và ai thắng thì cũng chẳng ai biết. Nhưng cuộc hội kiến giữa môn chủ và Thiên Can Thần Chỉ trở thành một bí mật trong chốn võ lâm giang hồ, chẳng người nào phát hiện ra được.

Lão Dư bưng lấy bầu rượu tu một ngụm, rồi nói tiếp:

- Trước khi môn chủ rời đại đường Hắc đạo đi phó hội với Thiên Can Thần Chỉ Thượng Quan Kỳ đã trao toàn bộ quyền chưởng Hắc đạo cho Bạch Diện Tiên Cơ Hà Tịnh Cơ.

Cao Thọ nói:

- Dư đại thúc, Bạch Diện Tiên Cơ Hà Tịnh Cơ phải chăng là mẫu thân của con?

Dư Đại Nham gật đầu:

- Không sai. Bạch Diện Tiên Cơ chính là mẫu thân của hiền điệt, còn phụ thân của hiền điệt là giang hồ kỳ hiệp Cao Trường Cung, là sư đồ mà Thiên Can Thần Chỉ Thượng Quan Kỳ ái mộ nhất.

Cao Thọ cau mày:

- Sao lạ vậy?

- Hiền điệt nói lạ là sao?

- Phụ thân là sư đồ ái mộ của Thượng Quan Kỳ lão tiên bối sao lại có thể là tướng công của Bạch Diện Tiên Cơ mẫu thân?

- Đây mới là câu chuyện chính. Thiên Can Thần Chỉ Thượng Quan Kỳ trao lại môn chủ Bạch đạo cho giang hồ kỳ hiệp Cao Trường Cung. Sau khi lão đi phó hội với Môn chủ Hà Tiến thì Cao Trường Cung tạm thời chấp chưởng chức vị Minh chủ Bạch đạo.

Buông một tiếng thở dài, Dư Đại Nham nói tiếp:

- Phụ thân và mẫu thân của hiền đệ, một người là Hắc đạo thánh cô, còn người kia là chấp chưởng Minh chủ Bạch đạo, nhưng khi gặp nhau lại nảy sinh tình cảm. Hai người quyết định thành thân để hòa hợp Hắc Bạch nhị đạo.

Cao Thạ xuýt xoa:

- Dư đại thúc, điều đó tốt quá rồi.

Dư Đại Nham lắc đầu:

- Chẳng tốt chút nào.

Cao Thạ nướn mày:

- Hòa hợp hai phái Hắc Bạch là tốt quá, sao lại chẳng tốt. Chẳng tốt là làm sao chứ? truyện copy từ

Dư Đại Nham vuốt râu, tọng thêm một ngụm rượu rồi nói:

- Cuộc tình của song thân hiền đệ vốn là hai người có ý tốt nhưng vô tình phạm vào đại giới quy của Bạch đạo lẫn Hắc đạo. Thánh cô và Lâm đại hiệp bị trục ra khỏi giang hồ.

Cao Thạ gật đầu:

- Vậy cũng được, song thân của con được thanh thản vui vẻ không vướng bận chuyện thị phi.

- Nói như hiền đệ thì dễ quá. Ai cũng có thể gác kiếm rút lui giang hồ. Nhưng không như hiền đệ nghĩ đâu, mặc dù bị trục ra khỏi võ lâm nhưng cả Thánh cô và Cao đại hiệp vẫn là người của võ lâm. Lại còn phân biệt như những kẻ phản bội lại bằng hữu. Một ngày kia Thánh cô bắt hiền đệ đến trao cho lão Đặng.

Dư Đại Nham ngần ngừ nhìn chàng:

- Ta nói ra điều này để hiền đệ hiểu, Đặng Chi trước đây là Đào Hoa Tặc. Mặc dù mang cái danh là Đào Hoa Tặc, nhưng trong tâm ý chỉ tôn thờ có một người.

Cao Thạ nói:

- Đại thúc không nói ra thì con cũng có thể đoán được. Thúc phụ nhất định tôn thờ mẫu thân rồi.

- Sao hiền đệ biết?

- Bởi khi thúc phụ dặn con bốn ba giang hồ thì đã biểu lộ điều đó. Có lúc người rất thương con nhưng đôi khi lại nhìn con như chiếc gia trong mắt.

- Tình yêu là như vậy đó, Thánh cô biết Đặng Chi yêu mình nên mới trao hiền đệ lại cho y. Người cũng dặn khi nào hiền đệ trưởng thành thì trao lại cho hiền đệ vật này.

- Mẫu thân có để lại kỷ vật cho con ư?

- Tất nhiên phải có kỷ vật cho hiền đệ chứ?

Lão Dư quay chiếc bàn một vòng, một chiếc hộc bí mật lộ ra. Lão lấy trong hộc đó ra một chiếc tráp, rồi mở tráp, đặt lên bàn. Dư Đại Nham nói tiếp:

- Trong tráp có cái gì thì đại thúc không biết.

Cao Thạ tròn mắt:

- Đại thúc giữ chiếc tráp bấy lâu này mà không biết có cái gì trong đó à?

- Thánh cô di ngôn chỉ có hiền đệ mới mở tráp.

Cao Thạ sưng mắt nhìn Dư Đại Nham. Chàng nghĩ thầm:

“Nếu mình là Dư đại thúc thì hẳn đã mở ra xem trong tráp có gì rồi.” Dư Đại Nham ôn nhu nói tiếp:

- Thánh cô giao hiền đệ cho Đặng Chi rồi ra đi. Từ đó chẳng biết người nơi nào.

- Phụ thân con có biết mẫu thân đi đâu không?

- Ngay cả giang hồ kỳ hiệp Cao Trường Cung cũng mất tích cùng với mẫu thân. Đại thúc không nghe giới võ lâm Bạch đạo nhắc đến người.

Cao Thọ cau mày:

- Lạ thật. Hết ngoại tổ và Thiên Can Thần Chỉ mất tích, giờ lại đến mẫu thân và phụ thân mất tích. Các người đó đi đâu nhỉ?

- Nếu chỉ có thể thôi thì không nói làm gì. Nhưng có chuyện đáng phải nói là giới Bạch đạo nổi lên một cao thủ kỳ tuyệt, người đó là Minh chủ Chung Hảo Kiệt. Khi Chung Hảo Kiệt trở thành Minh chủ Bạch đạo thì kể từ đó Bạch đạo lần lượt dần Hắc đạo và sau cùng biến Hắc đạo thành những kẻ hạ nhân. Sự thể ngày hôm nay thì hiển diệt đã biết rồi đó.

Lão buông tiếng thở dài:

- Đại thúc sợ rằng Minh chủ Bạch đạo Chung Hảo Kiệt sẽ tìm ra tung tích của hiển diệt nên mới bàn với lão Đặng, dẫn hiển diệt lang bạt giang hồ, hầu tránh tai mắt của Minh chủ Bạch đạo. Cho nên hôm nay hiển diệt đã trưởng thành, đại thúc mới nói tất cả cho hiển diệt biết. Có biết thân phận mình rồi, hiển diệt cũng phải che giấu. Một khi thân phận của hiển diệt đến tai võ lâm Minh chủ Chung Hảo Kiệt, đại thúc nghĩ lão chẳng dễ yên cho hiển diệt đâu. Vậy làm bất cứ việc gì, hiển diệt cũng phải suy tính lợi hại.

Cao Thọ gượng cười nói:

- Đại thúc quá lo cho con rồi, dù sao con cũng là huynh đệ đồng sinh đồng tử với Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt.

Lão Dư vuốt râu, lắc đầu:

- Hiển diệt đừng nói với ta những lời nói đó. Thật ra những gì hiển diệt nói với Dương Phụng Tiên tại Dị Nhân cốc mà ta đã nghe chẳng qua đó chỉ là những xảo ngôn thôi. Ta chỉ thắc mắc một điều, tại sao trong tay hiển diệt lại có ngọn trủy thủ của Minh chủ Chung Hảo Kiệt.

Cao Thọ sượng mặt. Chàng giả lả cười. Mặc dù giả lả cười nhưng nụ cười của chàng cũng rất tươi, tạo ra sự hoan hỷ cho người đối diện.

Cao Thọ vừa cười vừa nói:

- Nói cách nào đó thì con là kẻ thông minh nhất trên đời.

Dư Đại Nham buông tiếng thở dài rồi nói:

- Hẳn hiển diệt đã đoán ra vì sao ta và Đặng Chi phải khổ luyện tuyệt công Vạn Tượng Di Bộ và Tục Hóa cốt chứ?

Cao Thọ gượng cười, khẽ gật đầu:

- Con hiểu.

- Hiểu như thế nào?

Cao Thọ xoa trán mình:

- Nếu con đoán không lầm, đại thúc và thúc phụ truyền hai tuyệt đại công đó cho con cốt để con chạy trốn nếu lỡ chạm mặt với Thượng tôn minh chủ và Dương Phụng Tiên.

Dư Đại Nham gật đầu:

- Hiển diệt đã hiểu ý của đại thúc rồi đó.

Lão nhìn Cao Thọ:

- Hiển diệt không thể trở thành nô nhân cho giới Bạch đạo, nhất là nô nhân cho Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt.

- Con biết vì sao đại thúc có ý đó rồi. Phải chăng con là giọt máu kết hợp giữa Hắc đạo và Bạch đạo, là hậu nhân của Môn chủ Hà Tiến và đại đồ đệ của Thiên Can Thần Chỉ Thượng Quan Kỳ?

Dư Đại Nham vuốt râu gật đầu, ôn nhu nói:

- Hiền điệt phải là võ lâm minh chủ. Có là võ lâm Minh chủ thì mới có thể cởi cái họa kiếp cho những kẻ khổ hạnh trong giới Hắc đạo.

Cao Thọ ôm quyền:

- Đại thúc đã kỳ vọng vào con, nhất định con sẽ không phụ lòng đại thúc. Không chỉ con là võ lâm Minh chủ, còn phải tìm ra những uẩn khúc của tiền nhân và song thân.

Lão Dư cau mày:

- Hiền điệt nói có quá lời không?

Cao Thọ bẽn lén nói:

- Thì ... thì cứ nói, còn làm tới đâu thì con cố làm tới đó, nhưng con sẽ không biến thành nô nhân đâu.

Dư Đại Nham gật đầu:

- Đại thúc cầu mong con đừng biến thành nô nhân là được rồi.

- Nhất định con sẽ không là nô nhân.

Lão Dư vuốt râu rồi nói:

- Cái gì cần nói, ta đã nói tất cả với hiền điệt. Hiền điệt đã lớn khôn, đủ trí thông minh để suy xét trước khi làm bất cứ việc gì. Có một điều con nên nhớ, hiền điệt là người của Hắc đạo, lại là giọt máu của Thánh cô. Trong mắt Thượng tôn mình chủ Chung Hảo Kiệt, hiền điệt là người hạ đẳng. Nếu y bất được hiền điệt chẳng khác nào bất được kẻ thù cho nên hiền điệt cần phải che đậy hành tung của mình.

Cao Thọ ôm quyền gật đầu nói:

- Con sẽ ghi nhớ lời huấn ngôn này của đại thúc.

Dư Đại Nham cầm chiếc tráp đặt vào tay chàng:

- Vật này là của hiền điệt. Hiền điệt hãy giữ lấy.

Nhận lấy chiếc tráp, Cao Thọ quỳ xuống sụp lạy.

Dư Đại Nham đỡ Cao Thọ lên từ tốn nói:

- Cuối cùng thì hiền điệt cũng phải biết tất cả thôi mà.

Dư Đại Nham nói đến đây bất ngờ quay ngoắc ra cửa:

- Ai ...

Lão và Cao Thọ bước ra ngoài thảo xá thì gặp Đặng Chi.

Lão Dư nói:

- Đặng lão đệ có thấy ai vừa mới ở đây không?

Đặng Chi lắc đầu:

- Đệ nào thấy người nào?

Lão Dư nhìn xuống đất, lão cau mày khi thấy dấu chân để lại trên mặt đất. Lão buông tiếng thở dài nhìn Cao Thọ:

- Kể từ hôm nay, hiền điệt phải tự bảo trọng lấy mình.

Nghe giọng trang trọng của Dư Đại Nham, ngay cả Đặng Chi cũng phải lo lắng. Lão nhìn qua Cao Thọ:

- Tiểu tử nghe đại thúc của ngươi nói rồi chứ. Ngươi đừng thả hồn theo những tảng mây nữa mà có thể vong mạng hoặc trở thành nô nhân bất cứ lúc nào. Ngươi đừng có nói mình là tiểu đệ đồng sinh đồng tử của võ lâm Minh chủ đó.

Lão vừa nói dứt câu thì Ngọc Thoại hồi hã cùng Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Thanh Thanh bước vào.

Ngọc Thoại nói:

- Dư đại ca, người của võ lâm Bạch đạo lại kéo đến quở cốc Hắc Mộc Nhai.

Dư Đại Nham nheo mày nói:

- Sao võ lâm Bạch đạo lại phát hiện ra chúng ta nhanh như vậy?

Cao Thọ lên tiếng:

- Họ phát hiện ra chúng ta thì chúng ta lại bồn tẩu thôi.

Chàng nhìn Đặng Chi:

- Thúc phụ, bao nhiêu năm xuôi ngược giang hồ, chắc chắn thúc phụ sẽ tìm được chốn dung thân.

Đặng Chi nghiêm mặt nói:

- Dư đại ca, chúng ta một trận sinh tử với chúng.

Dư Đại Nham buông tiếng thở dài:

- Đặng lão đệ, hãy để ta ra tiếp Dương Phụng Tiên. Ta chấp nhận chết để các người được sống trong quở cốc Hắc Mộc Nhai.

Ngọc Diện Hồ Ly nói:

- Dư đại ca, không chỉ có Dương Phụng Tiên mà còn có cả Minh chủ Chung Hảo Kiệt đến đây nữa.

Lão Dư lộ vẻ khẩn trương rồi nói với Ngọc Diện Hồ Ly:

- Triệu muội, Đặng lão đệ, ta giao Cao Thọ cho hai người tìm cách ly khai khỏi quở cốc Hắc Mộc Nhai này. Tất cả mọi chuyện ở đây hãy để ta giải quyết.

Đặng Chi lưỡng lự:

- Dư đại ca ...

Dư Đại Nham thở ra nói:

- Tạm thời cứ như thế đi, chúng ta không còn sự lựa chọn nào khác.

Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Thanh Thanh nhỏ nhẹ nói:

- Dư đại ca, hãy để Cao Thọ đi cùng với muội được rồi. Còn Đặng ca ở lại cùng với đại ca lo cho những người của Dị Nhân cốc.

Đặng Chi nhìn Dư Đại Nham nói:

- Đại ca, Triệu muội nói như thế cũng đúng. Đệ không nên theo Cao Thọ, dù sao thì y cũng đã lớn rồi.

Dư Đại Nham suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Vậy cũng được.

Lão nhìn lại Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Thanh Thanh:

- Triệu muội, bảo hộ cho Cao Thọ. Nếu Bạch đạo có Dương Phụng Tiên thì Hắc đạo chúng ta chỉ còn kỳ vọng mỗi Cao Thọ thôi.

- Muội biết, đại ca yên tâm. Muội sẽ luôn để mắt đến Cao Thọ.

Lão Dư vuốt râu rồi nói:

- Được, đại ca tin vào muội.

Dư Đại Nham nhìn lại Đặng Chi và Ngọc Thoại.

Đặng Chi và Ngọc Thoại đồng lên tiếng:

- Đồng sinh, đồng tử.

Nhìn ba vị thúc thúc, Cao Thọ không kiềm được lòng. Chàng nói:

- Thúc phụ, đại thúc, nhị thúc ... cho hiền điệt đi với.

Dư Đại Nham nhìn lại Cao Thọ trang trọng nói:

- Nếu nghĩ đến các vị đại thúc, hiền điệt nên nghĩ đến thân phận của mình.

Nói rồi lão cương quyết nói với Đặng Chi và Ngọc Thoại:

- Chúng ta đi.

Ngọc Thoại nhìn Thanh Thanh:

- Muội bảo trọng.

Thanh Thanh khẽ gật đầu:

- Nhị ca yên tâm. Bảo trọng.

6. Chương 6 : Bên Bờ Làm Nô

Chương 6: Bên Bờ Làm Nô

Ngọc Diện Hồ Ly chỉ chiếc tráp trên tay Cao Thọ:

- Trên tay ngươi là cái gì thế?

- À ... báu vật của mẫu thân trao lại đây mà.

Vừa nói Cao Thọ vừa mở nắp chiếc tráp. Bên trong là một xâu chuỗi có mặt được đúc bằng cẩm thạch lên nước nổi những đường vân óng ả.

Cao Thọ ngấm xâu chuỗi rồi tự đeo vào cổ mình.

Ngọc Diện Hồ Ly nói:

- Phải mẫu thân ngươi là Thánh cô?

Cao Thọ gật đầu:

- Cô cô nói đúng rồi.

Cao Thọ buông tiếng thở ra nhìn về phía trước nói:

- Cô cô, chúng ta phải làm sao?

- Thế ngươi tính làm sao?

Cao Thọ nheo mày:

- Thực tâm tiểu điệt không muốn bỏ các vị thúc thúc trong lúc này. Chẳng lẽ thấy biến lại bỏ chạy thì đâu phải là anh hùng hảo hán. Nhưng ...

Ngọc Diện Hồ Ly cướp lời chàng:

- Nhưng sao?

- Nếu tiểu điệt không nghe lời đại thúc, sợ rằng đại thúc ...

Cao Thọ chưa kịp nói hết câu thì bất thành linh Ngọc Diện Hồ Ly điểm vào tịnh huyết chàng.

Cao Thọ tròn mắt nhìn Ngọc Diện Hồ Ly:

- Cô cô, sao lại điểm huyết tiểu diệt.
- Ta có điều khó xử của ta.

Cao Thọ lắc đầu:

- Cô cô có điều khó xử à? Khó xử sao lại điểm huyết tiểu diệt. Hành động của cô cô khó hiểu quá.

Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Thanh Thanh buông tiếng thở dài rồi nói:

- Cao Thọ, ngươi và Thượng tôn mình chủ là huynh đệ đồng sinh đồng tử, nên Thượng tôn mình chủ muốn gặp ngươi.

Đôi chân mày Cao Thọ nhíu lại. Chàng nhìn Triệu Thanh Thanh rồi miễn cưỡng nói:

- Cô cô nói vậy có ý gì nào? Tiểu diệt không hiểu, phải chăng ...

Cao Thọ bỏ lửng câu nói giữa chừng.

Ngọc Diện Hồ Ly nhìn chàng từ tốn nói:

- Cao Thọ, nếu như cô cô trao ngươi cho Thượng tôn mình chủ, ngươi có giận cô cô không?

Cao Thọ ngây người, một lúc sau chàng mới nói:

- Cô cô định trao tiểu diệt cho Thượng tôn mình chủ ư?

Ngọc Diện Hồ Ly gật đầu:

- Đúng là ta có ý đó.

Cao Thọ trang trọng nói:

- Tại sao cô cô có ý đó?

Ngọc Diện Hồ Ly đỏ mặt. Mãi một lúc mới nói:

- Ta có điều khó xử.
- Điều khó xử của cô cô phải chăng là không muốn những vị thúc thúc phải trở thành nô nhân cho giới Bạch đạo, nhất là nô nhân cho Thượng tôn mình chủ Chung Hảo Kiệt?

Ngọc Diện Hồ Ly lưỡng lự rồi gật đầu:

- Đúng như vậy.

Cao Thọ mỉm cười:

- Vậy cô cô hãy giải huyết cho tiểu diệt đi?
- Giải huyết rồi, ngươi sẽ bỏ chạy.

Cao Thọ mở to mắt hết cỡ nhìn Ngọc Diện Hồ Ly:

- Cô cô sợ tiểu diệt bỏ chạy sao?

Cao Thọ lắc đầu:

- Nếu cô cô nghĩ vậy là sai rồi. Không, tiểu diệt không bỏ chạy đâu. Tiểu diệt chỉ sợ một điều ...
- Ngươi sợ điều gì?
- Cho dù cô cô có trao tiểu diệt cho Thượng tôn mình chủ thì các vị thúc thúc cũng khó tránh được họa nô nhân.

Ngọc Diện Hồ Ly lắc đầu:

- Thượng tôn mình chủ cần ngươi hơn là cần những huynh đệ của ta.

- Nghĩa là Thượng tôn mình chủ có tiểu diệt rồi tất sẽ không buộc những vị thúc thúc làm nô nhân?

Ngọc Diện Hồ Ly gật đầu:

- Ta nghĩ như vậy.

- Cô cô nghĩ như vậy sao còn chưa giải huyết cho tiểu diệt, để tiểu diệt đến tham kiến Thượng tôn mình chủ.

- Người không nói hai lời chứ?

Cao Thọ cau mày nói:

- Cô cô đừng mất thời gian nữa, tiểu diệt không có ý bỏ đi đâu.

Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Thanh Thanh nhìn vào mắt Cao Thọ.

Vừa được giải huyết, Cao Thọ nói:

- Chúng ta đi!

Triệu Thanh Thanh lạnh lùng hỏi:

- Đi đâu?

- Còn đi đâu ngoài mỗi một lối duy nhất là gặp Thượng tôn mình chủ. Hay cô cô sợ tiểu diệt bất ngờ bỏ chạy? Cô cô đừng nghĩ đến điều đó có được không?

- Ta không nghĩ đến điều đó. Nhưng ...

- Nhưng sao?

- Người là kẻ xảo hoạt khó lường.

Mặt Cao Thọ sa sầm:

- Ai nói với cô cô tiểu diệt là kẻ xảo hoạt khó lường.

- Dương Phụng Tiên và Thượng tôn mình chủ.

Cao Thọ cau mày:

- Cô cô đã gặp hai người này?

Ngọc Diện Hồ Ly im lặng.

Cao Thọ nói:

- Cô cô im lặng, tất đã thừa nhận.

- Ta thừa nhận đã thừa nhận đã gặp Dương Phụng Tiên và Thượng tôn mình chủ.

Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Thanh Thanh nhìn Cao Thọ:

- Ta có điều khó nói với người.

- Đã là con người thì ai cũng có những điều khó nói với người khác. Nhưng tiểu diệt có thể đoán được ý của cô cô. Chúng ta đi.

Cao Thọ đi trước, Ngọc Diện Hồ Ly đi sau như thể canh giữ không cho chàng có cơ hội bỏ trốn.

Cao Thọ chợt dừng bước hỏi Ngọc Diện Hồ Ly:

- Cô cô quyết định trao tiểu diệt cho Dương Phụng Tiên và Thượng tôn mình chủ, vậy cô cô có nghĩ đến sự phần nộ của Dư đại thúc và thúc phục cũng như những người khác không?

Ngọc Diện Hồ Ly buông tiếng thở dài, rồi nói:

- Ta thà phụ bá nhân còn hơn để bá nhân phụ ta.

- Bá nhân là ai? Cô cô phụ ai, và ai phụ cô cô?

Triệu Thanh Thanh nhìn chàng rồi nói:

- Ta thà phụ Dư Đại Nham và những người bằng hữu trong Hắc đạo chỉ để có được một người.
- Ai? Thượng tôn mình chủ chẳng?
- Dương Phụng Tiên.

Cao Thọ lộ mắt nhìn Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Thanh Thanh, chàng ngập ngừng nói:

- Bá nhân phụ cô cô là Dương Phụng Tiên?

Triệu Thanh Thanh cắn răng vào môi dưới, khẽ gật đầu.

Cao Thọ buột miệng nói:

- Quái thật, cô cô sợ Dương Phụng Tiên phụ cô cô? Phụ là sao? Chẳng lẽ hai người ...

Cao Thọ xoa trán nhìn chăm chăm vào Ngọc Diện Hồ Ly:

- Giờ thì tiểu diệt có thể đoán vì sao Thượng tôn mình chủ và Dương Phụng Tiên lại phát hiện ra chỗ ẩn nấu của các vị thúc thúc sớm như vậy. Nhất định kẻ thổ lộ quỷ cốc Hắc Mộc Nhai cho Thượng tôn mình chủ biết chính là cô cô.

Triệu Thanh Thanh im lặng không đáp lời nào.

Cao Thọ gằn giọng nói:

- Cô cô, tiểu diệt nói có đúng không?

Ngọc Diện Hồ Ly thở ra rồi gật đầu:

- Chính ta đã thổ lộ ra chỗ ẩn nấu của Dị Nhân Cốc.
- Cô cô bỏ tất cả tình bằng hữu kết nghĩa trong Dị Nhân Cốc vì một người, người đó là Dương Phụng Tiên?

Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Thanh Thanh mím chặt hai cánh môi, nhìn Cao Thọ:

- Ta biết mình có lỗi.
- Biết mình có lỗi, khi đã làm rồi, cô cô mới tự nhận lỗi về mình. Cô cô tưởng tượng xem, chỉ vì Dương Phụng Tiên mà cô cô giao tất cả những sinh mạng bằng hữu mình cho y?

Cao Thọ thở hắt ra rồi nói:

- Nếu như tất cả mọi người đều chết bởi tay sát chiêu của Dương Phụng Tiên. Lời nói nhận lỗi và trách bản thân mình của cô cô có ý nghĩa gì không?

Chàng lắc đầu thở ra rồi nói tiếp:

- Tiểu diệt những tưởng đầu cô cô giao tiểu diệt cho Thượng tôn mình chủ và Dương Phụng Tiên với mục đích bảo đảm sự tồn sinh của các vị thúc thúc, nhưng xem chừng cô cô không có ý đó. Cô cô giao tiểu diệt cho Thượng tôn mình chủ và Dương Phụng Tiên, hẳn cũng vì một người. Người đó chính là Dương Phụng Tiên?

Chân diện của Ngọc Diện Hồ Ly sượng sùng, miễn cưỡng nói:

- Ta đã là người của Bạch đạo.

Cao Thọ khoát tay:

- Cô cô là người của Bạch đạo mặc kệ cô cô, tiểu diệt thấy ghét cô cô rồi. Cô cô đúng là con tắc kè bông luôn biến đổi màu để chu toàn cho bản thân mình.

Ngọc Diện Hồ Ly tròn mắt nhìn Cao Thọ:

- Người ...
- Đừng bao giờ cho tiểu diệt thấy mặt cô cô nữa.

Cao Thạ nói rồi liền cảm nhận ngay trong tâm thức mình bùng khởi phát một cơn cuồng nộ không sao kềm chế được. Chàng rít giọng nói:

- Tự Cao Thạ này đi nộp mạng cho Thượng tôn mình chủ và Dương Phụng Tiên. Không cần đến cô cô nữa.

Nói rồi Cao Thạ thi triển luôn Vạn Tướng Di Bộ vùn vụt bỏ đi. Ngọc Diện Hồ Ly hốt hoảng thét lên:

- Hê, tiểu tử ngươi đừng bỏ trốn.

Cao Thạ không dừng bước nhưng lên tiếng đáp lại lời Ngọc Diện Hồ Ly:

- Ta không bỏ trốn đâu mà cô cô sợ. Cô cô rần mà lo cho bá nhân của cô cô.

Mặc dù Cao Thạ chỉ mới tự thành Vạn Tướng Di Bộ, nhưng trong lúc không kềm chế được cơn phần uất khi phát hiện ra sự phản bội của Ngọc Diện Hồ Ly, chàng thi triển tuyệt công cực kỳ huyền ảo. Lời của chàng vọng đến thính nhĩ của Ngọc Diện Hồ Ly thì thân ảnh đã mất hút rồi.

Ngọc Diện Hồ Ly những tưởng Cao Thạ bỏ trốn mà dậm chân, trách mình:

- Ta đại quá, để ngươi sống rồi.

Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Thanh Thanh có biết đâu Cao Thạ đâu có ý bỏ chạy giữ mạng mình. Chàng thi triển Vạn Tướng Di Bộ lướt vụt qua hàng cao thủ Bạch đạo đang đứng áng ngữ trước cửa thảo sảnh mà lao vào trong.

Vừa lao vào thảo sảnh, Cao Thạ vừa thét:

- Cao Thạ tiểu sinh có điều muốn nói ... Cao Thạ tiểu sinh có điều muốn nói.

Trong thảo sảnh, Dương Phụng Tiên toan ấn ngọc triệt nô nhân vào trấn Dư Đại Nham, nghe tiếng Cao Thạ liền dừng tay lại.

Tất cả những người của Dị Nhân cốc điều bị điểm huyết đứng ngậy ra như tượng khi thấy Cao Thạ lao vào. Dư Đại Nham lẫn Đặng Chi và mọi người khác nhẩn mặt lộ vẻ thất vọng cực kỳ.

Thượng tôn mình chủ đang ngồi trên chiếc đôn cũng đứng lên khi thấy Cao Thạ.

Cao Thạ bước thẳng đến trước mặt Thượng tôn mình chủ Chung Hảo Kiệt, ôm quyền xá:

- Lần thứ hai tiểu sinh tham kiến tôn giá.

Chung Hảo Kiệt chấp tay sau lưng. Lão chưa kịp nói thì Cao Thạ nhìn sang Dương Phụng Tiên, toét miệng cười giả lả:

- Dương đại ca, tiểu đệ có điều muốn nói ra, nhưng trước khi tiểu đệ chưa nói ra điều này thì Dương đại ca khoan đóng nô nhân ngọc triệt vào trấn của Dư đại thúc.

Cao Thạ nói rồi giả lả cười nhìn lại Thượng tôn mình chủ Chung Hảo Kiệt. Chàng ôm quyền xá:

- Tiểu sinh và Thượng tôn mình chủ là hai kẻ hữu duyên.

Chung Hảo Kiệt từ từ ngồi xuống rồi nói:

- Triệu Thanh Thanh cô nương đưa ngươi đến gặp bốn tọa à?

- Đó là ý của cô cô, và cũng là ý của Thượng tôn mình chủ. Nhưng nếu Minh chủ tin vào cô cô có thể dẫn tiểu sinh tới thì lắm rồi. Tiểu sinh có thể đi bất cứ lúc nào, cô cô không cần được chân tiểu sinh đâu. Tiểu sinh tự đến đó.

Cao Thạ ve cằm ôn nhu nói:

- Tiểu sinh đến không phải để cầu xin Minh chủ tha cho những vị thúc thúc của tiểu sinh đâu.

Minh chủ Chung Hảo Kiệt gần giọng nói:

- Trước đây bốn tọa tưởng ngươi là người ngưỡng mộ bốn tọa nên tặng i một ngọn trủy thủ. Nay bốn tọa biết ngươi là một hạ nhân thì lời nói của ngươi không đáng cho bốn tọa để tai đến.

Chung Hảo Kiệt vuốt râu cười khẩy rồi nói:

- Tiểu tử đừng nói càn rằng bốn tọa là đại ca của người đó nhé. Ngôn phong của người trơ trên đến độ bốn tọa nực cười.

Cao Thọ ôm quyền:

- Khi gặp Thượng tôn mình chủ trước Bạch Ngọc lâu tại Giang Châu, Minh chủ ngồi trong kiệu phủ rèm. Tiểu sinh không thấy nhân dạng lẫn dung mạo của người, nên nghĩ Minh chủ tuổi tác cũng chỉ đáng là đại ca của tiểu sinh nên tiểu sinh gọi người là đại ca.

Nay ...

- Nay thì sao?

- Nay tiểu sinh nhận ra dung mạo và nhân dạng của người tuổi hắc đáng bậc trưởng tôn của tiểu sinh, nên không dám gọi là đại ca nữa mà mạo phạm gọi người là thúc thúc, bá bá, hay lão nhân gia cũng được. Minh chủ không cho là tiểu sinh mạo phạm chứ?

Chung Hảo Kiệt từ tốn đứng lên, chỉ tay vào mặt Cao Thọ:

- Vọng ngôn, hỗn láo, ai là thúc thúc, bá bá của người?

Cao Thọ thản nhiên chỉ Thượng tôn mình chủ Chung Hảo Kiệt:

- Ngoài Minh chủ ra thì còn ai?

Chân diện Chung Hảo Kiệt sa sầm:

- Người ...

Cao Thọ ngơ mặt, ngây ngô trông thật nực cười. Chàng khoát tay nói:

- Thượng tôn mình chủ thúc thúc, bá bá, lão nhân gia đừng giận tiểu sinh. Nếu Thượng tôn mình chủ cho lời nói của tiểu sinh là mạo phạm đến người, tiểu sinh chỉ thỉnh cầu Minh chủ hãy cho tiểu sinh một cách xưng hô cho đúng đạo chính nghĩa làm người.

Sắc diện của Chung Hảo Kiệt đỏ rần. Lão cứ ngậm miệng chẳng thể nào thốt thành lời.

Cao Thọ ôm quyền kính cẩn nói:

- Tiểu sinh thỉnh cầu Minh chủ, hay Minh chủ buột tiểu sinh phải hồ đồ hỗn láo gọi Minh chủ là ...

Chàng bỏ lửng câu nói giữa chừng nhìn Chung Hảo Kiệt. Lão trừng mắt nhìn Cao Thọ:

- Im ...

- Tiểu sinh không dám nói nữa.

Chung Hảo Kiệt từ từ ngồi xuống.

Lão nhìn Cao Thọ trang trọng nói:

- Người đến cầu xin bốn tọa tha cho bọn Dị Nhân Cốc này?

Cao Thọ lắc đầu:

- Tiểu sinh không dám đến cầu xin bốn tọa.

Nghe chàng thốt câu này, mọi người chỉ muốn cười phì. Chung Hảo Kiệt cau mày nói:

- Người nói cái gì thế?

Cao Thọ ôm quyền xá, thành kính nói:

- Tiểu sinh nói tiểu sinh không dám cầu xin bốn tọa.

Chung Hảo Kiệt gằn giọng nói:

- Người nói kiêu gì thế?

Cao Thạ nhìn lên Chung Hảo Kiệt:

- Bồn tọa không nghe tiểu sinh nói à?

Chung Hảo Kiệt bật cười thành tiếng. Lão vừa cười vừa nhìn Cao Thạ:

- Tiểu tử gọi ta là bồn tọa à?

- Dạ tiểu sinh nghĩ xưng hô thế mới tỏ lộ được sự thành kính với bậc trưởng tôn của mình.

- Người ngay ngô hay đang xảo ngôn với ta đó?

- Tiểu sinh không dám xảo ngôn với bồn tọa.

Chung Hảo Kiệt nheo mày:

- Đủ rồi, người chỉ có thể gọi ta là ...

Chung Hảo Kiệt nheo mày, rồi bất giác chân diện lão lộ vẻ lúng túng và bối rối. Lão miễn cưỡng nói:

- Gọi ta là Minh chủ được rồi.

Cao Thạ nói ngay:

- Tiểu sinh xin tham kiến Minh chủ.

Nghe chàng nói mà Thượng tôn mình chủ Chung Hảo Kiệt cũng chẳng có chút gì phấn khích, ngược lại còn buông tiếng thở dài lắc đầu. Lão trang trọng nói:

- Tiểu tử tìm đến bồn Minh chủ có mục đích gì? Đừng nói với ta là người sẽ van xin cho bọn Dị Nhân cóc được tự do. Ngay cả bản thân người cũng không có đặc ân của ta đâu.

- Tiểu sinh chưa làm được gì cho Minh chủ, đâu dám đòi hỏi đặc ân. Huống chi tiểu sinh biết mình là hạng người hạ nhân hơn hẳn những vị thúc thúc nữa. Nhưng tiểu sinh có điều muốn nói ra. Điều muốn nói ra đó chỉ có thể thổ lộ với một mình Minh chủ mà thôi.

- Ta đang ở đây, người cứ nói.

Cao Thạ nhìn lên, ôm quyền trình trọng nói:

- Không dám giấu Minh chủ, tiểu sinh là giọt máu duy nhất của Thánh cô Hắc đạo Hà Tịnh Cô và giang hồ kỳ hiệp Cao Trường Cung. Gã tiểu tử mà Minh chủ rất muốn bắt đó. nguồn

Chung Hảo Kiệt nhìn chằm chằm Cao Thạ:

- Tiểu tử biết như thế sao dẫn xác đến đây.

- Tiểu sinh dẫn xác đến chỉ vì những vị thúc thúc của mình thôi. Minh chủ phái cô cô đến bắt tiểu sinh, chứng tỏ Minh chủ cần tiểu sinh, bởi vì tiểu sinh là người hạ đẳng nhất trong những người hạ đẳng. Nhưng cô cô đã không làm được chuyện đó mà chính tiểu sinh mò đến gặp Minh chủ. Bấy nhiêu đó Minh chủ cũng đã chứng nhận lòng thành bái của tiểu sinh rồi. Tiểu sinh không trốn mà lại tự nạp mình chứng tỏ tiểu sinh luôn ngưỡng mộ uy nghi Thượng tôn chính đạo của Minh chủ.

- Nói thế nghe được, thế người không sợ bồn Minh chủ giết người ư? Hoặc biến người thành nô nhân ư?

Cao Thạ thò ngón tay trở vào mũi, khởi lấy một cục cục mũi, vẽ trên hai ngón tay. Hành động của chàng khiến Chung Hảo Kiệt cau mày:

- Người làm cái trò gì thế?

- Tiểu sinh rất xúc động khi nghe Minh chủ nói câu này.

- Người xúc động là sao?

- Xúc động bởi vì muốn nói ra điều mình sắp nói.

- Nghe người nói mà bốn Minh chủ tò mò muốn nghe đó.

Cao Thọ ôm quyền ngẩng nhìn lên, khịt mũi rồi nói:

- Minh chủ đã cho tiểu sinh gọi người bằng Minh chủ, tất đã có ý chấp nhận tiểu sinh vào hạng người của người. Nay Minh chủ giết tiểu sinh chẳng khác nào vung dao chém đạo chính nghĩa, huống chi tiểu sinh ở hàng hậu nhân của người. Làm vậy Minh chủ không áy náy sao?

Cao Thọ buông tiếng thở dài, nói tiếp:

- Tiểu sinh biết tâm trạng của Minh chủ chẳng muốn giết tiểu sinh đâu. Ai nỡ lấy mạng người ngưỡng mộ mình, dù tiểu sinh là người hạ đẳng, nhưng lại là người ngưỡng mộ Minh chủ nhất.

Chung Hảo Kiệt phá lên cười. Lão vừa cười vừa nói:

- Tiểu tử người nói hay lắm. Thế bốn tọa không giết người nhưng lại buộc người làm nô nhân. Người đồng ý không?

- Minh chủ bảo tiểu sinh như thế nào, tiểu sinh sẽ làm như vậy. Nhưng tiểu sinh làm tất cả chỉ mong Minh chủ đừng giết những vị thúc thúc của tiểu sinh, hay bắt họ làm nô nhân cho người.

Chung Hảo Kiệt suy nghĩ một lúc rồi gật đầu:

- Bốn tọa đồng ý.

Cao Thọ ôm quyền:

- Tiểu sinh đa tạ lòng độ lượng của Minh chủ.

Chàng vừa nói dứt câu thì Dư Đại Nham thét lên:

- Cao Thọ, ta thà chết, tất cả mọi người thà chết, ngay cả người cũng thà chết chứ nhất định không được làm nô nhân cho Chung Hảo Kiệt.

Cao Thọ cau mày nhìn Dư Đại Nham. Buông tiếng thở dài, chàng nhìn lại Chung Hảo Kiệt:

- Minh chủ đã nói rồi, sao còn không thả những vị thúc thúc.

- Bốn tọa còn chờ sự quyết định của người.

- Nhất ngôn cửu đỉnh ...

Chung Hảo Kiệt gật đầu.

Cao Thọ bước ngay đến bên Dương Phụng Tiên giật phắt lấy ngọn triệt ấn. Thấy chàng giật đồ trên tay mình, Dương Phụng Tiên và tất cả mọi người của Dị Nhân cốc đều biến sắc xuất hân mồ hôi.

Đặng Chi phải lên tiếng:

- Cao Thọ, người đừng làm vậy.

Cao Thọ nhìn Đặng Chi, rồi quay lại trước mặt Chung Hảo Kiệt, từ tốn nói:

- Minh chủ suy nghĩ chưa?

- Hãy làm điều người vừa nói đi.

- Tiểu sinh rất sẵn lòng thực hiện điều mình vừa nói, nhưng chỉ sợ cho Minh chủ thôi.

- Ta sợ gì?

Cao Thọ thở hắt ra, rồi nói:

- Tiểu sinh vốn dĩ là người ngưỡng mộ Minh chủ nhất trong những người ngưỡng mộ, thậm chí còn được Minh chủ ban thưởng cho ngọn trủy thủ, lúc nào cũng đeo bên mình, khư khư lấy như giữ báu vật vô giá, hay giữ chính đôi con người của mình. Nay bỗng dưng trên đầu tiểu sinh xuất hiện hai chữ “nô nhân”. Tất nhiên chuyện này sẽ lan truyền khắp thiên hạ.

Mà tiểu sinh thì đã nói với mọi người rằng Thượng tôn mình chủ là đại ca đồng sinh đồng tử, giờ còn lại là người dưới trướng của Minh chủ..... Cao Thọ lắc đầu:

- Tiểu sinh hồng biết thiên hạ sẽ nghĩ gì, không chừng họ lại nói những kẻ ngưỡng mộ Minh chủ đều là nô nhân ... Thậm chí họ còn xâm xỉ nghĩa đệ của Minh chủ là nô nhân, không chừng thân phận của Minh chủ cũng là nô nhân.

Chung Hảo Kiệt đứng phắt lên:

- Tiểu tử ... ngươi ...

Cao Thọ ôm quyền cúi đầu thành kính nói:

- Tiểu sinh hồ đồ giải trình cho Minh chủ định liệu. Còn điều thứ hai tiểu sinh muốn nói ... và hôm nay phải nói tất cả ra mà thôi. Hiện thời tiểu sinh đang giữ bí mật, cực kỳ có lợi cho Minh chủ. Đó là bí mật về ... về ...

Cao Thọ bỏ lửng câu nói giữa chừng nhìn Chung Hảo Kiệt.

Chàng nhận ra ánh mắt của Chung Hảo Kiệt sáng lên. Lão buột miệng nói:

- Về điều gì?

- Bí mật sợi dây của mẫu thân gởi gắm trao lại cho tiểu sinh, chỉ được trao lại cho tiểu sinh mà thôi, thậm chí phải chờ tiểu sinh trưởng thành mới trao.

Dư Đại Nham biến sắc, xanh rờn. Lão nhìn Cao Thọ vẻ hần học những tưởng muốn ăn tươi nuốt sống chàng.

Cao Thọ trình trọng lấy sợi dây chuyền có mặt ngọc thạch cho Chung Hảo Kiệt xem.

Nhận sợi dây chuyền có mặt cẩm thạch, Chung Hảo Kiệt nói:

- Đó là bí mật gì?

Cao Thọ gật đầu:

- Điều này khó nói, rất khó nói ...

- Tại sao khó nói ...

- Vì đây là điều khó nói, mà chỉ nói ra khi Minh chủ thực hiện lời nói của mình.

Chung Hảo Kiệt đứng lên, nhìn Cao Thọ:

- Tiểu tử thúì, bổn tọa biết ý của ngươi rồi. Được, bổn tọa cho ngươi cơ hội thực hiện sự báo đáp ân nghĩa đối với bọn Dị Nhân cốc này. Bổn tọa sẽ không đặt chúng vào kiếp nô nhân để đổi lấy bí mật của tiểu tử.

Cao Thọ ôm quyền nói:

- Tiểu sinh đa tạ lòng độ lượng của Minh chủ.

- Tiểu tử đừng vội mừng, bọn Dị Nhân Cốc sẽ không làm nô nhân nhưng phải lưu lại quỷ cốc Hắc Mộc Nhai này ... đến khi nào ngươi giao cho bí mật của sợi dây có mặt đá cẩm thạch này.

- Minh chủ sợ tiểu sinh bỏ trốn?

- Trung thổ không có chỗ dừng chân cho ngươi nếu ngươi bỏ trốn.

- Tiểu sinh biết điều đó mà. Nếu bỏ trốn tiểu sinh đã bỏ trốn rồi.

Chung Hảo Kiệt bước đến trước mặt Cao Thọ:

- Đi theo ta.

Lão cùng Cao Thọ ung dung rời tòa thảo sảnh. Tất cả những người của Dị Nhân cốc đều dõi theo từng bước chân của Cao Thọ và Chung Hảo Kiệt. Khóe mắt của Dư Đại Nham xuất hiện hai dòng lệ. Lão tắc nghẹn nhưng không thể thốt thành lời, và cũng chẳng làm gì được trong tình cảnh bị điểm huyệt.

7. Chương 7 : Người Thượng Đẳng, Người Hạ Đẳng

Chương 7: Người Thượng Đẳng, Người Hạ Đẳng

Cao Thạ ngồi trên ngai trên ghế xà ích, giữ dây cương. Dương Phụng Tiên và Chung Hảo Kiệt đang đứng dưới đất. Chung Hảo Kiệt nói:

- Giờ bốn tọa gọi người bằng họ Hà hay họ Cao?

Cao Thạ giả lả cười:

- Tiểu sinh quen với họ Cao rồi. Minh chủ cứ gọi tiểu sinh là Cao hiền điệt.

Đôi chân mày của Chung Hảo Kiệt chau lại với vẻ mặt bất nhẫn:

- Người không thể là hiền điệt được.

- Thì là Cao huynh đệ.

Chung Hảo Kiệt sa sầm mặt:

- Người là huynh đệ của bốn tọa?

Cao Thạ lắc đầu:

- Không, không ... tiểu sinh đâu dám ình có phúc phần đó.

Chung Hảo Kiệt hừ nhạt một tiếng.

Cao Thạ nhìn lão, rồi ôm quyền nói:

- Minh chủ muốn gọi tiểu sinh là gì cũng được.

- Bốn tọa sẽ gọi người là Cao nô.

Cao Thạ cau mày:

- Cao nô? Cao nô có ý gì?

- Nô nhân họ Cao.

- Nếu nô nhận thì trên trán phải có dấu triệt nô nhân.

Cao Thạ xoa trán mình:

- Tiểu sinh đâu có dấu triệt đó, sao gọi là Cao nô? Hay tiểu sinh đóng lại dấu triệt lên trán để khi đi đến đâu ai cũng biết tiểu sinh là nô nhân của Minh chủ.

Chung Hảo Kiệt thở hắt ra một tiếng.

Cao Thạ mỉm cười nói tiếp:

- Nếu có dấu triệt trên trán tiểu sinh, sợ rằng đi đến gặp lão tiên sinh ... Vạn Kiến Sư Giang Hoài ... Tiên sinh lại chẳng buồn tiếp tiểu sinh.

Nói rồi Cao Thạ gượng cười nói:

- Minh chủ cứ gọi tiểu sinh là Cao Thạ cho rồi.

- Được, ta sẽ gọi người là Cao Thạ.

Chung Hảo Kiệt nhìn Cao Thạ nói tiếp:

- Người nhớ những gì ta nói chứ, nhớ những gì người phải làm rồi chứ?

Cao Thạ gượng cười, nói:

- Tiểu sinh muốn quên cũng không được, muốn trốn cũng không xong, bởi những vị thúc thúc đang ở trong tay Minh chủ.

- Tiểu tử nói thể đủ rồi.

Lão nhìn sang Dương Phụng Tiên:

- Tiên nhi sẽ giám sát hành động của người đó.

Cao Thọ nhìn lại Dương Phụng Tiên.

Hai người đối mặt nhìn nhau, Cao Thọ giả lả nói:

- Được đi cùng với Dương đại ca, tiểu đệ vô cùng hoan hỷ.

Dương Phụng Tiên mỉm cười mỉa:

- Ta hy vọng người luôn nhớ Dương mỗ là người giám sát người.

- Tiểu đệ không bao giờ quên.

Phụng Tiên điểm mũi giày lướt lên ngồi cạnh Cao Thọ. Y ôm quyền nói với Chung Hảo Kiệt:

- Nghĩa phụ bảo trọng.

Chung Hảo Kiệt gật đầu:

- Tiên nhi bảo trọng, nghĩa phụ sẽ theo dõi từng bước đi của con.

- Tiên nhi sẽ không làm nghĩa phụ thất vọng đâu.

Chung Hảo Kiệt gật đầu:

- Đi đi ...

Cao Thọ chần chừ chưa vội giật dây cương.

Chung Hảo Kiệt chau mày nhìn Cao Thọ:

- Người còn chờ gì nữa?

Cao Thọ gãi đầu nói:

- Nghe Dương đại ca và Minh chủ từ biệt nhau, tiểu sinh cảm thấy xúc động quá, nhưng chẳng biết lấy ai từ biệt.

Chàng khép dây cương vào hai chân mình rồi ôm quyền hướng về phía Chung Hảo Kiệt.

Chàng chưa kịp nói thì Chung Hảo Kiệt xua tay:

- Không cần, bốn tọa không cần người thốt ra những lời nói như Tiên nhi.

- O ...

Cao Thọ mở to mắt hết cỡ nhìn Chung Hảo Kiệt rồi gượng nói:

- Tiểu sinh đâu có đặt phúc phần như Dương đại ca đây có đặt một người nghĩa phụ uy danh lừng lẫy như Minh chủ.

Thở hắt ra một tiếng, Cao Thọ nói tiếp:

- Tiểu sinh chỉ muốn nhờ Minh chủ nhắn gởi lời của tiểu sinh đến các vị thúc thúc Dị Nhân cốc, nhắn các thúc thúc bảo trọng.

Mặt Chung Hảo Kiệt sa sầm:

- Bốn tọa không nhắn lời của tiểu tử.

- Một lời nói cũng nhắn không được. Thôi vậy, Minh chủ thay những vị thúc thúc từ biệt tiểu sinh vậy.

Hảo Kiệt gần giọng nói:

- Bồn tọa cũng không thể thay thế những gã đó được. Bồn tọa không phải là hạng người hạ đẳng.
- Chuyện nhỏ như thế mà xem ra cũng khó trong giới võ lâm.

Cao Thạ nhìn lên trời, nói:

- Từ biệt mây nhé, mây bảo trọng. Ta cũng bảo trọng. Nhấn gỏi dùm ta.

Nói rồi Cao Thạ giật dây cương cho đôi tuấn mã khởi nước kiệu. Nhưng đôi song mã kéo cỗ xe chạy đến ngưỡng cửa tam quan tòa Tổng đàn võ lâm Bạch đạo thì Cao Thạ bỗng ghìm cương lại.

Dương Phụng Tiên cau mày hỏi:

- Sao ngươi lại ghìm cương ngựa?
- Tiểu đệ còn có chuyện này chưa kịp nói với Minh chủ.

Nói rồi chẳng đợi Dương Phụng Tiên trả lời, Cao Thạ nhảy ngay xuống đất, chạy lại trước mặt Chung Hảo Kiệt. Mặt lão lộ vẻ bất nhẫn, gắt giọng nói:

- Sao ngươi còn quay lại làm gì?

Cao Thạ cúi đầu bao chìa ra:

- Minh chủ, chẳng lẽ Minh chủ phái tiểu sinh đi làm chuyện lớn với cái hầu bao trống rỗng sao?

Chung Hảo Kiệt thở hắt ra lắc đầu:

- Sao tiểu tử ngươi chọn rộn như vậy chứ?
- Nếu không chọn rộn thì không có ngân lượng, tiểu sinh biết lấy cái gì và uống trên đường đây.
- Tất cả đã chuẩn bị cho Phụng Tiên rồi, tiểu tử không cần phải lo.

Cao Thạ nhăn mặt:

- Đó là phận Minh chủ lo cho Dương đại ca. Giữa đường Dương đại ca lại giở chứng thượng nhân, không chịu đi cùng với tiểu sinh ... Tiểu sinh biết lấy cái gì mà dùng ạ?

Chung Hảo Kiệt chỉ còn biết lắc đầu khi phải miễn cưỡng nghe những lời nói ngây ngô của Cao Thạ. Lão miễn cưỡng cúi đầu bao, đổ vào tay Cao Thạ tất cả mười hạt ngọc dạ minh châu.

- Giữ lấy mà dùng.

Cao Thạ gãi đầu.

Chung Hảo Kiệt nhú mày:

- Tiểu tử còn đòi gì nữa?
- Ngọc dễ rơi rớt, Minh chủ không cho tiểu sinh luôn chiếc hầu bao của người để đựng ngọc à?
- Có đồ vật của ta ngươi lại ...
- Có Dương đại ca đi cạnh, tiểu sinh nào dám hồ đồ nữa ạ. Chẳng qua tiểu sinh ngoa ngôn xảo ngữ với những vị thúc thúc cùng để tôn vinh Minh chủ thôi.
- Tiểu tử đúng là miệng lưỡi.

Lão nói rồi đặt chiếc hầu bao vào tay Cao Thạ:

- Giữ lấy.

Nói xong, Chung Hảo Kiệt quay bước đi thẳng vào trong tòa đại đường võ lâm. Cao Thạ ôm quyền xá từ phía sau lưng lão:

- Minh chủ bảo trọng.

Chờ cho Chung Hảo Kiệt khuất dạng hẳn vào trong tòa Tổng đàn võ lâm, Cao Thạ mới quay lại cỗ xe. Bước lên xe, cầm lấy dây cương, chàng nhìn sang Dương Phụng Tiên:

- Dương đại ca không chờ lâu chứ?

Dương Phụng Tiên nhìn lại Cao Thạ, điểm nụ cười mỉm nói:

- Ta không phải là đại ca của ngươi.

- Không là đại ca vậy là Dương huynh.

Vừa nói Cao Thạ vừa gạt dây cương cho đôi tuần mã kéo cỗ xe rời tòa Tổng đàn võ lâm Bạch đạo.

Dương Phụng Tiên nói:

- Ta cũng không phải huynh đệ với ngươi.

- Thế người là gì của tại hạ nào?

- Người là người hạ đẳng nhất trong những hạng người hạ đẳng.

Cao Thạ cướp lời Phụng Tiên:

- Còn người là giống người thượng đẳng nhất trong giống người thượng đẳng.

Mặt Dương Phụng Tiên sa sầm. Y gắt giọng:

- Người nên khéo giữ mồm giữ miệng.

- Khéo giữ mồm, giữ miệng là sao?

- Biết giữ ngôn phong kẻ trên người dưới.

Cao Thạ quệt mũi rồi nói:

- Thì tại hạ có nói gì đâu. Chỉ muốn xác lập quan hệ giữa tại hạ với Dương các hạ cho dễ xưng hô đấy mà. Còn tại hạ biết mình là hạ nhân thấp kém, nhưng hạ nhân thấp kém vẫn có ngôn phong riêng của hạ nhân thấp kém. Nếu buộc tại hạ phải nói giống như ... như ...

Cao Thạ nhìn Dương Phụng Tiên giả lả cười:

- Gọi bằng gì nhỉ?

Phụng Tiên nghiêm mặt nhìn Cao Thạ:

- Ngọc diện sát tử Dương Phụng Tiên.

- Hay ... đó là mỹ danh của người ... Còn trong mối quan hệ với tại hạ kia. Chẳng lẽ cứ phải gọi là thượng đẳng nhân Dương Phụng Tiên, hay giống người thượng đẳng.

Phụng Tiên sa sầm mặt:

- Im, gọi ta bằng các hạ được rồi.

- Khó quá.

- Khó là sao?

- Sao lại không khó chứ. Các hạ nghĩ sâu một chút sẽ thấy cái khó đó ngay.

Cao Thạ quệt mũi, chắc lưỡi nói:

- Có lẽ thượng đẳng nhân ít suy nghĩ nên không thấy khó, còn hạ đẳng nhân thì luôn suy nghĩ nên lúc nào cũng thấy khó.

- Nói cho ta biết khó chỗ nào.

- Bỏn hạ đẳng nhân xin được giải trình cho giống người thượng đẳng nhân biết à?

Nghe Cao Thọ thốt ra câu này, trên mặt Dương Phụng Tiên tắt lịm nụ cười mỉm lúc nào cũng nở trên hai cánh môi. Y cau mày nói:

- Ta không thích nghe những lời nói như thế này.

- Ô ... không muốn nghe cũng được. Đây nhé, hai từ “các hạ” và “túc hạ” thường dành cho những người ngang hàng với nhau. Nếu tại hạ gọi thượng đẳng nhân là các hạ, hóa ra tự đánh đồng mình với thượng đẳng nhân. Vô tình tại hạ lại gieo tiền lệ bất nhất đánh đồng giống người hạ đẳng nhân với Dương huynh sao. Vô tình tại hạ bất kính với Minh chủ và giống người thượng đẳng nhân Dương Phụng Tiên à?

Dương Phụng Tiên cau gắt nạt ngang:

- Người nói như thế đủ rồi.

Cao Thọ nhìn Phụng Tiên:

- Tại hạ nói thế có gì sai không ạ?

- Người không thể đánh đồng Bạch đạo và Hắc đạo được.

- Tại hạ biết ý của ...

Cao Thọ lại bỏ lửng câu nói giữa chừng. Y nhìn về phía trước lầu bầu như thể nói với chính mình:

- Đại ca cũng không được, Dương huynh cũng không tốt, các hạ càng không xong, gọi tục danh thì bất kính.

Cao Thọ chắc lưỡi:

- Biết gọi bằng gì đâu? Hay cứ phải im như thóc khi bên cạnh có một người ngồi chung xe.

Thở hắt ra một tiếng, Phụng Tiên gằn giọng nói:

- Im lặng thì hay hơn.

- Cao Thọ này im lặng hóa thành tượng ... Không được, tượng thì là tượng, người thì là người. Người đâu thể thành tượng được.

Phụng Tiên đỏ mặt, gay gắt nói:

- Người gọi ta bằng gì cũng được.

Cao Thọ nhú mày điểm nụ cười mỉm:

- Vậy Cao Thọ này gọi người là giống người thượng đẳng nhân nhé.

Chân diện Phụng Tiên như thể chảy dài xuống. Nét tuấn tú khôi ngô được thay bằng sắc nét tàn nhẫn và lạnh lùng:

- Người còn câu gì để nói không?

Cao Thọ gượng cười:

- Thượng đẳng nhân không muốn cười?

Hừ nhạt một tiếng, Phụng Tiên từ tốn nói:

- Thượng đẳng nhân nghe được đó.

Cao Thọ ôm quyền:

- Thế thì được rồi.

Cao Thọ vừa nói vừa trao dây cương vào tay Dương Phụng Tiên.

Phụng Tiên trừng mắt nhìn Cao Thọ:

- Người cầm cương hay ta cầm cương?

Cao Thọ giả lả nói:

- Ai cầm cương cũng được mà. Đã ngồi chung một xe rồi thì hạ đẳng nhân hay thượng đẳng nhân cũng chẳng một xuông. Thượng đẳng nhân đừng có lười biếng.

- Người ...

Cao Thạ khoát tay:

- Hê ... Minh chủ thượng tôn phái Thượng đẳng nhân giám sát Cao Thạ này chứ đâu có lệnh cho Cao Thạ này hầu hạ Thượng đẳng nhân.

Phụng Tiên thở hắt ra rồi miễn cưỡng cầm lấy dây cương.

Cao Thạ vén rèm xe nhìn vào trong. Chàng nhận ra ba vò rượu được niêm cẩn thận.

Thuận tay y với lấy một vò. Chưa kịp khui nắp thì Phụng Tiên giật lấy vò rượu trên tay y, trừng mắt nói:

- Rượu của ta người không được uống.

- Thì ra rượu của Thượng đẳng nhân, hạ đẳng nhân không được uống. Nếu không uống thì ...

Cao Thạ nhìn về phía trước lầu bầu:

- Không cho uống thì hạ đẳng nhân đành phải nhịn thêm vậy.

- Người không muốn nhịn cũng phải nhịn.

Cao Thạ gượng cười. Chàng dựa lưng vào thành khoang xe, ngẩng mặt nhìn lên trời rồi lấy giọng lớn tiếng hát:

"Ngày xưa người đến chi , người hứa chi

Rồi nay em ra đi chẳng nói chi lời yêu em trao tôi hôm nào

Nay tan vào hư vô

Tình em là thế sao , chỉ thế sao ,lời yêu em trao tôi chỉ thế sao ...

Ngày xưa khi bên tôi ai đã nói chúng ta không chia lìa

Ngày qua ta bên nhau vượt qua bao thương đau vì đâu hôm nay tình phai dấu

Vì yêu em nên anh phải nén đau để ngày sau đôi ta lại bên nhau."

(Nhạc lời bài hát Thêm Một Lần Đau - HKT trình bày)

Cao Thạ hát rồi, bất giác thét lớn lồng lộng:

- A ... a ... a ...

Tiếng thét của Cao Thạ khiến Phụng Tiên phải giật mình. Y nhìn sang Cao Thạ gất gỏng nói:

- Cao nô ...

Nghe Phụng Tiên gọi mình là Cao nô, Cao Thạ càng lấy hơi thét lớn hơn:

- A ... a ... a ...

Phụng Tiên vỗ vai Cao Thạ:

- Người làm sao vậy?

Cao Thạ nhìn lại Phụng Tiên:

- Thượng đẳng nhân không biết đấy thôi. Khi hạ đẳng nhân Cao Thạ này buồn thì hay hát, hát rồi thì phải là làng bới vì thiếu rượu. Không có rượu hạ đẳng nhân lại hát và lại rống lên như thế để vơi đi nỗi buồn bực trong lòng.

Cao Thạ nói dứt câu lại rống cổ thét:

- A ... a ... a ...

Phụng Tiên nhăn mặt:

- Thôi thôi ... đủ rồi ... đủ rồi ...

Phụng Tiên vừa nói vừa bê vò rượu đặt vào tay Cao Thạ, lầu bầu nói:

- Rượu đây, người đừng hát nữa.

Cao Thạ ôm lấy bầu rượu:

- Đa tạ Thượng đẳng nhân. Đa tạ Thượng đẳng nhân.

Phụng Tiên thở hắt ra một tiếng, gắt gỏng nói:

- Lỡ tai ta không thích tiếng hát và tiếng thét của người.

- Hạ đẳng nhân có rượu rồi sẽ không hát không la nữa.

Nói dứt câu Cao Thạ mở nắp vò rượu, dựa lưng vào vách khoang xe uống.

Kể từ đó chàng không nói gì đến Phụng Tiên mà cứ ôm vò rượu uống hết hơi này đến hơi khác, đến khi vò rượu ba cân cạn nhách liền quăng xuống vệ đường, dựa lưng vào thành khoang xe, ngẩng mặt nhìn trời cao thăm thẳm. Chẳng mấy chốc những tiếng ngáy pho pho phát ra từ cửa miệng của Cao Thạ.

Nghe tiếng ngáy của Cao Thạ, Dương Phụng Tiên miễn cưỡng nhìn lại chàng.

Y thở hắt ra một tiếng, vỗ vai Cao Thạ nói:

- Cao Thạ, người ngủ đó à?

Mặc cho Dương Phụng Tiên vỗ vai mình, Cao Thạ vẫn không có một phản ứng gì.

Dương Phụng Tiên cau mày, nhăn mặt khi thấy hai bên mép Cao Thạ rỉ hai hàng nước bọt. Đã vậy Cao Thạ còn dựa đầu vào vai y.

Dương Phụng Tiên đẩy Cao Thạ ra nhưng rồi gã lại dựa đầu vào vai y như cũ.

Phụng Tiên bắt nhẫn rít giọng cay độc:

- Trên đời này có bao nhiêu gã Hắc đạo hạ nhân như người. Ta thề sau chuyến đi này sẽ giết sạch chẳng chừa một tên nào.

8. Chương 8 : Hắc Bạch Không Cùng Đường.

Chương 8: Hắc Bạch không cùng đường.

Cao Thạ vươn vai dụi mắt, ngồi thẳng lên. Chàng không thấy Phụng Tiên ngồi bên. Còn cỗ xe thì dừng ngay ngã ba đường. Bóng tà dương đang lặn dần xuống.

Cao Thạ nhìn quanh nhưng không thấy Phụng Tiên, liền lớn tiếng gọi:

- Thượng đẳng nhân ... Thượng đẳng nhân ...

Gọi đến lần thứ hai thì Phụng Tiên từ một táng cây đại thụ bước ra.

Nụ cười giả lả lại hiện trên hai cánh môi của Cao Thạ.

Phụng Tiên bước đến bên cỗ xe song mã nhìn Cao Thạ:

- Lần sau người nên uống ít rượu một chút.

Cao Thạ nhướn mày nói:

- Rượu của huynh ... À quên ... rượu của Thượng đẳng nhân Dương Phụng Tiên ngon quá nên hạ đẳng nhân uống mới lần kênh ra ngủ như vậy. Hẳn là chúng ta đã đi xa rồi nhỉ.

Phụng Tiên bước lên ngồi bên Cao Thọ. Y nhìn Cao Thọ nói:

- Đi đường nào?

Cao Thọ nhướng mày:

- Thượng đẳng nhân không biết à?

Phụng Tiên nghiêm giọng nói:

- Nếu ta biết thì đã khiến ngựa đi rồi.

- Thượng tôn mình chủ, nghĩa phụ của Thượng đẳng nhân không nói cho Thượng đẳng nhân đi đường nào ư?

Nghe Cao Thọ thốt ra những lời như thế này, chẳng thể nào Phụng Tiên mỉm cười nổi.

Y buông tiếng thở ra rồi nói:

- Nghĩa phụ chỉ phái ta theo giám sát người thôi.

- Hóa ra là vậy.

Hừ nhạt một tiếng, Phụng Tiên đánh giọng nói:

- Nói cho ta biết đi đường nào?

Cao Thọ quệt mũi rồi bất ngờ nhảy xuống đất. Đứng dưới đất chàng nhìn lên Dương Phụng Tiên. Đôi chân mày Phụng Tiên nhíu lại:

- Sao người lại xuống đất?

Cao Thọ giả lả cười nói:

- Hạ đẳng nhân trước khi đi chọn đường của Thượng đẳng nhân trước đã.

- Người nói vậy là nghĩa gì?

- Nói thế mà Thượng đẳng nhân cũng không biết nữa? Nếu không đi đường của Thượng đẳng nhân vừa mới đi thì bụng của hạ đẳng nhân vỡ ra mất. Nếu để cho nó vỡ ra thì Thượng đẳng nhân ngủ không được đâu. xem tại

Nói rồi Cao Thọ bỏ chạy một mạch về phía táng cây đại thụ bên đường, Dương Phụng Tiên đỏ mặt, quay đi nơi khác. Y lâu bầu nói:

- Đúng là đề tiện.

Một lúc sau Cao Thọ từ trong táng cây đại thụ quay trở ra, vừa đi vừa xoa bụng.

Chàng bước lên ngồi vào chỗ của mình, cầm lấy dây cương, rồi nhìn sang Dương Phụng Tiên, vừa cười vừa nói:

- Con đường đi của Thượng đẳng nhân đúng là thoải mái vô cùng.

Mặt Phụng Tiên đỏ bừng lên. Y bất giác vươn trảo thộp lấy yết hầu Cao Thọ:

- Người có tin ta giết người không?

Dương Phụng Tiên mất hẳn vẻ lịch lãm của mình mà thay vào đó là sự cău gắt đến tàn nhẫn. Y thốt ra câu nói bằng chất giọng gay gắt, chỉ nghe thôi xương sống đã gai buốt, lạnh người.

Cao Thọ rùng mình, ngập ngừng nói:

- Tại hạ đã làm gì mà Thượng đẳng nhân bỗng dưng nổi giận như vậy?

Phụng Tiên rút trảo công lại, buông tiếng thở dài nói:

- Ta không muốn nghe những lời nói nhơ nhuốc của người nữa. Người nên nhớ, lúc này ta đang giám sát người, và toàn bộ Dị Nhân cốt hiện nằm trong tay nghĩa phụ ta. Sinh mạng của bọn hạ nhân đó sống chết tùy thuộc vào người đó.

Cao Thạ từ từ giật dây cương cho đôi tuần mã rẽ sang trái. Vừa điều khiển đôi tuần mã, Cao Thạ vừa nói:

- Xem chừng hạ đẳng nhân và Thượng đẳng nhân không thể hòa hợp với nhau được.

Chàng buông tiếp một tiếng thở dài, rồi nhìn sang Phụng Tiên ôn nhu nói:

- Nếu như Thượng đẳng nhân không thể hòa hợp được với hạ đẳng nhân, hạ đẳng nhân này có thể đi một mình mà không cần đến sự giám sát của Thượng đẳng nhân.

Phụng Tiên nạt ngang:

- Hồ đồ, bổn phận của ta là phải theo người như hình với bóng.

- Vậy ư?

- Đó là chỉ ngôn của Thượng tôn mình chủ nghĩa phụ.

Cao Thạ quệt mũi, nghiêm giọng nói:

- Giám sát thì đành phải chấp nhận sự hòa hợp chẳng muốn có này, nhưng không biết người có chấp nhận không?

Nói rồi, Cao Thạ chú nhãn nhìn về phía trước.

Phụng Tiên hỏi:

- Chúng ta đi đâu?

- Quyết định đi đâu là quyền của hạ đẳng nhân.

Phụng Tiên quay lại không đáp lời Cao Thạ.

Phụng Tiên cảm nhận như có cái gì đã đang thay đổi trong Cao Thạ. Chất giọng ngây ngô đã được thay bằng chất giọng nhạt nhẽo lạnh lùng. Chính sự thay đổi đó khiến y phải tò mò nhìn Cao Thạ.

Phụng Tiên thở ra:

- Ta nghĩ giữa ta và người nên có một khoảng cách.

- Khoảng cách phân chia hạ nhân và thượng nhân.

Phụng Tiên gật đầu:

- Ta muốn có khoảng cách đó.

- Còn tại hạ thì chẳng muốn có khoảng cách đó chút nào. Nhưng thế nào giữa hạ đẳng nhân Cao Thạ và Thượng đẳng nhân Dương Phụng Tiên cũng có khoảng cách mà.

Nói rồi chàng giật mạnh dây cương cho đôi tuần mã chuyển sang nước đại rầm rập phi trên quang lộ. Khi mặt trời xế bóng thì hai người đến trấn Cửu Châu.

Cao Thạ dừng xe trước một khách điểm khá khang trang. Chàng bước xuống xe nhìn Phụng Tiên ôn nhu nói:

- Hạ đẳng nhân sẽ nghỉ đêm ở đây. A ... Hạ đẳng nhân nói cho Thượng đẳng nhân biết, khách điểm dành cho những kẻ hạ đẳng như Cao Thạ này thôi, nên rất ô uế. Nếu Thượng đẳng nhân không ngại thì cùng hạ đẳng nhân lưu trong khách điểm. Bằng như ngại thì ngồi ngoài này.

Phụng Tiên nhìn Cao Thạ. Y bước xuống xe.

Vừa đặt chân xuống đất, y nói:

- Dương mã không phải là gã xà ích giữ xe ngựa cho người.

Cao Thọ nhướng mày:

- Tùy Thượng đẳng nhân vậy.

Nói rồi Cao Thọ đi thẳng một mạch vào trong khách điểm. Chờ cho Cao Thọ khuất dạng hẳn rồi, Dương Phụng Tiên mới thả bước chậm rãi theo sau chàng.

Cao Thọ thấy Phụng Tiên bước qua cửa nhưng vờ như không thấy. Phụng Tiên nhìn chàng có vẻ lưỡng lự, rồi quyết định bước đến bàn Cao Thọ.

Phụng Tiên từ tốn nói:

- Ta ngồi chung với người được chứ?

Nhìn Phụng Tiên, Cao Thọ ôn nhu đáp lời:

- Mời, có đủ chỗ cho Thượng đẳng nhân ngồi mà.

Nói rồi miệng Cao Thọ điểm nụ cười giả lả.

Cao Thọ bưng chén rượu tự uống, không màng đến Phụng Tiên.

Phụng Tiên ngoắc gã điểm chủ:

- Một vò rượu năm cân.

Gã điểm chủ hồi hã bưng rượu bày ra bàn. Phụng Tiên chuốc rượu vào chén uống luôn một lúc ba chén.

Chờ Phụng Tiên uống xong đặt chén xuống bàn, Cao Thọ mới nói:

- Thượng đẳng nhân uống rượu của hạ đẳng nhân thấy thế nào?

- Rượu thì không phân biệt hạ đẳng hay thượng đẳng..... Cao Thọ lắc đầu nói:

- Nói như thế sai rồi, người ta có thể phân biệt rượu ngon hay không ngon, hảo tửu hay không hảo tửu, danh tửu hay là rượu tầm thường, nhưng không phân biệt con người là hạ nhân hay thượng nhân mới đúng.

Chàng nói rồi bưng chén rượu của mình uống cạn. Đặt chén rượu xuống bàn, Cao Thọ đứng lên nhìn qua những bàn có thực khách đang ngồi uống, lớn tiếng nói:

- Chư vị bằng hữu huynh đệ, chúng ta cho Cao Thọ này hỏi một câu không?

Mọi con mắt thực khách đều đổ dồn đến Cao Thọ.

Chàng nói:

- Nếu chư vị trả lời đúng, tại hạ xin mạn phép thết đãi chư vị huynh đệ tất cả rượu có trong khách điểm này.

Mọi người nhao nhao hẳn lên.

Bàn đối diện một gã hán ngân gầy như cây tre miếu đứng lên, ôm quyền hướng về phía Cao Thọ nói:

- Công tử có điều chi muốn hỏi à?

Cao Thọ ôm quyền nói:

- Tại hạ chỉ hỏi huynh đài một câu thôi. Trên cõi nhân sinh này, người ta phân biệt con người bằng gì?

- Ô ... thì chỉ phân biệt qua hình dạng thôi. Người này khác người kia ở mắt, mũi và miệng, dáng đi dáng đứng. Nếu không thì cũng khác tên và họ.

- Nếu có hai người giống nhau như đúc, như hai giọt nước thì phân biệt bằng cách nào?

- Ô ... cái này ...

Gã lắc đầu:

- Tại hạ không biết.

Mặt của Cao Thọ nhúu lại, nhăn nhó:

- Có thể mà các hạ cũng không biết. Vậy ở đây có ai trả lời dùm tại hạ không ạ?

Từ ngoài cửa một thiếu nữ trạc mười tám đôi mươi vận võ phục bước vào:

- Công tử có cần hỏi đến Trương Á Di này không?

Cao Thọ nặn nụ cười giả lả rồi nói:

- Ai trả lời câu hỏi này, tại hạ cũng đều muốn nghe.

- Vậy để ta trả lời cho công tử vậy!

- Tại hạ rất sẵn sàng lắng tai nghe cô nương nói.

- Nếu có hai người giống nhau như hai giọt nước thì chỉ có thể phân biệt họ qua tính cách, người tốt và kẻ xấu thôi.

Cao Thọ ôm quyền xá:

- Đa tạ cô nương đã chỉ giáo. Lời chỉ giáo của cô nương đúng là lời vàng thước ngọc, giải tỏa những thắc mắc cho tại hạ. Nhân đây tại hạ xin được bồi đáp lại cho cô nương và chực vị bằng hữu ở đây số rượu tại khách điểm này.

Cao Thọ ngoắc gã tiểu nhị.

Gã tiểu nhị bước đến, chàng nói:

- Tại hạ phiền chủ quán bưng hết rượu trong khách điểm ra đãi cho chư vị bằng hữu và vị cô nương kia.

Gã chủ quán phấn khích hẳn lên. Lão khum người nói:

- Tiểu nhân làm ngay ... làm ngay ...

Gã dợm bước đi thì Cao Thọ nín lại, gã liền hỏi:

- Công tử còn sai khiến gì tiểu nhân không ạ?

- Tại hạ không dám sai khiến gì chủ quán hết mà chỉ nói điểm chủ đừng tự xem mình là tiểu nhân trước tại hạ. Đã là người thì ai cũng ngang như nhau cả.

- Dạ dạ, tôi sẽ ghi nhớ lời nói này.

Rượu được bày ra, mọi người đua nhau uống.

Phụng Tiên không màng đến những gì Cao Thọ làm, mà cứ ngồi lăm lăm uống rượu như người bàng quan.

Trương Á Di bưng chén rượu bước qua bàn Cao Thọ. Nàng neho đôi mày vòng nguyệt nhìn Phụng Tiên. Nàng nhìn cứ như bị khuôn mặt khô ngô tuần tú của họ Dương hút lấy đôi thu nhân gần như không chớp. Cao Thọ tò mò nhìn nàng.

Chàng tăng hăng.

Nghe tiếng tăng hăng của Cao Thọ, Trương Á Di mới nhìn lại. Nàng điểm nụ cười mỉm.

Cao Thọ giả lả cười với nàng.

Trương Á Di nhìn lại Dương Phụng Tiên rồi nói:

- Dương huynh, không nhận ra Trương muội này sao?

Dương Phụng Tiên ngẩng lên nhìn nàng. Nụ cười mỉm gợi tình hiện lên hai cánh môi của y.

Trương Á Di nói:

- Huynh đến Phi Yến trang của muội một lần, không nhớ sao?

Phụng Tiên nhìn nàng một lúc rồi nói:

- Tại hạ nhớ ra rồi. Thì ra là Trương tiểu thư.

Cao Thọ nói:

- Thì ra Trương cô nương và ...

Cao Thọ bỏ lửng câu nói giữa chừng một lúc mới nhìn Trương Á Di hỏi:

- Tại hạ mạo phạm hỏi cô nương thuộc người nào?

Á Di cũng sờ:

- Công tử nói vậy là có ý gì?

- Ô ... tại hạ chỉ tò mò nói.

Phụng Tiên lên tiếng nói:

- Phi Yến trang của Trương Tùng Nhân trang chủ là thiên hạ đệ nhất trang. Tiếng tăm lẫy lừng trong giới Bạch đạo, người nên kính trọng tiểu thư một chút.

Cao Thọ ôm quyền:

- Tại hạ đã biết tiểu thư là người nào rồi. Hai người có thể hòa hợp với nhau, tại hạ mời tiểu thư.

Cao Thọ nhường ghế cho nàng.

Phụng Tiên nhìn Cao Thọ rồi quay lại Trương Á Di:

- Trương tiểu thư, lâu nay tại hạ không ghé Phi Yến trang để hỏi thăm lão trang chủ. Thất lễ vô cùng, không biết bọn Hắc đạo ở Cửu Châu như thế nào rồi?

Trương Á Di phấn khích nói:

- Dương huynh, tất cả bọn Hắc đạo ở Cửu Châu đều đã bị phụ thân muội thu phục rồi.

Dương Phụng Tiên ôm quyền:

- Tiếng tăm của Phi Yến trang chủ lẫy lừng vô lâm, tại hạ ngưỡng mộ vô cùng. Có dịp tại hạ sẽ đến viếng thăm trang chủ.

Cao Thọ chen vào:

- Hay, nhân dịp này Thượng đẳng nhân nên ghé thăm Phi Yến trang chủ cũng được mà.

Đẳng nào thì chúng ta cũng phải đến Phi Yến trang thôi.

Phụng Tiên nhìn sang Cao Thọ:

- Ta không nói với người.

Cao Thọ gượng cười nói:

- Vậy Cao Thọ này xin cáo từ.

Chàng rời bàn của mình nhưng vẫn nghe Trương Á Di nói với Dương Phụng Tiên:

- Dương huynh, sao Đồng công tử lại gọi huynh là Thượng đẳng nhân.

Phụng Tiên lắc đầu, gượng cười nói:

- Hẳn nói năng lung tung, tiểu thư đừng nghe những gì hắn nói.

- Chư vị bằng hữu, ở đây ai lạ hạ đẳng nhân thì Cao Thọ này sẽ khoản đãi tất cả. Còn ai không phải là hạ đẳng nhân thì Cao Thọ này ... xin tự uống một mình. Và cũng tự tính kim lượng một mình mà thôi.

Thực khách trong tửu điểm nhao nhao hẳn lên tự nhĩ là hạ đẳng nhân.

Thế là cả một bàn đồ ăn thức uống được bày ra, tạo nên cảnh nhốn nháo thật nực cười.

Uống vào lời ra, gã hán nhân như cây tre miếu nóc cả một bầu rượu rồi đứng lên nói:

- Cái gì thượng đẳng nhân với hạ đẳng nhân.

Nhìn lại Phụng Tiên, chỉ vào y, gã hán nhân nói:

- Gã tự xưng là Thượng đẳng nhân à? Gã có khùng không vậy?

Cao Thọ nói:

- Huynh nói nhỏ nhỏ, kéo đến tai Dương đại ca.

Gã vỗ ngực mình:

- Đến tai gã thì đã sao nào, gã không biết Cửu Châu này có Nhâm Đạt Hoa công tử à?

Nhâm Đạt Hoa hất mặt nói:

- Tiểu huynh đệ biết gã đụng đến Nhâm Đạt Hoa là đụng đến ai không. Đụng đến Nhâm Đạt Hoa là đụng đến huyện lệnh Cửu Châu đó.

Cao Thọ gãi đầu:

- À hóa ra Nhâm huynh là trưởng tôn của huyện lệnh đại nhân.

Nhâm Đạt Hoa gật đầu:

- Đúng.

Cao Thọ ôm quyền:

- Hạnh ngộ ... Hạnh ngộ ...

Nhâm Đạt Hoa khẽ gật đầu:

- Tiểu huynh đệ, để ta qua nói với gã cuồng tâm đó, gã nên biết thân phận của gã.

Cao Thọ mỉm cười:

- Mời Nhâm huynh.

Nhâm Đạt Hoa sửa lại trang phục bước qua bàn Phụng Tiên và Trương Á Di.

Họ Nhâm nhìn Trương Á Di:

- Trương cô nương nhớ tại hạ chứ?

Á Di ôn nhu nói:

- Ta biết công tử, và huyện lệnh đại nhân thường hay sang biệt trang của lão nhân gia.

- Thế còn gã ngồi chung với cô nương là ai vậy là ai mà dám tự xưng là Thượng đẳng nhân?

Nhâm Đạt Hoa vừa nói vừa vỗ vai Dương Phụng Tiên:

- Tiểu tử, ngươi là ai?

Lời còn đọng trên môi Nhâm Đạt Hoa thì tay gã bị gạt qua bên, Phụng Tiên đứng phắt dậy, điểm chỉ pháp vào tam tinh gã. Gã mở to hai con ngươi, rùng mình một cái, mồ hôi xuất hạn bởi tiếp nhận ánh mắt sát trùng của Phụng Tiên.

Phụng Tiên nhặt nhéo nói:

- Nhâm công tử có tin tam tinh của mình sẽ thủng không?

Câu nói này của Phụng Tiên khiến Nhâm Đạt Hoa rùng mình. Gã lắp bắp nói:

- Ngươi biết ta là huyện lệnh của Cửu Châu chứ?

- Nếu cha công tử là một cao thủ hắc đạo thì ngươi chẳng thể nói được câu đó đâu.

Trương Á Di nói:

- Dương huynh, tha cho Nhâm công tử đi.

Phụng Tiên nhặt nhèo nói với Nhâm Đạt Hoa:

- Người nên biết giữ phận mình. Nếu người chẳng biết phân định rõ trắng đen thì người sẽ chết bởi tay ta đó.

Nói dứt câu, tả thủ của Phụng Tiên vỗ nhẹ vào vùng hạ đẳng của họ Nhâm.

Nhâm Đạt Hoa thối liền ba bộ, mắt trừng trừng, khụp hấn người xuống. Phụng Tiên gần giọng nói:

- Người mới thoát một cái chết đó.

Nhâm Đạt Hoa xét nét rồi lui nhanh ra khỏi khách điểm. Theo sau chân Nhâm Đạt Hoa, bọn thực khách lần lượt bỏ đi, cuối cùng chỉ còn lại mỗi một mình Cao Thọ.

Cao Thọ bưng chén rượu hướng về phía Trương Á Di:

- Tại hạ mời tiểu thư.

Phụng Tiên lên t nói với Á Di:

- Trương tiểu thư, y là người của Hắc đạo.

Nghe Phụng Tiên nói, Cao Thọ chau mày rồi phá lên cười. Chàng vừa cười vừa nói:

- Trương cô nương, tại hạ là người của Hắc đạo, vậy cô nương có uống với tại hạ chén rượu này không?

Á Di lắc đầu nói:

- Bỏn cô nương không uống rượu với những nhân vật Hắc đạo.

- Tại sao vậy?

- Hắc đạo và Bạch đạo không thể chung một đường.

Cao Thọ đứng lên:

- Thế mà khi nãy tại hạ cứ tưởng đâu Trương cô nương biết phân định con người chứ?

Chàng cười khẩy rồi nói:

- Trương cô nương không uống, tại hạ đành uống một mình vậy. Xem chừng nữ nhân Bạch đạo cũng khó gần gũi được.

Nói rồi chàng dốc chén rượu uống cạn, thản nhiên ngồi xuống độc ẩm một mình, chẳng màng đến Á Di và Phụng Tiên.

Một lão trượng từ ngoài cửa bước vào. Lão chống gậy bước đến bàn Cao Thọ, chìa cái muỗng đến trước mặt chàng:

- Thượng nhân, làm ơn cho lão ...

Cao Thọ nhìn lão từ từ đứng lên. Chàng nắm lấy bàn tay có sáu ngón của lão già:

- Lục chỉ ... bá bá có nhận ra Cao Thọ này không? Cao Thọ đây này.

Nhướng đôi chân mày bạc phéch, mắt lem nhem, lão trượng nghiêng mắt nhìn Cao Thọ.

Lão lè nhè nói:

- Phải ... phải Cao tiểu tử thường đi chung với Đào Hoa Tặc Đặng Chi không?

- Chính hiền điệt đây.

Chàng vừa nói dứt câu thì chớp thấy Phụng Tiên đứng lên.

Cao Thọ lách bộ đứng che lão trượng.

Phụng Tiên gần giọng nói:

- Lục chỉ thần thân Quảng Hợp.

Vừa nói Phụng Tiên vừa quay mặt lại nhìn, bắt giác y và Cao Thạ đối nhãn nhau.

Phụng Tiên gần giọng nói:

- Cao Thạ, tránh ra bên.

- Tránh ra để làm gì?

- Ta phải đóng triệt nô nhân lên trán lão.

Cao Thạ lắc đầu:

- Ta không cho người làm điều đó.

Phụng Tiên lưỡng thường bước đến trước mặt Cao Thạ:

- Người tránh ra không?

Cao Thạ gương cười, giả lả nói:

- Người không thấy Quảng bá bá như thế nào ư? Người đã là gì và phải sống như thế nào à?

- Ta không cần đến cuộc sống lão.

Phụng Tiên nhếch môi cười mỉm, trong khi mồ hôi lại vã ra trán Cao Thạ.

Những giọt mồ hôi trên trán Cao Thạ đập vào mắt Phụng Tiên, khiến y lộ vẻ đắc ý.

Y đặt tay vào ngực áo toan lấy ngọc triệt.

Cao Thạ chờ cho tay Phụng Tiên vừa lần vào ngực áo mới bất ngờ rút ngọn trủy thủ giấu dưới ống giày chích vào yết hầu y.

Đôi thần nhãn của Cao Thạ như đóng đinh vào mắt Phụng Tiên.

Phụng Tiên nhếch môi nói:

- Người dám đâm ngọn trủy thủ đó vào yết hầu ta không?

- Có thể lắm đó. Còn người thì không dám giết Cao Thạ này rồi, bởi người lấy mạng ta thì đâu có ai tìm ra được bí mật sợi dây chuyền ngọc thạch này.

- Ta lấy mạng người bất cứ lúc nào cũng được. Giết người còn dễ hơn lấy đồ trong ngực áo đó.

Cao Thạ nghiêm giọng:

- Vậy sao người không ra tay đi, đầu Cao Thạ này cũng sẽ rơi xuống như Hoạch thúc thúc, nhưng trước khi ta chết thì ngọn trủy thủ này chắc chắn kịp xuyên vào yết hầu người bằng tất cả nghị lực của ta.

Câu nói này của Cao Thạ khiến mặt của Phụng Tiên bắt giác sa sầm với những nét căng thẳng.

Cao Thạ thở ra chậm rãi nói:

- Sao người có thể tha tội ột gã Nhâm Đạt Hoa công tử vừa kiêu căng, vừa lỗ bịch, nhưng lại không thể bỏ qua ột lão trượng tuổi tác xế chiều.

- Lão là Hắc đạo ...

Cao Thạ rít giọng nói:

- Người chán nghe ta hát, ta thét thì ngược lại ta rất chán ngán giọng nói và ngôn phong của người. Hai chúng ta cùng chết nhé.

Phụng Tiên nghiêm giọng nói:

- Đừng làm chuyện hồ đồ. Trong tay người còn có những sinh mạng của bọn người Dị Nhân Cốc.

Răng trên của Cao Thọ cắn vào môi dưới đến rịn máu. Những âm thanh ken két phát ra từ cửa miệng chàng:

- Phụng Tiên, ngươi có đồng ý để cho Quảng bá bá của ta bình yên sống nốt những ngày còn lại không?

Phụng Tiên lưỡng lự rồi gật đầu:

- Thôi được, ta đồng ý với ngươi.

Thở hắt ra một tiếng, Cao Thọ nói với lão Lục chỉ thần thâu Quảng Hối:

- Bá bá, đừng nên để gã này thấy mặt người nữa.

Lục chỉ thần thâu khẽ gật đầu.

Cao Thọ từ từ rút ngọn trủy thủ lại, nhưng vẫn đứng án ngữ trước Lục chỉ thần thâu.

Hai người đối nhãn nhìn nhau một lúc, Phụng Tiên mới quay bước trở lại.

Buông một tiếng thở dài như thể vừa trút xong một gánh nặng trên vai mình, Cao Thọ vội vã lấy ra một hạt dạ minh châu đặt vào tay Lục chỉ thần thâu.

Chàng dẫn lão ra tận cửa khách điểm rồi nói:

- Bá bá, hãy tìm chốn nào đó thanh bình mà ẩn tích mai danh.

Lục chỉ thần thâu nhìn chàng.

Cao Thọ hồi thúc lão:

- Bá bá đi đi.

Lục chỉ thần thâu rớm nước mắt.

Lão lấp bắp nói:

- Hiền diệt bảo trọng. Nếu có cơ hội hiền diệt hãy đến ngôi cổ miếu thần hoàng ngoại trấn Cửu Châu.

- Tiểu diệt sẽ đến đó.

Cao Thọ chờ lão Quảng Hối đi hẳn rồi mới quay vào trong khách điểm. Chàng bước đến bên bàn của Phụng Tiên và Trương Á Di. Nhìn hai người Cao Thọ từ tốn nói:

- Nếu như Cao Thọ này có làm điều chi sơ xuất, mong Thượng đẳng nhân Dương Phụng Tiên và Trương Á Di cô nương bỏ qua cho.

Phụng Tiên nhìn lên Cao Thọ bằng thứ ánh mắt chẳng có chút thiện cảm gì.

Y từ tốn nói:

- Ta chẳng quan tâm đến ngươi. Có một điều duy nhất ta nói cho ngươi biết, ngươi làm bất cứ điều gì cũng nên nhớ rằng Dương mỗ là người giám sát ngươi và có quyền sai khiến ngươi.

Cao Thọ ôm quyền:

- Tại hạ sẽ ghi nhớ điều này.

Nói rồi, hai cánh môi Cao Thọ điểm một nụ cười mỉm. Nụ cười của chàng trông thật thối hỉnh nhưng không thiếu nét giả lả. Nheo mắt với Trương Á Di, Cao Thọ nói:

- Tại hạ ngang dọc khắp giang hồ ngay từ lúc tóc còn để chỏm, nhưng chưa bao giờ thấy người nào xinh đẹp như Trương tiểu thư. Tiểu thư đúng là một mỹ nữ nhan sắc vẹn toàn.

Nghe Cao Thọ buông lời khen tặng mình, sắc diện của Á Di ứng hồng e thẹn. Nàng giả lả đáp lời Cao Thọ:

- Ta không đáng như lời công tử nói đâu.

- Hầy ... Tiểu thư khách sáo với tại hạ rồi. Tại hạ nói thật đấy mà.

Chàng cười khẩy rồi nói tiếp:

- Phàm là Thượng đẳng nhân thì ai cũng đẹp cả.

Chỗi tay lên mặt bàn, Cao Thọ nhìn qua Phụng Tiên:

- Ví như những huynh đệ lúc này. Họ đều là Thượng đẳng nhân nên Cao Thọ này mới phải bồi tiếp người ta. Thượng đẳng nhân Dương Phụng Tiên có đồng ý với tại hạ không?

Phụng Tiên nhếch môi cười mỉm rồi nói:

- Phận của người phải như vậy.

- Tại hạ luôn biết phận của mình, nên cố làm hết phận của một hạ đẳng nhân. Duy có một điều hạ đẳng nhân không làm được.

Phụng Tiên cau mày hỏi:

- Điều gì?

- Hạ đẳng nhân Cao Thọ này không bao giờ mất ngân lượng cho Thượng đẳng nhân ở khách điểm này, Dương Phụng Tiên Thượng đẳng nhân phải tính toán dùm tại hạ à.

- Ta không nệ hà những tiểu tiết như người.

Cao Thọ ôn quyền:

- Cảm kích ... cảm kích ...

Nhìn lại Trương Á Di, Cao Thọ nói:

- Hạ đẳng nhân Cao Thọ không dám quấy rầy nhị vị. Xin cáo lui ra ngoài.

Chàng nói dứt câu liền quay bước đi thẳng ra cửa. Chợt Cao Thọ dừng chân ngay ngưỡng cửa khách điểm, quay lại nói với Phụng Tiên:

- Thượng đẳng nhân nhớ thanh toán mọi phí tổn cho lão điểm chủ đấy nhé.

Phụng Tiên cau mày khoát tay.

Cao Thọ cười khẩy rồi đi thẳng ra ngoài cỗ xe song mã.

9. Chương 9 : Tình Si Đại

Chương 9 : Tình Si Đại

- Cao công tử là ai vậy?

Phụng Tiên nhìn Trương Á Di nói:

- Một gã công tử thuộc giới Hắc đạo, được đặc ân của nghĩa phụ.

- Y là người của Hắc đạo à. Đã là người của Hắc đạo sao hấn lại đi chung với huynh?

- Y được may mắn hơn những gã Hắc đạo khác.

Nàng nhìn Phụng Tiên mỉm cười rồi nói:

- Hình như Dương huynh không thích y lắm.

- Bất cứ một gã Hắc đạo nào cũng đều không có trong tầm mắt của Phụng Tiên này.

- Phụ thân của muội cũng thường nói như huynh.

- Phi Yến trang chủ là người được giới võ lâm Bạch đạo ngưỡng mộ vì cả tính cương trực và hào phóng của người.

- Dương huynh ngưỡng mộ phụ thân của muội?

Phụng Tiên gật đầu:

- Rất ngưỡng mộ. Những người như trang chủ ta đều rất ngưỡng mộ. Ở Trang chủ có sự phân định rõ ràng Hắc đạo và Bạch đạo.

Trương Á Di nhìn Phụng Tiên, từ tốn nói:

- Phụ thân được Dương huynh ngưỡng mộ, muội vô cùng hoan hỷ. Nhưng ...

Nàng lưỡng lự rồi nói:

- Nhưng có lúc, muội thấy phụ thân không thể đánh mất chính đạo của mình. Người trở nên tàn nhẫn đến lạnh lùng.

Phụng Tiên nhướng mày nhìn nàng:

- Tàn nhẫn lạnh lùng là sao?

- Ô ... thì nhiều khi muội thấy phụ thân quá ư tàn bạo với những nô nhân Hắc đạo trong Phi Yến trang.

Phụng Tiên nhìn nàng điểm nụ cười mỉm. Y nhún vai nói:

- Hành động của Phi Yến trang chủ khiến muội áy náy.

Nàng gật đầu:

- Thỉnh thoảng muội cũng áy náy khi tận mắt chứng kiến lão nhân gia hành hình những nô nhân Hắc đạo.

Phụng Tiên dốc chén rượu uống cạn rồi nhìn Á Di nói:

- Muội không phải áy náy làm gì. Tất cả bọn nô nhân Hắc đạo đều đáng bị trừng phạt cả. Đó là sự phân định giữa Hắc đạo và Bạch đạo.

- Nhưng dù sao họ cũng là con người như chúng ta.

Phụng Tiên lắc đầu:

- Muội đừng xem chúng là con người như chúng ta. Nếu độ lượng thì muội chỉ nên xem chúng như những nô nhân thấp hèn. Nhìn chúng bằng ánh mắt đó đã là may mắn cho bọn chúng rồi.

Phụng Tiên nhìn Á Di nói tiếp:

- Ngày mai, huynh sẽ đến tham kiến Phi Yến trang chủ.

Trương Á Di nhìn Phụng Tiên: xem tại

- Huynh nói đến thì phải đến đó.

- Nhất định huynh sẽ đến mà.

- Muội sẽ báo với lão nhân gia chuẩn bị nghênh tiếp Ngọc diện tử sát Dương Phụng Tiên, sát tinh của bọn ma đạo.

Phụng Tiên nhướng đôi chân mày lưỡi kiếm. Nhân diện khô ngô anh tuấn của Phụng Tiên đập vào mắt Á Di. Nàng bên lên nói:

- Phụ thân thế nào cũng mở dạ yến khoản đãi Dương huynh.

- Dương Phụng Tiên này không muốn làm phiền Phi Yến trang chủ đâu.

- Sao huynh lại nói vậy? Huynh ghé thăm Phi Yến trang là điều vinh hạnh cho Phi Yến trang mà.

- Muội về nhớ cho huynh gửi lời chúc vãn an đến lão trang chủ.

- Muội sẽ nói, nhưng huynh phải nhớ đến đó.

Phụng Tiên gật đầu:

Phụng Tiên tiễn Á Di ra đến tận cửa khách điếm. Phụng Tiên nói:

- Muội bảo trọng.

- Huynh không cần phải lo. Bây giờ chúng ta có thể đi đêm về tắt cũng không sao. Bởi tất cả bọn ma đạo đều đã bị Bạch đạo khắc chế cả rồi.

- Huynh thích sự an bình của những ngày này.

Nàng liếc Phụng Tiên bằng ánh mắt gợi tình rồi nói:

- Muội sẽ đón huynh.

- Huynh sẽ đến.

Trương Á Di đi rồi, Phụng Tiên mới thả bước đến bên cổ xe. Y không thấy Cao Thọ ngồi trên ghế xà ích liền lên tiếng:

- Cao Thọ ...

Cao Thọ vén rèm thò đầu ra:

- Sao lại ra đây?

- Người hỏi ta câu ngớ ngẩn như thế à?

- Tại hạ những tưởng đâu Thượng đẳng nhân cùng với Á Di cô nương ở trong khách điếm đó suốt đêm chứ?

- Nam nữ thọ thọ bất thân.

Phụng Tiên vừa dứt lời thì Cao Thọ buông luôn một câu:

- Mỡ dăng tới miệng mèo mà còn bày đặc chế.

Nghe Cao Thọ thốt ra câu này, mặt Phụng Tiên nóng bừng lên. Y miễn cưỡng nói:

- Cách sống của bọn hạ nhân Hắc đạo đúng như người nghĩ. Còn những người thuộc giới Bạch đạo không như người tưởng đâu.

- Thế ư ... Nếu không có cách sống của bọn hạ nhân Hắc đạo, e rằng hồng có Bạch đạo thượng nhân đâu. Còn nếu như Thượng đẳng nhân nói Bạch đạo là những con người khí khái.

Hê ... nếu như Thượng đẳng nhân nghe được những lời Nhâm Đạt Hoa nói với Hạ đẳng nhân Cao Thọ này thì sẽ nóng rần cả mặt đó.

Cao Thọ quệt mũi rồi phủ rèm xuống. Vừa phủ rèm Cao Thọ vừa nói:

- Trong khoang xe này rất chật chội, Thượng đẳng nhân mà vào trong này với Hạ đẳng nhân coi chừng lấy cái mùi của hạ đẳng nhân đó. Với lại khi hạ đẳng nhân ngủ thì thường trung tiện ... mùi đó càng khó ngửi lắm.

- Dương mõ không bao giờ ngủ chung với người.

Cao Thọ vén rèm:

- Đa tạ ... đa tạ ... mùi của hạ đẳng nhân không sao ngửi được như mùi của Thượng đẳng nhân đâu.

Cao Thọ nói đến đây thì lão chủ quán hồi hã bước ra.

Cao Thọ mỉm cười nói:

- Hê ... Thượng đẳng nhân đã trao ngân lượng chưa mà lão hồi hã chạy ra kia.

Phụng Tiên cau mày sa sầm mặt.

Lão chủ quán hồi hã bước đến, ôm quyền khom người trước mặt Phụng Tiên:

- Dương công tử, tiểu nhân đã chuẩn bị gian phòng thượng khách cho công tử. Mời công tử ...

Phụng Tiên khẽ gật đầu:

- Tại hạ đa tạ chủ quán.

- Thượng đẳng nhân đi đến đâu cũng có người hậu dịch, ai mà không thích nhỉ. Hê, lão có lòng thì đem cho tại hạ vài vò rượu ngon và ít thức ăn nóng nhé.

Lão chủ quán rồi rít nói:

- Lão sẽ đem ra ngay.

- Tại hạ chờ lão chủ quán.

Lão nhìn lại Phụng Tiên:

- Mời Dương công tử.

Phụng Tiên được lão chủ quán đưa đến một gian phòng thượng khách cách biệt hẳn với tòa khách điểm của lão.

Lão nhìn Phụng Tiên:

- Dương công tử, có người đang chờ công tử trong phòng.

- Ai chờ ta?

- Lão cũng không biết.

Phụng Tiên nhìn lão chủ quán:

- Được rồi, Dương mỗ sẽ biết người đó là ai thôi.

- Có cần gì công tử cứ sai bảo tiểu nhân.

Phụng Tiên khẽ gật đầu.

Chờ lão chủ quán đi rồi, Phụng Tiên mới mở cửa bước vào. Vừa bước vào căn phòng, đập ngay vào mắt Phụng Tiên là tấm kim bài lệnh chủ của Minh chủ Chung Hảo Kiệt. Dội mắt nhìn về phía tròng kỹ, phía sau tấm rèm lụa màu hồng, Phụng Tiên thấy bóng người nằm duỗi dài trên đó.

Y tự hỏi thầm:

“Ai nằm sau tấm rèm kia? Chẳng lẽ nghĩa phụ theo chân mình?” Vừa nghĩ Phụng Tiên vừa thả bước đến trước tấm rèm. Y chợt đứng như pho tượng nhìn vào tấm rèm lụa màu hồng. Một dáng nữ nhân quen thuộc nằm sau đó.

Phụng Tiên từ tốn nói:

- Minh chủ phái cô đến đây đưa tin gì cho tại hạ?

Cánh tay nõn nà thò ra từ từ vén tấm rèm lụa lên, nữ nhân cố ý làm từ từ để Phụng Tiên có thể nhìn thấy đôi chân trần thon thả, và cân đối của nàng.

Phụng Tiên cau mày vì khi tấm rèm được vén lên hẳn rồi, khuôn mặt lả lơi nhưng lại rất xinh đẹp của Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Thanh Thanh đập vào mắt y.

Y nhìn Triệu Thanh Thanh thấy nàng mặc mỗi chiếc ngoại y mỏng tanh, có thể nhìn xuyên qua để thấy những đường cong của cơ thể.

Phụng Tiên sượng sùng, phải quay mặt chỗ khác né tránh.

Y đành giọng nói:

- Sao lại là nàng?

Thanh Thanh nhỏ nhẹ ôn nhu nói:

- Thiếp và chàng đã là người cùng một con đường rồi, sao chàng còn tránh mặt thiếp?

Phụng Tiên lắc đầu nói:

- Ai nói ta và nàng chung một con đường.

- Thiếp giờ đã là người của Minh chủ, đã là người của Bạch đạo rồi. Đâu còn là người của Hắc đạo nữa.

Phụng Tiên buông tiếng thở ra, rồi nói:

- Trong mắt của Dương Phụng Tiên này, Ngọc Diện Hồ Ly vẫn là người của Hắc đạo, cho dù nàng có được nghĩa phụ thâm nạp vào Bạch đạo, thì trong nàng vẫn có dòng máu Hắc đạo găm ghết và đáng kinh tởm.

Triệu Thanh Thanh chỗi tay từ từ ngồi lên:

- Chàng quá cố chấp rồi. Nếu thiếp là người của Hắc đạo thì sao được Minh chủ ban cho lệnh bài của người để thỏa mãn ước nguyện của mình.

Phụng Tiên thở ra, rồi nói:

- Nghĩa phụ trao cho nàng tấm lệnh bài Minh chủ, phái nàng đến để truyền đạt điều gì với Dương mỗ?

Triệu Thanh Thanh thả chân xuống tràng kỷ, đôi chân ủa nàng như thể xé tấm ngoại y ra làm hai để phơi vùng đùi non trắng nõn. Thanh Thanh ôn nhu nói:

- Minh chủ chẳng truyền đạt gì với chàng cả.

- Nghĩa phụ không truyền đạt gì với ta ư?

- Không!

- Không? Vậy thì ta cáo từ.

Nói rồi, Phụng Tiên sải bước về phía cửa nhưng Triệu Thanh Thanh đã đứng lên, gắt giọng nói:

- Đứng lại.

Phụng Tiên dừng bước, gay gắt nói:

- Nàng đừng quên trong mắt ta nàng vẫn là người Hắc đạo, cho dù nàng có được nghĩa phụ thâm nạp thì ta vẫn không quên nàng là người Hắc đạo.

Nói dứt câu Phụng Tiên lại toan bước, nhưng Ngọc Diện Hồ Ly đã nhanh hơn, lướt qua mặt, dang tay chặn ngay trước cửa căn phòng. Thân thể nàng như phơi ra trước mặt Phụng Tiên.

Thân thể nàng không thể nói là xấu được, mà ngược lại ngồn ngộn sức quyến rũ gợi tình.

Từ khuôn mặt, đến vùng thượng đẳng có đôi nhũ hoa tròn căng, vùng tiểu yêu nhỏ nhắn phối hợp với đôi chân thon dài, tất cả tạo nên một sức quyến rũ lạ thường. Nhưng đối với Phụng Tiên, y lại hết sức đứng đưng với những đường nét đầy sức quyến rũ dục tình đó.

Mặt Dương Phụng Tiên như đành hẫng lại. Y gằn giọng nói:

- Nàng muốn gì?

Từ từ thả tay xuống, buông thõng theo thân mình, nhưng mắt vẫn đắm đắm nhìn vào Phụng Tiên, Triệu Thanh Thanh như thể muốn nuốt chửng nhân dạng của họ Dương vào đôi thu nhân của mình.

Nàng ôn nhu nói:

- Minh chủ nói với thiếp bất kể người nào là ai, miễn là người của Bạch đạo, nếu thấy tấm lệnh bài của Minh chủ thì xem như thấy người và phải tuân theo những chỉ ngôn của người giữ tấm lệnh bài đó. Chàng đã thấy tấm lệnh bài Minh chủ, chẳng lẽ lại muốn chống lại ý của Minh chủ ư?

Phụng Tiên lắc đầu:

- Tại hạ không bao giờ có ý chống lại nghĩa phụ.
- Thế sao chàng lại vội vã bỏ đi khi nghe thiếp nói.

Phụng Tiên đành giọng:

- Tại hạ đã hỏi nàng rồi. Nghĩa phụ có khẩu lệnh gì sai khiến tại hạ không?
- Nghĩa phụ Minh chủ của chàng không có khẩu dụ, nhưng thiếp thì có.

Phụng Tiên nạt ngang:

- Không thể được, nàng muốn ra khẩu dụ chỉ huấn cho tại hạ à?

Y cười khẩy:

- Điều đó không thể được. Trong con mắt của ta, nàng vẫn là ma đầu Hắc đạo.

Triệu Thanh Thanh thở hắt ra một tiếng rồi nói:

- Thiếp là người đang giữ lệnh bài của Minh chủ.

Phụng Tiên miễn cưỡng hỏi:

- Tại sao nàng lại có tấm lệnh bài Minh chủ của nghĩa phụ.
- Chính tay Minh chủ trao cho thiếp.

Phụng Tiên lắc đầu:

- Ta quá đỗi bất ngờ.

Triệu Thanh Thanh mỉm cười:

- Bất ngờ và thậm chí ngạc nhiên, nhưng chàng có chống lại lệnh của kim bài này không?

Phụng Tiên im lặng.

Triệu Thanh Thanh bước lại cầm lấy tấm lệnh bài Minh chủ đưa đến trước mặt Phụng Tiên:

- Phụng Tiên, nếu như nhà ngươi không chống lại kim bài lệnh của Minh chủ thì hãy nghe ta truyền khẩu dụ.
- Phụng Tiên ta sẵn sàng nghe khẩu dụ của Minh chủ.

Thanh Thanh mỉm cười nói:

- Dương Phụng Tiên, nghe khẩu dụ của Minh chủ đây.
- Phụng Tiên đang lắng nghe.

Rút một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, Triệu Thanh Thanh nghiêm giọng nói:

- Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Thanh Thanh yêu Dương Phụng Tiên, si tình và say đắm phong thái cũng như dung mạo của Dương Phụng Tiên, nên đã lập ra những chiến tích mà những người khác không làm được. Nay Minh chủ muốn Phụng Tiên đáp lại tình của Triệu Thanh Thanh.

Triệu Thanh Thanh sẽ là hôn thê của Dương Phụng Tiên.

Phụng Tiên lắc đầu nói:

- Không được ...

Thanh Thanh gắt giọng nói:

- Chàng cãi lại kim bài lệnh Minh chủ ư?

Phụng Tiên bối rối nói:

- Ta không dám chống lại lệnh của Minh chủ.

- Thế sao chàng lại dám chống lại ý của thiếp?

Phụng Tiên bậm hai cánh môi im lặng không đáp lời nàng. Y buông tiếng thở dài, nhỏ giọng nói:

- Ta không dám chống lại lệnh của nàng, nhưng con đường diệt trừ Hắc đạo, Thương tôn chính đạo buột tất cả những người thuộc Hắc đạo phải quay lại đứng chỗ của chúng trong cõi nhân sinh này còn dài. Chức nghiệp của ta chưa hoàn thành, do đó ta không muốn lập thế tử để gây vướng bận.

Y buông tiếng thở ra rồi nói tiếp:

- Ngoài kia còn một gã Hắc đạo ngang nhiên, ung dung tự tại trong cõi đời này, ta đâu thể vì bản thân mình.

Nghe Phụng Tiên thốt ra câu nói này bằng chất giọng thật nhu hòa và có phần khuất phục, Triệu Thanh Thanh liền điểm nụ cười mỉm, trả tấm kim bài lệnh của Minh chủ vào giá gỗ đặt trên bàn rồi ôn nhu nói:

- Thiếp không làm khó cho chàng đâu, và cũng không hề bắt chàng phải xem thiếp là vị hôn thê.

Nàng bước đến trước mặt Phụng Tiên, ngẩng đầu nhìn y, và nói tiếp:

- Thiếp chỉ mong muốn mỗi một điều, chàng hãy đối xử tốt với thiếp là được rồi.

Phụng Tiên im lặng.

Hai người đối nhãn nhìn nhau, nếu ánh mắt của Triệu Thanh Thanh long lanh gợi tình bao nhiêu thì đôi thần nhãn của Phụng Tiên khô hoảnh bấy nhiêu.

Khác hẳn với vẻ bình nhợt hàng ngày, Phụng Tiên có khuôn mặt đa tình, gọi mời, cuốn hút nữ nhân thi bấy giờ là những nét lạnh lùng, nhợt nhèo đến bất ngờ, y như đã trở nên băng giá.

Y không đáp lời của Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Thanh Thanh mà cứ đứng trơ ra như một pho tượng trước sức cám dỗ và sự quyến rũ toát ra từ thể pháp nàng.

Triệu Thanh Thanh nhìn Dương Phụng Tiên gần như không chớp mắt. Nàng từ từ trút cả ngoại y của mình. Chiếc ngoại y bằng lụa mỏng còn lại duy nhất từ trên người nàng từ từ trôi tuột xuống sàn gạch.

Thân thể của nàng trong một trạng thái đầy phấn khích, tuôn trào nhựa sống dục tình, và chẳng còn mảnh vải nào trên người, lại được tôn tạo lên bằng ánh sáng từ hai ngọn đèn hắt vào. Thế nhưng Phụng Tiên vẫn đứng đưng bất động.

Vòng tay của Triệu Thanh Thanh vòng qua bá lấy cổ Phụng Tiên. Nàng vốn vã nói:

- Thiếp yêu chàng ... Thiếp yêu chàng nhiều lắm ... Thiếp có thể làm tất cả mọi việc vì chàng.

Nghe Ngọc Diện Hồ Ly nói những lời đó, nhưng Phụng Tiên vẫn như pho tượng vô tri vô cảm mặc nhiên với thực tại đang diễn ra chung quanh mình. Y thần nhiên một cách vô tình.

Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Thanh Thanh cũng không màng đến điều đó. Nàng kiễng chân dùng hai cánh môi mọng ướt tình lần tìm đến đôi môi của Phụng Tiên.

Đôi ngọc thủ của Thanh Thanh bá cứng lấy cổ y. Mười ngón tay bấu chặt vào lưng họ Dương. Nàng ngấu nghiến đôi cánh môi của gã như thể muốn hòa nhập môi mình vào miệng y. Nàng muốn đôi cánh môi là một, vòng thể pháp thì sẽ phủ lên người, tan ra và hòa nhập vào thân thể của Phụng Tiên.

Toàn thân Triệu Thanh Thanh tỏa ra hơi nóng hầm hập, hơi nóng của dục tình, hơi nóng của sự háo hức mà nàng muốn có được. Chỉ mới hôn Dương Phụng Tiên mà Thanh Thanh đã cảm thấy được niềm khoái cảm ngọt lịm khóa lấp toàn bộ tâm trí nàng.

Nàng nhả hai cánh môi của Phụng Tiên, áp đầu vào ngực y:

- Dương huynh, thiếp yêu chàng ... yêu chàng nhiều lắm. Ngay từ buổi đầu chàng đến Dị Nhân Cốc ... thiếp đã yêu chàng, yêu bằng tất cả trái tim của mình.

Nàng vừa nói vừa kéo Phụng Tiên đến tròng kỹ.

Phụng Tiên chẳng khác nào một xác chết vô hồn vô cảm chịu theo những đòi hỏi của Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Thanh Thanh.

Nàng vòng tay bá cứng lấy cổ Phụng Tiên, rồi tự lột bỏ y phục cho y. Phụng Tiên vẫn đứng trơ ra như pho tượng, mặc nhiên với những gì Thanh Thanh làm.

Thế pháp của Phụng Tiên cuối cùng rồi cũng chẳng khác gì Thanh Thanh.

Nàng nhìn thế pháp y với tất cả sự ngưỡng mộ, mà không sao thốt ra thành lời.

Nàng bá cứng lấy cổ Phụng Tiên, rồi tự ngã người nằm xuống tràng kỷ kéo theo y ngã sấp lên người nàng. Mười ngón tay của Thanh Thanh bấu vào lưng Phụng Tiên. Nàng bấu thật chặt như thể muốn xé y thành nhiều mảnh trong sự khích động tột cùng của mình.

Môi nàng lần tìm mọi góc ngách trên khuôn mặt khô ngô tuần tú của Phụng Tiên, bắt kể với ánh mắt vô hồn, vô cảm của y. Thanh Thanh vẫn cuồng nhiệt, mơ hồ nói:

- Chàng là của thiếp ... Thiếp muốn có chàng. Chàng hãy ban cho thiếp sự ngọt ngào của chàng đi. Thiếp muốn trao cho chàng tất cả. Thiếp sẽ là nô nhân của chàng ... Chết vì chàng, sống cũng vì chàng.

Nàng vừa nói vừa bấu chặt những ngón tay vào lưng Phụng Tiên. Thế pháp nàng phả ra những luồng hơi nóng hầm hập lan cả qua thế pháp Phụng Tiên.

Thanh Thanh ưỡng người lên thều thào nói trong hơi thở:

- Chàng hãy cho thiếp ... Chàng hãy cho thiếp đi.

Hai hàm răng Phụng Tiên bắt giác nghiến lại:

- Ta hận nàng.

Thanh Thanh đâu còn nghe được lời nói của Phụng Tiên nữa khi lời nói đó thốt ra thì nàng cũng rơi tọt vào vùng khoái cảm ngọt ngào mà thế pháp đang đòi hỏi. Nàng chẳng khác nào một chiếc vỏ kiếm đầy dục tình, giữ chặt lấy cái gì ở trong đó rồi bật ra những tiếng rên đầy cảm xúc dục tình.

10. Chương 10 : Hồ Ngôn Loạn Ngữ Hí Lộng Phi Yến Thiên Trang

Chương 10 : Hồ Ngôn Loạn Ngữ Hí Lộng Phi Yến Thiên Trang

Cao Thạ xoa cằm mình bởi cảm giác ngứa ngáy. Chàng kịp nhận ra những sợi râu bắt đầu chớm mọc.

Cao Thạ gãi đầu, lầu bầu nói:

- Một đêm thôi ... chỉ một đêm trần trọc, mình đã già rồi ư?

Vừa nói Cao Thạ vừa vén rèm. Chàng không khỏi ngạc nhiên khi thấy Phụng Tiên đã ngồi trên ghế xà ích tự bao giờ. Ánh dương quang chói hắt xuống khiến Cao Thạ lòa mắt, phải dùng tay che lại. Chàng nhìn mặt nhìn Phụng Tiên:

- Hê ... Thượng đẳng nhân làm gì thức giấc sớm quá vậy. Đường chúng ta đi còn dài.

Người đừng dậy sớm mà hao tổn sức khỏe đó.

Phụng Tiên vẫn im lặng không đáp lời Cao Thạ.

Chui ra ngồi xuống cạnh Phụng Tiên, Cao Thạ cau mày nhận ra vẻ mặt Phụng Tiên có nét tự lự, lạ lùng. Chàng giả lả cười nói:

- Thượng đẳng nhân, đêm qua trong khách điếm, thượng đẳng nhân không ngủ được à?

Buông tiếng thở dài, Phụng Tiên nói:

- Đừng gọi ta bằng thượng đẳng nhân nữa.

Cao Thọ nhướng mày với vẻ ngạc nhiên. Chàng nhìn Phụng Tiên như nhìn một quái nhân vừa mới từ trên trời rơi xuống hay từ dưới đất chui lên Cao Thọ gượng cười nói:

- Một đêm đã có sự thay đổi à? Không gọi người bằng Thượng đẳng nhân thì biết gọi bằng gì đây.

- Gọi gì cũng được.

Thốt ra câu nói đó, khuôn mặt của Phụng Tiên trông thật trầm mặc, như rơi vào cõi hư vô nào đó. Trông y như thể vừa bước ra từ một cơn ác mộng.

Cao Thọ ve cằm nói:

- Lạ quá! Vậy Cao Thọ gọi là Dương huynh được chứ? Dù sao thì cũng lớn tuổi hơn Cao Thọ mà.

Phụng Tiên gật đầu:

- Được! Cứ gọi ta là Dương huynh.

Cao Thọ dùng ngón tay khuê mép trái mép trái tim mình như thể vừa có một con ruồi đậu vào.

Chàng giả lả nói:

- Đêm qua huynh ngủ ngon chứ?

- Không!

Phụng Tiên vừa nói vừa giật dây cương. Đôi tuần mã chậm rãi kéo cỗ xe chạy về phía trước.

Cao Thọ nói:

- Ngủ trong khách điểm có giường có chăn sao lại ngủ không ngon. Bộ Dương huynh còn giận Cao Thọ à?

- Ta ngủ không ngon. Người chỉ biết thế được rồi.

Cao Thọ vỗ vai Phụng Tiên.

Phụng Tiên nói:

- Người muốn nói gì?

Cao Thọ giả lả cười rồi nói:

- Dương huynh nhìn Cao Thọ xem.

Phụng Tiên miễn cưỡng quay sang nhìn Cao Thọ.

Đôi chân mày Cao Thọ nhướng lên.

- Dương huynh thấy có gì lạ không?

Phụng Tiên lắc đầu:

- Ta không thấy điều gì lạ cả!

- Tại huynh không quan sát kỹ mà thôi!

- Vậy người muốn ta nhìn thấy gì nào?

Cao Thọ dùng tay ve cằm và vùng nhân trung của mình rồi nói:

- Cao Thọ mọc râu rồi.

- Nam nhân thì phải mọc râu chứ có gì là lạ. Người không có râu mới là điều lạ lùng.

- Hôm nay huynh nói rất hay. Cổ nhân nói nam tu nữ nhũ. Nam nhân thì phải có râu, nữ nhân thì nhút nhát phải có ...

Cao Thọ bỏ lửng câu nói giữa chừng, nặn nụ cười cầu tình rồi nói:

- Nữ nhân thì phải có vú.

Phụng Tiên nhìn qua chàng:

- Bọn Hắc đạo các ngươi ngôn phong thô thiển quá.

Cao Thọ nhướng mày đáp lời Phụng Tiên:

- Hầy ... Cao Thọ có cái tật nghĩ sao thì nói vậy thôi. Có râu thì nói có râu. Có vú thì nói có vú ... Chẳng lẽ người Bạch đạo lại có cách nói khác ...

Bật ra tiếng cười khàn khạch, Cao Thọ nói tiếp:

- Dương huynh là người Bạch đạo. Vậy ngôn phong của người Bạch đạo thì thế nào, Dương huynh có thể cho Cao Thọ biết không?

Phụng Tiên nghiêm giọng nói:

- Giới Bạch đạo không có cách nói xúc ngôn và hồ đồ như bọn Hắc đạo.

- Vậy ư? Huynh thử thí dụ cho đệ biết được không?

Phụng Tiên nhìn qua Cao Thọ:

- Thí dụ gì nào?

Cao Thọ chỉ vào mắt mình:

- Thế mắt của nữ nhân gọi bằng gì nào?

- Thu nhân.

Cao Thọ chỉ vào miệng:

- Hai cánh môi.

- Đôi cánh hoa.

Cao Thọ chỉ vào ngực:

- Còn vú?

- Đôi gò bồng đảo.

Cao Thọ gật đầu:

- Vậy là Cao Thọ đã biết rồi. Nếu như gặp lại Trương Á Di tiểu thư Phi Yến trang, Cao Thọ sẽ tả cô ta giống như ngôn phong của giới Bạch đạo.

Phụng Tiên cau mày:

- Ngươi tả như thế nào?

Cao Thọ xoa cằm rồi nói:

- Trương tiểu thư có đôi thu nhân long lanh, ướt át. Và luôn có gió mùa thu. Những chiếc lá thu vàng trong thu nhân của tiểu thư. Thu nhân của tiểu thư thật là đẹp. Ngoài thu nhân ra cô nương có đôi cánh hoa sắc sỡ sắc màu trên mặt. Ôi đôi cánh hoa nở to như muốn che cả mặt tiểu thư ...

Phụng Tiên khoát tay:

- Đủ rồi ... Đủ rồi ...

Cao Thọ giả lả cười:

- Dương huynh nghe được chứ?

- Ta nghe ngươi nói ra câu nói đó không chừng Trương Á Di cắt lưỡi ngươi luôn đó.

- Hê ... Cao Thọ đâu có sợ điều đó xảy ra.

- Tại sao không sợ?

- Bởi sau lưng Cao Thạ đã có lá bùa hộ mạng của Minh chủ rồi.

- Minh chủ quá xa không cứu kịp người đâu.

Cao Thạ nhún vai:

- Uy danh của Minh chủ lấy lòng khắp võ lâm, ai dám đụng đến Cao Thạ chứ?

- Người đừng quên mình là người của giới Hắc đạo. Đặc ân của người không có nhiều đâu.

Cao Thạ gãi đầu:

- Dương huynh không nói, Cao Thạ cứ ngỡ mình là người Bạch đạo. Thậm chí còn tưởng mình là chí cốt với Minh chủ nữa.

Phụng Tiên cau mày:

- Giữ miệng! Người có thể mất mạng bởi cái miệng của mình đó.

Cao Thạ khoát tay:

- Dương huynh đừng nói - Người không tin lời ta nói à?

- Không phải Cao Thạ không tin nhưng Dương huynh nói sai rồi.

- Ta nói sai gì?

Cao Thạ ve cằm rồi nói:

- Dương huynh phải nói như thế này mới đúng. Cao Thạ! Người có thể mất mạng bởi hai cánh hoa của người đó.

Cao Thạ thốt dứt câu thì Phụng Tiên nhướng mày nhìn gã. Rồi như không dần được, gã phá lên cười khanh khách. Gã vừa cười vừa nói:

- Hai cánh hoa ... Người nói ta không thể nhịn được.

Cao Thạ vẫn bình nhiên, chẳng biểu lộ gì. Chờ cho Phụng Tiên cười xong rồi, Cao Thạ mới nói:

- Cao Thạ dùng ngôn phong của giới Bạch đạo sao huynh cười.

- Người dùng câu nói đó không đúng chỗ chút nào.

Phụng Tiên lại phá lên cười.

Cao Thạ bất giác cũng phá lên cười theo y. Nghe Cao Thạ cười, Phụng Tiên cắt ngang tràng tiếu ngạo của mình nhìn sang Cao Thạ:

- Có gì mà người cười.

- Thấy Dương huynh vui vẻ cười nên Cao Thạ cười theo đó mà.

Chân diện Phụng Tiên nghiêm hắt lại.

Y thở ra một tiếng băng quơ nói:

- Hắc đạo có được mấy người như Cao Thạ?

- Chỉ có một mà thôi - Chỉ có một thôi à?

Cao Thạ gật đầu:

- Chỉ có một thôi. Cao Thạ cũng tiếc. Sao trước đây mẫu thân thánh cô không chịu cho ra vài chục gã Cao Thạ. Bây giờ thì đây đã có nhiều bào huynh bào đệ. Chứ đâu phải một mình như thế này. Buồn chết đi được.

Nụ cười mím lại hiện trên hai cánh môi của Phụng Tiên.

Y hỏi:

- Người thích như thế à?

- Ai mà không thích có đông huynh đệ chứ?

Cao Thọ nhìn sang Phụng Tiên:

- Cao Thọ hỏi thật Dương huynh một điều nhé.

- Hỏi đi.

- Sao huynh lại căm thù giới Hắc đạo như vậy?

Phụng Tiên nghiêm mặt nhìn về phía trước. Y im lặng không trả lời Cao Thọ, bắt giác liên tưởng đến những việc xảy ra với Triệu Vị Thanh.

Cảm giác tởm lợm bắt giác trào lên miệng Phụng Tiên. Y cảm nhận thân mình đã có cái gì thật như nhuốc phủ kín khắp cả người. Chỉ cảm giác đó thôi, Phụng Tiên bắt giác rùng mình.

Thấy Phụng Tiên rùng mình, Cao Thọ cau mày.

Phụng Tiên miễn cưỡng nói:

- Ta có sự phân định Hắc đạo, Bạch đạo. Vì sao ta hận Hắc đạo ư? Bởi vì ta là người của Bạch đạo.

- Chỉ có thể thôi à?

- Chỉ có thể thôi.

- Huynh lạ quá. Nếu huynh là người của Hắc đạo thì huynh sẽ hận Bạch đạo chứ?

Phụng Tiên nhìn sang Cao Thọ:

- Ta không bao giờ là người của Hắc đạo. Vĩnh viễn không bao giờ.

- Không khỏa lấy được khoảng cách giữa Hắc đạo và Bạch đạo.

- Với ta thì không.

Cao Thọ ve cằm:

- Vậy sao? Cao Thọ và Dương huynh lại ngồi chung tên một cỗ xe.

Chàng chỉ xuống ghế:

- Không xa nhau lắm.

- Sự bắt buộc.

Thốt ra lời nói này, Phụng Tiên lại liên tưởng đến cảnh hồi đêm. Y bắt giác buông tiếng thở dài.

Phi Yến thiên trang hiện ra trước mắt hai người. Cao Thọ giật dây cương cho đôi tuần mã phi nhanh hơn. Chàng dừng cỗ xe trước cửa Phi Yến trang.

Trang chủ Phi Yến thiên trang Trương Tùng Nhẫn và Trương Á Di đã đón ngay ngoài ngôi tam quan. Từ ngôi tam quan dẫn đến tòa đại sảnh Phi Yến thiên trang là hai hàng gia nhân Phi Yến trang. Người nào cũng nài nịch gọn gàng, đứng thành hai hàng dọc tạo thành một hành lang đón Dương Phụng Tiên.

Cao Thọ nhìn sang Dương Phụng Tiên, nhỏ giọng nói:

- Xem chừng Phi Yến trang chủ rất trọng Dương huynh. Chỉ nhìn qua Cao Thọ có cảm tưởng lão trang chủ đang nghênh tiếp hiền tế của mình vậy?

Phụng Tiên nheo mày:

- Người đừng nói càn có được không?

Cao Thọ gật đầu:

- Được được ... Cao Thọ sẽ cố giữ hai cánh hoa của mình.

Phụng Tiên chực bật cười thành tiếng bởi câu nói của Cao Thạ nhưng rồi nén lại kịp.

Y và Cao Thạ bước xuống đất. Hai người tiến đến trước mặt Phi Yến trang chủ. Lão có dáng người oai vệ, tầm thường, cùng hàm râu quai nón trông rất kiêu hãnh và cao ngạo.

Dương Phụng Tiên ôm quyền xá:

- Phụng Tiên bái kiến trang chủ.

Trương Tùng Nhẫn ôm quyền đáp lễ:

- Không dám nhận ... Không dám nhận ... Ngọc Diện Tử Sát ghé qua trang viện của lão phu đã là điều vinh hạnh cho lão phu rồi.

- Phụng Tiên có việc đi qua phải ghé đến tham kiến trang chủ.

Cao Thạ nhìn lão, chàng ôm quyền xá, toan mở miệng thì Trương Tùng Nhẫn khoát tay nói:

- Bỏn trang chủ đã biết người là ai. Không cần người đa lễ.

Cao Thạ sững sờ.

Chàng từ từ thả tay xuống, gượng cười nói:

- Cao Thạ quên ... mình là ai.

Chàng vừa nói vừa liếc qua Trương A Di, lâu bầu nói:

- Thu nhân như hai cánh hoa, tiểu yêu, và vùng ... xấu ời là xấu.

Trương Tùng Nhẫn nói với Dương Phụng Tiên:

- Lão phu mời Dương thiếu hiệp.

- Mời trang chủ.

Hai người song hành bước qua ngôi tam quan. Cao Thạ dợm bước theo thì bị hai gã gia nhân cản lại.

Cao Thạ tròn mắt:

- Cái gì thế này?

Gã gia nhân có bộ mặt rở gằn giọng nói:

- Người là Hắc đạo, không được đi cùng với trang chủ và Dương thiếu hiệp.

Gã chỉ tàu ngựa:

- Chỗ của người ngoài kia kìa.

Cao Thạ nhún vai nói:

- À ... Hóa ra Phi Yến trang chủ chỉ tiếp Dương huynh thôi. Còn Cao Thạ thì là hạng hạ nhân Hắc đạo nên không muốn tiếp chứ gì?

Cao Thạ ve cằm:

- Cũng được ... Hắc đạo và Bạch đạo thường không chung một con đường. Không tiếp cũng không sao.

Trong khi Cao Thạ nói thì Phụng Tiên và Trương Tùng Nhẫn dừng bước. Tùng Nhẫn từ tốn nói:

- Dương thiếu hiệp biết qui giới của Minh chủ. Lão phu làm theo qui giới của Thượng tôn minh chủ.

- Tại hạ không dám trách trang chủ.

Nói rồi hai người dợm đi tiếp thì Cao Thạ lên tiếng nói:

- Dương huynh ...

Phụng Tiên nhìn lại chàng.

Cao Thọ rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, rồi nói:

- Dương huynh, Trương trang chủ là chính nhân quân tử Bạch đạo, nên không muốn tiếp Cao Thọ. Có lẽ trang chủ sợ thân phận của Cao Thọ làm ô uế Phi Yến thiên trang. Vậy Dương huynh cứ lưu lại Phi Yến thiên trang bồi tiếp trang chủ. Còn Cao Thọ thì tiếp tục đi hết đoạn đường còn lại của mình nhé.

Cao Thọ nói rồi ôm quyền xá:

- Chúc Dương huynh vui vẻ.

Phụng Tiên bối rồi nói:

- Cao Thọ, người không được đi một mình.

- Vậy Dương huynh đi cùng với Cao Thọ chứ?

Trương Tùng Nhẫn nhìn Cao Thọ miễn cưỡng nói:

- Cao tiểu tử, không phải bổn trang chủ không tiếp người. Nhưng vì Hắc đạo, Bạch đạo khác nhau. Nên phiền người xuống dưới tàu ngựa chờ Dương thiếu hiệp.

Cao Thọ ôm quyền nói:

- Đa tạ thịnh tâm của Trương trang chủ.

Nghe Cao Thọ thốt ra câu nói này, Phụng Tiên thở phào nhẹ nhõm.

Trương Tùng Nhẫn mỉm cười, vuốt hàm râu quai nón rồi nói tiếp:

- Người cứ xuống tàu ngựa nghỉ ngơi. Bổn trang chủ sẽ cho người dọn bữa ăn cho người.

Cao Thọ ve cằm, nhướn mày nói:

- Đa tạ trang chủ có lòng chiếu cố đến Hạ đẳng nhân Cao Thọ. Nhưng rất tiếc Cao Thọ không thể chấp nhận sự sắp xếp của trang chủ.

Chàng vỗ vào túi gấm đeo bên hông:

- Hạ đẳng nhân Cao Thọ có rất nhiều ngân lượng. Nên muốn lưu lại Cửu Châu thì có thể tìm đến khách điểm hoặc kỹ lâu lớn nhất Cửu Châu này. Còn như trang chủ muốn lưu Cao Thọ lại thì ...

Cao Thọ giả lả cười rồi nói tiếp:

- Cao Thọ xin nói thật với trang chủ. Cao Thọ thích lưu lại trong tòa chính lâu của trang chủ thôi. Hoặc nếu trang chủ sợ Cao Thọ với thân phận hạ đẳng nhân sẽ làm ô uế tòa chính lâu của Phi Yến trang thì ở đây còn một chỗ có thể Cao Thọ lưu lại được.

Trương Tùng Nhẫn vuốt râu:

- Người thích chỗ nào ngoài tòa chính lâu mà bổn trang chủ dùng để bồi tiếp Dương thiếu hiệp.

Cao Thọ ve cằm, điểm nụ cười mỉm cầu tình. Nụ cười của chàng mặc dù giả lả nhưng vẫn có sức hút kỳ quặc thu lấy ánh mắt của Trương Á Di.

Cao Thọ ve cằm nói:

- Nói ra nếu không đúng, trang chủ miễn thứ cho tiểu sinh.

- Cứ nói, chỉ cần người không vào chính lâu là được rồi.

- Dạ, tiểu sinh sẽ không vào chính lâu lưu ngụ mà chỉ cần ngụ ở khuê phòng của Trương tiểu thư thôi à.

Trương Á Di đỏ mặt, nóng bừng. Nàng vừa thẹn vừa mắc cỡ đến độ như khối than hồng vừa áp vào chân diện mình.

Ngay cả Phi Yến trang chủ Trương Tùng Nhẫn cũng đỏ rần cả mặt.

Lão muốn nói nhưng cổ họng cứ như nghẹn lại.

Cao Thọ ôm quyền nói tiếp:

- Tiểu sinh sẽ ngụ tại khuê phòng của Trương Á Di tiểu thư. Trên chính lầu thì trang chủ tiên sinh tiếp Dương huynh. Còn dưới khuê phòng thì Trương tiểu thư tiếp tiểu sinh. Như thế huê, chẳng ai hơn ai. Trang chủ cũng bận và tiểu thư cũng bận. Mỗi người tiếp một người.

Cao Thọ nhìn lại Trương Á Di:

- Trương tiểu thư đồng ý chứ ạ? Tại hạ hứa sẽ không làm gì tiểu thư đâu. Mà còn sẽ đối xử tốt với tiểu thư như Cao Thọ đối xử với những nàng kiều nữ ở Bách Hoa Lâu.

Cao Thọ vừa thốt dứt câu thì Phi Yến trang chủ Trương Tùng Nhẫn gầm lên:

- Bỏn trang chủ giết người.

Lão vừa nói dứt, toan phát tác phách không chừng tập kích Cao Thọ, nhưng Phụng Tiên đã kịp cản lại:

- Trang chủ ...

Trương Tùng Nhẫn thở hồng hộc:

- Dương thiếu hiệp ... gã tiểu tử ...

Phụng Tiên buông tiếng thở dài:

- Trang chủ bớt giận. Cao Thọ hiện đang giữ trọng trách của Minh chủ. Lấy mạng y thì lấy lúc nào cũng được nhưng lúc này thì không được. Ngôn phong của giới Hắc đạo thường như vậy. Trang chủ đừng bận tâm, hãy bỏ qua. Một ngày nói đó y phải trả lại những uất hờn hôm nay cho trang chủ.

Lão Trương nghiêng răng thở ra rồi từ từ dịu lại:

- Lão phu nghe theo lời của Dương thiếu hiệp.

Phụng Tiên nhìn lại Cao Thọ.

Cao Thọ nhìn lại Phụng Tiên:

- Nếu không được như vậy, Cao Thọ sẽ rời Cửu Châu đi một mình.

Phụng Tiên gượng cười:

- Cao Thọ, chúng ta đã đến Phi Yến thiên trang rồi, chẳng lẽ lại phụ lòng trang chủ đã chuẩn bị chu đáo tiếp chúng ta sao. Nếu như người muốn cùng Phụng Tiên và Trương trang chủ vào chính sảnh Phi Yến thiên trang thì cũng được. Trang chủ đâu có khách khí gì sợ thân phận người làm ô uế chính lâu của người.

- Đó là Dương huynh nói, còn Trương trang chủ thì đâu có nói gì. Nhìn bộ mặt của Trương trang chủ là đủ biết không tiếp Cao Thọ rồi.

Phụng Tiên nhìn lại Trương Tùng Nhẫn:

- Trang chủ ...

Lão Trương lườm Cao Thọ miễn cưỡng nói:

- Cao tiểu tử, bỏn trang chủ sẽ tiếp người.

Cao Thọ đẩy hai gã gia nhân qua một bên rồi ung dung bước qua ngôi tam quan tiến đến trước mặt Trương Tùng Nhẫn và Phụng Tiên. Chàng nhướng mày nói:

- Nhìn bộ mặt trang chủ, tiểu sinh chẳng có chút hứng thú nào rồi ... Nhưng vì Dương huynh mà phải lưu lại Phi Yến thiên trang của trang chủ đó.

Cao Thọ bất giác vỗ vai Trương Tùng Nhẫn.

Lão đỏ mặt sừng sùng.

Cao Thọ nói:

- Trang chủ, cười lên đi nào.

Hai cánh mũi của Phi Yến thiên trang chủ những tưởng phát ra lửa khi nghe câu nói này của Cao Thạ.

Cao Thạ mỉm cười, rồi chấp tay sau lưng, ung dung bỏ đi trước, mặc nhiên với ánh mắt hăm hực của Phi Yến thiên trang chủ và Phụng Tiên dõi theo sau lưng chàng.

Phụng Tiên buông tiếng thở dài nhìn sang Trương Tùng Nhẫn nói:

- Trương trang chủ, lúc này ...

Trương Tùng Nhẫn vuốt râu quai nón, từ tốn nói:

- Bồn trang chủ biết sự khó xử của Dương thiếu hiệp. Nhưng sau này nếu có cơ hội, Dương thiếu hiệp hãy dẫn tên tiểu tử Cao Thạ xác xược về Phi Yến thiên trang. Đích thân bồn trang chủ sẽ hành xử gã. Hắn phải chịu tất cả mọi cực hình tra khảo đau đớn nhất mới thỏa mãn sự phẫn nộ hôm nay của bồn trang chủ.

Phụng Tiên gật đầu:

- Vãn bối hứa. Nếu có cơ hội sẽ đích thân dẫn đầu hắn về giao cho Trương trang chủ.

Trương Tùng Nhẫn vuốt râu, cười mỉm rồi nói:

- Lời của Dương thiếu hiệp như gáo nước mát làm dịu lửa giận trong tâm tưởng của lão phu.

- Trang chủ vì Phụng Tiên phải chịu đựng sự hỗn xược, xác láo của Cao Thạ, tại hạ áy náy vô cùng.

Trương Tùng Nhẫn, trang chủ Phi Yến thiên trang cười giả lả rồi gượng nói:

- Không sao, không sao. Bồn trang chủ biết Dương thiếu hiệp còn phải chịu đựng nhiều hơn cả ta nữa kìa.

Trương Á Di xen vào: xem tại

- Trương Á Di không bỏ qua sự xúc xiểm của Cao Thạ đâu, nhất định Trương Á Di sẽ trừng trị gã.

Nàng nói rồi nhìn qua Phụng Tiên.

Phụng Tiên mỉm cười. Nụ cười gợi tình trên khuôn mặt khôi ngô anh tuấn của Phụng Tiên khiến Á Di phải bẽn lẽn, thẹn thùng. Phụng Tiên từ tốn nói:

- Ai cũng muốn trừng trị tiểu tử Cao Thạ cả. Nhưng không phải lúc này.

Á Di nói:

- Á Di phải buột gã rơi nước mắt.

Trương Tùng Nhẫn nhìn Phụng Tiên:

- Á Di đã quyết định rồi, không ai cản được đâu. Á Di là người như vậy đó.

Lão giả lả cười rồi nói:

- Hãy bỏ qua tên tiểu tử thú vị Cao Thạ đó đi ... Mời thiếu hiệp.

Hai người lại tiến bước song hành về phía tòa chính lâu Phi Yến trang.

Phụng Tiên vừa đi vừa nghĩ thầm:

- Chẳng biết Cao Thạ được nghĩa phụ giao chức nghiệp gì mà lại được đặc ân không bị đóng dấu triệt nô nhân.

11. Chương 11 : Người Chính Đạo ?!

Chương 11: Người Chính Đạo ?!

Phi Yến trang chủ Trương Tùng Nhẫn bưng chén rượu, nói với Dương Phụng Tiên:

- Dương thiếu hiệp, lão phu mời.

Phụng Tiên bưng chén nói:

- Mời trang chủ!

Hai người không màng đến sự có mặt của Cao Thạ, cho dù chàng ngồi chung với họ trên đại sảnh chính lâu. Mỗi người ngồi riêng một bàn, nhưng xem ra Cao Thạ như người thừa chẳng ai nhìn tới. Chàng như thể bị cách ly ra khỏi những người chung quanh mình.

Mặc dù vậy thỉnh thoảng Cao Thạ lại nhận được ánh mắt liếc trộm của Trương Á Di.

Cao Thạ cũng không màng đến thức ăn lẩu rượu để trên bàn mình. Chống tay tựa cằm, Cao Thạ cứ lấy mắt nhìn xuống những đĩa thức ăn và bầu rượu, nhưng chẳng hề đụng đến.

Trông Cao Thạ như một người chán nản, ngán ngẩm trước những đĩa thức ăn và bầu hảo tửu. Chính thái độ của Cao Thạ khiến Trương Tùng Nhẫn phải bất nhẫn.

Lão uống rượu với Phụng Tiên một tuần rượu rồi mà vẫn không thấy Cao Thạ có biểu hiện gì. Chàng ngồi bên mâm thức ăn mà như thả hồn đi đâu đó, còn cái xác thì ở lại với vẻ tư lự, thờ ơ.

Trương Á Di nhìn Trương Tùng Nhẫn và Phụng Tiên rồi quay sang Cao Thạ.

Nàng thở hắt ra, rồi từ tốn nói:

- Cao công tử ...

Như thể người giật mình tỉnh giấc, Cao Thạ vỗ nhẹ vào má mình. Chàng nhìn Á Di giả lả cười:

- Tiểu thư muốn nói gì ạ?

Á Di điểm nụ cười rồi nói:

- Công tử thả hồn đi đâu vậy mà cứ ngồi thừ ra chẳng màng gì đến thức ăn và rượu. Hay công tử sợ trong rượu và thức ăn của Phi Yến thiên trang có độc. Phàm những nhân vật Hắc đạo hay có sự hoài nghi, có phải như vậy không?

Cao Thạ khoát tay:

- Tiểu thư hiểu lầm tại hạ rồi. Thu nhân của tiểu thư không nhìn thấy tại hạ, và hai cánh hoa của tiểu thư nói cũng không đúng ý tại hạ.

Nghe Cao Thạ thốt ra câu nói này, Phụng Tiên buột đặt chén rượu xuống bàn, nhìn sang Cao Thạ ôn nhu nói:

- Cao Thạ, ta nghĩ Trương trang chủ lấy lệ thượng khách mà tiếp ta và ngươi. Ngươi không nên để trang chủ thất vọng về phong thái của mình.

- Dương huynh dạy rất đúng. Cao Thạ sẽ không để trang chủ đây thất vọng về mình nên mới dụng ngôn phong của giới Bạch đạo với Trương tiểu thư.

Đôi chân mày của Phụng Tiên nhú lại. Y buông tiếng thở ra:

- Chúng ta không nên làm mất thêm hòa khí nữa.

Cao Thạ ôm quyền:

- Cao Thạ sẽ theo chỉ ngôn của Dương huynh.

Cao Thạ nhìn lại Á Di:

- Tiểu thư, tại hạ quả thật không hề nghĩ trong rượu và thức ăn của Phi Yến thiên trang có độc đâu. Trang chủ có lá gan to cỡ nào cũng không dám hạ độc tại hạ. Vì lúc này tại hạ còn đang giữ trọng trách của Thượng tôn mình chủ. Nếu trang chủ hạ độc, chẳng may Cao Thọ chết thì có ai gánh nổi trách nhiệm mà Cao Thọ đang gánh đâu.

Á Di gượng cười:

- Thế sao công tử lại không uống, không ăn.

- Tại hạ là khách của Phi Yến thiên trang, muốn ăn, muốn uống thì ít ra cũng phải có một lời mời. Tại hạ những tưởng đâu trang chủ bày thức ăn rượu thịt ra để tại hạ ngấm và ngủi thôi, nên không dám đụng đũa.

Á Di nhướn mày nói:

- Công tử khách sáo quá. Đã bày ra là đã mời công tử rồi.

Cao Thọ chỉ vào lỗ tai mình:

- Tại hạ chẳng nghe ai mời cả.

Á Di thở ra, bưng chén rượu của nàng, mời:

- Á Di mời công tử được không?

Cao Thọ tự chuốc rượu vào chén, rồi bưng lên:

- Cung kính không bằng tuân lệnh, tiểu thư đã mời tại hạ thì sao tại hạ từ chối được. Chỉ sợ trang chủ không đồng tình thôi.

Trương Tùng Nhãn nhìn Cao Thọ:

- Người được Á Di mời rượu đã là một đặc ân may mắn lắm rồi. Uống nhanh lên đi rồi bốn trang chủ còn cho người xem chỗ ở của bọn nô nhân Hắc đạo.

Cao Thọ cau mày nhưng rồi gượng cười. Chàng nhìn Trương Á Di:

- Mời tiểu thư.

- Mời.

Á Di dốc chén rượu uống cạn.

Chờ Á Di đặt chén xuống, Cao Thọ mới đổ chén rượu vào miệng mình. Hai má Cao Thọ phùng lên, mắt trợn trừng.

Phụng Tiên nhăn mặt:

- Người làm sao vậy?

Cao Thọ không trả lời Phụng Tiên mà cứ phùng má trợn mắt rồi những âm thanh sùng sục phát ra từ cổ họng chàng.

Trương Tùng Nhãn sa sầm mặt:

- Cao tiểu quý, người làm cái khỉ gì thế?

Cao Thọ ra dấu mang ngay cái ống nhổ đến.

Trương Tùng Nhãn gay gắt nói:

- Rượu của bốn trang chủ đâu có độc mà người đòi nhổ ra.

Cao Thọ khoát tay không nói mà lại ra dấu đem ống nhổ cho chàng.

Á Di vỗ tay. Một ả a hoàn bước vào.

Á Di nói:

- Đưa ống nhổ cho Cao công tử.

Ả a hoàn đem ống nhỏ vào đặt xuống bên Cao Thạ. Chàng phun số rượu ngậm trong miệng vào ống nhỏ. Thuận tay với lấy vò rượu tu một hòng đầy rồi lại nhỏ ra. Chẳng mấy chốc vò rượu cạn sạch chẳng còn lấy một giọt, trong khi ống nhỏ thì lại đầy vun.

Cao Thạ thở hắt ra một tiếng rồi nói với Trương Tùng Nhẫn:

- Tại hạ đã dùng xong vò rượu của trang chủ ban tặng.

Tùng Nhẫn đánh mặt gằn giọng:

- Người làm vậy có ý gì?

Phụng Tiên nhìn Cao Thạ:

- Người có ý gì?

Cao Thạ vuốt cổ mình, ôm quyền nói với Phụng Tiên:

- Dương huynh đã dạy Cao Thạ phải giữ phong thái để trang chủ không thất vọng.

Á Di cau mày:

- Đó là phong thái của Cao Thạ công tử sao?

- Tại hạ kính trọng Trương trang chủ và Á Di tiểu thư. Nếu không thì đã nhỏ tất cả rượu ra sàn chính lâu rồi đó.

- Người làm vậy gọi là kính trọng sao?

- Cao Thạ biết làm vậy là không phải, nhưng có giải thích Trương trang chủ, Á Di tiểu thư và Dương huynh đây mới thấy được sự kính trọng của Cao Thạ.

Trương Tùng Nhẫn gắt giọng nói:

- Tại sao làm như vậy người lại nói là kính trọng ta.

Cao Thạ ôm quyền đứng lên, từ tốn nói:

- Trang chủ! Tại hạ thú thật rượu của trang chủ ban cho tại hạ uống không được, nhưng vì là rượu ban của trang chủ nên buột tại hạ phải uống mà không bỏ được.

Chàng thở hắt ra rồi nói:

- Trang chủ còn nhớ câu chuyện của Khuất Nguyên trầm mình xuống dòng Mịch La không?

Trương Tùng Nhẫn cau mày:

- Chuyện của Khuất Nguyên có can hệ gì đến chuyện người phun rượu đâu?

- Ấy ... Tại hạ phun rượu ra mà không nuốt, có liên quan đến Khuất Nguyên đó.

Trương Tùng Nhẫn đứng lên:

- Cao tiểu tử, nếu người giải trình có lý, bốn trang chủ sẽ ban thưởng cho người trăm nén vàng ròng, nếu không có lý ... người hãy tự móc một con người của người đi.

Cao Thạ chớp mắt:

- Trăm nén vàng đổi một con người của Cao Thạ ... Ít quá.

Chàng nhìn Á Di:

- Một con thu nhân của Á Di tiểu thư đổi bao nhiêu nén vàng ròng.

Á Di đỏ mặt.

Trương Tùng Nhẫn gay gắt nói:

- Người chê ít, bốn trang chủ cho thêm trăm nén nữa.

Cao Thọ gật đầu:

- Cũng tạm được. Mong trang chủ giữ lời.
- Quân tử đại trượng phu như bồn trang chủ không biết nuốt lời như bọn Hắc đạo các người.
- Ở đây mà cứ Hắc đạo với Bạch đạo. Mệt quá!

Trương Tùng Nhẫn hồi thúc Cao Thọ:

- Cao tiểu quý, giải trình đi. Giải không được thì hãy tự móc mắt mình.

Cao Thọ ôm quyền nói:

- Trước khi văn bối giải thích, vậy trang chủ có biết truyền thuyết về Khuất Nguyên tể tướng nước Sở không?

Trương Tùng Nhẫn sùng sùng nói:

- Ta chỉ biết Khuất Nguyên trầm mình xuống dòng Mạc La thôi.
- Trước khi trầm mình, Khuất Nguyên có để lại sở từ như một lời chân tình của Khuất thừa tướng.

Á Di nhìn sững Cao Thọ.

Cao Thọ nhướng mày nói:

- Trang chủ đừng cho văn bối là một con một sách đấy nhé.
- Bồn trang chủ không nghĩ người là một kẻ có kiến văn đâu. Phàm đã là Hắc đạo thì sao có kiến văn uyên bác được chứ.

Cao Thọ nhăn mặt:

- Hay, trang chủ cứ nghĩ thế mãi. Hắc đạo cũng có người biết đọc sách cũng như Bạch đạo có người chẳng biết tí chữ nào, mà chỉ mỗi giỏi một chuyện thượng cẳng tay hạ cẳng chân.

Trương Tùng Nhẫn đỏ mặt:

- Người đừng hóng nữa, nói thẳng vào chuyện đi. Nếu không thông thì cứ móc mắt mình ra. Chứ đừng có quanh co dài dòng.

Cao Thọ ôm quyền:

- Văn bối nói ngay đây mà. Trước khi Khuất Nguyên trầm mình có để lại sở từ. Nhưng trong sở từ nổi tiếng với mỗi một câu chân tình của lão thừa tướng, đó là ...

Cao Thọ ngưng lời, lấy giọng rồi nói tiếp:

- “Thế nhân giai trọc ngã độc thanh, thế nhân giai túy, ngã độc tỉnh.” Có lẽ Khuất Nguyên thừa tướng tự mình là người thanh bạch, thanh cao nên mới nhảy ùm xuống dòng Mịch La mà chết đuối, hoặc làm mồi cho cá.

Trương Tùng Nhẫn cướp lời Cao Thọ:

- Chuyện đó có can hệ gì đến chuyện người phun rượu.
- Trang chủ nóng quá! Cao Thọ chưa giải trình hết mà. Nhưng trước khi Cao Thọ giải trình phần sau, mong trang chủ cho Cao Thọ thấy số kim lượng mà Trương trang chủ đã nói.
- Người đừng lo, ta không nói hai lời.

Cao Thọ khoát tay:

- Tất nhiên Cao Thọ biết trang chủ không nói hai lời rồi, nhưng vốn dĩ là người của Hắc đạo thì hay hoài nghi giống như Trương tiểu thư nói. Do đó thấy còn hơn là không thấy à.

Á Di nói:

- Thế công tử biết giữ lời không?

- Tất nhiên rồi, Cao Thọ sẽ nhường một con mắt thật to để tiểu thư dùng hai ngón tay móc ra.

Cao Thọ bắt giắc nhìn lại Phụng Tiên:

- Dương huynh, ngón tay của nữ nhân, ngón phong Bạch đạo gọi là gì?

Phụng Tiên nhăn mặt, lắc đầu:

- Ta không can hệ vào chuyện này.

- Vậy cũng được.

Cao Thọ nhìn lại Trương Á Di:

- Tiểu thư cho tại hạ thấy ngân lượng đi.

Trương Á Di vỗ tay rồi phán lệnh:

- Đem hai trăm thỏi kim lượng ra đây.

Bốn gã gia nhân lực lưỡng, khiêng bốn chiếc mâm vàng ròng bước ra, đặt bốn cái mâm đó ngay trên sàn gạch chính lầu.

Á Di đứng lên, bước đến bên bốn mâm vàng:

- Cao công tử, vàng có rồi đó.

Trương Tùng Nhẫn mỉm cười:

- Người đã được thấy vàng rồi.

Cao Thọ rời bàn bước đến nhặt lấy một thỏi vàng, đưa lên mũi ngửi.

Chàng nhìn lại Phụng Tiên:

- Đối với người Hắc đạo như Cao Thọ thì vàng lúc nào cũng có mùi thơm.

Á Di nói ngay theo sau khi Cao Thọ vừa dứt lời:

- Với Á Di, con mắt của Cao công tử thơm hơn.

- Xem ra tiểu thư quá căm thù Cao Thọ rồi đó. Chẳng biết vì sao tiểu thư căm thù Cao Thọ như vậy?

- Vì sao ư? Cao công tử tự mình có thể nghiệm ra mà.

- Phải chăng Cao Thọ đã mạo phạm, đòi lưu ngục ở khuê phòng của tiểu thư? Đó chỉ là một lời nói thôi, mà tiểu thư để bụng căm hận Cao Thọ ư?

- Rất căm hận. Người đã thốt ra câu nói đó là bất nhã trước mặt Dương huynh.

Cao Thọ tròn mắt nhìn nàng:

- Vì Dương huynh?

- Đúng!

Chàng phá lên cười, rồi lại nhìn Phụng Tiên:

- Dương huynh nghe Á Di tiểu thư nói không? Chỉ vì có Dương huynh mà nàng ấy căm hận Cao Thọ.

Cao Thọ chắc lưỡi:

- Ái cha! Xem ra Dương huynh có số đào hoa vô cùng.

Phụng Tiên nghiêm giọng nói:

- Cao Thọ! Ta không can hệ vào chuyện này.

Cao Thọ gật đầu:

- Được rồi! Được rồi! Huynh sẽ không can hệ vào chuyện này.

Chàng nhìn lại Trương Tùng Nhẫn:

- Trương trang chủ, tiểu sinh giải trình tiếp đây.
- Nói đi.
- Trang chủ đừng quá gấp, con mắt của tiểu sinh vẫn còn nguyên đây nè.
- Đừng quanh co nữa.
- Vâng vâng, tiểu sinh không dám quanh co. Thế này nhé, người đời sau khi nghe chuyện của Khuất Nguyên có tìm đến dòng Mịch La. Và có người để lại câu nói:
“Nước sông tưởng sạch ra rửa mặt, nước sông tưởng dơ ra rửa chân. Có gì lại làm như Khuất Nguyên.” - Cũng không liên can gì đến chuyện người phun rượu.
- Hê, lần này thì có liên quan rồi đó.
- Nói cho ta nghe thử xem.

Cao Thọ mỉm cười nói:

- Khi tiểu sinh vừa bưng chén rượu thì Dương huynh nói với tiểu sinh rằng tiểu sinh không được làm cho trang chủ thất vọng vì người đã lấy lễ thượng khách mời tiểu sinh và Dương huynh.
- Ta có nghe câu nói này!

Cao Thọ bưng chén lên, chúc rượu vào, rồi bất ngờ nhỏ luôn một bãi nước bọt vào trong chén rượu. Chàng dâng chén rượu hai tay trao cho Trương Tùng Nhẫn.

Trương Tùng Nhẫn quắc mắt, gằn giọng:

- Ta không uống chén rượu dơ bẩn đó, đổ đi.

Cao Thọ ôm quyền xá:

- Tuân lệnh trang chủ.

Chàng nói rồi đổ chén rượu xuống sàn gạch sành lầu. Vừa đổ chén rượu Cao Thọ vừa nói:

- Rượu dơ thì phải đổ nó đi. Như vậy mới phải.

Trả chén rượu lại chỗ cũ, Cao Thọ nhìn Trương trang chủ:

- Rượu của trang chủ mời tiểu sinh cũng dơ như vậy, nhưng tiểu sinh không đổ nó vì làm vậy sẽ thất kính với trang chủ. Nên tiểu sinh sức nhớ đến câu nói người đời sau dành cho Khuất thừa tướng, nước sông tưởng sạch ta ra rửa mặt, nước sông tưởng dơ thì ta rửa chân.

Tiểu sinh thăm dò ngược lại:

“Rượu ngon thì ta uống, rượu dơ thì sáng mà súc miệng” đó mà.

Trương Tùng Nhẫn từ từ đứng lên:

- Tiểu tử, người đã xúc phạm nói rượu của bốn trang chủ dơ. Người hãy nói cho ta biết dơ chỗ nào.

Cao Thọ xoa tay:

- Có ngay ... Có ngay ...

Chàng bưng ngay bầu rượu của mình, vừa đi vừa lắc, rồi nói với Trương Tùng Nhẫn:

- Trang chủ xòe tay ra dùm cho tiểu sinh à.

Trương Tùng Nhẫn xòe tay ra, Cao Thọ dốc bầu rượu trút lên tay lão.

Rượu trào ra và ngay lập tức có xác một con ruồi nằm ngay giữa lòng bàn tay của họ Trương.

Mặt lão sùng ra, đỏ rần:

- Ô ...

Cao Thọ cười khẩy rồi nói:

- Trong rượu của trang chủ có một con ruồi. Thế là dơ hay là sạch ạ.

- Người ...

Cao Thọ ôm quyền nói:

- Cái gì cũng có nguyên nhân cả. Tiểu sinh đã giải trình rồi. Hẳn trang chủ không có gì để nói chứ?

Sắc diện Tùng Nhẫn đỏ rần:

- Tại sao trong bầu rượu có một con ruồi?

- Vậy mà trang chủ cũng hỏi. Có con ruồi bởi vì rượu của Phi Yến thiên trang không được sạch.

Chàng lại nhìn Phụng Tiên:

- Dương huynh, Cao Thọ không làm mất mặt Dương huynh chứ?

Phụng Tiên nhìn Cao Thọ khẽ lắc đầu.

Chàng nhìn lại Trương Á Di:

- Lời giải trình của tại hạ, Trương tiểu thư mãn nguyện chứ? Hẳn không còn gì để móc mắt tại hạ.

Trương Á Di buông tiếng thở dài.

Nàng quay lại ngồi vào chỗ cũ:

- Quá đáng thật.

Cao Thọ chỉ số kim lượng:

- Giờ thì số kim lượng này thuộc về tại hạ.

- Công tử cứ giữ lấy.

- Đa tạ tiểu thư.

Cao Thọ quay lại chỗ ngồi của mình. Mọi người đều đổ dồn mắt nhìn vào chàng.

Cao Thọ đưa hữu thủ lên trước mặt giữ một cái. Năm sáu xác ruồi trong ống tay áo của chàng rơi ra phủ đầy mặt bàn. Cao Thọ nhàn nhạt:

- Ruồi trong Phi Yến thiên trang nhiều quá.

Nghe chàng nói câu này, sắc diện của Trương trang chủ và Trương Á Di càng đỏ hơn. Cả hai những tưởng bị húng trợn hai gáo nước sôi tát thẳng vào mặt.

Á Di nhìn Cao Thọ nghĩ thầm:

- Người sẽ phải trả giá cho chuyện này.

Những con người gầy gò trơ xương lần lượt đi qua trước mặt Cao Thọ, Phụng Tiên và Trương Tùng Nhẫn. Trên lưng họ là những khối đá nặng chịch, những tảng xương sống có thể gãy ra bất cứ lúc nào bởi sức nặng của những tảng đá đó. Ngoài khối đá trên lưng, trên thân hình của những người đó hẳn những dấu roi tím bầm.

Trương Tùng Nhẫn chấp tay sau lưng nói với Phụng Tiên nhưng lại muốn cho Cao Thọ nghe:

- Dương thiếu hiệp, trong những tảng đá này là những sợi chỉ kim lượng mà bọn nô nhân Hắc đạo phải đào từ dưới địa đạo mang đến đây. Sau đó sẽ có bọn khác lấy những sợi chỉ vàng trong những khối đá này cho bốn trang chủ.

Y vuốt râu:

- Với số kim lượng mà Cao Thọ vừa lấy của lão phu thì bọn nô nhân này phải làm cực khổ thêm một con trăng nữa mới có thể đem lại đủ số mà lão phu vừa mất đi.

Một gã nô nhân như thể lực tàn sức kiệt, té quỵ xuống. Ngay lập tức một trận mây da nện xuống người gã.

Chứng kiến cảnh đó, Cao Thọ phải nhắm mắt lại.

Chàng thở hắt ra một tiếng, rồi quát lớn:

- Dừng tay ...

Phụng Tiên nhìn Cao Thọ:

- Cao Thọ, đây là địa phận của Phi Yến thiên trang. Bọn nô nhân Hắc đạo này là của Phi Yến trang chủ. Người muốn làm gì thì làm. Người đừng xen vào.

Mặc cho Phụng Tiên nói, Cao Thọ vẫn chạy đến giật phắt ngọn roi của gã gia nhân Phi Yến thiên trang. Chàng quát mắng nói:

- Người không nghe ta nói à?

Gã gia nhân nhìn chàng.

Cao Thọ thở dài rồi nói:

- Người không thấy người này đã kiệt sức rồi sao?

- Hắn là nô nhân thì có can hệ gì với người chứ?

Cao Thọ mím môi:

- Để bổn thiếu gia nói chuyện với trang chủ các người. Nhưng trước khi ta chưa nói gì thì người không được hành hạ người này.

- Người đi mà nói với chủ nhân.

Cao Thọ lườm gã đó rồi quay lại chiếc lồng có Trương Tùng Nhẫn và Phụng Tiên. Chàng bước đến trước mặt Tùng Nhẫn, ôm quyền nhỏ nhẹ nói:

- Trang chủ là người quan minh lỗi lạc, rộng lượng bao dung, nên tiểu sinh mới có lời đề nghị này.

Trương Tùng Nhẫn vuốt râu rồi nói:

- Cao công tử nói xem, bổn trang chủ nghe có lọt lỗ tai không.

Cao Thọ ôm quyền:

- Tiểu sinh đã lấy của trang chủ hai trăm nén vàng ròng, giờ tiểu sinh mong trang chủ nhận lại.

- Công tử chắc có điều kiện với lão phu.

- Tiểu sinh không dám nói là điều kiện, mà chỉ thỉnh cầu.

- Thế công tử thỉnh cầu ta điều gì nào?

- Tiểu sinh muốn dùng hai trăm nén kim lượng đó chuộc những nô nhân sức kiệt lực tàn.

Chàng nói dứt lời, Trương Tùng Nhẫn phá lên cười khanh khách. Lão vừa cười vừa nói:

- Cao công tử không tiếc số kim lượng mình đang có à?

Giả lả cười, Cao Thọ nói:

- Tiểu sinh còn có nhiều kim lượng hơn thế nữa. Nên không cần số kim lượng nhỏ nhoi đó. Với lại hai trăm nén kim lượng kia tiểu sinh lấy từ trong tay trang chủ, thì nay trả lại cũng đâu có gì. Với lại tiểu sinh biết trang chủ cũng không cần đến những nô nhân Hắc đạo sức tàn lực kiệt.

Trương Tùng Nhẫn nhìn chàng. Lão vuốt râu rồi nói:

- Sao Cao công tử không để dành số kim lượng đó, để phòng xa một khi mình trở thành nô nhân.
- Hầy ... Tiểu sinh có rất nhiều kim lượng. Với lại tiểu sinh rất khó trở thành nô nhân vì sau lưng tiểu sinh có Thượng tôn mình chủ và Dương huynh đây.

Phụng Tiên chen vào:

- Người hầy tự lo ỉnh sau này ... Đừng nghĩ đến ta.
- Cao Thọ chỉ nói thế thôi chứ đâu dám nhờ đến Dương huynh.

Trương Tùng Nhẫn vuốt râu gật đầu:

- Thôi được, nể mặt Dương thiếu hiệp, ta đồng ý.

Cao Thọ ôm quyền nói:

- Tiểu sinh cảm kích sự độ lượng của trang chủ.

Trương Tùng Nhẫn vuốt râu nói:

- Ta đồng ý với công tử nhưng có một người sức càn lực tàn ta muốn giữ lại.
- Trang chủ muốn giữ lại ai?
- Cái gã mà công tử vừa mới cứu khỏi trận roi da đó.
- Người như vậy mà trang chủ để lại làm gì?
- Công tử không biết đấy thôi. Trước khi trở thành nô nhân bị phế bỏ võ công, thì hắn đã từng là Tàn Hồn Kiếm Khách.
- Tàn Hồn Kiếm Khách?

Trương Tùng Nhẫn gật đầu:

- Đúng, hắn là Tàn Hồn Kiếm Khách Châu Thứ Vân.

Cao Thọ miễn cưỡng nói:

- Trước đây người đó là Tàn Hồn Kiếm Khách, nay thì đã là phế nhân rồi, trang chủ cần gì đến y nữa.

Nhìn sang gã gia nhân, Tùng Nhẫn nói:

- Đưa gã lại đây.

Hai gã gia nhân xốc nách Tàn Hồn Kiếm Khách Châu Thứ Vân lôi xềnh xệch đến trước mặt Trương Tùng Nhẫn.

Châu Thứ Vân chỗi tay cố gượng ngẩng đầu lên nhìn Trương Tùng Nhẫn.

Tàn Hồn Kiếm Khách Châu Thứ Vân nhìn Trương Tùng Nhẫn bằng hai luồng uy nhân hùng hực, sắc mặt căm thù và uất hận. Y gần giọng nói:

- Trương lão tặc, lão có hành hạ thể xác, dày dạn như thế nào thì Châu mỗ cũng không phục. Các người tự nhận mình là chính nhân quân tử, nhưng lòng dạ như nhuốc, tham lam.

Châu Thứ Vân cười khẩy, cố gượng đứng lên:

- Hôm nay Châu mỗ có thể chết nhưng ngày mai ... cũng đến lượt các người thôi.

Trương Tùng Nhẫn gần giọng nói:

- Đưa hắn đến đây.

Hai gã gia nhân Phi Yến thiên trang xốc Tàn Hồn Kiếm Khách kéo đến trước mặt Trương Tùng Nhẫn.

Trương Tùng Nhẫn vuốt râu nói:

- Châu Thứ Vân, Cao công tử đây là người con của thánh cô tiên tử và Cao Trường Cung đó.

Thứ Vân nhìn Cao Thọ:

- Có đúng như vậy không?
- Chính tiểu sinh.

- Cao công tử, mọi người đều kỳ vọng vào công tử. Sao công tử lại ở đây. Có lý nào công tử đã trở thành nô nhân rồi ư?

- Không bao giờ.

Cao Thọ buông tiếng thở dài.

Trương Tùng Nhẫn vuốt râu nói:

- Hôm nay gã chưa trở thành nô nhân của bốn trang chủ, nhưng ngày trở thành nô nhân của gã cũng không còn lâu đâu.

Châu Thứ Vân nhìn sang Trương Tùng Nhẫn:

- Bạch đạo các người có làm gì cũng không khuất phục được chúng ta đâu. Ta tin vào một ngày nào đó ... Một ngày nào đó.
- Người vẫn tin ư?

Vừa nói Trương Tùng Nhẫn vừa tung một quả đấm thôi sơn đánh thẳng vào yết hầu của Châu Thứ Vân.

Hứng trọn một thoi quyền chí mạng của Phi Yến trang chủ Trương Tùng Nhẫn, yết hầu của Tàn Hồn Kiếm Khách Châu Thứ Vân vỡ toan ra ngay trước mắt Cao Thọ. Đầu Thứ Vân giật ngược ra sau, rồi đổ nhào xuống đất.

Cao Thọ chết lặng như thể biến thành pho tượng. Mãi một lúc chàng mới thét lên:

- Trương trang chủ ...

Vừa thét Cao Thọ vừa toan áp vào lão, nhưng Phụng Tiên đã nhanh hơn, vươn trảo thộp lấy yết hầu Cao Thọ:

- Người không được mạo phạm trang chủ.

Cao Thọ thở hồng hộc, rồi từ từ dịu lại. Chàng nhếch miệng gượng cười, vừa gỡ trảo công của Phụng Tiên ra khỏi yết hầu mình, vừa nói:

- Trương trang chủ hành xử lấy mạng một người sức cùng lực cạn như Tàn Hồn Kiếm Khách thì đâu có phải là anh hùng hảo hán.

Trương Tùng Nhẫn vuốt râu nói:

- Cao công tử biết vì sao bốn trang chủ giết hán không?

Cao Thọ buột miệng hỏi:

- Vì sao?

Trương Tùng Nhẫn phẩy hai tay vào nhau. Lão vừa phẩy vừa nói:

- Trước kia Tàn Hồn Kiếm Khách là một cao thủ lấy lòng trong giới Hắc đạo. Nếu không muốn nói giới Hắc đạo có y chẳng khác nào hổ thêm cánh. Y cũng là người kề cận với Thánh cô tiên tử, mẫu thân của Cao công tử, nhưng nay thì không.

Lão vuốt râu nhếch hai cánh môi nở nụ cười đắc ý nhìn Cao Thọ:

- Hôm nay y không phải là Tàn Hồn Kiếm Khách mà trở thành một con ruồi.

Trương Tùng Nhẫn nói dứt câu phá lên cười khanh khách. Tiếng cười của lão chẳng khác nào những mũi giáo vô hình đâm vào tim vào óc của Cao Thọ.

Nghe Trương Tùng Nhẫn cười mà chân diện Cao Thọ biến sắc, nhột nhạt khó coi. Đôi song thủ run lên bần bật.

Chàng nhủ thầm:

“Ta rất tiếc trước đây không chịu luyện võ công.” Cao Thọ bước đến bên cái xác của Tàn Hồn Kiếm Khách Châu Thứ Vân.

Phụng Tiên lẫn Trương Tùng Nhẫn chăm chăm nhìn vào Cao Thọ. Hai người cùng một ý tưởng trong đầu:

- “Cao Thọ làm gì với cái xác đó.” Ý niệm kia còn đọng trong đầu họ, thì Cao Thọ cúi xuống bế xác Tàn Hồn Kiếm Khách Châu Thứ Vân, thả bước bỏ đi.

Trương Tùng Nhẫn lớn tiếng nói:

- Cao tiểu tử, ngươi tính làm gì với cái xác đó?

Cao Thọ dừng bước nhặt nhéo đáp lời Phi Yến thiên trang chủ Trương Tùng Nhẫn:

- Ta đi tìm phận sự của một người sống đối với một người chết.

- Ý của ngươi là lo cho gã họ Châu này có một nắm mồ chứ gì?

- Đúng.

Trương Tùng Nhẫn gằn giọng nói:

- Ngươi không có quyền. Hắn là nô nhân thì xác của hắn phải làm thức ăn cho quạ và kền kền thôi. Tất cả bọn nô nhân đều không ai có một nắm mồ nào cả.

Nghe Trương Tùng Nhẫn nói dứt câu, Cao Thọ tiếp tục ôm xác Châu Thứ Vân đi. Hành động phản kháng của chàng khiến lão Trương bất nhẫn, quát lớn:

- Tiểu tử muốn chết ư?

Cao Thọ vừa thả bước đi vừa nói:

- Lão trang chủ có quyền giết Cao Thọ nhưng không có quyền ngăn cản ta làm phận sự của kẻ hậu bối đối với bậc trưởng tôn.

- Ngươi ...

Trương Tùng Nhẫn thốt ra một chữ “ngươi” đó, toan lắc vai xông đến sau lưng Cao Thọ, nhưng Phụng Tiên kịp giữ lão lại.

Trương Tùng Nhẫn miễn cưỡng nhìn qua Phụng Tiên:

- Dương thiếu hiệp..... Phụng Tiên nhỏ giọng từ tốn nói:

- Trang chủ, người chết rồi cũng nên có một nắm mồ.

- Dương thiếu hiệp vị nể gã tiểu tử đó nhiều quá rồi.

- Ngay cả nghĩa phụ của Phụng Tiên cũng còn để cho Cao Thọ được tự do mà chưa biến y thành nô nhân.

Trương Tùng Nhẫn thở ra, nheo mày nhìn Cao Thọ. Lão lâu bầu nói:

- Bồn trang chủ hận tên tiểu tử thói này. Bồn trang chủ hận mình không có quyền đày đoạ hắn.

- Thời điểm này không phải là lúc để trang chủ trút hận vào Cao Thọ, xét cho cùng, Cao Thọ vẫn có cái quyền của một người sống lo cho người chết.

Phụng Tiên nghiêm giọng nói:

- Nghĩa tử là nghĩa tận ... Phụng Tiên mong trang chủ hãy chịu y một lần.

Trương Tùng Nhẫn vuốt râu, gượng nói:

- Nếu không nể Dương thiếu hiệp, bốn trang chủ không để chuyện này xảy ra đâu. Lão phu nghĩ cũng lạ thật ... Hẳn mình chủ đã biết tên tiểu tử này là con của Thánh cô tiên tử rồi mà vẫn để cho hắn ung dung tự tại ... Tự mình có những cái quyền năng với gói Bạch đạo của chúng ta.

- Nghi vấn của trang chủ chỉ có mỗi một mình nghĩa phụ trả lời được mà thôi.

Phụng Tiên nhìn lại Cao Thọ đang đi xa dần, khẽ lắc đầu rồi mới quay bước rời khu vực thuộc Phi Yến thiên trang.

Lão Trương miễn cưỡng bước theo y.

Lão vừa đi vừa nghĩ thầm:

“Hắn gã tiểu tử này đang giữ một thứ gì đó mới được đặc ân của mình chủ.”

12. Chương 12 : Cường Dân ?!

Chương 12: Cường Dân ?!

Ngồi trên tràng kỷ với vẻ mặt tư lự, Cao Thọ hình dung lại những sự việc xảy ra, những gì mình đã chứng kiến, mà tự trách thầm:

“Ta sao lại là một kẻ vô dụng. Nếu trước đây cha mẹ mình làm được những chuyện lớn không để cho những cuộc tàn sát giữa hai phái Hắc đạo và Bạch đạo xảy ra, thì nay mình chẳng làm được gì.” Cao Thọ buông tiếng thở dài, lắc đầu ngao ngán. Chàng buột miệng trách mình:

- Ta phải làm gì đây nhỉ?

Có tiếng gõ cửa.

Nhìn ra cửa, Cao Thọ nhủ thầm:

- Ai đến đây?

Vừa nói chàng vừa đứng lên, bước ra mở cửa.

Vừa mở cửa, Cao Thọ đứng thừ ra như pho tượng bởi một mũi kiếm sắc và nhọn đã đâm vào yết hầu chàng.

Người đâm kiếm vào yết hầu Cao Thọ chẳng ai khác chính là Trương Á Di.

Cao Thọ thối bộ lún vào trong. Á Di vẫn đâm mũi kiếm vào tử huyệt Cao Thọ, bước theo chàng. Nàng hất tả thủ đóng sập cửa phòng lại.

Á Di nghiêm giọng nói:

- Cao Thọ công tử biết thời khắc gì đến rồi chứ?

Cao Thọ gượng cười, từ tốn nói:

- Tiểu thư định lấy mạng tại hạ à?

Á Di gạt đầu:

- Không sai! Ta sẽ giết ngươi.

- Tiểu thư có ý lấy mạng tại hạ phải chăng vì hai trăm lạng kim lượng. Nếu đúng vì hai trăm lạng kim lượng thì tiểu thư thu kiếm lại đi. Cao Thọ đã trả lại toàn bộ cho phụ thân của tiểu thư rồi.

Á Di lắc đầu:

- Ta giết ngươi không phải vì hai trăm lạng, mà là vì ngươi đã sỉ nhục ta.

- Tại hạ chưa từng sỉ nhục cô nương.

- Không ư? Cao công tử đòi lưu ngụ trong khuê phòng của Á Di ... Đó không phải là sỉ nhục à?
- Thế sao tiểu thư không nghĩ Trương trang chủ đã sỉ nhục tại hạ trước. Buộc tại hạ phải lưu ngụ tại tàu ngựa. Hẳn lão trang chủ có ý xem tại hạ giống như trâu ngựa ư?
- Đó là ý của cha ta, ta không can dự đến.

Nụ cười mím hiện trên hai cánh môi của Cao Thạ. Chàng ôn nhu nói:

- Ngay cả Trương trang chủ phụ thân của tiểu thư cũng rất muốn lấy mạng Cao Thạ đó.

Chàng nhún vai:

- Trương trang chủ rất muốn, nhưng lại không dám. Bởi vì sau lưng tại hạ còn có Thượng tôn mình chủ. Nếu tại hạ chết bởi tay Trương trang chủ, e rằng Trương trang chủ gánh không nổi đâu. Phụ thân của tiểu thư còn gánh không nổi thì sao tiểu thư có thể gánh nổi được.
- Nói như thế Cao công tử nghĩ rằng Á Di này không dám lấy mạng công tử sao?

Giọng nói của nàng khe khẽ đến độ Cao Thạ phải giật mình, chàng buột miệng nói:

- Tiểu thư không sợ nhưng còn phụ thân của tiểu thư, Phi Yến trang chủ Trương Tùng Nhẫn.
- Lão nhân gia không liên quan đến chuyện này.
- Nói thế thì sai rồi. Không chừng chuyện tiểu thư làm lại gây ra họa cho Trương trang chủ.

Á Di hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Ta làm ta chịu.

Cao Thạ lắc đầu:

- Đúng là tiểu thư làm tiểu thư chịu, nhưng Trương trang chủ có làm đâu mà vẫn phải chịu đại họa này. Nếu tại hạ mất mạng bởi kiếm chiêu của tiểu thư thì nhất định Thượng tôn mình chủ sẽ trút cơn thịnh nộ lên Trương trang chủ.

Á Di cau mày:

- Tại sao lại trút giận lên đầu phụ thân ta được?
- Có thể mà tiểu thư còn hỏi tại hạ nữa. Trang chủ là phụ thân của tiểu thư. Cha mà không biết dạy con thì tất nhiên phải bị trừng trị rồi.

Cao Thạ mỉm cười, ôn nhu nói:

- Thôi tiểu thư hãy tra kiếm vào vỏ đi. Đây chưa phải là thời khắc tiểu thư lấy được mạng của Cao Thạ đâu.

Lời còn đọng trên môi của Cao Thạ, bất thành lình Trương Á Di đâm thẳng mũi kiếm đến trước. Cao Thạ không ngờ Á Di lại có hành động đó. Chàng chỉ kịp phản xạ theo bản năng của mình, vô tình lại đụng đến thuật vận tướng di bộ của Khấu Đại Nhâm.

Mặc dù Cao Thạ phản xạ cực nhanh nhưng vẫn bị mũi kiếm cắt qua vai.

Cao Thạ thốt lên:

- Ôi cha ...

Máu tuôn ra ướt đầm một bên áo của Cao Thạ.

Đâm hụt chệch một nhát kiếm, Á Di rút giọng nói:

- Hôm nay bốn cô nương quyết lấy mạng ngươi.

Nàng vừa nói vừa chém một nhát kiếm chí mạng vào cổ Cao Thạ.

Cao Thọ không ngờ Á Di lại có sự phần nộ như vậy. Chàng kịp ngã người ra sau để né tránh nhát kiếm. Như đang đuổi giết một kẻ thù bất cộng đái thiên, Á Di phát động kiếm chiêu vùn vụt, không ngừng cung kích Cao Thọ.

Cao Thọ buột phải dụng đến thuật “vạn tướng di bộ”. Thân pháp của chàng nhanh nhẹn, Á Di công huyệt, chém vào các vật dụng trong thư phòng, phát ra những tiếng kêu loảng xoảng.

Vốn chưa có kinh nghiệm giao thủ lần nào, Cao Thọ mặc dù dụng “vạn tướng di bộ”, nhưng cũng không khỏi lúng túng trước những sát chiêu của Trương Á Di.

Tuy tránh được hai mươi chiêu kiếm của Á Di, nhưng Cao Thọ vẫn bị dồn ép về phía tròng kị. Bất thành linh chàng vấp phải tấm rèm dưới chân mà trượt chân.

Cao Thọ ngã ngửa trên tròng kị.

Á Di mím môi vùng kiếm toan chém sả xuống chàng. Bóng sắc tử thần gần như đã hiện ra ngay trong đầu Cao Thọ.

Chàng nhắm mắt nhắm mũi, vùng tay vùng chân như thể muốn đỡ lấy lưỡi kiếm đó.

Những tưởng đầu lưỡi kiếm của Á Di chém thẳng xuống đầu Cao Thọ, nhưng nói chỉ dừng qua khỏi đầu chàng thì dừng lại.

Á Di đứng thẳng ra như pho tượng bị chôn chân dưới đất.

Cao Thọ nhắm mắt chờ mãi nhưng chẳng thấy lưỡi kiếm hạ xuống, liền từ từ mở mắt ra. Chàng không khỏi ngạc nhiên khi thấy Á Di đứng trong tư thế lăm lăm, mặt đỏ bừng, còn mũi giày của chàng thì đang điểm nhẹ vào vùng thượng đẳng của nàng.

Cao Thọ ngập ngừng nói:

- Tại hạ chết ... tiểu thư và Trương trang chủ không gánh được đâu.

Á Di đánh giọng nói:

- Cao tặc, mau giải huyết cho bốn cô nương. Nếu không ta sẽ nói với Dương đại ca.

Cao Thọ nhướng mày nhìn nàng:

- Tiểu thư bị điểm huyết à? Ai điểm huyết tiểu thư?

- Chính người.

- Tại hạ?

Cao Thọ vừa nói vừa từ từ rút chân lại, rồi ngồi lên nhìn sững nàng:

- Tại hạ điểm huyết tiểu thư huyệt nào?

- Người đã có dụng ý dùng mũi chân điểm huyết ta.

Cao Thọ rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, rồi từ từ thở ra. Chàng nhìn xuống chân mình. Vừa chắt lưỡi, Cao Thọ vừa đưa chân phải lên vuốt ve nói:

- Sao ta thương bàn chân của ta quá. Người thật là thông minh. Nếu như không có người thì bốn thiếu gia đã tán mạng bởi sát chiêu của ả tiểu thư hung tợn này rồi.

Cao Thọ nói rồi đứng lên. Chàng chấp tay sau lưng nhìn Trương Á Di:

- Tiểu thư vừa nói gì nhỉ? ... Tiểu thư sẽ mách với Dương Phụng Tiên huynh để huynh ấy xử tại hạ à?

- Dương huynh sẽ không tha hành động vô lễ của người với Á Di đâu.

Chàng nhướng cao đôi chân mày lưỡi kiếm:

- Thế ư?

Thở hắt ra một cái, Cao Thọ nói:

- Trương tiểu thư, nếu tại hạ không có được sự may mắn như thế có cao nhân giúp đỡ thì hẳn giờ hồn đã chu du cõi a tỹ, gặp diêm vương lão nhân gia rồi. Lúc đó tại hạ chỉ còn biết mách với Diêm vương lão nhân gia rằng tại hạ vừa mới bị chết oan uổng trong tay một ả tiểu thư đồng đánh và hung tợn.

Cao Thọ hừ nhạt một tiếng, vỗ nhẹ vào má nàng:

- Sao tiểu thư xinh đẹp thế này mà ác thế chứ. Đúng là cha nào con nấy. Lần đầu gặp tiểu thư tại khách điểm, nghe tiểu thư nói, tại hạ những tưởng tiểu thư là người tốt. Hóa ra lại là kẻ xấu xa, với tâm địa hung tàn.

Cao Thọ chắt lưỡi:

- Tiếc ... tiếc thật.

Nghe Cao Thọ nói, sắc diện Á Di đỏ rần như bị tạt nước sôi vào ngay chính diện.

Nàng miễn cưỡng nói:

- Người xúc phạm ta, Dương huynh sẽ không tha thứ cho người đâu.

Cao Thọ nhướng mày:

- Ý ... tiểu thư mang Phụng Tiên ra hù dọa Cao Thọ đó à?

Chàng hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Được, tiểu thư không cần phải ngong ngóng. Tại hạ sẽ gọi Phụng Tiên đến ngay. Gọi Phụng Tiên đến cho y biết ...

Cao Thọ giả lả cười.

Thấy nụ cười bí hiểm trên miệng chàng, Á Di buột miệng hỏi:

- Biết gì?

- Biết gì ư? ... Nam nữ thọ thọ bất tương thân, thế mà tiểu thư ngang nhiên xông vào thư phòng của tại hạ ... Có ý gì chứ?

- Ta chỉ muốn giết người thôi.

- Cao Thọ nghĩ tiểu thư có ý khác.

Cao Thọ vừa nói vừa giật dây lụa thắt lưng của nàng.

Á Di biến sắc:

- Người ...

Chẳng thềm màng đến Á Di, Cao Thọ lột nốt ngoại y của nàng. Trên người Á Di chỉ còn chiếc yếm hồng nhạt. Nàng chửi bới:

- Cao Thọ ... dâm tặc ... Người định làm gì?

- Tiểu thư sẽ biết ngay đây mà.

Chàng vừa nói vừa quệt máu trên bờ vai mình trét vào mặt Trương Á Di.

Nàng trừng mắt mở to hết cỡ nhìn Cao Thọ:

- Người ...

Trương Á Di lấy hơi thét lớn:

- Cứu người ... Cứu người.

Những tưởng đâu Cao Thọ sẽ bịt miệng nàng, nhưng không ngờ chàng cũng thét theo nàng:

- Cứu người ... Cứu người ... Cứu người ...

Á Di chưng hửng, ngậm miệng lại, nhìn Cao Thọ tiến gần như muốn lòi hai con ngươi ra khỏi hốc mắt. Nàng không sao hiểu được hành động của Cao Thọ.

Cao Thọ tiếp tục gào:

- Cứu người ... Cứu người ...

Phụng Tiên xông vào.

Y đứng ngậy người ra nhìn cảnh tượng trong thư phòng của Cao Thọ mà chẳng hiểu chuyện gì cả.

Cao Thọ ôm lấy bờ vai đang rỉ máu của mình.

Á Di nhìn Phụng Tiên:

- Dương huynh, cứu muội ...

Cao Thọ cũng nói theo nàng:

- Dương huynh, cứu Cao Thọ ...

Phụng Tiên cau mày:

- Chuyện gì xảy ra ở đây vậy?

Á Di chưa kịp lên tiếng thì Cao Thọ chỉ nàng lắc đầu nói:

- Không thể nào tưởng tượng được ... Không thể nào tưởng tượng được ... Trời sập Cao Thọ cũng không nghĩ ra Trương tiểu thư lá ngọc cành vàng lại xông vào thư phòng của tiểu đệ ... toan ... toan ...

Cao Thọ bỏ lửng câu nói giữa chừng nhìn Phụng Tiên.

Mặt Cao Thọ méo máo trông thật nực cười. Chàng vừa méo vừa nói:

- Dương huynh biết không? ... Nàng ấy toan ... toan cướp đoạt cái ... cái trong trắng nam nhân của Cao Thọ.

Nghe Cao Thọ thốt ra câu này, mặt Á Di đỏ bừng. Nàng những tưởng như vừa hứng trọn một gáo nước sôi vào mặt mình. Nàng muốn nói nhưng cổ họng như có khối than hồng chặn ngang, chẳng thể nào thốt được thành lời.

Á Di gào lên:

- Người ...

Cao Thọ nạt ngang:

- Im ...

Á Di chưng hửng bởi câu nói này mà bất giác ngậm miệng im lặng như nghe lệnh phán của bề trên.

Cao Thọ nhìn lại Phụng Tiên:

- Dương huynh, chúng ta phải rời khỏi Phi Yến thiên trang càng nhanh càng tốt. Cao Thọ không tin được nơi đây lại ô uế như thế này ... Nàng ta xông vào phòng Cao Thọ ...buột Cao Thọ phải trao cho nàng sự trong trắng nam nhân của mình. Á nói theo Hắc đạo là nàng ta định cưỡng dâm Cao Thọ đó.

Á Di há hốc miệng. Lệ trào rơi khước mắt nàng.

Cao Thọ thấy Á Di khóc, vội nói:

- Ta nói không đúng sao nàng còn khóc. Nàng biết nam nữ thọ thọ bất thân, thế mà nửa đêm xông vào phòng, bắt ta phải cỡi y phục, còn nàng lại ngang nhiên cỡi bỏ dây lụa thất lưng, và lột cả ngoại y của mình.

Á Di bặm môi, nắc nhặng:

- Người ...

Cao Thọ tròn mắt:

- Còn người với ngồng gì nữa. Bỗng thiếu gia đạo lý luân thường, thế là nàng cho ta một kiếm chí mạng.

- Người ...

Dương Phụng Tiên buông tiếng thở dài nhìn Cao Thạ:

- Cao Thạ, có đúng như vậy không?

- Huynh còn hỏi nữa? Thư phòng này của Trương trang chủ sắp cho Cao Thạ. Chứ có phải thư phòng của ả đầu.

Cao Thạ chỉ Trương Á Di, lắc đầu chất lưỡi.

Trương trang chủ từ ngoài bước vào. Lão cau mày nói:

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Cao Thạ ôm quyền:

- Trương trang chủ, lần sau nếu như trang chủ có nhã ý muốn làm nhạc gia của Cao Thạ thì cũng nên dùng cách khác. Tỷ như trải thảm đỏ từ ngoài ngôi tam quan vào để đón Cao Thạ. Chứ đừng có làm những chuyện bất ngờ như thế này, Cao Thạ ngại lắm.

- Bất ngờ gì?

Cao Thạ giả lả cười:

- Thì ... Thì ...

Trương Tùng Nhẫn nhìn lại Á Di:

- Á Di ... sao lại thế này?

Nàng bật khóc:

- Cha cứu con với.

Trương Tùng Nhẫn cách không giải huyệt cho nàng.

Vừa được giải huyệt, Á Di thét lên:

- Ta giết người ...

Nghe Trương Á Di thốt ra câu nói đó, Cao Thạ lòn tay ra sau lưng Phụng Tiên. Trường kiếm của nàng chém sả tới thì Phụng Tiên dùng hai ngón chỉ kẹp lại.

Y nhìn thẳng vào mắt Trương Á Di:

- Tiểu thư không nên làm như vậy?

Mắt Á Di đỏ bừng và lộ đầy sát khí. Nàng gằn giọng nói:

- Dương huynh tin hấn?

Cao Thạ nói:

- Chuyện sờ sờ ra như vậy, còn gì mà không tin chứ?

Câu nói này của Cao Thạ càng khiến cho Á Di sượng sùng hơn. Nàng nhìn Phụng Tiên, miến cưỡng nói:

- Dương huynh tin lời của hấn không?

Phụng Tiên im lặng.

Á Di bật khóc:

- Huynh tin hấn!

Phụng Tiên vẫn không đáp lời nàng.

Sự im lặng của Phụng Tiên chẳng khác nào một gáo nước lạnh xối vào mặt Á Di. Nàng bặm hai cánh môi, lệ trào ra khóe mắt, rồi vụt bỏ chạy ra khỏi thư phòng của Cao Thọ.

- Cao tiểu tử, ngươi làm gì Á Di?

- Trang chủ đi mà hỏi nàng. Tại hạ có nói ra thì trang chủ cũng không tin. Mà tin làm sao được khi tại hạ nghi ngờ trang chủ có nhúng tay vào chuyện này.

- Chuyện gì?

- Thì chuyện trang chủ muốn làm nhạc gia của Cao Thọ đó mà.

Cao Thọ nặn nụ cười giả lả.

Sắc diện Trương Tùng Nhẫn đỏ rần:

- Hắc đạo hạ nhân như ngươi.... Cao Thọ khoát tay:

- Hắc đạo hạ nhân thế mà có vị tiểu thư Bạch đạo thượng nhân mò tới phòng đó.

Trương Tùng Nhẫn rít lên:

- Ngươi.... - Cao Thọ không nói sai đâu. Chuyện gì thì trang chủ thấy rồi đó.

Mặt Trương Tùng Nhẫn sượng sùng. Lão nhìn Phụng Tiên bằng ánh mắt vừa then vừa giận, miễn cưỡng nói:

- Dương thiếu hiệp.

Phụng Tiên buông tiếng thở dài, từ tốn nói:

- Vết thương trên bờ vai của Cao Thọ rất nặng. Trang chủ, Phụng Tiên còn có chút phận bảo vệ cho hắn.

Trương Tùng Nhẫn vuốt hàm râu quai nón:

- Lão phu biết ...

Lão nói rồi nhìn Cao Thọ bằng ánh mắt căm phẫn như thể cảnh báo chàng một lời sát tử, mới chịu dời bước khỏi thư phòng của chàng.

Lão Trương đi rồi, Phụng Tiên nhìn lại Cao Thọ:

- Cao Thọ, chuyện xảy ra có đúng như vậy không?

Cao Thọ gãi đầu, xoa trán, giả lả nói:

- Dương huynh, thật hư thế nào đều do bản thân mình thôi. Huynh muốn nghĩ đây là thật cũng được, hư cũng chẳng sao. Tất cả do mình.

Cao Thọ gãi đầu:

- Duy chỉ có một điều rất thực, Cao Thọ muốn nói với huynh.

- Ta đang nghe.

Cao Thọ giả lả cười rồi nói:

- Chúng ta phải rời khỏi Phi Yến thiên trang càng sớm càng tốt.

- Tại sao?

- Cao Thọ sợ.

- Sợ cái gì? Phải chăng ngươi sợ Trương Á Di. Mà sợ một người tương tự một người rồi làm càn.

- Huynh hẳn không muốn Cao Thọ chết trước khi để cái bí mật kia cho Thượng tôn mình chủ?

Phụng Tiên nhìn thẳng vào mắt Cao Thọ. Y muốn hỏi đó là bí mật gì nhưng rồi lắc đầu xua đi ý tưởng đó.

Cao Thọ như đoán được suy nghĩ của Phụng Tiên, liền nói:

- Huynh chắc chắn không muốn Cao Thọ chết bất đắc kỳ tử phải không?
- Đúng - Thế thì chúng ta mau lên đường thôi.
- Trước khi ta muốn biết thực hư câu chuyện vừa rồi.

Cao Thọ tròn mắt:

- Thật tâm Dương huynh muốn biết ư?

Phụng Tiên gật đầu.

Cao Thọ mỉm cười, lột chiếc áo đầm máu của mình:

- Huynh băng bó cho Cao Thọ, Cao Thọ sẽ nói thực hư câu chuyện vừa rồi.
- Người đặt yêu sách với ta? Hay người thích ta?
- Dương huynh cũng có cái hay hay, nên Cao Thọ thích huynh chăm sóc ỉn.
- Bất cứ chuyện gì trên đời này người cũng đều có thể nói được ư?
- Nói vậy là nói quá cho Cao Thọ rồi. Cũng tùy chuyện mà nói chứ.

Phụng Tiên nhìn Cao Thọ, nụ cười sởi lởi hiện lên miệng y. Phụng Tiên nói:

- Người cũng có những cái hay hay.

Phụng Tiên băng bó xong vết thương cho Cao Thọ.

Cao Thọ toan lấy chiếc áo đầm máu mặc vào thì Phụng Tiên khoát tay:

- Ta có một bộ hành trang phụ của mình. Người có thể lấy nó mà dùng.
- Dương huynh không sợ Cao Thọ là hạ nhân sao?

Phụng Tiên im lặng.

Cao Thọ nhìn Phụng Tiên giả lả nói:

- Được vận trang phục của Dương huynh, Cao Thọ rất hãnh diện với mọi người.

Cao Thọ đặt tay lên vai Phụng Tiên, liền bị y hất ra:

- Người đừng đụng vào ta.
- À ... Cao Thọ quên.

Phụng Tiên nghiêm giọng nói:

- Chuyện khi nãy là thực hay là hư?

Nướng đôi chân mày lưỡi kiếm, Cao Thọ nói:

- Cao Thọ đã nói với Dương huynh rồi. Thật hư thế nào là do mình, nhưng có một điều rất thật ... chắc chắn rất thật. Tiểu đệ sợ Dương huynh không để tâm đến thôi.
- Chuyện gì?
- Ô ... Cao Thọ có thể khẳng định với Dương huynh rằng Trương tiểu thư có tình với huynh.

Cao Thọ nói xong phá lên cười. Chàng vừa cười vừa nhìn Phụng Tiên nói tiếp:

- Mà cũng đúng thôi. Với dung mạo khôi ngô tuấn tú, phong thái của một Dương thiếu hiệp, lại là nghĩa tử của Thượng tôn mình chủ thì vị tiểu thư nào mà không có tình với Dương Phụng Tiên. Nếu như Cao Thọ là nữ nhân thì cũng khó kềm lòng với một trang hảo hán anh hùng như Dương huynh.

Phụng Tiên cau mày, lắc đầu:

- Người đừng nói càng.

Cao Thọ ve cằm, từ tốn nói:

- Phàm kẻ trong cuộc thì không thấy nhưng người ngoài cuộc thì thấy rõ lắm. Trương Á Di tiểu thư cũng đẹp, rất xứng với Dương huynh. Nếu huynh chê thì nhường cho đệ nhé.

Phụng Tiên nheo mày:

- Không được.
- Không được là sao? Huynh không tiếp nhận Trương tiểu thư thì để cho Cao Thọ. Chẳng lẽ huynh định gom hết về mình à? Hay ... Dù huynh có là mỹ nam tử, có là người được trời ban cho cái số đào hoa thì cũng không thể gom hết nữ nhân trên thế gian này về mình được. Một con đế chúa thì cũng chỉ có một đàn đế cái chứ đâu thể nào làm chúa tất cả những con đế cái trên thế gian này.

Phụng Tiên lơ đãng nhìn Cao Thọ:

- Người nói cái gì thế? Người ám chỉ ta là ...

Cao Thọ khoát tay:

- Không không ... Cao Thọ chỉ thí dụ vậy thôi chứ đâu có ám chỉ huynh.

Phụng Tiên buông tiếng thở dài nhìn Cao Thọ khẽ lắc đầu. Y ôn nhu nói:

- Ta nói không được ở đây là vì ...
- Cao Thọ là Hắc đạo còn Trương Á Di tiểu thư là Bạch đạo.

Phụng Tiên gật đầu.

Cao Thọ nhún vai mỉm cười:

- Có lẽ vậy! Cho dù Cao Thọ có là Bạch đạo cũng không dám tiếp nhận tình cảm của ả tiểu thư đó.

Chàng ôm quyền nói:

- Hậu sinh khả ố ... Xin nhường lại cho tiên sinh khả ứ.

Phụng Tiên thở ra:

- Phải chi người cũng là người của bạch đạo.

Cao Thọ khoát tay:

- Không không ... Mẫu thân đã cho Cao Thọ là người của Hắc đạo thì mãi mãi là người của Hắc đạo. Nếu muốn làm người của Bạch đạo thì chỉ cần làm mỗi một việc duy nhất.
- Sẽ làm việc gì?
- Hợp nhất Hắc đạo và Bạch đạo lại làm một. Cũng như nam và nữ hợp nhất làm một mới tạo ra con người đó mà.

Phụng Tiên nhìn sững Cao Thọ:

- Người có ý hợp nhất Hắc đạo và Bạch đạo ư?

Cao Thọ gật đầu:

- Có ý đó nhưng sợ làm không nổi. Ngày trước mẫu thân là Hắc đạo, còn phụ thân là Bạch đạo. Hắc đạo và Bạch đạo hợp nhất tạo ra Cao Thọ ngày hôm nay.

Phụng Tiên bật cười:

- Đó là chuyện của mẫu thân và phụ thân người, còn người sẽ làm gì hợp nhất Hắc đạo và Bạch đạo.

Cao Thọ nhìn Phụng Tiên:

- Cứ làm được chức vị mình chủ võ lâm thì làm được thôi.

- Người có sợ câu nói này đến tai nghĩa phụ của ta không?

- Bây giờ thì không ... nhưng mai một thì sợ.

- Tại sao?

- Dương huynh đi hỏi Thượng tôn mình chủ thì sẽ biết thôi.

Nghe câu nói này, Phụng Tiên chỉ còn biết lắc đầu. Y từ tốn nói:

- Chút ta sẽ lên đường ngay bây giờ.

- Dương huynh cũng sợ Trương Á Di à.

- Ta không thể nói mãi với người được.

Nói rồi Phụng Tiên quay bước ra khỏi phòng Cao Thạ. Cao Thạ tiễn Phụng Tiên đến trước cửa phòng rồi nói:

- Dương huynh ... hay huynh đứng canh cửa cho Cao Thạ, để Cao Thạ sửa soạn hành trang rồi lên đường.

- Cái gì canh cửa.

- Thì sợ chuyện vừa rồi xảy ra.

Cao Thạ vờ rùn mình:

- Cao Thạ sợ lắm.

Phụng Tiên lắc đầu nói:

- Chuyện đó sẽ không xảy ra nữa đâu. Còn người nói người sợ thì ta nghe ngược lại.

Diêm Vương lão nhân gia sợ người thì có. Lão sợ người chui xuống à tỳ lại phải đối phó với cái lưỡi không xương của người.

Cao Thạ phá lên cười sảng sặc. Vừa cười Cao Thạ vừa nói:

- Đúng rồi! Diêm vương lão nhân gia phải sợ Cao Thạ. Chỉ khi nào Diêm vương lão nhân gia sợ thì Cao Thạ mới có cơ hội tồn tại trên cõi đời này để cùng bầu bạn với Dương huynh trong những chuyến đi xa.

Phụng Tiên mỉm cười ôn nhu nói:

- Ta chưa nói hết, người đã dặt ý rồi. Diêm vương lão nhân gia thì có thể sợ cái lưỡi của người thật, nhưng phán quan và hắc bạch vô thường thì lại không sợ mà còn thích người nữa đó.

Nói rồi Phụng Tiên quay bước bỏ đi.

Cao Thạ nhìn theo sau lưng Phụng Tiên. Chẳng biết chàng có cảm tình với Phụng Tiên hay không, nhưng rõ ràng từ trong sâu thẳm của mình lại có sự cảm nhận rất gần bó với Dương Phụng Tiên.

13. Chương 13 : Vô Ảnh Phi Tiên

Chương 13: Vô Ảnh Phi Tiên

Cao Thạ gần như chết lặng người. Tay cầm dây cương run lên bần bật, sắc diện xanh rờn khi thấy hai bên đường là những cây thập tự. Trên những cây thập tự đó là những xác nô nhân của Phi Yến thiên trang gầy còm, bị treo lủng lẳng. Cái xác nào cũng bị cắt lưỡi, mắt lồi hẳn ra ngoài, chứng tỏ trước khi chết họ phải nhận một sự đau đớn tột cùng.

Mồ hôi rịn ra trán dề tử trong khi chân diện của Phụng Tiên lại rất dửng dưng thờ ơ. Cao Thạ không dám được cơn phấn nộ càng lúc càng tràn ngập lên đầu mình. Chàng bắt giác rống lên:

- A ... a ... a ...

Nghe tiếng rống của Cao Thọ, Phụng Tiên nhìn sang:

- Người điên à?

Cao Thọ nhìn Phụng Tiên:

- Huynh thấy gì rồi chứ?

- Ta không có đui.

- Lão tặc Trương Tùng Nhẫn tàn bạo như vậy đó ... Lão đã lấy hai trăm lạng kim lượng để rồi ...

Phụng Tiên khoát tay:

- Người nên tự trách người thì hơn. Người không thấy tất cả những nô nhân Hắc đạo chết mà đều bị cắt lưỡi sao.

- Ta thấy.

- Họ chết bởi cái lưỡi của người đó.

Cao Thọ rít giọng, gần từng tiếng:

- Tại sao Trương lão tặc đó không cắt lưỡi Cao Thọ mà lại dồn sự phẫn nộ của lão lên những con người không còn khả năng tự vệ ...

Chàng hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Bạch đạo các người tàn nhẫn và bỉ ổi, nếu như không muốn nói đến hai chữ dê tiện và nhút nhát.

Phụng Tiên cau mày:

- Người nói vậy là miệt thị Dương Phụng Tiên và nghĩa phụ?

- Ô ... Cao Thọ chỉ nói lão Trương thôi. Lão có đủ bản lĩnh để thỏa mãn sự căm phẫn sao không dồn vào Cao Thọ. Giận cá chém thớt là hành động của bọn tiểu nhân bỉ ổi, và dê tiện nhút nhát.

Phụng Tiên im lặng không đáp lời chàng.

Cao Thọ thở hắt ra một tiếng rồi nói:

- Dương huynh có thể thờ ơ nhưng ta thì không.

- Tại sao ta lại phải quan tâm đến những nô nhân của Phi Yến Thiên Trang.

Nghe Phụng Tiên thốt ra câu nói này, Cao Thọ bắt nhãn nạt ngang:

- Thế mà cũng nói là anh hùng hảo hán ... Cũng gọi là Dương thiếu hiệp.

Cao Thọ nói rồi ghìm dây cương, cho ngựa dừng vó. Chàng quăng dây cương qua tay Phụng Tiên, toan nhảy xuống đất, nhưng Phụng Tiên giữ tay Cao Thọ lại.

- Người định làm gì?

- Quay lại Phi Yến Thiên Trang - Để làm gì? Hỏi tội Trương trang chủ à?

Cao Thọ bối rối.

Phụng Tiên mỉm cười nói:

- Võ công của người quá ư xoàng xĩnh. Với một Trương Á Di còn có thể tặng cho người một vết chém. Người tìm Trương trang chủ để nộp mạng à?

Nghe Phụng Tiên thốt ra câu này, chân diện Cao Thọ sa sầm hẳn lại.

Chàng miễn cưỡng nói:

- Người mặc nhiên với chuyện này ư?

Phụng Tiên cười mỉm nói:

- Người đừng quên ta là người của Bạch đạo.

Buông tiếng thở dài, Cao Thạ nói:

- Cao Thạ quên điều này.

Nhìn thẳng vào mắt Phụng Tiên, ánh mắt của Cao Thạ vừa khe khắc vừa biểu lộ sự căm phẫn.

- Cao Thạ hỏi Dương huynh.

- Cứ hỏi - Lão trang chủ Trương Tùng Nhẫn làm như vậy đúng hay sai?

Phụng Tiên im lặng.

Cao Thạ gằn giọng nói:

- Lão đã sai. Cao Thạ có thể rời đi phần nào sự phẫn nộ của mình khi nghe được lời nói này của Dương huynh.

Cao Thạ với tay lấy vò rượu, rồi nói:

- Hạ đẳng nhân uống rượu của Thượng đẳng nhân được chứ?

- Người cứ tự nhiên.

Cao Thạ mở nắp vò rượu tu ừng ực.

Phụng Tiên giăng vò rượu lại:

- Người định bắt ta điều khiển ngựa à? Người biết chỗ đến còn ta thì không.

Cao Thạ đập nắp vò rượu, đặt xuống dưới chân mình. Chàng nhìn Phụng Tiên nói:

- Nếu một ngày nào đó, Hắc đạo làm chủ võ lâm, và tiếp tục tạo ra những bi cảnh giống như ngày hôm nay. Dương huynh sẽ như thế nào?

Phụng Tiên im lặng suy nghĩ rồi nhìn lại Cao Thạ:

- Có lẽ ta cũng giống như người.

- Thế tại sao Dương huynh không ngăn cản những bi cảnh hôm nay.

Phụng Tiên lắc đầu:

- Hôm nay ta là người Bạch đạo, và sẽ không để cho Hắc đạo có cơ hội làm chủ võ lâm.

- Nếu có suy nghĩ đó thì Dương huynh hãy mau xuống tay giết Cao Thạ đi.

- Chưa phải lúc.

Cao Thạ buông tiếng thở dài rồi nói:

- Nói vậy thì lúc nào trong tâm tưởng Dương huynh cũng nghĩ đến thời khắc sẽ xuống tay lấy mạng Cao Thạ.

Phụng Tiên im lặng.

Cao Thạ nhìn gã, giật dây cương khiến cho đôi tuần mã trở nước kiệu chậm rãi kéo cổ xe đi. Vừa điều khiển đôi tuần mã, Cao Thạ vừa nói:

- Dương huynh, hãy nhớ lời Cao Thạ nói với huynh hôm nay.

- Người muốn nói gì?

- Chỉ có Dương huynh mới có thể lấy được mạng của Cao Thạ. Bằng như không làm được chuyện đó thì Cao Thạ sẽ trở thành võ lâm minh chủ.

Phụng Tiên cau mày muốn phản bác lại những lời nói của Cao Thọ, nhưng rồi lại im lặng không nói. Ngôn phong của Cao Thọ không làm cho y phẫn nộ, mà ngược lại khơi dậy cái gì đó trong tâm tưởng y. Một thứ tình cảm mơ hồ mà y không thể nói ra bằng lời được.

Có tiếng ngựa hí phía sau, Cao Thọ ghì cương cho đôi tuần mã dừng lại.

Trương Á Di với con bạch mã, lướt lộn lướt mà phi tới. Nàng ghì dây cương cho ngựa dừng lại.

Nàng nhìn Cao Thọ nói:

- Đồng công tử, Á Di muốn đi cùng với Đồng công tử.

Cao Thọ tròn mắt nhìn Phụng Tiên:

- Dương huynh nghĩ sao?

Phụng Tiên giả lả đáp lời Cao Thọ bằng cháng giọng thật nhạt nhẽo:

- Trương tiểu thư hỏi người chứ đâu có hỏi ta.

Cao Thọ nhìn lại Trương Á Di, từ tốn nói:

- Tại sao tiểu thư muốn đi cùng với tại hạ. Tiểu thư biết tại hạ đi đâu không?

Á Di lắc đầu.

- Á Di không cần biết huynh đi đâu.

- Không biết mà muốn đòi theo à. Vậy tiểu thư đòi theo tại hạ với mục đích gì? Hẳn không phải chờ thời cơ để lấy mạng Cao Thọ.

Á Di lắc đầu:

- Không ... Xét về mặt nào đó thì Đồng huynh đã là ...

Nàng bỏ lửng câu nói, lấy mắt nhìn Cao Thọ. Cao Thọ mỉm cười nói:

- Ý của tiểu thư muốn nói tại hạ đã làm thất tiết tiểu thư.

- Đúng.

- Phải chăng vì thế mà tiểu thư phải theo tại hạ.

- Đồng công tử đi đâu, Á Di đi đó.

Cao Thọ giả lả cười:

- Bên cạnh tại hạ còn có mặt Dương huynh.

- Dương công tử không liên can gì đến chuyện của Á Di và Đồng huynh.

Cao Thọ ve cằm, nhìn nàng nói:

- Trương trang chủ có cho tiểu thư đi theo tại hạ không?

- Ý lão nhân gia không cần.

- Không cần ư? Này nhé, tiểu thư về nói với Trương trang chủ trả lại cho Cao Thọ những nhân mạng nô nhân Phi Yến thiên trang mà lão đã đóng treo trên các cây thập tự ...

nếu lão trả thì Cao Thọ sẽ sẵn lòng để tiểu thư đi cùng.

Á Di lấy một sấp ngân phiếu đặt vào tay Cao Thọ:

- Số kim lượng hai trăm lạng thuộc về Cao Thọ.

Cao Thọ nhìn sang Phụng Tiên:

- Dương huynh nghĩ thế nào?

- Ta không can dự vào chuyện này.

- Cao Thọ muốn hỏi Dương huynh có cho Trương tiểu thư đi cùng không?

- Quyền của người ... bởi vì nàng hỏi người.

- Thế thì tốt quá. Có Trương tiểu thư ngồi chung một cỗ xe thì chẳng khác nào giữa sa mạc có một bông hoa đẹp.

Cao Thọ nói rồi cho sắp ngân phiếu vào ngực áo, quay sang nói với Á Di:

- Tại hạ rất phần khích khi có tiểu thư đi cùng.

Cao Thọ nường mày hỏi tiếp:

- Nàng qua đây hay đi riêng một con ngựa. Đi riêng thì không được gần ...

Bỏ lửng câu nói, Cao Thọ toét miệng cười.

Á Di lắc mình, rồi yên ngựa thoát qua xe của Cao Thọ và Phụng Tiên.

Cao Thọ nói:

- Võ công của nàng cao siêu quá.

Vừa nói Cao Thọ vừa dịch qua bên để Á Di chen vào ngồi chính giữa.

Cao Thọ nhìn sang Phụng Tiên:

- Dương huynh không có gì ngại chứ?

- Ta nói rồi, không can dự gì đến ta.

- Hê ... Bình nhật Cao Thọ thấy huynh có nụ cười rất hay, sao giờ bỗng lăm lì vậy?

Cười lên cho vui chứ.

Phụng Tiên cau mày:

- Người nên lo phận của mình.

- Lúc này Cao Thọ cũng biết phận của mình.

Chàng quay lại nhìn con bạch mã của Á Di:

- Hê ... người thừa rồi ... quay về đi ... Tiểu thư của người không cần người nữa.

Cao Thọ huyết sáo như thể đuổi con bạch mã rồi giật dây cương cho đôi tuần mã tiếp tục kéo cỗ xe lăn bánh.

Cao Thọ vừa giữ dây cương vừa nói với Á Di:

- Sao nàng lại thích đi theo Cao Thọ.

- Á Di đã nói rồi.

- Hóa ra Cao Thọ cũng là người có sở đào hoa, cũng là mỹ nam tử chẳng thua gì Dương huynh.

Nghe lời nói của Cao Thọ, Dương Phụng Tiên nhú mà miễn cưỡng nói:

- Cao Thọ, người đừng kéo ta vào những chuyện của người.

- Chúng ta ba người đi chung một chuyến xe. Bỏ huynh ra làm sao được? Hay huynh nghĩ Trương tiểu thư ngồi quá gần Cao Thọ.

Cao Thọ nhìn nàng nói:

- Nàng đừng ngại, ta vốn là giới hắc đạo nên rất thoải mái. Cứ ngồi dịch qua bên ấy một chút cũng không sao mà.

Phụng Tiên buột phải lên tiếng:

- Ngồi như thế được rồi.
- Vậy là tả hữu bình bình như thế. Sau này huynh không được nói Cao Thọ được thế lần lượt huynh đó.
- Ta không bao giờ nói vậy.

Phụng Tiên nghiêm giọng nói:

- Ta có ý như thế này.
- Huynh có ý gì?
- Hãy im lặng đi đến nơi cần đến.

Cao Thọ reo lên:

- Hay! Một ý rất hay.
- Người nói phải giữ lời đó.

Nói rồi Phụng Tiên quay mặt về phía trước.

Cao Thọ cũng nghiêm mặt không nói lời nào, nhưng thỉnh thoảng quay sang nhìn Phụng Tiên và Á Di. Mỗi lần Cao Thọ nhìn sang thì đôi chân mày của Phụng Tiên nhíu lại, biểu lộ sự bất nhẫn trước thái độ của Cao Thọ.

Cao Thọ nhìn Á Di ra dấu bằng tay. Chàng hết đưa tay lên rồi lại đưa xuống, sau đó lại vẽ vòng vòng, rồi đập hai bàn tay vào với nhau. Thấy Cao Thọ ra dấu lung tung, nhưng Á Di lại chẳng hiểu gì cả mà chỉ thẹn thùng đỏ mặt.

Cao Thọ ra dấu một lúc rồi lại cầm lấy dây cương chăm chú điều khiển đôi tuần mã.

Vô tình chàng để lại trong đầu Phụng Tiên lẫn Á Di muôn vàn câu hỏi qua điệu bộ của mình.

Á Di nhìn sang Cao Thọ:

- Huynh muốn nói gì?

Cao Thọ lại ra dấu nhưng không nói:

Phụng Tiên cau mày:

- Người bị cắt lưỡi rồi sao không nói?

Cao Thọ phá lên cười.

Nghe chàng cười, Á Di còn thẹn hơn. Nàng buột miệng hỏi:

- Huynh cười cái gì?

Cao Thọ nhướn mày nói:

- Sao hai người không được thông minh vậy.

Nghe chàng thốt ra câu này, cả hai Á Di lẫn Phụng Tiên đều đỏ mặt.

Cao Thọ vừa cười vừa nói:

- Cao Thọ chỉ làm bộ làm tịch cho hai người mở miệng thôi. Nếu không làm vậy, hai cánh hoa của hai người dính chặt vào với nhau giống như hai cánh hoa tàn, trông xấu lắm.

- Người ...

Phụng Tiên thốt ra câu nói đó rồi im bặt. Cùng với sự im lặng đó, y bất ngờ vươn hữu thủ thộp tới trước mặt Cao Thọ. Hành động bất ngờ của Dương Phụng Tiên khiến Cao Thọ giật mình thốt lên:

- Hê ...

Cao Thọ những tưởng đầu Phụng Tiên bắt ngờ tập kích mình, nhưng khi nhìn lại thấy trên tay Phụng Tiên có một ngón ám tiễn nhọn hoắc.

Cao Thọ giật mình, toàn thân nổi đầy gai ốc.

Phụng Tiên nói:

- Cao Thọ, ngươi biết chuyện gì chứ?

Cao Thọ ghìm đôi tuần mã.

Hai con tuần mã vừa dừng bước thì dựng hai vó trước lên cất tiếng hí vang dội. Cùng với những tiếng hí vang dội đó, chúng run lấy bầy, kéo theo những giọt máu từ cổ họng nhiều xuống đất. Đôi tuần mã cứ run bần bật rồi ngã khụy cả hai vó trước, đến hai vó sau rồi lăn đùng ra chết.

Cao Thọ, Phụng Tiên và Á Di nhảy xuống đất.

Đôi tuần mã gãy chân, nằm bất động. Trên cổ chúng là hai ngón ám tiễn sáng hoắc.

Máu từ cổ chúng vẫn trào ra cùng với làn khói trắng nghi ngút.

Dương Phụng Tiên nhìn sang Cao Thọ:

- Cao Thọ, ngươi hãy coi chừng Vô Ảnh Phi Tiên.

Cao Thọ buột miệng nói:

- Vô Ảnh Phi Tiên là cái con khỉ gì?

Phụng Tiên đặt ngón ám tiễn vào tay Cao Thọ:

- Chính ngón ám tiễn này là Vô Ảnh Phi Tiên. Nó đã được tẩm Vô Ảnh Chi Độc. Chỉ cần ngón tiễn này xước qua da thịt người thôi thì Vô Ảnh Chi Độc có thể lấy mạng người.

Nhìn ngón Vô Ảnh Phi Tiên, Cao Thọ cau mày hỏi Phụng Tiên:

- Sao Dương huynh biết Vô Ảnh Phi Tiên muốn lấy mạng Cao Thọ.

- Vì nó hướng vào ngươi.

- Dương huynh đoán chắc như vậy à?

- Ta đoán chắc điều đó. Nếu như vừa rồi ta không kịp bắt lấy ngón Vô Ảnh Phi Tiên này thì mạng của ngươi giờ đã dâng nộp cho Diêm Vương lão nhân gia rồi.

Cao Thọ nhướng mày:

- Quái lạ thật.

- Người nói quái lạ là quái lạ thế nào?

Cao Thọ nhìn sang Trương Á Di.

Thấy Cao Thọ nhìn mình, Á Di cau mày. Nàng miễn cưỡng nói:

- Đồng huynh đừng nghĩ Vô Ảnh Phi Tiên là do Trương Á Di phóng tới để lấy mạng huynh.

Chàng gượng cười nói:

- Ta không nghĩ như vậy. Nhưng ta hỏi thật nàng là có biết Vô Ảnh Phi Tiên không?

Á Di lắc đầu:

- Không.

Nhìn lại Phụng Tiên, Cao Thọ nói:

- Dương huynh biết Vô Ảnh Phi Tiên?

- Ta không biết chân diện của y, nhưng ngọn ám tiễn này đủ chứng minh chủ nhân của nó là Vô Ảnh Phi Tiên Nhạc Tùng Cương.

- Nhạc Tùng Cương?

Cao Thạ ve cầm:

- Cái gã Vô Ảnh Phi Tiên này bộ đui mù, điếc đặc sao không biết Cao Thạ nhỉ?

- Người chẳng có tiếng tăm gì trên giang hồ. Ngay cả trong giới Hắc đạo thì người cũng chỉ là một gã thiếu gia tầm thường. Chẳng qua được trọng bởi vì người là con của Thánh cô tiên tử thôi.

Cao Thạ khoát tay:

- Cao Thạ không có ý như Dương huynh nghĩ đâu. Cao Thạ nói vậy là có ý khác.

- Ý người khác chỗ nào.

Cao Thạ quệt mũi:

- Họ Nhạc này hẳn phải biết Cao Thạ đang nhận sứ mạng trọng đại của Thượng tôn võ lâm minh chủ. Lệnh của võ lâm minh chủ đã phán ra rồi. Y không biết cái lệnh đó hay sao mà lại muốn lấy mạng Cao Thạ chứ?

Phụng Tiên nhếch mép cười mỉm.

Từ lúc rời Phi Yến thiên trang đến giờ Cao Thạ mới thấy nụ cười gợi tình, và đầy chất xúc cảm trên miệng Phụng Tiên.

Cao Thạ nói:

- Cao Thạ nói sai sao Dương huynh cười. Huynh không nghĩ đến gã ôn dịch Vô Ảnh Phi Tiên này dám coi thường lệnh của Thượng tôn minh chủ ư?

- Người nghĩ thế thì người sai rồi.

- Dương huynh nói vậy thì gã Vô Ảnh Phi Tiên này là người của Hắc đạo sao?

- Đúng! Hắn là người của giới Hắc đạo.

- Có thật như vậy không?

- Người cũng nên tin ta một chút chứ?

Cao Thạ lầu bầu nói:

- Gã là người của Hắc đạo. Chẳng lẽ Hắc đạo cũng còn những cao thủ chưa biến thành nô nhân của Bạch đạo?

- Người tưởng Hắc đạo ít cao thủ lắm à? Chẳng qua trong tình hình dương thịnh âm suy, thì bọn cao thủ Hắc đạo ẩn tích mai danh chờ thời cơ thôi.

Cao Thạ cau mày. Chàng chấp tay sau lưng, lộ vẻ suy tư. Nhìn lại Phụng Tiên, Cao Thạ nói:

- Nếu Vô Ảnh Phi Tiên là người của Hắc đạo, sao lại xuống tay sát tử Cao Thạ.

Chuyện làm này không lẽ phải là chuyện làm của giới Bạch đạo chứ đâu phải của y.

- Hắn đâu có biết người là ai.

Cao Thạ lắc đầu:

- Dương huynh nói vậy là sai rồi. Nếu Vô Ảnh Phi Tiên không biết Cao Thạ sao lại dụng ám tiễn lấy mạng sống của Cao Thạ. Gã có biết và đã chuẩn bị chờ để lấy mạng Cao Thạ. Nếu như gã không biết Cao Thạ thì không bao giờ dùng sát chiêu này.

Phụng Tiên nhướng mày nói:

- Người muốn biết đi tìm y mà hỏi.

- Dương huynh không cần nhắc nhở, Cao Thạ sẽ tìm gã.

Chàng lắc đầu:

- Sau lưng vụ này còn có ẩn tình gì khác nữa.

- Có thể y không muốn người thực hiện trọng trách của Thượng tôn mình chủ.

Cao Thạ reo lên:

- Huynh nói đúng, có thể y không muốn Cao Thạ thực hiện chức trách mà Thượng tôn mình chủ giao phó. Dù y không muốn thì Cao Thạ cũng phải làm thôi.

- Bởi những vị ở Dị nhân cốc đang ở trong tay nghĩa phụ ta.

Cao Thạ gật đầu:

- Đúng ...

Ba người xếp lại hành trang, rồi thả bộ đi. Họ phải bỏ lại cỗ xe vì dẫu còn đôi tuần mã để kéo xe nữa. Vừa đi Cao Thạ vừa suy nghĩ mong lung.

Lòng chàng cảm thấy nao nao, có cảm giác kỳ lạ, bất bình thường.

Nhìn Phụng Tiên, Cao Thạ hỏi:

- Võ công của Dương huynh với Vô Ảnh Phi Tiên Nhạc Tùng Cương, ai hơn ai?

- Ta chưa từng giao thủ với y một lần nào. Nhưng nếu có một cuộc giao đấu giữa Dương Phụng Tiên và Nhạc Tùng Cương thì phải có một người chết.

- Căng thẳng như vậy à?

- Thiên chức của Dương Phụng Tiên là phải tảo thanh tất cả những cao thủ thuộc giới Hắc đạo. Ta làm vậy vĩnh viễn giới Hắc đạo chẳng thể nào trỗi lên được.

Ba người dừng chân trước một thảo điền ven đường. Mặc dù gọi là thảo điền nhưng chỉ có một túp lều bằng cỏ tranh, còn bàn thì được dọn ra bên ngoài thảo điền. Nơi đó có khoảng hơn mười người, họ không để ý đến sự xuất hiện của Cao Thạ, Phụng Tiên và Trương Á Di, mà chăm chăm vào bàn trà.

Phụng Tiên nói với Cao Thạ:

- Cao Thạ, trong những người này hẳn có Vô Ảnh Phi Tiên Nhạc Tùng Cương. Người phải cẩn thận giữ mạng của mình đó.

Cao Thạ chau mày nghiêm mặt.

- Dương huynh đoán như thế à?

Dương Phụng Tiên gật đầu:

- Ta nghĩ như vậy.

- Thế thì chúng ta đừng ghé vào đây nữa. Đi tiếp thôi.

Phụng Tiên lắc đầu:

- Cao Thạ, người ta có ý lấy mạng người, người ta ở trong bóng tối, người ở ngoài sáng, người bỏ đi chẳng khác nào tự biến mình thành con mồi. Dù người có trốn ở đâu đi nữa thì người thợ săn kia cũng giết được người. Người biết khôn thì phải biết người thợ săn đang săn người ở đâu để mà còn tìm cách trốn chứ?

- Nhưng ...

- Người sợ chết?

Cao Thạ nhăn mặt:

- Ai mà không sợ chết, nhưng ở đây là có ý nói Cao Thạ không có võ công cao như huynh. Thấy y rồi cũng phải chạy mà thôi. Tránh khỏi mất mặt mà.

Nói rồi Cao Thạ dậm bước đi nhưng Phụng Tiên giữ y lại:

- Cao Thạ, bên cạnh ngươi còn có Dương Phụng Tiên kia mà.

Cao Thạ giả lả cười, vừa cười chàng vừa nói:

- Cao Thạ chỉ chờ nghe câu nói này của Dương huynh thôi.

Ba người chọn lấy chiếc bàn trống. Chẳng biết vô tình hay cố ý mà chiếc bàn Phụng Tiên chọn lại gần với nhóm người đã có mặt trước tại thảo điểm này rồi.

Cao Thạ nhìn trộm qua những thực khách đang ngồi uống trà. Tất cả đều không có biểu hiện gì khác thường. Thậm chí họ cũng rất thờ ơ với sự có mặt của chàng, Phụng Tiên và Trương Á Di. Chính giữa những ánh mắt của những gã thực khách khiến Cao Thạ chột dạ.

Chàng có cảm tưởng Vô Ảnh Phi Tiên đang nhìn mình nhưng lại không phát hiện được ánh mắt độ của ai. Chính vì cảm nhận đó mà Cao Thạ ngờ tất cả thực khách đang có mặt tại thảo điểm đều là Vô Ảnh Phi Tiên. Xương sống chàng gay lạnh cùng với lớp da ốc nổi lên khắp cả người. Chàng nhìn sang Phụng Tiên:

- Dương huynh ...

Phụng Tiên nạt ngang:

- Đừng nói nhiều trong lúc này. Lời của ngươi sẽ khiến ta phân tâm, và ngươi cũng thế.

Sự phân tâm sẽ cướp đi cái mạng của ngươi trong chớp mắt. Ta nói lại một lần nữa, chỉ cần để Vô Ảnh Phi Tiên lướt qua cắt được vào người ngươi, xem như mạng ngươi vong.

Phụng Tiên nói dứt câu thì Cao Thạ rùng mình. Chàng cảm nhận rõ mồn một cái chết đang treo lấp lửng ngay trên đầu mình. Cảm giác đó càng lúc càng rõ rệt trong tâm thức của Cao Thạ.

Phụng Tiên nói:

- Ngươi biết sợ rồi ư?

- Ngươi ta ở trong bóng tối, còn mình ở ngoài sáng, chẳng lẽ không sợ sao.

- Ngươi càng sợ chừng nào thì cái chết sẽ đến nhanh hơn chừng ấy.

14. Chương 14 : Tham

Chương 14: Tham

Cao Thạ nói:

- Dương huynh có biết người nào trong những người kia là Nhạc Tùng Cương không?

Phụng Tiên lắc đầu:

- Ta chẳng biết ai cả.

Cao Thạ gượng cười:

- Cao Thạ cũng không biết ai. Mà sao cũng lạ thật. Phàm họ là những người Hắc đạo thì phải nhận ra Cao Thạ. Không phải Hắc đạo thì Bạch đạo, đã là Bạch đạo thì phải nhận ra Dương huynh. Đẳng này trông họ cứ như chẳng thuộc Hắc đạo hay Bạch đạo.

Chàng nhìn qua Thục Á Di:

- Nàng biết họ thuộc về phía nào không?
- Cao huynh không biết thì sao Á Di biết được.
- Có thể đoán ra được mà.

Phụng Tiên lên tiếng khi gã chủ quán bưng trà ra:

- Ta nghĩ người nên ngưng lời thì hay hơn.

Gã chủ quán có hàng ria mép quặt lạ lùng bước đến, đặt bầu trà nóng xuống bàn cùng ba chiếc chén.

Cao Thọ ve cằm ngấm lão rồi nói:

- Chủ quán có hàm râu rất đặc dị, đúng là hàm râu có một không hai. Tại hạ có một chút kiến văn về tướng số. Nếu lão chủ quán không chê, tại hạ có thể xem cho chủ quán một quẻ.

Gã chủ quán nhướng mắt nhìn Cao Thọ:

- Khách nhân biết xem tướng ư?
- Thiên văn, địa lý, cái gì tại hạ cũng biết cả.

Cao Thọ lấy luôn sấp ngân phiếu của Thục Á Di đặt lên bàn rồi nói:

- Nhờ tài thiên văn đoán tướng mà bổn thiếu gia kiếm được bao nhiêu đây ngân lượng.

Có quá nhiều ngân lượng thế này bổn thiếu gia chẳng biết dùng vào đâu.

Gã chủ quán nhìn sấp ngân phiếu, rồi giả lả ôm quyền cười:

- Công tử quả là kỳ tài. Nhưng tiểu nhân không có ngân lượng để xem tướng.

Cao Thọ khoát tay:

- Hay ... Bổn thiếu gia không cần ngân lượng nữa đâu. Bao nhiêu đây, bổn thiếu gia không biết dùng vào đâu rồi. Thậm chí còn muốn tặng cho chủ quán nữa đấy.

Gã chủ quán ôm quyền xá Cao Thọ:

- Đa tạ khách nhân ... Đa tạ khách nhân ...

Cao Thọ chắc lưỡi quệt mũi nói:

- Cui kìa, đừng khách sáo như vậy ... đừng khách sáo như vậy. Nếu như bổn thiếu gia đoán sai, nhứt định sẽ tặng cho chủ quán phân nửa số ngân phiếu này. Ở đây vị chi tại hạ có hai trăm lạng. Nếu như tại hạ nói sai thì sẽ tặng cho chủ quán phân nửa là một trăm lạng ...

Gã chủ quán ày nhìn chàng:

- Khách quan nói thật chứ ạ?
- Hay ... Cao Thọ đang cao hứng mà. Nếu như không cao hứng, Cao Thọ nói thật nhé ... một nén bạc vụn cũng không rơi khỏi túi họ Cao này.

Gã chủ quán ve mép râu nhìn Cao Thọ nói:

- Hẳn hôm nay thần tài đã nhìn tới Mã Nhị này rồi.

Chân diện của gã chủ quán Mã Nhị lộ rõ nét phấn khích tột cùng. Gã cao hứng nói:

- Vậy thì tiểu nhân sẽ đánh cược với thiếu gia. Nếu như thiếu gia nói đúng tiểu nhân xin tặng cho người bữa trà hôm nay ạ.

Cao Thọ xoa tay:

- Ồ ... Tốt quá ... Tốt quá ...

Phụng Tiên và Thục Á Di nhìn chàng. Cả hai hoàn toàn không ngờ Cao Thạ lại có sự ngông cuồng như vậy. Đem hai trăm lạng bạc chỉ để đánh cược một bầu trà.

Phụng Tiên toan mở miệng nói thì Cao Thạ khoát tay:

- Hê ... Dương huynh, Cao Thạ đang cao hứng mà.

Phụng Tiên thở hắt ra, khẽ lắc đầu.

Mã Nhị hồi hã nói:

- Thiếu gia đoán tướng tôi xem có đúng không nào.

Từ từ đứng lên chấp tay sau lưng, Cao Thạ nhìn Mã Nhị từ đầu đến chân rồi nói:

- Mẫu thân của chủ quán có phải là nữ không?

Mã Nhị lộ mắt nhìn chàng:

- Ô ... thì đúng rồi.

Cao Thạ cướp lời Mã Nhị:

- Một cái đúng. Phụ thân và mẫu thân của chủ quán kết hợp với nhau mới tạo ra chủ quán.

Mã Nhị vuốt râu gật đầu:

- Lẽ thường là như vậy.

Cao Thạ nói tiếp không cho Mã Nhị suy nghĩ:

- Đằng sau lưng chủ quán có một người nữa. Đó là Vô Ảnh Phi Tiên Nhạc Tùng Cương.

Cao Thạ nói dứt câu, Mã Nhị thối lui năm bộ. Y vừa thối bộ vừa bất ngờ búng ngón tay.

- Cách ...

Âm thanh khô khốc đó đập vào thính nhĩ của Phụng Tiên. Nhanh như chớp, y vươn hữu thủ thộp đến khoảng không trước mặt Cao Thạ.

Trên tay của Phụng Tiên có ngay ngọn Vô Ảnh Phi Tiên. Phụng Tiên vừa thộp được ngọn ám tiễn vô ảnh thì Mã Nhị điểm mũi giày thì triển khinh công thoát đi. Trước khi thoát đi, y vung mạnh hữu thủ về phía sau. Một màn chu sa óng ánh chụp tới Cao Thạ, Phụng Tiên và Thục Á Di.

Phụng Tiên thét lớn:

- To gan.

Vừa nói vừa phát động phách không chuông. Hai đạo khí kinh cuộn cuộn phát ra đánh bạt tất cả vùng chu sa chuông mà Mã Nhị tạo ra.

Phụng Tiên toan rượt theo Mã Nhị nhưng mười gã thực khách đồng loạt đứng phắt dậy, án ngữ chặn đường y.

Phụng Tiên gằn giọng nói:

- Các ngươi muốn chết.

Cùng với lời nói đó thì mười chiếc ám khí hình sao thoát ra cùng một lúc chẳng khác nào tinh sa băng xuống khuấy động cả không gian. Mười gã thuộc hạ của Mã Nhị cùng bị trúng ám tiễn hình cánh sao ngay tam tinh. Họ đổ xuống như những thân chuối bị lốc dữ cuốn qua. Hai gã còn lại thất sắc, quay lưng bỏ chạy. Nhưng Phụng Tiên như cơn gió lốc lướt qua giữ hai gã đó.

Cao Thạ không nhận ra Phụng Tiên dùng chiêu thức gì. Khi y dừng bước thì hai gã ỉa chạy thêm một đoạn nữa rồi cũng bổ nhào xuống, hồn lìa khỏi xác.

Cao Thạ cứ ngây mặt ra nhìn Phụng Tiên với ánh mắt sờ sờ.

Phụng Tiên mở cuộc huyết sát nhưng cuối cùng Mã Nhị vẫn đào thoát được.

Quay lại trước mặt Cao Thạ, Phụng Tiên nhìn chàng. Cao Thạ cứ nhìn Phụng Tiên. Y nói:

- Người làm sao vậy.

Như thế đã quen tay, Cao Thạ lại quệt mũi mình. Chàng khẽ lắc đầu nói:

- Sao ... Sao Dương huynh lại hung tợn vậy?

- Người nói ta hung tợn là sao?

- Giết một lúc bao nhiêu người. Huynh không chùn tay sao?

Phụng Tiên cau mày lộ vẻ bất nhẫn:

- Ta quen rồi.

Cao Thạ buông một tiếng thở dài rồi nói:

- Người huynh đáng ra phải giết thì lại để cho y chạy thoát. Còn kẻ nô nhân không đáng chết thì lại giết sạch sành sanh.

Sắc diện Phụng Tiên không khỏi sượng sùng khi nghe Cao Thạ thốt ra câu nà lâu bầu nói:

- Biết thế ta không can dự vào, nếu ta không can dự vào, để xem người còn đứng đây trách móc ta không nào?

Cao Thạ gương cười:

- Nói thế thôi chứ Cao Thạ đâu dám trách móc gì Dương huynh. Hạ đẳng nhân thì không được trách Thượng đẳng nhân. Nếu như thế thì phạm thượng lắm đó. Nhưng nếu Dương huynh chỉ cảnh cáo bọn kia rồi để cho họ sống thì hay biết mấy. Trong những kẻ đã chết bất đắc kỳ tử này hẳn có kẻ còn thê tử ... Vô tình ...

Phụng Tiên khoát tay:

- Người đừng nói nữa được không. Nghe người lải nhải ta không chịu nổi.

Cao Thạ ve cằm, gãi đầu:

- Ô ... Thì không nói nữa ...

Á Di lên tiếng hỏi Cao Thạ:

- Cao huynh sao lại biết gã chủ quán Mã Nhị là Vô Ảnh Phi Tiên Nhạc Tùng Cương.

Cao Thạ tròn mắt nhìn nàng:

- Có biết cái gì đâu.

Vừa nói Cao Thạ vừa cúi xuống bưng chén trà, nhưng Á Di hất chén trà khỏi tay chàng. Cao Thạ cau mày, bực tức nói:

- Sao vậy?

Á Di nói:

- Trong trà có độc thì sao?

Mặt Cao Thạ ghêch ra như thể vừa nghe được một câu nói ngớ ngẩn. Chàng nhìn Á Di một lúc rồi nói.

- Nàng lo cho ta à?

Vừa nói Cao Thạ vừa liếc qua Phụng Tiên.

Á Di lắc đầu:

- Á Di không muốn huynh chết vô lý thôi. Huynh nói huynh không biết, sao lại nói ngay Mã Nhị là Vô Ảnh Phi Tiên Nhạc Tùng Cương.

Cao Thạ nhìn sang Phụng Tiên:

- Dương huynh trả lời dùm Cao Thạ được không?

Phụng Tiên bối rối nói:

- Người làm ... người biết, sao lại bảo ta trả lời dùm người.

- Thế thì vừa đi, Cao Thạ vừa nói cho hai người biết. Ở lại đây thấy mấy cái xác này, sao mà ớn xương sống quá.

Ba người thả bước chậm rãi đi tiếp. Cao Thạ vừa đi vừa ve cằm nói:

- Á Di thắc mắc vì sao Cao Thạ biết Mã Nhị là Vô Ảnh Phi Tiên Nhạc Tùng Cương ư?

Á Di gật đầu, quay sang Cao Thạ nói:

- Hẳn Cao huynh biết Vô Ảnh Phi Tiên Nhạc Tùng Cương nên mới nhận ra y?

Cao Thạ mỉm cười lắc đầu:

- Dương huynh còn không biết thì làm sao Cao Thạ này biết được. Ta tưởng đâu huynh có thể trả lời câu hỏi của nàng, nhưng rất tiếc Dương huynh không trả lời được. Đã vậy, huynh ấy còn quá chậm chạp để cho gã Vô Ảnh Phi Tiên đó tẩu thoát. Phải chi không hề được gã thì Cao Thạ không cần phải trả lời câu hỏi này.

Nhượng mày nhìn qua Dương Phụng Tiên:

- Dương huynh có đồng ý với Cao Thạ không?

- Người lại trách ta đó à?

- Không dám ... Không dám.

- Thế sao bắt cứ chuyện gì, người cũng ráng kéo ta vào thế nhỉ.

- Bởi vì Dương huynh là người dám giám sát Cao Thạ.

- Ta giám sát người chứ không phải là mẫu thân của người.

- Hê ... làm sao Dương huynh có thể làm bảo mẫu của Cao Thạ được. Huynh là ... là nam nhân mà. truyện copy từ

Phụng Tiên cau mày:

- Ta không thích nghe những lời nói nhảm nói cuội này.

Á Di lên tiếng:

- Cao huynh chưa trả lời câu hỏi của Á Di.

- Ta sắp trả lời đây.

Cao Thạ xoa trán, suy nghĩ nói:

- Ta biết phải trả lời thế nào nhỉ? À ... Nàng có thể hiểu một điều là Cao Thạ phát hiện ra Nhạc Tùng Cương chẳng qua là nói bừa, nói cuội thế thôi.

Á Di tròn mắt nhìn Cao Thạ:

- Cái gì nói bừa và nói cuội. Nói bừa mà lại phát hiện ra ngay Vô Ảnh Phi Tiên Nhạc Tùng Cương.

- Hây ... Có những chuyện hôm nay mới khẳng định câu nói của người xưa là đúng:

Có tật thì giết mình.

Nhìn qua Phụng Tiên, Cao Thạ nói:

- Khi nghe Dương huynh nói trong những khách điểm có Vô Ảnh Phi Tiên Nhạc Tùng Cương, Cao Thạ mới đánh đổ quán chủ. Cao Thạ đem số ngân lượng để dụ hắn để có thể khiến hắn thối lộ Nhạc Tùng Cương là ai trong nhóm người kia.

Á Di nói:

- Cao huynh không sợ mất số ngân lượng to lớn đó à?

- Làm sao mà mất được.

- Nếu huynh đoán sai.

- Làm sao sai được. Ta nói phụ thân của gã là nam nhân, mẫu thân là nữ nhân. Những chuyện hiển nhiên như vậy, chẳng lẽ nàng cũng không biết rõ? Á ... sau cùng ta phán ột câu “Sau lưng gã có Nhạc Tùng Cương.” Không ngờ Mã Nhị có tật nên lòi ngay cái đuôi Nhạc Tùng Cương ra ngay. Chỉ tiếc ...

Phụng Tiên cướp lời Cao Thạ:

- Người đừng trách móc nữa.

Cao Thạ lại hỏi:

- Không biết những người đó có phải là đồng bọn của Nhạc Tùng Cương không nhỉ?

Phụng Tiên đáp:

- Người thấy rồi đó - Những người chết là đồng bọn của Vô Ảnh Phi Tiên ư?

- Còn phải nói nữa.

- Cao Thạ lại nghĩ khác.

- Người nghĩ thế nào.

- Chỉ cần một chút xú thông minh thôi, sẽ nhận ra ngay những gã đó không phải là đồng bọn của Vô Ảnh Phi Tiên.

- Người tự thị mình thông minh.

- Không dám ... Tự thị thông minh hơn huynh, nhưng có thể nói mò được.

- Ta muốn nghe người nói mò như thế nào?

- Vô Ảnh Phi Tiên là người dùng phi tiên nhưng không thể nhận được diện dung. Nếu y có đồng đảng thì còn gì là vô ảnh nữa. Nhạc Tùng Cương sử dụng ám tiên nhưng lại ẩn trong bóng tối ra tay. Nếu y có đồng bọn thì tất có người biết chân diện của y, thì còn gì là vô ảnh nữa. Đúng không nào?

Cao Thạ nhướng mày nói tiếp:

- Để mình trở thành Vô Ảnh Phi Tiên, gã phải hành động độc lập. Nên Cao Thạ nghĩ những người Dương huynh lấy mạng là những kẻ vô can, chỉ vì háms lợi, hay một cái gì đó mà mới tự nguyện giúp hắn.

Cao Thạ cau mày nhìn sang Á Di.

Á Di đỏ mặt:

- Huynh nghĩ ...

- Ta chỉ nhìn nàng thôi, đừng có tật giật mình đó. Có thể Vô Ảnh Phi Tiên Nhạc Tùng Cương nói với những người đó rằng trong người của Cao Thạ có số bạc rất lớn, nên mới giở thủ đoạn cướp đường đó mà. Họ không biết bên cạnh Cao Thạ còn có Ngọc diện tử sát Dương Phụng Tiên.

Buông một tiếng thở dài, Cao Thạ nói:

- Xét cho cùng cũng tội nghiệp cho những người đó.

Phụng Tiên nhìn Cao Thạ nói:

- Bọn Hắc đạo như người đều là những kẻ có thủ đoạn cả.

Cao Thạ khoát tay:

- Hê ... Dương huynh nói câu này nghe đau lòng lắm đó nha ... Đau lắm đó - Từ trước đến nay đã như vậy rồi. Hôm nay Nhạc Tùng Cương đã minh chứng cho điều đó.

Cao Thạ gãi đầu:

- Vô Ảnh Phi Tiên Nhạc Tùng Cương là Hắc đạo nhưng chỉ hành sự giết người Hắc đạo thôi. Người đó lại chính là Cao Thạ. Còn huynh ...

Cao Thạ cười khẩy:

- Huynh giết lung tung.

Phụng Tiên đỏ mặt.

Cao Thạ gương cười giả lả nói:

- Nói như thế nhưng huynh phải để mắt dòm chừng Vô Ảnh Phi Tiên đó.

- Sao ta phải dòm chừng y?

- Huynh không chú ý đến hắn thì hắn sẽ có cơ hội sát tử Cao Thạ.

- Người chết chứ ta đâu có chết.

- Huynh là người giám sát Cao Thạ, sao lại có thể thốt ra những lời nói như vậy.

Cao Thạ dừng bước.

Á Di nhìn chàng.

Cao Thạ nói:

- Á Di và Dương huynh có nghe tiếng gì không?

Phụng Tiên lắc đầu:

- Không phát hiện được gì cả. Chẳng lẽ người phát hiện ra hành tung của Vô Ảnh Phi Tiên.

- Dương huynh võ công cao cường, còn không phát hiện được, huống chi là Cao Thạ.

Á Di hỏi:

- Thế huynh nghe gì nào?

- Tiếng nước chảy róc rách.

Phụng Tiên nheo mày:

- Tiếng nước chảy thì có gì lạ nào.

- Tất nhiên phải có rồi. Dương huynh theo Cao Thạ.

- Thế còn Á Di?

Cao Thạ nhìn lại nàng:

- Nếu nàng thích.

Phụng Tiên hỏi:

- Người định làm gì nữa đây.

- Thiên cơ bất khả tiết lộ. Nếu huynh muốn đổi mắt với Vô Ảnh Phi Tiên.

Phụng Tiên khẽ gật đầu:

- Được, ta đi theo người.

Á Di chen vào:

- Á Di cùng theo nữa.

Cao Thọ nhìn nàng lưỡng lự:

- Thật lòng nàng muốn theo à?

- Chẳng lẽ Cao huynh muốn Á Di ở lại đây một mình giữa chốn vắng vẻ này à?

Á Di cau mày nói tiếp:

- Vẫn còn một gã Hắc đạo Vô Ảnh Phi Tiên Nhạc Tùng Cương.

- Nói như thế thì thiếu. Còn những hai gã. Một là Cao Thọ, hai là Vô Ảnh Phi Tiên. Đó là tạm nói nhé, chứ còn nhiều lắm. Thôi được ... nàng đã muốn đi theo thì theo, nhưng nhớ đừng la toáng lên đấy nhé.

- Á Di không phải là kẻ nhút nhát như Cao huynh tưởng.

- Ta biết nàng đâu phải là kẻ nhút nhát. Nếu nhút nhát thì đã không mò đến biệt phòng của Cao Thọ. Với nàng thì phải nói là kẻ liều mạng mới đúng, có phải không?

Sắc diện Á Di đỏ bừng.

Nàng thở hắt ra miễn cưỡng nói:

- Huynh nghĩ Á Di sao cũng được. Miễn sao Á Di không hổ thẹn với việc làm của mình là được rồi. Sau này huynh sẽ biết thôi.

Cao Thọ mỉm cười.

Thấy nụ cười trên miệng Cao Thọ, Á Di đỏ bừng mặt hơn. Nàng ngượng ngùng hỏi:

- Cao huynh cười gì?

- Ta có ý nghĩ lạ trong đầu.

- Ý nghĩ lạ gì?

- Ô ... nữ nhân mà không biết hổ thẹn thì đâu phải là nữ nhân. Cũng như hoa không biết khoe hương khoe sắc thì đâu phải là hoa. Vậy nàng là nữ hay là giống gì?

Á Di sượng chín cả người. Nàng buột miệng thốt:

- Người ...

Phụng Tiên buông tiếng thở dài nhìn Á Di nói:

- Nàng đừng nghe những lời của gã nữa. Những lời gã nói cứ xem như nước chảy ngoài tai.

Cao Thọ nói:

- Đâu cần phải khốn khổ như vậy. Nếu không muốn nghe thì cứ quay về ... thế là không còn phải nghe nữa.

Á Di lắc đầu:

- Cao huynh đi đâu, Á Di đi theo đó.

- Thủy chung ... Thủy chung ... Thủy chung. Đáng ngưỡng mộ. Không ngờ một tiểu tử Hắc đạo, vô danh tiểu tốt như Cao Thọ này lại may mắn có được một người như nàng theo hầu. Thế thì còn gì bằng nữa.

Nói dứt câu Cao Thọ xăm xăm đi thẳng vào trong bìa rừng. Á Di và Phụng Tiên sóng vai bước theo sau cùng. Cả hai cùng có một ý niệm trong đầu:

“Gã này còn giở trò gì nữa đây?”

15. Chương 15 : Tử

Chương 15: Tử

Đến bên bờ suối, Á Di lẫn Phụng Tiên còn đang suy diễn những hành động kế tiếp của Cao Thọ, đã thấy Cao Thọ đứng bên bờ suối, miệng nở nụ cười tươi.

Phụng Tiên chau mày buột miệng hỏi:

- Người định làm gì với dòng suối này.
- Khó nói quá.
- Dòng suối này có gì khiến người khó nói.
- Dương huynh và Á Di nhìn Cao Thọ như vậy, Cao Thọ còn làm gì được.

Á Di chen chen vào:

- Cao huynh muốn làm gì thì cứ làm.

Cao Thọ ôm quyền:

- Tốt tốt. Nàng đã mở lời ta mới dám thực hiện ý muốn của mình.

Nói dứt câu, Cao Thọ tự cởi bỏ phục trang của mình.

Á Di đỏ mặt, nói:

- Huynh làm gì vậy?
- Còn làm gì khác hơn là đi tắm.

Á Di quay mặt chỗ khác, lầu bầu nói:

- Đúng là không biết hổ thẹn, trơ trẽn và bỉ ổi.

Cao Thọ nói với Phụng Tiên:

- Dương huynh, nghe tiếng suối chảy, Cao Thọ muốn rủ huynh đi tắm, nhưng Á Di nằng nặc đòi theo. Có lẽ nàng ấy muốn tắm chung với Cao Thọ và huynh.

Cao Thọ vừa nói vừa cởi hết trang phục của mình. Chàng như một con tằm chui ra khỏi xác. Phụng Tiên cau mày khi thấy hình xăm nửa thân trên của một con rồng bên ngực trái của chàng.

Thấy Phụng Tiên nhìn mình chằm chằm, Cao Thọ nói:

- Hê Cao Thọ đâu có phải là nhi nữ mà Dương huynh nhìn dữ vậy? Nhi nữ đang đứng bên cạnh Dương huynh đó.

Phụng Tiên thở ra, quay mặt lại với Á Di. Trong khi đó Cao Thọ lội xuống dòng suối, trằm mình, vỗ nước bắn tung tóe.

Á Di lầu bầu nói:

- Dương huynh, còn ai đề tiện như gã này không?

Phụng Tiên im lặng không đáp lời nàng. Trong tâm tưởng của Phụng Tiên hiện rõ hình xăm nửa phần trên của con giao long. Không nghe Phụng Tiên đáp lời, Á Di liếc qua ngay:

Vẻ mặt của Phụng Tiên có những nét suy tư lự lùng. Đôi uy nhỡ như thể chìm vào cõi hư vô nào đó.

Á Di hỏi:

- Huynh đang nghĩ gì vậy?

Phụng Tiên lắc đầu:

- Ta không nghĩ gì cả.

- Huynh có nghe muội nói không?

- Á Di nói gì?

- Cao Thọ có phải là một gã đê tiện và trơ tráo không?

Phụng Tiên nhìn qua nàng:

- Nàng nghĩ Cao Thọ là kẻ đê tiện và trơ tráo?

Á Di gật đầu:

- Hành động của gã huynh thấy đó.

- Thế tại sao nàng đòi theo Cao Thọ. Đáng ra nàng không nên theo y, khi biết y là kẻ đê tiện và trơ tráo.

Á Di im lặng.

Cao Thọ từ dưới suối lên tiếng nói:

- Hê hai người không xuống tắm mà đứng đó rù rì gì vậy? Nước suối mát lắm. Tắm rất thoải mái.

Phụng Tiên không nhìn lại, mà lên tiếng nói:

- Người cứ tự nhiên.

- Dương huynh không tắm, không cảm thấy khó chịu sao?

- Ta quen rồi.

- Hóa ra giới Bạch đạo Thượng đẳng nhân ở dơ quen rồi phải không?

- Người đừng nói càn rỡ nữa được không?

- Thì Cao Thọ nghĩ sao nói vậy thôi.

Cao Thọ tăng hăng nói tiếp:

- Trương Á Di, cũng không tắm luôn à?

Á Di bặm môi, đỏ mặt. Vô tình nàng quay lại thấy Phụng Tiên liếc nhìn mình. Nàng sượng chín cả người, nhưng vẫn miễn cưỡng nói:

- Á Di không quen tắm chung với nam nhân.

- Nàng với ta có quen với không quen gì nữa. Nàng đã từng vào thư phòng của ta kia mà. Giờ tắm chung thì đúng ý của nàng rồi.

Á Di thở ra. Nàng nhủ thầm trong đầu:

- “Trên đời này sao lại có một gã trơ tráo, mặt dạn mày dày như vậy nhỉ?” Ý niệm đó trôi qua tâm thức nàng, Á Di nhìn lại Phụng Tiên:

- Dương huynh, muội không thể đứng ở đây được nữa.

Phụng Tiên mỉm cười:

- Nàng nên chấp nhận sự bức tức khi đã quyết định đi theo với Cao Thọ.

- Nhưng hấn càng lúc càng...

Nàng bỏ lửng câu nói giữa chừng, rồi nói:

- Muội không thích đứng ở đây để làm cái đích cho hấn bêu rếu.

Á Di buông tiếng thở ra, chỉ về phía táng cây đại thụ xa xa, nói:

- Huynh và muội đến đó đi.

Phụng Tiên lúng túng nói:

- Để Cao Thạ ở đây một mình à? Ta sợ

Á Di hỏi:

- Huynh sợ gì?

- Vô Ảnh Phi Tiên Nhạc Tùng Cương.

Á Di gắt giọng nói:

- Tự Cao Thạ chuốc lấy cái khổ cho hần. Hần biết Dương huynh chú nhãn đến hần, bảo hộ cho hần, nên càng lúc hần càng làm tới. Huynh hãy để im, mặc hần, tự khắc hần sẽ có sự thay đổi trong lối hành xử, kính trọng huynh hơn.

- Phụng Tiên sợ Vô Ảnh Phi Tiên

- Huynh đừng quá lo lắng cho hần có được không? Dù sao thì Cao Thạ cũng chỉ là Hắc đạo vô sỉ, không đáng để Dương huynh quan tâm.

Cao Thạ từ dưới suối nói vọng lên:

- Hê Hai người nói rù rì gì vậy? Bộ hai người đang bàn thảo với nhau về nhân dạng của Cao Thạ à? Á Di, nếu như muốn bàn thảo thì phải chiêm ngưỡng dung mạo, thể pháp của Cao Thạ trước đã chứ. Nàng đâu có thấy mà bàn thảo với Dương huynh.

Á Di gắt giọng nói:

- Á Di và Dương huynh không bàn gì đến Cao huynh cả.

- Ta nghe rõ hai người nói đến ta. Hê nàng đừng có bắt chước Dương huynh đó.

Dương huynh ở dơ thì còn có thể chịu nổi còn nàng Cao Thạ chắc lười:

- Còn nàng nếu không tắm không chườm lại biến thành đôi giày của Cao Thạ lắm đấy.

Á Di nhìn Phụng Tiên, gắt gỏng nói:

- Á Di không thể nghe những lời nhơ nhuốc của Cao huynh.

Nàng nói rồi nắm tay Phụng Tiên kéo đi về phía táng cây đại thụ. Phụng Tiên hơi miễn cưỡng, nhưng rồi cũng bước theo chân Á Di.

Cao Thạ nói:

- Hê hai người định bỏ ta ở đây một mình à?

Mặc cho Cao Thạ nói, Á Di vẫn lôi Phụng Tiên về phía táng cây đại thụ để không phải nghe những lời của Cao Thạ. Hai người đó đi rồi, Cao Thạ mới dựa lưng vào một tảng đá, khoanh tay trước ngực như thể chờ đợi ai đó.

Cao Thạ không phải chờ đợi lâu.

Vô Ảnh Phi Tiên từ sau một hốc đá bước ra. Y tiến đến trước mặt Cao Thạ, nhìn chàng lướt, nói:

- Thiếu gia biết mình phải chết chứ?

Cao Thạ nhìn Vô Ảnh Phi Tiên. Hàm râu quặp của gã đập vào mắt chàng.

Cao Thạ từ tốn nói:

- Tất nhiên Cao Thạ biết mình chắc chắn sẽ phải chết rồi. Nhưng trước khi chết thì cần giải quyết những thắc mắc trong đầu mình.

Cao Thạ mỉm cười nói tiếp:

- Nhạc lão biết vì sao Cao Thạ chọn dòng suối này để tắm, và nói nhảm nói cuội để đuổi Dương Phụng Tiên và Trương Á Di đi chứ? Chẳng qua Cao Thạ chỉ chờ Nhạc lão đến lấy mạng thôi.

Vô Ảnh Phi Tiên cau mày:

- Thiếu gia chờ Nhạc mỗ đến lấy mạng à?
- Không chờ thì làm gì ở đây. Bộ lão nghĩ Cao Thạ thích tắm trong dòng suối lạnh này lắm à?
- Được, Nhạc mỗ sẽ chịu theo ý người.

Cao Thạ khoát tay:

- Khoan! Trước khi Nhạc lão lấy mạng Cao Thạ thì hãy cho Cao Thạ biết một vài điều.
- Nhạc mỗ sẽ trả lời tất cả những câu hỏi của thiếu gia.

Cao Thạ gật đầu:

- Tốt! Câu hỏi thứ nhất của Cao Thạ là Nhạc lão hẳn biết Cao Thạ là con của thánh cô tiên tử chứ?

Trùng Cương gật đầu:

- Biết
- Chính vì biết Cao Thạ là con của Thánh cô tiên tử nên tôn giá mới gọi Cao Thạ là thiếu gia. Điều đó chứng tỏ lão rất trọng mẫu thân.
- Nhạc mỗ lúc nào cũng trọng Thánh cô tiên tử.
- Còn trọng thất tôn giá còn tự nhận mình là người của Hắc đạo, giới hạ nhân trong con mắt của những Thượng đẳng nhân Bạch đạo.

Nhạc Tùng Cương im lặng.

Cao Thạ nhìn y.

Nhạc Tùng Cương ve hàm râu quặp. Y buông tiếng thở dài hỏi:

- Thiếu gia còn hỏi gì nữa không?
- Còn.

Cao Thạ nhìn thẳng vào mắt Nhạc Tùng Cương. Chàng nghiêm giọng nói:

- Nếu thật Nhạc lão còn nghĩ đến Thánh cô tiên tử, hãy trả lời thật cho Cao Thạ biết điều này.
- Thiếu gia cứ hỏi, Nhạc mỗ rất thành thật với thiếu gia.

Cao Thạ rít một luồng chân ngưng căng phồng lồng ngực rồi từ tốn nói:

- Nhạc lão tự ý truy sát Cao Thạ hay vì nguyên do nào khác?

Nhạc Tùng Cương lúng túng. Y miễn cưỡng nói:

- Vô Ảnh Phi Tiên Nhạc Tùng Cương đúng là không có ý truy sát thiếu gia.

Cao Thạ gật đầu:

- Cao Thạ tin như vậy. Chắc hẳn có một nguyên nhân khác buộc tôn giá phải lấy mạng Cao Thạ.

Nhạc Tùng Cương gật đầu.

Cao Thạ thở dài rồi nói:

- Nhạc lão đã bán mình.

Nhạc Tùng Cương sững sờ.

Cao Thạ nói tiếp:

- Vậy ai phái tôn giá truy sát Cao Thạ.

Vô Ảnh Phi Tiên Nhạc Tùng Cương lưỡng lự. Y buông tiếng thở dài, nhìn Cao Thạ, rồi từ từ thở ra như thể muốn bộc bạch với chàng qua tiếng thở dài đó. Nhưng tiếng thở ra của Vô Ảnh Phi Tiên Nhạc Tùng Cương còn đọng trên cửa miệng thì bất thành lình một ánh chớp bạc lướt vụt qua cổ họ Âu.

Ánh chớp bạc làm Cao Thạ lóa mắt. Khi chàng nhìn lại thì Vô Ảnh Phi Tiên vẫn đứng sững trên ghềnh đá nhưng cổ y xuất hiện một đường chỉ máu.

Cao Thạ ngập ngừng nói:

- Vô Ảnh Phi Tiên tôn giá

Lời của chàng như đánh động đến thần thức của Vô Ảnh Phi Tiên Nhạc Tùng Cương, khiến y rùng mình. Liền sau cái rùng mình đó thì thủ cấp của y cũng rơi tòm xuống dòng suối lạnh. Thủ cấp rơi xuống đất mà thân ảnh họ Nhạc vẫn đứng sững trên ghềnh đá như thể chôn chân xuống đất.

Máu từ cổ y trào ra chẳng mấy chốc đã nhuộm đỏ trang phục, rồi tuông xuống dòng suối lạnh.

Cái chết của Vô Ảnh Phi Tiên Nhạc Tùng Cương khiến Cao Thạ thừ người ra.

Mãi một lúc sau, chàng mới lấy được tinh thần, bước lên bờ vội vã vận lại trang phục.

Chàng nhìn về phía táng cây đại thụ, thấy Phụng Tiên và Trương Á Di vẫn còn đứng đó.

Cao Thạ nhìn quanh nhưng tuyệt nhiên chẳng thấy bóng người nào. Sát chiêu của kẻ dấu mặt đã sát tử Vô Ảnh Phi Tiên quả là có một không hai.

Một thứ sát chiêu mà Cao Thạ không thể nào tin được vào mắt mình, cho dù chàng là người chứng kiến.

Cao Thạ thét gọi Phụng Tiên:

- Dương huynh Á Di Hai người quay lại bên bờ suối. Phụng Tiên nhìn xác Vô Ảnh Phi Tiên Nhạc Tùng Cương, rồi nhìn Cao Thạ hỏi:

- Chuyện gì vừa xảy ra?

Phụng Tiên chỉ Nhạc Tùng Cương:

- Y đã bị mất đầu. Ai đã giết Nhạc Tùng Cương?

- Còn ai vào đây nữa.

Cao Thạ nói rồi chỉ xuống suối:

- Cao Thạ phiền huynh xuống dưới suối lấy thủ cấp của Vô Ảnh Phi Tiên lên dùm được không?

Phụng Tiên lưỡng lự:

- Sao ngươi lại không đi lấy.

- Việc lớn Cao Thạ đã làm. Việc nhỏ là Dương huynh chứ?

Cao Thạ nhướng mày.

Phụng Tiên miễn cưỡng bước xuống suối nhặt lấy thủ cấp của Vô Ảnh Phi Tiên Nhạc Tùng Cương.

Đặt thủ cấp xuống ngay dưới chân xác Nhạc Tùng Cương, Phụng Tiên nhìn Cao Thạ nói:

- Thủ pháp giết người của ngươi quả là lợi hại. Thế mà ta không nhận ra.

Cao Thạ kéo Dương Phụng Tiên đến bãi đất gần đó. Chàng chỉ bãi đất, nói:

- Chúng ta cùng hợp lực đào một cái huyệt nhé.

- Sao lại đào huyệt?

- Thì Cao Thạ là như vậy đó.

Nói rồi Cao Thạ tự tay bồi một mộ huyệt cho Nhạc Tùng Cương.

Phụng Tiên nhìn Cao Thọ bối đất nói:

- Người quái lạ thật.

Cao Thọ ngẩng lên nhìn Phụng Tiên:

- Có gì là quái lạ?

- Nếu ta là người, ta không làm chuyện rồi hời này.

- Cao Thọ thích những chuyện rồi hời.

Phụng Tiên thở ra rồi cùng với Cao Thọ đào huyết.

Bới xong một lỗ huyết đủ để lấp xác Nhạc Tùng Cương, Cao Thọ mới chôn xác họ Nhạc.

Chôn xong, chàng nhìn Phụng Tiên nói:

- Có làm như vậy thì người chết hoan hỷ và sẽ phù hộ cho người sống.

- Ý nghĩ xa vời.

- Nhưng lại rất gần đối với những Hạ đẳng nhân.

Hai người quay lại bên Trương Á Di.

Á Di nhìn Cao Thọ.

Phụng Tiên hỏi:

- Người đã dùng sát chiêu gì để lấy mạng Vô Ảnh Phi Tiên.

Cao Thọ chỉ vào miệng mình:

- Cổ nhân có câu, ngôn phong có kiếm đao. Chỉ cần Cao Thọ nói một hai câu thì Vô Ảnh Phi Tiên tự cắt ngay cái thủ cấp của mình.

Á Di lắc đầu:

- Thật là khó tin.

- Tin hay không tin thì sự thật vẫn hiển nhiên trước mắt Dương huynh và Á Di rồi.

Nói dứt câu, Cao Thọ buông tiếng thở dài: xem tại

Á Di quan sát chân diện chàng, từ tốn hỏi:

- Cao huynh đã nói cái gì mà khiến cho Nhạc Tùng Cương phải tự cắt đầu mình, huynh khỏi phải ra tay?

- Nói gì à?

Á Di gật đầu.

Phụng Tiên nhìn chàng:

- Người đã nói gì?

Cao Thọ ve cằm:

- Hai người muốn nghe không?

Phụng Tiên nhìn qua Á Di. Y khẽ lắc đầu.

Nhìn lại Cao Thọ, y nói:

- Thôi được rồi, người không cần phải giải trình, ta không muốn nghe đâu.

Cao Thọ nhìn lại Á Di:

- Còn Á Di.

Nàng lưỡng lự rồi lắc đầu:

- Á Di cũng không muốn nghe.

Cao Thọ mỉm cười, từ tốn nói:

- Thế mới tốt, những kẻ ngoại cuộc thì không nên tò mò nghe chuyện của người khác.

Phụng Tiên nói:

- Ta không phải là kẻ ngoại cuộc.

Cao Thọ quay sang nhìn Phụng Tiên, gượng cười nói:

- Hai người đã bỏ rơi Cao Thọ.

Nói rồi Cao Thọ chấp tay sau lưng, thả bước đi. Phụng Tiên kịp nghe tiếng thở dài của chàng.

Y vội vã bước theo Cao Thọ, gọi:

- Cao Thọ

Quay đầu nhìn lại Phụng Tiên, Cao Thọ hỏi:

- Huynh muốn nói gì?

- Ta bỏ đi như thế là có lỗi với người.

- Huynh không có lỗi gì đâu.

- Ta đã để người một mình đối mặt với Vô Ảnh Phi Tiên Nhạc Tùng Cương.

Cao Thọ gật đầu.

Phụng Tiên hỏi:

- Người biết Vô Ảnh Phi Tiên sẽ tìm đến giết người à?

- Thì y đã có ý truy sát Cao Thọ cơ mà.

- Người thật là khó hiểu.

- Có những chuyện còn khó hiểu hơn nữa.

Phụng Tiên chau mày hỏi:

- Ví như nửa hình xăm phần đầu của thiên long trên ngực trái của người.

- Hình xăm đó à? Ngay từ nhỏ Cao Thọ đã có rồi. Có lẽ mẫu thân hay phụ thân xăm cho Cao Thọ, gợi ý sau này Cao Thọ sẽ là rồng, hay là võ lâm minh chủ đó.

Phụng Tiên nhíu mày nhìn Cao Thọ:

- Ta cũng có nhưng thắc mắc tò mò về hình xăm đó.

- Vậy ư? Nó có gì khiến Dương huynh thắc mắc nào?

- Sao lại chỉ xăm có nửa con rồng. Lại chỉ có phần đầu mà thôi.

- Có gì mà thắc mắc long ẩn, long hiện đấy mà. Hoặc ngực của Cao Thọ không đủ chỗ để xăm cả một con long.

- Ai cũng có thể nói được như người. Thế người có nghĩ rằng còn nửa phần đuôi của con rồng ở đâu không?

Cao Thọ nhíu mày:

- Ở nửa phần đuôi à

Phụng Tiên gật đầu.

Cao Thọ gãi đầu:

- Nửa phần đuôi rồng có lẽ mẫu thân hay phụ thân quên xâm mất rồi. Hoặc có tồn tại đâu đó trong ký ức của Cao Thạ.

Chàng nhìn Phụng Tiên, hóm hỉnh cười, nói:

- Nếu như huynh thất mắt nửa phần đuôi đó ở đâu thì thử đi tìm dùm Cao Thạ xem.

Chắc nó tồn tại đâu đó trong cuộc đời này.

- Ta không nghĩ như người. Nếu nửa phần đuôi của con rồng chỉ có trong ký ức thì nó vĩnh viễn không tồn tại trong cõi đời này Vĩnh viễn không tồn tại.

Giọng nói của Phụng Tiên vừa khe khẽ vừa lạnh lùng khiến Cao Thạ phải sửng sốt, buột miệng hỏi:

- Dương huynh sao vậy?

Phụng Tiên khoát tay:

- Ta không có gì cả.

Phụng Tiên nghiêm giọng nói:

- Giờ thì chúng ta sẽ đi đâu.

- Đến nơi cần phải đến cũng không xa nơi này đâu.

.....:) GÓP Ý (tangthuvie/forum/showthread.php?t=85492) tại đây :)

16. Chương 16 : Hận

Chương 16: Hận

Cao Thạ bước đến trước cửa tòa thạch lâu bằng đá với màu đen hắc ám.

Một tiếng quạ kêu cất lên khi Cao Thạ vừa ôm quyền toan lên tiếng. Tiếng quạ kêu buộc chàng phải đảo mắt nhìn quanh, rồi quay lại nhìn sau lưng mình.

Phụng Tiên và Á Di vẫn đứng sau lưng chàng.

Cao Thạ quay lại:

- Hai người không sợ chứ?

Phụng Tiên nói:

- Chẳng có gì để sợ cả. Ngọc diện tử sát không biết sợ.

- Dương huynh biết đây là tòa lâu gì không?

- Hắc lâu.

- Hắc lâu tòa lâu của một hắc đạo ma nhân đã từng là sát nhân vương đó. Huynh không sợ à?

- Ta thích có một đối thủ như người nói.

Cao Thạ mỉm cười:

- Trước đây có thể Mục Nhân Sử Khiển là đối thủ của Dương huynh Nhưng bây giờ thì không rồi.

- Tại sao bây giờ lão không phải là đối thủ của ta.

- Võ công đã bị phế bỏ thì đâu còn là cao thủ hắc đạo để giao thủ với Dương huynh.

Nói như thế để Dương huynh biết, đừng có giở thói ơ đừng có thượng cẳng tay, hạ cẳng chân, giở sát chiêu giết lão làm gì. Huynh hiểu ý Cao Thạ nói chứ?

Cao Thạ nhìn lại Hắc lâu, ôm quyền lớn tiếng nói:

- Mục tiền bối, có Cao Thạ, hậu nhân của Thánh cô tiên tử đến tham kiến người.

Ồ cửa tò vò dịch mở, một bộ mặt xương xấu nhô ra:

- Người nói người là người của Thánh cô tiên tử à?

- Nếu không phải là hậu nhân của Thánh cô tiên tử thì văn bối đâu tìm đến đây.

- Lời nói của tiểu tử có gì chứng minh không?

- Tất nhiên là có rồi.

Cao Thạ cầm lấy sợi dây có mặt ngọc thạch chìa đến trước mặt Mục Nhân Sử Khiển:

- Tiền bối nhận ra sợi dây có mặt ngọc thạch này chứ.

Ngay lập tức thạch môn dịch chuyển. Cao Thạ dậm bước qua thạch môn thì Phụng Tiên cản lại:

- Ta đi với người.

Cao Thạ nhìn Phụng Tiên:

- Dương huynh lo cho tiểu đệ à?

- Ta không muốn để người một mình nữa.

- Đây là hắc lâu, tòa lâu này của một cao nhân Hắc đạo.

- Người Hắc đạo cũng có thể giết người.

- Thịnh tâm của Dương huynh lo lắng cho Cao Thạ khiến Cao Thạ xúc động quá.

Không biết Mục Nhân Sử Khiển có đồng ý cho Dương huynh vào không?

- Lão không thể cản được khi ta đã muốn.

- Được, để Cao Thạ hỏi lão xem.

Cao Thạ lớn tiếng nói:

- Sử tiền bối, Ngọc diện tử sát Dương Phụng Tiên muốn cùng văn bối vào tham kiến tiền bối.

Mục Nhân Sử Khiển rống lên:

- Không Không lão phu chỉ tiếp một mình người thôi. Không ai được vào đây cả.

Cao Thạ nhìn lại Phụng Tiên:

- Dương huynh nghe lão tiền bối hét rồi chứ?

Phụng Tiên bước đến ngang với Cao Thạ:

- Lão cản Dương mỗ được không?

Lời còn đọng trên miệng Phụng Tiên thì thạch môn từ từ dịch chuyển toan đóng lại.

Cao Thạ khoát tay:

- Sử tiền bối khoan đóng cửa.

Thạch môn ngừng dịch chuyển.

Cao Thạ nhìn lại Phụng Tiên ôn nhu nói:

- Lão tiền bối đã không muốn tiếp Dương huynh thì Dương huynh cũng đừng ép người ta.

Nếu biết kính bá nhân một bước thì bá nhân sẽ nhường lại Dương huynh một trượng.

Cao Thọ mỉm cười nói:

- Huynh không nên để Trương Á Di ở đây một mình. Nữ nhân dần bước vào chốn giang hồ bụi bặm, chẳng tốt chút nào.

Nói rồi Cao Thọ đi thẳng đến Thạch môn. Chàng hơi chần chừ một chút rồi bước vào Hắc lâu. Thạch môn đóng ngay lại khi Cao Thọ bước vào trong.

Phụng Tiên đứng bên ngoài Hắc lâu mà cảm thấy bồn chồn, bất an.

Á Di bước đến bên y:

- Dương huynh lo cho hấn à?

- Một mình Cao Thọ đi vào Hắc lâu, ta không yên lòng.

- Có gì huynh lại lo lắng cho hấn. Nếu hấn tự đi tìm cái chết thì tự lo cho bản thân mình.

Phụng Tiên nhìn Á Di:

- Nàng đừng nói với ta những lời như vậy.

Giọng nói của Phụng Tiên có vẻ nhạt nhẽo, khiến cho Trương Á Di không khỏi sượng sùng.

Nàng im lặng khoanh tay trước ngực.

Phụng Tiên không màng đến vẻ mặt sượng sùng của Trương Á Di, nhìn về phía Thạch môn Hắc lâu với vẻ bồn chồn lo lắng chờ đợi.

Hai tai Phụng Tiên chợt giật nhẹ một cái. Y từ từ quay mặt nhìn lại sau lưng mình như thể vừa phát hiện điều gì đó. Đôi thần nhãn của Phụng Tiên rơi vào bóng tối, nơi có cây nhân thọ khổng lồ.

Y trầm giọng nói:

- Các hạ sao lại ẩn núp nơi đó làm gì? Hãy bước ra đây.

Từ trên táng cây nhân thọ khổng lồ, một người vận bạch y, che mặt cũng bằng vuông lụa trắng, với khinh thuật tợ như cánh én, lướt đến bên Phụng Tiên.

Hai đạo phách không chuông do bạch y nhân phát tán chia làm hai đường thượng và hạ công thẳng đến Phụng Tiên. Đối phương bất ngờ tập kích, nhưng Phụng Tiên vẫn không một chút nao núng, hay dè chừng, mà đứng song thủ đỡ thẳng lấy hai đạo phách không chuông của bạch y nhân.

Chuông đối chuông tạo ra một thứ âm thanh như sấm động ngay trước tòa Hắc lâu.

- Âm

Đón thẳng một chuông của bạch y nhân, Phụng Tiên không hề tỏ ra yếu thế mà ngược lại còn hơn hấn đối phương nhiều bậc. Y chỉ hơi thối về sau nửa bộ, trong khi bạch y nhân phải bật ngược trở lại. Nhưng bằng một thế “Hoài Long Hoán Bộ”, bạch y nhân lộn một vòng.

Hai đạo ám tiễn thoát ra từ hai ống tay áo của bạch y nhân, bắn xẹt đến tâm tinh của Phụng Tiên.

Phụng Tiên gắt giọng nói:

- Người chưa phải là đối thủ của Ngọc diện tử sát Dương Phụng Tiên.

Vừa nói Phụng Tiên vừa phóng hai đạo chỉ khí phá công hai chiếc ám tiễn của đối phương.

- Chát Chát

Hai chiếc ám tiễn cắm vào hai đạo chỉ khí của Phụng Tiên bị bắn ngược trở lại bạch y nhân. Bạch y nhân không dám bắt lại hai chiếc ám tiễn đó, như thể y đã biết đối phương của mình không phải tầm thường. Bạch y nhân lạng người, bằng một bộ pháp thần kỳ né tránh hai đạo ám tiễn do mình phóng ra.

Vừa tránh được hai đạo ám tiễn của Phụng Tiên, bạch y nhân đảo bộ toan thoát đi.

Phụng Tiên đoán ngay được ý của đối phương, liền thi triển khinh công kỳ tuyệt bằng qua đầu của bạch y nhân, án ngữ chặn đường y. Phụng Tiên giang rộng hai tay chắn ngang đường tẩu thoát của bạch y nhân, gần giọng nói:

- Người là ai?

Bạch y nhân đứng thừ ra rồi đôi mắt hần học vào Phụng Tiên.

Phụng Tiên lập lại lần nữa:

- Người là ai?

Đến lúc này bạch y nhân mới lên tiếng:

- Người không cần biết.

- Người có thể dùng chiếc khăn lụa mỏng manh đó mà che được mắt của bốn thiếu gia sao. Bốn thiếu gia sẽ lột chiếc khăn lụa để xem người là ai.

Phụng Tiên vừa nói vừa lắc vai lướt đến. Y vỗ thẳng một trảo vào mặt bạch y nhân.

Chớp thấy trảo công của Phụng Tiên, bạch y nhân bèn sà bộ né tránh.

Phụng Tiên cười khẩy rồi nói:

- Người tiêu rồi.

Cùng với lời nói đó, Phụng Tiên bất ngờ chuyển trảo qua chưởng phạt ngang qua ngực bạch y nhân.

Bạch y nhân hốt hoảng thối lùi nửa bộ. Y chưa kịp trụ chân thì nhận ngay một cước của Phụng Tiên vào vùng thượng đặng.

- Bình.

Hứng trọn một cước của Dương Phụng Tiên, bạch y nhân bắn ngược về sau những bốn trượng, ngã xuống đất.

Phụng Tiên lắc đầu.

Bạch y nhân bất ngờ đứng phắt dậy, dựng chưởng vồ tới Phụng Tiên bất kể đến sự an nguy của mình. Sự cứng rắn và quyết liệt của bạch y nhân khiến Phụng Tiên thoát lúng túng, nhưng rồi cũng dễ dàng né tránh chưởng kinh của đối phương.

Phụng Tiên nói:

- Người muốn chết.

Cùng với lời nói đó một ánh chớp bạc sáng ngời vụt thoát ra ngay trên hữu thủ của Dương Phụng Tiên. Ánh chớp bạc chẳng khác nào một lưỡi tầm sét cắt tiện đôi tay của bạch y nhân ra khỏi thể pháp y.

Bạch y nhân loạn choạng tháo lui kéo theo hai vòi máu rướ đỏ thắm mặt đất.

Phụng Tiên dịch bước đến hai bộ, trảo công nhanh như cắt vươn ra trộp lấy chiếc khăn lụa che mặt của bạch y nhân. Chân diện của Đặng Chi lộ lộ đập vào mắt Phụng Tiên.

Phụng Tiên cau mày:

- Là lão à?

Sắc diện của Đặng Chi tái nhợt, tái nhợt. Mồ hôi rịn ra khắp người lão. Lão nhìn Phụng Tiên gần như không chớp mắt.

Phụng Tiên hỏi:

- Sao lão có thể thoát khỏi Quỷ cốc Mộc Nhai.

Đặng Chi rít giọng nói với Phụng Tiên:

- Ngọc diện tử sát, ta tiếc không giết được ngươi. Nhưng nếu ngươi gặp Cao Thọ thì hãy nói với gã gã hãy tự kết liễu mình đi. Cao Thọ phải chết.

Nói dứt câu Đặng Chi dậm mạnh hai chân, thể pháp như cánh chim én lao thẳng vào vách Hắc lâu.

- Bốp

Đầu của lão Đồng vỡ toang. Lão rơi xuống đất chẳng khác nào một trái chín bị rụng khỏi cành.

Phụng Tiên toan bước đến bên xác Đặng Chi thì Thạch môn mở ra. Cao Thọ từ trong Hắc lâu, khoan thai bước ra ngoài. Chàng vừa bước ra vừa nói:

- Chúng ta sẽ lại đi tiếp thôi.

Bất chợt Cao Thọ đứng lại, chàng sửng sờ khi thấy hiện trạng trước mắt. Chàng nhìn Phụng Tiên nói:

- Có chuyện gì vậy? Có người hành thích Dương huy nh à?

Á Di lên tiếng:

- Một lão già tự đi tìm cái chết.

Phụng Tiên miễn cưỡng nói:

- Ngươi không nên biết lão già đó là ai thì hay hơn.

Cao Thọ chau mày, tiến về phía thi thể của Đặng Chi.

Phụng Tiên gọi giật lại:

- Cao Thọ, ta nghĩ ngươi không nên biết người này.

Lời của Phụng Tiên càng khiến Cao Thọ thêm tò mò. Chàng bước nhanh đến bên thi thể của lão Đặng. Chân diện đau đớn với những nét khổ sở của Đặng Chi đập vào mắt Cao Thọ. Hai vai cụt lẳng chẳng còn tay của lão khiến Cao Thọ mất cả thần thức, đứng lạng người. Mãi một lúc, chàng mới có thể nói được:

- Đặng thúc phụ Đặng thúc phụ.

Cao Thọ quỳ sụp xuống bên xác Đặng Chi. Chàng ôm cứng lấy cả thi thể còn chút hơi ấm của lão:

- Đặng thúc phụ, sao lại thế này? Thúc phụ, sao thúc phụ lại chết thảm như thế này? Ai đã giết thúc phụ? Tại sao thúc phụ phải chết đau đớn quá vậy?

Nỗi đau càng lúc càng dâng tràn lên che mất cả thần thức lẫn suy tư của Cao Thọ.

Chàng ngẩng mặt lên gào lớn:

- Trời ơi!

Tiếng thét của chàng lồng lộng như muốn xé toạt cả màn đêm yên tĩnh và rờn rợn của tòa Hắc lâu. Tiếng thét của Cao Thọ đập vào tai của Phụng Tiên lẫn Trương Á Di khiến hai người phải giật mình thót ruột.

Cao Thọ đứng lên từ từ nhìn lại Phụng Tiên:

- Ngươi.

Phụng Tiên bặm môi thở ra nhìn Cao Thọ.

Phụng Tiên miễn cưỡng nói:

- Ta không có ý giết lão.

- Chính ngươi đã xuống tay giết thúc phụ của ta.

- Ta đã chặt hai tay của lão, nhưng ta không có ý giết lão Đặng của ngươi đâu.

Mặc cho Phụng Tiên phân bua, giải bày, cơn cuồng nộ của Cao Thọ vẫn cứ sôi sùng sục trong kinh mạch chàng. Hai mắt Cao Thọ đỏ au, thậm chí hình như khói muốn tỏa ra bởi cơn cuồng nộ dữ dội trong tâm thức chàng. Cao Thọ gào lên:

- Phụng Tiên, Cao Thọ này không lấy mạng người tể cho thúc phụ thì sao có thể sống được trên cõi đời này.

Cao Thọ vừa hét vừa lao thẳng đến Dương Phụng Tiên bất kể bản thân chàng không phải là đối thủ của y. Trước sự cuồng nộ điên loạn của Cao Thọ, Phụng Tiên chỉ biết né tránh những chiêu thức loạn xạ chẳng ra chiêu ra thức của Cao Thọ. đọc truyện mới nhất tại .

Cao Thọ tấn công không ngừng, hết chiêu, rồi quyền, hết quyền đến cước, thậm chí nhảy xổ vào Phụng Tiên, nhưng tuyệt nhiên chẳng thể nào chạm được vào chéo áo của đối phương.

Khi thấy Cao Thọ xuất thủ, lúc đầu Phụng Tiên còn lo lắng và hồi hộp, nhưng lần hồi nhận ra đối phương chẳng có chút chiêu công nào. Thậm chí như một kẻ đánh bừa, chỉ biết đánh mà chẳng hề biết vận chuyển nội lực.

Dương Phụng Tiên vươn trảo thộp lấy cổ hầu của Cao Thọ.

Sắc diện Cao Thọ tái nhợt tái nhợt, thở hồng hộc, với mồ hôi tuông ướt đầm mặt, nhưng vẫn toát ra sức mạnh hùng hực của sự căm hờn. Cao Thọ rít giọng nói:

- Ta không giết người không phải là người.

Lời vừa dứt trên môi Cao Thọ thì Phụng Tiên tát ngay một cái thật mạnh vào mặt Cao Thọ.

- Bốp.

Lãnh trọn một cái tát của Dương Phụng Tiên, mắt Cao Thọ nẩy đom đóm, thậm chí mũi cũng chảy máu.

Phụng Tiên gần giọng nói:

- Người đừng nói càn. Bổng thiếu gia muốn giết người lúc nào cũng được. Lấy mạng người ta nghĩ còn dễ hơn trở bàn tay. Muốn lấy mạng người đâu phải dễ, mà phải tự lượng vào sức của mình.

Á Di lên tiếng:

- Dương huynh hãy để Cao Thọ cho Á Di.

Phụng Tiên gầm mặt lên như hổ dữ trong cơn cuồng nộ:

- Im

Sự phẫn nộ bất ngờ của Phụng Tiên khiến Á Di sượng sùng đứng thừ ra với vẻ mặt đỏ bừng.

Phụng Tiên nhìn lại Cao Thọ:

- Người còn muốn lấy mạng Dương Phụng Tiên này không.

- Cao Thọ thề sẽ giết người.

- Bốp

Nhận thêm một cái tát thẳng tay của Dương Phụng Tiên, Cao Thọ té ngã ra sau. Chàng ngồi thừ ra dưới mặt đất chẳng thể nào gượng dậy nổi. Mặc dù không gượng đứng lên nổi, nhưng Cao Thọ vẫn không mất đi sắc nét phẫn nộ đầy sát khí trên gương mặt mình.

Cao Thọ gần giọng nói:

- Người giết thúc phụ của ta.

Phụng Tiên hừ nhạt rồi nói:

- Đúng! Ta giết thúc phụ của người. Nhưng người muốn giết ta trả thù thì phải tự lượng sức mình chứ. Bản thân người như vậy đâu phải là đối thủ của Dương Phụng Tiên này. Muốn giết ta, người phải khổ công rèn luyện võ công, nhưng e rằng kiếp này người chẳng có cơ hội thực hiện được điều đó, ngược lại chỉ có Phụng Tiên giết người mà thôi.

Thở ra như muốn trút những u uẩn trong lòng mình, Dương Phụng Tiên nói tiếp:

- Người nên giữ thân phận mình trước khi quá muộn để nhận ra thân phận hạ nhân thấp hèn của mình.

Phụng Tiên noi rồi vung tay một cái. Từ ống tay áo Phụng Tiên, một món ám tiễn hình sao, cắt ra nhanh tợ ánh tinh xa ghim thẳng vào búi tóc của Cao Thạ.

- Phụng Tiên nói:

- Ta cảnh cáo ngươi nếu lần sau ngươi còn ngông cuồng, bất kể đến bản thân vô dụng và thấp kém của mình thì chiếc ám tiễn tinh sa sẽ xuyên thẳng vào tam tinh ngươi.

Hai cánh mũi và hai hàm răng của Cao Thạ nghiêng chặt lại như thể nén lại, nuốt từng lời của Phụng Tiên vào trong tâm tưởng mình, đang biến nó thành ngọn lửa căm hờn.

Phụng Tiên thả bước đến bên Cao Thạ.

Y chìa tay đến trước mặt Cao Thạ:

- Ta kéo ngươi đứng lên.

Cao Thạ gương cười giả lả nói:

- Dương huynh kéo Cao Thạ đứng lên à?

- Hay ngươi tự đứng lên một mình.

- Tất nhiên Cao Thạ rất cần sự giúp đỡ của Dương huynh.

Vừa nói Cao Thạ vừa nhóm người lên, tay từ từ đưa đến trước. Cao Thạ nhìn Phụng Tiên gần như không chớp mắt. Bất thình lình Cao Thạ chồm tới, ôm ghì lấy chân Phụng Tiên.

Vừa ôm chân Phụng Tiên, Cao Thạ vừa áp miệng mình vào bắp vế của y ngoạm chặt.

Phụng Tiên rống lên một tiếng:

- A

Cùng với tiếng rống đó, Phụng Tiên vồ chưởng xuống lưng Cao Thạ.

- Bình

Nhận trọn một chưởng của Phụng Tiên, Cao Thạ nằm duỗi dài ngay xuống đất như một cái xác không hồn. Phụng Tiên ôm lấy bắp đùi rút lên:

- Ngươi dám cắn ta Tên hạ nhân thú vị tha này.

Vừa nói Phụng Tiên vừa toan vồ tiếp một chưởng vào ót Cao Thạ, nhưng chợt dừng lại.

Cao Thạ chỗi tay từ từ ngồi lên, hai bên khóe miệng xuất hiện hai vết máu đỏ ửng.

Sắc mặt tái nhợt tái nhợt như người sắp chết, nhưng uy nhân vẫn toát ra sắc thần hùng hực.

Phụng Tiên nhìn Cao Thạ. Hai người đối nhãn nhìn nhau, nhưng lần này kẻ phải rợn người gai cột sống chính là Phụng Tiên.

Phụng Tiên gằn giọng nói:

- Ngươi còn trò nào hạ lưu hơn nữa không?

- Ngươi có đau lắm không?

- Ngươi như con chó điên cắn bừa. Nếu ta không nghĩ đến chút tình đối với ngươi thì ngươi đã tán mạng rồi.

- Thế tại sao ngươi không xuống tay lấy mạng ta đi.

- Ngươi đừng nghĩ đang mang trọng trách của nghĩa phụ là ta không giết ngươi. Thật ra ta có quyền lấy mạng ngươi bất cứ lúc nào và nghĩa phụ sẽ không quả trách ta đâu.

Hừ lạnh một tiếng, Phụng Tiên nói:

- Cao Thạ, ngươi có hận ta thì cũng phải trui rèn bản lĩnh võ công của mình như một đại cao thủ đỉnh thiên lập địa, rồi cùng ta giao thủ một trận sinh tử. Chứ có đâu lại dụng đến trò hạ lưu như chó cắn cắn vậy.

- Ta đánh không lại người, thì ta cần người. Dù sao Cao Thọ cũng để lại cho người một cái dấu, tổng tiền thúc phụ của ta.

Cao Thọ từ từ đứng lên. Chàng nhìn Phụng Tiên, nói:

- Người muốn ra tay giết ta ư? Xin mời cứ tự nhiên.

- Chưa đến lúc người phải chết. Người nên nhớ, ngoài lão Đặng thúc phụ của người thì còn nhiều người khác đang ngóng chờ người đó. Họ sẽ còn chết thê thảm hơn, một khi người không thực hiện được sứ mạng nghĩa phụ giao cho người.

Cao Thọ bóp hai bàn tay lại, tạo ra những âm thanh canh cách. Âm thanh đó đập vào thính nhĩ của Phụng Tiên khiến y phải cau mày nói:

- Muốn trả thù hãy trả thù như một anh hùng hảo hán.

Nói dứt lời, y quay bước trở lại bên Trương Á Di.

Cao Thọ cắn răng vào môi dưới đến tóe máu. Chàng nhìn Phụng Tiên và Á Di như muốn nuốt trọn vào hai con người của mình rồi mới bỏ đi đến bên xác của Đặng Chi.

Cao Thọ quỳ xuống bên xác lão, khấn nhỏ:

- Đặng thúc phụ! Hãy đi đi hiền diệt sẽ tiếp nhận cái chết của thúc phụ như ngọn bão lửa hung đúc mình đi tiếp con đường phải đi. Đi đến cùng, và có thể đi bằng máu bằng thịt.

17. Chương 17 : Làm Việc Bí Ẩn

Chương 17: Làm Việc Bí Ẩn

Ngồi trong Lưu gia tửu điểm, Cao Thọ nhìn qua bên Nam sơn tửu gia. Bên đó thật nhộn nhịp với không khí phát chấn khuynh đảo.

Kể từ lúc rời Hắc lâu đến Hàng Châu, chàng không hề thốt nửa lời với Phụng Tiên và Á Di. Cao Thọ gần như cắt rời với hai người đó bằng sự im lặng lạnh lùng của mình.

Cao Thọ đứng lên gọi gã chủ quán.

Gã chủ quán hồi hã bước đến:

- Công tử có điều chi chỉ giáo cho tiểu nhân.

- Văn bối nào dám chỉ giáo chủ quán, mà chỉ mạn phép hỏi người tổ chức buổi phát chấn bên Nam Sơn tửu gia là ai vậy?

Gã chủ quán khúm núm nói:

- Dạ công tử chắc ở xa mới đến.

Cao Thọ gật đầu:

- Đúng rồi, tại hạ từ xa đến.

Gã rặn một nụ cười sỏi sỏi rồi nói:

- Cuộc phát chấn bên Nam Sơn tửu gia là Lưu Tuyết Liên tiểu thư ạ. Cứ đúng ngày rằm là tiểu thư mở cuộc phát chấn ở đây.

- Lưu tiểu thư là người rộng lượng như vậy à? Hẳn tiểu thư là một thiên kim lá ngọc cành vàng.

- Ở Hàng Châu ai cũng biết Lưu tiểu thư. Nhất là những kẻ thất cơ lỡ vận.

Cao Thọ đứng lên ôm quyền nói:

- Đa tạ chủ quán đã chỉ giáo.
- Không có chi không có chi.

Gã chủ quán đi vào trong. Cao Thọ toan bỏ đi thì Phụng Tiên gọi lại:

- Người đi đâu?

Cao Thọ nhún vai:

- Cao Thọ này biết người không cần phải phô trương. Ta cũng không bỏ trốn đâu mà người sợ. Trong tay giới Bạch đạo các người còn giữ những vị đại thúc của ta mà.

Cao Thọ rời Lưu gia tửu điểm đi thẳng qua bên kia đường. Phụng Tiên miễn cưỡng bước theo chàng. Hai người vừa nhập vào dòng người đông đúc đứng trước cửa Nam Sơn tửu gia thì một gã đồng tử len vào giữa hai người.

Gã đồng tử len vào hai người, rồi lại len nhanh vào đám đông mất dạng.

Phụng Tiên như thể có linh cảm điều gì đó vừa xảy ra, vội đặt tay vào thắt lưng mình. Y phát hiện chiếc túi tiền ngân lượng đã không cánh mà bay từ bao giờ.

Phụng Tiên buột miệng nói:

- Đây...

Tiếng thốt của Phụng Tiên buộc Cao Thọ nhìn sang:

- Người nói cái gì vậy?
- Ta bị kẻ gian lấy mất túi tiền rồi.

Cao Thọ nhướng mày:

- Thế ư? Kẻ gian nào đó cũng biết nhìn người đó.

Phụng Tiên chau mày nhìn Cao Thọ.

Y suy nghĩ rồi nói:

- Đích thị là tên tiểu tử vừa mới chạm vào ta.
- Ở Hàng Châu này tiểu tử nhiều lắm, người đừng tìm kiếm mắc công.

Cao Thọ nói rồi len qua đám đông. Phụng Tiên buông tiếng thở dài đi theo chàng. Hai người đến được cửa tòa Nam Sơn tửu gia gặp hai gã gia nô lực lưỡng chặn đường.

Một gã nói:

- Nhị vị công tử cần phát chẩn thì hãy xếp hàng chờ đến lượt mình.

Cao Thọ nói:

- Vị đại ca đây cần phát chẩn chứ tại hạ thì không.

Chàng vừa nói vừa lấy xấp ngân phiếu hai trăm lạng kim lượng ra.

Cao Thọ vừa phe phẩy xấp ngân phiếu vừa nói:

- Bốn thiếu gia muốn vào gặp Lưu tiểu thư.

Vừa nói Cao Thọ vừa nhìn qua vai hai gã gia nô. Chàng chau mày sững sờ khi thấy một thiếu nữ với nhan sắc cực kỳ xinh đẹp đập vào mắt mình.

Trong bộ bạch y, trông nàng chẳng khác nào một tiên nữ giáng trần.

Cao Thọ reo lên:

- Hê Lưu tiểu thư.

Vừa nói chàng vừa lách qua hai gã gia nhân đi thẳng vào tòa Nam Sơn tửu điểm.

Phụng Tiên cũng bước theo Cao Thạ vào trong. Hai người đi thẳng một mạch đến trước mặt Lưu Tuyết Liên.

Cao Thạ mỉm cười ôm quyền nói:

- Tại hạ là Cao Thạ, được biết tiểu thư là người rộng lượng, thường hay phát chẩn cứu tế những người thất cơ lỡ vận nên tìm đến gặp tiểu thư.

Lưu Tuyết Liên nhìn chàng, từ tốn nói:

- Việc làm của Tuyết Liên là việc nhỏ, không đáng để công tử quan tâm

- Tiểu thư nói vậy chứ, người ta chỉ bo bo giữ của, khó ai có được tấm lòng bao dung quảng đại như tiểu thư.

Cao Thạ chỉ qua Phụng Tiên:

- Vị đại gia này đây là bậc Thượng đẳng nhân, kim lượng biết bao nhiêu mà kể. Nên có ý thỉnh nhờ tại hạ dẫn qua để trao cho tiểu thư chút kim lượng đăng cầu phúc.

Tuyết Liên nhìn qua Phụng Tiên:

- Công tử có lòng như thế, Tuyết Liên thay mặt mọi người tiếp nhận lòng thành của công tử.

Phụng Tiên bối rối:

- Ô...

Cao Thạ nói:

- Dương huynh sao lại đứng ngăn ra như vậy. Huynh nói qua đây để đóng góp với Lưu tiểu thư mà. Hay huynh lại tiếc kim lượng.

- Ta...

Cao Thạ chắc lưỡi:

- Thế mà cũng nói mình là bậc quảng đại, rộng lượng.

Cao Thạ nhìn lại Lưu Tuyết Liên:

- Tiểu thư, đừng nói với y nữa. Tại hạ biết rồi, y không muốn làm chuyện đại hỷ, công đức này đâu. Phàm những công tử mặt hoa da phấn, thượng đẳng nhân thì bủn xỉn như vậy đó.

Nghe Cao Thạ nói, sắc diện của Phụng Tiên đỏ rần. Y những tưởng như là có một gáo nước sôi tạt vào mặt mình.

Tuyết Liên nói:

- Dương công tử đây có tấm lòng là tốt rồi.

Cao Thạ mỉm cười:

- Tiểu thư nói rất đúng. Dương huynh của tại hạ có tấm lòng nhưng lại chẳng muốn mất kim lượng.

Chàng lấy xấp ngân phiếu của Phi Yến thiên trang đặt lên bàn:

- Tại hạ thay Dương huynh gởi tiểu thư số ngân phiếu hai trăm lượng, mong tiểu thư giúp dùm cho tại hạ.

- Công tử muốn Tuyết Liên giúp gì.

- Phát chẩn cầu siêu dùm cho tại hạ. Tại hạ dùng hai trăm lượng này để phát chẩn tạo đại phúc cầu siêu cho vong hồn của Đặng thúc phụ vừa bị người ta tống tiễn qua cõi hư vô.

Mong tiểu thư nhận lấy.

Tuyết Liên nhìn sững Cao Thạ:

- Công tử trao những hai trăm lạng.
- Số ngân lượng chẳng đáng đâu. Tại hạ chỉ có hai trăm lạng nhưng còn huynh đây thì có cả kho tàng, nhưng Phụng Tiên bậm môi, muốn nói nhưng lại không nói được.

Tuyết Liên nhu nhả nói:

- Công tử, Tuyết Liên xin nhận số ngân lượng này để phát chẩn ọi người.
- Đa tạ tiểu thư.
- Nếu công tử có thời gian thư thả, Tuyết Liên thỉnh công tử đến Đào hoa viên, để Tuyết Liên có dịp bồi tiếp.

Cao Thạ ôm quyền nói:

- Tại hạ rất sẵn lòng, nhưng lúc này chưa tiện. Khi nào rảnh tại hạ sẽ đến thăm tiểu thư.

Cáo từ !!

Cao Thạ mỉm cười với nàng rồi quay bước đi trở ra. Phụng Tiên buộc phải theo chân Cao Thạ.

Hai người quay trở lại Lưu gia tửu điểm. Vừa ngồi xuống bàn Phụng Tiên từ từ nói:

- Người biết ta đã bị mất túi tiền, còn nói ta hùn hạp phát chẩn để làm gì chứ.

Cao Thạ nhìn Phụng Tiên:

- Thế người có thấy Tuyết Liên là trang giai nhân tuyệt sắc không?

Phụng Tiên im lặng.

Cao Thạ nói:

- Im lặng là thừa nhận. Làm gì người không nhận ra Lưu Tuyết Liên là trang gia nhân tuyệt sắc, sắc nước hương trời.

Quệt mũi Cao Thạ nói tiếp:

- Lưu tiểu thư vừa đẹp, vừa độ lượng bao dung, lại có ngôn phong đức hạnh. Đúng là một trang mỹ nữ vẹn toàn với bốn chữ công dung ngôn hạnh. Phàm những nữ nhân như Lưu tiểu thư thì bất cứ nam nhân nào cũng phải tơ tưởng đến.

Cao Thạ niễn mặt nhìn Phụng Tiên:

- Người là một trang nam tử, vừa đẹp vừa có võ công, ta muốn người có cơ hội đến với nàng đó.
- Tại sao là ta mà không là người.
- Hê Ta có lòng tốt với người mà.

Á Di nhìn Cao Thạ.

Cao Thạ nhìn qua Á Di.

- Trương cô nương cũng nên giúp Dương Phụng Tiên nhé.

Á Di nhìn qua Phụng Tiên. Nụ cười mỉm hiện lên môi Cao Thạ.

Cao Thạ gọi gã chủ quán.

Gã chủ quán vội vã bước đến:

- Công tử cần sai tiểu nhân à?
- Tất nhiên cần tới chủ quán rồi.

Chàng chỉ bàn thức ăn và hảo tửu:

- Chủ quán tính đi, bao nhiêu tất cả.

- Dạ tính hết à?

Cao Thọ lắc đầu:

- Phân nửa ta tính, phân nửa của Dương công tử và Trương cô nương đây thì để hai người tự lo liệu.

Phụng Tiên cau mày:

- Cao Thọ, người biết mà...

- Dương huynh nói Cao Thọ biết gì?

- Túi tiền của ta đã bị người ta lấy rồi.

Cao Thọ nhướng mày:

- Chuyện đó thì ai biết được huynh có mất hay không. Còn kim lượng của Cao Thọ là kim lượng của giới hắc đạo, nó nhơ nhuốc lắm, không thể trả cho Dương huynh được. Hê, ngồi bên huynh còn có thiên kim tiểu thư của Phi Yến Thiên trang mà.

Á Di đỏ mặt.

- Á Di Á Di không đem theo kim lượng.

Cao Thọ buông một câu:

- Thế thì tốt quá.

Cao Thọ quệt mũi nói với chủ quán:

- Chỉ một lạng thôi à.

Cao Thọ lấy một nén bạc đặt vào tay gã chủ quán, rồi nói:

- Phần Cao Thọ, Cao Thọ tính. Còn nhị vị đây, chủ quán cứ tính họ.

Gã chủ quán nhìn lại Phụng Tiên.

Bắt gặp ánh mắt của gã chủ quán Lưu gia điểm, Phụng Tiên không khỏi sượng sùng.

Gã chủ quán cũng bối rối.

Phụng Tiên nói:

- Cao Thọ, xem như ta nợ người vậy.

Cao Thọ nhìn thẳng vào mắt Phụng Tiên:

- Người nợ ta rất nhiều. Có những món nợ người trả không nổi đâu. Thôi được, ta cho người nợ thêm một lần nữa.

Cao Thọ lấy thêm một nén bạc đặt vào tay gã chủ quán.

Gã chủ quán giả lả nói:

- Công tử thật hào phóng.

- Những gã hắc đạo như Cao Thọ hào phóng hơn những gã Bạch đạo hung tàn.

Chàng nói rồi đứng lên đi thẳng ra cửa Lưu gia điểm. Phụng Tiên buông tiếng thở dài. Y cùng với Á Di miễn cưỡng theo Cao Thọ.

Phụng Tiên hỏi:

- Bây giờ người đi đâu?

Cao Thọ nhìn Phụng Tiên:

- Ta sợ chỗ này người không thể đến được.
- Chỗ nào mà ta không đến được.
- Hàng Châu đệ nhất lâu.

Phụng Tiên cau mày:

- Tại sao lại đến đó?
- Tại sao ư? Tại vì người ta không có kim lượng. Cao Thạ nói cho người biết, ở Hàng Châu đệ nhất lâu, tất cả mọi thứ đều đắt lắm. Tại đó còn có những gã vệ sĩ võ công cao cường vô cùng. Nếu không có kim lượng thì đừng theo Cao Thạ. Nhưng nếu người không theo thì sao biết được Cao Thạ làm gì cần gì ở đó.
- Người muốn trả thù ta thì hãy hành sự như một anh hùng hảo hán.

Cao Thạ khoát tay:

- Không có kim lượng thì đâu phải là anh hùng hảo hán.

Cao Thạ nhướng mày: đọc truyện mới nhất tại .

- Dương huynh đi cùng với Cao Thạ chứ?

Phụng Tiên lưỡng lự rồi nói:

- Được, ta sẽ đi cùng với người.

Cao Thạ nhìn qua Á Di:

- Còn Trương tiểu thư?
- Dương huynh đi đâu, Á Di đi đó.

Cao Thạ nhìn nàng chắc lưỡi:

- Hiếm có Hiếm có.

Chàng nói rồi không màn đến thái độ bối rối của Phụng Tiên và Á Di, đi luôn một mạch đến Hàng Châu đệ nhất lâu. Phụng Tiên và Á Di lưỡng lự không bước vào, còn Cao Thạ thì xăm xăm đi vào cứ như đây là tòa lâu của mình.

Một ả kỹ nữ bước đến đón Cao Thạ, nũng nịu nói:

- Thiếu gia tìm Thy Thy phải không?

Cao Thạ choàng tay qua vai nàng, ghé miệng vào tai Thy Thy:

- Ta muốn tìm Cát ma ma. Gặp Cát ma ma rồi ta sẽ gặp nàng sau.

Thy Thy chỉ gian thư phòng của Cát ma ma cho Cao Thạ rồi quay bỏ đi. Bỏ đi thẳng một mạch đến thư phòng của Cát ma ma.

Cao Thạ lẩn vào trong.

Phụng Tiên và Á Di cứ đứng ngoài chờ chàng. Hai người vô cùng đắn đo và bối rối không biết có nên vào tòa kỹ lâu nổi tiếng Hàng Châu này hay không.

Hai người còn đang lưỡng lự thì cửa phòng của Cát ma ma mở ra. Một trung phụ với dáng người đầy đà, bệ vệ, bộ mặt núc na núc ních, hai gò má chảy xệ xuống trông thật quái gở.

Mụ đi thẳng ra ngoài cửa Hàng Châu đệ nhất lâu, tiến đến bên Phụng Tiên và Á Di. Mụ toét miệng cười. Thà mụ đừng cười, trông còn đỡ hơn, nhưng khi mụ cười thì khuôn mặt trông thật gian trá.

Mụ nắm tay Á Di:

- Cô nương sao còn đứng đây làm gì nữa. Vào trong đi.

Á Di nhìn sang Phụng Tiên.

Phụng Tiên hỏi:

- Nương nương, sao tại hạ không thấy Cao Thọ quay ra.

- Cao công tử đang uống rượu trong phòng ma ma, ma ma chưa từng thấy ai hào phóng như Cao công tử. Cao công tử đúng là một người tốt không thể nào chê vào đâu được.

Mụ sỏi lời:” - Dương công tử, Trương cô nương vào trong đi.

Mụ đưa Phụng Tiên và Á Di vào trong Hàng Châu đệ nhất lầu. Đến gian biệt phòng đóng cửa im ỉm, Cát ma ma nói:

- Đây là thư phòng của Dương công tử.

Phụng Tiên ôm quyền:

- Đa tạ Cát ma ma, nhưng tại hạ nói trước nhất thời tại hạ không đem theo...

Cát ma ma khoát tay:

- Không sao không sao Cao công tử đã nói với ma ma Công tử cứ tự nhiên.

- Cao Thọ đã nói với ma ma?

- Nói tất cả rồi. Cứ ngủ qua đêm nay ma ma bồi tiếp ọi người mà.

Mụ nhìn Phụng Tiên mỉm cười, liếc chàng:

- Nếu có điều chi sơ xuất, thì cứ trách Cát ma ma này.

Phụng Tiên ôm quyền:

- Đa tạ Cát ma ma.

Cát ma ma mở cửa thư phòng nhìn Phụng Tiên nói:

- Vào đi, đừng ngại nhé. Có gì thì cứ gọi ma ma.

Á Di toan bước vào thư phòng thì ma ma cản lại:

- Hãy Phòng của cô là phòng khác cơ.

Á Di đỏ mặt.

Phụng Tiên nhìn nàng gật đầu.

Cát ma ma phấn khích:

- Á Di cô nương đâu thể ở chung phòng với Dương công tử được. Nam nữ thọ thọ bất tương thân mà.

Cát ma ma đẩy Phụng Tiên vào phòng rồi đóng sập cửa lại. Mụ dẫn Á Di đến một gian thượng khách, phòng biệt lập.

Mụ đẩy cửa dẫn Á Di vào:

- Gian phòng này vừa ý cô nương không?

Á Di nhìn quanh. Tất cả mọi vật dụng trong thư phòng này đều bằng bạc. Cách bày trí giống như một loan phòng đêm hoa chúc, vừa ấm cúng vừa lộng lẫy.

Cát ma ma nói:

- Á Di thích gian phòng này chứ?

Á Di gật đầu:

- Á Di làm phiền Cát ma ma quá.

- Á Di cô nương đừng nói vậy. Ma ma phải có trách nhiệm lo cho cô nương mà.

Mụ chỉ về phía tấm bình phong:

- Sau bức bình phong đó, ma ma đã chuẩn bị sẵn nước nóng có pha hoa tươi, và cả bộ đồ đẹp nhất Hàng Châu nữa đó. Á Di cô nương tắm rửa rồi nghỉ ngơi nhé.

- Ma ma cứ để Á Di tự nhiên.

Mụ vuốt má nàng:

- Á Di cô nương đẹp lắm đó. Rất hiếm có thiếu nữ nào được nhan sắc như Á Di.

Bị Cát ma ma vuốt má, Á Di đỏ ửng mặt, thẹn thùng.

Cát ma ma nói:

- Con tự nhiên nhé.

Nói rồi Cát ma ma quay ra, đóng sập cửa phòng lại. Á Di đi quanh một vòng rồi quay lại bên cửa. Nàng suy nghĩ:

- “Không biết giờ Dương huynh đang làm gì?” Ý niệm đó trôi qua, Á Di nheo mày nghĩ tiếp:

- “Bỗng nhiên Cao Thạ lại tốt với mình và Dương huynh như vậy sao?” Á Di lắc đầu:

- Nhứt định hẳn bày trò gì nữa đã đang giận Dương huynh và mình, bỗng dưng đổi ý, bảo Cát ma ma lo lắng ỉnh và Dương huynh. Y quá bí ẩn không thể nào hiểu nổi.

Á Di suy nghĩ một lúc rồi quyết định tìm Phụng Tiên. Nàng đặt tay vào cửa gian biệt phòng mới phát hiện đã bị chốt bên ngoài không sao mở được.

Á Di lo lắng, nheo mày:

- Sao lại khóa cửa bên ngoài.

Mặc dù Á Di lo lắng nhưng vẫn tự khích lệ mình:

- “Dù sao đi nữa thì mình là tiểu thư của Phi yến thiên trang. Hẳn mụ ma ma này chẳng dám làm gì mình.”

18. Chương 18 : Bị Lừa

Chương 18: Bị Lừa

Giọng nói nhão nhề, nũng nịu từ sau tấm rèm hồng vọng ra lọt vào thính nhĩ của Phụng Tiên:

- Chàng đến với thiếp đi.

Phụng Tiên vừa bừng tỉnh rượu, liền đặt xuống bàn ngay, quay đầu nhìn lại tràng kỷ.

Y hỏi:

- Cô nương là ai?

Tấm rèm được vén lên. Một khuôn mặt với lớp phấn son lờ lợt đập vào mắt Phụng Tiên. Ả kỹ nữ nằm dài trên tràng kỷ trong một tư thế nửa nằm nửa ngồi, vừa khiêu gợi vừa gợi tình. Thân thể của nàng ta như chỉ he hờ bằng một chiếc áo choàng mỏng, bên trong là chiếc yếm hồng nhỏ xíu, như thể dùng để tôn tạo phần thượng đẳng với đôi nhũ hoa ngồn ngộn.

Nàng ta chỉ chỗi tay ngồi lên thả chân xuống tràng kỷ. Vừa đứng lên, nàng ta vừa nói:

- Thiếp là Quyên Quyên. Thiếp sẽ hầu hạ cho chàng.

Như trở thành thói quen khi đối diện với nữ nhân, nụ cười mím cầu tình lại hiện lên hai cánh môi của Phụng Tiên.

Thấy nụ cười mỉm của Phụng Tiên, ả Quyên Quyên càng làm dáng hơn. Làm sao ả không làm dáng được khi nhận ra người đối diện với ả, người mà ả phải hầu hạ, nuông chiều lại là một trang mỹ nam tử khôi ngô tuấn tú.

Một trang nam tử mà Quyên Quyên có nằm mơ cũng không tưởng tượng được mình sẽ gặp được trong tòa Hàng Châu đệ nhất lầu này.

Quyên Quyên liếc mắt đưa tình rồi bước lại trước mặt Phụng Tiên. Nàng dùng tay vuốt má gã:

- Chàng đẹp quá. Thiếp không ngờ người mình hầu hạ lại là chàng. Người trong mộng của thiếp.

Nói rồi Quyên Quyên bá tay vòng qua cổ Phụng Tiên. Nàng ta nũng nịu nói:

- Chàng có thích Quyên Quyên không?

- Đã là nam nhân thì ai cũng thích nữ nhân. Nhưng cô nương chỉ biết tại hạ có bấy nhiêu đó thôi à?

- Lần đầu tiên Quyên Quyên biết được chàng. Đâu còn biết gì hơn nữa.

Ả buông tay khỏi cổ Phụng Tiên:

- Để Quyên Quyên hầu rượu cho chàng nghe.

Phụng Tiên gật đầu.

Quyên Quyên dìu Phụng Tiên đến tràng kỷ, ép y ngồi xuống rồi mới quay lại bàn để tịnh rượu. Mỗi bước chân của Quyên Quyên như nhún nhảy, đông đưa đôi mông tròn lẳng để phơi bày những đường nét cho Phụng Tiên ngắm nhìn. Cầm lấy tịnh rượu, Quyên Quyên vẫy người, tạo một dáng cách khiêu khích gợi tình.

Bưng tịnh rượu đến đứng ngay trước mặt Phụng Tiên, Quyên Quyên cố tình để chiếc áo khoác dạt ra hai bên, để cho Phụng Tiên thấy thân thể của mình. Tấm thân chỉ che hờ bằng mỗi một chiếc yếm nhỏ xíu không đủ để che hết phần nhũ hoa ngồn ngộn, những tưởng muốn xé toạc chiếc yếm đó.

Ả chúc rượu vào chén, nói:

- Để Quyên Quyên mớm cho chàng.

Ả vừa nói vừa dựa vào Phụng Tiên, rồi áp miệng chén rượu vào miệng y. Mùi xạ hương nồng nồng từ cơ thể nàng phả ra xông vào mũi Dương Phụng Tiên. Y uống cạn chén rượu.

Quyên Quyên bưng tĩnh rượu, ngồi hẳn lên chân Phụng Tiên, nhỏ nhẹ nói:

- Quyên Quyên may mắn quá.

Phụng Tiên hỏi:

- Nàng có may mắn gì?

Nàng ngửa mặt nhìn lên. Hai cánh môi đỏ chúm chím tạo nụ cười gợi tình nhưng lại chẳng có một chút tình, Quyên Quyên nhỏ nhẹ nói:

- Quyên Quyên may mắn được hầu tiếp một trang mỹ nam tử như chàng.

Vừa nói Quyên Quyên vừa đặt tĩnh rượu xuống tràng kỷ, rồi cầm lấy tay Phụng Tiên đặt lên vùng nhũ hoa của mình. ả liếc mắt đưa tình:

- Chàng thích thiếp không? Quyên Quyên có hạp nhãn chàng không?

Phụng Tiên mỉm cười.

Nụ cười của gã khiến Quyên Quyên ngây ngất.

Ả nhỏ nhẹ nói:

- Hẳn có nhiều nữ nhân chết bởi nụ cười của chàng.

- Thế nàng có chết bởi nụ cười của ta không?

- Quyên Quyên đã say đắm chàng rồi đó.

Vừa nói, Quyên Quyên vừa hơi ưỡn ngực như thể muốn bàn tay của Phụng Tiên thọc sâu vào vùng nhũ hoa của mình. đọc truyện mới nhất tại .

Ả nhỏ nẻ nói:

- Chẳng có thê tử chưa?

Phụng Tiên lắc đầu:

- Ta chưa lập gia thất.

Quyên Quyên mở to mắt nhìn Phụng Tiên:

- Chàng chưa lập gia thất à?

Phụng Tiên gật đầu.

Quyên Quyên nói:

- Nếu Quyên Quyên tự nguyện hầu hạ chàng suốt đời, chàng có nhận không.

Ả vừa nói vừa vòng tay bá lấy cổ Phụng Tiên. Ả rướn người lên áp đôi cánh môi đỏ ối vào má gã. Nàng hồng Phụng Tiên bằng tất cả sự đam mê của mình. Nhìn Quyên Quyên hôn, Phụng Tiên cứ ngỡ nàng đang nâng niu một báu vật riêng của mình.

Phụng Tiên mỉm cười nói:

- Ta còn có nhiều việc phải làm, không thể lập gia thất trong lúc này được. Ta cũng không muốn kẻ khác chờ đợi mình.

Quyên Quyên nguýt Phụng Tiên:

- Quyên Quyên biết ngay chàng sẽ nói câu này mà.

- Nàng biết là sao?

- Một trang nam tử khôi ngô anh tuấn như chàng thì sao chấp nhận một kỹ nữ lâu xanh như thiếp, nhưng Quyên Quyên cũng không ép chàng phải thành thân với Quyên Quyên đâu. Chỉ cần chàng nhớ đến Quyên Quyên thì Quyên Quyên đã mãn nguyện rồi. Chỉ sợ chàng...

Phụng Tiên cướp lời Quyên Quyên:

- Nàng sợ gì?

- Quyên Quyên chỉ sợ chàng đến rồi lại đi. Đi mà không bao giờ trở lại Hàng Châu đệ nhất lâu một lần nữa. Quyên Quyên chỉ như một chiếc bóng mờ trôi qua trong cuộc đời chàng.

- Nàng nghĩ như vậy à?

Quyên Quyên gật đầu:

- Quyên Quyên sợ như vậy.

Phụng Tiên mỉm cười nói:

- Ta sẽ không quên nàng, nếu như nàng thỏa mãn những điều ta muốn biết.

- Quyên Quyên sẽ thỏa mãn ý chàng.

Nói rồi Quyên Quyên chỗi tay đứng lên. Ả quay lưng với Phụng Tiên. Lăn lượt từ chiếc áo khoác hồ bên vai cho đến cái yếm bên rong cuối cùng là tấm váy rồi khỏi thân thể. Ả tự trút bỏ y phục mình rồi ngã vào lòng Phụng Tiên.

Y tiếp nhận thể pháp của Quyên Quyên bằng một thái độ không vồn vã, cũng không đứng đưng.

Quyên Quyên vòng tay qua cổ Dương Phụng Tiên, phơi đôi nhũ hoa ngồn ngộn dục tính và làn da trắng nõn ra trước mặt hắn. Ắ nhỏ nhẹ nói:

- Thiếp yêu chàng quá.

- Mới gặp lần đầu sao nàng lại yêu ta.

- Chàng là ý trung nhân mà Quyên Quyên đi tìm trong giấc mộng. Đã từ lâu rồi Quyên Quyên đều mong ước có được ngày hôm nay.

Vừa nói Quyên Quyên vừa thọc tay vào ve vuốt vùng thượng đẳng của Dương Phụng Tiên.

Ắ vừa vuốt vừa nói:

- Chàng hãy ôm siết Quyên Quyên đi. Quyên Quyên đang háo hức chờ đợi chàng đây.

Phụng Tiên cau mày nhưng lại mỉm cười:

- Ta sẽ ôm nàng thật chắc, nhưng trước khi ta ôm, ta muốn biết vài điều.

- Chàng muốn biết về thiếp phải không?

Quyên Quyên nắm tay Phụng Tiên nắn nót, rồi đặt lên đôi nhũ hoa, sau đó khẽ nhắm hờ hai mí mắt như thể chờ đợi sự chiếm hữu của y.

Để yên tay mình trên đôi nhũ hoa của Quyên Quyên, Phụng Tiên từ tốn nói:

- Nàng đang hiện hữu trước mắt ta. Ta còn tìm hiểu gì nữa chứ. Ta chỉ muốn biết một người.

- Chàng muốn biết ai?

- Cát ma ma có quan hệ thế nào với Cao Thọ.

Quyên Quyên tròn mắt nhìn Phụng Tiên, nàng ta khẽ lắc đầu:

- Chàng muốn nói đến Cao Thọ nào?

- Gã công tử đã cùng đi chung với ta đó!

Quyên Quyên lắc đầu:

- Quyên Quyên không biết Cao Thọ nào cả.

- Vậy còn Cát ma ma.

- Ma ma ư? Sao chàng lại quan tâm đến ma ma. Hãy quên ma ma đi. Giờ chỉ có Quyên Quyên bên cạnh chàng thôi. Chúng ta sẽ hòa hợp với nhau cả thể xác lẫn tâm hồn.

Phụng Tiên cau mày:

- Nàng không biết gì về Cao Thọ hay sao?

- Quyên Quyên biết gì đâu. Sao chàng quan tâm đến cái gã Cao Thọ đó chứ?

Phụng Tiên bối rối:

- Ta nghĩ gã họ Cao kia đang giở trò gì đó. Nhưng không biết y giở trò gì. Những gì y làm gần như ngoài sự tiên liệu của ta.

Quyên Quyên nũng nịu nói:

- Quyên Quyên hồng chịu đâu, ở bên Quyên Quyên mà chàng cứ nghĩ đến cái gã Cao Thọ nào đó không hà. Gã có giở trò gì thì cũng đã nó Quyên Quyên bên cạnh chàng rồi.

Phụng Tiên nghiêm giọng nói:

- Nàng không hiểu đâu.

Quyên Quyên giẫy nẩy, vùng vằng hai chân nói:

- Thiếp không biết đâu. Cũng không cần hiểu gì cả. Quyên Quyên chỉ biết có mình chàng thôi biết một mình chàng là đủ rồi.

Quyên Quyên vừa nói vừa nhồm lên, đẩy Phụng Tiên nằm xuống tràng kỷ. Phụng Tiên không khỏi lúng túng trước hành động của ả. Y đẩy Quyên Quyên lên nhưng ả vẫn trườn tới như thể cố dè Phụng Tiên xuống tràng kỷ.

Phụng Tiên nghiêm giọng nói:

- Ta muốn nói chuyện với nàng một chút.

Mặt Quyên Quyên phụng phịu. ả ta vùng vằng nói:

- Hông! Thiếp hổng muốn chàng nhắc đến ai khác, ngoài mỗi mình thiếp.

Phụng Tiên gật đầu:

- Ta sẽ không nhắc đến ai khác.

Quyên Quyên rướn người lên, áp môi vào má Phụng Tiên:

- Chàng hứa đó.

- Ta hứa.

ả nhồm lên ngồi trở lại.

Phụng Tiên chỗi tay ngồi lên, bất thành lình Phụng Tiên đẩy Quyên Quyên ra, buột miệng nói:

- Cao Thọ có thể người làm cả chuyện này.

Quyên Quyên sững sờ trước thái độ của Phụng Tiên:

- Chàng nói gì?

- Có bao giờ Cao Thọ đem bán Á Di cho Hàng Châu đệ nhất lâu không?

- Chuyện đó thì thường xảy ra ở đây. Sao chàng quan tâm đến chuyện đó.

- Ta nghi ngờ Cao Thọ đã bán Á Di, nên Cát ma ma mới có thái độ vồn vã như vậy.

Hắn có thể làm tất cả mọi chuyện bỉ ổi nhất trên đời này mà.

- Có Quyên Quyên chàng còn nhắc đến Á Di làm gì nữa.

- Không thể được, Phụng Tiên sẽ nói thế nào với Phi Yến Thiên trang chủ.

Phụng Tiên gạt Quyên Quyên qua bên:

- Không để chuyện này xảy ra được.

Vừa nói Phụng Tiên vừa xăm xăm bước về phía cửa.

Quyên Quyên nói theo Phụng Tiên:

- Chàng Chàng bỏ đi đâu vậy? Chàng bỏ đi đâu vậy?

Á Di ngồi trên tràng kỷ. Cửa gian phòng khách dịch mở.

Nàng bật đứng lên. Một gã công tử có bộ mặt như chiếc lưỡi cày, dài ngoằn bước vào.

Y nhanh chóng đóng cửa lại.

Á Di cau mày nói:

- Người là ai?

Gã nhìn lại nàng, toét miệng cười, phơi cả hàm răng hô hốc trông thật gớm ghiếc. Gã nói:

- Mỹ nhân! Ta là Lâm Bình Chi. Hẳn mỹ nhân đã nghe tiếng Lâm trại chủ. Cả Hàng Châu này đều biết tiếng của Lâm trại chủ.

Á Di lắc đầu:

- Bỏn cô nương chẳng biết Lâm trại chủ nào cả.

Lâm Bình Chi xoa tay:

- Hay Có nàng không biết thôi. Y toan bước đến thì Á Di khoát tay:

- Dừng lại!

Nghe giọng nói cau gắt của nàng, họ Lâm cũng sờ dừng bước.

Á Di đành giọng nói:

- Các hạ vào đây làm gì?

Lâm Bình Chi tròn mắt nhìn nàng. Y toét miệng cười phơ hàm răng hô rồi nói:

- Nàng còn hỏi Lâm mỗ làm gì nữa. Nàng tự biết ta làm gì mà. Mỹ nhân giờ đã là của ta rồi.

Á Di cau mày:

- Người vừa nói gì?

- Nàng còn giả vờ không hiểu à?

Lâm Bình Chi vừa nói vừa cởi bỏ thắt lưng của mình.

Á Di quắc mắt quát:

- Người muốn làm gì?

Lâm Bình Chi cau mày mà tự lột bỏ áo mình nhìn Á Di nói:

- Mỹ nhân, sao lại giận dữ thế. Lâm mỗ đã mua nàng những một trăm lạng bạc đó.

- Ai bán cho người?

- Nàng đã được Cát ma ma bán cho ta rồi.

Á Di giận đến biến sắc:

- Ả ma ma này dám làm chuyện càn rỡ với bỏn cô nương. Ta phải đi tìm mụ Cát ma ma.

Vừa nói Á Di vừa bước về phía cửa. Nhưng khi đi ngang qua Lâm Bình Chi thì bất ngờ gã ôm lấy tiểu yêu nàng:

- Mỹ nhân đi đâu?

Á Di thét lên:

- Buông tay ra.

- Ta đã mua nàng rồi. Sao buông ra được.

Quá ư tức giận, Á Di vung trảo vỗ vào mặt Lâm Bình Chi. Chộp lấy trảo công của nàng, Lâm Bình Chi quăng Á Di lại tràng kỹ. Nàng ngã lên tràng kỹ.

Lâm Bình Chi gằn giọng nói:

- Nha đầu hỗn láo dám đánh bỏn trại chủ ư? Bỏn trại chủ đã bỏ ra trăm lạng bạc để mua người rồi đó.

Á Di chỏi tay ngồi lên, nhìn Lâm Bình Chi:

- Bỏn cô nương không phải là món hàng để người mua. Nói cho người biết bỏn cô nương là tiểu thư của Phi Yến Thiên Trang đó. Người dám đụng đến ta là đã khiêu khích Phi Yến Thiên trang chủ Trương Tùng Nhẫn rồi.

Những tưởng đầu nghe Á Di tự bạch thân phận mình, Lâm Bình Chi sẽ e ngại hoặc chí ít cũng không càn rỡ với nàng, nhưng không như nàng tưởng, khi nghe nàng thốt ra câu nói đó, Lâm Bình Chi lại phá lên cười khàn khàn phớt cả hàm răng hô trông thật gớm ghiếc. Y vừa cười vừa nhìn Á Di nói:

- Nàng tưởng ta là trẻ nít lên hai, hù dọa như vậy được sao? Phi Yến Thiên Trang kim lượng chất đầy kho, sao lại để cho ái nữ của mình bán thân vào lầu xanh chứ?

- Á Di bán hồi nào?

- Không bán thân sao nàng lại ở trong gian thượng khách này. Thôi đừng giả vờ nữa.

Đã bán thân phải chịu theo ý của ta chứ.

Gã khoanh tay trước ngực:

- Ta sẽ đưa nàng về làm áp trại phu nhân. Ta cũng thấy nàng đẹp nên mới có ý nghĩ đó.

Biết chịu chuồng bốn trại một chút tất sẽ hưởng được vinh hoa phú quý của bốn trại chủ.

Lâm Bình Chi vừa nói vừa bước đến tràng kỷ.

Á Di đánh giọng quát:

- Đứng lại! Người đến một bước bốn cô nương sẽ không nể mặt người đâu.

Lâm Bình Chi hừ nhạt:

- Nàng cứng đầu cứng cổ thật. Chẳng lẽ ta bỏ ra trăm lượng bạc lại chẳng được gì sao?

Y vừa nói vừa bước đến tiếp.

Á Di quát lớn một tiếng:

- Người muốn chết mới dám bốn cột với bốn cô nương.

Nàng vừa nói vừa xê mình tới, dựng ngọc thủ vỗ một chưởng với tám thành công lực, công vào vùng thượng đẳng của Lâm Bình Chi. Thấy ngọc chưởng của nàng, Lâm Bình Chi trở mặt nói:

- Ý! Hóa ra nàng cũng có võ công. Hay lắm, ta rất thích những mỹ nhân như nàng.

Gã vừa nói vừa dựng chưởng đỡ lấy chưởng ảnh của Á Di.

- Chát hổ khẩu Á Di tê rần, mắt nảy đom đóm. Nàng toan thoái bộ thì đã bị Lâm Bình Chi điểm vào tịnh huyết. Á Di đứng thừ ra.

Lâm Bình Chi xoa tay:

- Có thể chứ?

Á Di biến sắc. Nàng lắp bắp nói:

- Người định làm gì ta?

- Còn làm gì khác hơn là chiếm đoạt nàng.

- Người!!! Á Di tròn mắt mở to hết cỡ, những tưởng hai con ngươi lọt hẳn ra ngoài.

Lâm Bình Chi nhếch môi đưa hàm răng hô, khinh thị nói:

- Xem kia. Còn làm bộ làm tịch gì nữa. Một trăm lượng bạc của bốn trại chủ đâu phải là ít.

Gã vừa nói vừa nắm lấy dây lụa thắt lưng của Á Di. Nàng biến sắc:

- Ta cấm người.

- Ô! Sao nàng có thể cấm bốn trại chủ được.

- Ta là Á Di, ái nữ của Phi Yến Thiên trang chủ Người không sợ ư?

- Nếu giờ nàng có là quận chúa thì bốn trại chủ cũng không thể bỏ qua món ăn ngon này được.

Gã vừa nói vừa dí cái miệng nhọn hoắc, có hàm răng hô vào má Á Di. Nàng đỏ mặt thét lên:

- Ta cấm ngươi. Ta cấm ngươi.
- Nàng sao cấm trại chủ ta được.

Cùng với lời nói đó, Lâm Bình Chi giật mạnh sợi dây lụa thắt lưng của Á Di.

Á Di hốt hoảng thét lên:

- Ngươi...
- Ngươi cái gì nữa mà ngươi.

Lâm Bình Chi cầm sợi dây lụa đưa lên trước mặt Á Di. Gã cười hềnh hếch trông thật gớm ghiếc. Thấy họ Lâm cười, Á Di bủn rủn cả tứ chi.

Nàng lắp bắp nói:

- Bỏn cô nương cấm ngươi.
- Nàng càng cấm ta càng thích.

Y vừa nói vừa từ từ đưa tay đến toan cởi trang phục Á Di. Á Di biến sắc thét lên:

- Dương huynh cứu muội với. Dương huynh cứu muội với. Có ai cứu ta với.

Lâm Bình Chi nghe nàng thét, lại phá lên cười với vẻ đắc ý tột cùng.

Gã vừa cười vừa nói:

- Nàng cứ thét cứ la đi, khi nào bể cổ họng cũng chẳng có ai dám vào đây đâu. Chẳng có cái gã Dương huynh nào có thể vào đây được. Ngoại trừ Lâm trại chủ mà thôi.

Gã vuốt má Á Di:

- Nàng đẹp lắm. Nàng càng giận dữ bao nhiêu càng xinh đẹp bấy nhiêu, càng khiến cho ta phấn khích.

Sắc diện của Á Di đỏ bừng bởi câu nói của họ Lâm. Nàng nhìn gã bằng ánh mắt lấm lét. Vẻ mặt và ánh mắt của nàng khiến cho Lâm Bình Chi khoái trá hơn. Y nhìn Á Di, ôn nhu nói:

- Nữ nhân thì lúc nào cũng vậy. Mới đầu còn đồng ý, nhưng sau đó thì cứ y như rằng... Y bỏ lửng câu nói với một ẩn ý mà Á Di có thể đoán ra được.
- Cái ẩn ý trong câu nói bỏ lửng của họ Lâm càng khiến cho nàng sượng sùng hơn.

Nàng bắt giác gắt giọng quát:

- Ta cấm ngươi xúc phạm đến ta.
- Nàng cấm ta ư?

Nói rồi Lâm Bình Chi phá lên cười. Gã vừa cười vừa nói:

- Nàng cấm ta hay chờ đợi ta bồi tiếp nàng. Hà hà, nàng cấm ta mà mắt thì cứ ánh lên nét gợi tình, mời mọc Lâm Bình Chi ta.

Gã liếc mắt, vành môi dãn ra, từ từ vươn tay đến toan đặt vào vùng thượng đẳng có đôi tuyết lê của nàng. Một ý tưởng lóe ra trong đầu Lâm Bình Chi.

Một ý tưởng vừa thô tục vừa bỉ ổi. Y ngồi xuống ngay trước mũi hài của Á Di, trông chẳng khác nào một con cóc. Tay của Bình Chi đặt vào cổ chân nàng.

Sự đụng chạm đó như thể một luồng khí lạ lẫm chạy dọc lên, khiến cột sống của Á Di gai lạnh, và nhói buốt. Nàng lắp bắp nói:

- Ngươi muốn nói gì?
- Ta muốn cái gì mà nàng đang muốn.

Y vừa nói vừa nắn nót cổ chân Á Di rồi từ từ rà bàn tay lên phía trên. Cảm giác nhột nhột của họ Lâm mang đến không tạo cho nàng sự sướng khoái mà ngược lại còn khiến Á Di rùng mình.

Á Di chỉ muốn thét lên cầu cứu khi đôi bàn tay của họ Lâm đã trượt qua khỏi đầu gối nàng. Nàng biết đôi bàn tay nhớp nhúa kia sẽ tìm đến vùng nào trên cơ thể mình. Nàng nghĩ đến thời khắc đôi bàn tay kia chạm đến cái vùng cấm mà bất giác toàn thân nóng bừng, như thể vừa bị ngâm trong bể nước sôi. Hai bên mép của Lâm Bình Chi nhiều nhão nước bọt, trông thật là kinh tởm và nhớp nháp.

Á Di muốn thét lên nhưng cổ họng như có cái gì đó chặn lại không phát được thành lời.

Đôi bàn tay của họ Lâm mò đến bắp chân nàng. Nếu không bị điểm huyết thì có lẽ Á Di đã té quỵ xuống bởi cảm giác nhột nhột của gã tạo ra.

Bất thành linh tinh huyết của nàng được giải khai bởi một đạo chỉ khí phát ra từ phía cửa gian thượng khách. Nhưng tưởng đâu được giải huyết, Á Di sẽ có phản ứng ngay với hành động quyết liệt để phản ứng lại với Lâm Bình Chi, nhưng đành này lại quỵ chân không sao đứng được. Nàng vừa quỵ xuống thì Lâm Bình Chi cũng kịp nghe tiếng thở dài sau lưng mình.

Gã rút phất tay lại rồi quay mặt nhìn về phía sau thấy Dương Phụng Tiên đang đứng khoanh tay nhìn gã.

Bình Chi cau mày:

- Tiểu tử, ngươi từ dưới địa ngục chui lên à?
- Ngươi nói đúng rồi đó. Ngươi biết vì sao bổn thiếu gia lên đây không.

Bình Chi thờ mặt, buột miệng hỏi:

- Vì cái gì chứ?
- Vì bổn thiếu gia muốn đưa xuống địa ngục. Không ngờ một Lâm trại chủ của Kỳ Lân trại lại bệ rạc như vậy. Bình thường ngươi nổi tiếng là kẻ đạo mạo trong giới Bạch đạo, sao hôm nay lại quái gở như vậy. Ngươi có đúng là Lâm trại chủ không?

Lâm Bình Chi đỏ mặt:

- Ngươi đã biết ta rồi mà còn hỏi. Ngươi từ địa ngục đến thì ta sẽ tiễn ngươi xuống địa ngục.

Phụng Tiên chấp tay sau lưng từ tốn nói:

- Trước khi trại chủ biến ta trở lại địa ngục cũng nên biết ta là ai chứ.

Phụng Tiên vừa nói dứt câu thì hai gã đại hán lực lưỡng từ ngoài cửa xông vào.

Thấy hai gã đại hán đó, Bình Chi liền nói:

- Tổng cổ tên tiểu tử này dìm bổn trại chủ.

Y thốt ra câu nói đó rồi dùng ống tay chùi hai vệt nước bọt còn đọng hai bên mép mình.

Mệnh lệnh của Lâm Bình Chi được hai gã đại hán thực thi ngay lập tức. Cả hai chẳng nói lời nào, xông thẳng đến Phụng Tiên, như thể muốn xé y thành hai mảnh. Hai gã đại hán như hai con đười ươi xô tới chụp lấy Phụng Tiên.

Một ánh chớp nhoáng lên rồi vụt tắt. Ánh chớp bạc làm lóa mắt Lâm Bình Chi. Y không biết chuyện gì vừa xảy ra, và cũng không biết ánh chớp sáng kia là gì. Có một điều hiển nhiên đập vào mắt Lâm Bình Chi là hai gã đại hán lực lưỡng đã bổ nhào xuống đất, bất động. Cả hai biến thành hai cái xác không hồn.

Hai gã đó đã bị tử chiêu của Phụng Tiên sát tử nhưng Lâm Bình Chi vẫn không thấy được chiếc binh khí mà chàng vừa sử dụng lấy mạng hai gã đại lực vũ sĩ của Hàng Châu đệ nhất lâu.

Lâm Bình Chi sững sờ. Y lục lạo trong trí mình để nghĩ xem trên giang hồ, ai có tử chiêu kinh hồn như gã tiểu tử này. Lâm Bình Chi như thể nhận ra Phụng Tiên là ai. Chân diện của gã từ vẻ bình thường biết qua nét trang trọng, rồi khấn trương, sau đó là đỏ bừng, rồi đến sắc màu tái nhợt.

Phụng Tiên chấp tay sau lưng nhìn Lâm Bình Chi từ tốn nói:

- Trại chủ hẳn đã nhận ra tại hạ chứ?

Lâm Bình Chi ngập ngừng nói:

- Công công tử là Ngọc diện tử sát Dương Phụng Tiên

- Trại chủ đã đoán đúng rồi đó.

Bình Chi sững sờ ngây người. Y vội vã ôm quyền, miễn cưỡng nói:

- Dương thiếu gia, Bình Chi ta có mắt như mù.

Gã chỉ Á Di:

- Bình Chi ta không có ý làm càn, mà đã mua ả này. Mua ả chứ không phải cưỡng ép ả.

Thấy vẻ bối rối và hốt hoảng lẫn sợ hãi trên mặt Lâm Bình Chi, Phụng Tiên buông tiếng thở dài.

Y ôn nhu nói:

- Lâm trại chủ biết nàng ta là ai không?

- Bình Chi ta nghĩ mình đã bỏ ra trăm lượng bạc. Nên có quyền chiếm hữu ả thôi.

Phụng Tiên lắc đầu:

- Nàng là ái nữ Phi Yến Thiên trang chủ Trương Tùng Nhẫn đó. Lâm trại chủ mua nàng rồi không biết có gánh nổi nàng ta không?

Bình Chi há hốc miệng:

- ả là ái nữ của Trương trang chủ à?

- Lời nói của ta, trại chủ không tin ư?

- Ta tin. Quái gở thật. Mụ Cát này muốn hại Lâm mỗ mạng vận mà.

Gã lưỡng lự ôm quyền nói:

- Dương thiếu hiệp cho Lâm mỗ đi tìm mụ Cát chứ?

- Trại chủ không phải đi tìm mụ Cát, nhưng trại chủ hãy cho ta biết, trại chủ có phải là người của giới Bạch đạo không?

- Thiếu hiệp, nếu như Lâm mỗ không là người giới Bạch đạo thì đâu có được vinh dự phục tùng minh chủ.

- Là giới Bạch đạo chính phải sao Lâm chủ lại có hành động như vừa rồi.

Mặt Lâm Bình Chi sượng sùng. Y miễn cưỡng nói:

- Dương thiếu hiệp, hành động của Lâm mỗ đâu có gì là không đúng Lâm mỗ cũng như bao nhiêu người khác. Có lúc cần phải cần phải xả bớt nội khí trong mình thôi.

Lâm Bình Chi nhăn nhó nói tiếp:

- Bốn trại chủ đã bỏ ngân lượng chứ không làm càn.

Phụng Tiên nghiêm mặt:

- Đủ rồi! Trại chủ đi đi kể từ hôm nay đừng tự ỉnh là kẻ đạo mạo nữa.

Bình Chi khẽ gật đầu:

- Lâm mỗ biết lỗi rồi biết rồi.

Y vừa nói vừa cúi gằm mặt, lùi nhanh ra ngoài gian thượng khách.

Lâm Bình Chi đi rồi, Dương Phụng Tiên mới buông một tiếng thở dài, nhủ thầm trong đầu:

- “LâmThung trại chủ là giới Bạch đạo, nổi tiếng đạo mạo thế mà hành động như một gã Hắc đạo bỉ ổi và trơ trẽn. Hành động của y còn hơn cả tên tiểu tử Hắc đạo Cao Thọ.” Chàng nghĩ đến đây thì Á Di chỏi tay ngồi lên. Nàng nhìn Phụng Tiên với ánh mắt thẹn thùng, e thẹn:

- Dương huynh.

Phụng Tiên bước đến đỡ nàng lên.

Á Di bất giác ôm ghìet lấy Phụng Tiên:

- Dương huynh muội sợ quá!

- Ta biết ai bày ra cái trò quái gở này rồi.

Á Di buột miệng hỏi:

- Cao Thọ?

Phụng Tiên gật đầu:

- Hắn đã bán nàng cho Cát ma ma.

- Hắn dám làm như vậy sao? Á Di phải đi hỏi tội hắn.

- Ta cũng có ý đó.

Phụng Tiên dẫn Á Di rời gian thượng khách, đi thẳng một mạch đến thư phòng của Cát ma ma. Y vỗ chưởng đẩy tung cánh cửa bước vào nhưng chẳng thấy Cao Thọ đâu. Cát ma ma đang ngồi, giật mình quay ngoắc lại.

Á Di gắt gỏng quát:

- Cao Thọ đâu?

- Cao công tử đi rồi, và có để lại cho hai người cái tráp này.

Cát ma ma bưng tráp đến đặt vào tay Thượng tôn mình chủ. Y mở tráp, trong đó là một nén bạc với một phong thư. Phụng Tiên mở phong thư ra đọc:

”Dương huynh nhã giám, Cao Thọ biết Dương huynh và Trương cô nương không có ngân lượng tiếp tục cuộc hành trình thực thi sứ mạng Thượng tôn mình chủ giao phó nên nghĩ cách tìm cho Dương huynh một ít ngân lượng làm lộ phí. Nếu Trương tiểu thư là trang giai nhân kiệt xuất thì hẳn có giá hơn, nhưng trong lúc cần thì cái ngân vàng của Trương tiểu thư chỉ còn đáng có một lạng bạc.

Thôi thì cũng dùng tạm được. Dương huynh cầm nén bạc này nhớ chăm sóc cho Trương tiểu thư.

Cao Thọ hạ bút.”

Phụng Tiên vo tròn bức thư của Cao Thọ. Y lầu bầu nói:

- Bỉ ổi.

Á Di toan lấy bức thư trên tay Phụng Tiên, nhưng y lắc đầu:

- Nàng đừng xem làm Nhìn Cát ma ma, Phụng Tiên nghiêm giọng hỏi:

- Cao công tử đi đâu? Cát ma ma có biết không?

Mụ Cát gật đầu:

- Dạ biết.

Phụng Tiên vồn vã hỏi:

- Y đi đâu.

- Dạ Cao công tử có nhắn lại, nếu Dương công tử tìm Cao công tử thì cứ đến biệt trang của Lưu tiểu thư ạ.

Phụng Tiên nhìn sang Á Di:

- Nàng đi với ta chứ?

- Muội phải tìm tên họ Cao thối tha đó.

Nghे nàng thóa mạ Cao Thọ, Phụng Tiên không biểu lộ sự hoan hỷ mà ngược lại còn sa sầm mặt.

- Có những gã còn thối tha hơn Cao Thọ.

Y nói rồi quay bước đi thẳng ra cửa bỏ lại sau lưng sự sững sờ của Trương Á Di. Nàng vội bước theo Phụng Tiên, nhỏ giọng hỏi:

- Huynh còn bênh vực cho gã họ Cao à?

- Nếu như Phụng Tiên không gián tiếp lấy mạng Đặng thúc phụ của hần, hần đã không đối xử với ta và nàng như vậy.

19. Chương 19 : Sát Tử Kiếm Vương

Chương 19: Sát Tử Kiếm Vương

Rời Hàng Châu đệ nhất lâu, dùng một con tuần mã, Cao Thọ lợi dụng đêm tối quay lại tòa Hắc lâu của Mục Nhân Sử Khiển. Chàng mở cửa thạch môn đi thẳng vào Hắc lâu. Thắp sáng một chiếc chân đèn, Cao Thọ nhận ra Mục Nhân Sử Khiển ngồi trên một phiến đá, hai tay ôm thủ cấp của mình.

Chàng bậm môi bước đến trước thi thể của Mục Nhân Sử Khiển hành đại lễ.

Cao Thọ nói:

- Tiểu sinh Cao Thọ đến nghe sự chỉ giáo của tiên sinh.

Xác chết thì sao có điều gì để nói với chàng. Nhưng Cao Thọ như đã được chỉ giáo từ trước. Chàng nhìn vào thủ cấp của Mục Nhân Sử Khiển, chân diện nhợt nhạt của lão đập vào mắt chàng. Một điểm duy nhất khác thường trên bộ mặt tái đó là nốt ruồi ngay giữa lỗ mũi lão.

Cao Thọ ôm quyền hành lễ:

- Tiểu sinh đa tạ tiên sinh đã chỉ giáo. Nhất định Cao Thọ sẽ không làm tiên sinh thất vọng.

Cao Thọ buông tiếng thở dài, rồi hành đại lễ một lần nữa trước khi rời Hắc lâu.

Khởi động cơ quan, đóng lại thạch môn, Cao Thọ quay bước thì chạm mặt với một vị cao tăng Thiếu Lâm đứng ngay sau lưng, thế mà Cao Thọ không phát hiện được, bấy nhiêu đó cũng đủ cho chàng biết vị cao tăng này có bản lĩnh võ công như thế nào rồi.

Vị đại sư lần chuỗi bồ đề, miệng niệm phật hiệu:

- Ai di đà phật! Bần tăng là Tuệ Thông, thuộc Thiếu Lâm tự. Chúc vị hành pháp đường.

Cao Thọ ôm quyền:

- Tiểu sinh là Cao Thọ. Mạn phép hỏi đại sư có điều chi muốn chỉ giáo tiểu sinh.

- A di đà phật, Cao thí chủ hần đã vào trong Hắc lâu.

- Đây là lần thứ hai văn bối quay lại Hắc lâu.

- A di đà phật. Lão tiên sinh Sử Khiển hần đã chết rồi.

- Sử tiên bối đã chết.

- A di đà phật. Lão nạp có mấy điều muốn hỏi thí chủ.

- Tiểu sinh đang lắng nghe đại sư hỏi.

Tay vẫn lần chuỗi hạt, Tuệ Thông đại sư từ tốn hỏi:

- Hắc đạo và Bạch đạo, Cao thí chủ thuộc loại nào?

Cao Thọ nhú mày suy nghĩ rồi hỏi ngược lại Tuệ Thông đại sư:

- Thế ý đại sư, văn bối thuộc giới nào trong chốn võ lâm.
- Thí chủ sao lại hỏi ngược bần tăng mà không trả lời bần tăng.
- Tiểu sinh có ý riêng của mình, nên muốn thỉnh giáo cao kiến của đại sư trước.
- A di đà phật! Thiện tai! Thiện tai!

Cao Thọ ôm quyền:

- Vậy theo đại sư tiểu sinh là Hắc đạo hay Bạch đạo.
- Thánh cô tiên tử trước đây là người của Hắc đạo, nhưng giang hồ kỳ hiệp lại là người của Bạch đạo. Cao thí chủ là hậu nhân của Thánh cô và giang hồ kỳ hiệp. Là sự kết hợp giữa Bạch đạo và Hắc đạo. Nhưng quyết định vẫn là thí chủ.

Cao Thọ nhìn Tuệ Thông đại sư:

- Hiện thời giới võ lâm Bạch đạo cho văn bối là người con duy nhất còn lại của Hắc đạo, chưa chịu kiếp nô nhân. Vậy đại sư có nghĩ tiểu sinh là giới Hắc đạo thối tha và bỉ ổi không?

Tiểu sinh có phải thuộc giới của những ma đầu gian ác, giới của những Hạ đẳng nhân phải chịu kiếp nô nhân phục tùng cho Bạch đạo không?

- A di đà phật! Cửa phật từ bi không có ý niệm phân cách như người trần tục. Hắc đạo hay Bạch đạo cũng đều là những con người như nhau. Ví như tay trái và tay phải. Bần tăng và các vị chư huynh đệ trong cửa phật không có sự phân chia như giới tục nhân ngoài võ lâm.

Cao Thọ ôm quyền nói:

- Đa tạ đại sư đã chỉ giáo.
- A di đà phật! Cao thí chủ đã nghiệm ra lời nói của bần tăng. Chẳng có Hắc đạo hay Bạch đạo gì cả mà chỉ có con người Thiện hay là Ác. Hắc đạo và Bạch đạo không có đường ranh nhưng Thiện và Ác thì phải rạch rời. Hắc đạo và Bạch đạo có thể song hành với nhau, nhưng Thiện và Ác thì không. A di đà phật! Thiện bao giờ cũng hơn.
- Tiểu sinh đã biết được mình đứng chỗ nào trong giới võ lâm qua lời chỉ giáo của đại sư.
- A di đà phật! Thiện tai! Thiện tai!

Một tiếng quạ kêu xé tan sự tĩnh lặng của màn đêm khi Tuệ Thông đại sư vừa thốt dứt câu. Nghe tiếng quạ kêu đó Cao Thọ phải chau mày, với cảm giác rờn rợn xâm lấn tâm tưởng mình.

Chàng nhìn Tuệ Thông đại sư từ tốn nói:

- Đại sư - A Di đà phật! Tiếng quạ kêu đêm là tiếng gọi của tử thần, nhưng bần tăng không nệ hà điều đó. Con người sinh ra còn mang thân xác trần tục, tất phải chấp nhận nghiệm quả của vòng sinh tử luân hồi. Sống mà làm được những điều thiện mới biết quý cuộc sống này.

Cao Thọ nhìn qua vai Tuệ Thông đại sư.

Từ ngoài ngôi tam quan, một chiếc đèn lồng xuất hiện đang tiến lần về phía hai người.

Cao Thọ hồi hộp nói:

- Đại sư, có người đến.
- A di đà phật. Tay vẫn lần chuỗi bồ đề, Tuệ Thông đại sư từ tốn nói:

- Dù bất cứ chuyện gì xảy ra, Cao thí chủ không được xen vào. Bần tăng tin một ngày nào đó, võ lâm sẽ có sự thay đổi khi rồng xuất hiện.

Tuệ Thông đại sư nói rồi từ từ quay mặt nhìn lại. Người cầm chiếc lồng là một thiếu nữ vận trang phục xứ đông đảo phù tang. Đi bên cạnh nàng là một gã kiếm thủ cũng vận trang phục đông đảo. Y có bộ mặt lạnh lùng, băng giá với búi tóc đuôi gà, được cột chải, thả ra phía sau phơi cái trán vồ hoi hói.

Thiếu nữ phù tang cầm đèn lồng bước đến trước mặt Tuệ Thông đại sư. Nàng nhún người, nhỏ nhẹ nói:

- Thập Tử Lang kiếm chủ đông đảo tham kiến cao tăng Thiếu Lâm.

- A di đà phật.

Cao Thọ nghe thiếu nữ Đông đảo nói mà như nghe tiếng chim họa mi hót. Chẳng không thể nào ngờ đợc một người tận Đông đảo lại có thể dụng ngôn từ trung thổ thành thạo như vậy. Cao Thọ tò mò quan sát thiếu nữ. Nàng có khuôn mặt trái xoan, đôi mắt không to, nhưng toát ra vẻ nhu mì thực nữ. Chiếc miệng hồn nhiên, chúm chím với đôi môi mọng ước, xinh đẹp, nhưng không thiếu nét nữ tính đầy chất gợi tình.

Thập Tử Lang lúc này mới lên tiếng. Y nói bằng ngôn phong Đông đảo phù tang, thỉnh thoảng lại phát ra những âm thanh xì xì nghe như tiếng rấn lục khè. Nghe gã nói mà đôi chân mày Cao Thọ nhíu lại. Nếu thiếu nữ nói như nghe tiếng chim hót thì giọng của Thập Tử Lang lại tựa tiếng rấn khè. Cao Thọ cũng chẳng chẳng biết nói gì, nên cứ giơng mắt ra nhìn gã.

Thập Tử Lang nói xong, thiếu nữ phù tang mới chuyển ngữ qua tiếng trung thổ nói với Tuệ Thông đại sư:

- Kiểm chủ Thập Tử Lang của tiện nữ từ Đông đảo đến tận trung thổ để kiểm chứng võ công bản thân, Kiểm chủ đã đợc Phương trượng Thiếu Lâm Chí Thiện trao khẩu dụ đến gặp đại sư để hội chứng. Kiểm chủ rất mong đại sư chỉ giáo.

Nàng vừa nói vừa lấy trong ống tay áo rộng thùng thình ra một miếng tăng y có bút tự trên đó. Tuệ Thông đại sư niệm phật hiệu:

- A di đà phật. Nhìn Thập Tử Lang, Tuệ Thông đại sư từ tốn nói:

- Võ học của phật môn chỉ để cho các cao tăng Thiếu Lâm rèn luyện bồi tiếp tinh thần sáng khoái, thể hình tráng kiện và tự bảo vệ mình tránh phong thổ, chướng khí, chứ tuyệt nhiên không có ý thi thố với thiên hạ. Nhưng nay đã có khẩu dụ của Phương trượng, bần tăng sẽ thực thi khẩu dụ đó. A di đà phật.

Thiếu nữ quay lại nói với Thập Tử Lang bằng tiếng Đông đảo. Gã đáp lời nàng cũng bằng tiếng Đông đảo.

Nàng nhìn lại Tuệ Thông đại sư:

- Đại sư, kiểm chủ nói võ công của Đông đảo và trung thổ có điểm khác nhau. Nên khi kiểm chứng có điều gì sơ xuất, dẫn đến cái chết, kẻ chết không oán hận, người sống không kiêu ngạo.

- A di đà phật, bần tăng sẽ có cùng ý tưởng như vị kiểm chủ này.

Thiếu nữ khom người xuống xá Tuệ Thông đại sư. Mọi thao tác của nàng trông thật nhu mì và nhã nhặn.

- Thay mặt Thập Tử Lang kiểm chủ, Đông Phương Vũ cảm kích đa tạ đại sư.

Nói rồi nàng trịnh trọng bày ra đất một tấm lụa đỏ cùng một bầu trà và hai cái chén.

Lui lại hai bộ, Đông Phương Vũ khom người nói với Thập Tử Lang:

- Mời kiểm chủ.

Thập Tử Lang bước đến ngồi trên hai gót chân mình.

Đông Phương Vũ nhìn Tuệ Thông đại sư:

- Lễ của Đông đảo, kiểm chủ Thập Tử Lang thỉnh đại sư.

- A di đà phật.

Lão tăng Thiếu Lâm bước đến ngồi xếp bằng đối diện với Thập Tử Lang.

Chờ cho hai người đã ngồi yên vị rồi, Đông Phương Vũ mới bưng bầu trà, ngồi xuống giữa hai người. Nàng trình trọng chuốc ra hai cái chén. Bưng lấy một chén trà, nàng nhìn sang Thập Tử Lang. Xoay chiếc chén một vòng trên tay mình, Đông Phương Vũ mới đặt chén xuống trước mặt Tử Lang, rồi chụm đôi bàn tay nhỏ nhắn thanh mảnh, từ từ cúi xuống trông thành thật kính trọng.

Chờ cho Thập Tử Lang tiếp chén trà, cũng xoay một vòng như thể chấp nhận sự thành bái của nàng. Đến lúc đó Đông Phương Vũ mới ngẩng lên bưng chén trà thứ hai. Cũng một động tác thành bái như với Thập Tử Lang, nàng dâng trà cho Tuệ Thông đại sư.

Thập Tử Lang đợi cho Tuệ Thông đại sư tiếp chén trà của nàng, rồi bưng chén trà nói vài tiếng.

Đông Phương Vũ lập lại lời nói của y bằng tiếng trung thổ:

- Kiểm chủ kính đại sư.

Nhìn Thập Tử Lang, Tuệ Thông đại sư khẽ gật đầu:

- Mời kiểm chủ tôn giá.

Hai người cùng cạn chén trà.

Đặt chén trà xuống mảnh lụa, Thập Tử Lang áp tay phải vào vùng chấn tâm, khẽ cúi đầu nói.

Đông Phương Vũ lập lại:

- Kiểm chủ thỉnh đại sư kiểm chứng.

- A di đà phật! Bần tăng không để Thập Tử Lang tôn giá thất vọng.

Hai người từ từ đứng lên bước ra ngoài. Họ đứng đối mặt nhìn nhau rồi từ từ thối bộ.

Cao Thọ bước lại bên Đông Phương Vũ.

Nàng đặt tay vào vùng chấn tâm, cúi đầu.

Cao Thọ ôm quyền:

- Đông Phương Vũ cô nương, tại hạ có mấy điều muốn biết.

- Công tử có điều chi chỉ giáo?

Cao Thọ ôm quyền nhỏ nhẹ nói: đọc truyện mới nhất tại .

- Sao lại có cuộc tỉ thí võ công kiểm chứng này?

- Kiểm chủ đi tìm sự ین của võ học.

Cao Thọ ve cằm nhìn Đông Phương Vũ nói:

- Kiểm chủ của cô nương có bình thường không?

- Công tử nói vậy có ý gì?

- Tại hạ muốn biết kiểm chủ Thập Tử Lang có bình thường không đó mà. Hình như y là kẻ không bình thường.

Mặt hoa của Đông Phương Vũ chau lại:

- Không bình thường là sao?

- Là bị khùng đó.

- Công tử sao lại nói vậy?

- Y tự đi tìm người để kiểm chứng võ công, nói cách nào đó là tự tìm người để thượng cẳng tay, hạ cẳng chân. Xem ra y quá rảnh rồi để xách kiếm đi đánh nhau. Vậy không khùng là gì?

Đôi chân mày của Đông Phương Vũ nhíu lại:

- Công tử không nên nói như vậy. Kẻ học võ là muốn đạt đến đỉnh cao tối thượng của võ học. Đó mới là chân lý kiếm thủ. Kiếm thủ đi tìm chân lý đó.

Nàng nói rồi quay mặt nhìn lại Thập Tử Lang và đại sư Tuệ Thông.

Thấy nàng không màng đến mình, Cao Thọ buột phải vỗ vai nàng:

- Hê Đông Phương Vũ giật mình khi tay Cao Thọ chạm vào vai mình. Nàng cau mày nhìn lại Cao Thọ. Đập ngay vào mắt Đông Phương Vũ là nụ cười giả lả nhưng lại tỏa ra sức hút thần kỳ. Bất giác nàng đỏ mặt thẹn thùng. Đông Phương Vũ nói:

- Công tử nên giữ lễ với Đông Phương Vũ.

Giọng nói của nàng có phần khe khắc, buột Cao Thọ phải gượng cười.

Chàng giả lả nói:

- Xem chừng cô nương cũng thích võ học.

- Công tử nên chú ý xem chiêu thức của võ công của hai đại cao thủ Phù tang và Trung thổ thì hơn. Đừng làm mất sự tập trung của họ và của Phương Vũ.

Cao Thọ giả lả cười rồi nói:

- Thượng cẳng tay, hạ cẳng chân có gì đẹp đâu mà Đông Phương Vũ cô nương phải chú ý chứ? Tại hạ chỉ chú nhãn đến Đông Phương Vũ cô nương thôi.

Nàng sa sầm mặt:

- Sao công tử lại chú ý đến Phương Vũ?

- Thế mà cô nương còn hỏi nữa Nếu Đông Phương Vũ là xú nữ tại hạ chẳng thèm để mắt đến đâu. Nhưng đằng này cô nương lại là mỹ nữ. Mà còn là mỹ nữ tận Đông đảo phù tang.

Cao Thọ ve cằm, từ tốn nói:

- Tại hạ thú thật với Đông Phương Vũ cô nương nhé. Ăn mãi một món lâu quá đâm ra chán Nên đôi lúc tại hạ cũng muốn đổi khẩu vị. Đông Phương Vũ cô nương chính là món mà tại hạ đang muốn thưởng thức đấy mà.

Đôi lưỡng quyền nàng ửng hồng. Nàng miễn cưỡng nói:

- Công tử nói ta không hiểu.

Đông Phương Vũ nói rồi chú nhãn nhìn lại Thập Tử Lang và Tuệ Thông đại sư.

Tử Lang từ từ rút ngọn trường kiếm có chuôi dài. Y nắm đốc kiếm bằng cả hai tay, hướng mũi lên trời. Phía đối diện Tuệ Thông đại sư cũng chuyển hóa công lực vào song thủ, chuẩn bị đón sát chiêu của đối phương.

Cao Thọ thấy trường kiếm của Thập Tử Lang sáng ngời ánh thép, tỏa sát khí rờn rợn.

Màn sát kiếm vô tình tỏa ra từ thanh trường kiếm của gã kiếm chủ Đông đảo phù tang như lan nhanh trong không khí tạo ra bầu không khí khủng bố nặng nề. Bầu không khí khủng bố chụp xuống Cao Thọ khiến chàng cũng phải rùng mình gai buốt cột sống.

Cao Thọ nghĩ thầm:

- “Gã này kiếm chứng võ công mà cứ như đang tử đấu với kẻ thù bất đội trời chung.”.

Ý niệm kia còn đọng trong đầu Cao Thọ thì Thập Tử Lang thét lên một tiếng thét làm xáo động cả không gian tĩnh lặng trước cửa Hắc lâu.

Cùng với tiếng thét đó, chớp kiếm phát ra nhanh hơn cả tia chớp chụp tới Tuệ Thông đại sư.

Chỉ thấy chớp kiếm thôi, Cao Thọ bủn rủn cả tứ chi. Bất giác chàng không kiềm chế được hồi hộp, chụp cả hai tay vào vai Đông Phương Vũ bóp chặt lại.

Cuộc kiếm chứng võ công được diễn ra trong chớp mắt đã phân định kẻ thắng người thua. Có thể nói cuộc tỷ đấu này chỉ vồn vện trong một tiếng thốt ngắn gọn của Đông Phương Vũ.

Khi Cao Thọ thộp tay vào vai nàng, Đông Phương Vũ buột miệng thốt:

- Ôi Tiếng thốt của nàng chẳng khác nào hiệu lệnh chấm dứt cuộc tỷ đấu giữa Thập Tử Lang và Tuệ Thông đại sư.

Không ai có thể tin vào điều đó nhưng sự thật thì hiển nhiên xảy ra ngay trước mắt mọi người.

Xâu chuỗi bồ đề của Tuệ Thông đại sư dùng để làm binh khí cản phá kiếm chiêu của Thập Tử Lang bằng những chiêu đấu cận đại pháp đã bị đứt đôi bởi sát kiếm khí do y tạo ra, còn lưỡi trường kiếm đến sau thì đặt vào ngay giữa đỉnh đầu lão tăng Thiếu Lâm.

Thập Tử Lang đã có thể bổ đôi thủ cấp của lão tăng Thiếu Lâm ra làm hai, nhưng y đã kịp dừng kiếm chiêu khi lưỡi kiếm chỉ còn cách đỉnh đầu vị cao tăng đúng một sợi tóc. Y dừng kiếm vì nghe tiếng thốt của Đông Phương Vũ.

Hai tay vẫn nắm chặt đốc kiếm, đặt lưỡi kiếm vào đỉnh đầu của Tuệ Thông đại sư, Thập Tử Lang gần giọng:

- Đông Phương Vũ, làm sao vậy?

Cao Thọ hoàn toàn bất ngờ khi nghe Tử Lang thốt ra câu nói đó bằng tiếng Trung thổ.

Cao Thọ vội vả lên tiếng:

- Đã phân định ai thắng, ai bại, sai cao, ai thấp rồi, tôn giá sao không rút kiếm lại.

Thập Tử Lang từ từ rút kiếm lại, tra vào vỏ, rồi giắt qua hông mình.

Tuệ Thông đại sư niệm phạt hiệu:

- A di đà phạt!

Nhìn sang Đông Phương Vũ, mặt Tử Lang sa sầm khi thấy tay Cao Thọ vẫn đặt trên vai nàng.

Phương Vũ lắc vai, hất tay chàng xuống. Nàng nói với gã bằng tiếng Đông đảo:

- Phương Vũ đã làm kinh động đến kiếm chiêu của Thập Tử Lang.

Thập Tử Lang buông tiếng thở dài:

- Lần sau đừng làm ta phân tâm khi đụng kiếm.

Bước đến trước mặt Cao Thọ, rọi đôi uy nhân hùng hực vào Cao Thọ, Tử Lang nói:

- Các hạ đã làm gì Đông Phương Vũ?

Giả lả nặn nụ cười gượng, Cao Thọ nói:

- Tại hạ thấy kiếm chiêu của tôn giá quá ư cao siêu và khủng khiếp. Chỉ thấy thôi đã không kèm chế được, nên lỗ lổ mạo phạm Đông Phương Vũ tiểu thư đây mà - Các hạ muốn kiếm chứng kiếm chiêu với ta?

Cao Thọ khoát tay nói:

- Không không các hạ có nghe danh Cao Thọ chưa?

- Ta chưa từng nghe tục danh này!

- Cao Thọ chính là tại hạ.

- Cao các hạ là cao thủ của võ lâm Trung thổ?

Cao Thọ ve cằm:

- Nói như các hạ cũng có cái đúng và cũng có cái sai.

Thập Tử Lang chau mày:

- Thế nào là đúng, thế nào là sai?

- Có đúng thì cũng phải có sai chứ! Các hạ là kiếm thủ với kiếm chiêu cao siêu khó lường, nếu so sánh kiếm chiêu thì Cao Thạ phải là đom đóm so với vầng thái dương của các hạ. Kiếm chiêu của các hạ phải nói là vô địch thiên hạ. Nhưng Cao Thạ có thứ võ công mà các hạ chẳng thể nào sánh bằng.

- Hãy thi thố với tại hạ.

- Rất sẵn lòng.

Nghe Cao Thạ nói, bất giác Tuệ Thông đại sư lo lắng nhìn chàng. Với lão tăng Thiếu Lâm, võ công đâu phải tầm thường thế mà vẫn không phải là đối thủ của Thập Tử Lang thì Cao Thạ đã tự tìm cái chết khi thách thức hẳn.

Tuệ Thông đại sư niệm phật hiệu:

- A di đà phật Cao thí chủ.

Cao Thạ khoát tay:

- Đại sư đừng lo.

Chàng nhìn lại Thập Tử Lang, nói:

- Kiếm của các hạ thì Cao Thạ thấy rồi. Quả là một kiếm thủ vô địch không ai bì kịp, nhưng không biết các hạ có làm được như Cao Thạ không?

Chàng nói rồi dụng luôn “tục hóa cốt”. Thể pháp của Cao Thạ mềm nhũn ra như người không có xương. Chàng vắt chân qua cổ, lòn đầu qua, co tròn người lại như một gút dây.

Cao Thạ giả lả cười nói:

- Các hạ làm như tại hạ được không? Cứ như giết người mới là võ công tối thượng, mỗi môn công có cái hay riêng.

Cao Thạ hóa giải tục hóa cốt từ từ đứng lên:

- Các hạ đã hiểu ra sự huyền diệu vô vi của võ công rồi chứ?

- Ta muốn thăm chứng võ công của các hạ.

Cao Thạ giật thót ruột. Chàng gượng cười nói:

- Nếu các hạ thích thì tại hạ rất sẵn lòng nhưng không phải lúc này. Nếu như các hạ thắng tại hạ lúc này thì đâu có ai biết. Ngược lại tại hạ có thắng thì cũng chẳng hay ho gì.

Chờ thời điểm khác vậy nhé.

Thập Tử Lang suy nghĩ rồi khẽ gật đầu:

- Được! Thập Tử Lang ta sẽ chờ các hạ ở tổng đàn minh chủ võ lâm của Trung thổ.

- Nếu như Cao Thạ không đến?

- Thập Tử Lang ta sẽ đi tìm. Và mỗi ngày lấy mạng của một người thân của các hạ cho đến khi các hạ xuất đầu lộ diện.

Y nhìn lại Đông Phương Vũ:

- Phương Vũ, ghi tên Cao Thạ các hạ vào bảng tử kiếm sát.

Phương Vũ cúi đầu thành bái.

- Phương Vũ sẽ ghi tên Cao công tử.

Phương Vũ thu gom tất cả mọi thứ cho vào hộp cây rồi khoát lên vai. Nàng nhìn lại Tuệ Thông đại sư và Cao Thạ, áp tay vào ngực trái, khẽ cúi đầu nói:

- Phương Vũ cáo từ.

Thập Tử Lang áp tay vào ngực trái nói tiếng Đông đảo nhưng thỉnh thoảng lại phát ra những âm thanh xì xì như tiếng rần rục.

Cao Thọ ôm quyền đáp lễ. Chàng nhìn Đông Phương Vũ. Khi nàng ngẩng lên, Cao Thọ gượng cười nói:

- Phương Vũ cô nương nhớ lời tại hạ nói chứ?

Đôi lưỡng quyền nàng ửng hồng e lệ.

Cao Thọ nói:

- Tại hạ lúc nào cũng muốn gặp lại cô nương. Tại hạ rất thích thưởng thức những món ăn mà mình đang thèm.

Đôi chân mày nàng cau lại.

Thập Tử Lang hỏi Đông Phương Vũ bằng tiếng Đông đảo. Nàng đáp lại gã bằng ngôn ngữ Đông đảo phù tang. Nghe nàng nói, chân diện Tử Lang càng lúc càng đen lại, lộ rõ sắc mặt chết chóc và khủng bố.

Y nhìn lại Cao Thọ bằng ánh mắt sát thần rồi trang trọng nói:

- Thắng được ta. Các hạ sẽ có Đông Phương Vũ.

Y nói rồi quay bước chậm rãi tiến ra cửa Hắc lâu. Phương Vũ cầm chiếc đèn lồng nối gót theo sau.

Tuệ Thông đại sư bước lại bên Cao Thọ:

- A di đà phật!

Cao Thọ như thể đoán được lão tăng Thiếu Lâm định nói gì, liền ôm quyền xá, rồi giả lả nói:

- Văn bối tự biết có thể dàn xếp được chuyện này. Đại sư đừng lo.

Tuệ Thông đại sư buông tiếng thở dài rồi nói:

- Y là sát tử kiếm vương. Cao thí chủ không thể là đối thủ của y.

- Hôm nay đại sư nói đúng, nhưng ngày mai chưa hẳn mèo nào cắn mỉu nào.

Cao Thọ ôm quyền:

- Đại sư bảo trọng.

Cao Thọ rồi bước khỏi Hắc lâu, chàng vừa đi vừa nghĩ thầm:

- “Tuệ Thông đại sư còn suýt mất mạng với kiếm của Thập Tử Lang. Mình sao đối phó lại với hắn chứ.”

Chàng nghĩ đến Dương Phụng Tiên, mỉm cười nghĩ tiếp:

- “Hỏi thử Dương Phụng Tiên coi. Hy vọng hắn sẽ giúp mình.”

20. Chương 20: Là Tình Là Hận

Chương 20: Là Tình Là Hận

Chấp tay sau lưng, đứng trong gian thảo xá, Cao Thọ dõi mắt nhìn ra hoa viên, ngắm vàng thái dương đang từ từ trôi lên cuối đường chân trời. Ánh bình minh trong thật rực rỡ, tạo ra một sức sống ột ngày mới. Những giọt sương mai óng ánh như những viên ngọc lưu ly đọng trên những cánh hoa mẫu đơn, không gian như một bức tranh sinh động và hữu tình trong mắt của Cao Thọ.

Một đôi bướm với sắc màu rực rỡ chao lượn ngay trước mắt chàng. Cao Thọ liên tưởng đến ngày mai, mà sự thay đổi khóa lấp tất cả những gì đang diễn ra trong hiện tại.

Á Di rải những bước chân dài đi thẳng vào gian phòng xá. Biết nàng đến nhưng Cao Thọ vẫn thờ ơ đôi mắt ngẩng nhìn về phía vầng thái dương đang từ từ trôi lên khỏi đường chân trời như một quả cầu đỏ ối, tỏa ánh sáng ấm áp xua đi cái lạnh của đêm dài.

Á Di thấy Cao Thọ không màng đến mình liền gắt giọng nói:

- Cao Thọ Cao Thọ từ từ quay lại nhìn nàng. Nụ cười giả lả hiện lên hai cánh môi chàng.

Cao Thọ mỉm cười nói:

- Một đêm hân nàng có được những điều thú vị trải qua trong đời mình.

Á Di đỏ mặt. Nàng cúi gắt nói:

- Người... Chỉ tay vào mặt Cao Thọ, Á Di gắt giọng nói:

- Người nói thú vị là thú vị gì? Sao người dám bán Á Di cho Cát ma ma? Người tưởng Á Di là món hàng trong tay người để cho người đem bán à? Nếu không có...

Cao Thọ bật cười thành tiếng.

Á Di quát mắt:

- Người cười cái gì?

- Sao nàng giận dữ thế? Đúng ra nàng phải mang ơn Cao Thọ mới phải chứ? Có đâu lại sùng sộ với ta là sao?

- Mang ơn? Người có gì để ta mang ơn người nào? Người đã làm điều gì để Á Di này mang ơn, hay chỉ gieo cảm phần mà thôi.

Cao Thọ nhướng mày, bình nhiên nói:

- Ta gieo sự cảm phần nơi nàng ?! Lạ thật.

- Ta nói sai ư? Người đã bán ta cho Cát ma ma. Người còn nói gì nữa?

- Thế là nàng cảm phần ta?

- Đúng! Ta hận người.

- Nàng hận thì đã hận ta lâu rồi, có phải bây giờ đâu. Còn ta thì chẳng hận gì nàng, ngược lại còn muốn giúp nàng nữa đó.

Á Di trừng mắt nhìn Cao Thọ:

- Người giúp ta à? Người giúp cái gì? Người nói cho ta nghe thử. Nếu người nói đúng, ta sẵn sàng chịu theo ý của người. Còn không đúng ta sẽ giết người.

Cao Thọ lắc đầu, chắc lưỡi:

- Thảo nào. Thảo nào - Thảo nào cái gì?

- Chưa nghe ta nói đã giận dữ lồng lộn rồi. Nữ nhân mà đánh mất tính thực nữ nhu hòa thì đâu còn là nữ nhân. Nàng cứ như thế thì cái đầu của Dương Phụng Tiên nguội lạnh mất.

Á Di đỏ mặt:

- Người nói cho ta biết, người làm vậy là có ý gì?

Cao Thọ ve cằm:

- Ta hỏi nàng nhé.

Á Di gắt giọng nói:

- Người nói đi.

- Nàng có yêu Dương Phụng Tiên không?

Sắc diện Á Di đỏ bừng. Nàng gắt giọng đáp lời chàng:

- Ta yêu hay không yêu, người quan tâm đến làm gì?

- Nàng không muốn trả lời ta ư?

- Ta yêu Dương huynh thì sao nào?

- Một câu trả lời rất thành thật. Một câu trả lời rất đúng theo suy nghĩ của ta.

Á Di gằn giọng nói:

- Ta yêu Dương huynh nên người ghen hờn à? Có phải chính vì sự ghen hờn này mà người có hành động bỉ ổi, bán ta cho Cát ma ma?

Cao Thọ khoát tay:

- Không đúng! Ta đâu có nỡ làm như vậy. Thật tâm của ta là muốn nàng có cơ hội tỏ tình với Dương Phụng Tiên thôi. Phàm nữ nhân khi yêu thì chẳng ai dám tỏ tình cả. Họ yêu nhưng lại cứ ôm khư khư tình yêu đó vào trong mình, chẳng dám tỏ bày cùng ai. Đã vậy nàng còn vờ vịt theo ta. Nàng đi theo Dương Phụng Tiên thì đúng hơn. Phong thái và dung mạo của Dương Phụng Tiên cũng đáng để cho những trang tiểu thư đeo bám lắm chứ.

Cao Thọ nhún vai:

- Ta nói đúng không nào?

- Đúng thì đã sao.

Cao Thọ ve cằm nhìn nàng.

Á Di lại nói:

- Người hãy thừa nhận đi. Người ganh ghét với Dương huynh nên mới giả trò hạ lưu đó.

Cao Thọ nạt ngang:

- Nói bậy! Nói bậy, nói càn! Phàm những người đang yêu thì hay nói bừa, nếu không thì cũng nói bậy.

Cao Thọ nói luôn một hơi, khiến sắc diện của Á Di đỏ như gấc. Nàng thẹn đến chín người, nhưng vẫn miễn cưỡng phản bác chàng:

- Ta nói bừa nói bậy chỗ nào. Chỉ có hạng người Hạ đẳng nhân như người mới nói bừa, nói bậy và hành động tiểu nhân thôi.

- Trương tiểu thư khoan sừng cổ mắng nhiếc đã. Ta biết Trương tiểu thư để mắt đến Dương Phụng Tiên. Tiểu thư không dám nói vì ngại ngùng, chẳng nhận mặt. Ôi cha, chẳng lẽ một trang tiểu thư lá ngọc cành vàng của Phi Yến Thiên Trang lại tò tò đi theo nam nhân, luôn miệng lải nhải:

Dương huynh ơi, muội yêu huynh, huynh có yêu muội không?

Cao Thọ ngưng lời, chắt lưỡi.

Á Di sượng chín cả người.

Cao Thọ nói tiếp:

- Nếu để cho tiểu thư tò tò đi theo rỉ vào tai gã những lời như vậy. Không chừng Dương Phụng Tiên lại nghĩ... Cao Thọ bỏ lửng câu nói giữa chừng.

Á Di rít giọng hỏi:

- Nếu ta nói vậy, Dương huynh sẽ nghĩ gì?

Cao Thọ ve cằm nhìn nàng từ đầu đến chân. Chàng ôn nhu nói:

- Theo ta nghĩ, nếu để cho tiểu thư tò tò đi theo Dương Phụng Tiên, và thốt ra những lời đó, không chừng gã họ Dương kia lại nghĩ nàng đã lên tới đầu rồi.

Á Di dặm chân:

- Cái gì lên tới đầu chứ?

Cao Thọ giả lả cười:

- Thì yêu thường hay lên tới đầu đó mà.

Nàng chỉ mặt Cao Thọ, dặm chân:

- Người người đang miệt thị ta.

Cao Thọ lắc đầu:

- Không, không đó chỉ là ngôn phong Hắc đạo không được hoa mỹ thôi. Ý ta nói lên tới đầu là nàng tương tư đó mà. Chính vì sự nàng tương tư nên ta mới phải ra tay giúp cho nàng.

Thở hắt ra một tiếng, Cao Thọ nói tiếp:

- Nàng biết nữ nhân mà tương tư thì khổ thế nào không. Nhan sắc sẽ ủ rũ, nhan sắc sẽ bơ phờ, không chừng đến lúc đó Phụng Tiên chẳng nhìn đến mặt nàng nữa.

- Người muốn nói gì cũng được à?

- Sao lại nói thế. Nếu như ta muốn làm cái gì cũng được thì đã muốn mình là mình chủ võ lâm rồi. Nếu ta mà là mình chủ võ lâm, không chừng Trương trang chủ... Cao Thọ bỏ lửng câu nói giữa chừng, mỉm cười giả lả nói:

- Thôi, ta không cần nói chuyện đó nữa.

- Người giúp ta tỏ tình với Dương huynh bằng cách bán ta cho Cát ma ma đó à?

- Nếu như ta bán nàng thì đã lấy một nén bạc của Cát ma ma rồi. Ta không làm chuyện như vậy nên mới trao trả nén bạc kia lại cho Dương Phụng Tiên và nàng. Cao Thọ ta giúp hai người hay hại hai người nào? Ta giúp không công mà nàng còn trách ta cái gì nữa?

Thở hắt ra, Cao Thọ nói tiếp:

- Hay! Dương Phụng Tiên và nàng vốn đã không còn ngân lượng. Chẳng lẽ hai người lại xòe tay ăn xin kiếm cơm, hoặc sống bám vào Cao Thọ này như những con đĩa hút máu à?

Ta đâu có đủ máu cho hai người hút. Nên để giúp hai người, ta nghĩ chỉ còn mỗi một cách duy nhất là bán quách đi cái đáng giá ngàn vàng của nàng cho Cát ma ma.

Á Di đỏ mặt:

- Người ...

Cao Thọ nheo mày:

- Hê Nàng đừng sững cồ lên như vậy, để ta nói hết đã. Ta bán cái ngàn vàng của nàng cốt để lấy kim lượng cho ý trung nhân của nàng là Dương Phụng Tiên để y làm lộ phí đấy chứ.

Cao Thọ chắt lưỡi:

- Rất tiếc Ta những muốn bán đến trăm lượng nhưng chẳng biết Cát ma ma nhìn ra sao mà lại đánh giá cái ngàn vàng của tiểu thư Phi Yên Thiên Trang được có mỗi một lạng bạc. Lạng bạc đó Cao Thọ này đã gởi lại cho hai người rồi.

Á Di tái mặt:

- Người...

Cao Thọ khoát tay:

- Hầy Ta còn nghĩ xa nữa, là yêu cầu cát ma ma đưa Lâm trại chủ, một người cùng giới Bạch đạo chính phái với nàng và Phụng Tiên, một Thượng đẳng nhân có vai vế dưới tướng của võ lâm minh chủ để nàng có gì thì cũng môn đăng hộ đối, không bị ô uế. Thế nàng còn trách Cao Thọ ta cái gì nữa chứ. Hay nàng nói Cao Thọ này bớt xén của nàng. Nếu không tin nàng cứ đi hỏi Cát ma ma coi. Ta thề chỉ lấy có mỗi một nén bạc thôi.

Á Di dậm chân:

- Người... Người... xem ta là hạng người nào.

Cao Thọ ôm quyền:

- Trong mắt Cao Thọ ta, Trương tiểu thư là trang thiên kim lá ngọc cành vàng, nhưng không biết sao Cát ma ma lại xem thường tiểu thư như vậy. Điều này Cao Thọ ta cũng thắc mắc. Lạ lắm à.

- Người...

Cao Thọ gãi đầu:

- Tiểu thư cứ người người hoài. Nếu có điều chi thắc mắc, tiểu thư cứ gặp Dương Phụng Tiên hỏi. Còn ta chỉ có thể giúp đến đó thôi à.

Á Di thét lớn:

- Ê tiện!

Á Di vừa nói vừa toan lao đến Cao Thọ, nhưng Phụng Tiên đã lướt đến can nàng lại:

- Á Di!

Phụng Tiên nhìn lại Cao Thọ. Hai luồng uy nhân của Phụng Tiên đập vào mắt Cao Thọ, buột chàng phải quay mặt đi chỗ khác.

Phụng Tiên trầm giọng nói:

- Người đã có lòng tốt, ta rất cảm kích. Nhưng lòng tốt của người, Dương Phụng Tiên không nhận. Ta mạn phép trả lại cho người nén bạc này. Nhờ người trả lại cho Cát ma ma.

Phụng Tiên nói dứt câu, lắc nhẹ cổ tay một cái. Nén bạc trong tay Phụng Tiên thoát ra như một chiếc ám tiễn hướng thẳng vào tam tinh Cao Thọ. Cao Thọ đã có sự phòng bị từ trước, khi Phụng Tiên vừa xuất thủ thì chàng cũng thi triển vạn tượng di bộ. Mặc dù phản ứng cực nhanh, nhưng nén bạc vẫn đập thẳng vào vai Cao Thọ.

- Bốp!

Cao Thọ buột miệng thốt:

- Ái chà! Chàng ôm lấy bờ vai nhìn Phụng Tiên. Không biểu lộ chút gì gọi là giận dữ, hay phẫn nộ, Cao Thọ nói:

- Thế mới đúng là một đôi hiền lương lẽ. Hai người ra tay nhanh lắm. Á Di thì cho ta một kiếm, giờ đến lượt Dương Phụng Tiên cho ta một nén bạc.

Cao Thọ vừa nói vừa giật lấy nén bạc ghim trên bả vai mình. Chàng đưa nén bạc lên miệng liếm sạch máu dính trên nén bạc rồi cho vào ngực áo.

Nhìn Phụng Tiên, Cao Thọ nói:

- Ta sẽ đem giao lại nén bạc này cho Cát ma ma.

Á Di nói:

- Người không thể đi được đâu.

Nàng vừa nói vừa rút trường kiếm. Kiếm vừa tuốt ra khỏi vỏ, Á Di tạo ra một màn hoa kiếm chụp tới Cao Thọ.

- Người phải chết.

Màn kiếm hoa chưa kịp chụp đến Cao Thọ thì một mảnh lụa trắng xẹt tới hất ngược mũi kiếm của nàng ra. Uy lực của mảnh lụa khiến cho thanh trường kiếm tuột khỏi tay Á Di rơi xuống sàn phòng xá.

- Keng! Lưu Tuyết Liên với thân ảnh phiêu bồng như tiên nữ lướt đến bên Cao Thọ. Nàng nhìn Phụng Tiên và Á Di:

- Dương công tử, đây là Vô Vi trang, mong Dương công tử và Trương tiểu thư nể mặt Tuyết Liên.

Á Di gắt gỏng nói:

- Vô Vi trang là gì mà buột ta phải nể mặt Vô Vi trang chứ.

- Bất cứ ai được Tuyết Liên thỉnh mời đến Vô Vi trang, thì đều là bằng hữu của Vô Vi trang. Cao công tử đây là bằng hữu của Vô Vi trang, nếu như tiểu thư muốn lấy mạng Cao công tử thì phải bước qua Tuyết Liên trước.

- Bỏn cô nương có gì phải sợ người.

Á Di vừa nói vừa toan động thủ, nhưng Phụng Tiên đã cản lại. Y ôm quyền nói với Tuyết Liên:

- Vô Vi trang, tại hạ đã có nghe nói đến. Ngay cả nghĩa phụ mình chủ còn kính Vô Vi trang một bước. Tại hạ không dám làm trái những ước lệ của tiểu thư.

Y nhìn lại Cao Thọ:

- Cao Thọ, người có sao không?

Phụng Tiên vừa thốt dứt câu thì Cao Thọ lão đảo, dựa lưng vào cột xá. Chàng thở dốc nói:

- Ta không còn đủ sức đứng nổi nữa.

Nói rồi chàng khuỵu gối xuống.

Tuyết Liên bối rối, vội đỡ lấy Cao Thọ:

- Cao công tử Cao công tử.

Cao Thọ nhìn nàng:

- Tiểu thư, đưa tại hạ đi. Tại hạ không muốn nhìn hai người đó. Họ ác lắm.

Cao Thọ gục đầu vào vai Lưu Tuyết Liên.

- Cao công tử.

Phụng Tiên nói:

- Tiểu thư, để ta đưa hắn đi.

Cao Thọ ngẩng mặt nhìn Phụng Tiên:

- Người gian ác lắm, ta không muốn gần người. Người chỉ muốn lấy mạng ta để thỏa mãn lòng ghen hờn mà thôi.

Chàng nhìn sang Tuyết Liên:

- Tiểu thư, tại hạ muốn tiểu thư đưa đi.

- Tuyết Liên sẽ đưa công tử vào trong lầu.

- Đa tạ tiểu thư.

Vừa nói chàng vừa vòng tay qua bá lấy vai nàng.

Mặc dù ngượng ngùng, nhưng Tuyết Liên vẫn dìu Cao Thạ. Trong hoàn cảnh này, nàng không nỡ khách sáo nệ hà tiểu tiết.

Hơi thở của Cao Thạ phả nhẹ vào gáy Tuyết Liên. Cảm giác là lạ từ những làn hơi của Cao Thạ đem lại, khiến sắc diện nàng thoáng thẹn thùng.

- Tiểu thư có phân biệt tại hạ là người của Hắc đạo không?

Tuyết Liên dừng bước:

- Công tử người không sao chứ?

Tuyết Liên gỡ tay Cao Thạ khỏi vai mình.

Cao Thạ nhìn nàng nói:

- Nàng không dìu tại hạ à?

- Công tử bị thương nơi bờ vai chứ chân đâu có bị thương.

- Ồ sao Dương Phụng Tiên không làm chân tại hạ bị thương nhỉ. Y lại khiến tại hạ bị thương nơi vai. Đâu có được ít gì.

Tuyết Liên nhìn sững chàng:

- Ô sao công tử lại muốn bị thương nơi chân.

Cao Thạ mỉm cười nói:

- Tại hạ chỉ muốn chặt ngay đôi chân của mình thôi.

- Công tử có thể cho Tuyết Liên biết lý do tại sao người muốn chặt chân mình không?

- Có chặt chân thì tại hạ mới có thể được Lưu tiểu thư lo lắng. Tiểu thư đẹp lắm. Nhan sắc của tiểu thư khiến Cao Thạ phải mơ tưởng đến một ngày nào đó đó Sắc diện nàng đỏ lên. Nàng sượng sùng nhìn Cao Thạ:

- Cao công tử.

Cao Thạ nheo mắt nhìn nàng:

- Tiểu thư không quở trách tại hạ chứ?

- O!...

Cao Thạ chặn ngang không cho nàng nói:

- Tại hạ không nói ngoa cho tiểu thư đâu. Trên thế gian này đi tìm một mỹ nhân vừa có nhan sắc, vừa đôn hậu, lại hiền thực như tiểu thư chắc có lẽ phải đốt đuốc đi tìm giữa ban ngày.

Phàm nữ nhân nghe những lời này của Cao Thạ thì sao có thể giận hơn được chàng, nếu không muốn nói là còn thích thú vì được người ta khen tặng.

- Tuyết Liên nghĩ Cao công tử không nói thật tâm mình.

Cao Thạ chỉ vào mặt mình: nguồn

- Nàng nhìn thẳng vào mặt Cao Thạ xem. Nếu như Cao Thạ ngoa ngôn tất sẽ hiện rõ lên mặt mình. Còn nếu không, cái đó nó không hiện ra.

Tuyết Liên tò mò hỏi:

- Cái gì hiện ra trên mặt công tử.

Cao Thạ mỉm cười:

- Tiểu thư không thấy?

Tuyết Liên lắc đầu:

- Tuyết Liên đâu có thấy gì đâu.

- Nếu tại hạ ngoa ngôn sẽ có ngay chữ “xảo” hiện lên trán tại hạ. Chữ xảo không có, tất là tại hạ nói thật. Chàng thốt ra câu nói nhưng lại mỉm cười.

Tuyết Liên đưa Cao Thọ đến một gian biệt phòng trong tòa mộc lầu.

Nàng nói:

- Công tử hãy để Tuyết Liên xem vết thương của người.

- Tại hạ đang có ý đó.

Cao Thọ tự cởi áo của mình.

Vết thương trên bờ vai của chàng vẫn còn rịn máu.

Tuyết Liên dùng thuốc trị thương rắc lên, rồi băng lại. Nàng hỏi.

- Sao Dương công tử và Trương tiểu thư lại muốn giết công tử.

- Chuyện đời thường của con người là như thế mà.

Nàng nheo mày:

- Chuyện đời thường của con người như thế nào? Phải có một nguyên nhân gì chứ?

- Nói ra Lưu tiểu thư hẳn sẽ nực cười về chuyện này.

Cao Thọ chỉ bờ vai phải:

- Đây là vết thương vừa mới liền sẹo là Trương Á Dị ban cho tại hạ. Còn vết thương mới là của Dương Phụng Tiên. Nếu không có tiểu thư kịp thời ra tay thì không biết còn vết thương nào nữa.

- Tại sao họ lại hành sự như vậy? Hẳn phải có nguyên nhân nào khác chứ?

- Tất nhiên là có. Tóm lại cũng bởi cái tính ích kỷ lằng nhách của con người ta.

- Là sao?

Chàng quệt mũi:

- Trương Á Dị yêu tại hạ, nhưng tại hạ không tiếp nhận tình yêu đó. Thế là bị một kiếm.

Đến lượt Dương Phụng Tiên yêu Trương Á Dị, y ganh ghét với Cao Thọ. Thêm một vết thương nữa.

Chàng thở hắt ra một tiếng:

- Tiểu thư thấy thật là khó xử phải không?

- Trương Á Dị tiểu thư xinh đẹp như vậy, sao công tử lại không đáp tình cho nàng.

Cao Thọ tròn mắt:

- Nàng nói cái gì thế?

- Thì Tuyết Liên nói sao công tử không để tình cho Á Dị. Thực cô nương cũng đâu phải là xú nữ.

Cao Thọ đứng lên, khoát tay:

- Nàng chẳng biết tí nào về tình yêu cả.

Cao Thọ chồm tới nàng:

- Tại hạ nói đúng không nào?

- Tuyết Liên chưa từng để tâm đến ai.

- Thế nên tại hạ mới nói nàng chẳng biết một chút gì về tình yêu. Phải chi Á Dị là Lưu Tuyết Liên tiểu thư, thì Cao Thọ này sẽ quì xuống giang rộng hai tay xin một chút tình.

Và sẽ luôn miệng lải nhải “bây giờ muối ở đâu”. Nhưng khốn nỗi nàng ta lại là Trương Á Di chứ không phải là Lưu Tuyết Liên.

Sắc hoa của Lưu Tuyết Liên đỏ ửng, thẹn thùng. Mặt nàng nóng bừng như thể có một làn gió nóng vừa thổi qua.

Tuyết Liên nói:

- Cao công tử chỉ nói thể thôi.

- Hê Cao Thọ này nói thật đó. Tại hạ dọc ngang giang hồ biết rất nhiều chuyện về tình yêu. Trong tình yêu thì có đủ mọi thứ bướm và hoa, nhiều vô số kể. Ngay cả loài vật cũng có tình yêu kinh khủng, huống chi là con người.

Cao Thọ vận lại áo của mình.

Tuyết Liên hỏi:

- Cao công tử có thể kể cho Tuyết Liên nghe được không?

- Nếu nàng muốn nghe, tại hạ sao ích kỷ không kể cho nàng được. Nhưng tại hạ có một đề nghị như thế này.

- Đề nghị gì?

- Nàng hãy thay đổi cách xưng hô đi. Cứ gọi ta là Cao huynh được rồi, còn ta gọi nàng là Lưu muội.

Tuyết Liên gật đầu:

- Cũng được.

Cao Thọ ngồi xuống chiếc đôn, nhìn Tuyết Liên rồi nói:

- Có một lần huynh đi về hướng bắc và bắt gặp một con gấu. Nó vừa đi vừa phát ra những âm thanh gừ gừ, miệng thì nhiều nước dãi. Mới đầu huynh cứ tưởng con gấu đó điên, nhưng rồi sau đó mới biết được rằng con gấu đó là con gấu đực, nó đang đi tìm con gấu cái theo bản năng đánh mùi của loài gấu. Con gấu đực đã phải vượt qua một quãng đường dài thăm thẳm, nghe nói đâu là vài ngàn dặm gì đó mới tìm được con gấu cái.

Chàng nhăn mặt:

- Lưu muội thấy chưa, loài gấu còn biết đi tìm tình yêu của mình bằng cái lỗ mũi.

Tuyết Liên nheo mày:

- Lạ thật.

- Lạ gì?

- Cách nhau mấy ngàn dặm mà con gấu đực vẫn đánh mùi được con gấu cái. Khứu giác của gấu đâu có thính như vậy.

Cao Thọ khoanh tay:

- Lưu muội không biết không hiểu. Phải có tình yêu thì con gấu đực mới đánh mùi được con gấu cái. Huống chi... Nàng nhướn mày nhìn Cao Thọ vì chàng bỏ lửng câu nói dang dở. Tuyết Liên hỏi:

- Huống chi gì nào?

- Ô Con gấu cái để lại mùi cho con gấu đực bằng cách cứ tè ra trên những con đường mà nó đi qua. Thế là con gấu đực cứ theo cái mùi để lại của con gấu cái mà đi tìm nó. Thế cổ nhân mới có câu, hữu xạ tự nhiên hương. Mùi hương của gấu cái dẫn dụ gấu đực đến với mình đó mà. Nhưng loại gấu thì người được chứ người như huynh thì Chàng khịt mũi:

- Huynh ngửi không nổi.

Tuyết Liên phá lên cười khanh khách. Tiếng cười của nàng nghe như ngọc lưu ly va vào nhau vừa trong vừa thánh tốt, tạo ra một sự khích lệ trong tâm thức của người nghe. Mà người nghe lại là Cao Thọ.

Ngắm nhìn nàng cười, Cao Thạ mỉm cười theo. Chờ cho Tuyết Liên dứt tiếng cười, Cao Thạ mới nói:

- Muội biết khi con gấu đực gặp con gấu cái thì chuyện gì xảy ra không?
- Chuyện gì nào?
- Lưu muội sao khờ quá.
- Muội đâu phải là người chứng kiến. Kẻ chứng kiến là Cao huynh mà.
- Ồ Huynh là người chứng kiến nên mới có chuyện nói với muội. Sau khi con gấu đực tìm được con gấu cái thì sẽ có hai con gấu chạy tung tăng trông vui mắt lắm.

Nàng lại phá lên cười khanh khách. Vừa cười Tuyết Liên vừa nói:

- Vậy con người có giống con gấu không?

Cao Thạ đặt tay vào vùng chần tâm mình giống với nghi thức mà Băng Phương Vũ làm khi gặp chàng tại Hắc lâu.

Cao Thạ từ tốn nói:

- Người không biết giống gấu rồi. Gấu đi tìm tình yêu bằng cái mũi còn người đi tìm tình yêu bằng trái tim. Tim của con người chừng nào còn đập thì còn yêu. Khi nó ngưng đập thì đã thành một xác chết. Xác chết thì không còn biết yêu nữa.
- Thế Cao huynh đã tìm được tình yêu của mình chưa.

Cao Thạ nhướn mày:

- Muội thử đặt tay vào trái tim của huynh xem. Nó sẽ nói với muội có tình yêu chưa đó.

Nàng ngượng ngừng, lắc đầu.

Cao Thạ nhăn mặt:

- Có gì mà ngại! Muội cứ đặt tay vào thử xem. Nếu chẳng may trái tim nó cắn muội thì huynh sẽ bồi hoàn ngay thôi.

Tuyết Liên đặt tay lên ngực Cao Thạ.

Cao Thạ hỏi:

- Muội nghe nó nói gì không?

Tuyết Liên lắc đầu:

- Không.
- Không nghe à? Nếu muội không nghe thì có lẽ huynh nên đi tìm tình yêu bằng hai cái lỗ mũi.

Nói rồi Cao Thạ hít mũi khìn khịt.

Nàng nhìn chàng:

- Cao huynh làm gì vậy?
- Đánh mùi tình yêu đó mà. Cái mùi đó lại ở ngay mũi huynh.

Tuyết Liên đỏ mặt:

- Muội phải về phòng của mình đây.
- Nếu như Tuyết Liên muốn nghe Cao huynh kể chuyện tình yêu thì... Cao Thạ lưỡng lự.

Tuyết Liên nhìn chàng:

- Thì sao?
- Đúng giờ ngọ đến đây, huynh sẽ kể chuyện uội nghe.

- Nửa đêm à?
- Đêm kể chuyện mới hay. Mới lộn tả hết những gì huynh muốn nói.

Nàng nguyệt chàng:

- Không muội sẽ không đến đâu.
- Nếu muội không đến, e rằng khó có thể nghe huynh kể chuyện tình yêu đó.
- Tại sao?
- Vì ngày mai huynh sẽ đi vào vùng đất “Tử địa U Minh”.

Nàng tròn mắt nhìn chàng:

- Cao huynh biết đó là vùng đất gì không? Vùng đất tử địa U Minh chỉ là dành cho những người đã chết. Người bước vào tử địa U Minh không trở ra được.
- Huynh biết nhưng vẫn phải vào, nên huynh mới vội vã đi tìm tình yêu của mình đó.

Nàng đỏ mặt:

- Muội... Cao Thọ mỉm cười:
- Nàng sẽ đến?
- Muội cũng không biết.

Nàng nói rồi quay bước bỏ ra cửa. Cao Thọ nhìn theo sau lưng. Nàng bất giác ngừng chân ngay ngưỡng cửa, lưỡng lự một lúc rồi quay lại nhìn Cao Thọ:

- Muội sẽ đem thuốc trị thương đến cho huynh.

Nàng nói rồi bỏ đi thẳng ra cửa. Cao Thọ mỉm cười nhủ thầm:

- “Nàng sẽ đến. Chuyện mang thuốc trị thương cho ta chỉ là cái cớ để nàng né tránh sự thẹn thùng mà thôi.”.

Cao Thọ còn đang suy nghĩ băng quơ thì Phụng Tiên bước vào.

Phụng Tiên bước đến trước mặt Cao Thọ.

Cao Thọ nói:

- Các hạ đang rình rập tìm cơ hội đó à?
- Không, ta đến để xin người miễn thứ cho hành động của ta.
- Ta chẳng có gì miễn thứ cho các hạ cả.
- Ta đã khiến người bị thương.
- May mắn nén bạc ki không trúng tam tinh của ta.
- Thật ra ta cũng không có ý đó.
- Ta biết, nếu như Dương Phụng Tiên có ý lấy mạng thì Cao Thọ ta đâu còn đứng đây được. Vâng Cao Thọ ta sẽ miễn thứ cho các hạ nhưng sẽ đòi nợ. Cái nợ đó không phải đòi lúc này, mà có lúc ta sẽ đòi.

Phụng Tiên buông tiếng thở dài:

- Ta sẽ chờ đợi thời khắc đó.

Hai người đối nhãn nhìn nhau. Trong ánh mắt của họ là nét căm phẫn, pha trộn nét ngượng mọ lẫn nhau.

Phụng Tiên thở ra rồi quay bước xoay lưng lại với Cao Thọ. Y vừa đi ra cửa vừa nói:

- Mãi mãi ngươi là người của Hắc đạo, còn ta là người của Bạch đạo. Điều đó không thể nào thay đổi được.

21. Chương 21 : Tử Địa U Minh

Chương 21: Tử Địa U Minh

Ngồi trên ghế xà ích, cầm dây cương, Cao Thạ nhìn Lưu Tuyết Liên. Ngồi bên cạnh chàng là Trương Á Di và Dương Phụng Tiên. Không để tâm đến hai người đó, Cao Thạ nói với Tuyết Liên:

- Mọii chắc còn nhớ câu chuyện tối hôm qua chứ?

Tuyết Liên ửng má thẹn thùng.

Về thẹn thùng của nàng đập vào mắt Á Di.

Cao Thạ nói tiếp:

- Một nụ hồng chớm nở. Sẽ có một đóa hoa hồng trong cõi đời này.

Tuyết Liên nói:

- Cao huynh bảo trọng.

- Huynh sẽ quay về mà. Cao Thạ này sẽ quay về bởi biết có một đóa hoa hồng đang nở. Và đóa hoa đó rất đẹp.

Tuyết Liên khẽ gật đầu.

Phụng Tiên nhìn Á Di:

- Trương cô nương có điều gì nói không?

Á Di lắc đầu:

- Ta không có điều gì nói cả.

Cao Thạ nhìn lại Tuyết Liên một lần nữa rồi giật dây cương cho cỗ xe ngựa chậm rãi rời khỏi Vô Vi trang. Chàng ngồi trên ghế xà ích ngoái đầu nhìn lại:

- Tuyết Liên, ta sẽ cố gắng chăm sóc hai con tuần mã này để đem trả lại cho nàng.

Nàng nói với theo Cao Thạ:

- Cao huynh đừng lo, chỉ cần huynh bảo trọng là được rồi.

Đôi tuần mã chậm rãi theo cửa tây rời khỏi trảng Hàng Châu.

Vừa rời trảng Hàng Châu, Á Di liền lên tiếng:

- Lưu tiểu thư xem chừng chú ý đến Cao huynh quá nhiều đó.

Nhìn sang Á Di, Cao Thạ đáp lại:

- Ta được may mắn hơn Dương huynh thôi.

Chàng nheo mày:

- Bởi vì người để tâm đến Cao Thạ ta, nàng không phải là Trương tiểu thư.

Chân diện Á Di sa sầm. Nàng gắt gỏng nói:

- Chỉ có những nữ nhân có mắt như mù, có tai như điếc, và nhất là không có cái đầu minh mẫn mới tìm đến người.

Cao Thạ nhìn sang Phụng Tiên:

- Dương huynh, Trương tiểu thư nói như thế có đúng không nào?

Phụng Tiên im lặng không đáp lời. Chân diện y có vẻ trầm tư như đang suy nghĩ một điều gì đó.

Cao Thọ nhìn lại Á Di:

- Huynh ấy không trả lời. Nàng nói nữ nhân nào để tình đến ta là những người không có mắt, không có lỗ tai và nhất là không có cái đầu thông minh phải không?

Á Di gật đầu:

- Đúng!

- Vậy ta hỏi nàng, nữ nhân có cái gì đầu tiên khiến cho nam nhân phải để tâm đến.

- Nhan sắc.

Cao Thọ gật đầu:

- Đúng! Nam nhân luôn là những kẻ háo sắc. Gã nào không háo sắc trước nữ nhân thì gã đó đúng là một kẻ điên, biến thái. Nếu không biến thái thì cũng là hoạn quan. Đã là hoạn quan thì đã bị cắt đứt lia hai cái hòn nam nhân rồi. Còn đâu mà để mắt đến nữ nhân.

Á Di đỏ mặt:

- Người ăn nói thô thiển quá.

- Vậy nàng gọi hoạn quan là gì nào?

Á Di sượng sùng:

- Ta không biết.

- Không biết? Ta nói dùm nàng vậy. Hoạn quan là những gã không có hai hòn ngọc hành. Nam nhân mà không có hai hòn ngọc hành thì chẳng còn là nam nhân nữa. Họ có làm cái chuyện đó được đâu mà còn thích thú với nữ nhân. Cho dù nàng có đẹp đến đâu, nếu gặp một gã hoạn quan thì cũng chỉ là một bức tranh không hồn không sức sống.

Chàng nhìn qua Phụng Tiên:

- Hê Dương huynh, ta nói đúng không?

Phụng Tiên lưỡng lự rồi nói:

- Ta không bàn cãi với người.

Cao Thọ cười khẩy rồi nhìn Á Di:

- Ta nói đúng chứ?

- Đó là những kẻ biến thái không thể nào gọi là nam nhân đại trượng phu được. Những gã đó chỉ là hạng tiểu nhân, hám lợi kim ngân thôi.

- Một ý hay. Thế nếu như Dương Phụng Tiên kia bị cắt mất hai cái hòn ấy thì nàng còn để tình cho Dương huynh không?

Phụng Tiên đỏ mặt.

Á Di nhìn sang Cao Thọ:

- Người đừng nói càn.

- Hầy Ta đang hỏi tiểu thư, chưa trả lời mà đã nói ta nói càn rồi. Ta kể cho nàng và Dương huynh đây một câu chuyện hi hữu nhất trên đời.

Á Di nói:

- Chuyện gì?

Cao Thọ quệt mũi, từ tốn nói:

- Ở Giang Nam, ta đã từng quen biết với một đôi hiền kang lệ. Nàng là một mỹ nữ có thể nói là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân. Còn chàng là mỹ nam tử. Có thể nói đó là một cặp uyên ương mỹ tú khó có cặp nào sánh bằng. Họ như hình với bóng, lúc nào cũng sát bên nhau, như nàng với Dương huynh.

Phụng Tiên trang trọng chặn ngang lời Cao Thạ:

- Người đừng kéo ta vào.
- Miễn thứ miễn thứ. Cao Thạ này phải đem Dương huynh làm ví dụ bởi vì có như thế mới lột tả được hết dung mạo và phong thái mỹ nam tử của gã đó.
- Sao không lấy người làm ví dụ.
- Dung mạo của Cao Thạ này không thể sánh với Dương huynh.
- Người cũng chẳng thua kém gì Dương Phụng Tiên này đâu.
- Nhưng mỹ nam tử cũng vẫn là huynh. Thôi được, bỏ qua cái ví dụ này đi.

Nhìn lại Á Di, Cao Thạ nói tiếp:

- Cổ nhân có câu thương nhau lắm cắn nhau đau.

Á Di đáp lời chàng:

- Điều đó ai cũng biết.
- Nàng cũng biết à?
- Không cần Cao huynh chỉ giáo.

Cao Thạ chắt lưỡi, quệt mũi, mỉm cười rồi nói tiếp:

- Mỹ nữ thì cũng như một miếng bánh ngon. Nhưng ngon đến mấy mà ăn hoài một thứ cũng ngán.

Á Di cau mày:

- Cao huynh nói vậy là có ý gì?
- Thì ta nói ngán ăn đấy mà. Nàng đừng có ngắt lời ta. Nghe ta kể tiếp đây.

Á Di lườm chàng.

Cao Thạ nhướng mày nói tiếp:

- Vào lúc bình minh của buổi đầu, đôi hiền kang lệ đó yêu nhau tha thiết, lúc nào cũng ở bên nhau cả. Họ như bóng với hình, nhưng rồi thời gian sau, có lẽ gã mỹ nam tử ăn hoài một miếng bánh cũng ngán. Y chắc ngán đến tận cổ.

Cao Thạ vừa nói vừa lia tay qua cổ mình.

- Có lẽ y quá ngán nên mới để tâm đến chuyện học võ công, đặt hy vọng có ngày lập nghiệp trên giang hồ.

Phụng Tiên buột miệng hỏi:

- Y là ai?
- Cao Thạ quên mất cái tên rồi.

Phụng Tiên lườm chàng.

Cao Thạ giả lả nói:

- Tất nhiên gã mỹ nam tử đó không phải là Dương huynh rồi.

Chàng mỉm cười.

Phụng Tiên nhìn về phía trước để tránh né ánh mắt của Cao Thạ.

Cao Thạ gãi đầu:

- Chuyện xảy ra như thế này. Chỉ vì chàng mãi lo rèn luyện võ công, nên vô tình khiến cho tình cảm của chàng bớt đi sự mặn nồng mà ban đầu đến với nàng. Mà nàng thì hay có tính hoài nghi. Nàng vừa hoài nghi vừa sợ hãi một ngày nào đó chàng bỏ rơi mình. Nếu chàng bỏ rơi mình thì đâu có danh phu thể hiên khang lệ nữa chứ.

Cao Thọ lắc đầu:

- Nàng ta lo sợ cũng đúng thôi. Dù nữ nhân có đẹp đến mấy thì cũng đâu giữ được nhan sắc với năm tháng. Lão già bảy mươi thì còn có thể tìm được nhân tình mười tám đôi mươi, chứ lão bà bảy mươi thì eo ôi, chó gặp cũng không thèm.

Á Di đỏ mặt.

Cao Thọ nhìn nàng, toét miệng cười:

- Miễn thứ miễn thứ, ngôn phong của Hắc đạo thường hay khó nghe, nếu nghe thì cũng khó mà lọt lỗ tai mình. Ta kể tiếp nhé.

Á Di lẩm Phụng Tiên im lặng buông tiếng thở dài.

Cao Thọ mỉm cười nhướn đôi mày nói:

- Sự xa cách của chàng khiến cho nàng hoài nghi. Nên nàng quyết định làm một chuyện mà người khác không thể nào làm được.

Phụng Tiên nói:

- Nàng ta cung hình phu tướng mình chứ gì?
- Cung hình thì còn đỡ. Cung hình thì dù sao cũng còn thấy được hồn ấy của y.
- Nàng ta làm gì nào?
- Dương huynh nôn nóng rồi. Từ từ nghe ta kể nó mới hay.

Cao Thọ ghìm cho đôi mắt dừng lại. Chàng nhướn mày nhìn hai người ôn nhu nói:

- Thế là nàng ta quyết định hành động. Nàng chờ một đêm trăng thanh gió mát, hai người giao tình với nhau.

Á Di đỏ mặt.

Cao Thọ nhìn Á Di:

- Nàng đừng có e thẹn như vậy. Nàng ta chờ thời cơ và ngoạm ngay lấy cặp ngọc hành của đảng lang quân. Chẳng biết lúc đó chàng ta phản ứng thế nào, mà vô tình lại khiến nàng ấy nuốt trọn cặp ngọc hành vào bụng. Tặng lại cho chàng hai cái răng cửa.

Phụng Tiên và Á Di bật cười thành tiếng.

Chờ hai người cất tràng cười tiểu ngạo. Cao Thọ mới nói tiếp:

- Khi chuyện vỡ lở đến nha môn. Huyện đại nhân phán xử, nhưng muốn xử thì phải có nhân chứng vật chứng. Khổ nỗi vật chứng thì đã bị nàng nuốt trọn rồi. Thế là phải chờ - Chờ cái gì?
- Thì còn chờ cái gì nữa ngoài chuyện chờ nàng trả lại hai hòn ấy ấy bằng lối cửa sau của mình. Ngay cả cách đó cũng không được bởi nàng trả lại cũng chẳng có được đôi ngọc hành, bởi vì nó đã bị tiêu tan ngay trong bụng nàng rồi.

Phụng Tiên lắc đầu gượng cười. Y miễn cưỡng nói:

- Kết thúc như thế nào?
- Thì không có vật chứng, nhân chứng, cuối cùng huyện đại nhân phán xử hai bên đều huê, đường ai nấy đi. Kể từ đó cho dù chàng có là mỹ nam tử thì cũng chẳng có ả nào để mắt đến. Thậm chí sau vụ đó rồi chàng cũng chẳng để tâm đến nữ nhân, bởi còn đâu mà để mắt đến chứ. Còn nàng thì đã mất hẳn cái sở

hữu của mình. Nhưng nữ nhân mà ăn một lần đã khó nhả, huống chi nàng đã từng ăn dài dài, ăn luôn cả cặp ngọc hành của đấng lang quân mình, nên sao có thể nhịn được. Cuối cùng thì nàng trở thành kỹ nữ của lầu xanh.

Cao Thọ thở ra:

- Giang Nam chẳng còn một đôi hiền kang lệ nữa.

Cao Thọ nhìn sang Á Di, từ tốn nói:

- Ta kể ra câu chuyện này, nàng hiểu ý ta chứ?

Á Di lắc đầu:

- Câu chuyện này thật là khó tin. Khó tin thì sao hiểu được ý của Cao huynh.

- Tin hay không tin là quyền của nàng, nhưng nàng ắt đã hiểu ý của Cao Thọ này qua câu chuyện ta vừa kể.

Á Di lắc đầu:

- Không hiểu.

Nhìn sang Phụng Tiên, Cao Thọ hỏi:

- Dương huynh hiểu không?

- Ta không hiểu ẩn ý của người.

Cao Thọ lắc đầu, chất lưỡi:

- Đúng là một đôi uyên ương. Tương lai có thể là một cặp hiền kang lệ, chẳng có tí thông minh nào cả.

Phụng Tiên lẫn Á Di tròn mắt nhìn chàng.

Cao Thọ giả lả cười:

- Không nói hai người Không nói hai người.

Chàng quệt mũi rồi nói tiếp:

- Cao Thọ kể ra câu chuyện vừa rồi để cho Á Di hiểu, tình yêu khởi sự bằng mắt, bằng tai, bằng cái đầu thì chưa phải là tình yêu đầu.

Á Di buột miệng:

- Thế Cao huynh nói thử xem. Tình yêu phải khởi đầu bằng cái gì nào?

- Tình yêu thật sự phải khởi đầu bằng mũi. Chính vì thế, cổ thư mới có câu “lia thia quen chậu, vợ chồng quen hơi”. Hay nói cách nào khác là tình yêu phải khởi đầu bằng hai cái lỗ mũi.

Phụng Tiên buột miệng chen vào:

- Chỉ có tình yêu của Cao Thọ người mới khởi đầu bằng hai cái lỗ mũi thôi.

Thốt dứt câu như thể trả được cho Cao Thọ một chiêu kiếm, Phụng Tiên bật cười thành tiếng.

Trong khi Phụng Tiên cười thì Cao Thọ cởi giày. Giày y vừa được tháo ra thì Á Di bị mũi, Phụng Tiên cũng ngưng cười.

Á Di cau mày:

- Cao huynh là cái trò gì vậy.

- Ta đang thả mùi của mình để tìm tình yêu đó.

Phụng Tiên nạt ngang:

- Hôi không chịu nổi.

- Dương huynh có phải là ý trung nhân của Cao Thọ đâu mà chịu nổi chứ.

Phụng Tiên gắt giọng nói:

- Ta sẽ quăng đôi giày của ngươi đi đấy.

- Cao Thạ chỉ còn có mỗi một đôi giày này thôi. Nếu Dương huynh quăng đi thì Cao Thạ lấy gì mang. Huống chi Cao Thạ đang trên đường đến Tử Địa U Minh gặp Vạn Kiến Sư. Mang trọng trách nặng với Thượng tôn mình chủ mà không mang giày, bĩ mặt Thượng tôn mình chủ quá.

Chàng chỉ vào thùng xe:

- Hê Hai người không chịu nổi mùi của Cao Thạ thì cứ chui đại vào khoang xe đi.

Cao Thạ một mình cầm dây cương được mà.

Á Di vẫn bịt mũi. Nàng nhìn sang Phụng Tiên.

Phụng Tiên khê lắc đầu.

Phụng Tiên và Á Di miễn cưỡng chui vào khoang xe. Cao Thạ vỗ tay vào thùng xe, ôn nhu nói:

- Dương huynh cẩn thận đấy nhé.

Phụng Tiên hỏi:

- Ngươi nói ta cẩn thận là có ý gì?

- Ý Cao Thạ là Dương huynh phải cẩn thận giữ vật chứng, nếu không có chứng có giống thì đừng trình lên Thượng tôn mình chủ dặng người phán.

- Không ngờ miệng lưỡi ngươi ác độc như vậy.

Cao Thạ từ tốn đáp lời:

- Á Di tiểu thư có nghĩ như Dương huynh không?

Á Di im lặng.

Cao Thạ phá lên cười, giục ngựa phi nước đại kéo cỗ xe băng băng. Chàng nói:

- Cả hai ở trong chuồng, thì gấu đực chẳng cần lặn lội tìm gấu cái.

Nghe Cao Thạ nói, sắc diện Á Di đỏ rần như vừa bị nhúng vào nước sôi. Bất giác nàng nhìn sang Phụng Tiên. Vô tình hai người lại nhìn nhau.

Sắc diện Á Di càng đỏ hơn khi tiếp nhận ánh mắt của y.

Phụng Tiên nhỏ giọng nói:

- Nàng đừng nghĩ đến những lời càn rỡ, bỉ ổi của hắn nữa.

Âm thanh của những loài côn trùng tạo ra vọng vào tai Cao Thạ. Thứ âm thanh chỉ ru ngủ người ta, nhưng chàng vẫn không sao dễ được giấc ngủ của mình. Chàng linh cảm có điều gì đó sắp xảy đến với mình.

Chàng nhìn trộm qua Phụng Tiên và Á Di. Chàng nghĩ đến Phụng Tiên, mặc dù vẫn oán hận y, nhưng có một cái gì đó trỗi dậy trong Cao Thạ. Một thứ tình cảm mơ hồ mà chàng không giải thích được. Chàng liên tưởng đến một thời điểm nào đó, chính tay mình sẽ lấy mạng gã. Ý niệm trôi qua rất nhanh trong tâm tưởng Cao Thạ, bất giác ý niệm đó khiến chàng gai lạnh cột sống. Một thứ cảm giác mơ hồ mất mát rất lớn mà không có thứ gì có thể bồi đắp được.

Mồ hôi như luồng tư tưởng kia tuông ra ướt đầm người chàng, mặc dù tiết trời về đêm khá lạnh lẽo, nếu không nói còn buồn buốt bởi những ngọn gió đêm rì rì thổi qua.

Một vì sao đêm vụt lướt qua bầu trời đêm tĩnh lặng, Cao Thạ nghĩ thầm:

- “Chẳng biết đó là điều lành hay điềm gở.”.

Ý niệm kia còn đọng trong đầu Cao Thạ, thì Á Di nhẹ nhõm người lên.

Nàng rón rén như một tên trộm sợ tạo ra tiếng động có thể đánh thức Thượng tôn mình chủ. Nàng nhìn qua Cao Thọ.

Thấy hành động bí ẩn của nàng, Cao Thọ vờ nhắm mắt lại trước khi buông một tiếng ngáy khuấy động sự tĩnh lặng của trời đêm.

Á Di bước trên đầu mũi hài, tiến lần đến Cao Thọ. Nàng nhìn chàng như thể quan sát chàng, rồi từ từ cúi xuống.

Nhẹ đặt tay vào mặt ngọc thạch của sợi dây chuyền, Á Di toan cởi sợi dây chuyền ngọc thạch. Cao Thọ tất nhiên biết hành động của nàng. Chàng vờ trở mình, rồi nhanh tay chụp lấy tay Á Di, nhưng mắt không mở ra. Á Di nín thở từ từ rút tay lại. Nàng toan gỡ tay Cao Thọ ra khỏi sợi dây ngọc thạch thì bất thành linh Cao Thọ thét lên một tiếng thật lớn:

- A Tiếng thét của chàng đánh động cả Phụng Tiên. Á Di giật mình ngồi thừ ra bên Cao Thọ.

Phụng Tiên nhìn Cao Thọ hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Y cau mày khi thấy Á Di ngồi bên Cao Thọ.

Á Di miễn cưỡng nói:

- Muội định đánh thức Cao huynh. Đã đến nửa đêm rồi, chúng ta đã có thể đi vào Tử Địa U Minh.

Cao Thọ dụi mắt:

- Còn Cao Thọ thì nằm mơ thấy ác mộng.

Á di nhìn Cao Thọ:

- Cao huynh thấy ác mộng gì?

Phụng Tiên bước đến bên Á Di.

Cao Thọ dụi mắt nhìn hai người giả lả cười rồi nói:

- Ta nằm mơ thấy một cơn ác mộng kinh khủng lắm.

Phụng Tiên hỏi:

- Người thấy gì?

- Ta thấy một ả nữ ma đầu mon men đến gần, rồi ngoạm lấy ngoạm lấy cái chỗ đàn ông của ta đó.

Vừa nói Cao Thọ vừa thả tay ôm lấy vùng kín:

- May quá, nó vẫn còn.

Á Di đỏ rần mặt.

Phụng Tiên cũng sượng sùng nhìn Á Di.

Á Di đứng bật lên chỉ Cao Thọ:

- Người Cao Thọ nhăn nhó nói:

- Hê, ta đâu có ám chỉ nàng. Chuyện ta kể với hai người ban chiều cứ lớn vồn trong đầu nên ta luôn bị ám ảnh, mỗi khi chớp mắt là lại thấy nó.

Á Di thở hắt ra.

Cao Thọ đứng lên, nhìn sang Phụng Tiên:

- Đã đến lúc chúng ta vào Tử Địa U Minh rồi.

Nhìn lại Á Di, Cao Thọ nói:

- Nếu không có nàng đánh thức, chắc Cao Thọ ta ngủ quên trong cơn ác mộng đó mà không vào Tử Địa U Minh được. Không chừng dám bị người trong ác mộng ngoạm mất cặp ngọc hành quý giá của ta.

Á Di bậm răng trên vào môi dưới.

Nhìn Phụng Tiên, Cao Thọ nói:

- Chúng ta sẽ vào Tử Địa U Minh để gặp một người. Cao Thọ ta nói ra người này, Dương huynh sẽ biết ngay chính là Vạn Kiến Sư Giang Hào.

- Ta có nghe tiếng của Vạn Kiến Sư Giang Hào, nhưng chưa từng thấy mặt lão.

Cao Thọ giả lả cười:

- Ngay cả Thượng tôn mình chủ cũng không biết mặt. Nhưng chỉ cần Vạn Kiến Sư nhìn thấy sợi dây ngọc thạch của ta, sẽ xuất đầu lộ diện ngay.

- Nghĩa phụ muốn người gặp Vạn Kiến Sư?

Cao Thọ gật đầu.

- Đúng!

- Người gặp Vạn Kiến Sư với mục đích gì?

- Dương huynh có thể quay về hỏi Thượng tôn mình chủ.

- Người không nói được sao?

- Ta không có quyền nói trước khi gặp Vạn Kiến Sư.

Cao Thọ gãi đầu:

- Dương huynh biết vì sao Thượng tôn mình chủ phái huynh theo Cao Thọ không?

- Vì sao?

- Bởi vì huynh là kẻ mở đường cho Cao Thọ vào Tử Địa U Minh đó.

- Nghĩa phụ không nói với tại hạ điều đó.

- Ai mà nói, nhưng ẩn ý của Thượng tôn mình chủ là như vậy. Dương huynh có võ công cao thâm nhất trong ba người. Chẳng lẽ huynh lại đi sau.

- Người không cần nhắc nhở. Ta sẽ đi trước.

Ba người rời táng cây đại thụ theo độc đạo đi sâu vào cánh rừng tùng. Đi được ba dặm trong bóng tối, họ đến khu mộ địa khổng lồ. Ngay lối vào khu mộ địa là một nắm mồ to bằng một cái nhà. Trước nắm mồ đó có một ngọn đuốc lớn.

Cao Thọ đánh đá lửa, mời vào cây đuổi rồi nhìn sang Phụng Tiên:

- Huynh có nghe nói đến Tử Địa U Minh bao giờ chưa.

- Có.

- Dương huynh nghe nói vậy có sợ không. Chứ chỉ nghe nói đến Tử Địa U Minh, Cao Thọ đã muốn rụng rời tứ chi rồi. Nghe nói nó là vùng đất của những người chết. Bất cứ kẻ nào sống bước vào thì cũng đều phải chết.

- Người sợ sao vẫn cứ nhận lời nghĩa phụ mà đến đây.

- Hê Nếu ta không đến thì ai đến. Huynh đừng quên Thượng tôn mình chủ còn nắm sinh mạng của những vị thúc thúc ở Dị Nhân Cốc ư?

Cao Thọ xoa tay:

- Dương huynh biết vì sao Thượng tôn mình chủ phái ta đến Tử Địa U Minh không?

- Ta không biết ý của nghĩa phụ.

- Có gì mà không biết. Thượng tôn mình chủ là chủ nhân của võ lâm nhưng lại sợ Tử Địa U Minh, không dám đến, chẳng qua vì nghĩa phụ của Dương huynh cũng là người chết nhất.

Cao Thọ ve cằm:

- Chết nhất nhưng lại tham lam.

Phụng Tiên nạt ngang:

- Im! Ta không muốn người xúc phạm đến trưởng bối.

Cao Thọ rụt cổ lại:

- Không dám, không dám.

Chàng giả lả cười:

- Nếu như gặp ma nhân, Dương huynh sẽ làm gì?

- Ta không phải là người sợ ma sợ quỷ.

Cao Thọ cướp lời Phụng Tiên:

- Cũng không phải là kẻ tham sinh quý tử.

- Đúng.

- Vậy là xem như Cao Thọ có quý nhân phù hộ rồi. Đâu còn sợ gì nữa. Tiến vào Tử Địa U Minh thôi.

Phụng Tiên đi trước, Cao Thọ cầm đuốc đi giữa, sau cùng là Á Di.

Một luồng gió đêm se lạnh, mang theo âm hưởng của chốn địa ngục địa ngục thổi qua ba người. Luồng gió đêm đó khiến Cao Thọ không khỏi rung mình liên tưởng đến những oan hồn vất vưởng đang dỗi theo từng bước chân của mọi người. Có một thứ âm thanh sôi sục từ trong lòng đất phát ra.

Cao Thọ nói:

- Bọn quỷ dữ dưới địa ngục sắp trời lên rồi đó.

Lời còn đọng trên miệng Cao Thọ, thì chàng thấy một luồng khí trắng tuông tràn ra từ hai nấm mộ. Từ trong hai luồng khói trắng đó, hai bóng người vận bạch y thùng thùng. Đúng là những con ma đang vận trang phục thùng thùng bằng vải gấm.

Cao Thọ nắm cứng cây đuốc nói:

- Đúng là ma rồi.

Phụng Tiên đứng án ngữ trước Cao Thọ và Á Di. Y từ tốn nói:

- Người đừng có hốt hoảng quá. Ma sợ người chứ người không sợ ma.

Phụng Tiên vừa nói vừa dẫn đến hai bộ. Y nhìn hai bóng ma đang lướt về phía mình:

- Đừng đem cái trò hù ma nhát quỷ ra hù dọa Ngọc diện tử sát. Các người sẽ hối hận đó.

Mặc cho Phụng Tiên nói, hai bóng ma vẫn vùn vụt lướt đến y. Đôi tay khẳng khiu vươn ra, với những ngón tay xám ngoét muốn chụp tới, xé y làm nhiều mảnh.

Phụng Tiên đành giọng nói:

- Các người muốn chết, bổn thiếu gia sẽ sẵn lòng đưa các người quay lại địa ngục.

Y vừa nói vừa phát động hai chiếc ám khí hình cánh sao. Hai chiếc ám tiễn hình cánh sao thoát ra chẳng khác nào tinh sa, chụp tới tam tinh hai bóng ma.

Phụng Tiên thấy rõ ràng hai chiếc ám tiễn của mình đập thẳng vào tam tinh hai bóng ma đó nhưng chẳng có tác dụng gì, giống như đánh vào một khoảng không hư vô, và hai bóng ma cũng chẳng có phản ứng gì.

Thấy hai ngọn ám tiễn của mình chẳng có hiệu lực, Phụng Tiên liền dụng đến tử chiêu của mình. Y giang rộng hai tay, hơi khom đến trước. Hai ánh chớp bạc sáng ngời hình cung phát ra, cắt ngang vùng trung đẳng của hai bóng ma. Nhưng một lần nữa sát chiêu của Phụng Tiên vẫn chẳng làm gì được hai bóng ma đó.

Điều đó khiến Phụng Tiên bối rối. Y toan thôi bộ, nhưng Cao Thọ đã thét lên:

- Đùng Ma trận.

Tiếng thét của Cao Thọ như một lời cảnh báo Phụng Tiên, y nghiêng hai hàm răng vào nhau, cổ trụ tấn. Hai bóng ma lướt vụt qua y như một cơn gió thoảng mà chẳng làm hại gì đến y cả.

Phụng Tiên rùng mình, mồ hôi xuất hạn ướt đầm mặt.

Cao Thọ buông tiếng thở dài:

- Dương huynh sợ chứ? Dù huynh có sợ cũng xin đừng thôi bộ.

Phụng Tiên im lặng rồi nói:

- Sao ngươi biết đây là ma trận?

- Đệ biết đây là ma trận vì có Dương huynh mà.

- Có ta?

- Đúng rồi, nhờ Dương huynh nói ma phải sợ người chứ người đâu có sợ ma. Nhưng hai con ma vừa rồi đã không sợ, lại chẳng bị chết bởi sát chiêu của huynh. Đệ nghĩ ngay chúng là ảo ảnh. Ảo ảnh chỉ có trong trận pháp, nên nghĩ là ma trận.

- Nếu như ta thôi bộ thì sao?

- Huynh hãy nhìn xuống chân mình.

Phụng Tiên nhìn xuống.

Y đang dẫm lên một phiến đá, đã được đặt sẵn:

- Ngươi quá thông minh đó.

- Đệ thường ỉnh là kẻ thông minh đệ nhất thiên hạ mà.

- Tiếc rằng ngươi lại là người Hắc đạo.

- Hắc đạo cũng là con người.

Phụng Tiên im lặng rồi bước tiếp. Lần này Phụng Tiên bước vào những phiến đá được đặt sẵn trên độc đạo dẫn vào Tử Địa U Minh. Cao Thọ và Á Di bước theo y. Họ đi một mạch mà chẳng có điều gì khác thường xảy ra, cuối cùng thì đến được trước ngôi nhà mờ âm u lạnh lẽo.

Đứng trước cửa tòa nhà mờ bằng đá, Phụng Tiên có vẻ đắn đo suy nghĩ.

- Dương huynh sợ à?

- Sao ngươi cứ hỏi mãi ta câu hỏi đó.

- Phải hỏi chứ?

- Tại sao phải hỏi?

- Bởi vì có những người chết mới không sợ hãi thôi. Nếu huynh không biết sợ thì e sẽ nhập cùng bọn với lũ quỷ đói trong căn nhà mờ này.

Phụng Tiên thở dài. Y vận công phòng bị, rồi thả bước lên những bậc tam cấp. Cánh cửa nhà mờ từ từ mở ra kéo theo những âm thanh kết kết nghe tựa như tiếng nghiêng răng của một con quái vật đang thềm thềm nuốt ăn.

Hai chiếc đèn đặt cuối nhà mờ hắt ra thứ ánh sáng lung linh, ma quái. Thứ ánh sáng nhập nhoạng, tạo ra những không cảnh rờn rợn đến gai buốt cột sống. Còn ngay giữa nhà mờ là cổ áo quan trở trụi.

Cao Thạ nhỏ giọng nói:

- Dương huynh nghĩ xem cổ áo quan đó dành cho ai trong ba người chúng ta.
- Tất nhiên dành cho người.

Cao Thạ khoát tay:

- Sai rồi.
- Không dành cho người thì dành cho ai chứ. Cuộc đi này người là người giữ trọng trách lớn.
- Chính vì giữ trọng trách lớn mà đệ nghĩ cổ áo quan đó không dành ình. Không dành cho đệ thì chỉ còn dành cho Dương huynh và Á Di thôi. Giữa Dương huynh và Á Di phải có một người được liệ vào trong áo quan kia. Nhưng xét hai người thì người phải chui vào áo quan chẳng ai khác hơn là Dương huynh. Bởi vì cuộc đi này, Trương Á Di là người thừa.

Nàng gia nhập cuộc đi này không vì thứ bảo vật mà đệ muốn tìm mà vì một lý do khác.

Cao Thạ quay lại Á Di:

- Ta nói đúng không? Còn nàng vì lý do gì nàng biết rồi. Ta không dám nói ra, sợ sắc diện của nàng lại đỏ bừng nữa đó.

Cao Thạ nói dứt câu thì sắc hoa của Trương Á Di lại ửng hồng. Nàng muốn phản bác lời của chàng nhưng lại lắc đầu im lặng. Á Di biết rằng có phản bác lại lời của Cao Thạ thì cũng sẽ bị chàng đưa vào chuyện không thể phản bác được.

Phụng Tiên nói:

- Hy vọng cổ áo quan kia dành cho ta.

Y nói rồi bước ngay vào nhà mờ. Vừa bước chân qua khỏi ngưỡng cửa nhà mờ thì một mảnh lưới chụp xuống đầu y nhanh hơn một cái chớp mắt. Những tưởng đầu mảnh lưới kia sẽ trói cứng Phụng Tiên lại, nhưng một màn chớp bạc xuất hiện bao bọc khắp thể pháp y. Uy lực của màn chớp bạc cắt mảnh lưới thành nhiều mảnh, rơi vãi khắp sàn đá nhà mờ.

- Tiểu tử giỏi lắm.

22. Chương 22 : Bảo Kiếm Vô Minh

Chương 22: Bảo Kiếm Vô Minh

Giọng nói đó như thể phát ra từ trong cõi hư vô. Cao Thạ đảo mắt nhìn quanh nhưng chẳng thấy bóng dáng người nào.

Phụng Tiên nói:

- Đừng nhát ma, nhát quỷ Ngọc diện tử sát Dương Phụng Tiên. Nếu là anh hùng hảo hán thì không dưng những tiểu xảo bằng những cạm bẫy đâu. Tôn giá hãy bước ra.

Lời còn đọng trên miệng Phụng Tiên thì vách đá nhà mờ dịch chuyển lộ ra một người đội mũ vô thường có chớp nhọn. Y có khuôn mặt trắng bệch như chiếc mặt nạ được đắp bằng vôi, tạo ra khuôn mặt thật vô hồn vô cảm. Bạch vô thường chấp tay sau lưng, không bước nhưng thân ảnh cứ trượt trên sàn gạch nhà mờ.

Cao Thạ cứ trợn mắt nhìn bạch y nhân. Chàng chờ cho bạch y nhân dừng bộ rồi mới nói:

- Hê tôn giá là người hay là bạch vô thường chốn địa ngục.

- Bạch vô thường.

Cao Thọ có cảm giác giọng nói không phát ra từ cửa miệng của bạch vô thường mà phát ra từ trong chốn hư vô, huyền ảo của cõi địa ngục, vọng đến tai chàng.

Cao Thọ nói:

- Bạch vô thường tôn giá hẳn biết mục đích của tiểu sinh đến Tử Địa U Minh?

- Cao công tử muốn gặp Vạn Kiến Sư Giang Hào.

- Đúng là cõi địa ngục linh thiên. Tiểu sinh không nói ra mà Bạch vô thường tôn giá đã biết mục đích của tiểu sinh. Bái phục! Bái phục! Vậy Bạch vô thường tôn giá có đồng ý cho tiểu sinh gặp Vạn Kiến Sư Giang Hào không?

- Giang Hào đã là người của vô minh. Cao công tử muốn gặp Giang Hào thì phải làm một việc.

Cao Thọ ôm quyền:

- Tôn giá chỉ giáo.

- Đổi mạng. Cao công tử muốn gặp Vạn Kiến Sư Giang Hào thì hãy giết Ngọc diện tử sát Dương Phụng Tiên thể vào Vạn Kiến Sư Giang Hào.

Cao Thọ cau mày, gãi đầu lâu lâu nói:

- Khó lắm Khó lắm. Chuyện không thể làm được.

Chàng chỉ Phụng Tiên:

- Dương huynh đây chỉ phải tay một cái thì mạng của tiểu sinh đi đời. Tôn giá đặt điều kiện khó quá đối với tiểu sinh. Tiểu sinh có đề nghị khác. Hay là tiểu sinh lấy mạng Trương Á Di tiểu thư thay cho Dương huynh vậy. Điều đó dễ hơn.

- Không được.

Cao Thọ nhăn mặt:

- Sao lại không được. Bạch vô thường tôn giá không thấy Trương Á Di tiểu thư là trang mỹ nhân ư. Nếu nàng ta thể vào chỗ của Dương huynh đây thì cõi địa ngục chỉ có lợi chứ đâu có hại. Nàng có thể làm rất nhiều việc. Không chừng diêm vương lão nhân gia sẽ khoái chí tử, thích mê nữa đó. Nếu như diêm vương lão nhân gia không còn sức còn lực thì đến lượt tôn giá Tất cả đều có lợi mà.

Trương Á Di nóng bừng cả mặt khi tai phải nghe những lời nói này của Cao Thọ. Nàng gắt giọng nói:

- Người không được nói như vậy.

Cao Thọ nhìn lại nàng:

- Hy sinh một chút cho ý lang quân mà cũng không được. Nàng yêu kiểu gì vậy. Cho dù người ở dương thế hay cõi địa ngục thì cũng có nam có nữ, có âm có dương. Nàng đừng sợ cõi địa ngục, nam nhân không có... Cao Thọ bỏ lửng câu nói giữa chừng, cười hì hì.

Phụng Tiên chau mày gần giọng nói:

- Cao Thọ đừng nói đùa nữa.

Y nhìn lại Bạch vô thường:

- Tôn giá muốn lấy mạng Dương Phụng Tiên sao không tự ra tay mà phải nhờ đến Cao Thọ. Y không đủ bản lĩnh làm chuyện đó đâu. Hay tôn giá sợ mình phải chui xuống cõi địa ngục trở lại nên mới nhờ đến Cao Thọ. Mượn dao giết người ư? Có bản lĩnh thì hãy lấy mạng Phụng Tiên này chứ đừng nhờ đến Cao Thọ.

- Võ công của người thì đâu thể bì với võ công của cõi địa ngục.

Lời còn đọng trên miệng Bạch vô thường thì Dương Phụng Tiên chớp động hữu thủ. Đạo ám tiễn hình cánh sao sáu cánh vụt bắn ra như tia chớp, xẹt đến tam tinh của Bạch vô thường.

Y xuất thủ sát chiêu hoàn toàn bất ngờ, nhưng Bạch vô thường lại khiến sự bất ngờ đó đổ dồn trở lại Phụng Tiên, bằng một thức thủ pháp dị kỳ, y dụng hai ngón chỉ bắt lấy ngọn ám tiễn dễ hơn lấy đồ trong túi mình. Thủ pháp của Bạch vô thường khiến Phụng Tiên giật mình. Y có cảm tưởng Bạch vô thường hiểu rõ những đặc điểm của võ công mình.

Ý niệm kia còn đọng trong đầu Phụng Tiên thì Bạch vô thường lắc nhẹ cổ tay. Ngọn ám tiễn bắn vụt trở lại. Tiếng xé gió của chiếc ám tiễn khiến Cao Thạ nổi da gà.

Chàng buộc miệng nói:

- Cẩn thận.

Cùng với lời cảnh báo của Cao Thạ, Phụng Tiên nghiêng người thủ bộ, thì Bạch vô thường lướt tới.

Phụng Tiên dụng ngay đến sát chiêu. Một màn chớp quang sáng ngời tỏa ra quanh thể pháp y để đón lấy trả công của đối phương. Cao Thạ gần như không tin được khi nhận ra thủ pháp thần kỳ, quái dị của Bạch vô thường, gần như y chẳng để cho Phụng Tiên có cơ hội phát triển chiêu công mà luôn bị rơi vào thế bị động.

Chỉ trong chớp mắt, Bạch vô thường đã công ra liên tục mười chiêu thức lùi Phụng Tiên, và bất ngờ điểm vào tình huyết của y, trong khi y gần như không kịp có chiêu nào phản kích lại Bạch vô thường.

Điểm huyết Phụng Tiên xong, Bạch vô thường nhìn lại Cao Thạ, sau đó mới lướt người biến vào sau vòm cửa.

Lối hành xử của Bạch vô thường khiến Cao Thạ, Phụng Tiên phải sững sờ.

Chàng còn chưa biết mục đích của Bạch vô thường, đã điểm huyết được Phụng Tiên nhưng lại không giết y, mà lại bỏ vào vòm cửa nhà mồ.

Từ trong vòm cửa một lão nhân bước ra. Y vận trường y như những thần tướng số. Chắp tay ung dung, rất thư nhàn, lão bước đến trước mặt Cao Thạ:

- Cao thiếu gia, lão phu đã chờ Cao thiếu gia.

Cao Thạ nhìn lão trượng, giả lả vừa cười vừa ôm quyền nói:

- Nếu tiểu sinh đoán không lầm, tiên sinh chính là Vạn Kiến Sư Giang Hào.

- Giang Hào chính là lão phu.

- Cao Thạ tham kiến tiên sinh.

Cao Thạ vừa nói vừa ôm quyền xá nhưng không quên quan sát chân diện của Vạn Kiến Sư Giang Hào.

Chàng giả lả nói:

- Giang tiên sinh, Bạch vô thường tôn giá là ai mà võ công cao siêu như vậy?

Vạn Kiến Sư Giang Hào vuốt râu, từ tốn nói:

- Bạch vô thường tôn giá là một đại cao thủ Hắc đạo chúng ta. Lão phu phải thân hình thỉnh mời người tái xuất giang hồ.

- Thế thì may mắn cho giới Hắc đạo rồi. Giới Hắc đạo chúng ta đã có người đủ bản lĩnh đối phó với Minh chủ bạch đạo. Ông trời có mắt mà.

Vạn Kiến Sư vuốt râu nhìn Cao Thạ nói:

- Cao thiếu gia, lão phu chờ Cao thiếu gia ở đây.

- Sao tiên sinh biết Cao Thạ sẽ đến?

- Nhất định thiếu gia sẽ tìm đến đây bởi vì thiếu gia là hậu nhân của Thánh cô tiên tử.

- Nói như vậy, Giang tiên sinh cũng biết mục đích của tiểu sinh tìm đến Tử Địa U Minh.

Vạn Kiến Sư Giang Hào gật đầu:

- Biết! Cao thiếu gia đến Tử Địa U Minh để lấy thanh bảo kiếm vô định của giang hồ kỳ hiệp Cao Trường Cung, thân phụ của thiếu gia.

Cao Thọ nhướng mày nhìn Giang Hào:

- Hình như mọi chuyện trên thế gian này tiên sinh đều biết như chính những đường chỉ trong lòng bàn tay mình. Tiểu sinh chỉ còn biết bái phục Giang tiên sinh thôi.

Cao Thọ vồn vã nói:

- Giang tiên sinh, tiểu sinh đang rất cần thanh báu kiếm của thân phụ, mau đưa cho tiểu sinh.

- Lão phu biết Cao thiếu gia rất cần báu kiếm của Cao Trường Cung.

Lão buông tiếng thở dài.

Cao Thọ nhìn lão:

- Sao tiên sinh lại thở dài? Tiên sinh hẳn biết vì sao tiểu sinh cần thanh bảo kiếm đó chứ.

- Thiếu gia, báu kiếm đó rất cần cho thiếu gia.

Cao Thọ gương cười:

- Vâng, rất cần, bởi vì tiểu sinh phải có nó để đổi lấy lại sự tự do cho các vị thúc thúc Dị nhân cốc.

- Cao thiếu gia không nghĩ đến sự nghiệp khởi phát Hắc đạo của bản thân ư?

- Hầy Tất nhiên là có nghĩ đến chứ. Nhưng mạng người vẫn quan trọng hơn. Việc khởi phát sự trở lại của Hắc đạo sẽ tính sau. Còn trước mắt phải lấy lại sự tự do cho các vị thúc thúc ở Dị nhân cốc. Cổ thư có câu, có nhân thì mới có tất cả, vô nhân thì chẳng làm được gì. Giang tiên sinh hiểu ý của tiểu sinh chứ.

Vạn Kiến Sư vuốt râu nói:

- Thôi được, lão phu sẽ trao báu kiếm Vô Minh cho thiếu gia. Nhưng - Nhưng còn gì nữa?

Lão buông tiếng thở dài:

- Thiếu gia không biết Muốn lấy báu kiếm Vô Minh phải có kẻ thế Vô Minh. Người được thế phải là người của Hắc đạo. Không phải kẻ Bạch đạo nào cũng có thể làm vật hiến tế để lấy báu kiếm Vô Minh. Chỉ có hai kẻ làm vật hiến tế Vô Minh, đó là Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt và nghĩa tử của y Ngọc diện tử sát Dương Phụng Tiên.

- Ý của tiên sinh, tiểu sinh phải tế Dương Phụng Tiên mới có thể lấy được báu kiếm.

Vạn Kiến Sư Giang Hào gật đầu:

- Nếu Cao thiếu gia không tế sống gã Ngọc diện tử sát Dương Phụng Tiên kia thì chỉ có một cách duy nhất để có được báu kiếm.

- Cách gì nữa à?

Vạn Kiến Sư buông tiếng thở dài. Lão lắc đầu nói:

- Cách này lão phu không muốn chút nào.

- Giang tiên sinh cứ nói đi.

- Dương Phụng Tiên phải tế sống Cao thiếu gia, sau đó mang báu kiếm về dâng cho Chung Hảo Kiệt. Hắc đạo của chúng ta mãi mãi chìm vào bóng tối không bao giờ chường mặt ra ngoài vô lâm. Vĩnh viễn vô lâm không còn giới Hắc đạo Vạn Kiến Sư nói đến đây dùng ống tay áo quạt nước mắt mình.

Cao Thọ nhìn lão:

- Tiên sinh khóc đó à?

- Lão nghĩ đến hậu vận của giới Hắc đạo mà chẳng cảm lòng được.

Cao Thọ dùng ngón tay chấm vào khoeo mắt của Giang Hào. Chàng thè lưỡi liếm ngón tay mình rồi nói:

- Nước mắt bị ai sao mặn quá.

Vạn Kiến Sư Giang Hào lắc đầu nhìn Cao Thọ:

- Cao thiếu gia, thiếu gia nên vì đại nghiệp Thánh cô mà đừng yếu mềm. Tất cả mọi người đều kỳ vọng vào Cao thiếu gia.

Cao Thọ ve cằm:

- Được rồi, tiên sinh hãy cho tiểu sinh biết báu kiếm đang ở đâu.

Vạn Kiến Sư Giang Hào chỉ cổ quan tài:

- Thiếu gia hãy đặt xác của Phụng Tiên vào cổ áo quan tài, sẽ thấy báu kiếm Vô Minh.

Cao Thọ ve cằm gật đầu:

- Tiểu sinh đã hiểu rồi.

Chàng bước lại bên Dương Phụng Tiên. Chắp tay sau lưng, Cao Thọ nhìn Phụng Tiên:

- Dương huynh đã nghe tất cả rồi chứ?

- Ta đã nghe.

- Bây giờ Dương huynh đã tin lời Cao Thọ rồi chứ?

- Giới Hắc đạo có những trò quái gở, ta không thể nào ngờ tới được. Nhưng hôm nay, Dương Phụng Tiên đã bị bại với một người của cõi Vô Minh. Ta chấp nhận cái chết đến với mình. Người ra tay đi.

Cao Thọ khẽ lắc đầu:

- Trước khi đệ ra tay giết huynh, để tể Vô Minh, đừng có thanh báu kiếm Vô Minh đem về dâng cho Minh chủ đừng giải thoát các vị đại thúc khỏi cảnh nô nhân, cũng có vài lời nói với Dương huynh.

- Người cứ nói. Rất tiếc ta không có được chén rượu để chia tay người.

- Nói đủ rồi, đâu cần đến rượu. Giới Bạch đạo hờ một chút là dùng rượu để tiện tiền đưa. Vui cũng uống, buồn chàng uống, chia tay cũng uống và không có cái quái gì cũng uống, khiến Cao Thọ này những tưởng cả giới Bạch đạo là một lũ sâu rượu. Uống mãi rồi mất hẳn đi sự thông minh vốn có của con người.

Phụng Tiên sa sầm mặt:

- Người tiễn ta đi hay miệt thị ta vậy?

- Lẳng nhăng với Dương huynh suốt cả thời gian qua, đâm ra Cao Thọ này quen miệng. Huynh đi rồi, đệ không biết tìm ai để lẳng nhăng nữa.

Nghe Cao Thọ nói, Phụng Tiên chỉ muốn bật cười nhưng nén lại kịp.

Cao Thọ quệt mũi:

- Bây giờ Dương huynh đã biết cổ áo quan tài kia dành cho huynh.

- Chẳng lẽ dành cho người.

Cao Thọ lắc đầu:

- Đệ không muốn chui vào trong đó. Ghê lắm. Trong đó có hứng thú gì mà chui vào.

Chui vào đó có thú đi nữa, Cao Thọ này cũng chỉ muốn chui vào tấm chăn có các nàng kiều nữ đầy sức sống thôi.

- Vậy nói dành cho ta.

- Tất nhiên rồi. Ngoài Dương huynh ra thì đâu có ai làm vật tế nữa. Nghĩ cũng tiếc, một kỳ tài của giới Bạch đạo như huynh mà phải chết yếu.

Cao Thạ chắt lưỡi:

- Tiếc nuôi thật.

- Tiếc nuôi cũng thế thôi.

Cao Thạ nhìn Phụng Tiên:

- Huynh có nói lời trần trối gì không?

Phụng Tiên lắc đầu:

- Không - Sao lại không?

- Ta chẳng có gì để nói cả. Dù sao thì ta cũng trả được món nợ cho người. Món nợ đã sát tử Đặng thúc phụ của người.

- Vậy cũng được. Nhưng người chết cũng có điều gì để nói với người sống chứ?

- Ta không có gì để nói.

- Sao không có gì để nói? Hay huynh sợ chết mà chẳng còn gì để nói cả ư?

- Người muốn ta nói gì với người nào?

- Thí dụ như Dương huynh gởi gắm cái gì đó. Như gởi gắm cho đệ chăm sóc Trương Á Di.

Trương Á Di để tình cho huynh nay huynh chết bất đắc kỳ tử, tất nhiên nàng sẽ chẳng bao giờ ôm mộng chờ đợi một người chết. Huynh đâu có chui lên được mà mà Cao Thạ bỏ lửng câu nói giữa chừng, giả lả cười rồi nói tiếp:

- Nhất định nàng sẽ đi tìm người khác. Và ôi thôi chuyện gì xảy ra huynh có thể đoán ra mà. Thê tử, tan nát còn hơn thế nữa. Do đó huynh phải tìm người gởi gắm nàng ấy lại. Mà người huynh gởi có lẽ còn mình Cao Thạ mà thôi.

Phụng Tiên nghiêm giọng nói:

- Người đừng nói càn Ta và Trương Á Di có mối quan hệ nào?

- Nhưng huynh đã biết nàng yêu huynh. Hay là huynh chết vẫn còn tiếc.

Cao Thạ chắt lưỡi nói tiếp:

- Nhìn bản mặt trơ trơ của Dương huynh là biết ngay. Đến lúc chết rồi... Đến lúc gần chết rồi mà vẫn còn ích kỷ, nhỏ nhen khư khư giữ lấy cái của để ỉnh.

- Người xuống tay đi, đừng nói nữa.

- Sao huynh gấp như vậy?

- Thà người xuống tay giết ta còn hơn phải nghe những lời nói của người. Nghe người nói, ta chắc vỡ mật, vỡ gan mà chết.

Cao Thạ phá lên cười. Tràng tiểu ngạo của chàng nghe thật dòn dã.

Vừa cười Cao Thạ vừa nói:

- Phải chi Dương huynh chết như thế hay hơn cho Cao Thạ.

- Sao lại hay hơn?

Cao Thạ xòe tay đến trước mặt Phụng Tiên: nguồn

- Tay đệ không bị dơ.

- Dơ thì sao?

- Máu của Dương huynh dính vào tay đệ, không dơ thì sao chứ. Mặc công lại phải đi rửa.

Phụng Tiên thở ra:

- Cao Thọ, xuống tay ngay đi, đừng nói nhiều nữa.

- Huynh chưa nói lời trần trối sau cùng mà.

- Được, người muốn, ta sẽ nói.

Phụng Tiên thở ra từ từ:

- Nếu trước khi chết, ta cắt được cái lưỡi của người.

- Đó đâu phải là lời trần trối nhẩn gỏi mà là ước muốn của huynh.

Phụng Tiên thở hắt ra một lần nữa:

- Thôi được, ta gọi Á Di lại cho người đó.

Cao Thọ nhìn lại Á Di:

- Trương cô nương nghe Dương huynh nói chứ? Huynh ấy gọi cô lại cho Cao Thọ đó.

Cô nương có chịu không?

Á Di đỏ mặt. Nàng im lặng.

Cao Thọ nhìn lại Phụng Tiên:

- Nàng ta im lặng tất không nhận lời. Có lẽ cái giống của Cao Thọ không ngon bằng Dương huynh.

Lời nói này của Cao Thọ bắt Phụng Tiên phải bật cười.

Cao Thọ mỉm cười nói tiếp:

- Thế là Dương huynh đã cười. Huynh cười là được rồi. Có chết thì huynh cũng có gì muợn phiền. Huynh sẽ làm con ma lúc nào cũng nhẩn cái miệng, toét hai cánh hoa, hề hề... Cao Thọ nói rồi rút ngọn trủy thủ dưới ống giày.

Chàng quay lại nói với Vạn Kiến Sư Giang Hào:

- Giang tiên sinh. Giang Hào bước đến bên Cao Thọ. Chàng từ tốn hỏi lão:

- Theo ý Giang tiên sinh, tiểu sinh sẽ lụy vào đâu để Dương huynh đây chết không đau đớn, chết ngay lập tức, chết mà không kịp chớp mắt hoặc trung tiệng một tiếng.

Chẳng biết lời chàng tác động đến Giang Hào thế nào mà lão sượng chảy ra.

Giang Hào miễn cưỡng nói:

- Cao thiếu gia đâm ngay tim hần, hoặc ngay yết hầu hần.

- Tốt! Nhưng trước khi giết Dương huynh, tiểu sinh muốn xem cái chỗ kín của y đã.

Giang Hào chau mày:

- Xem làm gì?

- Hay Phải xem để còn biết cái ấy của Dương huynh như thế nào mà những trang tiểu thư gặp mặt đã đóng đồng yêu huynh ấy rồi.

Phụng Tiên bặm môi, rít giọng nói:

- Cao Thọ, người đừng làm trò nữa, ra tay đi.

Mặc cho Phụng Tiên nói, Cao Thọ vẫn cời thất lừng y. Sắc diện Phụng Tiên đỏ rần, với những nét bất nhẩn và hổ thẹn. Phụng Tiên toan cắt tiệng thóa mạ thì Cao Thọ bất thành linh vung ngọn trủy thủ, nhưng không đâm Phụng Tiên mà ngược lại đâm vào yết hầu của Vạn Kiến Sư Giang Hào.

Vạn Kiến Sư Giang Hào rùng mình phát một tiếng trung tiện, ôm lấy yết hầu đang phún máu, nhìn Cao Thạ:

- Người... Cao Thạ nhìn lại Giang Hào:

- Cổ áo quan kia dành cho Giang tiên sinh mới đúng.

Chàng chìa mặt áp vào lỗ tai Giang Hào:

- Còn thiếu một cái mụn ruồi.

Lời Cao Thạ dứt thì Vạn Kiến Sư Giang Hào cũng vừa đổ sầm xuống sàn nhà mồ, hôn trút ra khỏi xác. Mắt lão cố mở trừng trừng như muốn hỏi Cao Thạ:

- “Mụn ruồi gì?”.

Giải huyết cho Phụng Tiên, Cao Thạ cùng y mở nắp cổ quan tài. Trong áo quan có thanh kiếm Vô Minh tỏa sắc xanh rờn. Cao Thạ lấy thanh Vô Minh kiếm, không có vỏ bọc, rồi đặt xác của Vạn Kiến Sư Giang Hào vào trong quan tài, sau đó đẩy nắp quan tài lại.

Làm xong tất cả mọi việc, Cao Thạ mới gói thanh kiếm Vô Minh khoát lên lưng.

Chàng nhìn lại Phụng Tiên:

- Đã có thể quay về được rồi.

Phụng Tiên nhìn Cao Thạ:

- Tại sao người hành động như vậy?

Cao Thạ nhún vai:

- Dương huynh chỉ nên biết một điều, đệ là kẻ thông minh hơn huynh tưởng. Chính sự thông minh đó đã dẫn đệ theo con đường của mình, và không muốn theo sự sắp xếp của người khác.

Phụng Tiên lắc đầu:

- Ta không biết người đang nghĩ gì và sẽ làm gì.

Cao Thạ mỉm cười, ung dung bước ra cửa nhà mồ.

Phụng Tiên nhìn theo sau lưng Cao Thạ. Có cái gì đó khiến y thâm thán phục chàng.

23. Chương 23 : Bóng Tử Thần

Chương 23: Bóng Tử Thần

Những tầng mây đen khổng lồ trôi trên bầu trời xanh thẳm, che khuất cả vầng nhật quang, tạo nên một thứ không gian âm u, ảm đạm. Ngay trước tòa tổng đàn võ lâm là khoảng sân rộng trên bốn mẫu, với tám cây cổ thụ bằng đá hoa cương cao vút, những tượng muốn đâm xoạt cả bầu trời phía trên.

Tất cả những vị chưởng môn đức cao vọng trọng đều có mặt ở đây. Kể cả phương trượng Thiếu Lâm Chí Thiện đại sư, Thái Ất chân nhân chưởng môn Võ Đang phái. Sự có mặt của hai vị trưởng tôn đại phái Thiếu Lâm và Võ Đang càng làm cho không gian của đấu trường thêm phần trang trọng, nhưng không thiếu đi vẻ ảm đạm của những cuộc đấu sinh tử.

Người thứ hai mà giới Bạch đạo đang có mặt tại đấu trường phải đề tâm đến chính là Cao Thạ. Giới Bạch đạo phải đề tâm đến chàng bởi vì ở đây duy nhất chỉ có Cao Thạ là giới Hắc đạo mà lại được ngồi ngay phía dưới khán đài, chỉ cách vị võ lâm Minh chủ Chung Hảo Kiệt không quá một hàng ghế.

Tất nhiên Cao Thọ biết mọi người đang để mắt đến mình. Chàng mặc nhiên với sự quan tâm của những nhân vật Bạch đạo có vai, có vế trong giới Bạch đạo võ lâm. Với vẻ thờ ơ, chàng nhìn về phía Thập Tứ Lang và Đông Phương Vũ.

Cao Thọ trầm nghĩ:

- “Cái có gì mà để tâm đến mình chứ. Các người nên để mắt đến gã kiếm thủ Đông đảo phù tang kia. Hắn mới đúng là sát tinh của các người.”

Trong đấu trường sinh tử tồn vong, Thập Tứ Lang sau khi uống xong chén trà do Đông Phương Vũ dâng lên bằng tất cả những nghi lễ mà Cao Thọ đã biết, rồi từ từ đứng lên.

Chàng nhìn gã nghĩ thầm:

- “Cứ làm trò ra vẻ như thế để làm gì?”

Từ hàng ghế của những chương môn võ lâm, môn chủ kiếm môn Trình Bang cũng bước ra đứng đối diện với Tứ Lang.

Quần hào Bạch đạo đồng loạt xướng lên, thị uy:

- Trình môn chủ giết hắn đi. Trình môn chủ giết hắn đi.

Trình Bang chủ ôm quyền xá, rồi trịnh trọng nói:

- Tôn giá đã nghe chư vị bằng hữu võ lâm Trung thổ nói rồi chứ?

Thập Tứ Lang đặt tay vào vùng chấn tâm, khom mình với vẻ thành kính:

- Tại hạ cung kính mời môn chủ kiếm môn đã kiểm chứng kiếm chiêu với tại hạ.

Trình Bang gần giọng nói:

- Dao kiếm vô tình.

Thập Tứ Lang từ tốn đáp lời nhưng lại phát ra âm thanh xì xì như tiếng răn lục kêu:

- Dao kiếm vô tình, kiếm chủ vô tâm.

- Nếu Trình môn chủ lấy mạng tôn giá bằng một chiêu kiếm, tôn giá không ân hận vì đã đặt chân đến Trung thổ chứ?

- Tại hạ không ân hận mà lại hoan hỷ tiếp nhận chiêu kiếm của môn chủ.

- Được Môn chủ kiếm môn thối lại bốn bộ, đặt tay vào đốc kiếm.

Thập Tứ Lang ra dấu cho Đông Phương Vũ. Nàng trịnh trọng bưng chén trà đi những bước uyển chuyển tiến đến trước mặt môn chủ kiếm môn Trình Bang. Nàng quỳ trước mũi giày họ Trình, xoay chén trà một vòng trên tay mình rồi trịnh trọng dâng lên họ Trình.

Khi Trình Bang tiếp lấy chén trà, thì Đông Phương Vũ khom người xuống với vẻ mặt thành bái, nhu hòa. Nàng nhỏ nhẹ nói:

- Kiếm chủ Thập Tứ Lang kính môn chủ chén trà của Đông đảo.

Môn chủ kiếm môn Trình Bang nhìn nàng. Trong đầu y bất giác lóe lên ý niệm:

- “Sao cái gã man di mọi rợ Thập Tứ Lang không kính nàng cho bốn môn chủ có hay hơn không?”

Y vừa nghĩ vừa dốc chén trà uống cạn rồi trả lại cho Đông Phương Vũ. Trình Bang vừa trả chén trà vừa nói:

- Nếu tiểu thư có lòng ngưỡng mộ bốn môn chủ, ta rất muốn bồi tiếp cô nương tại kiếm môn.

Đông Phương Vũ không hề tỏ thái độ bất nhẫn trước lời mời có nhiều ẩn ý của Trình Bang. Nàng từ từ đứng lên, đặt tay phải vào ngực trái, hơi khom về phía trước, ôn nhu nói:

- Đa tạ sự ngưỡng mộ của môn chủ. Nếu môn chủ đả bại Thập Tứ Lang kiếm chủ thì Phương Vũ mới có thể đến kiếm môn bồi tiếp người.

- Nàng nói phải giữ lời đó. Kiếm chủ của Đông đảo khởi phát từ Trung thổ, ta không tin kiếm chiêu của chủ nhân nàng có thể qua được mười hiệp đấu.

Đông Phương Vũ hơi cúi đầu xuống, rồi thối bộ di dời những bước chân như bước chân sáo lui về sau.

Nàng lui khỏi đấu trường rồi kiếm chủ Trình Bang mới định nhân nhìn lại Thập Tứ Lang.

Y từ từ rút trường kiếm ra khỏi vỏ, hướng mũi kiếm vào mặt Tứ Lang.

Mặc dù kiếm chủ kiếm môn đã rút kiếm điểm vào mặt mình nhưng Thập Tứ Lang vẫn chưa rút kiếm. Y chống thanh trường kiếm dài ngoắc, thứ binh khí đặc dị chỉ có thể rèn được ở xứ Phù tang xa xôi, còn tay thì nắm vào đốc kiếm.

Chung Hảo Kiệt ngồi trên chiếc ngai sơn son thếp vàng, bất ngờ lên tiếng hỏi Cao Thọ:

- Cao tiểu tử, theo ý ngươi, ai sẽ là người thắng.

Cao Thọ nhìn lại Chung Hảo Kiệt, ôm quyền khách sáo nói:

- Tôn giá cho tiểu sinh đánh giá chứ?

Chung Hảo Kiệt khẽ gật đầu:

- Bồn tọa tin vào sự tinh tường của ngươi.

- Nếu tôn giá đã cho tiểu sinh phân định thì tiểu sinh sẽ nói là...

- Tiểu tử nói cho ta nghe thử xem.

Cao Thọ giả lả cười, rồi ôn nhu nói:

- Theo tiểu sinh thì kiếm chủ kiếm môn sẽ phọt ra tất cả.

Chung Hảo Kiệt cau mày:

- Phọt ra tất cả là như thế nào

- À đó là ngôn phong của Hắc đạo Thượng tôn minh chủ tôn giá mới nghe lần đầu nên không hiểu thôi.

- Tiểu tử có thể giải thích cho bồn tọa được chứ?

Cao Thọ ve cằm:

- Khó nói lắm à. Khi cuộc giao đấu kia bắt đầu, tôn giá sẽ chứng nghiệm ngay lời của tại hạ.

Chung Hảo Kiệt cau mày nhìn chàng. Trong ánh mắt của lão lộ rõ những nét thắc mắc nhưng chỉ thẳm nhủ trong đầu:

- "Phọt ra tất cả là cái gì? Gã tiểu tử này ám chỉ cái gì? Y đúng là một con người bí hiểm. Y làm được tất cả nhưng hóa ra lại chẳng có chút gì để đáng gọi là anh hùng hảo hán.

Ngôn phong của y chẳng ra làm sao cả."

Như thể đoán được những ẩn ý trong đầu vị Thượng tôn minh chủ, Cao Thọ điểm một nụ cười nhiều ẩn ý. Tiếp nhận nụ cười của chàng, Chung Hảo Kiệt cau mày.

Lão đâu ngờ được rằng Cao Thọ đang nghĩ:

"Mặt của ta đâu có gì lạ đâu mà lão nhìn ta dữ vậy. Đến lượt lão cũng phọt ra như y thôi."

Trở lại cuộc kiếm chứng kiếm chiêu của Thập Tứ Lang và Trình Bang. Trình Bang gần giọng nói:

- Sao tôn giá còn chưa rút kiếm ra. Hay không đủ dũng lược để rút kiếm.

Thập Tứ Lang cứ như chờ cho kiếm chủ kiếm môn thốt ra câu nói này mới từ từ rút kiếm ra khỏi vỏ. Lưỡi kiếm sáng quắc, một thứ ánh sáng chói lòa, thứ ánh sáng chết chóc mà Trình Bang chủ cảm nhận được ngay khi lưỡi kiếm đặc dị xứ Phù tang được Thập Tứ Lang rút ra.

Vừa thấy ánh sáng chớp ngời trên lưỡi kiếm đặc dị của Thập Tứ Lang, bất giác xương sống của Trình bang chủ gai lạnh, bụng dạ y nao nao một thứ cảm giác khó chịu như người sắp buồn nôn. Chưa xuất chiêu mà gã đã buồn nôn nao nao, chứng tỏ gã đã cảm nhận được bóng sắc tử thần. Phàm những ai cảm nhận được bóng sắc tử thần trong một cuộc tử đấu thì kẻ đó biết mình khó mà thoát chết. Ai mà không muốn sống, ai mà không tham sống, nay cảm nhận cái chết chập chờn trước mặt thì ai mà không rợn người. Chính cái cảm nhận kia khiến cho Trình Bang chủ bất giác rung mình.

Mặc dù rung mình, dù cảm nhận cái chết đang lấp lửng trước mặt mình nhưng Trình Bang chủ sao có thể thay đổi được nữa. Tên đã lên nổi, và chỉ có một cách duy nhất là bay đi.

Nó trúng đích hay không trúng đích thì kiếm chủ kiếm môn làm sao biết được, nhưng điều họ Trình cảm nhận rõ mồn một là cái chết.

Tứ chi của họ Trình như thể có luồng khí lạnh lan vào, cùng với cảm giác mơ hồ, hồi hộp, nhưng y chẳng thể nào dừng được cuộc đấu này. Bên tai y vẫn lờ lững những tiếng xương của quần hào Bạch đạo:

- Giết hắn đi. Giết hắn đi.

Y cố tịnh tâm để chối bỏ những ý tưởng thuộc về cái chết đang dần hiện ra trong tâm thức mình. Y chẳng chối bỏ thì ý niệm về cái chết càng rõ mồn một, và như thế để đáp lại lời cổ vũ của quần hào Bạch đạo đang ủng hộ mình, môn chủ kiếm môn Trình Bang phát ra một tiếng trung tiện. Sau khi xả được xú khí trong bụng mình, bất giác y cảm thấy nhẹ tênh.

Trình Bang cảm thấy nhẹ hẫng cả người sau khi xả xú khí. Cảm giác kia còn đọng trong nội thể của y thì một tia sáng chói lòa phát ra từ lưỡi kiếm của Thập Tứ Lang làm y lóa cả mắt.

Gần như theo một phản xạ tự nhiên, Trình Bang vùng kiếm ra để ngăn đỡ. Một âm thanh chói chói đập vào thính nhĩ gã. Thứ âm thanh khô khốc mà họ Trình chẳng muốn nghe một chút nào. Khi tai gã còn u u tiếng âm thanh của hai lưỡi kiếm chạm vào nhau thì tới cảm giác tê buốt phát ra từ hổ khẩu. Hổ khẩu của kiếm chủ kiếm môn rách toạc một đường dài, còn thanh trường kiếm lại rơi xuống sàn đá, lăn lông lốc.

- “Chuyện gì vừa xảy ra?”.

Y chỉ có thể trả lời được câu hỏi đó khi đã thấy ngay trước mắt mình lưỡi kiếm sáng ngời ánh thép. Thứ ánh sáng chói lòa rờn rợn mà y không muốn nhìn thấy. Thứ ánh sáng buộc kiếm chủ kiếm môn nghĩ đến cái chết. Thứ suy nghĩ mà y chẳng bao giờ muốn nghĩ tới.

Y không muốn nghĩ đến nhưng nó hiện hữu ngay trước mặt y.

Mũi kiếm của Thập Tứ Lang như lời kết án của tử thần. Nó chính là bóng sắc tử thần.

Đến lúc này thì môn chủ kiếm môn mới biết mình đang đối mặt với một cái chết khủng khiếp nhất, cái chết dành cho những kiếm thủ, cái chết mà y chẳng bao giờ nghĩ tới, nhưng nó lại đến quá đột ngột. Chính vì sự xuất hiện đột ngột của bóng sắc tử thần mà bất giác họ Trình cảm thấy quý cuộc sống này vô cùng. Y chợt hối tiếc tại sao mình lại thuận theo lời của Minh chủ võ lâm Chung Hảo Kiệt, thách thức tỷ kiếm cùng Thập Tứ Lang. Y đã không tự tìm hiểu đối phương của mình mà chỉ cho y là hạng man di, giờ muốn hối cũng đã muộn rồi.

Bản năng sinh tồn càng lúc càng trở lên trong tâm tưởng của Trình Bang. Ai mà không vậy. Khi đứng trước cái chết người ta mới thấy quý mạng sống của mình. Nếu bình nhật thì cái mạng của họ đâu có đáng gì, nếu không muốn nói là còn thua cả một nén bạc vụn, hay một nụ hôn của ả kiều nữ trong lầu xanh. Nhưng giờ thì không, Trình Bang muốn sống.

Sống để tiếp tục đảm nhận chức vị môn chủ kiếm môn mà Minh chủ đã ban cho y.

Trình Bang mấp máy hai cánh môi toan mở lời van xin nhưng khổ nỗi sức sống đang dần trôi tuột khỏi y, đến nỗi y không thể thốt ra thành lời van cầu đó, để rồi cuối cùng thì hai ống quần của Trình bang chủ ướt đầm ra.

Sao quần của Trình môn chủ lại ướt? Chẳng qua y tiểu cả ra quần. Y thay lời nói van xin bằng hành động đó. Chỉ có tiểu ra quần thì y mới có thể nói hết được ý tưởng muốn sống cho Thập Tứ Lang biết để y có thể cho y sống.

Lời nói của Trình Bang được Thập Tứ Lang tiếp nhận, nhưng y không chấp nhận sự sinh tồn của một kiếm thủ tham sinh quý tử. Nên cái chuyện cuối cùng cũng phải đến.

Ánh chớp bạc sáng quắc bổ thẳng xuống thủ cấp họ Trình, cắt đôi thể pháp y làm hai mảnh bằng nhau như người ta chẻ một khúc củi. Trình Bang không nhận được sự đau đớn gì mà vẫn tiếp tục tiểu ra quần, nước tiểu của gã lan rộng khắp mặt đá đấu trường. Môn chủ kiếm môn rời bỏ cõi dương trần bằng một lời nói không có lời. Thứ ngôn phong mà chỉ có y mới giải thích được.

Cục trường im lặng như tờ bởi cái chết khủng bố của Môn chủ kiếm môn Trình Bang.

Hình như quần hào Bạch đạo đã nuốt lưỡi vào trong bụng nên chẳng qua nghe một tiếng xướng nào. Sự im lặng nặng nề mà người khác có thể nghe tiếng thở náo nê của người bên cạnh. Ai cũng cùng một ý nghĩ:

“Mình hẳn còn tệ hơn cả Môn chủ Trình Bang.”

Cao Thạ liếc trộm Minh chủ Chung Hảo Kiệt.

Vô tình hai người lại đối nhãn với nhau.

Cao Thạ gượng cười nói:

- Tôn giá giờ hẳn đã hiểu ý của tại hạ “Phọt” ra là như thế nào rồi.

Nghe Cao Thạ thốt ra câu này, vô lâm Minh chủ muốn cười cũng không cười nổi.

Chung Hảo Kiệt buột miệng hỏi:

- Sao ngươi biết Trình Bang môn chủ kiếm môn sẽ phọt ra.

- Tại hạ đã thấy kiếm chiêu của Thập Tứ Lang rồi.

Chàng quệt mũi:

- Không ngờ môn chủ học cách nói của Hắc đạo nhanh ghê. Theo Minh chủ đến lượt ai sẽ phọt ra đây?

Minh chủ Chung Hảo Kiệt mỉm cười :

- Bồn tọa e đến lượt ngươi.

Cao Thạ cau mày, trợn mắt:

- Tại sao lại là tại hạ?

- Bồn tọa nghĩ ngoài ngươi ra chẳng còn ai khác có thể đối phó lại với Thập Tứ Lang.

Hay ngươi muốn để cho vô lâm Trung thổ mang nhục?

- Hay vô lâm Trung thổ bây giờ chỉ còn có Bạch đạo. Hắc đạo thì đã bị tôn giá biến thành nô nhân hết rồi. Hắc đạo chẳng qua chỉ có mỗi tại hạ, nhưng lại được tôn giá ban ân cho được tự do vì đã lấy được Vô Minh kiếm cho tôn giá.

Chàng lại quệt mũi:

- Đây xem như là chuyện riêng của giới Bạch đạo, tại hạ ở Hắc đạo không dám chen chân vào.

- Bồn tọa nghĩ đây là cơ hội của ngươi đó. xem tại

- Ý của tôn giá thì cơ hội là cơ hội gì?

Chung Hảo Kiệt mỉm cười nói:

- Nếu như ngươi thắng được Thập Tứ Lang, bồn tọa hứa sẽ cho ngươi cơ hội đổi đời.

Người từ Hắc đạo, sẽ trở thành người của Bạch đạo. Từ chốn thấp hèn sang thành người được thiên hạ trọng thị.

Cao Thọ khoát tay:

- Không không tại hạ không có ý là người thượng đẳng nhân. Bạch đạo hay Hắc đạo đều do tâm của mình. Giờ tại hạ trong mắt tôn giá là Hắc đạo, nhưng có khác gì Bạch đạo đâu.

Chàng chỉ vào mặt mình:

- Tại hạ vẫn có mũi, có mắt, có tai, và tứ chi. Thậm chí còn đem được thanh Vô Minh kiếm về inh chủ nữa đó.

Chung Hảo Kiệt cau mày:

- Bỏn tọa đồng ý là người đã làm được chuyện lớn, nhưng với thân phận của người sẽ không bao giờ và vĩnh viễn không bao giờ trở thành người đỉnh thiên lập địa, ngẩng mặt nhìn thiên hạ.
- Tại hạ không có ý đó, bởi tham quá coi chừng mất mạng như chơi. Huống chi tại hạ biết dứt đầu vào Bạch đạo thì phải dòm chừng cây kiếm của Thập Tứ Lang.

Cao Thọ le lưỡi nói tiếp:

- Ngay cả môn chủ kiếm môn Trình Bang còn phọt ra thì Cao Thọ là cái gì chứ.

Chàng khoát tay:

- Tại hạ can tôn giá can tôn giá. Ai ham nổ mặt nổ mày, hay ham danh ham phận, còn tại hạ chỉ ham mỗi cái mạng quý hóa của mình thôi.

Chung Hảo Kiệt mỉm cười :

- Người nói nghe rất có lý, nhưng rất tiếc Thập Tứ Lang đã chọn người. Người lại không có sự lựa chọn nào. Thập Tứ Lang tự biến mình thành vũ môn, còn người là kẻ vượt vũ môn.

Đừng chạy trốn số phận mình khi người đã tự chen chân vào cuộc đi tìm chân kiếm của kiếm chủ Đông đảo.

Chân diện Cao Thọ sa sầm. Chàng miễn cưỡng nói:

- Minh chủ nói vậy có ý gì?

Lời còn đọng trên miệng Cao Thọ thì đã nghe tiếng Thập Tứ Lang lạnh lạnh cất lên:

- Cao Thọ các hạ.

Hắn chỉ mới gọi tên thôi, Cao Thọ đã giật thót ruột. Cái chết của môn chủ kiếm môn Trình Bang khiến quần hào im phăng phắc, làm gì Cao Thọ không nghe tiếng nói của kiếm chủ Thập Tứ Lang. Chàng nghe nhưng vờ như không nghe, thậm chí còn lảng mặt nhìn Chung Hảo Kiệt.

Chung Hảo Kiệt nói:

- Người có nghe Thập Tứ Lang gọi tên mình không?

Giả là cười, Cao Thọ lắc đầu:

- Thập Tứ Lang có gọi tại hạ đâu.

Tiếng của Thập Tứ Lang lại cất lên:

- Cao Thọ các hạ... Cao Thọ vẫn không nhìn lại.

Chung Hảo Kiệt cau mày:

- Hắn gọi người đó.
- Minh chủ hỏi lại xem. Người trùng tên thì nhiều lắm.

Minh chủ Chung Hảo Kiệt hừ trong cuống họng với vẻ bất nhẫn rồi miễn cưỡng đứng lên. Lão từ tốn ôm quyền nói:

- Tôn giá gọi ai vậy?

Lần này Thập Tứ Lang chỉ ngay Cao Thọ :

- Chính người đó.

Thấy Thập Tứ Lang chỉ ngay mình, Cao Thọ gượng cười ôm quyền xá:

- Chúng ta là bằng hữu với nhau.

Thập Tứ Lang đặt tay vào ngực trái khẽ cúi xuống như một kẻ thành bái trước chàng:

- Lời hứa của Cao các hạ tại Hắc lâu.

Cao Thọ quay đầu miễn cưỡng bước ra, nhìn gã Thập Tứ Lang, nhướng mày nói lớn:

- Ở Hắc lâu ta nói gì với tôn giá nhỉ ?! Ta quên rồi. Ta biết tôn giá cũng hẳn đã quên lời nói đó.

Thập Tứ Lang lắc đầu:

- Ai có thể quên nhưng Thập Tứ Lang thì không. Cao Thọ các hạ đòi xem kiếm chiêu của ta. Bây giờ là lúc các hạ kiểm chứng kiếm chiêu.

Cao Thọ trở mắt nhìn gã. Chung Hảo Kiệt ôm quyền xá Thập Tứ Lang:

- Kiếm chủ Đông đảo, bốn tọa có mấy lời muốn nói.

Thập Tứ Lang đặt tay vào ngực trái, hơi khom xuống với vẻ thành kính:

- Mời Thượng tôn minh chủ.

Chung Hảo Kiệt nhìn lại quần hào Bạch đạo nghiêm giọng nói:

- Các vị anh hùng, Cao Thọ là người duy nhất còn lại của Hắc đạo được tự do bởi làm được những chuyện cho chính đạo. Nay Cao Thọ các hạ muốn là người vượt vũ môn để thoát khỏi phận Hắc đạo của mình. Bốn tọa đã quyết định, nếu Cao Thọ các hạ vượt được vũ môn lần này sẽ chính thức cho y trở thành một còn người trong giới Bạch đạo. Các vị đồng ý với bốn tọa chứ.

Quần hùng Bạch đạo nhao nhao hẳn lên:

- Đồng ý! Đồng ý! Chung Hảo Kiệt nhìn lại Cao Thọ:

- Người có cơ hội rồi đó.

Cao Thọ thở hắt ra. Chàng nhìn Chung Hảo Kiệt:

- Có lẽ tại hạ chẳng còn sự lựa chọn nào nữa. Ý của Thượng tôn minh chủ đã muốn như vậy rồi, tại hạ phải thử thời vận của mình xem có được đứng chung một giống với Thượng tôn minh chủ không.

Chung Hảo Kiệt nhú mày.

Cao Thọ gượng cười nói tiếp:

- Nhưng hôm nay tại hạ chưa chuẩn bị để giao thủ với Thập Tứ Lang tôn giá. Minh chủ hẹn y ngày trăng tròn, nghĩa là còn đúng mười ngày nữa, tại hạ sẽ vượt vũ môn. Hôm nay tại hạ có thắng y, e rằng Thập Tứ Lang tôn giá cũng không phục.

Chung Hảo Kiệt nheo hai mắt suy nghĩ rồi nói:

- Được, bốn tọa sẽ nói với y.

Lão bước đến trước mặt Thập Tứ Lang.

Minh chủ Chung Hảo Kiệt nói vừa đủ cho Thập Tứ Lang nghe. Y không ngừng gật đầu rồi quay lại đặt tay vào ngực trái:

- Thập Tứ Lang chờ Cao Thọ các hạ.

Khom người tỏ thái độ thành kính trước Cao Thọ, Thập Tứ Lang mới quay bước đi thẳng đến bên Đông Phương Vũ.

Cao Thọ nhìn theo chân Thập Tứ Lang, chàng như sức nhớ ra điều gì đó liền lớn tiếng nói:

- Hê tôn giá!

Thập Tứ Lang quay lại nhìn Cao Thọ. Chàng vừa cười vừa ôm quyền xá rồi chỉ Đông Phương Vũ, từ tốn nói:

- Tôn giá không quên lời của tại hạ, vậy còn nhớ lời của tôn giá không?

- Nếu các hạ vượt qua được thanh kiếm của tại hạ, thì đó là lời giao ước bất di bất dịch của tại hạ.

- Tôn giá nhớ đấy nhé, tại hạ thêm nhỏ nước miếng rồi đó. Nếu tôn giá không muốn mất nữ nhân thì rút lại lời nói của mình.

Đông Phương Vũ nghe chàng nói, mặc dù ý nghĩa lập lờ nhưng vẫn có thể đoán ra ẩn ý trong câu nói đó. Bất giác nàng ửng hồng e thẹn.

Thập Tứ Lang hừ nhạt rồi nói:

- Kiếm của ta gãy mới rút lại lời nói kia.

Y nói dứt câu, quay bước bỏ đi về phía tòa biệt lầu mà Chung Hảo Kiệt dành riêng cho y. Tất nhiên Đông Phương Vũ phải bước theo chân y.

Chung Hảo Kiệt rời khỏi đấu trường. Quần hùng Bạch đạo xâm xì một lúc rồi bỏ đi.

Cuối cùng chỉ còn lại mỗi một mình Cao Thọ đứng giữa khoảng không gian mênh mông của đấu trường.

Chàng lâu lâu nói:

- Vượt vũ môn. Ta mà là kẻ vượt vũ môn. Cái lão ôn dịch Thượng tôn mình chủ hắc ám kia muốn lấy mạng Cao Thọ này thì cứ nói thẳng ra. Lão lỡ hứa không lấy mạng mình, giờ lại muốn nhờ gã kiếm thủ Đông đảo kia lấy mạng mình, còn bày vẽ nữa.

Cao Thọ vò đầu mình:

- Ta mà lại vượt vũ môn.. Chàng nhìn lên trời:

- Ông trời có tin không Cao Thọ này mà thắng được Thập Tứ Lang. Điều này e rằng còn khó hơn vớt trăng dưới nước, mò kim đáy biển. Lão Minh chủ ôn dịch.

Một ánh chớp lóe lên bầu trời, kéo theo một tiếng sấm dữ dội làm rung chuyển cả không gian. Thấy ánh chớp, nghe tiếng sấm, Cao Thọ bất giác giật mình.

Chàng nghĩ thầm:

- “Sấm chớp thôi, mình đã giật mình rồi. Còn đâu mà vượt vũ môn.”.

Chàng lắc đầu:

- Phải chăng đây là lời cáo chung của Cao Thọ?

24. Chương 24 : Vạn Hoa Lô

Chương 24: Vạn Hoa Lô

Đứng một mình trên lầu Vọng nguyệt, Cao Thạ đôi mắt nhìn về tòa biệt lầu của Thập Tứ Lang. Dây đèn hoa đăng trước cửa tòa biệt lầu lung lay theo những ngọn gió đêm đập vào mắt chàng.

Cao Thạ nghĩ thầm:

- “Chẳng biết lúc này Thập Tứ Lang đang làm gì nhỉ? Chẳng lẽ bây giờ ta lại qua bên tòa lầu của gã, quì xuống van xin.”

Chàng lắc đầu:

- Cái gã mặt lạnh như tiền đó, có van xin thì gã cũng không rút lại lời nói của mình.

Hướng chi đến tai Thượng tôn mình chủ thì ta càng khó xử hơn. Nhưng nếu mình không tìm ra phương cách gì thì... Cao Thạ bỏ lửng câu nói giữa chừng mà liên tưởng đến cái chết của Môn chủ kiếm môn Trình Bang. Toàn thân chàng nổi đầy gai ốc, xương sống lạnh buốt khi cảm nhận đầu mình bị chẻ đôi như một khúc củi.

Nghĩ đến đó, bất giác hạ đẳng chàng căng cứng. Cao Thạ buột miệng nói:

- Ta cũng sẽ tè ra cả quần như gã họ Trình kia.

Nói đến đây, Cao Thạ nghe tiếng chân. Chàng quay lại. Người phá bình những suy nghĩ viển vong của Cao Thạ chẳng phải ai xa lạ mà chính là Phụng Tiên.

Phụng Tiên bước đến bên Cao Thạ:

- Người không thể ngủ được à?

- Làm sao mà ngủ được chứ.

- Không ngủ được chỉ vì ngày người bước lên đấu trường?

- Còn phải hỏi nữa. Hắc huynh đã thấy cái chết của môn chủ kiếm môn như thế nào rồi.

- Hôm đó ta không có mặt ở đấu trường.

- Hê không có mặt à? Hèn chi.

Cao Thạ buông tiếng thở dài:

- Đệ không sống được bao nhiêu lâu nữa đâu. Đệ có thể đếm được từng ngày sống của mình.

Phụng Tiên nhìn Cao Thạ:

- Sao người bi quan vậy?

- Phải biết nhìn vào sự thật chứ. Đệ sao có thể đánh lại cái tên thổ tả Kiếm thủ Đông đảo đó chứ. Y chỉ cần rút kiếm ra là đệ tè ra quần rồi chứ đâu cần đợi đến lúc y đặt kiếm ngay trên đỉnh đầu đệ.

- Người tự mình là người thông minh nhất kia mà.

- Thông minh thì thông minh nhưng sao lúc này cái thông minh của đệ như thể bị cái chết của Trình Bang tước đi cả rồi.

Phụng Tiên buông tiếng thở ra:

- Ta hỏi người, người có điều gì cần gởi gắm lại với ta không? Ta nói thế nếu người tin vào ta thì nói.

- Quen biết huynh cũng tạm gọi là có chút thân. Hôm nay mới nghe huynh hỏi một câu lọt lỗ tai. Nhưng đệ nói thật nhé, nếu như có lời trần trối thì Cao Thạ này cũng không gởi gắm Lưu Tuyết Liên cho huynh đâu.

- Ta không phải là kẻ hạ đẳng.

Cao Thạ ve cằm nhìn Phụng Tiên. Đôi chân mà chàng nhú lại nhìn Dương Phụng Tiên bằng ánh mắt hiếu kỳ rồi ôn nhu nói:

- Đệ sợ.

Phụng Tiên chặn lời Cao Thạ:

- Người sợ gì?
- Đệ sợ trở lại với Dương huynh điều tâm huyết của mình thì huynh cũng chẳng làm gì được.
- Người không tin ta?
- Tất nhiên là tin đấy chứ.
- Vậy hãy nói đi, ta hứa sẽ làm cho người.

Cao Thạ mỉm cười:

- Thật chứ?
- Ta rất xem nặng lời nói của mình - Hê có phải gói Bạch đạo của huynh luôn coi trọng lời nói?
- Đúng!

Cao Thạ gương cười rồi nói:

- Thế thì tốt quá, Cao Thạ này đã có thể yên tâm bước vào cuộc giao đấu hoặc đón nhận cái chết tiểu ra quần từ tay Thập Tứ Lang rồi.

Chàng nhìn lại Dương Phụng Tiên:

- Theo Dương huynh, Hắc đạo và Bạch đạo là thế nào?
- Hắc đạo là những ma đầu, Bạch đạo là những người biết trọng chính đạo.

Phụng Tiên vừa thốt dứt câu, Cao Thạ buông ngay một câu cộc lốc:

- Tào lao!! Phụng Tiên sượng cả mặt khi phải nghe câu nói này của chàng.

Cao Thạ giả lả cười. Chàng từ tốn nói:

- Chẳng có gì để phân biệt như huynh cả. Ví như cái gã Lâm Bình Chi đó. Y có phải là người giữ đạo chính nghĩa không, hay chỉ có cái vẻ bề ngoài đạo mạo, còn sau lưng thì suýt tí nữa đã tính cái cái đáng giá ngàn vàng của Á Di rồi.
- Gã họ Lâm đó không đáng là người trong giới Bạch đạo.
- Chỉ mình huynh nói như vậy thôi, chứ giới Bạch đạo thì luôn nghĩ Lâm trại chủ là đạo mạo đáng kính.

Cao Thạ le lưỡi:

- Eo ôi Phong thái của y như vậy mà vẫn kính chứ. Ngay cả Kiếm chủ kiếm môn, bình nhật là một anh hùng hảo hán, xem thường cái chết cũng tề cả ra quần khi bị rơi vào tử lộ. Nói cho cùng Bạch đạo hay Hắc đạo cũng thế thôi. Cũng là con người. Cái khác giữa thiện và ác chính là cái tâm chứ đâu phải là Hắc đạo hay Bạch đạo. Nếu như Dương huynh đồng ý với đệ ở điểm này, thì đệ mới có thể nói lời trấn trấn cho huynh nghe. Bằng như không đồng ý thì thôi vậy.

Phụng Tiên nhìn Cao Thạ rồi khẽ gật đầu:

- Ta đồng ý với người.

Cao Thạ xoa tay nhìn Phụng Tiên:

- Dương huynh thấy đệ sắp chết rồi nói cho vui lòng đệ đấy à?
- Người có cái đúng của người.
- Nói như thế còn nghe được.

Cao Thạ xoa trán:

- Nếu như Cao Thạ này phải chết trên đấu trường võ lâm, thì điều tâm huyết mà đệ muốn gởi lại cho Dương huynh Bỏ ngang câu nói, Cao Thạ nhìn Phụng Tiên. Y nhìn trả lại Cao Thạ, nghiêm giọng nói:

- Điều gì?

- Những nô nhân Hắc đạo phải được tự do. Họ cũng là con người. Đó là tâm nguyện của đệ.

Mặt Phụng Tiên sa sầm.

Y buông một tiếng thở dài.

Nghe tiếng thở dài của Phụng Tiên, Cao Thạ miễn cưỡng hỏi:

- Dương huynh không thừa nhận lời sau cùng của đệ?

- Ta biết nói với người thế nào nhỉ?

Phụng Tiên suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Ta có mối thù với giới Hắc đạo của người. Mà chỉ có cái chết mới xóa được mối thù đó trong tâm tưởng của Dương Phụng Tiên này mà thôi.

- Huynh có thể nói cho đệ nghe được không? Có thể khi bộc bạch, Dương huynh sẽ cảm thấy nhẹ nhàng hơn.

Phụng Tiên nhìn Cao Thạ. Y suy tư một lúc rồi nói:

- Lúc ta lên năm tuổi, cái tuổi đáng ra phải có rất nhiều tiếng cười và sự hồn nhiên, nhưng chính vào cái tuổi đó, ta là chứng nhân của một hành động vô sỉ. Bầy gã cao thủ Hắc đạo đã cưỡng hiếp mẹ ta cho đến chết. Dấu ấn đó luôn đọng trong đầu Dương Phụng Tiên ta với lời thề.

Y buông tiếng thở dài. xem tại

Cao Thạ nói:

- Huynh thề sẽ giết sạch giới Hắc đạo?

- Đúng như vậy.

- Oan có cội, nợ có nguồn. Có những người khác đâu nhúng tay vào chuyện đó chứ.

Dương huynh có quyền trả thù nhưng không phải bắt cứ ai thuộc giới Hắc đạo đều đáng kể cho huynh ra tay lấy mạng họ. Sự trả thù trả hận của Dương huynh không có mục đích.

Cuộc trả thù này không làm vơi đi những uất hờn trong tâm tưởng huynh mà ngược lại chỉ tiếp tục tạo ra những oan nghiệt trên võ lâm thôi.

Cao Thạ nhìn Phụng Tiên, nhướng mày nói:

- Vô hình trung Dương huynh trở thành một sát nhân vương. Một Ngọc diện tử sát giết người không góm tay.

Phụng Tiên lắc đầu:

- Ta không thích nghe những lời chỉ huấn này. Ta thề tất cả giới Hắc đạo phải là nô nhân. Nhưng khi gặp người có một cái gì khiến ta phải chùn tay.

Cao Thạ mỉm cười:

- Biết chùn tay là tốt rồi.

Phụng Tiên mỉm cười. Nụ cười của y đập vào mắt Cao Thạ tạo ra trong chàng cái gì đó rất mơ hồ về sự gần gũi. Nhưng trong cái cảm giác đó vẫn có một đường ranh xa cách giữa hai người với nhau.

Hai người im lặng nhìn nhau.

Phụng Tiên từ tốn nói:

- Cao Thạ, ta có một điều muốn hỏi người.

- Cứ hỏi.

- Tại sao người có cơ hội giết ta để trả thù cho Đặng thúc phụ của người, thế sao người lại không ra tay?
- Vì chuyện đó mà huynh mò đến gặp Cao Thọ?

Phụng Tiên gật đầu:

- Đúng!

Cao Thọ nhướng mày hất mặt nói:

- Chữ bộ giới Hắc đạo của ta không có hảo hán anh hùng, không có người trượng phu ư?

Cao Thọ này làm như vậy chẳng qua để chứng minh cho Dương huynh thấy giới Hắc đạo của đệ cũng đều là những anh hùng mã thượng.

Cao Thọ nhún vai:

- Tất nhiên đệ cũng hận Dương huynh đấy. Đệ không phủ nhận điều đó đâu. Nếu như huynh có chữ hận trong tâm bởi vì có những kẻ bỉ ổi của giới Hắc đạo gieo vào tâm huynh thì ngược lại đệ cũng có chữ hận đối với người lấy mạng thúc phụ của đệ chứ. Nhưng đệ không lợi dụng cơ hội người ta ngã ngựa để thực hiện sự trả thù của mình. Nói cách nào đó, đệ không phải là kẻ tiểu nhân.

- Người tự mình là kẻ trượng phu?

- Đúng!

- Ta hy vọng người sẽ vượt qua thử thách để bước vào giới Bạch đạo của ta.

Cao Thọ khoát tay:

- Không không Cao Thọ vượt vũ môn Thập Tứ Lang lần này không có ý để được Thượng tôn mình chủ cho đầu nhập vào giới Bạch đạo của Dương huynh đâu. Đệ đã có dòng máu Hắc đạo thì luôn nghĩ mình là người của Hắc đạo. Nếu đệ bước chân vào giới Bạch đạo cũng vì một việc khác thôi.

- Mục đích của người là gì?

Cao Thọ mỉm cười:

- Thiên cơ bất khả lộ.
- Ý của người thì đâu thể nói là thiên cơ.

Cao Thọ ngắt ngang câu nói của Phụng Tiên:

- Sai! Anh hùng tạo ra thời vận của mình, mà thời vận chính là thiên cơ.

- Ta quá đổi ngạc nhiên khi nghe người thốt câu này.

- Dương huynh sẽ còn nhiều điều ngạc nhiên hơn nữa, nếu như Cao Thọ này còn sống, đệ nghĩ mình luôn đem đến những điều ngạc nhiên ọi người mà. Và cái điều ngạc nhiên hôm nay, đệ muốn Dương huynh nhận lấy.

- Điều gì?

Cao Thọ mỉm cười, ôn nhu nói:

- Đến kỹ lâu với đệ chứ?
- Ngay bây giờ ư?

Cao Thọ gật đầu:

- Tất nhiên rồi.
- Theo ta nghĩ, lúc này người nên tĩnh tâm để tìm cách đối phó với Thập Tứ Lang thì hơn.

Cao Thọ chỉ vào trán mình.

Phụng Tiên nheo mày:

- Người muốn nói gì?
- Sự thông minh của Cao Thọ đã tởn mắt cả rồi.
- Chính vì thế ta muốn người phải suy nghĩ.
- Vì muốn suy nghĩ ra phương kế đối phó với Thập Tứ Lang nên đệ mới mò đến kỹ lâu.

Hy vọng ở đó có sự thông minh của đệ.

Phụng Tiên lắc đầu:

- Đó chỉ là chốn... Cao Thọ khoát tay:
- Đừng nghĩ thế. Trước cái chết, người ta thường muốn gieo giống đó mà.

Phụng Tiên thở dài, lắc đầu.

Cao Thọ mỉm cười, ôn nhu nói:

- Sao? Dương huynh đi không?

Phụng Tiên suy nghĩ rồi nói:

- Được, ta đi với người.

Nụ cười mỉm lại hiện lên hai mảnh môi Cao Thọ.

* * * Hai người rời biệt lâu, thả bộ đến Vạn Hoa lâu. Ở Hàm Đan thì tòa Vạn Hoa lâu đã nổi tiếng đối với những người thích tìm lạc thú qua đêm. Chính vì sự nổi tiếng đó mà Vạn Hoa lâu lúc nào cũng tấp nập khách thập phương lai vãng tìm đến. Ai mà không muốn vào Vạn Hoa lâu, bởi trong Vạn Hoa lâu là những trang kiều nữ xinh như mộng, đẹp như trong tranh, và lại còn nổi tiếng về những tiểu xảo để giữ khách lưu lại Vạn Hoa lâu. Cao Thọ kéo Phụng Tiên dừng lại trước cửa Vạn Hoa lâu.

Phụng Tiên nhìn Cao Thọ:

- Người đối ý?
- Đệ đâu có bỏ qua cơ hội được vui thú chứ. Đệ chỉ muốn nói với Dương huynh một câu trước khi bước vào Vạn Hoa lâu.
- Người muốn nói gì?
- Đã vào Vạn Hoa lâu thì Cao Thọ và Dương huynh xem như nhau. Chúng ta sẽ không nói đến Hắc đạo hay Bạch đạo. Đã vào đây thì chúng ta là những con người bình thường.

Phụng Tiên gật đầu:

- Ta đồng ý.

Cao Thọ nhướn mày nói:

- Xòe tay phải ra đi.

Phụng Tiên xòe tay phải ra.

Cao Thọ vỗ vào tay Phụng Tiên.

Phụng Tiên cau mày:

- Người làm vậy có ý gì?
- Một lời nói qua hành động đó mà. Đệ thường hay làm như vậy khi tóc còn để chỏm.

Chàng giả lả cười, cùng với Phụng Tiên bước vào Vạn Hoa lâu. Ở Hàm Đan, ai mà chẳng biết mặt Phụng Tiên. Dù sao y cũng là nghĩa tử của vị võ lâm minh chủ, với sự liên hệ đó thì đương nhiên mọi người phải kính Phụng Tiên chứ, huống chi y còn là Ngọc diện tử sát, tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ. Mặc dù kính Phụng Tiên nhưng vẫn có những ánh mắt xét nét nhìn y, bởi lẽ Phụng Tiên đi chung với Cao Thọ, mà Cao

Thọ là người duy nhất của Hắc đạo còn được tự do trên chốn võ lâm. Đã là người duy nhất của Hắc đạo, lại đi chung với kỳ tài của Bạch đạo, huống chi ai cũng biết cuộc phó hội của Cao Thọ với Thập Tứ Lang.

Hai người vừa bước vào Vạn Hoa lâu thì một trung phụ hồi hải đón họ. Trung phụ đơn đả nói:

- Vạn hoa lâu rất vinh hạnh được đón tiếp nhị vị thiếu gia.

Vừa nói trung phụ vừa liếc nhìn Phụng Tiên. Chẳng biết vì sao trung phụ lại liếc nhìn Phụng Tiên bằng ánh mắt sắc như dao. Có lẽ bởi dụng mạo khôi ngô anh tuấn của Phụng Tiên, một dung mạo mỹ nam tử mà bất cứ nữ nhân nào bắt gặp cũng đều tơ tưởng đến.

Trung phụ đồng đả nói:

- Nhất Chi Hoa ma ma sẽ gọi vị cô nương nào bồi tiếp nhị vị thiếu gia.

Phụng Tiên nói:

- Tại hạ thích uống rượu. Hãy chăm sóc cho Cao Thọ.

Cao Thọ nói:

- Uống rượu ngắm mỹ nhân cũng là một cái thú. Xem chừng cái lạc thú đó còn thanh tao hơn là chui vào những gian thư phòng hỉ hục.

Phụng Tiên nhìn qua chàng trong khi Nhất Chi Hoa bật cười thành tiếng. Vừa cười Nhất Chi Hoa vừa nói với Cao Thọ:

- Công tử, lạc thú cao nhất cõi đời này chính là hỉ hục đó.

Cao Thọ nhìn Nhất Chi Hoa:

- Hay ma ma nói rất đúng. Lạc thú cõi đời này chính là hỉ hục bởi vì tạo hóa sinh ra nam nhân tất phải có nữ nhân. Có nữ nhân thì không thể thiếu nam nhân được.

Chàng vỗ vai Phụng Tiên:

- Hôm nay Dương huynh phải hỉ hục thôi.

Phụng Tiên lắc đầu:

- Ta không thích chuyện đó.

- Hê Đừng bỏ qua cơ hội chứ. Thời gian không dừng lại chờ Dương huynh đâu. Đến lúc nào đó khi tóc bạc, da nhăn, gối mỏi, chân chồn, Dương huynh muốn trèo cũng không nổi.

Nhất Chi Hoa chen vào câu nói của Cao Thọ:

- Công tử nói hay ghê.

Mụ nũng nịu nói:

- Công tử hãy nhìn xem, vừa thấy Dương công tử thì những mỹ nữ của Vạn Hoa lâu cứ chăm chăm nhìn người.

Nhất Chi Hoa chất lưỡi:

- Ai cha, xem ra ai cũng muốn hầu Dương công tử cả.

Cao Thọ cau mày:

- Tất cả đều muốn hầu Dương huynh, thế ai là người hầu Cao công tử?

Chàng chỉ Nhất Chi Hoa:

- Chẳng lẽ ma ma hầu tại hạ?

Chàng nói đến đây thì từ trên cầu Lâm, một lão già lồm khộm được một ả kiều nữ dìu xuống. Mặc dù được ả kiều nữ dì, lại thêm một cây gậy để chống, thế mà sau mỗi bước đi, chân của lão cứ run lẩy bẩy, những tưởng sắp đổ lăn ra sàn gạch.

Cảnh tượng đó khiến Cao Thọ cứ trở mắt nhìn. Chợt chàng phá lên cười khanh khách như rất đắc ý với cảnh của lão già. Cao Thọ vừa cười vừa nói:

- Vạn Hoa lâu của Nhất ma ma đúng là chốn bồng lai tiên cảnh, già không bỏ, nhỏ không tha.

Nhất Chi Hoa không tỏ vẻ giận hờn mà còn đắc ý nói:

- Ai đến Vạn Hoa lâu của Nhất Chi Hoa cũng thế thôi. Công tử không biết lão đó chứ Nhất Chi Hoa thì biết. Lão từng là Danh y đệ nhất của Hàm Đan nhưng vào Vạn Hoa lâu cũng trèo không nổi, đi không xong.

Mụ nói rồi cười phá lên.

Phụng Tiên cau mày nhìn Nhất Chi Hoa, trong khi Cao Thọ thì cứ đắm đắm nhìn ả kiều nữ đang dìu lão thân y đệ nhất Hàm Đan.

Cao Thọ lầu bầu nói:

- Mỹ nữ quả lợi hại. Quả là lợi hại.

Phụng Tiên nhìn sang Cao Thọ.

Cao Thọ vô tình bắt được ánh mắt của Phụng Tiên. Chàng giả lả cười, vừa cười Cao Thọ vừa nói:

- Hê Dương huynh là một cao thủ. Vậy huynh biết mỹ nữ có thứ binh khí gì lợi hại như vậy không?

Phụng Tiên cau mày:

- Ta không hiểu ý người.

- Có bao giờ Dương huynh đi không nổi như đệ nhất danh y kia không?

Phụng Tiên lắc đầu:

- Ta không bệ rạc như lão.

- Đệ đâu nói Dương huynh bệ rạc.

Chàng mỉm cười:

- Anh hùng khó qua ải mỹ nhân bởi vì mỹ nhân có một thứ binh khí cực kỳ lợi hại.

Hai cánh môi Cao Thọ mím lại. Chàng suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Tàng kiếm giai nhân.

Phụng Tiên lắc đầu:

- Ta không hiểu người nói những nói cuội gì.

- Nếu như Dương huynh muốn biết thì phải thử mới được. Có thử mới biết sự lợi hại của Tàng kiếm giai nhân như thế nào, không thử thì chỉ đứng ngoài tò mò, làm sao biết sự lợi hại đó.

Chàng vỗ vai Phụng Tiên:

- Thôi, đừng giả vờ nữa. Đã vào Vạn Hoa lâu rồi.

Không để Phụng Tiên có lời nào, Cao Thọ nhìn lại Nhất Chi Hoa:

- Một gian biệt phòng, một bàn đại yến thịnh soạn và hai nàng kiều nữ đẹp nhất Vạn Hoa lâu, nếu không muốn nói là đẹp nhất trấn Hàm Đan này.

Phụng Tiên khoát tay:

- Người có thích cứ tự nhiên còn ta thì không.

- Hây! Huynh sao thế. Hay Dương huynh sợ mất đi đôi ngọc hành?
- Phụng Tiên đỏ mặt:
- Ta không thích thế thôi.
- Cao Thọ ghé miệng nói vào tai Phụng Tiên, rồi nhìn mỉm cười.
- Phụng Tiên nhìn chàng:
- Người dụng xảo kế?
- Không phải xảo kế mà dụng đến Tàng kiếm để đối phó với Kiếm thủ Thập Tứ Lang.

25. Chương 25 : Chung Mẫn Mẫn

Chương 25: Chung Mẫn Mẫn

Chung Mẫn Mẫn ngồi trên tràng kỷ. Nàng vận bộ xiêm y trắng toát đủ để giá bạch lạp phát ánh sáng rọi xuyên qua tôn tạo những đường nét của cơ thể. Xiêm y của nàng được may rất khéo léo với sự chú ý có mục đích nửa che, nửa khoe để tạo nên sức quyến rũ lạ kỳ đối với nam nhân. Nàng ngồi trên tràng kỷ mà mắt thì cứ chăm chăm nhìn về phía chiếc mâm đồng trên có mười lạng vàng ròng.

Nàng nghĩ mong lung về số kim lượng. Với nàng số kim lượng đó quá lớn mà nàng có nằm mơ cũng không tưởng mình có được số kim lượng to tát như vậy.

Chung Mẫn Mẫn nhìn mâm vàng đặt trên bàn mà trầm nghĩ:

- “Gã Cao công tử này hẳn là người hào phóng. Y hào phóng như vậy chắc là có rất nhiều kim lượng. Y chưa biết mình mà lại hào phóng như vậy xem ra y cũng đáng mặt là một thượng khách của Vạn hoa lâu. Thảo nào Nhất Chi Hoa ma ma không ưu ái gã.”

Nàng lắc đầu lẩm nhẩm nói:

- Chẳng biết cái gã này như thế nào chỉ. Chân diện ra sao. Nếu gã là một xú nam tử, mặt như ma như quỷ cũng không sao. Cho gã người chẳng ra người, ma chẳng ra ma, nhưng có số kim lượng này trét vào mặt thì Chung Mẫn Mẫn, gã cũng đáng là một trang mỹ nam tử.

Nàng nhẩm nói hết ý thì cửa gian thượng phòng cũng dịch mở. Cao Thọ bước vào.

Nụ cười hiện trên hai cánh môi chàng. Chung Mẫn Mẫn tiếp nhận nụ cười đầy ẩn ý của Cao Thọ. Ngoài số kim lượng để trên bàn, giờ đến nụ cười thật duyên, thật đôn hậu đập vào mắt, lòng dạ Chung Mẫn Mẫn như mở cờ. Nàng nhìn Cao Thọ mà không tin được một gã công tử hào phóng lại là một trang nam nhân có sức quyến rũ qua nụ cười gợi mời đó.

Chung Mẫn Mẫn đứng lên, chạy ào đến ôm lấy Cao Thọ:

- Thiếp yêu chàng quá thiếp yêu chàng quá. Chàng đúng là mẫu nam nhân thiếp đi tìm.

Chung Mẫn Mẫn những tưởng đầu sự đon đả của mình sẽ khiến Cao Thọ phấn khích, nhưng ngược lại chàng cứ đứng trơ ra như pho tượng vô tri vô giác, hai mắt mờ to thao láo nhìn nàng.

Sự dừng dưng của Cao Thọ khiến Chung Mẫn Mẫn thoáng chút sượng sùng:

- Chàng sao vậy? Chàng có phải là Cao công tử không? Phải Cao công tử mà thiếp đang chờ không?

Cao Thọ thở hắt ra:

- Chính ta là Cao công tử, nhưng nàng thì không phải là cây kiếm mà ta đang chờ đợi.

Cây kiếm mà ta cần giống như nàng chắc Cao Thạ này chỉ còn mỗi một con đường duy nhất là tẻ cả ra quần.

Chung Mẫn Mẫn sững sờ nhìn Cao Thạ:

- Chàng nói gì thế? Cái gì là kiếm chứ?

Cao Thạ kéo Chung Mẫn Mẫn lại tròng kỹ.

Nàng nũng nịu dựa vào Cao Thạ giả lả nói:

- Chung Mẫn Mẫn sẽ chịu chàng ngay Nàng đẩy Cao Thạ xuống tròng kỹ, nhưng chàng gạt tay nàng.

Cao Thạ nói:

- Nàng ngồi xuống đây.

Chung Mẫn Mẫn ngồi xuống. Nàng vệt ngoại y của mình cốt để Cao Thạ thấy được đôi tuyết lê căng phồng, đầy vung lộ ra trên chiếc yếm hồng mỏng manh.

Cao Thạ khoát tay:

- Chưa phải lúc.

Bước lại bên chiếc bàn đặt mâm vàng ròng, Cao Thạ chỉ vào mâm vàng ròng:

- Nàng thích mâm vàng ròng này không?

Chung Mẫn Mẫn tủm tỉm cười:

- Nó thuộc về thiếp chứ?

- Tất nhiên nó phải thuộc về nàng. Nhưng để có được mâm vàng ròng này, nàng phải nhất nhất nghe theo lời của ta.

Chung Mẫn Mẫn e thẹn, nũng nịu nói:

- Thiếp sẽ luôn nghe lời chàng. Thậm chí chịu chàng bất cứ điều gì chàng muốn.

Cao Thạ nheo mày, chàng gắt giọng nói:

- Nàng đẹp quách đi ánh mắt đon đả đưa tình lả lơi đó có được không?

Dung diện Chung Mẫn Mẫn sa sầm lại, Cao Thạ thở hắt ra một tiếng, rồi nói:

- Chung Mẫn Mẫn, nàng không chỉ có được mâm kim lượng này mà còn có nhiều hơn nữa.

Cao Thạ chấp tay sau lưng bước đến trước mặt Chung Mẫn Mẫn. Điểm nụ cười mỉm, Cao Thạ ôn nhu từ tốn nói:

- Nàng biết vì sao ta chọn nàng không?

Chung Mẫn Mẫn lắc đầu.

Nhìn Cao Thạ ve cằm, nàng nói:

- Chàng chọn thiếp phải chăng thiếp là mỹ nữ đẹp nhất của Vạn Hoa lâu?

Cao Thạ buột miệng đáp lời ngay khi Chung Mẫn Mẫn vừa dứt lời:

- Nếu chỉ vì nàng đẹp thôi thì ta chẳng thèm chọn nàng đâu. Nhìn chung nàng cũng là một trang mỹ nhân đó nhưng sắc đẹp thôi thì chưa đủ. Nếu vì sắc đẹp thì Cao Thạ cần gì nàng và cũng chẳng cần mất số kim lượng lớn thế này, thậm chí sẽ thưởng thêm cho nàng nếu như xong việc. Ta chọn nàng vì lý do khác.

- Vậy chàng chọn thiếp vì lý do gì.

Cao Thạ ve cằm:

- Bổng thiếu gia đã gặp Danh y đệ nhất trấn Hàm Đan Từ Thứ tiên sinh rồi. Sau khi tham khảo lão, bổng thiếu gia mới chịu nài.

Chung Mẫn Mẫn bật cười khanh khách. Nàng vừa cười vừa nói:

- Chàng nói đến lão già danh y họ Từ đó à? Mặc dù lão đã có bồi bổ thêm Tục sâm nhưng khi giao tình với Chung Mẫn Mẫn vẫn đi không nổi đó.

Nàng liếc mắt đưa tình Cao Thạ:

- Nhưng lão cũng ghê lắm. Dù vậy Mẫn Mẫn vẫn thắng lão.

Cao Thạ khoát tay:

- Ta biết, nhưng đó chỉ là một mặt.

- Nếu chàng muốn, thiếp sẽ làm cho chàng đi không nổi luôn.

Cao Thạ khoát tay:

- Không không, bổng thiếu gia không muốn như Từ Thứ thần y đâu. Ngược lại ta muốn hai đầu gối của ta vững chắc kia.

Cao Thạ gãi đầu:

- Hê Mà nàng đã làm những gì khiến cho lão danh y họ Từ kia run gối, chồn chân vậy?

Chung Mẫn Mẫn liếc Cao Thạ:

- Để thiếp làm cho chàng nhé.

Vừa nói Chung Mẫn Mẫn vừa đứng lên toan lột xiêm y nhưng Cao Thạ đã vội ngăn:

- Không không, tất nhiên là bổng thiếu gia rất muốn biết nàng đã làm gì với lão danh y kia chồn chân bằng thực tế, nhưng không phải lúc này. Nàng nói cho ta biết được rồi.

- Chàng chỉ muốn nghe thôi ư?

- Muốn nghe thôi, nghe đã đủ rồi. Còn chuyện gì sắp tới thì ta sẽ nói sau với nàng.

Chung Mẫn Mẫn bước đến vòng tay qua cổ Cao Thạ. Nàng ghé miệng vào tai chàng nhỏ nhỏ nói như rót mật vào thính nhĩ. Nàng vừa nói thỉnh thoảng lại dùng lưỡi liếm vào vành tai của Cao Thạ. Mỗi lần Chung Mẫn Mẫn làm như vậy thì Cao Thạ lại nổi đầy gai ốc.

Nàng nói xong, Cao Thạ phá lên cười. Chàng hơi đẩy Chung Mẫn Mẫn ra rồi nói:

- Được lắm! Chỉ nghe nàng nói thôi, mà đầu gối ta đã muốn sụm rồi đây.

Chung Mẫn Mẫn bẽn lẽn, nũng nịu nói:

- Nam nhân nào mà không như vậy. Tất cả nam nhân sinh ra là đã có cái thừa ra rồi, tất phải đi tìm cái thiếu để bù vào chứ. Chỉ cần họ khai tướng dụng binh là sẽ bị Chung Mẫn Mẫn bắt tướng, cầm quân ngay lập tức. Họ càng tức thì càng khởi tướng dụng binh, thế là càng thua liểng xiểng. Cuối cùng tướng nhỏ cũng chết, tướng lớn thì đi hồng nổi.

Cao Thạ đập tay xuống mặt bàn:

- Hay lắm!

Chàng nhìn lại Chung Mẫn Mẫn:

- Nàng cho ta xem cái gì khiến nàng có thể bắt được tướng của Từ Thứ, cho dù lão đã cạn hơi mọn sức phải dùng đến Tục sâm. Chung Mẫn Mẫn nguyệt mắt nhìn Cao Thạ:

- Chàng cũng sẽ bị Chung Mẫn Mẫn bắt tướng à xem.

Nàng vừa nói vừa lột bỏ trang phục mình. Một tòa thiên nhiên nguy nga đồ sộ với những đường nét cân đối, đầy đặn. Tất cả mọi góc ngách đều toát ra sức quyến rũ lạ kỳ.

Đôi tuyết lê trắng ngần, dong dỏng, ngồn ngộn sức sống với hai điểm nút đỏ au. Chỉ mới nhìn qua thể pháp của nàng ta thôi, Cao Thạ buột phải nghĩ thầm:

“Cho dù tượng cũng phải nhảy xổ đến để sở hữu tấm thân kia chứ đừng nói là người. Mới chỉ thấy thôi, chứ nếu như Chung Mẫn Mẫn dụng đến những phương cách mà nàng ta nói với mình... Thảo nào lão danh y Từ Thứ chửi gậy mà vẫn muốn đi không nổi.”

Chung Mẫn Mẫn nhìn Cao Thạ:

- Chàng thấy thiếp thế nào?

Cao Thạ gật đầu:

- Đẹp đẹp lắm.

Nàng bước lại trước mặt Cao Thạ, cà đôi tuyết lê vào người chàng, nói:

- Thiếp sẽ khiến chàng đi không nổi như Từ Thứ.

Cao Thạ hơi đẩy nàng ra và nói:

- Thấy nàng thôi bổn thiếu gia đã không muốn đi nổi rồi. Nhưng bây giờ không phải là lúc ta đòi hỏi nhiều ở nàng.

Cao Thạ lấy túi gấm trút ra ba hạt dạ minh châu:

- Thêm ba hạt dạ minh châu này nữa cho nàng.

Chung Mẫn Mẫn bá cứng lấy cổ Cao Thạ. Những tưởng đầu nàng muốn Cao Thạ hòa nhập vào tấm thân lửa lò, phơi phới của nàng. Cao Thạ đẩy nàng ra: truyện copy từ

- Nàng nghe ta nói đây.

Cao Thạ nhìn ra ngoài cửa rồi quay lại nói với Chung Mẫn Mẫn:

- Nàng vận lại trang phục đi.

Chung Mẫn Mẫn sưng sờ:

- Chàng sao vậy?

Cao Thạ nhăn mặt:

- Hay! Ta đã nói rồi Lúc này ta chưa muốn mỗi gối chồn chân mà.

Cao Thạ nói rồi bước ra cửa, trong khi Chung Mẫn Mẫn vận lại trang phục. Chàng đẩy cửa nhú đầu nhìn ra quan sát sau khi đoán chắc không có người nào, mới đóng cửa quay lại Đến trước mặt Chung Mẫn Mẫn, Cao Thạ nghiêm giọng nói:

- Ta hỏi lại lần nữa, nàng có muốn phát tài không?

- Thiếp muốn chứ.

Cao Thạ gật đầu:

- Tốt! Bổn thiếu gia không có nhiều thời gian, mà muốn nàng phải cực kỳ thông minh.

Thông minh như ta nè.

- Ý chàng muốn gì?

- Kể từ hôm nay, ta sẽ đưa nàng rời khỏi Vạn Hoa lâu một thời gian. Nàng sẽ không còn là kiều nữ ở Vạn Hoa lâu nữa, mà phải trở thành một trang thiên kim tiểu thư lá ngọc cành vàng. Nàng phải tập lại phong thái của mình. Bỏ ngay cái ánh mắt lơ đãng đưa tình, và đừng có đứ đờ theo kiểu các nàng kiều nữ trong Vạn Hoa lâu.

- Vậy Chung Mẫn Mẫn sẽ làm gì?

Cao Thọ kéo nàng đến, ghé miệng vào tai nàng thì nói:

- Tai vách mạch rừng. Nàng phải nghe cho kỹ lời ta nói.

Chàng nói thật nhỏ đủ cho Chung Mẫn Mẫn nghe. Nghe Cao Thọ nói, Chung Mẫn Mẫn cười khanh khách. Tiếng cười của nàng nghe như ngọc lưu ly va vào nhau. Nàng cười đến độ nước mắt trào ra khóe mắt. Nghe nàng cười Cao Thọ cũng phải thích thú.

Chàng ngồi xuống ghé nhìn Chung Mẫn Mẫn ôm bụng cười. Cao Thọ mỉm cười theo nàng.

Cao Thọ thở hắt ra một tiếng, rồi nói:

- Nàng làm được chứ?

Chung Mẫn Mẫn nhìn lên Cao Thọ tủm tỉm như cố nén tiếng cười vào trong, khẽ gật đầu.

- Thiếp cứ tưởng mình sẽ tiếp chàng, không ngờ nhưng thiếp sẽ làm được mà. Y sẽ mỗi gối chồn chân như chàng muốn thôi Thậm chí... Nàng không nói được hết câu mà lại phá lên cười khanh khách.

Lần này nghe tràng tiểu ngạo của Chung Mẫn Mẫn, đôi chân mày của Cao Thọ phải nhíu lại.

Chờ cho nàng ngưng được tràng tiểu ngạo, Cao Thọ mới đứng lên bước đến bên Chung Mẫn Mẫn:

- Ta đoán chắc nàng sẽ phát tài. Thậm chí có thể tậu được một kỹ lâu cho riêng mình.

Chung Mẫn Mẫn bá lấy cổ Cao Thọ:

- Thiếp sẽ làm được, chàng yên tâm đi.

Nàng ghì chặt lấy Cao Thọ, áp môi mình vào miệng chàng. Hai cánh môi mọng ướt những tưởng rướm mật của Chung Mẫn Mẫn ngấu nghiến lấy đôi môi Cao Thọ như thể muốn cho chàng biết bản lĩnh gọi tình của nàng như thế nào.

Mặc dù đã có chủ đích trước nhưng Cao Thọ cũng phải ngộp thở bởi nụ hôn đầy chất gợi dục của Chung Mẫn Mẫn. Chàng gần như tê cứng cả người khi chiếc lưỡi ẩm ướt của nàng thọc qua miệng chàng làm một chuyện đi sục sạo trong những âm thanh gừ gừ như con mèo cái đi hoang tìm được bạn tình.

Cao Thọ phải đẩy nàng ra, nếu không sợ khó mà kiềm chế được lòng dục đang từ từ bùng phát trong nội thể mình.

Chung Mẫn Mẫn nói:

- Chàng thấy thế nào?

Cao Thọ miễn cưỡng nói:

- Ta hy vọng mình không chùn gối khi ra khỏi gian biệt phòng này.

Chung Mẫn Mẫn phá lên cười, ôm cứng lấy chàng lần nữa. Nhưng lần này Cao Thọ chủ động đẩy nàng ra, và nói:

- Tất cả nữ nhân trên thế gian này đều giống như nàng thì e rằng không còn gã nam nhân nào.

Cao Thọ vỗ vai Chung Mẫn Mẫn:

- Bốn thiếu gia chuẩn ngay thôi Nếu không... Cao Thọ bỏ lửng câu nói đi thẳng về phía cửa. Dừng chân ngay ngưỡng cửa, Cao Thọ nhìn lại Chung Mẫn Mẫn. Chàng nheo mắt điểm nụ cười mỉm:

- Nàng nhớ lời ta nói chứ?

- Yếu điệu thực nữ Quân tử hảo cầu.

- Đúng, nhưng khi bắt tướng thì không phải là yếu điệu thực nữ đó.

- Chàng yên tâm, khi Chung Mẫn Mẫn bắt tướng thì tướng sẽ bại thôi.

- Tướng nhỏ bại, tướng lớn đi cũng không nổi.

- Mẫn Mẫn biết.

Nàng lại bật cười thành tiếng.

Cao Thọ sức nhớ cái gì đó liền lấy trong ngực áo ra hai hoàn được đặt lên bàn.

- Ta gởi hai viên này cho nàng.

Chung Mẫn Mẫn gật đầu.

Cao Thọ chỉ mâm vàng có ba hạt dạ minh châu:

- Hãy giữ lấy phần của ta. Xong việc xem như nàng đã phát tài, phát vận.

- Nhưng có được hầu hạ chàng không?

Cao Thọ bật cười rồi nói:

- Nếu vẹn mỹ, vẹn toàn thì đến lượt bổn thiếu gia. Bây giờ ta có thể nói kẻ chiến thắng chính là ta chứ không phải là nàng đâu.

- Thiếp thích là người chiến bại nhưng chỉ với một mình chàng thôi.

Cao Thọ gượng cười, nói:

- Được, nhưng phải là người chiến thắng trước đó. Nhớ bắt tướng của y.

- Chàng không phải lo.

Cao Thọ gật đầu rồi bước thẳng ra ngoài.

Cao Thọ đi rồi, Chung Mẫn Mẫn gom tất cả số kim lượng cho vào túi gấm. Nàng nhón lấy hạt dạ minh châu đưa lên ngang tầm mắt quan sát. Chiêm ngưỡng một lúc rồi đưa lên mũi ngửi. Nàng ngửi hạt dạ minh châu mà ngỡ như có mùi thơm từ trong hạt ngọc tỏa ra xông vào mũi nàng.

Mắt của Chung Mẫn Mẫn sáng hẳn lên. Nàng tủm tỉm cười nói:

- Mình sẽ có một tòa Bách Hoa lâu chẳng thua kém gì Vạn hoa lâu của Nhất Chi Hoa ma ma.

26. Chương 26 : Mỹ Nhân Kế

Chương 26: Mỹ Nhân Kế

Warning: Cảnh sắc tình cao, yêu cầu suy nghĩ trước khi đọc

Tòa biệt lâu của Thập Tứ Lang lưu ngụ tọa lạc trên một ngọn đồi, chung quanh là những thảm cỏ xanh mượt. Y chẳng khác nào một thượng khách được tất cả những đặc quyền ưu ái của võ lâm minh chủ Chung Hảo Kiệt. Mặc dù chẳng có vòng rào bảo vệ, hay bất cứ một gia nô này, hay một gã vệ sĩ, nhưng tòa biệt lâu lại quá bình lặng.

Với cái chết của môn chủ kiếm môn Trình Bang thì chẳng ai muốn quấy nhiễu gã kiếm thủ Đông đảo, cho dù y là cái gai trong mắt quần hùng Bạch đạo.

Hoàng hôn đang buông dần xuống, khi tiết trời vừa mới lập đông. Mặc dù chưa có những bông tuyết trắng xuất hiện trong buổi hoàng hôn, nhưng cái giá rét vẫn tạo cho người ta một cảm giá xăm xì và u ám. Không gian mặc dù tĩnh lặng, nhưng cái tĩnh lặng đó càng khiến cho bầu không gian thêm xám xịt hơn.

Chấp tay sau lưng, Thập Tứ Lang dõi mắt nhìn về vắng Thái dương đang chìm dần xuống đường chân trời. Khuôn mặt lạnh lùng của gã lộ những nét trầm tư suy tưởng. Đôi mắt him híp, một mí toát ra hai luồng uy quang như thể muốn bắt lấy vắng Thái dương vào hai con ngươi của y.

Thập Tứ Lang đang trầm tư suy nghĩ. Ý tưởng trong đầu y thì chỉ có một mình y biết, nhưng ánh mắt đầy quyền uy như muốn thâm tóm lấy vầng thái dương đang chìm xuống thì lại biểu lộ một ham muốn đầy chất thất vọng.

Đông Phương Vũ bước đến bên Thập Tứ Lang. Hai tay nàng chập lại đặt đúng vào giữa vùng hạ đẳng, nhỏ nhẹ nói:

- Chủ nhân, Phương Vũ đã chuẩn bị thả chim câu đưa tin.

Tứ Lang gật đầu:

- Tốt. Sau khi ta lấy mạng Cao Thọ thì hãy thả chim câu.

- Thưa vâng. Mấy ngày qua chủ nhân có điều chi suy nghĩ, Phương Vũ cảm nhận người có phần bồn chồn.

Nhìn lại Phương Vũ, Tứ Lang nói:

- Nàng đã để mắt đến ta.

- Phương Vũ có chức phận chăm sóc chủ nhân.

- Được, ta có phần bồn chồn khi nghĩ đến Cao Thọ. Y có cái gì đó rất bí ẩn.

Phương Vũ hơi cúi đầu xuống. Nàng nhỏ giọng nói:

- Chủ nhân, Phương Vũ đã được mật báo của...

Tứ Lang khoát tay:

- Ở đây không tiện nói tên người đó. Ta biết nàng đã thăm dò thân phận của Cao Thọ.

- Thưa vâng.

- Y là người như thế nào?

- Phương Vũ nói ra hắn chủ nhân cũng không ngờ được à.

- Ta tin nàng.

Cúi đầu với tất cả vẻ thành kính, Đông Phương Vũ ôn nhu nói:

- Theo sự biết được của Đông Phương Vũ, Cao Thọ chỉ là một gã công tử thuộc giới Hắc đạo, võ công thấp kém, không đáng là đối thủ của chủ nhân. Nhưng y là một kẻ gian trá khó lường.

Thập Tứ Lang khoanh tay trước ngực:

- Võ công thấp kém mà lại là kẻ gian trá ư?

Phương Vũ gật đầu.

Thập Tứ Lang cười khẩy:

- Cho dù tên công tử đó có gian trá cách mấy thì cái chết cũng đã dành cho hắn. Hắn chỉ có một sự lựa chọn duy nhất là phải chết bởi kiếm của Tứ Lang ta.

- Phương Vũ có một suy nghĩ.

Tứ Lang nhìn lại nàng:

- Hãy nói.

Nàng nhìn lên Thập Tứ Lang với vẻ e dè, ngần ngại, rồi mới cất tiếng.

- Chủ nhân nên suy nghĩ mà từ chối cuộc tỷ đấu này.

Đôi chân mày rậm rạp của Thập Tứ Lang nhíu lại:

- Tại sao ta lại từ chối cuộc giao đấu của Cao Thọ. Nàng dè chừng sự gian trá của hắn à?

Phương Vũ lắc đầu:

- Cho dù Cao Thọ có gian trá cách mấy thì y cũng chẳng làm gì được chủ nhân. Đây là một cuộc tỷ kiếm quang minh chính đại, nhưng có một điều Phương Vũ phải suy nghĩ, đó là võ công của Cao Thọ quá ư là thấp kém, không đáng mặt giao thủ với chủ nhân. Chủ nhân có thắng được y cũng không có chút danh dự gì, nếu không muốn nói là còn bị giới võ lâm Trung Nguyên xem thường nữa. Chính điều đó buộc Đông Phương Vũ phải suy nghĩ lại.

Thập Tứ Lang cười khẩy rồi nói:

- Ta hiểu ý nàng, nhưng ta đã có cách khiến giới võ lâm Trung Nguyên phải bĩ mặt. Ta cũng hứa sẽ làm nhục tên công tử đó trước mắt mọi người. Y phải thốt ra những lời van xin, thậm chí khóc rống lên để cầu xin sự độ lượng và khoan dung của Thập Tứ Lang. Một vài cảnh mà giới võ lâm Trung Nguyên sẽ chẳng bao giờ quên.

Nói rồi Thập Tứ Lang cất tiếng cười khàn khặc. Nghe gã cười, Đông Phương Vũ chỉ biết im lặng.

Tiếng cười của Tứ Lang còn phát ra từ cửa miệng gã thì một ánh chớp bạc cắt một đường thẳng như tia chớp vụt đến mặt gã. Ánh chớp bạc đó nhanh nhưng Thập Tứ Lang nhanh hơn. Y phản xạ nhanh ngoài sự tưởng tượng của bất cứ ai khi chứng kiến cảnh này.

Hữu thủ của y vung ra với ngón chỉ búng thẳng vào ngọn ám tiễn hình cánh sao.

- Cách! Ngọn ám tiễn bật ra, ghim xuống đất.

Ngọn ám tiễn thứ hai, rồi thứ ba, thứ tứ. Tất cả có năm ngọn ám tiễn hình sao nhưng chẳng ngọn nào có thể vượt qua được chỉ pháp của Thập Tứ Lang, tất cả đều bị bật lại ghim xuống đất, xếp thành một đường thẳng.

Sau khi cản phá những ngọn ám tiễn đó, Tứ Lang mới nói:

- Bằng hữu hãy ra mặt đi.

Một người vận bạch y võ phục, che mặt từ sau bờ tường bước ra. Đôi mắt bạch y nhân vừa to vừa sáng rọi vào Tứ Lang.

Thập Tứ Lang nhìn bạch y nhân:

- Tại sao bằng hữu lại hành thích ta.

Bạch y nhân định nhân nhìn Tứ Lang, cất tiếng the thé như cố đổi giọng để y không nhận ra mình:

- Ta không muốn tôn giá đấu với Cao Thọ.

- Không muốn cuộc giao đấu ẩn chứng kiếm chiêu của tại hạ với Cao Thọ xảy ra nên các hạ muốn hành thích tại hạ.

- Ta muốn người chết.

- Các hạ có biết hành vi của các hạ sẽ làm bĩ mặt giới võ lâm Trung Nguyên không? Thậm chí các hạ sẽ chết trước dọn đường cho Cao Thọ.

Bạch y nhân cao ngạo nói:

- Các hạ là một kiếm thủ cao thâm nhưng chưa chắc đã thắng được ta. xem tại

- Thập Tứ Lang ta đang chờ đợi một câu nói đó.

Y chìa tay qua Đông Phương Vũ. Đông Phương Vũ trịnh trọng đặt thanh trường kiếm vào tay y. Rọi ánh mắt him híp, với hai luồng uy nhân sát nhân vào bạch y nhân, Thập Tứ Lang trầm giọng nói:

- Nếu các hạ đánh bật thanh trường kiếm của Thập Tứ Lang ta rơi xuống đất, sẽ không có cuộc giao thủ nào xảy ra.

Bạch y nhân nghiêm giọng:

- Ta rất sẵn lòng bồi tiếp kiếm chiêu của tôn giá.

Hân hạnh được tiếp các hạ.

Tay của Thập Tứ Lang vừa đặt vào đốc kiếm, y chưa kịp rút ra thì Cao Thọ xuất hiện. Thập Tứ Lang cau mày nhìn Cao Thọ.

Y trầm giọng nói:

- Người đó là sát thủ của túc hạ phải đến?

Cao Thọ khoát tay:

- Không! Không! Chuyện này xảy ra ngoài ý muốn của Cao Thọ. Tôn giá khoan rút kiếm. Kiếm rút ra thì khó trở lại vào vỏ. Đó là lệ của một kiếm thủ.

Cao Thọ ôm quyền xá Tứ Lang nói tiếp:

- Đối thủ của tôn giá là tại hạ chứ không phải cái gã hồ đồ này.

Chàng nhìn lại bạch y nhân. Đôi chân mày của Cao Thọ nheo lại khi đối nhãn với bạch y nhân. Đôi mắt của gã đập vào đôi nhãn quang của Cao Thọ. Chàng nhận ra đôi mắt rất quen. Đôi mắt mà chàng không thể nào quên được.

Cao Thọ cau mày nói:

- Hóa ra là Tuyết Liên. Tại sao nàng đến quấy rối Thập Tứ Lang tôn giá. Bộ muốn chết hả?

Tuyết Liên miễn cưỡng lột bỏ khăn lụa che mặt. Tứ Lang cau mày nhìn Tuyết Liên. Tuyết Liên miễn cưỡng nói:

- Sao huynh lại cản tay Tuyết Liên.

Cao Thọ lắc đầu:

- Huynh không cản tay nàng, hẳn chờ đến khi tôn giá rút kiếm ra khỏi vỏ thì nàng biến thành khúc cây bị bổ làm hai.

- Tuyết Liên may ra còn có thể là đối thủ của Thập Tứ Lang, còn huynh...

Cao Thọ khoát tay:

- Hê! Chưa đến ngày bước vào đấu trường thì đừng có nói nhảm nói càn.

Cao Thọ nhăn mặt:

- Thôi đừng nói nữa mau tạ lễ với Tứ Lang tôn giá đi.

Tuyết Liên lắc đầu:

- Không, chỉ khi nào y rút lại lời giao ước tỷ đấu với huynh, Tuyết Liên mới tạ lỗi với gã.

Tứ Lang lên tiếng:

- Nếu Cao công tử đây không đến kịp thì kiếm của Thập Tứ Lang ta đã rút ra khỏi vỏ. Ta nghĩ có lẽ bây giờ cô nương không đứng đó đâu.

Cao Thọ quay lại nói với Tứ Lang:

- Thập Tứ Lang tôn giá miễn thứ cho. Phàm khi nữ nhân đã yêu thì không muốn cho người yêu của mình chết đâu. Họ đâu thể cho ý trung nhân của mình chết được. Chết rồi lấy ai mà thể vào, chết rồi thì mất một nửa đời của mình, nên Tuyết Liên mới mạo phạm đến tôn giá.

Cao Thọ ôm quyền:

- Cao Thọ thay Tuyết Liên tạ lỗi với tôn giá.

Nói rồi Cao Thọ ôm quyền xá Tứ Lang.

Chàng xá rồi lại nhìn Tuyết Liên:

- Nàng về đi cho ta nhờ.

Tuyết Liên đỏ mặt:

- Muội vì huynh...

Cao Thọ cướp lời nàng:

- Ta biết! Ta biết nàng vì ta, nhưng chính vì nàng quá vì ta mà suýt chút nữa ta phải đưa đám cho nàng đó. Ta không cần nàng vì ta đâu.

Chàng xua tay:

- Về đi cho huynh nhờ.

Tuyết Liên thở dài. Nàng nhìn lại Thập Tứ Lang rồi quay bước thi triển khinh công bỏ đi.

Chờ cho Tuyết Liên đi hẳn rồi, Cao Thọ mới nhìn lại Tứ Lang. Chàng điểm nụ cười cầu tình.

Tứ Lang lẩn Đông Phương Vũ nhìn chàng.

Tứ Lang nghiêm giọng nói:

- Nếu Cao công tử có ý đến đây để xin ta rút lại lời nói, xin ta hoãn cuộc giao đấu thì hãy tự cắt lấy đầu của mình dâng cho Thập Tứ Lang ta.

Cao Thọ khoát tay:

- Không! Không! Tại hạ đâu có ý đến gặp túc hạ để xin túc hạ rút lại lời giao ước tỷ đấu. Và cũng không có ý đến để xin túc hạ hoãn lại cuộc giao đấu giữa tại hạ và túc hạ. Cao Thọ này không có ý đó.

Tứ Lang trầm giọng nói:

- Cao công tử đến đây với mục đích gì?

Cao Thọ ôm quyền:

- Tại hạ đến đây lần này với hai mục đích. Thứ nhất là để xem coi Đông Phương Vũ còn ở đây hay không. Bởi vì tại hạ cứ ngong ngóng chờ đến ngày giao đấu đáng có thể nắm tay nàng đưa về biệt trang của mình.

Vừa nói chàng vừa nhìn Đông Phương Vũ.

Sắc diện Phương Vũ ửng hồng.

Chân diện Tứ Lang thì sa sầm. Gã gằn giọng nói:

- Ta không nói hai lời. Mục đích thứ hai của ngươi là gì?

Cao Thọ ôm quyền:

- Mục đích thứ hai của tại hạ là muốn thẩm chứng dũng lược của tôn giá. Tại hạ nghe nói tất cả những kiếm thủ Đông đảo đều là những người có dũng lược, xem cái chết tợ lông hồng. Đối với họ, cái chết chỉ là giấc ngủ chẳng đáng quan tâm. Có đúng như vậy không à?

- Đó là cách sống của những kiếm thủ Đông đảo.

- Nói thì dễ nhưng chứng thì khó, tại hạ thỉnh mời tôn giá du lãm cùng với tại hạ. Hẳn tôn giá đã biết tại hạ là người gian trá khó lường, thủ đoạn cực kỳ lợi hại. Nếu tôn giá có đủ dũng lược thì mới dám đi cùng với tại hạ. Bởi bất cứ lúc nào tôn giá cũng có thể chết đó.

Tứ Lang cau mày:

- Nếu Thập Tứ Lang ta không nhận lời.

- Những lời đồn đãi về kiếm thủ Đông đảo đều là những lời nói dối, không đáng tin.

- Cao công tử đã suy tính kỹ, thấy mình không phải là đối thủ của ta nên tìm cơ hội phải không?

- Tôn giá nói rất đúng. Nếu như tại hạ cùng tôn giá bước vào một cuộc giao đấu thì chắc chắn kẻ chết phải là tại hạ rồi. Không chỉ chết mà còn tiếp nhận sự khùng bố từ thanh kiếm của tôn giá, nên mới tìm đến lần này hy vọng có cơ hội lấy mạng tôn giá trước khi cuộc giao đấu đó xảy ra.

- Biết bản thân không có bản lĩnh, sao lại tìm đến, Cao công tử có cơ hội chạy trốn kia mà.

Cao Thọ lắc đầu:

- Không, không chạy trốn làm sao mà được. Chạy trốn là tự kết liễu mình rồi. Trung Nguyên bao la nhưng không có chỗ dành cho người chạy trốn. Tôn giá hiểu cho tại hạ. Nhưng nếu không chạy trốn thì buộc phải đối mặt với thanh kiếm tàn khốc của tôn giá, nên tại hạ mới có mục đích đến đây thỉnh tôn giá du lãm cùng với mình để tìm cơ hội lấy mạng tôn giá đó.

Chàng nheo mắt với vẻ hóm hỉnh:

- Nói như thế thôi, mặc dù tại hạ gian trá thật, thủ đoạn thật nhưng không nỡ lấy mạng tôn giá giữa ban ngày đầu. Hay tôn giá sợ ma chẳng dám du lãm cùng với đối thủ của mình.

Cao Thọ ve cằm:

- Hê! Tôn giá đừng gieo ấn tượng xấu vào đầu tại hạ nhé.

Đôi chân mày Tứ Lang nhíu lại:

- Ai có thể khẳng định Thập Tứ Lang này sợ Cao công tử.

Cao Thọ ôm quyền:

- Vậy tại hạ xin mời tôn giá.

- Được, ta nhận lời, để xem Cao công tử gỡ thủ đoạn gì với Thập Tứ Lang này.

Chàng xoa tay:

- Tại hạ vô cùng cảm kích trước sự nhận lời của tôn giá.

Chàng bước qua bên, ôm quyền nói:

- Mời tôn giá.

Đông Phương Vũ toan lên tiếng cản Tứ Lang lại thì Cao Thọ nhanh miệng nói với nàng:

- Nay tiểu thư có thú đi cùng với tại hạ và Thập Tứ Lang tôn giá không? Nếu tiểu thư hứng thú, tại hạ rất hân hạnh được mời tiểu thư.

Vừa nói chàng vừa điểm một nụ cười ma mãnh. Nụ cười của Cao Thọ đập vào mắt Đông Phương Vũ khiến nàng thẹn thùng, trong khi Thập Tứ Lang lại lộ vẻ bất nhẫn.

Y quay lại nói với Đông Phương Vũ:

- Nàng không phải theo ta.

Phương Vũ cúi mặt nhìn xuống:

- Chủ nhân bảo trọng.

- Ta biết phải làm gì.

Hai người rời tòa biệt lâu của Thập Tứ Lang. Cao Thọ không quên trước khi rời bước nhìn lại Đông Phương Vũ và tặng cho nàng một nụ cười cầu tình trông thật hóm hỉnh. Tiếp nhận ánh mắt và nụ cười của Cao Thọ, nàng chỉ miễn cưỡng đặt tay vào ngực trái hơi cúi đầu xuống.

Ra khỏi biệt lâu, Tứ Lang nói:

- Cao công tử định đưa ta đi đâu.

Cao Thọ quệt mũi rồi nói:

- Ở Hàm Đan này có rất nhiều thắng cảnh mà khách thập phương đều muốn chiêm ngưỡng. Nhưng lúc này đưa tôn giá đi ngoạn cảnh thì không hợp chút nào. Tôn giá là nam nhân, tại hạ cũng là nam nhân, sắp đến hai người lại giao đấu với nhau. Chẳng có hứng thú gì để thăm thú tiêu dao.

- Tất cả những cảnh đẹp của Hàm Đan, ta đã được Thượng tôn minh chủ cho thăm qua rồi.

- Tôn giá là thượng khách của Trung Nguyên, Thượng tôn minh chủ phải lấy lễ thượng khách đãi tôn giá chứ. Nếu bây giờ tại hạ đưa tôn giá tiêu dao ngắm phong cảnh Hàm Đan thì thường quá.

- Cao công tử dẫn ta đi uống rượu chứ. Uống rượu công tử mới có cơ hội hạ độc ta.

Cao Thọ gật đầu:

- Uống rượu à? Tại hạ dám khẳng định với tôn giá rằng rượu của Hàm Đan chẳng có chỗ nào ngon hơn rượu trong biệt lâu của tôn giá.

- Ta có mang rượu từ Đông đảo đến.

-Ồ! Nếu có cơ hội tại hạ phải mượn tôn giá một vò rượu Đông đảo.

Nhưng lúc này Cao Thọ dừng bước nhìn Thập Tứ Lang:

- Phàm khi người ta uống rượu, phải là những người đồng cảm tri âm. Tại hạ và Thập Tứ Lang tôn giá sắp tới là hai đối thủ một mất một còn. Có cái con khỉ gì để nói. Uống rượu cũng bằng thừa.

- Thế thì Cao công tử dẫn ta đi đâu?

- Tại hạ sẽ đưa tôn giá đến nơi cần đến.

- Đó là đâu?

- Mạn Thiên lâu.

- Nơi đó có gì nào?

Cao Thọ giả cười.

Thấy chàng cười, Thập Tứ Lang cau mày hỏi:

- Cao công tử cười cái gì?

- Tại hạ cười vì tự nhủ không biết kiếm thủ Đông đảo có đủ dũng lược vào Mạn Thiên lâu không?

- Nơi đó có cạm bẫy mà Cao công tử đã bày sẵn à?

Cao Thọ lắc đầu:

- Tại hạ còn chưa dám bước vào, thì sao nói tại hạ bày sẵn cạm bẫy chờ tôn giá.

- Vậy nơi đó có gì?

- Chúng ta đến đó rồi sẽ biết.

Tòa Mạn Thiên lâu tọa lạc ven bờ sông, chung quanh bao bọc bằng những vườn hoa bạt ngàn cách ly với bên ngoài. Tòa lâu không đồ sộ, nguy nga tráng lệ, nhưng lại có những nét hữu tình, thơ mộng.

Dẫn Thập Tứ Lang đến trước cửa Mạn Thiên lâu, Cao Thọ nói:

- Nếu tôn giá nghĩ trong Mạn Thiên lâu là cạm bẫy chết người thì tôn giá có thể quay về. Bằng như không sợ thì cứ bước vào.

Tứ Lang nhìn Cao Thọ:

- Các hạ không vào với ta à?

Cao Thọ lắc đầu nói:

- Không.

- Tại sao không?

Cao Thọ lưỡng lự một chút rồi nói:

- Tại hạ kỳ vọng vào tòa Mẫn Mẫn này. Hy vọng tòa Mạn Thiên lâu sẽ khiến tôn giá không nỡ rút kiếm với tại hạ.

- Cao công tử đừng kỳ vọng vào điều đó. Cho dù đây là một cái bẫy thì Thập Tứ Lang cũng quay trở ra, dụng kiếm chế đãi các hạ trong ngày giao đấu.

- Tại hạ hy vọng đó chỉ là lời nói.

- Ta đã được Đông Phương Vũ cảnh báo công tử là người gian trá khó lường.

- Nên tôn giá chỉ biết đứng ngoài sự gian trá mà không dám bước vào đối mặt với sự gian trá đó.

- Thập Tứ Lang này không dám ư?

Y nói rồi đẩy cửa bước vào tòa Mạn Thiên lâu.

Bốn chiếc chân đèn đặt ở bốn góc đại sảnh hắt ánh sáng vào một thiếu nữ xinh, nhưng mình đang quỳ ngay chính diện đại sảnh. Nàng quỳ trong tư thế của một thiếu nữ Đông đảo.

Hai tay chỗi xuống sàn gạch, đầu những ngón tay chạm vào nhau. Mặt hơi ngẩng lên đủ cho Thập Tứ Lang thấy được chân diện nàng.

Cao Thọ đóng cửa lại. Tứ Lang chẳng màng đến điều đó mà đặt tay vào đốc kiếm. Y thả bước chậm rãi đến trước mặt Chung Mẫn Mẫn.

Y đứng giang chân trước mặt nàng, nhạt nhẽo nói:

- Nàng là ai?

- Chung Mẫn Mẫn, muội muội của Cao huynh.

- Bào muội của Cao Thọ?

Chung Mẫn Mẫn gật đầu rồi úp mặt xuống trước mũi giày của Thập Tứ Lang.

Tứ Lang nói:

- Tại sao nàng phải quỳ dưới chân ta.

Chung Mẫn Mẫn từ từ ngẩng mặt nhìn lên. Dung diện tuyệt sắc của nàng đập vào mắt Thập Tứ Lang. Đôi mắt ngây thơ, sống mũi dọc dừa xinh xắn, và chiếc miệng với hai cánh môi ướm mọng lọt thỏm vào hai con người của gã. Nhìn Chung Mẫn Mẫn, bất giác Tứ Lang lập lại lời nói của mình trong sự vô thức.

- Tại sao nàng quỳ gối dưới chân ta.

Chung Mẫn Mẫn im lặng, một lúc sau mới lên tiếng:

- Chung Mẫn Mẫn thay Cao huynh cầu xin Thập Tứ Lang tôn giá.

Nàng chỉ nói bấy nhiêu đó thôi, Thập Tứ Lang đã biết nàng định nói gì. Tay y từ từ buông ra khỏi đốc kiếm.

Chung Mẫn Mẫn vẫn ngẩng mặt nhìn Tứ Lang. Dung mạo của Chung Mẫn Mẫn quá đẹp, đẹp đến độ Thập Tứ Lang cũng phải chùn lòng bởi lời nói này của nàng.

Y mím hai cánh môi:

- Cao Thọ nhờ nàng?

- Mẫn Mẫn tự nguyện thỉnh cầu đại ca cho Mẫn Mẫn thay người cầu xin Thập Tứ Lang tôn giá.

Thập Tứ Lang cúi xuống nâng cằm Chung Mẫn Mẫn. Nàng không hề phản ứng lại hành động của gã.

- Nàng biết Cao Thọ sẽ chết bởi kiếm của ta chứ?

- Cao đại ca biết, Mẫn Mẫn biết, vì thế Mẫn Mẫn quỳ trước tôn giá Thập Tứ Lang khẽ gật đầu:
- Bây giờ thì ta mới biết Cao Thọ là con người như thế nào. Y đúng là kẻ gian trá mặt dày, mày dạng, làm tất cả mọi chuyện cốt để giữ mạng mình.

Thập Tứ Lang vừa nói vừa đỡ Chung Mẫn Mẫn đứng lên. Y nhìn nàng nói:

- Nàng lấy cái gì để cầu xin ta.

Chung Mẫn Mẫn nhỏ nhẹ nói:

- Bất cứ điều gì Thập Tứ Lang tôn giá đòi hỏi nơi Chung Mẫn Mẫn.

Giọng nói lẫn ánh mắt của nàng khiến cho Thập Tứ Lang phải xúc động. Y buông tiếng thở dài:

- Tại sao nàng vì hân?
- Bào huynh. Một giọt máu đào hơn ao nước lã.

Nàng vừa nói vừa kéo ngoại y của mình xuống. Đôi vai trần với làn da trắng như bông bưởi của nàng lọt vào hai con ngươi của Thập Tứ Lang.

Tứ Lang đặt tay lên đôi bờ vai của Chung Mẫn Mẫn:

- Nàng chấp nhận hy sinh?
- Chấp nhận.

Một ý nghĩ loé lên trong đầu Thập Tứ Lang:

- “Cao Thọ, ta không ngờ người có thể gian trá như vậy. Để cả bào muội của mình đổi lấy lòng trắc ẩn ca Thập Tứ Lang. Nhưng người đã quên, lời nói của một kiếm thủ Đông đảo phát ra thì không có lòng trắc ẩn. Người đã mất tất cả, từ danh dự đến vị muội muội của mình.”.

Gã vừa nghĩ vừa từ từ lột bỏ ngoại y của Chung Mẫn Mẫn. Chiếc yếm hồng mỏng tanh không đủ che hết đôi tuyết lê căng tròn của nàng, mà còn tạo thêm sức quyến rũ gọi mới đối với Thập Tứ Lang.

Thập Tứ Lang chiêm ngưỡng thể pháp của Chung Mẫn Mẫn. Trong bụng y nao nao một thứ cảm giác thật khó tả khi tiếp nhận những đường cong từ cơ thể nàng đập vào mắt mình.

Tứ Lang cởi nốt chiếc yếm trên người nàng. Đôi gò bồng đảo như hai quả tuyết lê lọt thỏm vào mắt Thập Tứ Lang. Một sức quyến rũ, một hấp lực lạ thường khiến Tứ Lang khó kiềm chế được mình.

Chung Mẫn Mẫn vẫn đứng nhìn gã. Đôi thu nhân của nàng thật ướt át xuân tình như sự thuần khiết, ngây thơ và khuất phục trước gã. Chính ánh mắt đó càng khiến cho Thập Tứ Lang thấy phấn khích. Một sự phấn khích mà gã tự nhủ có cái quyền như vị chủ nhân đối với một nô nữ trung thành biết hầu hạ.

Y cởi nốt chiếc váy trên người nàng. Chiếc váy tuột xuống hai gót chân của Chung Mẫn Mẫn. Thập Tứ Lang nhìn vào mắt nàng rồi từ từ rời nhãn quang rơi lún xuống bên dưới.

Y cảm nhận huyết lưu bỗng chốc trở nên rạo rực một cách lạ thường. Y đặt tay vào đôi tuyết lê, vuốt ve trơn tru rồi lần tay xuống bên dưới. Y cảm nhận tất cả sự run rẩy, và rạo rực nơi nàng. Chính sự rạo rực và run rẩy đó khiến Thập Tứ Lang càng phấn khích hơn. Chợt ôm xốc lấy Chung Mẫn Mẫn, bế nàng lên đưa đến tràng kỷ.

Y chủ động chiếm hữu nàng. Y nghe những tiếng rên rỉ nhỏ phát ra từ cửa miệng xinh xắn của Chung Mẫn Mẫn để rồi tạo nên sự hùng hổ dữ dội trong y, cho đến khi mệt lã nằm lún ra bên cạnh nàng.

Thập Tứ Lang những tưởng đầu mình là kẻ chiến thắng, nhưng sự bất ngờ và ngạc nhiên lại đến với y. Nàng bắt đầu ra tay để y bày binh bố trận và rồi tiếp tục ngụp lặn trong sự hoang lạc do nàng mang đến.

Thập Tứ Lang gần như bị cuốn vào một cơn lốc khoái cảm của những đợt giao tình mà y không sao có thể hình dung được. Y bị cuốn đi trong kho khoái lạc dồn dập. Hết đợt sóng này lại đến đợt sóng khác, nhưng y vẫn chấp nhận buông mình vào những đợt sóng triền miên đó. Một cuộc chiến đấu thật sự, mà tất nhiên kẻ chiến bại là y.

Cao Thọ đứng bên ngoài Mạn Thiên lâu. Chàng nhìn về phía cửa tòa Mãn Mãn với nỗi hồi hộp lo âu. Một canh giờ trôi qua, rồi hai canh, đến ba canh, cửa tòa Mạn Thiên lâu vẫn đóng im ỉm.

Đến lúc này thì Cao Thọ mới điểm một nụ cười mỉm. Chàng nhủ thầm:

- “Người đã trúng kiếm của Cao Thọ rồi. Kiếm của người mãi mãi chẳng bao giờ rút ra khỏi vỏ. Người đã rút kiếm rồi còn kiếm đâu nữa mà rút chứ.”

Cao Thọ quay bước rời Mạn Thiên lâu với nụ cười bí ẩn trên hai cánh môi của chàng.

27. Chương 27 : Đông Phương Vũ

Chương 27: Đông Phương Vũ

Mặc dù đã đưa được Thập Tứ Lang vào bẫy tình do mình sắp xếp nhưng Cao Thọ vẫn không chút lo canh cánh bên lòng. Khi vầng thái dương mọc lên, báo hiệu bình minh đến thì cũng là lúc chàng và Thập Tứ Lang bước vào đấu trường. Đứng bên cửa sổ nhìn vầng trăng tròn, Cao Thọ lại mong mỏi cho đêm cứ dài vô tận, ngày dừng bao giờ đến.

Chàng muốn điều đó bởi không biết bẫy tình do mình dựng ra có đúng như chàng tính hay không.

Cửa biệt phòng của chàng chợt mở ra. Nghe tiếng cửa phòng dịch chuyển, Cao Thọ quay nhìn lại. Đông Phương Vũ bước vào phòng chàng, nhưng không phải một mình nàng mà còn có cả Dương Phụng Tiên.

Phụng Tiên nhìn Cao Thọ.

Nụ cười mỉm hiện lên môi Cao Thọ. Chàng giả lả nói:

- Dương huynh và Đông Phương Vũ cô nương tìm tại hạ có chuyện gì không, Cao Thọ không bỏ trốn đâu.

Phụng Tiên nhìn Cao Thọ từ tốn nói:

- Cao Thọ, mấy ngày qua Đông Phương Vũ cô nương không thấy Thập Tứ Lang tôn giá. Nên đã báo cho Thượng tôn mình chủ. Minh chủ phái Phụng Tiên và Đông Phương Vũ đến gặp người. Bởi Thập Tứ Lang rời biệt lâu cùng người.

Cao Thọ thở phào một tiếng nghĩ thầm:

- “Không ngờ Chung Mãn Mãn có tuyệt kỹ như vậy. Mình đã chọn không làm người.”

Chàng vừa nghĩ vừa nhắm tính ra Thập Tứ Lang đã ngủ trong Mạn Thiên lâu những mười ngày rồi. Mười ngày già không thò mặt ra ngoài thì còn gì là một kiếm thủ nữa.

Cao Thọ cảm thấy nhẹ hẫng cả người.

Cao Thọ nhìn Đông Phương Vũ từ tốn nói:

- Phương Vũ tiểu thư hân hạnh tại hạ đã hại Thập Tứ Lang tôn giá để né tránh cuộc giao thủ ẩn chứng kiếm ngày mai.

- Chủ nhân đã đi cùng với công tử, nhưng không thấy quay về.

Cao Thọ quệt mũi:

- Không biết tại hạ trả lời cho cô nương thế nào đây.

Đông Phương Vũ nghiêm giọng nói:

- Thật ra công tử đã làm gì chủ nhân.

Đôi chân mày Cao Thọ nhướng lên:

- Phương Vũ cô nương nói thế oan cho tại hạ rồi. Hẳn cô nương đã biết võ công của tại hạ xoàng xĩnh như thế nào rồi. Tại hạ có thể làm gì được Thập Tứ Lang tôn giá.

Cao Thọ mỉm cười, lâu lâu nói:

- Tứ Lang tôn giá đi đâu nhĩ.

Phương Vũ cau mày lộ vẻ bất nhẫn. Nàng miễn cưỡng nói:

- Ngày mai đã đến thời hạn giao thủ ấn chứng kiếm chiêu. Chủ nhân đi cùng với công tử, giờ công tử lại nói chẳng biết chủ nhân đi đâu.

Cao Thọ nhìn lại nàng:

- Cô nương cho rằng tại hạ là người giám sát Thập Tứ Lang tôn giá mãi sao?

Chàng nhìn lại Phụng Tiên:

- Dương huynh nghĩ coi, Thập Tứ Lang đi đâu nhĩ.

Phụng Tiên lắc đầu:

- Ta sao biết được.

Cao Thọ gãi đầu. Chàng nhìn lại Phương Vũ từ tốn nói:

- Hay Thập Tứ Lang dám đi uống rượu đâu đó.

Phương Vũ lắc đầu:

- Chủ nhân không uống rượu Trung thổ. Rượu Đông đảo chỉ có ở biệt lầu.

Cao Thọ gãi cằm:

- Vậy y đi đâu? Hay là Thập Tứ Lang đi ngắm cảnh?

Phương Vũ lắc đầu:

- Cảnh ở Đông đảo đẹp hơn Trung Nguyên. Người không thích làm kẻ nhàn du ngắm cảnh.

- Vậy sao Thập Tứ Lang tôn giá lại mất biệt tâm vậy?

Cao Thọ nhìn lại nàng, giả lả cười rồi nói với Phụng Tiên:

- Dương huynh có thể ra ngoài một chút được không?

Phụng Tiên gật đầu, rồi quay bước. Nhưng bước đến ngưỡng cửa, Phụng Tiên quay lại nói với Cao Thọ:

- Cao Thọ, nghĩa phụ không muốn cuộc đấu ngày mai hoãn lại, hay có cái gì đó xảy ra cho Thập Tứ Lang trước khi chưa bước vào cuộc giao đấu.

Cao Thọ gãi đầu:

- Ta đã suy nghĩ đến điều này.

Chờ Phụng Tiên bước ra và đóng cửa lại rồi, Cao Thọ mới nhìn Phương Vũ:

- Mấy ngày nay Tứ Lang tôn giá không có ở biệt lầu à?

Phương Vũ gật đầu:

- Không.

Cao Thọ gãi đầu lâu nhàu nói:

- Y đi đâu nhĩ? Không thích uống rượu Trung Nguyên, cũng không thích làm kẻ nhàn du sơn ngoạn cảnh. Vậy Tứ Lang tôn giá thích cái con khỉ gì?

Chàng vừa nói vừa bắt giác nhìn lại Đông Phương Vũ:

- Cô nương biết Tứ Lang tôn giá thích cái gì không?

Phương Vũ cau mày:

- Phương Vũ không biết.

Cao Thạ nhìn mặt:

- Cô nương là người kề cận Thập Tứ Lang tôn giá mà không biết Thập Tứ Lang tôn giá thích cái gì à? Cô nương thật hơi hột quá.

Nói rồi Cao Thạ nheo mày lộ vẻ suy nghĩ. Hai cánh môi chàng lép nhép nhưng không thốt thành lời.

Phương Vũ quan sát chàng, từ tốn cúi đầu nói:

- Phương Vũ biết công tử biết chủ nhân đã làm gì, đang ở đâu. Xin công tử hãy nói cho Phương Vũ biết.

Cao Thạ thở hắt ra rồi nói:

- Tại hạ đang suy nghĩ đây.

Chàng dùng ngón tay gãi cằm nhìn Phương Vũ từ đầu đến chân. Ánh mắt của Cao Thạ khiến Đông Phương Vũ đỏ mặt thẹn thùng. Cao Thạ chợt nhìn qua nàng. Thái độ và hành vi của chàng khiến Phương Vũ càng thẹn thùng hơn.

Nàng miễn cưỡng nói:

- Công tử có ý gì?

Cao Thạ dừng trước mặt nàng, từ tốn nói:

- Tại hạ hỏi thiệt cô nương nghe.

- Công tử cứ hỏi.

- Tại hạ hỏi để có thể tìm ra nơi Thập Tứ Lang tôn giá đang ẩn mình, nhưng cô nương phải trả lời thành thật cho tại hạ đó.

- Phương Vũ sẽ trả lời thành thật cho công tử biết.

Cao Thạ gật đầu:

- Tốt! Nếu tiểu thư không trả lời thành thật, tại hạ chẳng thể nào tìm ra Thập Tứ Lang tôn giá đâu.

- Phương Vũ sẽ trả lời thành thật.

Cao Thạ quệt mũi nhìn vào mắt nàng. Tiếp nhận hai luồng ánh mắt soi mói của Cao Thạ, sắc diện Phương Vũ đỏ hồng, thẹn thùng. Nàng từ từ cúi đầu nhìn xuống mũi hài của mình.

Cao Thạ nhướng mày nói:

- Cô nương đã ở bên Thập Tứ Lang bao nhiêu lâu rồi.

Nàng nheo mày:

- Có ý gì mà công tử hỏi Phương Vũ câu hỏi đó.

- Nếu như cô nương không trả lời thì tại hạ chẳng biết tìm Thập Tứ Lang tôn giá ở đâu.

- Phương Vũ đã hầu hạ chủ nhân đã một năm.

Cao Thạ ve cằm gật gù:

- Một năm có dư, có thiếu không?

- Phương Vũ không tính từng ngày.

- Vậy cũng được. Trong một năm hầu hạ Thập Tứ Lang tôn giá, cô nương có...

Chàng gãi đầu bỏ lửng câu nói giữa chừng. Phương Vũ cắn răng trên vào môi dưới nhìn Cao Thọ. Nàng miễn cưỡng nói:

- Ý của công tử nói là có gì?

Nặng một nụ cười giả lả và bí hiểm, Cao Thọ hỏi nàng:

- Ý của tại hạ là cô nương và Thập Tứ Lang tôn giá có gì không đó.

- Có gì là có gì?

- Lửa gần rơm lâu ngày cũng bén. Không cháy thành ngọn thì cũng cháy âm ỉ.

Phương Vũ cướp lời chàng:

- Phương Vũ không hiểu ý của công tử đang nói gì.

Cao Thọ nhăn mặt:

- Nói đến đây rồi mà cô nương không hiểu. Ý của tại hạ muốn biết cái ngàn vàng của cô nương đã bị Thập Tứ Lang tôn giá lấy mất chưa đấy mà.

Mặt của Đông Phương Vũ đỏ bừng như than hồng. Nàng rít một luồng chân khí thật sâu rồi từ tốn nói:

- Chuyện đó có liên quan gì đến sự mất tích của chủ nhân.

- Phương Vũ cô nương đừng nói tại hạ nhiều chuyện, hỏi những câu hỏi không đâu. Để biết Thập Tứ Lang tôn giá ở đâu, tại hạ cần phải biết rõ ngọn ngành rồi mới suy ra Thập Tứ Lang tôn giá đang ở đâu.

Đông Phương Vũ then thùng nói:

- Phương Vũ chỉ là một nô nhân hầu hạ Thập Tứ Lang chủ nhân.

Cao Thọ khoát tay ngăn nàng:

- Tại hạ không muốn hỏi thân phận của cô nương mà muốn biết cô nương có còn cái đáng giá ngàn vàng không thôi.

Mặt Phương Vũ đỏ như gấc. Răng trên nàng cắn chặt vào môi dưới những tưởng môi sẽ đứt lìa. Nàng thở hắt ra rồi nói:

- Vẫn còn.

Cao Thọ ve cằm:

- Lạ thật.

- Công tử nói lạ là lạ gì?

- Tại hạ lấy làm lạ, phạm nam nữ đi chung với nhau từ Đông đảo vào tận Trung Nguyên, đường xa như vậy, tất có cái gì với nhau chứ. Chẳng lẽ Thập Tứ Lang tôn giá là gỗ là đá, còn tiểu thư thì không biết thêm sao.

Phương Vũ nhắm mắt lại. Nàng nghiêm giọng nói:

- Đạo giáo Đông đảo rất nghiêm. Mất tiết hạnh là mất nhân phẩm. Nhân phẩm không còn thì chết còn hơn.

- À Hóa ra đạo lý Đông đảo khe khắc như vậy. Vì đạo lý đó mà cô nương vẫn giữ mình trong trắng.

- Phương Vũ phải biết giữ tiết hạnh của mình.

Cao Thọ gãi đầu:

- Nói thì như thế, nhưng ai mà chứng minh được lời của cô nương. Hay cô nương có thể cho tại hạ tận mắt sờ thị cái tiết hạnh của cô nương được không?

Câu nói này của Cao Thọ thốt ra khiến nàng mở trừng mắt nhìn chàng. Phương Vũ gằn giọng nói:

- Công tử định miệt thị Đông Phương Vũ đó à?

Cao Thạ khoát tay:

- Không không, tại hạ nào dám.

- Sao công tử lại nói ra lời nói vừa rồi.

- Ở Thì tại hạ chỉ nói vậy thôi nào có ý bậy bạ. Nhưng nếu tại hạ thắng Thập Tứ Lang tôn giá thì cô nương thuộc về tại hạ. Cô nương...

Nàng khoát tay cướp lời chàng:

- Chừng nào Phương Vũ thuộc về công tử thì công tử có quyền định đoạt số phận của Phương Vũ.

Cao Thạ gật đầu:

- Tính như vậy cũng được.

- Chủ nhân đang ở đâu?

Cao Thạ bước đến cửa sổ nhìn ánh trăng. Phương Vũ bước đến sau lưng chàng, ôn nhu nói:

- Phương Vũ biết công tử đang giữ chủ nhân.

Cao Thạ quay ngoắc lại:

- Tại hạ giữ Thập Tứ Lang làm cái quái gì? Tại hạ đang suy nghĩ y đang ở đâu đây.

Chàng xoa trán:

- Không uống rượu, không ngoạn cảnh du sơn, lại không tơ tưởng đến mỹ nữ đang ở bên cạnh mình. Gã này là cái quái gì nhỉ. Gã thích cái gì nhỉ, phàm nam nhân thì thích mỹ nhân, sao lại có thể thờ ơ với Đông Phương Vũ cô nương.

Chàng thở dài:

- Phương Vũ cô nương đẹp như thế này. Tại hạ vừa mới thấy thôi đã rỏ cả nước miếng, thế mà y lại không màng đến. Lạ thật! Không biết Thập Tứ Lang có phải là kẻ biến thái không?

Phương Vũ nheo mày:

- Biến thái là sao?

Cao Thạ cười khẩy rồi nói:

- Biến thái là gã có cái gì đó lập dị khác thường đó mà. Ví dụ như tại hạ không phải là kẻ biến thái, nên thấy cô nương liền rỏ nước miếng. Còn Thập Tứ Lang tôn giá, bề ngoài giống tại hạ, nhưng lại chẳng giống bề trong. Y là nam nhân thấy nam nhân lại rỏ nước miếng lắm chứ.

Phương Vũ lắc đầu:

- Thập Tứ Lang chủ nhân không là kẻ biến thái.

Cao Thạ cướp lời nàng.

- Sao cô nương biết.

Phương Vũ đỏ mặt:

- Làm một kiếm thủ thượng thặng, chủ nhân không phải là kẻ biến thái như công tử nói.

Cao Thạ chề môi:

- Chủ nhân của cô nương thì cái gì cũng tốt cả. Vậy còn Cao Thạ này thì sao? Hẳn là người không tốt ư?

Nàng lộ vẻ bối rối.

Cao Thạ nhìn ra ngoài cửa sổ. Trăng đang từ từ chìm xuống.

Chàng băng quơ nói:

- Một đêm dài sắp qua rồi.
- Ngày mai đã đến thời điểm phò hội.

Nhìn lại Phương Vũ, Cao Thọ nghiêm giọng:

- Tại hạ biết rồi, cô nương không cần nhắc nhở.
- Cho đến bây giờ chủ nhân vẫn chưa quay về.
- Tại hạ đang suy nghĩ đây.

Chàng nhủ thầm:

- “Ta đợi xem một lúc nữa rồi dẫn nàng đến Mạn Thiên lâu. Hy vọng Chung Mẫn Mẫn làm được việc của nàng ấy.”.

Cao Thọ buông tiếng thở dài rồi quay lại nhìn vào mắt Đông Phương Vũ:

- Câu hỏi này của tại hạ có thể dẫn đến chỗ của chủ nhân cô nương.

Giọng chàng có phần nghiêm khắc, bất giác khiến cho Đông Phương Vũ cũng lộ vẻ trang trọng.

- Đó là câu hỏi gì?
- Tại hạ nghĩ Thập Tứ Lang vào Trung Nguyên có mục đích. Hãy cho tại hạ biết mục đích của Thập Tứ Lang.

Phương Vũ lắc đầu:

- Phương Vũ không biết ẩn ý của công tử.
- Thật ra cô nương không muốn nói.
- Theo Phương Vũ biết thì chủ nhân vào Trung Nguyên lần này cốt chỉ kiểm chứng kiếm thuật Đông đảo.

Nàng vừa thốt dứt câu thì Cao Thọ buông luôn một câu:

- Đồ con khỉ.

Nghe câu nói này của Cao Thọ, mặt Phương Vũ sượng chín, đỏ rần. Nàng miễn cưỡng hỏi:

- Sao công tử lại chửi Đông Phương Vũ?

Gượng cười, Cao Thọ nói:

- Tại hạ không có ý chửi nàng, nhưng vì nàng xem tại hạ như một đứa con nít lên hai lên ba, nên tại hạ mới buột tuông ra một câu nói vớ vẩn như vậy.
- Phương Vũ nghĩ sao nói vậy, không để công tử phải suy nghĩ mông lung.
- Tất nhiên tại hạ không suy nghĩ mông lung rồi.

Chàng hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Sinh ra trên đời này có bao nhiêu thứ để lo. Nào là lo cái ăn, cái uống, Lo cái mặt, cái ngủ. Lo mình có nhà có ruộng hay không. Còn lo lập thê tử. Có nương tử thì phải lo cho nương tử. Có thê nhi thì phải lo cho thê nhi. Có chữ đầu mà lại chăm chăm vào kiếm chiêu, kiếm thức. Đói ăn kiếm được không? Xách kiếm đi nhong nhong từ Đông đảo vào Trung Nguyên để tìm đối thủ ẩn chứng kiếm chiêu để coi ai cao thấp rồi giết người vô cớ. Không chừng thiên hạ lại là những thằng điên, những thằng khùng đó.

Chàng nói dứt câu nhướng mày nhìn Đông Phương Vũ:

- Chủ nhân Thập Tứ Lang của cô nương có phải là thằng khùng không?

Chân diện Phương Vũ đỏ rần. Cao Thọ bồi tiếp một câu nữa không để cho nàng kịp có thời gian suy nghĩ về câu nói của mình:

- Nếu Thập Tứ Lang tôn giá của cô nương không phải là thằng khùng thì y có mục đích gì khi đến Trung Nguyên lần này.

Đông Phương Vũ im lặng.

Cao Thạ thở ra:

- Cô nương không dám thổ lộ với tại hạ mục đích của Thập Tứ Lang tôn giá ư? Nếu cô nương không nói tại hạ khó tìm ra tung tích của Thập Tứ Lang tôn giá.

Phương Vũ nhìn chàng. Nàng lưỡng lự, rồi nghiêm giọng nói:

- Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt gửi chim thư đưa tin thỉnh mời kiếm chủ Thập Tứ Lang đến Trung thổ.

Đôi chân mày Cao Thạ nhíu lại:

- Chung Hảo Kiệt thỉnh mời Thập Tứ Lang đến Trung thổ.

Phương Vũ gật đầu:

- Đúng như vậy.

Cao Thạ vỗ vào trán mình:

- Chung Hảo Kiệt minh chủ có ý gì mời Thập Tứ Lang vào Trung Nguyên mở cuộc huyết đấu này đến cuộc huyết đấu khác.

Chàng nhìn thẳng vào mắt Đông Phương Vũ:

- Cô nương có chứng tích không?

Nàng lưỡng lự rồi gật đầu:

- Có Cao Thạ thở ra rồi nói:

- Nàng muốn gặp chủ nhân Thập Tứ Lang của nàng không?

Phương Vũ gật đầu:

- Nếu không muốn tìm lại Thập Tứ Lang chủ nhân thì Phương Vũ không đến đây.

Cao Thạ ve cằm:

- Được! Nàng trao cho ta chứng tích minh chứng võ lâm minh chủ thỉnh cầu Thập Tứ Lang đến Trung Nguyên. Tại hạ hứa sẽ đưa nàng gặp Thập Tứ Lang.

Phương Vũ nhìn thẳng vào mắt Cao Thạ như muốn đọc ẩn ý trong đầu chàng.

Cao Thạ cau mày khi tiếp nhận ánh mắt của nàng.

Chàng gượng cười giả lả nói:

- Nàng hình như không tin ta.

- Cao công tử là kẻ gian trá, nhiều thủ đoạn, không đáng tin.

- Nàng không tin cũng được nhưng không có chứng tích kia thì Thập Tứ Lang của nàng cũng đừng hòng tìm thấy.

Cao Thạ ve cằm:

- Ta cũng chẳng cần chứng tích kia làm gì, mà chỉ cần Thập Tứ Lang nói ra cũng được. Hắn không nói thì sẽ bị cực hình của ta. Cô nương có biết cực hình của ta dành cho Tứ Lang như thế nào không?

Phương Vũ lộ vẻ lo lắng.

Cao Thạ bồi tiếp:

- Ta sẽ cho người bắt tướng hần. Bầm dập con tướng của hần.

Phương Vũ cau mày hỏi:

- Bắt tướng là gì?

- Ô! Nàng không biết. Mà đúng thôi, nàng là nữ nhân, đâu có tướng đâu mà bắt. Để ta giải thích cho nàng biết nhé.

Phương Vũ gật đầu.

Cao Thạ mỉm cười nói:

- Nàng là nữ nhân tất không biết chỗ nhược của nam nhân. Chỗ nhược tối kỵ nhất của nam nhân chính là chỗ kín của nam nhân đó. Cái chỗ đó tại hạ gọi là ông tướng nhỏ.

Phương Vũ bặm môi để nén tiếng cười chực bật ra ngoài. Nàng đỏ mặt nhìn Cao Thạ.

Chàng nhướng mày nói tiếp:

- Ta sẽ dùng một con chó già. Một có chó không có răng, ngoạm lấy ông tướng nhỏ và cả cặp tinh hoàn của Thập Tứ Lang. Thử coi y có chịu được không. Tất nhiên y phải khai sạch sành sanh những gì y biết. Còn giờ nàng trao chứng tích cho Cao Thạ.

Cao Thạ cười gượng rồi nói:

- Khi mặt trời lên, Thập Tứ Lang chủ nhân của nàng sẽ có cơ may lấy lại chứng tích đó.

- Công tử khẳng định chủ nhân vẫn còn sống.

- Vẫn còn.

- Lời nói của công tử có đáng tin không?

Cao Thạ đưa tay qua khỏi đầu:

- Ta xin thề, Thập Tứ Lang chủ nhân của nàng vẫn còn bình an, chẳng mất một cọng râu nào. Nếu như gã có mệnh hệ gì mất mạng thì Cao Thạ phó thác cái mạng này cho Đông Phương Vũ. Nếu sai lời, trời không dung đất không tha. Còn đúng như lời Cao Thạ thì Đông Phương Vũ sẽ là thê thiếp của Cao Thạ. Cái ngàn vàng của nàng cũng thuộc về Cao Thạ.

Phương Vũ sa sầm mặt Cao Thạ nhướng mày:

- Nàng đồng ý chứ.

Phương Vũ bối rối.

Cao Thạ cau mày:

- Như thế mới huề. Hay nàng chỉ muốn ta giao cái mạng này cho nàng. Còn nàng thì chẳng mất gì cả. Lời thề của ta là một cách đánh cược đó. Nếu nàng đồng ý thì giao chứng tích kia cho ta và ta sẽ dẫn nàng đi gặp Thập Tứ Lang chủ nhân của nàng.

Phương Vũ thở dài:

- Phương Vũ sẽ giao bức thư của Chung minh chủ cho công tử.

- Sau khi nàng gặp Thập Tứ Lang sẽ giao thêm cái kia không?

Phương Vũ nhìn chàng, gượng nói:

- Phương Vũ không biết giao cái gì nữa cho công tử.

- Thì giao cái của nàng cho ta đó.

Nàng đỏ mặt.

Cao Thạ xoa tay nhướng mày:

- Thôi được rồi, tại hạ có thể cho cô nương nợ. Khi nào cô nương muốn giao thì cứ khều tại hạ, tại hạ sẽ biết ngay mà tiếp nhận nó.

Phương Vũ sượng chín cả người.

Nàng miễn cưỡng lấy một bức thư trong chiếc khăn lụa giắt ngang thắt lưng.

Cao Thạ toan mở bức thư đó ra xem thì Đông Phương Vũ cản lại:

- Công tử không được xem. Khi nào Phương Vũ gặp được Thập Tứ Lang chủ nhân, công tử mới được quyền sở hữu bức thư kia.

Cao Thạ nhìn nàng, nhún vai nói:

- Nàng không tin tại hạ, nhưng tại hạ thì lúc nào cũng tin nàng.

Nói rồi, Cao Thạ cho bức thư vào ngực áo mình.

Phương Vũ nói:

- Công tử đưa Phương Vũ đi gặp chủ nhân chứ?

- Ta giữ lời mà.

Hai người rời thư phòng của Cao Thạ. Trong khi Cao Thạ rất ung dung, thì Đông Phương Vũ lại rất bồn chồn. Về lo lắng bồn chồn của nàng không qua được mắt của Cao Thạ.

Chàng nhìn Đông Phương Vũ:

- Nàng lo lắng cho Thập Tứ Lang.

Phương Vũ im lặng không đáp lời chàng.

Cao Thạ thở ra rồi nói:

- Ta chưa từng thấy một nô nữ nào như nàng.

Phương Vũ cũng không trả lời Cao Thạ.

Dừng bước, Cao Thạ nhìn vào mắt Đông Phương Vũ:

- Nàng thích cách sống của một nô nữ.

Phương Vũ nhìn Cao Thạ nhưng vẫn giữ thái độ im lặng. Sự im lặng của nàng khiến Cao Thạ bức bối. Chàng gắt gỏng nói:

- Nàng không trả lời ta, ta không đi nữa.

Nàng miễn cưỡng nói:

- Chẳng ai muốn làm kiếp nô nữ cả.

- Không muốn? Thế tại sao nàng lại lo lắng cho chủ nhân của mình. Nếu Tứ Lang chết thì nàng được giải thoát kia mà. Tại sao nàng lại lo lắng cho gã.

- Cao công tử không biết. Nếu như Thập Tứ Lang chủ nhân có mệnh hệ gì thì Đông Phương Vũ không thể quay về Đông đảo.

Cao Thạ cau mày:

- Tại sao nàng không quay về được.

- Chỉ quay về với Thập Tứ Lang chủ nhân.

- Đó là cái lệ của Đông đảo.

- Không phải lệ, mà là đạo của người Đông đảo.

Cao Thạ thở dài, nghiêm giọng nói:

- Vậy ta hỏi nàng nhé. Nếu như vào ngày mai Thập Tứ Lang giao thủ với ta. Y là kẻ bại thì nàng ra sao?

Phương Vũ im lặng không đáp lời chàng.

Đôi chân mày Cao Thạ nhíu lại:

- Chẳng lẽ nàng cũng không được về Đông đảo.

Phương Vũ gật đầu.

Cao Thạ miễn cưỡng nói:

- Nàng sẽ lưu lại Trung thổ?

Phương Vũ lắc đầu:

- Không.

- Vậy nàng đi đâu.

- Theo hầu Thập Tứ Lang chủ nhân.

Mắt Cao Thạ mở to hết cỡ bởi câu nói này. Chàng ngập ngừng hỏi:

- Theo hầu Thập Tứ Lang là sao Chẳng lẽ nàng sẽ tự kết liễu mình để theo y?

Nàng im lặng không đáp lời Cao Thạ.

Cao Thạ sa sầm mặt, gằn giọng hỏi:

- Có đúng như vậy không?

Phương Vũ khẽ gật đầu.

Cao Thạ nhìn thẳng vào mắt nàng:

- Tại sao phải làm như vậy. Đó là đạo của người Đông đảo à?

Phương Vũ nhìn Cao Thạ. Đôi mắt của nàng ánh lên cái nhìn mơ hồ và sắc như bấu kiếm lia vào mặt Cao Thạ:

- Đúng.

Nàng vừa dứt lời, Cao Thạ nghiêm giọng gạt ngang:

- Dẹp quách cái đạo chết tiệt đó đi. Ta không muốn nàng chết vô lý như vậy.

- Công tử không phải là người của Đông đảo.

- Nhưng ta vẫn là con người như nàng, cùng một kiếp hạ nhân. Thập Tứ Lang đi tìm chân giá trị tối thượng của kiếm thuật. Hắn có chết thì mặc xác hắn. Cứ gì hắn chết nàng phải theo hầu hắn chứ. Đúng là vô lý. Nếu hắn chết thì nàng có thể hầu ta mà.

Phương Vũ không đáp lời chàng.

Cao Thạ thở dài khi thấy Phương Vũ im lặng.

Nghe tiếng thở dài của chàng, nàng buột miệng hỏi:

- Sao công tử lại quan tâm đến sự sống chết của Phương Vũ.

- Ta không muốn thấy nàng chết một cách lãnh nhách như vậy. Một cái chết vô nghĩa. Một cái chết hỏi ra vì sao chết, vì sự trung thành với chủ nhân, những tưởng đâu gã chủ nhân đó đáng để cho nàng chết, ai dè chỉ là một chàng khùng, xách kiếm chạy rong tìm người để giết.

Cao Thạ le lưỡi:

- Nàng hầu hạ ta còn hay hơn hầu hạ Thập Tứ Lang đó.

Phương Vũ lườm Cao Thạ:

- Hãy đưa Phương Vũ đi gặp chủ nhân.
- Nàng hãy hứa với ta đừng chết một cách tầm xàm, lãnh nhách.
- Chết hay không chết là sự định đoạt của Phương Vũ. Công tử không nên chen vào chuyện này.

Giọng của Phương Vũ có phần khe khẽ và quyết đoán khiến Cao Thạ cũng phải sửng sốt. Chàng thở hắt ra rồi nói:

- Được, tuy nàng quyết định vậy. Nếu ngày mai nàng tự vận chết theo chủ nhân Thập Tứ Lang hùng hùng diên diên thì Cao Thạ hứa sẽ khắc một dòng chữ trên mộ bia nàng. Dòng chữ đó tại hạ ghi ọi người biết nàng cũng hùng như chủ nhân của nàng. Một bên là thẳng hùng, một đằng là con diên.

Nói rồi Cao Thạ sai bước đi tiếp.

Chàng cùng Đông Phương Vũ thả bước đi tiếp. Hai người vừa đến trước cổng Mạn Thiên lâu thì nghe tiếng gọi sau lưng:

- Cao Thạ.

Cao Thạ nhìn sang Phương Vũ, thở ra nói:

- Người tại hạ không muốn gặp lại phải gặp ở đây.

Chàng vừa nói dứt câu thì Lâm Bình Chi xầm xập chạy tới. Y nhìn Đông Phương Vũ, nhếch môi đưa cả hàm răng nhớp nháp.

Cao Thạ nhìn Lâm Bình Chi rồi nói:

- Đêm khuya thế này mà cũng chạm mặt trại chủ. Phàm những kẻ đi đêm như trại chủ là có ý đồ không tốt.

Lâm Bình Chi cười hềnh hếch, rồi nói:

- Người đưa giai nhân Đông đảo đi đâu vậy. Phải chăng cũng như lần trước.

Cao Thạ khoát tay:

- Hê! Trại chủ đừng nghĩ bậy đấy nhé.

Đông Phương Vũ nói:

- Cao công tử, thời gian không còn nhiều.
- Vậy nàng có thấy Lâm trại chủ chặn đường ta không? Nếu nàng đuổi được gã trại chủ háo sắc này đi thì ta sẽ dẫn nàng đến chỗ đó ngay.

Cao Thạ vừa nói dứt câu, Phương Vũ quay ngoắc lại Lâm Bình Chi. Nàng đặt tay vào ngực trái, hơi cúi đầu xuống nhỏ nhẹ nói:

- Mời tôn giá tránh đường cho Phương Vũ và Cao công tử.

Lâm Bình Chi nhìn Phương Vũ bằng ánh mắt háo hức. Y nhe răng cười rồi nói với Cao Thạ:

- Ta đang cần một tỳ thiếp như cô nương đây. Lần này ta trả cho ngươi một nén vàng ròng.

Cao Thạ cau mày:

- Nàng nghe hắn nói chứ? Hắn đòi lột đồ nàng, đưa về sơn trại để nàng hầu hạ hắn đó. Còn chờ gì mà không đuổi gã chứ.

Lời còn đọng trên miệng Cao Thạ thì Phương Vũ bước đến, động tác của nàng thật uyển chuyển, nhưng Cao Thạ phải há hốc miệng. Ngọc thủ của nàng vươn ra, thao tác nhanh và chính xác cực kỳ. Có thể nói tay nàng vừa chạm tới tay của Lâm Bình Chi thì y đã bị nhấc bổng lên lộn qua người nàng rồi rơi huyếch xuống đất.

- Bịch! Cả thân pháp bề tượng nặng gần trăm cân của Lâm Bình Chi va thẳng xuống đất mà gần như y chẳng có sự phản xạ nào. Cao Thạ buột miệng thốt:

- Ý.. Võ công mà Đông Phương Vũ thi triển, Cao Thạ chỉ biết há hốc mồm, ngây mặt ra nhìn. Trong khi đó Lâm Bình Chi nằm dài dưới đất chẳng thể nào nhấc mình lên được.

Gã thều thào nói:

- Lâm mỗ bị gãy xương sống rồi.

Phương Vũ nhìn chàng nói:

- Công tử, chúng ta đi.

Cao Thạ bất giác rung mình khi nghĩ mình cũng có thể giống như Lâm Bình Chi.

Chàng miễn cưỡng nói:

- Nàng đừng có đối xử với ta như Lâm Bình Chi trại chủ đó.

- Phương Vũ không bao giờ có hành vi xúc phạm đến công tử.

Dùng ngón tay vê cằm, Cao Thạ nói:

- Ta quá ư bất ngờ với võ công của nàng. Đó là công phu gì vậy.

- Bí thuật nhu công.

- Võ công đặc dị của Đông đảo.

Nàng gật đầu.

Cao Thạ le lưỡi rồi nói:

- Nàng có thể truyền cho ta không?

- Khi nào Phương Vũ là nô nữ của công tử.

- Nhất định nàng phải là nô nữ của Cao Thạ.

Chàng nói rồi đi thẳng vào Mạn Thiên lầu. Phương Vũ đứng dưới bậc tam cấp quan sát Cao Thạ.

Chàng áp tai vào cửa rồi dịch nhẹ cửa Mạn Thiên lầu. Hai người len vào trong tòa Mầu Đơn tối mịt chẳng có chút ánh sáng. Cao Thạ nắm lấy tay Phương Vũ.

Nàng toan rút tay lại nhưng chàng đã nắm chặt:

- Hay, ta sợ ma lắm.

Phương Vũ miễn cưỡng để Cao Thạ nắm tay mình. Bất thành linh tiếng cười khanh khách của Chung Mẫn Mẫn từ trong một gian phòng phát ra. Nghe tiếng cười của Chung Mẫn Mẫn, Cao Thạ như mở cờ trong bụng nhưng lại giả vờ hoảng sợ ôm chặt lấy Phương Vũ.

Phương Vũ cố đẩy chàng ra.

- Công tử..

Chàng vờ như không nghe mà cứ ôm xiết lấy nàng. Cao Thạ kịp phát hiện tay nắm vào thắt lưng mình liền buông ngay ra. Chàng giả lả nói:

- Ta sợ ma lắm.

- Đó không phải là tiếng cười của ma. Công tử đừng sợ.

- Có nàng, ta bớt sợ phần nào.

Chàng đưa Phương Vũ đến căn phòng có ánh sáng. Từ trong gian phòng đó tiếng cười của Chung Mẫn Mẫn lại vọng ra. Cao Thạ dùng ngón tay khoét lấy một cái lỗ trên vách giấy. Chàng ghé mắt nhìn vào.

Trong gian biệt phòng, Thập Tứ Lang đang nằm duỗi dài dưới sàn gạch, còn Chung Mẫn Mẫn thì cõng lên trên người gã. Hai người hoàn toàn trong tình thế lơ lửng, chẳng có lấy một mảnh vải che thân.

Chàng nhìn lại Phương Vũ:

- Thập Tứ Lang tôn giá đang bị bắt tướng?
- Bắt tướng là gì?

Cao Thọ chỉ vào cái lỗ vừa xoi trên vách giấy:

- Nhìn đi rồi biết.

Nàng nhìn qua cái lỗ. Hoạt cảnh trong thư phòng đập vào mắt Phương Vũ. Mặt nàng đỏ bừng. Nàng lắc đầu nhìn lại Cao Thọ. Cao Thọ vừa ve cằm vừa nói:

- Thì ra mấy ngày qua chủ nhân của nàng đi ăn chả. Xem chừng Thập Tứ Lang tôn giá cũng biết nhiều trò chứ. Vị cô nương này Cao Thọ có nghe tiếng. Nàng ta là mỹ nữ đẹp nhất Vạn Hoa lầu, với những xảo thuật mà nam nhân phải rụng rốn.
- Thập Tứ Lang kiếm thủ không phải là người như vậy.
- Nàng còn nói như vậy nữa. Đã thấy cả rồi. Nam nhân là phải như thế chứ. Nếu không như vậy thì thiên quách đi cho rồi.

Cao Thọ nắm lấy tay Phương Vũ. Chàng cầm tay nàng, Cao Thọ nhận ra hơi nóng hầm hập.

Cao Thọ nhướng mày nói:

- Nàng sao vậy. Chúng ta quay về thôi, đừng kinh động đến Thập Tứ Lang.

Vừa nói Cao Thọ vừa kéo Phương Vũ đi. Nàng như người bị mất hồn bước theo chàng.

Điểm một nụ cười mỉm, Cao Thọ dẫn Phương Vũ rời tòa Mạn Thiên lầu. Bước ra bên ngoài hai người vẫn còn nghe tiếng cười của Chung Mẫn Mẫn đập vào tai họ.

Tiếng cười của Chung Mẫn Mẫn như thể thúc đi phần hồn của Phương Vũ, khiến nàng như cái xác không hồn bước bên cạnh Cao Thọ.

Nàng nhắm nói như một người vô thức:

- Y không còn là kiếm thủ.

28. Chương 28 : Đấu Trường

Chương 28: Đấu Trường

Chiếc kiệu hoa do tám gã phu lực lưỡng khiên, đi thẳng một mạch vào đấu trường.

Tất cả mọi con mắt của giới võ lâm Bạch đạo đều đổ dồn vào cỗ kiệu đó.

Nhưng có lẽ người chú ý quan tâm đến cỗ kiệu nhất chính là Cao Thọ. Chàng chấp tay sau lưng, trong bộ trang phục lam y thư sinh, trông thật nho nhã. Nhìn cỗ kiệu đang tiến vào đấu trường, chàng nghĩ thầm:

- “Thập Tứ Lang đi không nổi, nên mới dùng kiệu. Thế thì tốt cho ta rồi.”.

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng Cao Thọ vẫn không quên liếc trộm Đông Phương Vũ.

Nụ cười mỉm đắc ý hiện ra trên mặt chàng khi thấy chân diện của Phương Vũ sa sầm với những nét thất vọng và nổi loạn.

Rèm kiệu vén lên, Thập Tứ Lang bước xuống. Sự bệ rạc của gã đập ngay vào mắt Cao Thọ. Đôi mắt khác hẳn với những ngày trước đây của một kiếm thủ thượng thừa. Nó không còn nét tinh anh, sáng ngời mà thay vào đó là hai hốc mắt trũng sâu thâm đen. Những tưởng y vừa qua một cơn bạo bệnh khủng khiếp, nay mới gượng dậy nổi.

Nhìn Cao Thọ bằng đôi mắt thâm đen, đục ngầu, răng trên của Thập Tứ Lang cắn vào môi dưới. Cao Thọ thấy rõ ràng y đang rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực.

Điều đó chứng tỏ y đang bước đi bằng ý chí và nghị lực của mình.

Lần trước khi bước vào đấu trường, tay Tứ Lang luôn đặt lên đốc kiếm đeo bên hông, lần này thì không. Hai tay chống hai bên hông, mặc cho thanh trường kiếm đung đưa qua lại sau mỗi bước chân. Trông bộ dạng của y thật là nực cười.

Cao Thọ nhìn Thập Tứ Lang:

- Không biết chân y có rung rẩy như lão Từ Thứ không?

Vừa nghĩ Cao Thọ vừa liếc trộm Đông Phương Vũ. Vô tình nàng cũng nhìn chàng.

Như thể theo một phản ứng tự nhiên, nụ cười giả lả lại hiện ra trên miệng chàng.

Nụ cười đó đập vào mắt Thập Tứ Lang. Chẳng biết nụ cười của Cao Thọ tác động gì đến vị kiếm thủ Đông đảo mà khiến gã cắn răng vào môi dưới đến độ tởm máu.

Thập Tứ Lang chẳng giữ được phong thái lịch lãm như đã từng có khi bước vào đấu trường, giao thủ với môn chủ kiếm môn Trình Bang. Gần như y chẳng có chút quan tâm gì đến cục trường, và ngay cả Chung Hảo Kiệt, y cũng không màng đến, dù là một lời nói khách sáo, hay một động thái khom người chiếu lệ.

Y bước đến trước mặt Cao Thọ:

- Cao công tử đã chuẩn bị rồi chứ.

Cao Thọ quan sát Tứ Lang từ đầu đến chân:

- Tất nhiên đã bước vào đấu trường, tại hạ đã chuẩn bị. Thập Tứ Lang tôn giá cũng đã chuẩn bị rồi ư?

Câu nói của Cao Thọ như một lời nhắc nhở đối với Tứ Lang, nên y mới đặt tay vào đốc kiếm.

Cao Thọ ôm quyền:

- Trước khi bước vào cuộc ẩn kiếm, tại hạ có mấy điều muốn hỏi tôn giá.

- Cứ hỏi.

Y buông câu cụt lủn đó bằng chất giọng lạc hẳn đi. Nghe chất giọng của Tứ Lang, Cao Thọ có thể đoán ra tâm trạng của y lúc này như thế nào rồi. Chàng ôm quyền ôn nhu nói:

- Tại hạ được đệ nhất danh y Từ Thứ chỉ giáo, phạm những người đa dâm quá độ, phí sức trong một ngày một đêm thì hai đầu gối sẽ nhức mỏi, đứng không vững. Còn nếu như được dụng Tục sâm để thỏa mãn dục tính thì đau nhức trong xương cốt, đi không nổi. Đã đi không nổi còn bị thêm chứng thổ tả.

Chàng lắc đầu chắc lưỡi:

- Ai chà! Tại hạ không biết trong nội thể của Thập Tứ Lang kiếm thủ bây giờ thế nào?

Sắc diện Tứ Lang từ từ đỏ ửng lên. Y miễn cưỡng nói:

- Cao các hạ đáng là danh y.

Cao Thọ nói:

- Tại hạ chỉ muốn hỏi thể trạng của các hạ ra sao thôi. Nếu như đúng với lời nói của tại hạ, các hạ có thể nhận thua, rồi sau đó cùng với Đông Phương Vũ rời Trung thổ. Cả hai chúng ta dĩ hòa vi quý tốt lắm chứ.

Tứ Lang lắc đầu:

- Đã bước vào đấu trường thì phải có kẻ thắng người bại. Kẻ chết người sống. Đâu có chuyện dĩ hòa vi quý.

Cao Thọ chắc lưỡi:

- Tôn giá đúng là kẻ cố chấp, không biết câu thiên thời địa lợi, nhân hòa. Tại hạ nói ra câu này để tôn giá suy xét cùng tận. Chẳng qua Cao Thọ này cũng chỉ vì Đông Phương Vũ cô nương, muốn cho cô ấy có đường quay về Đông đảo.

Vẻ lưỡng lự hiện trên mặt Thập Tứ Lang. Y từ từ thở ra nhưng rằng trên cần vào môi dưới.

Cao Thọ nói tiếp:

- Tôn giá còn chờ gì nữa mà chưa nhận thua tại hạ. Nói thật với tôn giá. Tôn giá đã bị tại hạ đưa vào bẫy, đã bị bắt tướng mà không biết thôi.

Tứ Lang hừ nhạt, gằn giọng nói:

- Cao Thọ, cho dù hôm nay Thập Tứ Lang có bại dưới tay ngươi thì ta cũng là kẻ chiến thắng.

Cao Thọ cau mày:

- Sao tôn giá nghĩ vậy?

- Nếu ta không phải là kẻ chiến thắng thì ngươi đã không bỏ ổi dăng cả bào muội của mình cho ta, để hy vọng một sinh lộ.

Cao Thọ nhướng mày. Chàng ve cằm nhìn Thập Tứ Lang tủm tỉm cười:

- Tại hạ hỏi thật tôn giá nhé. Mười ngày qua tôn giá bị Chung Mẫn Mẫn chiếu tướng bao nhiêu lần. Đêm qua, tại hạ và Phương Vũ đến Mạn Thiên lâu, thấy tôn giá nằm dài dưới đất. Có lẽ...

Chàng bỏ lửng câu nói giữa chừng nhìn Tứ Lang một lúc rồi nói tiếp:

- Chung Mẫn Mẫn hẳn đã khiến cho tôn giá kiệt sức, mỏi gối, chân run, tứ chi bủn rủn, còn hơi đâu mà dụng đến kiếm.

Cao Thọ tủm tỉm cười nói tiếp:

- Chung Mẫn Mẫn hẳn rất vừa mắt tôn giá, nên người mới...

Thập Tứ Lang nạt ngang:

- Im.

Cao Thọ nhướng mày nói:

- Tôn giá sợ tại hạ nói ra sự thật của người trong lúc này chứ gì? Chuyện đó là chuyện bình thường mà. Đâu có gì đáng dấu.

Chàng ôm quyền:

- Dù tại hạ có thắng tôn giá, cũng phải ôm quyền bái phục. Bái phục vì nhận ra tôn giá là người kiên định, đấu đến sức cạn lực kiệt vẫn giữ chữ tín của mình.

Chàng chắc lưỡi nói tiếp:

- Mười ngày song đấu với Chung Mẫn Mẫn, đệ nhất kiều nữ Vạn Hoa lâu, thua xiểng liểng, thậm chí chẳng còn hơi sức mà cỡi ngựa, thế mà vẫn ngang nhiên bước vào đấu trường. Bái phục bái phục!

Sắc diện Thập Tứ Lang xanh tái:

- Ngươi nói gì? Chung Mẫn Mẫn là kiều nữ?

Cao Thọ mỉm cười:

- Đúng rồi, tại hạ phải đích thân đi tuyển lựa cho tôn giá đó.

- Nàng không phải là bào muội của ngươi?

- Chỉ cần có kim lượng bỏ ra thì nàng sẽ là bào muội thôi.

Thập Tứ Lang rống lên:

- Ta giết ngươi.

Y vừa rống vừa rút trường kiếm ra khỏi vỏ. Ngay cả cách rút kiếm của gã cũng trông thật nực cười. Không có được một chút cái thần của một kiếm thủ. Trông cách rút kiếm của Thập Tứ Lang, người ta những tưởng y không phải là một kiếm thủ.

Phương Vũ buông tiếng thở dài, cúi mặt nhìn xuống mũi hài mình. Mặc dù thủ đốc kiếm bằng cả hai tay, nhưng tay y vẫn cứ run bần bật, lưỡi kiếm những tưởng tuột xuống đất.

Nhìn Tứ Lang bệ rạc như vậy, Cao Thạ lắc đầu cười mỉa:

- Nếu tôn giá muốn thì cứ tự nhiên. Rượu mời, tôn giá chê, mà muốn uống rượu phạt.

Tứ Lang nghiêng rằng. Mặc dù y cảm nhận rõ mồn một lực cạnh hơi kiệt trong nội thể mình. Y gượng đứng mà hai đầu gối cứ buông buột. Không chỉ hai đầu gối mà cả hai ống quyển cũng buột nhói khó chịu cực kỳ, nhưng lại không thể nào chấp nhận sự bí mật của Cao Thạ. Nụ cười tủm tỉm trên miệng chàng càng tạo ra sự phẫn nộ trong y.

Tứ Lang rít giọng nói:

- Ngươi đúng là kẻ gian trá bỉ ổi nhất trên đời.

Gã nói rồi rống lên một tiếng, dồn tất cả sức lực còn lại phát động kiếm chiêu. Mặc dù biết Thập Tứ Lang đã trúng ngụy kế đa đâm hại xác phàm của mình nhưng Cao Thạ đâu dám xem thường kiếm chiêu của y, dù y có lực tàn sức kiệt đi nữa thì cũng là một kiếm thủ tối thượng, còn chàng cũng chỉ có hai môn công phu bập bẹ là Tục hóa cốt và Vạn bộ di tướng.

Thấy Thập Tứ Lang phát động kiếm chiêu, Cao Thạ liền thi triển Vạn bộ di tướng.

Thanh trường kiếm ngời ngời ánh kiếm, sáng quắc chụp tới chàng. Lưỡi liếm không còn chút sát khí nào nhưng cũng đủ cho Cao Thạ gây buột cột cột sống.

Cao Thạ né tránh được chiêu kiếm đó một cách dễ dàng với thuật Vạn bộ di tướng.

Mặc dù tránh được kiếm chiêu của đối phương nhưng Cao Thạ lại chẳng có công phu nào dùng để phản kích.

Tứ Lang dựng kiếm công huyệt đối phương, rút kiếm lại đưa thẳng qua khỏi đầu. Mặt y chợt đanh lại sừng sừng.

Cao Thạ bất giác bịt lỗ mũi nhìn Tứ Lang.

Nhân hai luồng tinh nhân xoai mới của Cao Thạ, Tứ Lang đỏ rần mặt. Cao Thạ chỉ vào mặt y:

- Ý! Tôn giá... Tôn giá...

Thập Tứ Lang gào lên:

- Chết !!!

Cùng với tiếng gào, y lao đến Cao Thạ bằng những bước chân chệch choạc. Cao Thạ liền thi triển Vạn bộ di tướng, bỏ chạy quanh đấu trường. Tứ Lang thấy nhập nhòa trước mặt mình năm sáu bóng người thoáng qua thoáng lại bỏ chạy, mà chẳng biết công vào cái bóng này. Những chiếc bóng kia chẳng khác nào miếng mồi ngon như con cá dơi, buột Thập Tứ Lang phải rượt theo Cao Thạ, mà quên hẳn mình đang trong tình trạng nào.

Chỉ khi y nghe được tiếng cười huyền ảo của quần hào Bạch đạo mới dừng bộ, thì Cao Thạ cũng dừng bước. Chàng quay ngoác lại nhìn Tứ Lang. Cao Thạ buột một câu như gáo nước lạnh tạt vào mặt Tứ Lang:

- Tôn giá đúng là một thằng khùng, hãy nhìn lại mình coi, vấy của tôn giá bốc mùi rồi kìa.

Mặt Tứ Lang đực hắc ra.

Y đảo mắt nhìn quanh, tất cả quang cảnh thị trấn, người nào cũng đưa tay bịt mũi, cất tiếng cười khàn khạc. Những tràng cười của quần hùng Bạch đạo đập vào thính nhĩ Thập Tứ Lang biến thành muôn vàn mũi tên hình chi chít ghim vào tim vào óc gã.

Cao Thọ nói:

- Tôn giá xách kiếm rượt tại hạ, ị ra cả vảy rồi Còn muốn rượt tại hạ nữa ư?

Chàng nhăn mặt, lắc đầu nói:

- Tôn giá từ Đông đảo vào Trung thổ để tìm người tỷ thí ẩn chứng kiếm chiêu chứ đâu phải làm thằng hề vác kiếm chạy rong, vừa chạy rong vừa ị ra vảy. Còn thua một đứa con nít lên ba lên bốn.

Cao Thọ bịt mũi:

- Thối không chịu nổi.

Chàng hất tay:

- Còn đứng ra đó nữa, quăng kiếm mà đi rửa đi.

Thập Tứ Lang nhắm mắt lại. Sắc diện của y tái nhợt, tái nhợt. Y không còn gì để có thể thốt ra lời được. Danh dự của một kiếm thủ Đông đảo, uy vũ của kiếm thủ Thập Tứ Lang bị chính tay y chôn vùi trong cuộc giao đấu nà đang biến thành một trò cười cho giới võ lâm Trung thổ. Y đang biến thành một thằng hề. Nếu bây giờ đất nứt ra, y chui xuống được, y cũng sẵn sàng.

Hai hàm răng của Tứ Lang đánh lộn cộp vào nhau. Bất thành linh y quăng thanh trường kiếm trong tay mình xuống đất, rồi từ từ quỳ trên hai gót chân mình.

Định nhân vào Cao Thọ, Tứ Lang buông ra một lời bằng ngôn phong của Đông đảo, Cao Thọ nghe mà chẳng hiểu gì.

Chàng nhìn lại Đông Phương Vũ. Nàng đang gục mặt nhìn xuống mũi hài mình. Tất cả những gì đang diễn ra tại cục trường như từng gáo nước sôi phủ xuống khắp người nàng.

Cao Thọ ôm quyền nói:

- Tại hạ không biết ngôn phong Đông đảo.

Tứ Lang nghiêng răng rít giọng nói bằng ngôn phong Trung thổ:

- Ta hận ngươi.

Cao Thọ lắc đầu:

- Tự tôn giá chuốt hận vào mình. Tại hạ không có ý. Đến lúc này tôn giá vẫn còn cơ hội quay về Đông đảo.

- Quay về Đông đảo? Quay về với cái nhục trăm năm không rửa được. Quay về Đông đảo?

Y vừa nói vừa đưa tay trái về phía Cao Thọ, còn tay mặt rút ngọn tiểu đao giắt bên hông. Y nhìn Cao Thọ gần như không chớp mắt:

- Phải chi ngươi là một kiếm thủ.

Y nói rồi tự vung ngọn tiểu đao đâm thẳng vào bụng mình, kéo rọc xuống chân diện.

Lục phủ ngũ tạng trào ra ngoài.

Giới võ lâm Bạch đạo thét lên:

- Giết gã đi. Giết gã đi.

Thập Tứ Lang vẫn định nhân nhìn Cao Thọ. Hành động tự kết liễu của Thập Tứ Lang khiến Cao Thọ như bị hóa thành tượng, đứng trân trân, chỉ biết dõi mắt nhìn y. Tả thủ của Tứ Lang từ từ nắm lại hình quả dấm.

- Cạch! Một âm thanh khô khốc phát ra từ tay gã đập vào thính nhĩ của Cao Thọ. Chàng vừa nghe âm thanh đó phát ra biết có kỳ biến nhưng chẳng biết đó là kỳ biến gì. Khi Cao Thọ thấy một mũi tên sáng ngời từ trong ống tay áo rộng thùng thình của Tứ Lang bắn về phía mình thì y chỉ còn nghĩ đến một điều duy nhất:

- “Mình chết chung với gã rồi.”.

Chàng gần như không có phản xạ gì, nhưng trước khi mũi tên kịp ghim vào chấn tâm của chàng thì ai đó đã đẩy chàng qua bên khiến mũi phi tiễn chệch mục đích mà chỉ ghim vào bả vai của chàng thôi.

Cao Thọ nhăn mặt:

- Ối! Chàng thoát ra câu này thì cũng kịp nhận ra người cứu mình chẳng ai khác mà chính là Đông Phương Vũ.

Tứ Lang trợn tròn hai mắt nhìn Đông Phương Vũ. Y từ từ gục xuống trút hồn ra khỏi xác.

Giới võ lâm Bạch đạo nhau nhau hấn lên. Tất cả đồng thanh xướng:

- Giết ả ma di đó luôn. Giết ả ma di đó luôn.

Không màng đến sự huyền ảo của quần hùng Bạch đạo, Phương Vũ quỳ xuống, ngược mặt về phía vầng thái dương, rồi rút ngọn tiểu đao giấu trong ống tay áo mình toan lập lại hành động giống như Thập Tứ Lang, tự kết liễu mình, nhưng Cao Thọ kịp giữ tay nàng lại.

Phương Vũ nhìn chàng bằng ánh mắt khe khắc, nghiệt ngã.

Cao Thọ nói:

- Nàng không thể chết.

Máu vẫn tuôn ra ướt đầm bả vai trái của Cao Thọ.

Cao Thọ gần giọng nói:

- Nàng chết ai sẽ rửa cái nhục này.

Giới võ lâm Bạch đạo vô cùng phấn khích rống lên.

- Cao Thọ, ngươi hãy giết ả ma di đó đi. Giết ả đi! Ngươi còn chờ gì nữa. Giết ả ma di đó, giết ả ma di đó.

Một gã đại hán xăm xăm bước vào. Y thủ nguyên đại đầu đao:

- Ngươi không giết, ta giết. Lũ man di Đông đảo phải chết ở đầu trường võ lâm Trung Nguyên.

Cao Thọ rút tiểu đao trên tay Phương Vũ. Nàng vẫn quỳ dưới đất không có chút biểu hiện hay sợ hãi gì.

Cao Thọ rít một nguồn chân khí, cố nén cái đau nơi bả vai trái, lớn tiếng nói:

- Chư vị huynh đệ, ở đây còn có Thượng tôn minh chủ. Quốc thì có quốc pháp, nhà có gia uy, võ lâm cũng có giới luật, tôn ti của nó. Thượng tôn võ lâm minh chủ Chung tiền bối đang có mặt ở đây. Thượng tôn võ lâm minh chủ chưa phán quyết, ai là người dám vượt qua giới qui võ lâm tự ỉnh cái quyền được định đoạt.

Chàng quắc mắt gào lên:

- Ai ! Giới võ lâm bất giác im lặng như tờ. Lời nói của Cao Thọ như một cơn mưa rào trút xuống nhưng cái đầu đang nóng bức, cuồng ngạo chỉ lăm lăm đòi lấy mạng Đông Phương Vũ sau khi Thập Tứ Lang tự kết liễu.

Chờ ọi người im lặng, một lúc lâu Cao Thọ nói tiếp:

- Sự định đoạt phải thuộc về võ lâm minh chủ. Lời nói của tại hạ là chân ngôn chính đạo. Ai không phục thì cứ bước ra.

Chỉ có sự im lặng đáp lời chàng.

Cao Thọ mỉm cười. Chàng lia mắt nhìn qua quần hào rồi mới thả bước đến trước Chung Hảo Kiệt.

Những lời nói của Cao Thọ, tất nhiên khiến cho Chung Hảo Kiệt phải đặc ý, gật đầu với sự thỏa mãn trong tâm mình, nhưng không nói ra mà thôi.

Chung Hảo Kiệt minh chủ vẫn chễm chệ ngồi trên chiếc ngai sơn son thếp vàng chờ Cao Thọ bước lên.

Chàng ôm quyền xá Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt:

- Minh chủ, theo ý minh chủ xử như thế nào?

Nhìn vào mắt Cao Thọ, Thượng tôn minh chủ như muốn đọc ẩn ý trong đầu chàng.

Cao Thọ nặn nụ cười giả lả để đáp lại ánh mắt soi mói của Chung Hảo Kiệt.

Hào Kiệt vuốt chòm râu đen nhánh rồi nói:

- Theo ý của Cao Thọ sẽ xử như thế nào?

- Tiểu sinh không dám qua mặt Minh chủ, nên muốn thỉnh ý của người trước ý bốn nhân.

À kia là hạng man di, đã khuấy động sự bình yên của võ lâm nên khiến ọi người phẫn nộ. Để trấn an mọi người, bốn nhân nghĩ người nên chịu theo ý họ.

Cao Thọ ôm quyền từ tốn nói:

- Ý của Minh chủ tiểu sinh không dám phản bác lại, nhưng...

Chàng mỉm cười. Nụ cười của chàng khiến đôi chân mày rậm của Minh chủ Chung Hảo Kiệt nheo mắt lại.

Lão gần giọng nói:

- Nhưng gì?

Cao Thọ ve cằm, từ tốn nói:

- Đông Phương Vũ có trao cho tiểu sinh một phong thư niêm kín. Tiểu sinh đã gửi ột người thân tín. Rất thân tín với lời căn dặn. Nếu một khi Đông Phương Vũ cô nương chết, hoặc Cao Thọ chết thì hãy công bố phong thư đó ọi người biết.

Thượng tôn minh chủ biến sắc, lão vuốt râu từ từ đứng lên.

Cao Thọ nhìn thẳng vào lão gần như không chớp mắt. Chàng nghe tiếng tim của mình đập thình thịch.

Cao Thọ nghĩ thầm trong đầu:

- “Chẳng biết phong thư trong ngực áo mình có nội dung gì nhỉ?”.

Chung Hảo Kiệt vuốt râu suy nghĩ rồi phá lên cười khanh khách. Mặc cho lão cười, Cao Thọ vẫn giữ vẻ mặt lạnh như băng giá.

Thượng tôn minh chủ bước ra đầu trường, lớn tiếng nói:

- Chư vị huynh đệ, các vị trưởng bối. Cao Thọ công tử đã làm được việc lớn. Một việc lớn mà tất cả những người khác không làm được. Thay mặt võ lâm trong cương vị võ lâm minh chủ, bốn nhân trao quyền định đoạt ngày hôm nay cho Cao công tử.

Y nhìn lại Cao Thọ:

- Cao Thọ, ngươi hẳn rất hoan hỷ chứ?

Cao Thọ ôm quyền xá:

- Tiểu sinh vô cùng cảm kích. Vậy Minh chủ có cái thứ nào để trao cho tiểu sinh, để sau này còn thay thế Minh chủ à.

Chung Hảo Kiệt bước đến trước mặt Cao Thọ. Lão lấy tấm kim bài lệnh chủ đặt vào tay chàng:

- Ngươi đáng để cho bốn tọa phải nhìn đến đó.

- Đa tạ mình chủ đã cho tiểu sinh một câu nói đúng với ý của người.

- Đừng khách sáo quá như vậy, bốn tọa đã bắt đầu thấy thích thú với người rồi đó.

Nói rồi Chung Hảo Kiệt bỏ đi thẳng. Lão đi rồi quần hùng vô lâm nhao nhao hẳn lên:

- Cao tiểu tử, giết ả man di đó đi.

Quần hùng chẳng khác nào bày thú hoang trong sự phấn khích tột cùng, nhao nhao đòi Cao Thọ phải lấy mạng Phương Vũ.

Chàng khoát tay ra dấu ọi người im lặng rồi nói:

- Chư vị trước nhất đồng ý cho tại hạ quyết định số phận của Đông Phương Vũ.

Mọi người nhao nhao lên:

- Đồng ý! Đồng ý.

Cao Thọ lia mắt nhìn qua quần hào, im lặng, rồi trịnh trọng nói:

- Đây là đấu trường, tại hạ sẽ dụng nguyên tắc của đấu trường để quyết định.

Chàng bước lên trước mặt gã đại hán:

- Tục danh của các hạ là gì?

- Vạn đao Hạng Tiễn.

Cao Thọ lặp lại câu nói của Hạng Tiễn. Chàng khề gật đầu, rồi lớn tiếng nói với quần hùng.:

- Để cho người Đông đảo khâm phục, khẫu phục. Tại hạ quyết định để cho Hạng Tiễn túc hạ đây giao thủ với Đông Phương Vũ. Các vị nhìn Phương Vũ cô nương xem. Cô ấy đúng là yếu diệu thực nữ quân tử hảo cầu. Đã là thực nữ thì anh hùng hảo hán nào mà không thích. Đúng không?

Chàng nhìn lại Hạng Tiễn:

- Hạng túc hạ nếu thắng được Đông Phương Vũ cô nương, tại hạ cho túc hạ được quyền định đoạt số phận của nàng.

Hạng Tiễn gật đầu:

- Được! Hạng mỗ rất hoan hỷ được nhận đặc ân của Cao công tử. Nhất định Hạng mỗ sẽ mời Cao công tử đến Hạng gia để được bồi tiếp.

- Hy vọng tại hạ sẽ đến đó.

Chàng mỉm cười bước đến đỡ Đông Phương Vũ đứng lên. Cao Thọ nhìn vào mắt nàng, nghiêm giọng nói:

- Phương Vũ, tại hạ không muốn thấy một lần nữa người Đông đảo bị nhục đâu.

Phương Vũ nghe chàng nói, quay lại nhìn chàng với ánh mắt khô hoảnh. Nàng nhỏ nhẹ nói:

- Phương Vũ sẽ không cho công tử thấy điều đó lần thứ hai nữa.

Cao Thọ mỉm cười gật đầu, chàng nhỏ giọng nói với nàng:

- Gã họ Hạng đòi bắt nàng làm thê thiếp cho gã đó. Tại hạ biết nàng đâu có muốn chuyện đó. Gã họ Hạng kia thì đâu có so bì được với tại hạ, đúng không nào?

Nói rồi chàng khề gật đầu.

Phương Vũ từ từ quay mặt nhìn lại Hạng Tiễn. Vẻ mặt của nàng chẳng biểu lộ cảm xúc nào. Nó tro tro như thể một chiếc mặt nạ vô hồn vô cảm.

Hạng Tiễn dần đến ba bộ đối mặt với Phương Vũ. Y trịnh trọng nói:

- Nếu kiếm của tên Thập Tứ Lang man di mọi rợ có thể chế đôi thể pháp của môn chủ Trình Bang thì đao của Hạng mỗ cũng có thể chém ngang tiểu yêu của ả Gã nói rồi dắc ý với câu nói đó, cất tiếng cười hềh

hệch. Mặc cho gã cười, Phương Vũ vẫn không chút biểu lộ cảm xúc gì ra mặt. Nàng vẫn giữ sự im lặng không màng đến câu nói của đối phương.

Thấy nàng im lặng, Hạng Tiễn nhướn mày nói:

- À hiểu lời của ta không?

Phương Vũ đặt tay phai lên ngực trái, hơi khom người xuống với vẻ thành bái. Nàng ôn nhu nói:

- Phương Vũ biết ngôn ngữ Trung Nguyên. Tất cả những gì Hạng tôn giá nói, Phương Vũ đều hiểu.

- Thế thì tốt.

Gã nói rồi múa tít thanh đại đầu đao, hét lớn một tiếng thị uy, lướt đến phát ngọn đại đao chém ngang thắt lưng nàng, đúng như lời hắn nói. Phương Vũ bước dịch về sau nửa bộ để lưỡi đao phạt ngang qua trước vùng tiểu yêu mình.

Tiếng khí đao phát ra đập vào thính nhĩ Cao Thộ, khiến chàng bồn chồn. Cao Thộ nghĩ thầm:

- “Không biết ta tính toán đúng hay sai đây. Nếu Phương Vũ có mệnh hệ gì ta ân hận lắm.”

Công huyệt đối phương một đao, Hạng Tiễn tràn bộ, trở ngược tay đao biến thế, từ trên chém sả xuống như một người bổ củi. Phương Vũ bước lách qua trái, vừa đủ để cho ngọn đại đao chém trượt qua hông nàng. Mặc dù vận trang phục Đông đảo, rất gò bó nhưng thao tác của Phương Vũ cực kỳ uyển chuyển, và chính xác. Nhìn nàng né tránh những chiêu công của Hạng Tiễn, những tưởng như đã biết được chiêu thức của đối phương sắp dụng ra để công nàng.

Tránh được chiêu đao thứ hai, Phương Vũ xoay nửa vòng, hữu thủ chộp vào tay đao của đối phương, kéo y đến trước, chân nàng đá nhẹ vào chân trụ của Hạng Tiễn.

Hạng Tiễn như thể bị nhấc lên khỏi mặt đất, lộn đứng một vòng trong không trung rồi nện lưng xuống, mà không có chút phản xạ nào. Cả tấm lưng khổng lồ của Hạng Tiễn nện xuống đất cùng với âm thanh khô khốc phát ra.

- Rắc! Tay đao của họ Hạng đã bị gãy đôi, ngọn đại đao tuột khỏi tay gã lẫn lông lóc.

Hạng Tiễn rống lên với tất cả sự đau đớn tột cùng.

- A !!!

Tiếng rống của Hạng Tiễn khiến quần hùng Bạch đạo sững sờ đứng thừ ra như tất cả đã bị biến thành tượng đá.

Phương Vũ thả tay Hạng Tiễn, bước đến bên Cao Thộ.

Chàng mỉm cười với nàng:

- Tại hạ thích môn võ công này quá.

Quần hùng Bạch đạo thừ ra nhìn Cao Thộ và Phương Vũ. Hạng Tiễn lồm cồm đứng lên. Hữu thủ cầm đao của gã giờ như bị bẻ quặt ra sau lưng, khiến cho y nghiêng hẳn qua bên phải.

Cao Thộ nói:

- Hạng các hạ có thể đầu nhập Cái Bang được rồi.

Chàng nói rồi nắm tay Đông Phương Vũ dẫn nàng rời đấu trường.

Đi bên cạnh Cao Thộ, chân diện của Phương Vũ vẫn giữ vẻ đăm đăm lạnh lùng. Cứ như cái chết của Thập Tứ Lang đã tước đi phần hồn trong thể xác nàng. Tất nhiên Cao Thộ nhận ra điều đó. Chàng nhỏ giọng nói với nàng:

- Ai cũng có một số phận. Nàng phải chấp nhận số phận của Thập Tứ Lang kiểm chủ. Tự y đã đi tìm số phận đó.

Phương Vũ đáp lời chàng bằng chất giọng mơ hồ:

- Một số phận nhục nhã.

GÓP Ý TẠI ĐÂY !!! (tangthuvie/forum/showthread.php?t=85492&page=79)

29. Chương 29 : Trò Chơi Ong Bướm

Chương 29: Trò Chơi Ong Bướm

Phương Vũ từ sau bức bình phong bước ra. Nàng không còn vận bộ trang phục truyền thống của người Đông đảo, mà thay vào đó là bộ xiêm y màu hồng nhạt, có những đường hoa văn, trông nàng khác hẳn, không ai còn có thể nhận ra nàng là người Đông đảo.

Cao Thạ từ từ đứng lên, nhìn Phương Vũ gần như không chớp mắt.

Chàng nhẩm nói:

- Ôi chào ơi! Sao đẹp thế này. Trên thế gian này còn ai đẹp hơn nàng không nhỉ?

Thốt ra câu nói đó bất giác Cao Thạ lại liên tưởng đến Lưu Tuyết Liên. Chàng nghĩ thầm:

- “Vẫn còn có Lưu Tuyết Liên. Nếu như Cao thiếu gia có được hai nàng nằm hai bên, chắc hẳn ta còn bệ rạc hơn cả Thập Tứ Lang khi bước vào đấu trường.”.

Nghĩ đến đó bất giác Cao Thạ thò tay xuống nắm hai đầu gối mình.

Phương Vũ bước đến trước mặt chàng. Nàng nhìn Cao Thạ.

Cao Thạ mỉm cười đi quanh Phương Vũ. Chàng vừa đi vừa chặc lưỡi, rồi nhìn nàng nói:

- Tại sao nàng đẹp như vậy chi?

Đôi lưỡng quyền của Phương Vũ ửng hồng e thẹn. Nàng nhỏ nhẹ nói:

- Phương Vũ chịu theo ý của Cao công tử.

- Tại hạ phải thừa nhận chưa từng thấy ai đẹp như Đông Phương Vũ. Trong bộ xiêm y này, nàng làm cho trái tim Cao Thạ muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Chợt Cao Thạ buông một tiếng thở dài rồi nói:

- Nàng đẹp như thế này, tại hạ khó mà giữ được nàng.

- Sao công tử lại nói vậy?

Chàng chỉ vào mặt mình:

- Tại hạ không có được bộ mặt khôi ngô mỹ nam tử như Dương Phụng Tiên, lại là kẻ hủ lậu thuộc giới Hắc đạo. Một ngày nào đó lỡ như nàng gặp được một trang công tử khôi ngô tuấn tú, thì Cao thiếu gia này mất nàng rồi.

Phương Vũ lắc đầu:

- Chỉ có cái chết đến với Phương Vũ thì Cao thiếu gia mới mất Phương Vũ.

Cao Thạ phấn khích hẳn lên:

- Thật như vậy chứ?

Phương Vũ gật đầu.

- Đúng như vậy.

Cao Thạ xoa tay. Chàng vừa xuýt xoa vừa nói:

- Cao Thọ ơi, người sinh ra nhằm giờ linh hay sao mà tốt phúc như thế này.

Vừa ve cằm, Cao Thọ vừa nhìn Đông Phương Vũ. Đôi lông mày của nàng lại e thẹn ửng hồng khi tiếp nhận hai luồng tình nhãn của Cao Thọ.

Phương Vũ ôn nhu nói:

- Cao thiếu gia muốn gì ở Phương Vũ?

- Nàng hỏi ta muốn gì à?

Phương Vũ gật đầu.

Cao Thọ mỉm cười nói:

- Khó nói lắm.

- Thiếu gia, bây giờ Phương Vũ đã là nô nhân của thiếu gia rồi. Bất cứ điều gì thiếu gia muốn, Phương Vũ cũng chịu theo ý của thiếu gia.

- Nàng tự nguyện ư?

Nàng gật đầu.

Cao Thọ ve cằm:

- Ta nói thật nhé ta chỉ ...

Chàng ngập ngừng một lúc rồi nói tiếp:

- Ta chỉ muốn hôn nàng thôi.

Phương Vũ buông thẳng hai cánh tay. Đôi thu nhãn sáng long lanh của nàng từ từ nhắm lại với vẻ chấp nhận và chờ đợi.

Cao Thọ không khỏi bồi hồi khi dung diện của Phương Vũ lọt vào hai con ngươi của chàng. Dung diện của Phương Vũ buột chàng phải nghĩ thầm:

- “Sao Phương Vũ lại an phận như vậy chứ?”.

Mặc dù nghĩ như vậy nhưng Cao Thọ lại vung tay qua vùng tiểu yêu của Phương Vũ.

Tim chàng đập như trống trận khi cảm nhận thể pháp của Phương Vũ run nhẹ trong vòng tay của mình. Nàng vẫn nhắm mắt với vẻ chờ đợi không một chút phản kháng lại ý muốn của chàng.

Cao Thọ nói:

- Ta hôn vào môi nàng được không?

- Thiếu gia có quyền sở hữu.

Mặc dù nàng nhắm mắt chờ đợi, nhưng giọng nói lại không có chút biểu cảm gì. Chính giọng nói của Phương Vũ làm cho chàng có phần hụt hẫng. Mặc dù hụt hẫng nhưng trong tận tâm tưởng của Cao Thọ vẫn rộn ràng ham muốn đặt môi lên môi nàng. Chàng gần như không thể kiềm chế được sự ham muốn đó.

Vòng tay Cao Thọ theo một bản năng thôi thúc từ trong tận cùng thần thức mình, kéo Phương Vũ sát vào người. Chàng áp mặt vào mặt nàng. Đôi môi của Cao Thọ gần chạm vào hai cánh môi đang hé mở chờ đợi của Đông Phương Vũ, thì vô tình mắt chàng nhìn vào tấm gương đặt sau lưng nàng. Cao Thọ nhận ra tay của Phương Vũ cầm ngọn tiểu đao hươm sẵn chực chờ bổ xuống gáy mình.

Lưỡi tiểu đao sáng ngời hiện ra trong tấm gương đồng, nó lọt thỏm trong bàn tay thanh mảnh của nàng trông tựa như một con rắn đang chuẩn bị ột cú mổ chết người.

Cao Thọ nhỏ nhẹ nói:

- Nàng giết ta chứ?

Phương Vũ không trả lời Cao Thọ.

Chàng nói tiếp:

- Vì cái chết của Thập Tứ Lang mà muốn giết ta?

Phương Vũ cũng không trả lời chàng.

Cao Thọ buông tiếng thở dài, nhưng tay vẫn không buông vòng tiểu yêu nhỏ nhắn của Đông Phương Vũ:

- Nàng muốn ta chết như Thập Tứ Lang. Chết bởi một nữ nhân mình say đắm. Đúng, anh hùng khó qua ải mỹ nhân. Cao Thọ này đã đưa Thập Tứ Lang của nàng vào bẫy mỹ nữ, để y đánh mất bản lĩnh của một kiếm thủ mà chuốc lấy cái nhục trăm năm không gội rửa được. Nay nàng muốn buộc ta phải chết như Thập Tứ Lang. Cũng chết trong tay một mỹ nhân mà mình đắm đuối. Nhưng xét cho cùng, Tứ Lang hơn Cao Thọ này nhiều bởi vì Thập Tứ Lang còn được mười ngày để chôn vùi sinh lực mình trong vòng tay mỹ nữ, còn ta thì chỉ có mỗi một nụ hôn. Mà hôn thì chẳng biết có được gì không để rồi mất mạng. Nụ hôn này mắc quá.

Phương Vũ mở mắt nhìn chàng:

- Thiếu gia nói gì thế?

- Ta đang nói với nàng, và nói với ngọn tiểu dao trên tay nàng đang chờ tước mạng ta.

Mặt Phương Vũ sa sầm, đánh lại:

- Sao thiếu gia biết có ngọn tiểu dao sau lưng thiếu gia?

- Tấm gương đồng sau lưng nàng phản chiếu cánh tay đang cầm ngọn tiểu dao chực đâm vào gáy của ta kìa.

- Vậy là thiếu gia đã biết. Đúng, Phương Vũ chờ cho thiếu gia hôn mình, rồi sẽ đâm ngọn tiểu dao vào đại huyệt thiên linh cái, lấy mạng thiếu gia đó. Thế thiếu gia còn muốn hôn nữa không?

Cao Thọ nhìn vào mắt nàng:

- Nàng muốn trả thù cho Thập Tứ Lang?

- Và cả người Đông đảo, thiếu gia đã khiến cho Thập Tứ Lang từ một kiếm thủ thượng thặng thành ra người không ra người, ngòm không ra ngòm.

Giọng nói của nàng vừa đánh vừa gọn lại nhặt nhéo đến độ trong xương sống của Cao Thọ xuất hiện một luồng chân khí băng hàn chạy dọc từ trên xuống dưới.

Chàng từ tốn nói:

- Nàng đã thấy rồi. Tứ Lang bị Chung Mẫn Mẫn bắt tướng mới biến thành con người như vậy. Nàng đã từng cứu ta khỏi mũi phi tiễn của Thập Tứ Lang, giờ sao muốn giết ta.

- Phương Vũ muốn tự tay mình kết liễu thiếu gia. Kể gieo sự nhục nhã cho kiếm đạo Đông đảo.

- Nàng nói vậy sai rồi. Người gieo nhục cho kiếm đạo Đông đảo không phải là tại hạ mà chính là Thập Tứ Lang. Y đã tự đi tìm cái nhục đó mặc dù đã được cảnh báo tại hạ là kẻ gian trá và có rất nhiều thủ đoạn.

Cao Thọ buông tiếng thở dài:

- Khi ta chết nàng có thể quay về Đông đảo.

- Không, kết thúc tại đây.

- Nàng sẽ giết ta?

- Đúng!

- Những cái chết lãnh nhách, vô nghĩa.

Nhìn vào mắt nàng, Cao Thọ khẽ lắc đầu. Chàng từ tốn nói:

- Sao còn chưa xuống đao lấy mạng tại hạ. Chứ cầm tiểu dao hờm sẵn như thế mỗi tay nắm.

- Còn chờ thiếu gia hôn Phương Vũ.

- Nếu như ta không hôn nàng.
- Dao sẽ không hạ xuống.
- Nhưng nếu ta hôn nàng.
- Tiểu dao sẽ ghim vào tử huyết của Cao thiếu gia.
- Ta chết vì một nụ hôn.
- Đúng.
- Nụ hôn này đắt giá quá.

Chàng lưỡng lự rồi nói tiếp:

- Mặc kệ! Có chết thì ta cũng hôn. Cái gì đã thêm mà không ăn, chết thành con ma chết thêm, khó đầu thai lắm. Ai mà thoát khỏi cái chết, thôi thì ăn trước để chết khỏi thêm.

Nói rồi Cao Thạ liếm hai mép mình.

Phương Vũ đỏ mặt, bặm môi, nếu không đã bật ra tiếng cười. Nhưng hai cánh môi của nàng chưa kịp mím lại thì đôi môi của Cao Thạ đã áp chặt vào. Mới đầu nàng không có chút phản ứng gì, ngoài một chút cảm xúc biểu lộ qua trái tim đập hơi loạn nhịp. Nhưng rồi thời gian trôi qua, trôi rất mau trong tâm thức Phương Vũ để hai cánh môi nàng hé mở, tạo nên một lực hút, hút lấy môi của chàng dán sát vào hơn.

Phương Vũ đâu biết rằng Cao Thạ hôn nàng là sợ ngọn tiểu dao kia ghim phập xuống tử huyết của mình, nên cố kéo dài nụ hôn đó ra. Thậm chí chàng muốn dùng nụ hôn kia để bức hơi của Phương Vũ chết. Trong khi đó nụ hôn dài vô tận của Cao Thạ lại khiến Phương Vũ bị níu vào một dòng chảy cảm xúc. Một thứ cảm xúc khiến nàng mù cả người quên hẳn đi những ý niệm vồn vã tồn tại trong tâm thức, một ý niệm trả thù. Ý niệm đó như bị dòng chảy cảm xúc xóa nhòa, rồi tan vỡ.

Nụ hôn của Cao Thạ gần như bất tận, rút lấy tất cả mọi nguồn sinh lực có trong lòng nàng. Nụ hôn khiến nàng chỉ muốn buông xuôi, thả lỏng toàn thân thể để tiếp nhận cảm xúc say đắm và dòng nhiệt huyết cuộn chảy trong kinh mạch, đến khi một âm thanh khô khốc đập vào thính nhĩ, nàng mới lấy lại chút ý niệm hoang sơ thuộc về chữ hận.

- Keng!

Âm thanh đó được tạo ra bởi ngọn tiểu dao đã tuột khỏi tay nàng rơi xuống sàn gạch biệt phòng.

Đôi môi của nàng và Cao Thạ mới rời nhau. Hai người đối nhãn với nhau. Nàng muốn nói ra điều gì đó mà lại không thể thốt thành câu.

Bên đây Cao Thạ cũng chẳng khác gì nàng. Họ đã nói với nhau bằng ánh mắt. Ánh mắt đã có thể thay cho những lời nói ẩn dấu trong tận cùng tâm tưởng của hai người. Họ nhìn nhau một hồi lâu và như thể chẳng còn gì để nói nữa, thì Phương Vũ bất ngờ ôm chặt lấy cổ Cao Thạ. Đôi cánh môi nàng há hức đi tìm cảm xúc vừa mới có được.

Hai cánh môi ướt mọng xuân tình vừa dán vào đôi môi của Cao Thạ với tất cả niềm háo hức thì có tiếng gõ cửa. Nàng vội buông Cao Thạ ra, vẻ thẹn thùng hiện lên chân diện nàng.

- Cao huynh.

Chàng mỉm cười, nắm lấy tay nàng toan kéo vào sát mình. Nàng lắc đầu chỉ ra cửa.

Tiếng gõ cửa lại đập vào thính nhĩ Cao Thạ.

Cao Thạ lầu bầu nói:

- Chẳng đúng lúc chút nào.

Chàng quay ra cửa gắt giọng nói:

- Ai?

Tiếng Phụng Tiên cất lên:

- Người làm gì vậy? Mở cửa cho ta.

Cao Thọ buông luôn một câu:

- Không có Cao Thọ ở trong phòng.

Lời còn đọng trên miệng chàng thì Phụng Tiên đẩy cửa bước vào. Y nhướn mày nhìn Cao Thọ:

- Người nói người không có trong phòng mà trả lời ta.

Vừa nói Phụng Tiên vừa nhìn Đông Phương Vũ. Nàng đặt tay phải vào ngực trái hơi cúi xuống biểu lộ sự thành bái với Phụng Tiên.

Phụng Tiên bước đến bên Cao Thọ:

- Người đã là người của Bạch đạo rồi, nên không muốn tiếp ta phải không.

Cao Thọ giả lả cười rồi nói:

- Ai nói không muốn tiếp nào? Chỉ tại vì huynh đến không đúng lúc thôi.

Phụng Tiên mỉm cười. Một nụ cười rất gợi tình. Y liếc trộm về phía Đông Phương Vũ nhưng chỉ nhận được chân diện lạnh lùng băng giá của nàng.

Nhìn lại Cao Thọ, Phụng Tiên nói:

- Ta có chuyện mới đến đây.

- Có chuyện gì? Hệ trọng không? Đừng nghĩ đệ có võ công tối thượng khắc chế Thập Tứ Lang, rồi huynh định học võ công của đệ.

- Võ công của người, ta không dám học.

Y ngồi xuống ghế nhìn Cao Thọ nói:

- Ta chỉ muốn nói riêng một mình với người thôi.

- Dương huynh ngại Đông Phương Vũ? Huynh yên tâm. Phương Vũ là người nhà của đệ. nguồn

- Nhưng...

Phương Vũ nói:

- Phương Vũ sẽ ra ngoài, đợi Cao huynh và Dương công tử được tự nhiên.

Nàng nói rồi rời bước khỏi biệt phòng của Cao Thọ. Đóng cửa lại, Cao Thọ mỉm cười nói:

- Dương huynh thấy Đông Phương Vũ thế nào?

- Người đã biến nàng thành người Trung thổ.

- Chẳng có biến với hóa gì đâu. Chẳng qua nhập gia tùy tục thôi mà. Phương Vũ vận phục trang Đông đảo chỉ khiến cho những con mắt tầm hèm để tâm đến. Giờ thì Phương Vũ đã thành người Trung thổ, chẳng còn ai để mắt đến nữa.

Cao Thọ bước đến quầy, bưng một vò rượu đem tới đặt lên bàn.

Chàng nói với Phụng Tiên:

- Thổ phồn tửu! À không, rượu đặc chủng Đông đảo đấy chứ.

Vừa nói chàng vừa rót rượu ra chén. Rượu trong suốt, bốc mùi thơm nồng nồng.

Bưng chén rượu, Cao Thọ nói với Phụng Tiên:

- Rượu của Tứ Lang đưa đến, giờ thì kính y trước. Mời huynh.

- Mời.

Hai người cạn chén. Men rượu nóng hừng hực trôi đến đâu Cao Thọ cảm nhận đến đấy. Chàng đặt chén rượu xuống bàn khen:

- Ngon thật!

Phụng Tiên đặt chén xuống bàn, nhìn Cao Thọ nói:

- Ta đến đây vì nghĩa phụ.

- Thượng tôn mình chủ?

Phụng Tiên gật đầu:

- Nghĩa phụ có nhờ ta...

Cao Thọ khoát tay chặn lời Phụng Tiên. Chàng ôn nhu nói:

- Thượng tôn mình chủ là của chung, còn nghĩa phụ là của riêng huynh, chẳng can dự gì đến Cao Thọ này.

Câu nói này của Cao Thọ khiến chân mày Phụng Tiên nhíu lại với những nét bất nhẫn.

Y miễn cưỡng nói:

- Ta vì người mà đến đây.

Cao Thọ cau mày:

- Thế mà đệ cứ ngỡ huynh vì đệ mà mò đến chứ. Nếu vì Thượng tôn mình chủ mà huynh phải đến thì huynh đến không đúng lúc chút nào.

Phụng Tiên thở dài:

- Ta đến lúc nào mới đúng lúc?

- Người ta đang có giai đoạn yêu nhau, huynh thò cái mặt vào, đúng lúc sao được.

Nhưng dù sao thì chuyện cũng vỡ lở rồi.

- Ta biết người chẳng thích thú gì với sự có mặt của ta.

- Nhất là trong lúc này.

Chàng chuốc rượu ra chén. Vừa chuốc rượu, Cao Thọ vừa nói:

- Nói vậy thôi, đệ biết Dương huynh đến vì mục đích gì rồi.

- Người biết rồi à?

- Thừa thông minh để biết. Đệ từng tự mình là người thông minh nhất trên đời này mà. Nếu không thông minh thì cái mạng này đã ngổ từ lâu lắm rồi.

Mặt Phụng Tiên sượng lại khi nghe Cao Thọ nói câu này miễn cưỡng nói:

- Ta muốn người vì ta một lần. Xem như ta mang nợ người. Và ta sẽ trả lại món nợ đó.

- Trao lại cho Dương huynh bức thư của Thập Tứ Lang có liên quan đến Thượng tôn mình chủ?

Phụng Tiên bưng chén rượu nhìn Cao Thọ khẽ gật đầu:

- Ta sẽ đáp lại người cái ân này.

Cao Thọ xoa tay ve cằm:

- Tốt quá.

- Người đồng ý chứ.

Cao Thọ dốc chén rượu uống cạn, rồi chấp tay sau lưng bước đến mở toang cửa biệt phòng. Thấy hành động của chàng, Phụng Tiên cau mày nghĩ thầm:

- “Y đuổi mình ư.”

Mở cửa rồi, Cao Thạ quay lại nói với Phụng Tiên:

- Dương huynh biết bức thư đó là bổng mạng của đệ chứ?

- Ta sẽ bảo đảm tính mạng cho người.

Cao Thạ khoát tay:

- Không cần đâu. Cao Thạ này thích tự giữ cái mạng của mình hơn là giao nó cho ai khác, nhất là giao vào tay Dương Phụng Tiên. Huynh giết người nhanh lắm.

- Nói như vậy là người có ý từ chối.

- Dương huynh có nghe đệ từ chối với Dương huynh chưa.

Cao Thạ rút phong thư có niêm từ ngực mình chìa ra đến cho Phụng Tiên thấy, rồi tra vào ngực mình:

- Nó đang nằm yên trong ngực áo đệ đây.

- Hãy trao nó cho ta.

Cao Thạ lắc đầu:

- Giờ thì chưa được.

- Người muốn gì? Kim lượng?

- Kim lượng? Món đó đệ cần lắm. Nhưng có một thứ đệ thích hơn.

- Hãy nói.

Cao Thạ mím môi. Mặt chàng có vẻ đắn đo và suy nghĩ, rồi nhìn lại Phụng Tiên:

- Nếu huynh nói với Minh chủ phóng thích tất cả những nô nhân đang có tại tổng đàn võ lâm. Đệ sẽ trao bức thư đó cho huynh. Bằng như huynh từ chối.

Cao Thạ chỉ ra cửa:

- Cửa biệt phòng của đệ đã mở sẵn.

Phụng Tiên dốc chén rượu trút vào miệng như cố che giấu vẻ ngượng ngùng của mình.

Y đặt chén xuống bàn rồi từ từ đứng lên. Nhìn Cao Thạ, Phụng Tiên từ tốn nói:

- Cao Thạ, ta sẽ thỉnh cầu với nghĩa phụ chuẩn y lời thỉnh cầu của người.

Cao Thạ ôm quyền:

- Đa tạ Dương huynh. Rất mong Dương huynh có thể thỉnh cầu cao kiến của Minh chủ.

Phụng Tiên đáp lời chàng:

- Ta sẽ xin ý của nghĩa phụ, nhưng cho người biết, bất cứ sự gian trá nào cũng phải trả giá đắt.

- Hở một chút là nói Cao Thạ này gian trá. Trên đời này ai là người không gian trá nào. Dương huynh hỏi nghĩa phụ của huynh xem, có ai không gian trá không. Nếu gian trá mà không hổ thẹn với mình cũng nên gian trá đó.

Phụng Tiên buông tiếng thở dài:

- Người sẽ hối tiếc nếu bày trò thủ đoạn với ta.

Cao Thạ mỉm cười:

- Huynh vừa nói đang mang ân đệ. Ân chưa đáp mà vội dùng ngôn phong đao to búa lớn rồi.

Chàng ve cằm:

- Nghĩ cũng lạ. Dương huynh chỉ có được một cái khôi ngô tuấn tú mỹ nam tử cùng với mấy cái trò múa tay, múa chân thế mà Trương Á Di lại để đôi thu nhân cho huynh. Lá mùa thu hẳn đã che hết nhân quang của thị rồi.

Phụng Tiên đỏ mặt.

Y miễn cưỡng ôn nhu nói:

- Ta mong không có sự gian trá trong việc này.
- Đệ hứa với huynh không có sự gian trá. Còn kẻ nào gian trá thì phải trả giá.

Cao Thọ tiễn Phụng Tiên ra đến cửa, rồi mới quay lại. Chàng bưng cả vò rượu, đứng trầm ngâm suy nghĩ, rồi dốc vò rượu tu luôn một hơi dài. Đặt vò rượu xuống bàn, Cao Thọ nói:

- Không biết ai mới là kẻ gian trá.

30. Chương 31 : Ve Sầu Thoát Xác

Chương 31: Ve Sầu Thoát Xác

Phương Vũ đóng cửa thư phòng, nhìn lại Xảo tà Giang Hào. Nàng đặt tay vào ngực trái khe khom người xuống nhỏ nhỏ nói:

- Đông Phương Vũ tham kiến tiên sinh.
- Cô nương là người Đông đảo phù tang.
- Vâng, Phương Vũ là người Đông đảo phù tang. Còn tiên sinh đây là Vạn Kiến Sư Giang Hào.

Vừa khoát tay Giang Hào nói:

- Không, lão chỉ là nô nhân Hắc đạo. Tục danh của lão là Xảo tà Giang Hào.

Phương Vũ nhìn lão ôn nhu nói:

- Nếu tiên sinh không phải là Vạn Kiến Sư Giang Hào thì Phương Vũ không phải là người Cao huynh phái đến đây để chờ tiên sinh. Nếu như tiên sinh không phải là Vạn Kiến Sư Giang Hào thì không bao giờ biết Phương Vũ là người Đông đảo.

Nàng bước đến trước mặt Giang Hào:

- Tiên sinh đừng ngại, chỉ có mình Cao huynh và Phương Vũ biết tiên sinh là Vạn Kiến Sư Giang Hào thôi. Giang Hào suy nghĩ rồi nói:
- Đúng, lão phu chính là Vạn Kiến Sư Giang Hào. Sao Cao công tử biết lão phu?
- Điều này thì chỉ có Cao huynh biết.

Nàng nghiêm giọng nói:

- Cao huynh làm tất cả mọi việc cốt để gặp Vạn Kiến tiên sinh. Cao huynh có những điều cần muốn hỏi tiên sinh.

Giang Hào chấp tay sau lưng:

- Lão chỉ nghĩ Vạn Kiến Sư Giang Hào đã chết lâu rồi. Còn chẳng là một cái xác của Giang Hào với tục danh là Xảo tà Giang Hào. Không ngờ Cao công tử buộc lão phải sống lại. Cô nương có biết Cao công tử gặp ta vì việc gì không?

Phương Vũ lắc đầu:

- Phương Vũ không biết, nhưng Cao huynh nói phải gặp tiên sinh. Chỉ có tiên sinh mới có thể giúp được Cao huynh. Bởi vì tiên sinh nắm giữ những bí mật của huynh ấy. Chính vì thế huynh ấy cần gặp tiên sinh.

Vạn Kiến Sư Giang Hào nheo mày. Lão suy nghĩ rồi nói:

- Nếu như Cao công tử muốn gặp lão hủ thì nhất định Chung Hảo Kiệt cũng biết được một chút về ta rồi. Cô nương, chúng ta không thể ở đây được.

Phương Vũ lo lắng nhìn lão:

- Tiên sinh đến Lưu gia điểm - Người của Chung Hảo Kiệt có mặt khắp mọi nơi. Lão hủ e mình phải xuất đầu lộ diện.

Khi lão hủ lộ diện thì chỉ nhận được một cái chết thê thảm từ sự trừng phạt của Chung Hảo Kiệt. Cô nương, chúng ta phải rời khỏi đây càng sớm càng tốt.

Phương Vũ nheo mày. Nàng có vẻ đắn đo suy nghĩ rồi nhìn Giang Hào nói:

- Tiên sinh, Cao huynh dặn Phương Vũ chờ huynh ấy ở đây.

Giang Hào lắc đầu:

- Không thể được đâu. Nhất định Chung Hảo Kiệt sẽ mò đến. Trước đây Chung Hảo Kiệt có thể nghi ngờ, nhưng bây giờ lão có thể khẳng định lão hủ là Vạn Kiến Sư Giang Hào.

Vạn Kiến Sư Giang Hào nhìn lại Phương Vũ:

- Cô nương biết Cao công tử cần gì ở lão phu không?

Phương Vũ lấy mặt ngọc thạch có sợi dây đưa đến cho Vạn Kiến Sư Giang Hào:

- Cao huynh muốn tiên sinh nhìn qua sợi dây có mặt ngọc này. Đón lấy sợi dây có mặt ngọc thạch, Giang Hào nhìn sơ qua rồi hỏi Phương Vũ.

- Sao cô nương có mặt ngọc thạch này.

- Nó là của Cao huynh. Di vật mà mẫu thân của huynh ấy để lại.

Vạn Kiến Sư Giang Hào sưng sờ. Lão buột miệng hỏi:

- Chẳng lẽ Cao công tử là hậu nhân của Thánh cô tiên tử và Cao Trường Cung, giang hồ kỳ hiệp.

Phương Vũ gật đầu:

- Đúng như vậy.

- Lão hủ sao lại không nhận ra điều đó. Chung Hảo Kiệt biết bí mật đó chứ.

- Tất cả giới võ lâm Bạch đạo đều biết, tất nhiên Chung tôn giá phải biết.

- Chung Hảo Kiệt biết?

Lão lẩm nhẩm như thế nói với mình:

- Chung Hảo Kiệt biết Cao công tử là hậu nhân của Thánh cô và giang hồ kỳ hiệp.

Vạn Kiến Sư Giang Hào nhìn lại Đông Phương Vũ:

- Cô nương, chúng ta phải rời khỏi đây thôi. (.

- Tiên sinh, còn Cao huynh?

- Cô nương, hãy nghe lão phu nói đây, sinh mạng của lão phu giờ như ngàn cân treo đầu sợi tóc. Một khi Chung Hảo Kiệt đến đây.

Giang Hào lắc đầu:

- Lão không có cơ hội được tồn sinh đâu.

- Phương Vũ ở bên cạnh lão tiên sinh. Tiên sinh không phải lo. Cao huynh đã căn dặn Phương Vũ phải bảo vệ tiên sinh. Không để cho bất cứ ai hại tiên sinh.

- Ai cũng có thể nói như vậy cả, nhưng lực bất tòng tâm. Cô nương, chúng ta phải đi ngay mới được. Chậm trễ không kịp đâu.

Phương Vũ bối rối nói:

- Cao huynh bảo Phương Vũ cùng với tiên sinh chờ ở đây, huynh ấy sẽ tìm đến. Không có Cao huynh, Phương Vũ không biết đưa tiên sinh đi đâu.

Phương Vũ nhìn lại Vạn Kiến Sư Giang Hào. Nàng buông tiếng thở dài rồi nói:

- Tiên sinh, dù muốn hay không muốn cũng chờ Cao huynh.

Nàng vừa nói dứt câu thì một người lén vào thư phòng. Phương Vũ và Vạn Kiến Sư Giang Hào nhìn người đó.

Phương Vũ bước lách qua che trước mặt Vạn Kiến Sư Giang Hào.

Nàng gần giọng nói:

- Sao lão lại tự tiện vào thư phòng của ta.

Lục chỉ thần thân Quảng Hợi ôm quyền xá, rồi nói:

- Phương Vũ cô nương đừng hiểu lầm. Lão phu là người của Cao thiếu gia.

Giang Hào bước lên ngang với Phương Vũ:

- Lão Lục chỉ, lão còn nhận ra ta không?

Lục chỉ thần thân Quảng Hợi nhìn Giang Hào:

- Làm sao ta không nhận ra lão quỷ được. Ta nhớ lão lắm nhưng lão không biết có nhớ ta không?

- Có nhớ thì ta cũng nén vào trong chứ đâu có thể nào nói ra được.

Lục chỉ thần thân lấy trong ngực áo ra một tịnh rượu:

- Trong người của lão Quảng chỉ còn một tịnh rượu này. Không thể dùng nó thi thố tửu lượng với lão quỷ, nhưng có thể dùng nó để tiễn lão đi.

Nói rồi Lục chỉ thần thân mở tịnh rượu tu luôn một ngụm dài rồi đặt qua tay Vạn Kiến Sư Giang Hào.

Quảng Hợi hỏi:

- Lão quỷ uống đi.

Giang Hào gật đầu dốc tịnh rượu uống cạn.

Đặt tịnh rượu xuống bàn, Giang Hào nói:

- Lâu lắm rồi Vạn Kiến Sư Giang Hào này mới được uống rượu với tri kỷ.

Giang Hào nhìn Quảng Hợi:

- Sao lão sáu ngón biết ta ở đây?

- Cao công tử nhờ ta đến đưa người rời khỏi Lưu gia điểm này. Nói thì dễ nhưng không dễ đâu. Lúc này toàn bộ Lưu gia điểm đã bị cao thủ của Chung Hảo Kiệt vây kín rồi. Một con ruồi cũng không bay ra được chứ đừng nói đến người.

- Chung Hảo Kiệt đã phát hiện ra ta?

Quảng Hợi vuốt râu khẽ gật đầu:

- Đúng! Nhưng ta có cách đưa lão rời khỏi chỗ này. Lão rời khỏi Lưu gia điểm rồi, Cao công tử sẽ đưa lão đi.

Giang Hào nói:

- Một con ruồi bay ra không lọt thì lão đưa ta ra bằng cách nào?

Lục chỉ thần thân Quãng Hợi vuốt râu nói:

- Người làm nô nhân lâu quá nên quên mất ta có tuyệt nghệ gì rồi sao?

Vạn Kiến Sư Giang Hào nhướng mày:

- Lão quỷ định dụng thuật dịch dung?

Lục chỉ thần thân gật đầu:

- Đúng! Ta là người còn người sẽ là ta. Đây là thuật ve sầu thoát xác. Người đừng nghĩ nhiều, và đừng lo lắng. Thời gian không cho người đắn đo đâu. Đây là thuật ve sầu lột xác.

Người hiểu rồi chứ?

- Ta không quen Thánh cô.

- Thế thì làm theo ta. Cao công tử cần người chứ chưa cần đến ta.

Vạn Kiến Sư Giang Hào lưỡng lự rồi nói:

- Ta không nỡ để bằng hữu mình Lục chỉ thần thân Quãng Hợi khoát tay không cho Giang Hào nói. Lão nghiêm giọng gần từng tiếng:

- Lão quỷ bỏ đi cái cổ tạt quân tử rơm của lão đi. Lão Quãng ta có thay lão làm nô nhân một thời gian. Ta tin Cao công tử sẽ đưa ta ra để cùng tiếp tục đấu tửu lượng với người. Nếu người lọt vào tay Chung Hảo Kiệt, ta đâu còn đối thủ nữa.

- Lão Quãng người hứa với lão hủ này. Lão nhất định phải sống chứ.

- Ta hứa.

- Vậy thì được rồi.

Lão Quãng và Vạn Kiến Sư Giang Hào bước vào sau bức bình phong. Một lúc sau vừa uống xong một tuần trà thì hai người bước ra. Giờ thì Phương Vũ chẳng còn nhận ra ai là Giang Hào, còn ai là Quãng Hợi.

Trong bộ lột trường bào, cũng có cái mụn ruồi ngay chóp mũi. Lão Lục nói:

- Phương Vũ cô nương cứ tự nhiên xem lão như Vạn Kiến Sư Giang Hào. Nhớ đừng để mắt đến bàn tay của lão.

- Tiểu nữ biết.

Lão nhìn lại Vạn Kiến Sư Giang Hào:

- Bây giờ người là ai? Khi người để tay lên bàn nhớ cho Chung Hảo Kiệt thấy bàn tay người. Bàn tay có sáu ngón.

Giang Hào nhìn lão Quãng Hợi:

- Ta hiểu mà.

Ba người ngồi vào bàn. Vạn Kiến Sư Giang Hào đặt hai bàn tay lên bàn như thể phô trương bàn tay có sáu ngón ọi người thấy. Giang Hào gật đầu:

- Người làm được đó.

Lục chỉ thần thân Quãng Hợi trang trọng nói với Vạn Kiến Sư Giang Hào:

- Ta nói một lần nữa, người là Lục chỉ thần thân Quãng Hợi.

Giang Hào im lặng không đáp lời Quãng Hợi.

Có tiếng gõ cửa, Phương Vũ nhìn sang Quãng Hợi. Lão khẽ gật đầu.

Nàng lên tiếng:

- Ai?

Tiếng của Cao Thọ cất lên:

- Ta đây, nàng mở cửa đi.

Phương Vũ mở cửa.

Cao Thọ bước vào nhưng không phải một mình chàng mà còn có Chung Hảo Kiệt, Phụng Tiên và cả Ngọc diện hồ ly Triệu Thanh Thanh.

Cao Thọ chỉ từng người nói với Chung Hảo Kiệt:

- Phương Vũ hẳn Minh chủ đã biết rồi.

Hảo Kiệt nhìn Phương Vũ. Lão vuốt râu nói:

- Thập Tứ Lang vừa mới chết bởi tay Cao công tử, Đông Phương Vũ cô nương lại chọn ngay y làm chủ nhân của mình. Cô nương thay lòng đổi dạ nhanh quá. Nếu sau này gặp lại Mộc Thập Thác Mai, bốn nhân không biết phải nói thế nào?

Phương Vũ đứng lên, đặt tay vào ngực trái của mình rồi khẽ cúi đầu xuống:

- Tôn giá cứ nói tất cả sự thật. Thập Tứ Lang không còn là một kiếm thủ Đông đảo.

Hảo Kiệt cười khẩy rồi nói:

- Cô nương đã thay đổi quá nhiều.

- Phương Vũ rất cảm kích khi nghe chỉ ngôn của tôn giá.

Nàng nói rồi ngồi lại chỗ của mình.

Cao Thọ chỉ Vạn Kiến Sư Giang Hào, mỉm cười nói:

- Tôn giá chắc chưa biết người này. Đây là Lục chỉ thần châu Quãng Hợi. Quãng thúc thúc của tiểu sinh.

- Bốn nhân có nghe nói đến lão Chung Hảo Kiệt vừa nói vừa nhìn xuống bàn tay của Giang Hào. Lão vuốt râu mỉm cười:

- Kẻ nào có sáu ngón tay, kẻ đó thường hành nghề đạo chích.

Lão nhìn lại Cao Thọ:

- Tiểu tử, ngươi nên xem lại dấu giày của Lục chỉ thần châu Quãng Hợi đó.

Cao Thọ giả lả cười rồi nói:

- Nếu ngân phiếu của tiểu sinh mà bị Quãng thúc thúc trộm thì tiểu sinh rất hân hạnh à.

Chàng nhìn sang Lục chỉ thần châu Quãng Hợi:

- Còn đây là vị nô nhân Xảo tà Giang Hào, mà Minh chủ cho là Vạn Kiến Sư Giang Hào ẩn tích mai danh.

Chàng ôm quyền nói:

- Tiểu sinh mạn phép hỏi tiên sinh, người là Xảo tà Giang Hào hay Vạn Kiến Sư Giang Hào.

Vẫn ngồi một chỗ, lão Quãng nhìn Cao Thọ:

- Công tử, lão là Xảo tà Giang Hào, chứ nào phải là Vạn Kiến Sư nào đâu.

Lục chỉ thần châu nhìn Chung Hảo Kiệt, ôn nhu nói:

- Nói như thế nhưng lão phu rất sẵn lòng không dám cãi lại nếu Minh chủ Chung Hảo Kiệt cho lão là Vạn Kiến Sư Giang Hào.

Cao Thọ chau mày, chàng lắc đầu:

- Tiểu sinh không tin, Vạn Kiến Sư Giang Hào đã bị chết tại Tử Địa U Minh, sao còn có Vạn Kiến Sư thứ hai nữa.

Chàng ve cầm nhướng mày nói:

- Bộ tiên sinh thích cái danh Vạn Kiến Sư Giang Hào lắm à?

- Lão phu đâu dám ỉnh là Vạn Kiến Sư Giang Hào. Ai cũng có tên có tánh, lão hủ nào dám lại lục danh của người khác gấn ỉnh.

Cao Thọ nhìn lại Chung Hảo Kiệt:

- Tôn giá nghe rồi chứ.

Cao Thọ nhìn Phương Vũ:

- Phương Vũ, ta nhờ Giang Hào tiên sinh báo với nàng bày đại tiệc để hoan hỷ tiếp đãi Chung Hảo Kiệt minh chủ, sao không thấy cái gì vậy?

- Phương Vũ đã đặt tiểu nhị rồi à.

- Mau bảo tiểu nhị dọn lên đi.

Cao Thọ vừa nói vừa nhìn lại Ngọc diện hồ ly Triệu Thanh Thanh:

- Nhanh tiện có Triệu cô cô ở đây, tiểu sinh phiền cô cô nhắc tiểu nhị. Có lẽ gã tiểu nhị đó đã quên khi thấy Minh chủ, cô cô và Dương huynh đây bất ngờ đến. Phàm tiểu nhân mà thấy đại nhân thì chẳng còn nhớ gì cả.

Hảo Kiệt nhìn lại Triệu Thanh Thanh:

- Cao công tử đã nhờ nàng, hãy giúp cho y đi.

Ngọc diện hồ ly nhìn Cao Thọ. Chàng giả lả cười nói:

- Minh chủ đã lệnh, cô cô còn đứng đó. Cái phần của cô cô là phải hầu hạ người khác mà.

Ngọc diện hồ ly trở ra khỏi thư phòng.

Cao Thọ nói:

- Minh chủ hần đã hóa giải được sự tò mò rồi phải không?

Chung Hảo Kiệt nhìn Quăng Hợi một lúc rồi nói:

- Nếu như bốn nhân gọi Xảo tà lão quỷ là Vạn Kiến Sư Giang Hào. Lão có đồng ý với bốn nhân không?

Lão Quăng ngẩng mặt lên nhìn thẳng vào mắt Chung Hảo Kiệt rồi từ từ cúi mặt nhìn xuống.

Thái độ của Lục chỉ thần thâu Quăng Hợi chẳng biết tác động thế nào đến Chung Hảo Kiệt mà lão bắt giác ngửa mặt cười khanh khách. Chung Hảo Kiệt vừa nói vừa cười với Cao Thọ:

- Cao tiểu tử, ngươi thông minh lắm, nhưng vì quá thông minh, ngươi đã đi sai một nước cờ.

Câu nói này khiến cho Cao Thọ giật thót bụng. Chàng ngỡ đâu Chung Hảo Kiệt đã phát hiện ra sự trao đổi giữa Quăng Hợi và Vạn Kiến Sư Giang Hào mà mở to mắt nhìn lão.

Cao Thọ ngập ngừng hỏi:

- Tiểu sinh có đánh cờ với Minh chủ đâu mà Minh chủ nói tiểu sinh đi sai một nước cờ.

Minh chủ thích đánh cờ lắm à. Tiểu sinh không phải là kỳ phùng địch thủ ngang tài ngang sức với Minh chủ đâu.

Chung Hảo Kiệt tủm tỉm cười rồi nói:

- Bốn nhân không nói ngươi đánh sai một nước cờ mà ngươi đã không qua được mắt của bốn nhân.

Đôi chân mày Cao Thọ nhíu lại. Chàng nhủ thầm:

- “Lão quỷ này có ý gì mà nói lập lờ, lập lững. Lão muốn làm mình phân tán, hay bấn loạn. Thế thì lão làm rồi.”

Cao Thọ nhìn lại Chung Hảo Kiệt, ve cằm.

Chàng lẩm nhẩm nói như cổ cho Chung Hảo Kiệt phải nghe từng lời nói của mình:

- Qua mắt Minh chủ Qua mắt Minh chủ là cái con khỉ gì. Minh chủ đâu có đuôi mà qua mắt Minh chủ.

Chàng nhìn sững vào Chung Hảo Kiệt:

- Minh chủ bảo tiểu sinh qua mắt Minh chủ. Bộ nhân lực của Minh chủ suy kém rồi à?

Tiểu sinh đâu có thấy thị lực của Minh chủ kém cỡ đâu. Ngược lại còn sáng quắc, toát ra cái thần mà tiểu sinh phải sợ đó. Chàng chắc lưỡi:

- Mà cũng có thể lắm. Phàm người cao niên thì mắt mờ. Dù võ công cao thâm đến đâu cũng mờ mắt. Ai cũng vậy thôi, cho dù thị lực của minh chủ có kém thì tiểu sinh cũng không dám qua mắt minh chủ.

Hảo Kiệt cau mày:

- Tiểu tử, ngươi đừng nói vờ, giả lá nữa. Bốn nhân biết ngươi đang muốn gì.

- Tiểu sinh muốn nghe minh chủ nói.

Chung Hảo Kiệt gằn giọng:

- Vạn Kiến Sư Giang Hào.

- Sai.

Chung Hảo Kiệt sa sầm mặt:

- Thế ngươi muốn gì nào.

- Thế Minh chủ nói xem, tiểu sinh cần gì ở Giang Hào mà muốn lão chứ. Huống chi tiểu sinh đã từng gặp Giang Hào. Thậm chí còn cho lão một dao để giải cứu Dương huynh đây. Cái tiểu sinh cần không phải là Vạn Kiến Sư Giang Hào.

Chàng mỉm cười.

Hảo Kiệt nhìn thẳng vào mắt chàng:

- Vậy ngươi cần gì?

- Lời hứa của Minh chủ.

- Bốn nhân không quên lời nói của mình. Nhưng có một điều bốn nhân muốn nói với ngươi.

- Tiểu sinh nghe đây.

- Bốn nhân mời Xảo tà Giang Hào nô nhân về tổng đàn võ lâm để tiếp như một thượng khách. Tiểu tử có thú thì tháp tùng với lão Xảo tà.

Cao Thọ cau mày suy nghĩ rồi nhìn Chung Hảo Kiệt nói:

- Sao Minh chủ chỉ mời Xảo tà tiên sinh mà không mời tất cả mọi người.

- Vì lão là Vạn Kiến Sư Giang Hào.

Vừa nói Chung Hảo Kiệt vừa nhìn lại Quãng Hợi:

- Lão có đồng ý theo bốn nhân về làm thượng khách ở võ lâm tiếng đàn.

Lão Quãng nhìn lên rồi từ từ cúi mặt xuống mới buông tiếng thở dài như thể chấp nhận định số của mình. Lão miễn cưỡng nói:

- Nô nhân không dám trái lời Minh chủ.

Chung Hảo Kiệt phá lên cười. Lão vừa cười vừa nhìn lại Dương Phụng Tiên:

- Dương Phụng Tiên, hãy ở lại đây bồi tiếp Cao tiểu tử, còn ta sẽ đích thân đưa Vạn Kiến Sư Giang Hào về tổng đàn võ lâm để bồi tiếp y.

Cao Thạ nhìn Quăng Hợi:

- Này tiên sinh có thật là Vạn Kiến Sư không vậy?

Lục chỉ thần châu im lặng.

Chính lúc đó Cao Thạ phát hiện ra Vạn Kiến Sư Giang Hào nắm hai bàn tay mình lại.

Chàng giật thót ruột, cắn răng vào môi dưới với vẻ hồi hộp, vì sợ Giang Hào sẽ tự bộc bạch thân phận mình.

Đúng như Cao Thạ dự đoán, Vạn Kiến Sư Giang Hào đứng lên toan mở miệng thì Cao Thạ cướp lời lão:

- Quăng thúc thúc, thì ra thúc thúc biết Vạn Kiến Sư Giang Hào nhưng lại giấu Cao Thạ.

Chàng lắc đầu:

- Thúc thúc tệ quá. Vậy mà trước đây Cao Thạ mất hết hai hạt đậu minh châu cho thúc thúc.

Chàng đổi giọng gần gần:

- Phương Vũ, nàng đập cho lão thúc thúc ôn dịch này một trận coi.

Phương Vũ hơi ngơ ngác với lời nói của Cao Thạ, nhưng chàng đã trừng mắt nhìn nàng.

Ánh mắt của Cao Thạ như một mệnh lệnh, buột Phương Vũ hành động. Nàng đá vào chân Giang Hào, đồng thời chụp lấy tay lão. Bằng một thể công cực kỳ uyển chuyển, nàng vật lộn ngã dài xuống sàn gạch.

Cao Thạ nhìn lại lão Quăng:

- Tiên sinh, có thật tiên sinh là Vạn Kiến Sư Giang Hào?

Lão Quăng gật đầu:

- Chính lão hủ.

Cao Thạ nhìn lại Chung Hảo Kiệt:

- Minh chủ, phải giữ lấy lời hứa. Tiểu sinh sẽ đến tìm minh chủ và Giang tiên sinh.

Lão buông tiếng thở dài:

- Cao công tử không cần tìm lão hủ.

Nói rồi lão Quăng cúi mặt lầm lũi đi ra cửa phòng.

Cao Thạ gọi theo:

- Vạn Kiến Sư tiên sinh.

Lão Quăng không dừng bước mà vẫn tiếp tục bỏ đi.

Cao Thạ nhìn lại Chung Hảo Kiệt:

- Minh chủ Hảo Kiệt từ tốn nói:

- Vạn Kiến Sư tự biết số phận của mình như thế nào. Số phận của lão sẽ được định đoạt sau ba ngày. Bốn nhân hy vọng đến lúc đó tiểu tử sẽ có mặt. Những ngày sắp tới lão sẽ nhớ tiểu tử lắm đó.

- Tiểu sinh sẽ đến tổng đàn võ lâm làm thượng khách chung với Vạn Kiến Sư tiên sinh.

- Bốn nhân chờ tiểu tử.

Hảo Kiệt nói dứt câu, chấp tay sau lưng đi ra cửa. Đến cửa, lão dừng lại nói:

- Cao tiểu tử, ngươi chỉ có ba ngày thôi.

- Tiểu sinh không bao giờ quên lời giao ước đó.

Hảo Kiệt bỏ đi rồi, Cao Thọ mới từ từ thở ra. Chàng nhìn Phụng Tiên:

- Dương huynh muốn ở lại uống rượu với đệ à?

Phụng Tiên nhìn chàng:

- Ta ở lại để trả người món nợ cũ.

31. Chương 32 : Bóng Tình

Chương 32: Bóng Tình

Uống được một tuần rượu, Phụng Tiên mới nhìn Cao Thọ, từ tốn nói:

- Ta muốn người chứng kiến bất ngờ.

Cao Thọ còn chưa hiểu ý của Phụng Tiên, thì gã vượn trảo thộp tới lấy hữu thủ của Vạn Kiến Sư Giang Hào.

Cao Thọ giật mình:

- Huynh.

Mọi người còn đang bàng hoàng trước hành động của Phụng Tiên thì gã bắt ngờ lia ngang tả thủ ngay trên bàn tay của Giang Hào. Tất cả mọi chuyện diễn ra cực nhanh, nhanh đến độ Cao Thọ không hề có chút phát hiện được Phụng Tiên đã sử dụng binh khí gì, và cũng chẳng hề có chút phản xạ gì ngay cả Vạn Kiến Sư Giang Hào, lẫn Phương Vũ cũng hoàn toàn thụ động ngồi thừ ra.

Ngón tay thừa của Vạn Kiến Sư đứt lìa, rơi xuống mặt bàn, nhưng lại chẳng có giọt máu nào rỉ ra. Phụng Tiên buông hữu thủ của Vạn Kiến Sư, thản nhiên nhặt lấy ngón tay giả, mỉm cười, đấy đúng là một nụ cười hòa hoãn, một nụ cười của Dương Phụng Tiên, một nụ cười cầu tình mà bất cứ nữ nhân nào tiếp nhận hẳn đều tơ tưởng, mơ mộng sẽ có được nụ cười đó mãi mãi thuộc về mình.

Cầm lấy ngón tay giả của Vạn Kiến Sư Giang Hào, Phụng Tiên nhìn Cao Thọ:

- Người nói cái này là gì?

Cao Thọ ngồi thừ ra. Chàng im lặng, chỉ lấy mắt nhìn Phụng Tiên.

Đông Phương Vũ đứng lên, mắt nàng nhìn thẳng vào Dương Phụng Tiên.

Đặt tay phải vào vùng chấn tâm, nàng nhu hòa nói:

- Phương Vũ muốn thỉnh cầu chiêu thức của Dương công tử.

Dời mắt qua Băng Phương Vũ, Phụng Tiên ôn nhu nói:

- Ta đã hiểu ý của nàng. Hẳn nàng không muốn Cao thiếu gia của mình hao hơi tổn sức, nhưng cuối cùng vẫn phải giao nộp Vạn Kiến Sư Giang Hào.

Nhìn lại Cao Thọ:

- Người có muốn ta giao thủ với Đông Phương Vũ không?

Cao Thọ như thể bước ra khỏi giấc mơ hoang tưởng. Với những ác mộng khiến chàng bàng hoàng. Vừa thắm mồ hôi trán chàng vừa miễn cưỡng nói:

- Chúng ta vẫn là người nhà của nhau chứ?

Chàng bưng chén rượu gượng cười nói:

- Nếu huynh còn coi Cao Thọ này là người nhà, hãy uống với đệ chén rượu này.

Phụng Tiên bưng chén rượu của mình từ tốn nói:

- Mời.

Hai người cùng cạn chén. Đặt chén rượu xuống bàn, Cao Thọ từ từ thở ra:

- Huynh sẽ làm gì khi phát hiện sự tráo trở của đệ?

- Theo ý người ta phải làm gì?

Quệt mũi như thể đã trở thành thói quen, Cao Thọ nói:

- Đệ biết. Dương huynh sẽ không làm khó đệ. Nếu như huynh muốn làm khó thì đã bộc bạch sự phát hiện của mình cho Minh chủ biết rồi. Nhưng huynh vẫn không bộc bạch.

Chứng tỏ huynh có ý khác.

Chàng ve cằm:

- Đệ đoán thử ý của Dương huynh nhé.

- Người đoán xem.

- Tại Tử Địa U Minh, Dương huynh đã có thể mất mạng vào tay đệ, nhưng đệ không giết huynh mà lại lấy mạng lão già giả dạng Giang Hào tiên sinh. Nên bây giờ huynh muốn đáp lại đệ bằng đặc ân này.

- Người nói đúng.

Chàng ôm quyền:

- Đệ chỉ còn biết ôm quyền đa tạ Dương huynh.

- Ta và người xem như chẳng ai nợ ai, người không cần phải đa tạ ta.

Phụng Tiên từ từ đứng lên. Cao Thọ, Phương Vũ, lẫn Giang Hào đều dồn mắt nhìn vào y. Cao Thọ hỏi hộp nghễ thăm:

- “Gã có thể đổi ý bất cứ lúc nào.”.

Phụng Tiên chấp tay sau lưng, ôn nhu hỏi:

- Ta có mấy điều muốn hỏi người.

- Đệ rất sẵn lòng trả lời những câu hỏi của huynh:

- Tại sao người không lấy mạng ta ở Tử Địa U Minh, khi trong người vẫn mang nặng mối hiềm khích với ta.

Bưng chén rượu uống cạn, Cao Thọ mới từ từ đứng lên. Nhìn Phụng Tiên, chàng từ tốn nói:

- Đệ cùng với Dương huynh đi tìm thanh kiếm Vô Minh. Đệ nhận lời Minh chủ đi tìm thanh kiếm ở trong tay Vạn Kiến Sư Giang Hào. Nhưng tất cả mọi sự tình diễn ra trong suốt thời gian đó, từ cái chết của Vô Ảnh Phi Tiên, đến Mục Nhân Sử Khiển, và sau đó là cuộc giáp mặt với lão nhân trong Tử Địa U Minh, tạo cho đệ một thứ linh cảm rất lạ kỳ.

- Linh cảm gì?

- Người nào đó muốn đệ giết Dương huynh.

Đôi chân mày Phụng Tiên nhíu lại:

- Người có linh cảm đó.

Cao Thọ gật đầu:

- Chính vì linh cảm đó mà đệ có cơ hội rồi cũng không xuống tay lấy mạng Dương huynh để trả thù cho Đặng thúc phụ.

Chàng ve cảm, nói tiếp:

- Đệ có một cố tật, cái gì người ta muốn thì đệ làm trái lại.

Phụng Tiên bắt giác buông tiếng thở dài:

- Ta sẽ nghiệm lại cái linh cảm của người.

Nói dứt câu Phụng Tiên quay bước ra cửa. Cao Thọ gọi giật lại:

- Dương huynh.

Y dừng bước, Cao Thọ hỏi:

- Sao huynh biết kể tráo người của đệ.

Không nhìn lại Cao Thọ, Phụng Tiên nói:

- Ta đã ở bên người một thời gian khá lâu để hiểu con người của người.

- Không ngờ huynh cũng là một người thông minh.

- Đủ có thể đi cùng với người trong quãng thời gian còn lại.

Nói rồi Phụng Tiên bước thẳng ra cửa mà không ngoái đầu nhìn lại. Rồi biệt phòng của Cao Thọ, Phụng Tiên đem theo những nghi vấn về những gì Cao Thọ đã nói với cảm nhận có cái gì đó nặng trĩu trong lòng mình. Một cảm giác buồn nôn và chán ngán. Y linh cảm đang có một sự thay đổi rất lớn, sự thay đổi mà thấp thoáng có bóng dáng tử thần. Linh cảm đó càng lúc càng hiện rõ trong tâm tưởng của Phụng Tiên.

Bước vào gian đại đường chính sảnh của tổng đàn võ lâm, Phụng Tiên gặp ngay Chung Hảo Kiệt đứng chấp tay sau lưng, có vẻ như đang chờ y quay về.

Phụng Tiên bước đến ôm quyền xá:

- Nghĩa phụ.

Nhìn Phụng Tiên bằng ánh mắt lạnh lùng, Chung Hảo Kiệt từ tốn nói:

- Cao Thọ đã nói gì với con?

Phụng Tiên lắc đầu:

- Y chẳng nói gì cả.

Lão vuốt râu khẽ gật đầu:

- Thế cũng được, Phụng Tiên, tạm thời nghĩa phụ gác chuyện gã Cao tiểu tử đó qua một bên. Ta chờ con ở đây để muốn nói với con một việc hệ trọng hơn chuyện của gã Cao tiểu tử kia.

Phụng Tiên ôm quyền:

- Nghĩa phụ, đó là chuyện gì?

Buông tiếng thở dài, Chung Hảo Kiệt ôn nhu nói:

- Nghĩa phụ phát hiện ra có một số người trong giới Bạch đạo muốn chiếm quyền mình chủ. Những người này liên kết với bọn Hắc đạo nô nhân vừa được phóng thích để chống lại nghĩa phụ.

Lão bước đến cửa sổ nhìn ra ngoài:

- Muốn dập lửa thì phải dập nó ngay từ lúc còn nhen nhúm, không để có cháy rồi mới dập.

Nhìn lại Phụng Tiên, Chung Hảo Kiệt nói tiếp:

- Con hiểu ý ta chứ?

- Con hiểu.

Bước lại trước mặt Phụng Tiên, Chung Hảo Kiệt nhìn y, ôn nhu nói:

- Sự nghiệp võ lâm là sự nghiệp của con. Một ngày nào đó khi ta gác kiếm qui ẩn khỏi giới võ lâm, không màng đến những chuyện thị phi, thì người kế nghiệp của nghĩa phụ chẳng ai khác mà chính là Dương Phụng Tiên. Con sẽ thay nghĩa phụ chấn dất giới võ lâm. Một sứ mệnh chẳng dễ dàng chút nào. Để làm được sứ mệnh đó thì ngay bây giờ con phải biết dập tắt ngọn lửa còn nhen nhúm kia.

Phụng Tiên nhìn vào mắt Chung Hảo Kiệt, ôn nhu nói:

- Những người đó là ai? Nghĩa phụ có thể cho con biết không?

- Hiện giờ nghĩa phụ chưa có chứng tích gì để khẳng định những kẻ phản bội. Nhưng có một chỗ khởi đầu mà con phải bắt đầu mọi việc từ đó.

Phụng Tiên ôm quyền:

- Nghĩa phụ hãy cho con biết.

- Con hãy bắt đầu từ Phi Yến Thiên trang chủ Trương Tùng Nhẫn.

Đôi chân mày Phụng Tiên nhíu lại:

- Phi Yến Thiên trang chủ Trương Tùng Nhẫn là người thân tín với nghĩa phụ. Y có thể phản bội nghĩa phụ được sao?

Điểm một nụ cười đầy ẩn ý, Chung Hảo Kiệt ôn nhu nói:

- Bất cứ chuyện gì đều có thể xảy ra. Nghĩa phụ không sợ đối thủ đứng trước mặt mình, nhưng lại sợ kẻ thân tín đứng bên cạnh mình. Con hiểu ý của ta chứ?

- Con hiểu.

Chung Hảo Kiệt gật đầu. Lão đặt tay lên vai chàng. Sự thân thiện của Chung Hảo Kiệt không tạo cho Phụng Tiên cảm giác được ưu ái mà ngược lại y cảm nhận có cái gì đó bất ổn ngay trong hành động của nghĩa phụ mình.

Hảo Kiệt giả lả nói:

- Triệu Thanh Thanh luôn để tâm đến con. Con đối với Triệu Thanh Thanh cô nương như thế nào?

Phụng Tiên lắc đầu:

- Một sự gượng ép, con không để tâm đến cô ta.

Điểm một nụ cười mỉm, Hảo Kiệt nói:

- Tùy con vậy, nghĩa phụ không muốn chen vào những chuyện riêng tư của con. Nhưng cho dù con không thích Ngọc diện hồ ly Triệu Thanh Thanh thì cũng đừng quá lạnh lùng với cô ta.

Phụng Tiên nghiêm giọng nói:

- Cho dù Ngọc diện hồ ly Triệu Thanh Thanh có được nghĩa phụ cải đổi cuộc đời trở thành người của giới Bạch đạo thì trong mắt Phụng Tiên, cô ấy vẫn là người của Hắc đạo. Con không thể xóa được ranh giới Bạch đạo và Hắc đạo trong tâm tưởng mình.

- Vì hận thù?

Y gật đầu:

- Con luôn nghĩ đến huyết thù của mẫu thân. Nếu có thể được, con sẽ bắt tất cả bọn hắc đạo phải quay lại kiếp nô nhân của mình.

Hảo Kiệt mỉm cười:

- Một nam tử hán đại trượng phu như con phải có ý chí sắt đá.

Lão vỗ tay lên vai Phụng Tiên:

- Nghĩa phụ đã không chọn lầm con.

Phụng Tiên ôm quyền:

- Đa tạ nghĩa phụ đã khen ngợi. Con sẽ không làm nghĩa phụ thất vọng.

Hảo Kiệt vuốt râu, gật đầu:

- Phải biết mình đang đứng ở đâu và phải làm gì mới có thể làm tròn sứ mạng của người chẵn dất võ lâm.

Lão võ vai Phụng Tiên một lần nữa, rồi ôn nhu nói:

- Ngọc diện hồ ly mặc dù khởi thân từ giới Hắc đạo, nhưng giờ đã là người của Bạch đạo. Cô ta sẽ giúp con nhiều trong những ngày sắp tới. Con đừng quá lạnh nhạt với Ngọc diện hồ ly. Hãy đến với cô ta. Hãy cho cô ta chút tình.

Lão mỉm cười:

- Đừng để cho chữ tình của nữ nhân biến thành sự cuồng loạn. Điều đó xảy ra chỉ khiến con bất lợi mà thôi.

- Con sẽ làm theo những gì nghĩa phụ nói.

Chung Hảo Kiệt vuốt râu, mỉm cười:

- Con có thể đi được rồi.

Phụng Tiên vừa bước vào biệt lâu của Triệu Thanh Thanh, nàng vội vã bước ra đón. Vẻ hớn hỏ, vui tươi hiện rõ trên chân diện nàng. Triệu Thanh Thanh nói:

- Thiếp không ngờ chàng đến đây.

Nhìn Triệu Thanh Thanh, nụ cười mỉm gợi tình hiện lên hai cánh môi của Phụng Tiên. Nụ cười của y như nuốt chửng lấy ánh mắt say đắm của Ngọc diện hồ ly. Có lẽ trong ánh mắt nàng lúc này thì chỉ có một người duy nhất là nam nhân còn hiện hữu trên cõi đời này, đó chính là Dương Phụng Tiên. Sự xuất hiện của Phụng Tiên chẳng khác nào như một cơn mưa rào trút xuống sự khô cằn trong tâm thức của Ngọc diện hồ ly. Chỉ cần thấy Dương Phụng Tiên thôi, nàng đã mãn nguyện rồi, đã cảm thấy một sức sống tuôn chảy trong nội thể của mình.

Phụng Tiên từ tốn nói:

- Nàng có chờ ta không?

Không một chút e dè, nàng gật đầu, nhỏ nhẹ nói:

- Thiếp không những chờ mà còn mong mỗi chàng.

Phụng Tiên bước đến ngồi xuống chiếc đôn, Thanh Thanh đon đả nói:

- Để thiếp hầu rượu cho chàng.

Phụng Tiên nhìn nàng mỉm cười gật đầu:

- Được.

Thanh Thanh chuốt rượu ra chén, trịnh trọng đặt vào tay Phụng Tiên. Y bưng chén rượu với vẻ thản nhiên, nếu không muốn nói là thờ ơ với vẻ đon đả của nàng.

Phụng Tiên nhìn Ngọc diện hồ ly ôn nhu nói:

- Nàng đoán ra vì sao ta đến với nàng không?

Thanh Thanh miễn cưỡng lắc đầu:

- Thiếp không biết mục đích của chàng.

Phụng Tiên đứng lên, đứng trước mặt Thanh Thanh:

- Nghĩa phụ không muốn ta thờ ơ với nàng, bởi vì người biết nàng có tình sâu nặng với ta.

Đôi lưỡng quyền Thanh Thanh e lệ ửng hồng. Nàng lí nhí nói:

- Lúc nào thiếp cũng nghĩ đến Dương Phụng Tiên.

Dương Phụng Tiên nhún vai nói: truyện copy từ

- Ngoài ta ra nàng không nghĩ đến một người nào sao?

- Không, chỉ một mình Dương Phụng Tiên thôi. Thiếp sẽ làm tất cả chỉ vì muốn có chàng.

Phụng Tiên dốc chén rượu uống cạn, rồi đặt chén xuống, rồi đặt bàn tay lên vai Ngọc diện hồ ly.

Nàng ngẩng mặt nhìn y với vẻ chờ đợi.

Phụng Tiên từ tốn nói:

- Có một trong số người trong giới Bạch đạo muốn chống lại nghĩa phụ. Nàng sẽ giúp ta tìm những người đó chứ.

Ngọc diện hồ ly Triệu Thanh Thanh gật đầu:

- Thiếp sẽ làm bất cứ điều gì chàng muốn.

- Sự yêu cầu của ta đặt ra quá lớn. Có thể nàng phải hy sinh cả bản thân.

- Nếu được chết vì chàng, thiếp cũng rất sẵn lòng. Thiếp không một chút hối tiếc hoặc từ nan.

Phụng Tiên lắc đầu. Y lột bỏ ngoại y của Thanh Thanh như người ta lột bỏ vỏ một quả chuối.

Thả chiếc ngoại y của nàng xuống sàn gạch, Phụng Tiên từ tốn nói:

- Ta đâu muốn nàng phí hoài mạng sống của mình.

- Cho dù phải chết thì thiếp cũng sẵn lòng.

Phụng Tiên lắc đầu:

- Nàng không chết mà ngược lại có được những thứ mà người khác ham muốn, nhất là nữ nhân.

Vừa nói Phụng Tiên vừa cởi nốt dây lụa thắt lưng của Triệu Thanh Thanh.

Y nói:

- Ta muốn biết người kẻ có ý chống lại nghĩa phụ qua trang chủ Trương Tùng Nhẫn. Nàng biết cách phải làm gì để lấy danh sách của những người có ý kháng lại nghĩa phụ. Kể cả chứng cứ.

Thanh Thanh gật đầu:

- Thiếp sẽ làm được.

Phụng Tiên mỉm cười, cởi nốt tất cả những gì còn lại trên người nàng. Nàng chẳng khác nào một con tằm bị Phụng Tiên bắt chui ra khỏi vỏ kén để phơi tằm trần trước mặt gã.

Y bế nàng lên khỏi sàn gạch đưa đến tràng kỷ.

Chẳng cần phải nói, hay biểu lộ sự thẹn thùng e dè, mà đúng ra là nỗi trông ngóng chờ đợi bấy lâu nay, Thanh Thanh vòng tay bá cổ Phụng Tiên trong khi vẫn cứ chăm chăm nhìn vào khuôn mặt khô ngò tuần tú với những đường nét mà ngay cả trong giấc ngủ nàng cũng nằm mơ thấy nó.

Phụng Tiên đặt nàng xuống tràng kỷ thì Thanh Thanh kéo y xuống. Môi nàng vội vã đi tìm môi của gã với tất cả sự rạo rực, dồn dả, âm ỉ mà nàng đã chờ, đã đợi bao ngày nay. Lần trước Phụng Tiên chấp nhận sự giao tình với nàng bằng tất cả sự e dè, lẩn lnh lnh và thụ động, nhưng lần này y khác hẳn. Y chủ động đi tìm khoái cảm trên thể pháp của Thanh Thanh.

Chính sự chủ động đó tạo cho nàng một cảm giác say tình cuồng nhiệt. Cảm giác cuồng nhiệt say tình biểu lộ hẳn ra ngoài bằng tất cả cảm xúc như ôm, ghệt, ngấu nghiến, và sau cùng là những tiếng rên rỉ đầy chất khoái lạc ngọt ngào.

Thanh Thanh ôm ghì lấy hắn, xiết chặt vào mình trong khi đôi tuyết lê căng phồng những tưởng muốn vỡ tung ra khỏi dòng sinh lực cuộn trào chảy trong nó.

Nàng là người đi khi sự bùng nổ kéo đến để rồi lịm dần vào miền hoang lạc mà nàng cố bầu vịu, giữ lại nó cả trong giấc ngủ của mình. Chẳng còn những tiếng rên, chẳng còn cái gì tồn đọng trong nàng ngoại trừ những cảm xúc ngọt ngào mà Phụng Tiên mang đến, để nàng không ngừng tuôn ra những câu nói tình tứ với tất cả sự tôn thờ chữ tình:

- Thiếp yêu chàng, thiếp yêu chàng nhiều lắm.

Nàng vừa nói vừa bầu mười ngón tay vào lưng Phụng Tiên, ghệt y chặt hơn vào người mình. Trạng thái của Ngọc diện hồ ly cứ như sợ Phụng Tiên sẽ tan mất vào không khí khi y nằm gọn trong vòng tay khát khao của mình. Nàng muốn có y mãi mãi trong vòng tay của nàng. Có như thế thì Phụng Tiên mới vĩnh viễn thuộc về nàng. Mà nàng thì không lúc nào là không hồi hộp khi nghĩ đến một ngày nào đó nàng mất y.

Nữ nhân ai mà không ích kỷ, nhất là đối với chữ tình. Cho dù Triệu Thanh Thanh có là một damsai, nhưng với chữ tình, nhất là những mối tình do nàng thêu dệt ra thì nàng càng ích kỷ hơn những người khác. Nàng chỉ muốn nó thuộc về mình, về mỗi một mình nàng mà thôi.

Phụng Tiên nhỏ nhẹ nói vào tai nàng:

- Nàng còn nhớ những gì ta nói chứ.

Nàng gật đầu như một đứa trẻ ngớ ngẩn rồi lại nhắm mắt tiếp tục hưởng thụ những gì đang có trong tầm tay mình. Nàng không muốn mất cảm giác hoang lạc đang có.

32. Chương 33 : Minh Chủ

Chương 33: Minh Chủ

Đứng chấp tay sau lưng, trong đầu Phụng Tiên là một mớ hỗn độn hư ảo, không thể nào phân biệt được. Cuối cùng còn đọng lại một câu hỏi:

“Ai đứng sau những vụ sắp đặt để Cao Thọ có cơ hội lấy mạng y. Điều đó có ý nghĩa gì? Phải chăng những kẻ muốn chiếm quyền võ lâm của Minh chủ, muốn giết y để chặt đi cánh tay phải của Minh chủ võ lâm Chung Hảo Kiệt.” Phụng Tiên lắc đầu xua ý tưởng đó ra khỏi đầu mình.

Trương Tùng Nhẫn bước vào. Lão đóng cửa biệt phòng nhìn Phụng Tiên ôn nhu nói:

- Dương thiếu hiệp chờ lão hử?

- Phải, tại hạ đang chờ trang chủ.

Tùng Nhẫn nhìn Phụng Tiên e dè. Nhận ra ánh mắt đó, Phụng Tiên mỉm cười nói:

- Trang chủ thích món quà cống nạp của tại hạ chứ?

Về mặt Phi Yến Thiên Trang chủ hơi ngượng ngùng rồi nói:

- Món quà của Dương thiếu hiệp khiến bốn trang chủ bất ngờ. Nếu không muốn nói là ngạc nhiên nữa.

Nụ cười cầu tình lại hiện lên hai cánh môi của Phụng Tiên. Y chỉ chiếc ghế có vành tựa:

- Mời trang chủ.

Hai người ngồi đối diện với nhau. Tựa tay Phụng Tiên bưng vò rượu chuốc ra chén. Y trang trọng nói:

- Tại hạ kính trang chủ.

- Chén rượu này lão phu không bao giờ quên, vì nó là chén rượu của Dương thiếu hiệp.

- Trang chủ khách sáo rồi. Rượu nào cũng là rượu, chỉ rượu ngon hay rượu dở thôi. Nếu rượu không ngon tại hạ mời trang chủ thì đó có phải vẫn là rượu không?

- Nhưng lão phu biết, rượu mời của thiếu hiệp là rượu ngon.

Đôi chân mày của Phụng Tiên nhướng lên:

- Sao trang chủ biết rượu của tại hạ là rượu ngon.

- Thiếu hiệp đã ột món quà khiến lão phu ngạc nhiên, tất rượu cũng làm cho lão phu phải ngạc nhiên.

- Vậy tại hạ xin được mời trang chủ.

Hai người cùng cạn chén.

Đặt chén rượu xuống bàn, Trương Tùng Nhẫn phấn khích nói:

- Đúng là hảo tửu. Nếu lão phu này đoán không lầm thì rượu này chính là “Thiên bôi nhứt điểm tửu”.

Phụng Tiên ôm quyền:

- Tại hạ phải bái phục kiến văn của trang chủ. Sao trang chủ đoán ra đây là vò Thiên bôi nhứt điểm tửu.

- Tất cả những hảo tửu có trên thế gian này khi uống vào trôi tụt xuống cổ, tạo ra cảm giác nóng lan tỏa khắp kinh mạch, nhưng Thiên lôi nhứt điểm tửu có chỗ đặc dị hơn những thứ rượu tầm thường. Khi lão phu uống rượu, rượu trôi xuống cổ, nhưng trên đầu lưỡi vẫn cảm nhận được hơi nóng của rượu, vị chua của rượu và cả mùi thơm của rượu nữa. Vò rượu này chỉ có một vò duy nhất. Vò rượu đó của...

Trương Tùng Nhẫn bỏ lửng câu nói giữa chừng như thể không dám thốt ra.

Phụng Tiên tiếp lời lão:

- Thiên bôi nhứt điểm tửu chỉ có một vò duy nhất. Vò rượu đó lại thuộc về Thượng tôn minh chủ, nghĩa phụ của tại hạ. Trang chủ không dám nói ra suy nghĩ của mình, đúng vậy không? Ở đây chỉ có tại hạ và trang chủ. Trang chủ đừng ngại. Với lại vò rượu này, nghĩa phụ đã tặng cho tại hạ. Nghĩa phụ ban cho tại hạ trước khi tại hạ bước vào một sứ mạng của người giao phó.

Phụng Tiên đứng lên:

- Trương trang chủ hẳn thích Ngọc diện hồ ly Triệu Thanh Thanh chứ?

Trương Tùng Nhẫn vuốt râu, với bộ mặt sượng sượng nhìn Phụng Tiên:

- Nàng ta đúng là một mỹ nữ và biết cách chịu đựng lão phu. Khi Ngọc diện hồ ly đến gặp lão phu, đúng là lão phu cũng không ngờ. Nàng ta đã tự nguyện.

Phụng Tiên cướp lời lão:

- Mỹ nữ tự nguyện trao thân, trang chủ không từ chối.

Lão vuốt râu nhìn Phụng Tiên, ôn nhu nói:

- Lão phu là con người bằng xương bằng thịt. Lão phu đâu thể từ chối được. Nếu như lão phu bằng đá thì may ra. Lão phu chỉ nói may ra thôi, chứ tượng đá gặp tình huống như lão cũng không thể ngồi yên được.

Phụng Tiên mỉm cười:

- Tại hạ rất thích nghe những lời thẳng thắn đó. Tại hạ chỉ sợ Trương trang chủ thất vọng, sợ Triệu Thanh Thanh không tạo được hứng thú nơi người.

Trương Tùng Nhẫn ôm quyền nói:

- Hay lão phu đã mất nường tử từ lâu, ngay khi Trương Á Di còn nhỏ. Mặc dù lão phu cũng từng đến kỹ lâu nhưng thú thật chưa bao giờ được những khoảnh khắc kỳ tuyệt như ở gần Ngọc diện hồ ly Triệu Thanh Thanh cô nường.

Phụng Tiên phá lên cười. Y vừa cười vừa nói:

- Tại hạ biết trang chủ phòng không gối chiếc đã lâu nên mới cống nạp mỹ nhân cho trang chủ.

- Lão phu đành phải mang ân của thiếu hiệp.

Phụng Tiên nhướng mày lắc đầu:

- Trang chủ đừng nói vậy. Tại hạ đâu muốn trang chủ mang ân mình đâu, mà là có ý muốn hòa hợp giữa chúng ta.

Phụng Tiên quay lại ngồi xuống đối diện với Trương Tùng Nhẫn.

Hai người đối nhãn nhìn nhau. Chàng nhận ra trong ánh mắt của Phi Yến Thiên trang chủ có cái gì đó dè chừng khi phải đối mặt với mình.

Nụ cười mỉm lại hiện trên hai cánh môi gợi tình của Phụng Tiên. Như thể tiếp nhận nụ cười tình đó, Trương Tùng Nhẫn không kiềm chế được mà miễn cưỡng hỏi:

- Hẳn thiếu hiệp có ý gì đó, mà trao cho lão phu mỹ nữ lẫn hảo tửu.

Phụng Tiên gật đầu:

- Vâng, trang chủ đã đoán ra ý của tại hạ.

Trương Tùng Nhẫn ôm quyền:

- Thiếu hiệp cần gì ở bốn trang chủ.

Chuốt rượu ra chén, Phụng Tiên vừa rót vừa từ tốn nói:

- Hẳn Trương trang chủ biết chương môn phái Tung sơn Tạ Tổn, Bang chủ Cái Bang Trình Chí Viễn, Võ Đang chân tử Giác Hải đạo trưởng, và phương trượng Thiếu Lâm Chí Thiện đại sư. Và còn rất nhiều anh hùng hào kiệt của giới võ lâm Bạch đạo nữa, như Trung Nguyên thần kiếm đại hiệp Châu Linh Cương.

Chẳng biết câu nói này của Phụng Tiên tác động thế nào đến Trương Tùng Nhẫn, mà mặt lão bất giác sa sầm. Lão nhìn chàng miễn cưỡng nói:

- Tất cả những người thiếu hiệp vừa nhắc đến đều là những cao nhân kỳ hiệp của giới Bạch đạo. Những người mà Minh chủ rất kính trọng. Nếu không muốn nói là ngưỡng mộ nữa là khác.

- Họ đều là cao nhân tất nghĩa phụ phải ngưỡng mộ.

Bưng chén rượu Phụng Tiên nói tiếp:

- Tại hạ mời trang chủ.

Bưng chén rượu, Tùng Nhẫn nói:

- Thiếu hiệp có ý gì khi nhắc đến tên những người đó.

Xoay chén rượu đúng một vòng trong lòng bàn tay, Phụng Tiên mới đặt xuống bàn. Y hơi chồm về trước một chút:

- Tại hạ có cảm nhận Trương trang chủ đang lo lắng.

Trương Tùng Nhẫn im lặng.

Phụng Tiên nhìn quanh rồi quay lại nói với Phi Yến Thiên trang chủ:

- Ở đây chỉ có trang chủ và tại hạ, không có đệ tam nhân, trang chủ không cần phải lo lắng như vậy.

- Lão phu không có gì lo lắng, nhưng lại hồi hộp đối với những gì thiếu hiệp sắp nói ra với lão phu.

Hai cánh môi Phụng Tiên nhếch lên một nụ cười giả lả. Nụ cười kia đập vào mắt lão họ Trương, không làm cho lão phần khích mà trái lại càng lộ vẻ hồi hộp lo âu hơn.

Y nhìn thẳng vào mắt Tùng Nhẫn:

- Trang chủ đã biết tại hạ sắp nói ra điều gì à? Tại sao lại hồi hộp?

Răng trên của Trương Tùng Nhẫn bấm vào môi dưới. Lão suy nghĩ rất căng thẳng, rồi ôn nhu nói:

- Lão phu nghĩ điều thiếu hiệp sắp nói ra có liên quan đến lão phu.

Phụng Tiên gật đầu:

- Đúng! Không chỉ liên quan thôi mà trang chủ còn là người trong cuộc.
- Thiếu hiệp có thể nói cho lão phu biết được không?

Phụng Tiên đứng lên. Y chấp tay sau lưng, định nhân rọi vào mắt Trương Tùng Nhẫn, từ tốn nói.

- Trương trang chủ có thể giải thích cho tại hạ biết vì sao trang chủ lại nói với Triệu Thanh Thanh, chúng ta sắp có một minh chủ mới.

Chân diện của Trương Tùng Nhẫn đanh lại. Những nét khấn trương lộ rõ lên mặt lão. Hai cánh môi của họ Trương bặm khít lại với nhau như thể muốn giữ không cho lời nói bật ra khỏi cửa miệng.

Phụng Tiên nhướng mày:

- Trang chủ không giải thích được à? Nếu như trang chủ không giải thích được thì tại hạ sẽ đem chuyện này nói với Thượng tôn minh chủ, nghĩa phụ của tại hạ.

Sắc diện của Trương Tùng Nhẫn chuyển sang tái nhợt. Lão buông tiếng thở dài, lí nhí nói:

- Thiếu hiệp hẳn đã biết cả rồi.
- Có thể tạm gọi là đã biết nhưng tại hạ muốn nghe trang chủ nói.

Vừa nói Phụng Tiên vừa chuốt rượu ra chén của mình và của Trương Tùng Nhẫn. Y chỉ chén rượu của Trương Tùng Nhẫn, ôn nhu nói:

- Chén rượu này có thể là chén rượu mới, nhưng cũng có thể là chén rượu phản đối của trang chủ.

Trương Tùng Nhẫn buông tiếng thở dài rồi nói:

- Thiếu hiệp, vì sao lão phu nói câu đó, bởi vì người thiếu hiệp vừa nói tới tên có ý truất phế chức vị minh chủ của Chung Hảo Kiệt minh chủ hiện thời.

Phụng Tiên bưng chén của mình lên, từ tốn nói:

- Tại hạ xin được mời Trương trang chủ chén rượu này.

Trương Tùng Nhẫn bưng chén rượu mà tay hơi run. Y lí nhí nói:

- Thiếu hiệp sẽ không trình tấu với Thượng tôn minh chủ?

Phụng Tiên nhìn lão điểm một nụ cười mỉm rồi dốc chén uống cạn. Y đặt chén xuống bàn chờ cho Trương Tùng Nhẫn uống cạn số rượu trong chén, mới lên tiếng:

- Nếu chuyện này đến tai nghĩa phụ, không biết người sẽ như thế nào nhỉ?
- Minh chủ sẽ không ột người nào có cơ hội chuộc lỗi.

Phụng Tiên đứng lên:

- Trương trang chủ chắc chắn những người kia có ý đồ chứ?
- Lão phu chỉ mơ hồ đoán biết như vậy thôi.

Phụng Tiên cau mày:

- Tại sao trang chủ chỉ đoán biết mà không chắc chắn.
- Lão phu không dám đoán chắc. Bởi nói ra thì chẳng khác gì dồn mọi người vào chỗ chết.

Phụng Tiên khê gạt đầu. Y khoanh tay trước ngực:

- Tại hạ muốn thẩm chứng lời nói của trang chủ.
- Thiếu hiệp phải thẩm chứng lời nói của lão phu thì hãy thẩm chứng những người kia.

Lão phu chỉ biết, nếu như việc lớn xảy ra, họ muốn Trương Tùng Nhẫn này cùng tham gia với họ.

Phụng Tiên nhìn Trương Tùng Nhẫn bằng hai luồng uy nhân sắc như bảo đao, bảo kiếm.

Phụng Tiên nghiêm giọng nói:

- Sao họ muốn trang chủ đứng về phía họ.
- Việc của lão phu và Phi Yến Thiên trang, thiếu hiệp đã biết rồi.

Phụng Tiên gật đầu:

- Nếu như họ đặt thẳng đề nghị với trang chủ.
- Họ chưa dám, nhưng lão phu biết tất những người đó đều có chí lớn nhưng họ còn ngần ngại chưa nói ra. Dù sao vẫn còn Thượng tôn mình chủ.

Phụng Tiên cười khẩy rồi nói:

- Họ phải ngại ngần vì tự lượng sức dù có hợp lực, liên kết họ cũng không phải là đối thủ của nghĩa phụ. Huống chi họ cũng đã nhận qua nhiều ân sủng của nghĩa phụ.
- Thiếu hiệp nói rất đúng, tất cả những người đó đều nghĩ như thiếu hiệp, ngoài ra họ còn cho Minh chủ Chung Hảo Kiệt là một ma đầu, không thể thống lĩnh vô lâm được.
- Tất cả cũng chỉ đều là một cái cớ. Tuy nhiên tại hạ muốn gặp họ.
- Lão phu sẽ để cho thiếu hiệp có cơ hội gặp những người đó.

Nhìn thẳng vào mắt Trương Tùng Nhẫn, Phụng Tiên nói:

- Đừng nói trang chủ là người ngoài cuộc.
- Lão phu chỉ liên lạc, tuyệt nhiên không phải là người ngoài cuộc.
- Tại hạ tin trang chủ. Nhưng không biết trang chủ có tin tại hạ không?
- Lão phu tin thiếu hiệp.

Phụng Tiên chuốc rượu ra hai chén của mình và của Trương Tùng Nhẫn. Y cầm chén rượu xoay một vòng trên lòng bàn tay mình, ôn nhu nói:

- Tại hạ mạn phép hỏi trang chủ, trang chủ nghĩ thế nào về nghĩa phụ của tại hạ.

Câu hỏi này của Phụng Tiên khiến chân diện của Trương Tùng Nhẫn dừng lại. Bộ mặt lão cứ như có một lớp sáp trét lên bên ngoài để che giấu những ý tưởng bên trong đầu. Lão nhìn Phụng Tiên với ánh mắt xét nét và thăm dò. Trương Tùng Nhẫn cuối cùng đã lên tiếng:

- Lão không hiểu ẩn ý của thiếu hiệp.

Phụng Tiên nhìn Trương Tùng Nhẫn, từ từ đứng lên. Chén rượu vẫn quay vòng trong lòng bàn tay vừa xoay chén rượu vừa nhìn Tùng Nhẫn. Trông hai người chẳng khác nào hai con thú dữ đang rình rập nhau, chực chờ sơ hở để xé xác kẻ thù.

Phụng Tiên ôn nhu nói:

- Trang chủ nghĩ sao về quyền lực vô lâm?
- Theo lão phu, ai có quyền lực vô lâm thì có tất cả. Người nắm quyền lực vô lâm là nắm quyền sinh sát trong tay mình. Có quyền ban phát cho người khác sự sống và ngược lại cũng có quyền tước đi mạng sống của người khác.

Phụng Tiên dốc chén rượu uống cạn, rồi đặt xuống bàn:

- Theo ý trang chủ, ai là người nắm quyền lực vô lâm?
- Thượng tôn mình chủ Chung Hảo Kiệt.

Phụng Tiên mỉm cười:

- Trang chủ nói rất đúng, người nắm quyền lực võ lâm là nghĩa phụ Chung Hảo Kiệt.

Người nắm quyền sinh sát của võ lâm Bạch đạo, muốn tha hay muốn ban phát cho bất cứ ai đều do nghĩa phụ quyết định. Nhưng chính vì quyền lực quá lớn đó mà ai cũng tranh dành.

Y buông tiếng thở dài rồi nói tiếp:

- Sự tranh giành đó xảy ra cũng đúng thôi. Bởi đã bước vào chốn võ lâm giang hồ thì ai cũng nghĩ đến thời khắc mình làm chủ võ lâm chứ. Nhưng có một điều tại hạ muốn hỏi trang chủ.

Trương Tùng Nhẫn đứng lên ôm quyền nói:

- Thiếu hiệp định hỏi gì lão phu?

Phụng Tiên nghiêm mặt, trang trọng nói:

- Tại hạ hỏi điều này, nếu có gì không đúng, lão trang chủ cứ xem như nước chảy ngoài tai, không nghe đến nhé.

- Hẳn câu hỏi của thiếu hiệp rất quan trọng nên mới rào trước đoán sau như vậy. Lão phu hứa sẽ không nói điều này với bất cứ ai.

Phụng Tiên ôm quyền nói:

- Đa tạ trang chủ. Điều tại hạ muốn hỏi có liên quan đến quyền lực tối thượng của võ lâm.

Y mím chặt hai cánh môi như thể suy nghĩ tìm ngôn từ để nói với Trương Tùng Nhẫn. Về trang trọng của Phụng Tiên như thể lây qua Phi Yến Phi Trang chủ nên cũng khiến lão lộ nét trang trọng và lắng nghe.

Phụng Tiên nói:

- Tất cả những người mà tại hạ vừa nói đã có ý chiếm quyền Thượng tôn mình chủ lâu rồi phải không?

Trương Tùng Nhẫn lắc đầu:

- Không, họ vừa mới có ý niệm đó thôi.

Đôi chân mày Phụng Tiên nhíu lại:

- Trang chủ có thể nói rõ hơn cho tại hạ biết được không?

- Lão phu sẽ nói thật tất cả cho thiếu hiệp.

Phụng Tiên ngồi trở lại bàn:

- Tại hạ rất muốn nghe chỉ ngôn của Trương trang chủ.

- Trước đây trong võ lâm, Thượng tôn mình chủ là trên tất cả. Chẳng một người nào dám có ý nghĩ chiếm quyền của Thượng tôn mình chủ. Nhưng nay thì khác.

- Khác thế nào?

- Nói theo ý của cổ nhân thì đó là tre già măng mọc. Thời gian đã bào mòn uy phong của Thượng tôn mình chủ Chung Hảo Kiệt. Những người kia biết bây giờ Minh chủ không còn thời kỳ sung mãn như trước đây nữa. Thậm chí còn mang mầm mống bệnh hoạn.

Phụng Tiên lắc đầu, cướp lời Trương Tùng Nhẫn:

- Tại hạ chưa bao giờ nghe Minh chủ nói mình mang mầm bệnh.

- Minh chủ không nói hẳn sợ thiếu hiệp lo lắng thôi.

- Có thể vậy.

- Chính thời gian đã bào mòn quyền lực tối thượng võ lâm của Minh chủ.

- Sự bào mòn đó khiến cho những người có chức vị quan trọng trong võ lâm Bạch đạo tơ tưởng đến chuyện chiếm quyền võ lâm của Minh chủ.

Phụng Tiên gật đầu:

- Trang chủ nghĩ họ có làm đúng không?
- Ô lão phu không phải là những người kia thì sao có thể trả lời câu hỏi này của thiếu hiệp.

Phụng Tiên nhìn Trương Tùng Nhẫn khẽ gật đầu:

- Trang chủ không thể thay họ mà nói được.
- Đúng như vậy.
- Vậy trang chủ có nghĩ đến một khi những người kia toại thành chí nguyện - Sẽ có một tân Minh chủ của giới võ lâm Bạch đạo.
- Nghĩa là có sự thay đổi?

Trương Tùng Nhẫn gật đầu:

- Trong võ lâm giang hồ bất cứ một sự thay đổi nào cũng đều phải trả giá bằng máu và sinh mạng của bao người khác.
- Sự thay đổi này cũng không có biệt lệ.

Tùng Nhẫn gật đầu:

- Đó là kinh nghiệm mà lão phu đã trải qua mấy mươi năm.

Phụng Tiên nhìn lão nghiêm giọng nói:

- Trương trang chủ, nếu một khi Tung sơn chuông môn, hay bất cứ người nào mà tại hạ vừa nói đến, nắm giữ quyền lực tối thượng võ lâm thay nghĩa phụ thì chuyện gì sẽ xảy ra?

Buông tiếng thở dài, Trương Tùng Nhẫn lưỡng lự nói:

- Chuyện gì xảy ra ư? Thiếu hiệp có thể đoán ra mà. Chỉ cần thiếu hiệp đặt mình vào chỗ của những người đó, rồi qua đó suy nghĩ đến lúc mình trở thành võ lâm Minh chủ. Trước tiên thiếu hiệp sẽ làm gì nào?

Phụng Tiên không cần suy nghĩ mà buông luôn câu trả lời bằng chất giọng chắc nịch:

- Diệt trừ hậu hoạn.
- Lão phu cũng nghĩ như vậy.
- Họ có ý đồ chiếm quyền Thượng tôn minh chủ võ lâm. Thế sao họ lại chưa hành động?
- Họ ngại một người.
- Ai?

Nhìn vào mắt Phụng Tiên, Trương Tùng Nhẫn nói:

- Ngọc diện sát tử Dương Phụng Tiên.

Vừa nói Phi Yến Thiên trang chủ Trương Tùng Nhẫn từ từ đứng lên.

- Chính thiếu hiệp khiến cho họ chân chừ.

Phụng Tiên chấp tay sau lưng, chân diện y lạnh như tiền. Y suy nghĩ một lúc rồi nhìn lại trang chủ Trương Tùng Nhẫn:

- Trương trang chủ có thể cho tại hạ hỏi một lời không?
- Lão phu đang nghe thiếu hiệp nói.

Rút một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, Phụng Tiên mới chậm rãi nói:

- Tại hạ có thể nắm quyền lực tối thượng võ lâm được không?

Phi Yến thiên trang chủ nhìn sững y. Mắt lão gần như đứng tròn không chớp được, cứ như câu hỏi của Phụng Tiên đã biến thành hai cây kim vô hình chống đôi mắt lão mở to hết cỡ.

Lão ngập ngừng hỏi:

- Phải chăng ý của thiếu hiệp cũng muốn trở thành võ lâm minh chủ. Muốn thu tóm quyền lực tối thượng võ lâm.
- Giống như trang chủ nói. Đã là người võ lâm, đã bước qua chốn tranh đoạt thì ai cũng muốn mình nắm quyền lực tối thượng võ lâm để có thể ban và phát.

Phụng Tiên im lặng một lúc rồi nói:

- Tại hạ không muốn mình biến thành hậu họa của diệt trừ của người khác.

Y nhìn vào mắt Trương Tùng Nhẫn:

- Nhưng để đạt được những gì mà tại hạ vừa nói với trang chủ, tại hạ không thể thiếu trang chủ.

Trương Tùng Nhẫn nhìn Phụng Tiên gần như không chớp mắt. Lão có phần căng thẳng lộ ra mặt. Lão suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Thiếu hiệp có định bốn cợt lão phu không?

Phụng Tiên lắc đầu:

- Không, tại hạ nói rất nghiêm túc và chỉ còn chờ quyết định ở trang chủ.
- Thiếu hiệp nói thật chứ?

Phụng Tiên gật đầu:

- Rất thật.

Y bước đến cửa sổ, với tay ngắt một đóa hoa vừa mới nở. Cầm đóa hoa đó, Phụng Tiên quay lại đứng đối diện với Trương Tùng Nhẫn. Y nghiêm giọng nói:

- Tại hạ có đáng tin không?

Tùng Nhẫn suy nghĩ rồi gật đầu:

- Thiếu hiệp có nắm được quyền lực tối thượng võ lâm thì chỗ đứng của lão phu mới có thể chắc được. Tại sao lão phu lại không tin thiếu hiệp.

Lão lưỡng lự rồi nói tiếp:

- Lão phu nắm kim cương của võ lâm, thiếu hiệp võ công tái thế, xuất quỷ nhập thần.

Nếu lão phu và thiếu hiệp kết hợp thì chắc chắn quyền lực võ lâm kia sẽ thuộc về tay thiếu hiệp. Võ lâm chính đạo lại bắt đầu thời kỳ sung mãn. Nhưng - Trang chủ còn lưỡng lự điều gì?

- Những gì hôm nay thiếu hiệp nói nếu đến tai Thượng tôn minh chủ.

Phụng Tiên mỉm cười, từ tốn nói:

- Nghĩa phụ đã biết y đồ chiếm quyền của những người kia rồi, nhưng người có làm gì đâu. Nói như trang chủ, thời gian đã khiến uy vũ của nghĩa phụ đã bị bào mòn. Nhất định phải có người thay thế. Tại hạ không muốn quyền lực tối thượng của võ lâm rơi vào tay Tung Sơn chưởng môn, hay bang chủ Cái Bang, hoặc người khác.

Trương Tùng Nhẫn cướp lời Phụng Tiên:

- Quyền lực tối thượng võ lâm phải thuộc về Dương thiếu hiệp.

Phụng Tiên gật đầu:

- Đó là cách duy nhất để tại hạ và trang chủ tồn tại trong chốn võ lâm này.

Trương Tùng Nhẫn khẽ gật đầu, vuốt hàm râu quai nón:

- Lão phu giờ đã hiểu ý thiếu hiệp.
- Và trang chủ quyết định.

Trương Tùng Nhẫn nhìn Phụng Tiên. Lão nắm tay chàng:

- Lão phu thuộc về thiếu hiệp, nhưng chỉ sợ thiếu hiệp không tin lão phu mà thôi.

Trương Tùng Nhẫn lưỡng lự rồi nói:

- Á Di rất yêu Dương thiếu hiệp, không biết thiếu hiệp nghĩ thế nào về Á Di.

Nụ cười gợt tình mở hiện lên hai cánh môi của Phụng Tiên. Cùng với nụ cười đó, y nghĩ thầm:

- “Trương trang chủ muốn buột Phụng Tiên phải gọi người bằng nhạc phụ. Phải chăng trang chủ muốn gắn ta vào người?”.

Phụng Tiên bỏ tay Trương Tùng Nhẫn, ôn nhu nói:

- Tại hạ chỉ sợ mình không xứng đáng với Trương Á Di tiểu thư lá ngọc cành vàng của Phi Yến Thiên trang.

Trương Tùng Nhẫn khoát tay:

- Thiếu hiệp đừng nói vậy, lão phu chỉ sợ Trương Á Di không xứng với thiếu hiệp. Nhưng lão phu biết Á Di rất yêu Dương thiếu hiệp, cũng như lão phu rất yêu thương Ngọc diện hồ ly Triệu Thanh Thanh.

Trương Tùng Nhẫn lưỡng lự một lúc rồi nói tiếp:

- Khi nào lão phu qua đây, Á Di nhắc đến thiếu hiệp Lão buông tiếng thở dài:
- Á Di giờ như đóa hoa ủ rũ thiếu hẳn nhựa sống. Hẳn là rất đau khổ khi không được thấy mặt Dương thiếu hiệp. Nếu bây giờ Á Di gặp được thiếu hiệp thì nó hoan hỷ biết chừng nào.

Nghe Trương Tùng Nhẫn nói, Phụng Tiên nghĩ thầm:

- “Lão trang chủ này, ta biết ý đồ bên trong của lão mà.”.

Mặc dù nghĩ như vậy nhưng y vẫn hỏi Trương Tùng Nhẫn:

- Trang chủ, hiện giờ Á Di đang ở đâu?
- Thiếu hiệp muốn gặp Á Di không?

Phụng Tiên gật đầu.

Trương Tùng Nhẫn hồ hởi nói:

- Á Di đang ở trên lầu thuyền của Phi Yến thiên trang.

Y lưỡng lự rồi nói tiếp:

- Á Di chỉ muốn gặp thiếu hiệp - Tại hạ sẽ đến đó gặp Á Di.
- Á Di sẽ vui lắm, thú thật với thiếu hiệp, lão phu chỉ có một mình Á Di và rất thương Á Di. Thương hơn cả bản thân mình.

Phụng Tiên ôm quyền:

- Trang chủ, tại hạ hứa sẽ không đối xử tệ với Trương tiểu thư đâu.

Phi Yến Thiên Trang chủ như vô lấy vai Phụng Tiên. Lão phấn khích nói:

- Lão phu tin lão phu tin.

Khi Phụng Tiên rời khỏi biệt phòng, Trương Tùng Nhẫn điểm nụ cười mỉm. Nụ cười của lão không biết là nụ cười thỏa mãn, mãn nguyện, hay là nụ cười với nhiều ẩn ý.

33. Chương 34 : Hận Tình

Chương 34: Hận Tình

Ngọc diện tử sát Dương Phụng Tiên.

Tiếng ai gọi tục danh và ngoại hiệu của Phụng Tiên cất lên lạnh lạnh sau lưng, buột Phụng Tiên phải dừng bước. Y từ từ quay lại. Người quát gọi ngoại hiệu và tên tục danh của Phụng Tiên chẳng phải ai khác mà chính là Tà Dao Ngạc Thoại.

Cầm ngọn khoải đao sáng ngời, Ngạc Thoại lững thững bước đến trước mặt Phụng Tiên, thậm chí còn chấp tay sau lưng với vẻ thản nhiên, thờ ơ với Tà Dao của Ngạc Thoại.

Ngạc Thoại rít giọng nói:

- Ngạc mỗ đang tìm người đây.
- Các hạ tìm tại hạ ư? Tìm tại hạ với ngọn khoải đao lăm lăm trên tay, hẳn có ý muốn lấy mạng tại hạ.
- Đúng, Ngạc mỗ không chỉ muốn lấy mạng người mà còn muốn băm vằm người ra mới hả giận.
- Các hạ rất có dũng lược, vì sao ta cho các hạ là người dũng lược không? Tất cả bọn nô nhân Hắc đạo sau khi được Thượng tôn minh chủ phóng thích, thấy đều trốn chui trốn nhủi, tìm cho bản thân sự an toàn. Còn Tà Dao Ngạc Thoại lại không như vậy, mà lại còn cầm binh khí đi tìm Ngọc diện tử sát Dương Phụng Tiên. Dũng lược của các hạ khiến tại hạ cũng phải khâm phục đó.
- Huynh đệ của Ngạc mỗ chết bởi tay người, Ngạc mỗ đâu thể bỏ qua được. Dương Phụng Tiên, hôm nay nếu người không chết thì ta chết.

Phụng Tiên cười khẩy rồi nói:

- Đừng nói như thế, nghe không trôi chút nào. Các hạ nên nói là mình đang đi tìm cái chết. Nếu các hạ muốn chết thì Dương mỗ sẵn lòng tổng tiền các hạ. Hãy xuất thủ đi, đừng nói với tại hạ những lời hăm dọa, nghe không trôi đâu.
- Ngạc mỗ thề phải giết người để trả thù cho các huynh đệ.

Nói rồi Tà Dao Ngạc Thoại rống lên một tiếng thật lớn. Cùng với tiếng rống thị uy đó, y vung đao lướt đến chém xả vào người Phụng Tiên.

Chiến công của Ngạc Thoại phát ra bằng sự căm phẫn cùng cực nên tiềm ẩn sát đao trùng trùng. Mặc dù nhận ra sát đao uy vũ của họ Ngạc nhưng Phụng Tiên rất đứng vững, bình thản. Y thi triển quỷ ảnh mê tông bộ, lòn lách trong làn ảnh đao trùng trùng điệp điệp của Tà Dao Ngạc Thoại. Tránh những sát đao của đối phương mà Phụng Tiên chẳng hề tổn chút công sức gì, ngược lại Tà Dao Ngạc Thoại chủ động tập kích nhưng chính y lại là người hao tổn chân người.

Đao pháp của y lúc đầu còn nhanh, nhưng sau khi xuất thủ được ba mươi chiêu với tất cả nội lực công Phụng Tiên, mà chẳng có chiêu nào khả dĩ chạm được đến người đối phương thì chân khí của Ngạc Thoại cũng bắt đầu cạn dần.

Qua chiêu đao thứ ba mươi một thì đao pháp của gã chậm dần. Đến những chiêu thứ bốn mươi thì gã bắt đầu thở hồng hộc. Trong khi Phụng Tiên chỉ chấp tay sau lưng, với vẻ ung dung tự tại, dùng quỷ ảnh mê tông bộ.

Lúc còn nội lực chân khí sung mãn, Tà Dao Ngạc Thoại chẳng làm gì được Phụng Tiên, nay chân khí không những hao hụt, cạn kiệt thì y sao có thể động vào người Dương Phụng Tiên.

Thanh khoải đao trong tay Ngạc Thoại càng lúc càng nặng trĩu như một khối sắt nặng trên trăm cân. Mồ hôi tuôn ra nhễ nhại cả trang phục của họ Ngạc.

Đánh mãi mà vẫn không sao dụng đao chạm được đến người Phụng Tiên, Tà Dao Ngạc Thoại thét lên:

- Đồ phu, ngươi chỉ biết né tránh thôi sao?

Lời nói này của Tà Dao Ngạc Thoại khiến chân mày của Phụng Tiên nhíu lại.

Y gần giọng nói:

- Ai nói Dương Phụng Tiên chỉ biết né tránh.

Phụng Tiên vừa nói vừa dùng tả thủ gạt phắt lưỡi khoái đao của họ Ngạc. Những tưởng đầu ngọn khoái đao bén ngời kia sẽ chặt đứt tả thủ của Ngọc diện tử sát Dương Phụng Tiên, nhưng khi nó chạm vào tả thủ của y thì bật ngược trở ra như chém vào ngọn thiết côn. Một âm thanh khô khốc đập vào thính nhĩ của Tà Dao Ngạc Thoại.

- Keng! Ngọn khoái đao tuột khỏi tay Ngạc Thoại.

Trong khi Tà Dao Ngạc Thoại chơi với, không kịp trụ bộ thì từ trong ống tay áo của Dương Phụng Tiên xuất hiện một lưỡi kiếm sáng quắc. Mũi kiếm nhọn hoắt đâm vào tam tinh của Ngạc Thoại.

Y từ tốn nói:

- Các hạ có thấy bóng sắc thần chết chưa?

Tà Dao Ngạc Thoại gần giọng nói:

- Phụng Tiên, Ngạc mỗ đã nói rồi, hôm nay ta không chết thì ngươi chết, chỉ có thể thôi. Ra tay đi, đừng nói nhiều nữa.

Nụ cười gợt tình hiện lên trên hai cánh môi Phụng Tiên. Y nói:

- Rất chí khí.

Y vừa nói vừa dí mũi kiếm vào tam tinh Ngạc Thoại. Mũi kiếm tạo ra một vết máu như hạt đậu xuất hiện ngay giữa tam tinh của Tà Dao Ngạc Thoại.

Phàm những ai đối mặt với cái chết đều biến sắc, hãi hùng, nhưng Tà Dao Ngạc Thoại thì không. Y không một chút biểu lộ sự sợ hãi khi đối mặt với ngọn kiếm vang danh của Dương Phụng Tiên mà mở to mắt hết cỡ nhìn Phụng Tiên như thể muốn dùng ánh mắt lấy mạng đối phương.

Phụng Tiên chau mày khi tiếp nhận ánh mắt căm hơn của Tà Dao Ngạc Thoại. Mặc dù vậy, Phụng Tiên vẫn ôn nhu nói:

- Ngươi sợ không?

- Ngọc diện tử sát, đừng nhiều lời vô ích. Cứ ra tay đi xem coi Ngạc mỗ này có sợ không?

Đôi chân mày lưỡi kiếm của Phụng Tiên chau lại nhiều hơn:

- Ngươi đúng là một kẻ không biết sợ chết, không nghĩ đến bản thân mình.

- Điều Ngạc mỗ nghĩ là mình bất tài vô dụng. Không giết được ngươi trả thù hận tình của mình và trả thù cho các vị bằng hữu.

Phụng Tiên nhướng mày:

- Hận tình.

- Ta hận ngươi.

- Ngươi hận ta, ta biết, bởi kiếm của ta đã sát tử Đặng Chi, sát tử bằng hữu Hắc đạo nô nhân của ngươi. Kiếm của ta lấy mạng những hạng người thấp hèn, hạ đẳng. Nhưng tại sao còn hận tình trong đó nữa.

Ngạc Thoại gần giọng nói:

- Tên đồ phu mặt hoa da phấn, ngươi là kẻ tiểu nhân bỉ ổi và đê tiện nhất trên đời này. Chính ngươi đã dùng mỹ nam kế, kế sách dành cho bọn tiểu nhân đê tiện để quyến rũ Ngọc diện hồ ly Triệu Thanh Thanh. Ngươi lợi dụng cả dung mạo khôi ngô tuấn tú của mình để lừa Triệu Thanh Thanh đăng Triệu Thanh Thanh phần

bội chư huynh đệ của mình, đưa bọn ác nhân Bạch đạo đến Dị nhân cốc, tàn sát chư huynh đệ của ta, còn bắt mọi người phải làm nô nhân.

Phụng Tiên cười khẩy:

- Ta đã hiểu ý của ngươi rồi. Thì ra ngươi yêu Ngọc diện hồ ly Triệu Thanh Thanh nên mới điên cuồng, ngông cuồng tự đi tìm cái chết ỉnh. Tình yêu đối với ả dâm nữ Triệu Thanh Thanh kia khiến cho ngươi mù quáng bất kể đến sự sống và cái chết, đi tìm ta để trả thù.

Phụng Tiên hừ nhạt rồi nói:

- Mới đầu ta cứ tưởng ngươi là kẻ dũng lược, không ngờ chỉ là một gã điên tình thì đúng nghĩa hơn. Một kẻ yếu đuối vì ả dâm nữ chẳng đáng để cho Dương Phụng Tiên này để mắt đến.

Y vừa nói vừa xoay cổ tay để mũi kiếm đâm sâu vào tam tinh của Tà Dao Ngạc Thoại hơn một chút. Vừa đâm mũi kiếm, Phụng Tiên vừa nói:

- Ngươi yêu ả dâm nữ đó lắm à?

Sắc diện Ngạc Thoại đỏ rần.

Hai hàm răng gã nghiền vào nhau tạo ra những âm thanh ken két biểu lộ sự giận dữ của mình.

Thấy Tà Dao Ngạc Thoại giận dữ, Dương Phụng Tiên càng phần khích vô cùng.

Y mỉm cười nói:

- Ngạc Thoại, ngươi vì một ả dâm nữ để đi tìm cái chết, ngươi đâu phải là Hắc đạo anh hùng hảo hán, và ngươi chỉ là một kẻ điên cuồng, si dại vì tình. Một thứ tình yêu nhớp nháp, kinh tởm.

Hừ nhạt một tiếng, Phụng Tiên đánh giọng nói:

- Ngươi có muốn ta nói cho ngươi biết Ngọc diện hồ ly đã dâng hiến cho ta thế nào không?

Phụng Tiên cười khanh khách. Y vừa cười vừa nói:

- Nếu ta nói hẳn ngươi vỡ tim mà chết. Trái tim ngươi sẽ không chịu nổi đâu. Phải thừa nhận Ngọc diện hồ ly có tấm thân tuyệt vời. Có bản lĩnh của một dâm nữ khiến kẻ khác phải ngây ngất. Nàng đã giao tình với ngươi lần nào chưa?

- Ngạc mỗ không phải là kẻ bỉ ổi như ngươi.

Phụng Tiên lại bật cười thành tiếng. Nghe Phụng Tiên cười, sắc diện của Tà Dao Ngạc Thoại càng đỏ hơn. Giá như bị cả một chậu nước sôi hắt vào mặt còn đỏ hơn là phải phồng da đỏ mặt bởi tròng cười của Phụng Tiên.

Phụng Tiên nói:

- Ngươi hận tình, hẳn vì có lẽ được ngắm trái cấm của Triệu Thanh Thanh mà chẳng bao giờ có cơ hội được thưởng thức nó. Ngươi tôn thờ, giữ gìn trái cấm đó nhưng cuối cùng cho người khác cướp mất. Nếu ta là người hẳn ta cũng chẳng khác gì ngươi. Người ta có thể mất những thứ khác mà lòng dũng dũng, nhưng bị mất tình có thể bị điên lên đó. Ngươi đang là kẻ điên vì bị mất tình. Mất trái cấm mà ngươi ấp ủ trong lòng.

Phụng Tiên lắc đầu:

- Tội nghiệp. Tội nghiệp...

Ngạc Thoại rống lên:

- Giết ta đi còn chờ gì nữa.

Thay vì Phụng Tiên xuống tay kiếm lấy mạng Ngạc Thoại nhưng thật bất ngờ y lại rút kiếm về. Vừa rút kiếm về, Phụng Tiên vừa nói:

- Kiếm của ta không giết một kẻ điên tình bởi một ả dâm nữ, nếu không muốn nói là cuồng dâm như Triệu Thanh Thanh, kiếm của ta sẽ dơ mất.

Y cười khẩy rồi nói:

- Ngạc Thoại, người đừng nên giận ta làm gì nữa, bởi vì ta đã cống nạp quả cấm Triệu Thanh Thanh của người cho Phi Yến thiên trang chủ rồi. Có lẽ lúc này người yêu của người đang phải hầu hạ Trương trang chủ bằng tất cả những gì nàng ta biết và có. Người nên đến chỗ của Trương trang chủ mà tìm lại người tình của mình. Còn với Dương Phụng Tiên, ả Ngọc diện hồ ly Triệu Thanh Thanh mà người giao tình, tôn thờ, ấp ủ một tình yêu vô vọng không đáng bằng một kiều nữ trong Vạn Hoa lầu đầu.

Hai cánh môi của Ngạc Thoại khô khốc, rỉ máu nhiều xuống đất. Y nhìn Phụng Tiên với đôi mắt mở to thao láo những tưởng như hai con người sắp lột ra ngoài.

Phụng Tiên nhướn mày, nhún vai nói:

- Người đừng hận tình quá như vậy. Hãy đi tìm Ngọc diện hồ ly mà quỳ xuống van xin chút tình yêu của nàng ta. Nếu người không nhanh tay thì trái cấm tình yêu của người sẽ bị thối rửa trong tay những gã nam nhân khác.

Nói rồi Phụng Tiên ngửa mặt cười khanh khách biểu lộ sự đắc ý của câu nói đó của mình.

Y vừa cười vừa quay bước. Y vừa thả bước đi vừa nói:

- ả dâm phụ đó trợ tráo và hèn hạ nhất trong những ả dâm phụ.

Tà Dao Ngạc Thoại rống lên:

- Ta cấm người.

Y vừa rống lên câu nói đó vừa lao đến sau lưng Dương Phụng Tiên. Phụng Tiên chẳng thèm nhìn lại sau lưng mình mà chỉ vung tả thủ tung ra một đạo chưởng công vào chân của Ngạc Thoại.

Tà Dao Ngạc Thoại đổ nhào đến trước, đập mặt xuống đất, trong khi Dương Phụng Tiên vẫn ung dung thả bước bỏ đi. Y vừa đi vừa nói:

- Người còn giữ được mạng của người là nhờ có Ngọc diện hồ ly Triệu Thanh Thanh đó.

Một lần nữa thì người chẳng có cơ hội này nữa đâu.

Tà Dao Ngạc Thoại rống lên:

- Ngạc mỗ thề sẽ giết người, thề sẽ giết người.

Không màng đến lời nói của Ngạc Thoại, Phụng Tiên vẫn ung dung thả bước.

Tại bến thuyền, chiếc lầu thuyền của Phi Yến Thiên trang nổi trội hơn cả. Một lầu thuyền to nhất có những lá cờ phướn bay theo gió chiều. Phụng Tiên đứng dưới cầu nhìn lên thuyền.

Y chỉ lắc vai, nhẹ điểm mũi giày, thân ảnh phiêu bồng vượt lên mạn thuyền. Từ trong khoang thuyền, Trương Á Di len người qua cửa. Nàng không khỏi sửng sốt khi nhận ra Phụng Tiên.

Nụ cười cầu tình gọi mời lại hiện trên hai cánh môi của Phụng Tiên. Chẳng biết nụ cười có tác động thế nào đến Trương Á Di mà đôi lông mày của nàng lại ửng hồng e thẹn. Nàng nhìn y nhỏ nhẹ nói:

- Dương huynh.

- Tại hạ có thể vào trong khoang thuyền được chứ?

Nàng khẽ gật đầu.

Hai người len vào khoang thuyền.

Phụng Tiên ngồi xuống sàn lầu thuyền, nàng vẫn còn bên lên nhìn y.

Á Di nhỏ nhẹ nói:

- Huynh đến với muội có chuyện gì không?

Phụng Tiên lắc đầu:

- Chẳng có chuyện gì cả.

Hai luồng tinh nhân rơi vào nàng. Á Di cảm nhận mặt mình đỏ bừng như thể bị hai luồng tinh nhân của Phụng Tiên nung nấu. Nàng bẽn lẽn nói:

- Dương huynh uống rượu chứ?

Phụng Tiên gật đầu.

Nàng bày rượu ra sàn thuyền rồi nói:

- Để muội đi tìm ít thức ăn cho huynh dùng.

Phụng Tiên lắc đầu:

- Không cần đâu, chỉ cần nàng ngồi tiếp là đủ rồi.

- Muội sẽ bồi tiếp Dương huynh.

Á Di ngồi xuống đối diện với Phụng Tiên. Phụng Tiên chuốc rượu ra chén và nói:

- Nàng sao không hỏi tại sao tại hạ biết nàng ở đây mà tìm đến.

Á Di nhìn gã, lí nhí nói:

- Sao Dương huynh biết muội ở đây mà tìm đến?

- Phụ thân của nàng nói với huynh đó.

- Lão nhân gia cho huynh biết muội đang ở đây à?

Phụng Tiên gật đầu:

- Lão trang chủ còn nói nhiều hơn thế nữa.

Y nói rồi bưng chén rượu uống cạn. Chờ cho Phụng Tiên đặt chén xuống sàn thuyền. Á Di hỏi:

- Lão nhân gia đã nói gì với huynh.

Điểm một nụ cười, Phụng Tiên nhìn nàng, từ tốn nói:

- Nàng thử đoán xem, lão trang chủ đã nói những gì với huynh nào?

Sắc diện nàng ửng hồng, e lệ, nhỏ nhẹ nói:

- Muội sao biết được lão nhân gia nói gì với huynh.

- Huynh biết muội không nghe lão trang chủ nói gì nhưng muội có thể đoán ra những lời của lão trang chủ.

Phụng Tiên chuốc rượu vào chén. Á Di nhìn gã chuốc rượu với vẻ bẽn lẽn ngượng ngùng.

Đặt tịnh rượu xuống bên chén, Phụng Tiên ôn nhu nói:

- Muội đoán ra được không?

Nàng cúi mặt nhìn xuống, lí nhí nói:

- Huynh có thể nói uội biết được không?

- Huynh sợ khi thốt ra những lời của lão trang chủ, mình sẽ không được ngồi đối ẩm với muội.

- Muội đâu dám thất lễ với huynh.

- Như vậy huynh mới dám nói.

Y bưng chén rượu uống cạn rồi nhìn Á Di nói:

- Lão trang chủ nói muội đang ở trên lầu thuyền này và chờ một người.

Nàng then thùng đỏ mặt, miễn cưỡng đáp lời Phụng Tiên:

- Muội đâu có chờ ai.

- Muội nói thật tâm của mình chứ?

Nàng chớp mắt, e then rồi nói:

- Đúng là muội chờ một người.

Nụ cười cầu tình sởi lơi lại hiện lên hai cánh môi của Phụng Tiên. Nụ cười của y quả là quyến rũ khiến cho Á Di phải ngây ngất ngẩn nhìn. Nàng nhỏ nhẹ nói:

- Huynh đừng đoán, Á Di chờ Cao Thọ đó.

- Huynh biết muội chẳng bao giờ chờ gã. Với gã họ Cao đó, muội chỉ hận nhiều mà thôi.

- Muội không thích Cao Thọ.

- Vậy muội chờ ai?

- Huynh đoán xem.

- Nếu không chờ Cao Thọ thì chỉ một người duy nhất muội chờ. Người đó chính là người đang đối ẩm với muội.

Sắc diện nàng đỏ bừng với những nét then thùng của đoá tầm xuân chực chờ thời điểm nở ra để khoe sắc hương. Nàng nhìn Phụng Tiên:

- Sao huynh biết muội chờ huynh.

- Trái tim huynh mách bảo có một tiểu thư đang chờ mình.

- Không, lão nhân gia nói với huynh phải không?

- Nếu lão trang chủ mách bảo với huynh thì sao?

Y vừa nói vừa chúc rượu ra chén. Bưng chén rượu, Phụng Tiên đưa đến trước mặt Á Di:

- Muội uống với huynh một chén chứ?

Nàng đón lấy chén rượu. Phụng Tiên nắm lấy tay nàng. Y nhìn vào mắt Á Di. Tiếp nhận ánh mắt của gã, Trương Á Di run bắn người. Nàng cảm nhận tất cả cảm xúc dạt dào tràn ngập trong tâm tưởng mình. Một thứ cảm xúc mơ hồ, một thứ cảm xúc mà nàng không thể lý giải được. Nhưng có một thứ mà Á Di cảm nhận rõ mồn một là luồng khí ấm ấm từ tay Phụng Tiên lan qua tay mình rồi biến thành cái gì đó khiến nàng bồi hồi run cảm.

Nàng nhìn gã:

- Dương huynh.

Nụ cười lại hé nở trên hai cánh môi Phụng Tiên như một lời gợi tình đối với Trương Á Di.

- Muội có chờ huynh không?

Nàng không đáp lời gã mà lại im lặng, chỉ gật đầu. Chỉ mỗi cái gật đầu thôi đủ để Phụng Tiên biết Á Di đang nghĩ gì, và đang chờ đợi gì?

Y nắm tay Á Di từ từ kéo nàng về phía mình.

Trong nàng nổi lên cảm xúc của niềm rạo rức mà không thể nào cưỡng lại sự mời mọc của Phụng Tiên. Làm sao nàng có thể cưỡng lại bởi trong nàng đã tởn tưng và ấp ủ nhân dạng của Dương Phụng Tiên bao lâu nay rồi. Mặc dù hiện tại Á Di vẫn còn chút ngỡ ngàng ban đầu của một thiếu nữ vừa chớm bắt được tình yêu, vừa mới có xúc cảm trong buổi đầu đụng chạm với nam nhân, nhưng chính những cảm xúc đó lại tạo ra động lực nàng không cưỡng lại bản thân mình.

Nàng nhỏ nhẹ nói:

- Dương huynh, muội sợ Phụng Tiên bịt miệng nàng:
- Huynh biết muội đang nghĩ gì. Muội sợ huynh là gã tiểu nhân bỉ ổi sao?

Nàng lắc đầu:

- Muội không có ý niệm đó đâu, từ lâu muội đã luôn nghĩ đến Dương huynh rồi.

Phụng Tiên cầm lấy chén rượu trên tay nàng. Y uống một ngụm rượu, rồi từ từ cúi xuống.

Phụng Tiên nghe rõ tiếng đập thành thạch của trái tim Á Di. Cơ thể nàng nóng hổi với sự thẹn thùng pha trộn một thứ cảm xúc hồi hộp thật khó tả.

Phụng Tiên áp nhẹ môi mình vào môi nàng.

Hai cánh môi của nàng mới đầu còn chút ngỡ ngàng mím lại, thu nhận chờ ra nhưng rồi theo một thứ bản năng vô hình mà Á Di không thể kiềm chế được, để nó hé ra. Một dòng rượu từ miệng Phụng Tiên chảy qua miệng nàng. Rượu tràn ngập trong miệng nàng cùng với những cảm xúc khó tả. Nàng nuốt lấy từng giọt rượu được Phụng Tiên mớm cho đến khi nhún hân người bởi sự tiếp nhận ấm áp, mềm mại khi lưỡi của người tình luồn sâu qua khe hở của đôi môi thiếu nữ.

Lần đầu tiên Á Di có được cảm xúc ngọt ngào này. Một thứ cảm xúc khiến cho tất cả kinh mạch trong nội thể nàng căng trào, những tưởng sắp bung ra. Nó vừa êm ái, vừa lạ lẫm đối với nàng, nhưng cũng rất ngọt ngào mà Á Di chẳng thể nào cưỡng được.

Khi Phụng Tiên cất nụ hôn đó thì Á Di chỉ kịp nói:

- Muội muội yêu huynh.
- Huynh biết muội yêu huynh.
- Nhưng, huynh đừng xử tệ với muội.

Phụng Tiên gật đầu:

- Huynh yêu muội, huynh sẽ không tệ với muội. Huynh hứa.

Nói rồi lại áp môi vào môi nàng. Lần này thì nàng đã có một chút tự tin để tiếp nhận nụ hôn của Phụng Tiên. Nhưng không chỉ có nụ hôn thôi, đôi tay Phụng Tiên từ từ rà lên vùng thượng đẳng của nàng. Bàn tay gã đặt vào giữa đôi tuyết lê căng cứng của thiếu nữ. Sự đụng chạm đó khiến Á Di bủn rủn cả người. Nàng muốn gạt tay Phụng Tiên ra nhưng lại không có đủ nghị lực để làm điều đó. Sao nàng có đủ phòng vệ che chắn bản thân mình khi cảm xúc ngọt ngào của tình lang phủ khắp người nàng.

Tim Á Di chỉ muốn nhảy thót ra khỏi lồng ngực với cảm xúc ngọt ngào khôn tả. Cùng với cảm xúc đó là hơi nóng tỏa ra khắp người nàng tạo nên hương vị da thịt của một thanh nữ trong buổi đầu giao tiếp trong niềm khoái cảm ngọt ngào.

Người nàng cứ nhún dãn ra khi tay Phụng Tiên lần vào trong chiếc yếm và cuối cùng thì đặt hẳn lên vùng đồi non đầy sức sống trong buổi đầu của đóa mầm xuân chờ thời điểm khai hoa.

Đôi tuyết lê của Á Di chỉ muốn vỡ tung ra khi tay Phụng Tiên vuốt ve mơn trớn. Nàng có tất cả niềm đam mê lạ lẫm, một thứ cảm giác mà nàng không sao hiểu được hết, ngoại trừ một chút gì đó gọi là bồi hồi, pha trộn cảm giác ngây ngất tột cùng.

Nàng úp mặt, dúi vào ngực của Phụng Tiên để che giấu sự thẹn thùng của mình, vừa nhỏ nhẹ nói:

- Dương huynh, huynh đừng đối xử tệ với muội. Muội yêu huynh nhiều lắm Muội yêu huynh nhiều lắm.

Nàng thốt ra lời nói đó bằng tất cả sự dồn dập của mình.

Phụng Tiên xiết nàng chặt vào mình hơn. Y cảm nhận thể pháp của Á Di đang nhún ra với những lần run rẩy. xem tại

Ghé miệng vào tai Á Di, Phụng Tiên nhỏ nhẹ nói:

- Huynh cũng yêu nàng lắm Huynh sẽ không đối xử tệ với nàng.

- Huynh thề với muội đi.

Phụng Tiên gật đầu:

- Huynh thề.

Y vừa thốt ra câu nói đó vừa lẩn tay từ từ xuống bên dưới. Thể pháp của Á Di nóng bừng khi nhận được cảm giác từ bàn tay của Phụng Tiên. Tim nàng đập mạnh hơn với nỗi hồi hộp, lần hồi hộp khi tay Phụng Tiên dịch nhẹ qua vùng hạ đẳng. Nàng biết nó đặt vào chỗ nào trên cơ thể nàng. Á Di muốn chụp bàn tay của Phụng Tiên lại nhưng cảm giác lẫn sự thôi thúc của con tim lại ngăn nàng. Cuối cùng thì nàng gần như buông lỏng toàn thân để trôi mình vào dòng xoáy dục tình mê ngọt ngào.

Cơ thể nàng căng ra như một quả bóng chực nổ tan khi nghĩ đến thời khắc nàng thay đổi từ một thanh nữ để trở thành một Dương phu nhân.

Chiếc lầu thuyền chao động, Phụng Tiên rút tay lại nhìn ra ngoài cửa khoang thuyền. Á Di hơi một chút sờ sững trước thái độ của y.

Y nhìn nàng mỉm cười nói:

- Huynh rất yêu nàng.

34. Chương 35 : Bóng Tối Dĩ Vãng

Chương 35: Bóng Tối Dĩ Vãng

Đứng trên mạn thuyền, Cao Thạ chấp tay sau lưng nhìn ra ngoài sông. Phụng Tiên bước đến sau lưng Cao Thạ:

- Người đến không đúng lúc chút nào.

Cao Thạ quay lại đối mặt với Phụng Tiên:

- Đệ cũng không muốn phá bình Dương huynh đâu. Nhưng cũng phải đến tìm huynh.

- Tại sao người biết ta ở đây?

- Đi theo huynh.

- Người rình rập ta à? Rình rập để chờ cơ hội trả thù.

Cao Thạ lắc đầu:

- Đệ không có thói quen rình rập sau lưng người khác để chờ cơ hội trả thù đâu.

- Ai biết được hành tung của kẻ gian trá. Kiếm thủ Thập Tứ Lang há đã từng thảm bại nhục nhã bởi tay họ Cao người kia mà. Câu chuyện đó còn được thiên hạ kháo với nhau.

Ta e rằng Mộc Thập Thác Mai lại sẽ đến Trung thổ tìm người đó. Không biết lúc đó người giở trò gì?

- Nếu nói giở trò thì đệ có rất nhiều trò để đối phó với những cao thủ không có cái đầu.

Nhưng đối với Dương huynh, đệ không dụng kế sách hạ lưu mà muốn đối mặt với kiểm sát của huynh.

- Ta cũng chờ đợi ngày đó. Vậy hôm nay người tìm ta có chuyện gì không?

- Nếu không có chuyện, đệ đã không mò đến đây.

- Người tìm ta có chuyện gì nào?

Cao Thạ quệt mũi rồi ve cằm:

- Trước tiên đệ muốn hỏi huynh, sự xuất hiện của đệ không làm huynh bức bối chứ?
- Cho dù ta không thích người thì người đã mò đến rồi. Hãy nói người cần gì nào. Đừng làm mất thời gian của ta nữa.

Cao Thạ nhướn mày:

- Hình như huynh đang gấp.
- Ta không thích đối thoại với người là chính.
- Vậy người nào là huynh thích. Chắc không phải là Ngọc diện hồ ly cô cô.

Thở hắt ra như muốn trút cục khí trong yết hầu mình, Cao Thạ nói:

- Nếu người huynh thích là Ngọc diện hồ ly thì đệ phải gọi Dương huynh bằng gì nhỉ.

Chẳng lẽ vừa mới là huynh đệ, nay huynh vội vã lên chức thành thúc thúc.

Đôi chân mày Phụng Tiên nhíu lại:

- Người đã bắt đầu nói nhảm rồi đó. Hãy nói về việc người muốn tìm ta.

Mặt Cao Thạ nghiêm lại:

- Đệ đang suy nghĩ nên khởi đầu từ đâu đây.
- Người chẳng biết khởi đầu câu chuyện từ đâu nữa à? Lạ thật đó.
- Trên đời này cái gì mà không lạ. Thôi được, đệ nói rõ cho huynh biết vậy. Chàng mở áo cho Phụng Tiên thấy hình xăm đầu rồng bên ngực trái:
- Đệ khởi đầu từ hình xăm này vậy.
- Người muốn phô trương với ta hay là có ý gì?
- Dương huynh thấy hình xăm này thế nào?
- Chỉ có mỗi một cái đầu rồng. Hình xăm này đúng ra ta đã thấy rồi, khi người tắm, ta đã thấy nó. Rất tiếc nó chỉ có nửa con rồng mà thiếu mất một nửa.
- Chính vì hình xăm của đệ chỉ có một nửa trên, thiếu mất một nửa dưới, nên đệ mới đi tìm một nửa còn lại.
- Người nghĩ ta giữ nửa phần còn lại của người à?

Nói rồi Phụng Tiên phá lên cười khanh khách. Trần tiểu ngạo của y khiến cho Cao Thạ sa sầm mặt.

Cao Thạ nói:

- Có gì thích thú mà huynh cười như thế?
- Ta tức cười vì nghĩ người cho ta nửa phần sau của con rồng. Nếu người nghĩ vậy, thì người quá ngây thơ đi.
- Nhưng sự ngây thơ của đệ cũng đáng yêu đó chứ, cho dù mình không được dung mạo khôi ngô tuấn tú như Dương huynh.

Phụng Tiên nhún vai:

- Người đừng nói quanh co nữa. Hình đầu rồng kia có ý nghĩa gì?
- Huynh muốn biết không?
- Ta muốn biết chứ. Người đã gọi cho ta một sự tò mò nên ta muốn biết ý nghĩa của hình xăm đó.

Cao Thạ kéo áo lại nhìn Phụng Tiên nói:

- Trước tiên, nghĩa phụ của huynh, minh chủ Chung Hảo Kiệt và phụ thân của đệ là sư đồ của Thiên Can thần chỉ Thượng Quan Kỳ. Đúng ra chức vị minh chủ bạch đạo thuộc về phụ thân, nhưng kẻ nào đó bày ra một cái bẫy tại ải Nhận Môn để bức mẫu thân và phụ thân phải nắm tay nhau nhảy xuống vực thẳm.

Phụng Tiên cướp lời Cao Thọ:

- Người nghỉ ngơi người đặt bẫy lấy mạng cha mẹ người là nghĩa phụ của ta.

Cao Thọ lắc đầu:

- Không có chứng cứ thì đệ đâu dám nói Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt là người thủ ác.
- Thế người kể ra câu chuyện vừa rồi với mục đích gì?
- Đệ đã nói với huynh rồi, đệ đi tìm cái phần còn lại của hình xâm trên người đệ.

Chàng buông tiếng thở dài rồi nói:

- Chỉ vì sự phân biệt Hắc đạo và Bạch đạo nên phụ thân và mẫu thân của đệ luôn bị ngăn cách. Mặc dù bị cả hai giới Bạch đạo và Hắc đạo cách ly khỏi giang hồ, nhưng họ vẫn tâm nguyện lấy tâm để hóa giải. Cuối cùng họ phải cùng nhau nhảy xuống vực, nhưng đệ tìm huynh không phải để gọi lại chuyện hận thù mà muốn cho huynh biết Cao Thọ lưỡng lự một lúc rồi nói:
- Đệ còn một người bào huynh. Người bào huynh đó có hình xâm đuôi rồng trên ngực trái.

Đôi chân mày Phụng Tiên nhíu lại:

- Vậy người đã tìm ra người bào huynh đó chưa?
- Nếu tìm ra thì đệ đâu có tìm huynh.
- Người tìm ta để hỏi về gã bào huynh của người.

Cao Thọ gật đầu:

- Đúng.

Chân mày Cao Thọ nhíu lại:

- Sao lại tìm ta.

Y nói rồi ngửa mặt cười khàn khạch. Phụng Tiên vừa cười vừa nói:

- Cao Thọ, người quá ngây ngô nghĩ Dương Phụng Tiên này là bào huynh của người đó.

Cao Thọ im lặng.

Phụng Tiên nhún vai nói:

- Người hãy nói cho ta biết vì sao người tìm ta mà hỏi.
- Bởi vì Dương huynh là nghĩa tử của Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt. Điều thứ hai đệ có một thứ linh cảm là huynh có cái gì đó buột đệ phải tìm đến.

Phụng Tiên gạt ngang:

- Người sai rồi, người đừng quên Dương Phụng Tiên là Ngọc diện tử sát khắc tinh của giới Hắc đạo các người.
- Đệ không quên sự thật đó đâu. Vạn Kiến Sư Giang tiên sinh đã nói với đệ, trước đây mẫu thân và phụ thân có hai người con. Đứa con đầu phụ thân đã mang đi. Còn đệ thì được mẫu thân giữ lại. Hai người hy vọng sau này đệ và bào huynh sẽ cùng hợp lực thống nhất bạch đạo và hắc đạo, phá vỡ cái ranh giới bấy lâu nay giang hồ đã đặt ra chia cắt họ. Khi thân phụ đến ải Nhận Môn để gặp mẫu thân thì giao đứa bé kia lại ột người, người đó chẳng ai khác mà là Phụng Tiên Chung Hảo Kiệt.

Phụng Tiên khoát tay:

- Giờ thì ta đã hiểu ẩn ý của người rồi. Hẳn người nghĩ đứa bé mà cha người gởi lại cho nghĩa phụ ta chính là Dương Phụng Tiên này.

- Đệ có linh cảm đó, nếu Dương huynh không ngại thì có thể cho đệ nhìn qua thể pháp của huynh.

Phụng Tiên phá lên cười khàn khạch. Y vừa cười vừa nói:

- Người đúng là một kẻ hồ đồ. Người nghĩ ta là bào huynh của người sao. Làm gì có chuyện đó. Ta họ Dương, ta có song đường, và song đường của ta bị giới Hắc đạo của các người thăm sát và bức nhục trước mặt ta. Điều đó ta đã nói cho người biết rồi.

Y cười khẩy rồi nói:

- Cao Thọ, người làm cho ta tức cười quá. Người cố mở mắt thật to đi tìm cái phần đuôi rồng do người tưởng tượng ra. Nó không nằm trên người Dương Phụng Tiên ta đâu. Ta khẳng định một lần nữa, phần đuôi rồng người đi tìm không bao giờ ở trên người ta. Và vĩnh viễn trong ta không có dòng máu Hắc đạo. Người hãy quên điều đó đi.

Phụng Tiên gần giọng nói:

- Người nghe ta nói chứ. Kẻ đứng trước mặt người là Ngọc diện tử sát Dương Phụng Tiên, khắc tinh của giới Hắc đạo. Đã là khắc tinh của giới Hắc đạo thì làm sao trong ta có dòng máu của bọn hạ đẳng có tâm địa gian trá.

Cao Thọ ôm quyền:

- Đa tạ Dương huynh đã chỉ giáo cho đệ.

Xá Phụng Tiên, Cao Thọ nói:

- Cáo từ.

Chàng vừa dậm bước thì Phụng Tiên gọi giật lại:

- Cao Thọ.

Nhìn lại Phụng Tiên, Cao Thọ nhận ra hai luồng tinh thần khe khẽ khắc và lạnh lùng.

Phụng Tiên nói:

- Người đừng bao giờ mơ hồ nghĩ Ngọc diện tử sát Dương Phụng Tiên là bào huynh của người. Trong ta không bao giờ có dòng máu Hắc đạo, mà chỉ có mỗi một dòng máu duy nhất.

Dòng máu đó thuộc về giới Bạch đạo. Hôm nay người có thể bức ép được Thượng tôn mình chủ nghĩa phụ phóng thích bọn Hắc đạo nô nhân, nhưng ngày mai Dương Phụng Tiên ta sẽ bắt chúng quay lại đúng chỗ của chúng nó. Có cả người nữa.

- Đệ luôn nhớ lời Dương huynh nói hôm nay. Cáo từ.

Cao Thọ rời lầu thuyền rồi, Phụng Tiên vẫn dõi mắt nhìn theo sau lưng chàng. Chân diện của y như trét lên một lớp sáp, trong thật vô hồn và vô cảm. Cao Thọ đã đi khuất khỏi tầm mắt, Phụng Tiên mới vạch áo nhìn xuống.

Trên ngực trái của y có một vết sẹo mang dáng đuôi một con rồng. Vết sẹo như có một hấp lực cuốn lấy mắt Phụng Tiên. Y khẽ buông tiếng thở dài, và nhắm nhói:

- Ta không phải là người người đi tìm, đặt kỳ vọng. Nếu đúng ta là con người người đang đi tìm thì ta cũng phủ nhận điều đó. Nhưng ta tin mình không phải là kẻ đó. Ta là Ngọc diện tử sát Dương Phụng Tiên.

Y đứng trên mạn thuyền một lúc rồi mới quay vào khoang thuyền.

Trương Á Di hỏi:

- Dương huynh, y đến đây làm gì?

Phụng Tiên không trả lời nàng mà bưng vò rượu tu luôn một ngụm dài.

Đặt tịnh rượu xuống sàn lâu thuyền, nhìn Á Di, Phụng Tiên nói:

- Hẳn tìm đến với một chút hy vọng hồ đồ và mơ hồ.

Thốt dứt câu, Phụng Tiên lại bưng tịnh rượu uống cạn. Y gương điểm nụ cười mỉm. Mặc dù hỉ là một nụ cười sỏi lỏi nhưng nó vẫn toát ra sức quyến rũ kỳ lạ đối với nàng.

Phụng Tiên nói:

- Huynh có việc phải rời nay.

Nàng nhìn Phụng Tiên:

- Huynh sẽ sẽ thành thân với muội chứ?

- Nếu muội không nghĩ ta là kẻ hạ nhân.

- Muội không bao giờ có ý niệm đó đâu.

Nàng bất ngờ vòng tay bá cổ Phụng Tiên, nhỏ nhẹ nói:

- Trương Á Di yêu huynh muội yêu huynh nhiều lắm yêu nhiều lắm.

Nàng chủ động lần tìm đôi môi Dương Phụng Tiên, để áp chặt môi mình vào môi hắn. Á Di nhỏ nhẹ nói:

- Huynh đừng xem thường muội là được rồi.

Phụng Tiên nhìn nàng bằng ánh mắt ướt tình.

- Bất cứ chuyện gì xảy ra trên đời này, huynh cũng không đối xử xấu với muội đâu.

- Dương huynh.

Hai người lại trao cho nhau nụ hôn cháy bỏng nhất, nhưng đó chỉ là vẻ bên ngoài, còn bên trong tâm tưởng Dương Phụng Tiên vẫn nghĩ đến những lời nói của Cao Thạ và vết sẹo trên ngực trái của mình. Ngược lại với Phụng Tiên thì Á Di luôn cảm nhận được những cảm xúc ngọt ngào trong nụ hôn đó.

Phụng Tiên khẽ đẩy Á Di ra. Y nhỏ nhẹ, ôn nhu nói như rót mật vào tai nàng:

- Khi trăng lên huynh sẽ đến với muội.

Đôi lưỡng quyền của nàng ửng hồng e thẹn. Nàng khẽ gật đầu:

- Muội chờ Dương huynh.

Phụng Tiên mỉm cười.

Nàng không khỏi ngây ngất khi tiếp nhận nụ cười của Ngọc diện tử sát Dương Phụng Tiên.

Nàng lặp lại câu nói của mình:

- Muội sẽ chờ Dương huynh.

Bước ra ngoài mạn thuyền, Phụng Tiên nhìn lại Á Di một lần nữa rồi mới rời lâu thuyền.

Y chấp tay sau lưng tản bộ mà tâm thức luôn tư tưởng đến những lời nói của Cao Thạ và vết sẹo trên ngực trái của mình.

Phụng Tiên nghĩ thầm:

- “Nếu Cao Thạ nói đúng, mình là bào huynh của gã thì trong người mình có dòng máu Hắc đạo.”.

Y lắc đầu như thể muốn xua đi ý niệm kia ra khỏi tâm thức mình. Phụng Tiên nhẩm nói:

- Ta không thể là con người đó.

Từ phía đối diện một vị trưởng lão Cái Bang bước đến. Lão ôm quyền xá Phụng Tiên.

Phụng Tiên cũng ôm quyền đáp lễ. Y từ tốn nói:

- Chu trưởng lão có điều gì chỉ giáo tại hạ?
- Lão ăn mày không dám chỉ giáo Dương thiếu hiệp. Lão chỉ truyền đạt chỉ ngôn đến thiếu hiệp.
- Chu trưởng lão muốn truyền đạt gì?

Chu trưởng lão đảo mắt nhìn quanh rồi trang trọng nói:

- Có người muốn gặp Dương thiếu hiệp tại Đài vọng thiên.

Phụng Tiên khẽ gật đầu:

- Tại hạ sẽ đến đó.
- Người đó rất muốn gặp thiếu hiệp.

Nói xong Chu Khôi ôm quyền xá, rồi thả bước bỏ đi.

Phụng Tiên vẫn đứng một chỗ. Y khẽ điểm nụ cười mỉm vì có một ý tưởng vừa mới nảy trong đầu.

Phụng Tiên nghĩ thầm:

- “Ta chưa tìm các người, các người đã tìm ta.”

35. Chương 36 : Vuốt râu Hùm

Chương 36: Vuốt râu Hùm

Cao Thọ cất giọng nhẹ khàn nói với Minh chủ Chung Hảo Kiệt:

- Minh chủ không quá nóng vội chờ tiểu sinh chứ?
- Bốn nhân không nóng, nhưng lạ một điều là tại sao người có lá gan lớn như vậy. Hình như người không biết phân biệt chỗ nào của Hắc đạo, chỗ nào của Bạch đạo. Và cũng chẳng biết sống chết. Bốn nhân tưởng đâu người là kẻ có võ công tối thượng, không còn ai là đối thủ nên muốn làm gì thì làm.

Cao Thọ quệt mũi đáp lời:

- Nếu nói về võ công thì tiểu sinh chẳng thể nào bì với Thượng tôn minh chủ. Minh chủ chỉ cần phẩy tay một cái thì tiểu sinh tan mạng ngay lập tức. Thậm chí Minh chủ chẳng cần phải phẩy tay, mà chỉ xịt ra một cái tiểu sinh cũng bò lăn bò lóc, thậm chí không đứng lên nổi.

Đôi chân mày của Chung Hảo Kiệt chau lại. Lão cười khẩy rồi nói:

- Tiểu tử nói cái gì bốn nhân chẳng hiểu nổi. Thế nào là “xịt” ra một cái. truyện copy từ

Cao Thọ gãi đầu, ôn nhu đáp:

- Ý của tiểu sinh là nói Minh chủ chỉ cần chưởng tiểu sinh là tiểu sinh mạng vong.
- Thế sao người vẫn ngang nhiên đến tổng đàn võ lâm.

Cao Thọ ôm quyền, mỉm cười nói:

- Tiểu sinh nghĩ đi nghĩ lại rồi. Chỉ có tổng đàn võ lâm là chỗ an toàn nhất để trao bức mật thư của Thập Tứ Lang cho Minh chủ. Tiểu sinh đến bằng phong thái của giới Bạch đạo, quang minh chính đại, chẳng lẽ lại bị xử bằng lối thượng cẳng chân hạ cẳng tay. Còn nếu như tiểu sinh cho chết ở đây bởi tuyệt công của Minh chủ, thì không biết Minh chủ sẽ nói sao với quần hùng Bạch đạo.

Chàng chắc lưỡi:

- Ngoài mặt thiên hạ tất nhiên vẫn khép nép trước uy phong của Minh chủ nữa. Họ sẽ nói Minh chủ thị vào võ công tối thượng mà bức hiếp một gã tiểu tử võ công xoàng xĩnh chẳng đáng để cho Minh chủ ra tay

chút nào. Thứ hai không chừng thiên hạ lại cho Minh chủ là kẻ tiểu nhân, bỉ ổi, không biết lễ nghi, lấy đạo chính thống tiếp tiểu sinh khi người được lợi mà vẫn có ác tâm. Còn nhiều chuyện người ta đồn đãi lắm. Tiểu sinh biết chắc Minh chủ nghe chẳng lọt lỗ tai chút nào.

Hảo Kiệt khoát tay:

- Tiểu tử, người nói như thế đủ rồi.
- Minh chủ không muốn tiểu sinh nói ư?
- Lời nói của người ta chẳng nghe lọt lỗ tai chút nào.
- Vậy sao Minh chủ không lấy lễ thượng khách đãi tiểu sinh để được lời hay ý tốt trong giới võ lâm giang hồ.
- Một Minh chủ bạch đạo lại lấy lễ thượng khách đãi ngộ một gã tiểu tử Hắc đạo sao?
- Hê Tiểu sinh có phân nửa Hắc đạo, phân nửa Bạch đạo. Minh chủ quên rồi sao?

Chính miệng Minh chủ cho tiểu sinh được vào giới Bạch đạo mà.

Chung Hảo Kiệt thở hắt ra một tiếng.

Cao Thạ mỉm cười.

Mặt của Hảo Kiệt nhún lại khi phải tiếp nhận nụ cười mỉm của Cao Thạ.

Lão miễn cưỡng nói:

- Được, bốn nhân sẽ lấy lễ thượng khách đãi người.

Cao Thạ ôm quyền:

- Tiểu sinh vô cùng cảm kích sự độ lượng của Thượng tôn minh chủ. Phàm những ai có chức vị cao trọng như Minh chủ phải có lòng khoan dung độ lượng mới khiến kẻ bề dưới tâm phục, khẩu phục. Bằng như không có sự độ lượng bao dung mà giữ chức vị cao trọng võ lâm thì chỉ khiến người ta sợ hãi bề mặt, còn bên trong thế nào họ cũng chửi cha, chửi mẹ người đó à.

Mặt Hảo Kiệt sa sầm:

- Người... Cao Thạ vốn vã nói:
- Tiểu sinh không dám thất lễ với Minh chủ. Quả thật tiểu sinh không dám. Chỉ tại vì tiểu sinh sống với Hắc đạo nô nhân, quen miệng mà thốt ra những lời khó nghe thôi.

Hừ nhạt một tiếng, Hảo Kiệt nghiêm trang nói:

- Tiểu tử cũng là bậc hậu sinh. Ta nghĩ người nên biết dùng ngôn từ để đối đáp với ta.
- Tiểu sinh sẽ nhớ lời dạy của Minh chủ.

Lườm Cao Thạ, Chung Hảo Kiệt mới vỗ tay một tiếng.

Bốn ả cung nữ bước vào đại sảnh đường. Lão phán lệnh:

- Bày đại yến thết đãi Cao công tử.

Lệnh được phán ra, ngay lập tức đại yến được bày ra ngay trong đại sảnh. Cao Thạ nhìn bàn đại yến với tất cả những món cao lương mỹ vị tỏa mùi thơm.

Chàng chấp tay đi quanh bàn đại yến như thể muốn dùng mắt thẩm chứng những món ăn ngon được bày trên bàn. Vừa đi Cao Thạ vừa nói:

- Có như thế chứ! Tiểu sinh biết thế nào Minh chủ cũng bày đại yến đãi tiểu sinh. Thập Tứ Lang kiếm chủ được Minh chủ tiếp bằng lễ thượng khách thì tiểu sinh cũng phải được như vậy. Dù sao tiểu sinh cũng đã rửa được nhục cho giới võ lâm Bạch đạo, bắt Thập Tứ Lang phọt ra quần mà.

Chàng ngồi xuống bàn đại yến.

Nhìn lên Chung Hảo Kiệt, Cao Thọ nói:

- Minh chủ không ngồi chung bàn với tiểu sinh à?

- Tiểu tử cứ tự nhiên dùng.

- Gia chủ không tiếp khách thì sao gọi là lễ thượng khách được. Nếu Minh chủ không dùng với tiểu sinh thì e rằng tất cả những món ngon này lần hảo tửu đã bị tẩm độc.

Cao Thọ ôm quyền, ôn nhu nói:

- Tiểu sinh nghe nói bọn Hắc đạo dùng thủ đoạn độc công là chính, nếu như tiểu sinh lỡ trúng độc ở đây không biết tòng tửu đàn võ lâm này là của Hắc đạo hay Bạch đạo. Và tôn giá - Tiểu tử, người khéo nói lắm. Và đủ ngôn từ để nói. Nhưng người có biết chính cái miệng người đã hại người đó.

Cao Thọ giả lả cười, rồi nói:

- Không phải riêng tiểu sinh khổ vì cái miệng của mình đâu, mà bất cứ ai sinh ra trên đời này cũng đều khổ vì cái miệng của mình hết.

Chàng quệt mũi, chắc lưỡi rồi nói:

- Tiểu sinh nói ra điều đó, Minh chủ sẽ cho tiểu sinh là kẻ hồ đồ, ngớ ngẩn, nhưng nếu chỉ cần Minh chủ xét kỹ một chút tất sẽ nhận ra lời nói của tiểu sinh rất thâm thúy à.

Chàng vỗ vào miệng mình rồi nói tiếp:

- Người ta chỉ có một cái miệng thôi mà nhét mãi vẫn không đầy. Thậm chí thiên hạ tranh giành quyền lợi, kim lượng cũng cốt chỉ phục vụ cho cái miệng mình. Bởi thế mới có những kẻ vì cái miệng quá mà bị bội thực, chết không kịp ngáp.

Hảo Kiệt nghe những lời này của Cao Thọ, chỉ còn biết lắc đầu:

- Đủ rồi.

Y miễn cưỡng ngồi vào bàn đối diện với Cao Thọ. Cao Thọ bưng tịnh rượu toan chuốc ra chén thì Hảo Kiệt cản lại:

- Không cần, bốn nhân tự rót ỳnh.

- Minh chủ khó quá! Không cho tiểu sinh làm phận hậu bối của mình, hay Minh chủ sợ trong móng tay của tiểu sinh có độc công.

- Bốn nhân tự chuốc rượu được.

- Minh chủ không thích, tiểu sinh cũng không ép. Ngại lắm, sợ Minh chủ cho tiểu sinh là người bội ỡ. Thấy người ta là đương kim võ lâm minh chủ rồi giả trò hạ nhân nịnh hót ặng kiếm chút tài lộc. Mà cũng có sao đâu, ai mà chẳng muốn người khác bội ỡ nịnh hót mình.

Chàng ngoáy lỗ tai:

- Những lời nói đó khiến cho người ta thích thú vô cùng.

Hảo Kiệt buông tiếng thở dài, rồi nói:

- Cao Thọ, người đến đây để trao cho bốn nhân bức thư của Thập Tứ Lang hay để bốn cột bốn nhân. Người nói cho bốn nhân biết.

Cao Thọ ôm quyền từ tốn nói:

- Minh chủ thừa biết tiểu sinh đến trao bức thư của Thập Tứ Lang cho Minh chủ.

- Vậy hãy trao nó cho ta.

- Tất nhiên rồi, nhưng tiểu sinh muốn thỉnh giáo Thượng tôn minh chủ vài điều trước khi trao bức thư đó.

- Tiểu tử muốn hỏi gì bốn nhân.

- Thứ nhất đó là chuyện xảy ra tại ải Nhạn Môn, thứ hai tiểu sinh muốn biết bào huynh của mình đang ở đâu. Minh chủ đã làm gì bào huynh của tiểu sinh.

Hảo Kiệt từ từ đứng lên.

Cao Thọ không màng đến thái độ của y, mà bưng tịnh rượu chuốc ra chén của mình.

Hảo Kiệt nói:

- Tiểu tử đã suy nghĩ chưa mà mới ta câu hỏi đó.

- Nếu không suy nghĩ thì tiểu sinh không tìm đến tổng đàn võ lâm thính thị cao kiến của Minh chủ. Tiểu sinh nghĩ Minh chủ biết tất cả mọi chuyện năm xưa, khi tóc tiểu sinh còn để chỏm.

Cười khẩy một tiếng, Chung Hảo Kiệt nói:

- Tại sao ngươi muốn biết chuyện đó?

- Tiểu sinh muốn biết thân phận của mình đó mà. Biết đâu chừng Thượng tôn mình chủ là thúc thúc của tiểu sinh và Ngọc diện tử sát Dương Phụng Tiên là bào huynh. Nếu đúng như tiểu sinh đoán thì xem như tiểu sinh cũng có vai vế trong giang hồ đó chứ. Chỉ cần biết đúng như vậy, tiểu sinh đã có thể vỗ ngực xưng “thúc thúc của ta là võ lâm Minh chủ Chung Hảo Kiệt, bào huynh của ta là Ngọc diện tử sát, ai dám làm gì ta à”. Chỉ cần nghe tiểu sinh thốt ra câu nói đó thôi, mấy cái gã càn rỡ thường hay bức hiếp tiểu sinh sẽ tái mặt, cụp mắt chẳng dám mạo phạm đến tiểu sinh nữa.

- Vậy bốn nhân hỏi tiểu sinh tin vào bốn nhân không?

- Lời nói của Minh chủ là lời nói của bậc trưởng thượng trong võ lâm, không tin thì tin vào ai bây giờ?

Hảo Kiệt vuốt râu rồi nói:

- Tiểu tử, ngươi nghĩ như thế thì tốt lắm. Ngươi đến đây trao cho bốn nhân bức thư của Thập Tứ Lang, xem như đã hoàn thành cuộc trao đổi trước đây giữa ta và ngươi. Đúng không?

Cao Thọ ôm quyền:

- Minh chủ nói rất đúng à. Minh chủ không giống như cái lão Thục Tùng Nhẫn ôn dịch.

Nói một đường làm một nẻo.

- Bốn nhân luôn giữ chữ tín của mình. Nếu ngươi đã tin bốn nhân, bốn nhân và tiểu tử làm một cuộc trao đổi nữa. Nhưng không biết ngươi có đủ dũng lược không?

- Nếu không có tí chút liều mạng, không sợ chết thì tiểu sinh không dám vác cái mặt đến trao thư cho Minh chủ ngay tại võ lâm tổng đàn. Chẳng lẽ tiểu sinh lại tự leo mình lên thốt chờ đao hạ xuống à?

Hảo Kiệt gật đầu:

- Rất chí khí.

- Đa tạ lời khen của Minh chủ.

- Bốn nhân sẽ cho ngươi một cơ hội để biết tường tận mọi việc trong dĩ vãng.

Chung Hảo Kiệt vỗ tay hai tiếng.

Một gã đại hán cầm khoai đao bước vào. Y có bộ mặt lạnh như tiền. Chỉ nhìn qua đã nhận ngay sát thần toát ra từ bộ mặt băng giá đó.

Hảo Kiệt vuốt râu nhìn Cao Thọ:

- Cao tiểu tử, bốn nhân cho ngươi biết y là ai nhé. Y là Sát thủ lãnh diện vô tâm.

Người đã từng thắng Thập Tứ Lang, nếu như hôm nay ngươi thắng được gã, những gì ngươi muốn biết bốn nhân sẽ nói với ngươi.

Cao Thọ gượng cười nhìn Chung Hảo Kiệt, nói:

- Thượng tôn mình chủ không quá à.

Đôi chân mày Hảo Kiệt nhú lại:

- Người nói vậy có ý gì?

- Đây là cái mẹo “Tà đao sát nhân”. Nếu như tiểu sinh chết bởi đao của vị đại ca này thì Minh chủ chẳng mang tiếng gì cả, tự tiểu sinh đi tìm cái chết mà. Minh chủ thừa biết tiểu sinh võ công như bọn múa võ sơn đông, bán cao hoàn tán, làm sao là đối thủ của Lãnh diện vô tâm được.

- Vậy người hãy rút lại câu hỏi của mình.

Cao Thọ gãi đầu:

- Tiểu sinh không muốn rút lại những câu hỏi của mình, thế mới khổ chứ.

Chung Hảo Kiệt nhún vai:

- Thế người sẽ làm gì để ta trả lời câu hỏi của người?

Cao Thọ quệt mũi rồi lòn tay vào ngực áo lấy bức thư đặt lên bàn:

- Thư của Thập Tứ Lang đây. Tiểu sinh mạn phép trao lại cho Minh chủ.

Chàng trình trọng dâng bức thư bằng hai tay.

Chung Hảo Kiệt đón lấy bức thư. Lão vừa đón bức thư vừa nói:

- Bây giờ thì tiểu tử đã biết chỗ nào là đất sống, chỗ nào là đất chết rồi à?

- Tiểu sinh nhờ Minh chủ chỉ giáo mới nhận ra điều đó. Tiểu sinh mạn phép Minh chủ cho tiểu sinh hỏi vị đại ca Lãnh diện vô tâm một vài câu được không ạ?

- Người cứ hỏi.

Cao Thọ đứng lên nhìn lại gã đao thủ sát nhân lãnh diện vô tâm. Bộ mặt lạnh như tiền của gã đập vào mắt chàng.

Nặng nề cười giả lả, Cao Thọ hỏi:

- Đại ca có đúng với cái tên Lãnh diện vô tâm không?

Y buông một câu cộc lốc:

- Kim Chấn này luôn tự thị vào ngoại danh mà Minh chủ ban cho.

- Đúng rồi, thảo nào bộ mặt của đại ca cứ đăm đăm như người ta đang bị mắc vậy.

- Người nói gì ta không hiểu?

- Tại hạ biết nói sao cho đại ca hiểu nhỉ. Ý của tại hạ là những người bị thổ tả không đúng lúc cũng có bộ mặt như đại ca. Còn sát thủ Lãnh diện vô tâm không thể có bộ mặt như đại ca được.

Hai hàm răng của Lãnh diện vô tâm Kim Chấn nghiền lại, phát ra âm thanh ken két như gã đang nghiền một khúc xương trong miệng. Gã gằn giọng nói:

- Người muốn thử đao của ta chứ?

- Thập Tứ Lang tôn giá thì tại hạ có thử qua kiếm của y rồi. Y đúng là một kiếm thủ sát nhân, nhưng không biết đại ca có giống như Thập Tứ Lang không? Nếu đại ca muốn tại hạ thử đao của đại ca thì hãy cho tại hạ xem qua ngọn khoai đao của đại ca trước đã.

- Sao người muốn xem đao của ta?

- Sát thủ như đại ca dụng đao giết người thì đao phải bén lắm. Nhưng tại hạ ngờ ngờ nó không được bén cho lắm, nên muốn nhìn qua. Nếu như đại ca có thanh đao tốt, chém sắt như chém bùn thì mới đúng là sát thủ lãnh diện vô tâm.

Cao Thọ lắc đầu, từ tốn nói:

- Bằng như đao của đại ca chỉ dụng để bổ củi thì tại hạ đành phải thôi thác không thể giao thủ với đại ca được.

Chàng nhìn lại Chung Hảo Kiệt:

- Minh chủ đồng ý với tiểu sinh chứ?

- Tiểu tử sợ cái danh của người vừa mới hạ được Thập Tứ Lang sớm lụi tàn trong tay Kim Chấn.

Cao Thọ ôm quyền:

- Tiểu sinh chưa bạch ý của mình, Minh chủ đã nói dùm tiểu sinh. Trên đời này ngoài song đường sinh ra tiểu sinh, chỉ còn có mỗi một mình Thượng tôn Minh chủ là hiểu tiểu sinh. Tiểu sinh vô cùng cảm kích cảm kích Chung Hảo Kiệt nhìn lại Kim Chấn:

- Hãy cho Cao công tử xem qua đao của người.

- Tuân lệnh Minh chủ.

Cao Thọ chỗi tay lên bàn, hơi chồm đến trước:

- Minh chủ có ý lấy mạng tiểu sinh thật à?

- Lần thứ hai bốn nhân muốn chứng kiến người vượt vũ môn. Lần trước người có thời gian lập kế, lần này chính người bước qua vũ môn chứ không nhờ ai khác.

Lão vuốt râu nói tiếp:

- Mẫu Đơn Chi Hoa không có ở đây giúp người đâu. Ắ muốn giúp cũng không có đủ thời gian để giúp người.

- Nói như Minh chủ thì tiểu sinh chết chắc rồi. Xem như bít đường sinh lộ.

Chàng thở hắt ra một tiếng rồi nhìn Kim Chấn:

- Đao của đại ca bén chứ?

- Đủ bén chặt đứt đầu người.

- Nếu nó bén thì chỉ một đao là đứt thôi, còn như không bén thì đau lắm. Tại hạ phải xem qua mới được.

Nói rồi Cao Thọ rời bàn đại yển bước đến trước mặt Kim Chấn. Chàng đặt ngón tay vào lưỡi khoai đao, từ từ vuốt dọc lên đốc đao. Cao Thọ chắc lưỡi nói:

- Đại ca rèn đao ở đâu mà tốt quá vậy.

Kim Chấn gần giọng đáp lời:

- Người xuống...

Y chưa kịp nói hết câu thì hữu thủ của Cao Thọ cũng thọc vào hõm khủy tay đao của gã.

Bằng một bộ pháp thần ky giống như Đông Phương Vũ, chàng lách bước, lòng người qua khỏi mặt đất, rồi nện lưng xuống sàn đại sảnh.

- Huych Kim Chấn buông ngọn khoai đao, buột miệng thốt:

- Ôi Gã chưa kịp có phản ứng gì thì đã bị Cao Thọ điểm vào tĩnh huyết nằm dờ ra dưới sàn gạch.

Cao Thọ nhảy đồng lên, quay ngoắc lại phía Chung Hảo Kiệt:

- Tiểu sinh đã vượt vũ môn bằng tay mình, Minh chủ không được nuốt lời đó.

Sắc diện Chung Hảo Kiệt đỏ rần. Lão vừa thẹn vừa tức giận. Lão rít giọng nói:

- Đúng là lũ vô dụng.

Một ánh chớp bạc vụt thoát ra khỏi ống tay áo của Chung Hảo Kiệt. Ánh chớp đó khiến cho Cao Thọ lóa mắt, giật bắn cả người. Khi chàng lấy lại được thần tình thì ánh chớp cũng không còn nhưng thủ cấp của Lãnh diện vô tâm Kim Chấn đã bị lìa khỏi cổ lẩn lờng lốc.

Sát chiêu của Chung Hảo Kiệt thi triển ra khiến Cao Thọ bất thần cả người. Tim chàng đập còn hơn trống trận và theo bản năng vô thức đưa tay rờ cổ mình.

Chàng tò mò nhìn lại tay của Chung Hảo Kiệt nhưng chẳng thấy chiếc binh khí nào.

Cao Thọ nhớ lại cái chết của Vô Ảnh Phi Tiên Nhạc Tùng Cương, mà hai cánh môi khô hằn lại với vị đắng như có mật trào ra miệng chàng.

Cao Thọ cứ nhìn Chung Hảo Kiệt một lúc rồi nói:

- Tiểu sinh không dám hỏi nữa. Không dám hỏi nữa.

Hảo Kiệt lắc đầu:

- Tiểu tử đã hỏi và đã vượt vũ môn, bốn nhân phải trả lời cho người để người không tò mò nữa. Nhưng khi người nghe câu trả lời của bốn nhân rồi thì người sẽ không còn chỗ đứng trên cõi Trung Nguyên.

Lời nói này của Chung Hảo Kiệt càng khiến cho Cao Thọ hồi hộp hơn. Chàng có cảm tưởng đó là phán ngôn của tử thân, của diêm chúa ban ỉnh.

Chung Hảo Kiệt từ từ đứng lên nói:

- Cao tiểu tử, người biết quá nhiều. Chính vì người biết quá nhiều mà ta phải đặt người vào tử lộ. Bốn nhân phải thừa nhận người là một tiểu tử có trí thông minh. Nhưng sự thông minh của người chỉ đặt người vào chỗ chết.

- Minh chủ không lấy mạng tiểu sinh trong lúc này chứ?

- Người đã vượt vũ môn lần thứ hai, tất bốn tọa cho người rời khỏi đây.

Cao Thọ thở dài, ôm quyền:

- Tiểu sinh đa tạ lòng độ lượng của Minh chủ.

- Đừng nhắc với ta hai chữ độ lượng và vị tha. Hãy nghe ta nói đây.

Rút một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, Chung Hảo Kiệt gần giọng nói:

- Bào huynh của người đúng là Dương Phụng Tiên. Còn kẻ đặt bẫy buột cha mẹ người phải nhảy xuống vực thẳm trên ải Nhạn Môn chính là bốn nhân.

Cao Thọ chau mày nhìn Chung Hảo Kiệt:

- Một mình Minh chủ chẳng thể làm gì được phụ thân của tiểu sinh. Bởi tiểu sinh nghe nói võ công của phụ thân cao thâm hơn Minh chủ rất nhiều.

- Bốn nhân không phủ nhận. Nhưng một khi trong tay bốn nhân có Thánh cô tiên tử Hà Tịnh Cơ thì giang hồ kỳ hiệp Lâm Chí Khanh phải trao lại “Huyết thủ Lĩnh” cho bốn nhân.

Tất cả những gì người tò mò muốn biết, bốn nhân đã nói cho người biết. Tiểu tử đã có thể rời tổng đàn võ lâm của bốn nhân được rồi chứ.

Cao Thọ nhìn Chung Hảo Kiệt:

- Tiểu sinh mạn phép hỏi Minh chủ một câu được không?

- Người cứ hỏi - Minh chủ có cảm nhận sự áy náy khi hành sự không?

Hảo Kiệt phá lên cười. Y vừa cười vừa nói:

- Vị độc bất trượng phu Cao Thọ nghe lão nói mà cảm nhận ngực mình đau nhói một cái khiến phải nhăn mặt lại.

Chàng ôm quyền xá:

- Tiểu sinh cáo từ.
- Tiểu tử cố mà giữ lấy mạng mình.

Gượng nặn nụ cười, Cao Thọ ôn nhu nói:

- Tiểu sinh cố giữ mạng mình để vượt qua vũ môn lần thứ ba. Nhưng hôm nay Minh chủ lấy mạng tiểu sinh thì Minh chủ tự hủy hoại danh phận mình.
- Tiểu tử dựa vào đâu mà thốt ra câu nói đó.
- Minh chủ thừa nhận tiểu sinh là kẻ thông minh, tất tiểu sinh đến đã chuẩn bị trước ình một con đường để đi ra. Cho dù Minh chủ không muốn cũng phải chấp nhận để một đường sinh lộ cho tiểu sinh.
- Nói cho bốn nhân biết sinh lộ của người ở đâu.
- Trong miếng ngọc thạch mà mẫu thân để lại cho tiểu sinh chỉ ngôn của Thiên cang thần chỉ Thượng Quan Kỳ. Nó là khẩu quyết khắc chữ võ công của “Huyết thủ lĩnh”. Chỉ cần trao khẩu quyết này cho bất cứ người nào thì chiếc ngai của Minh chủ sẽ lung lay ngay lập tức.

Sắc diện Chung Hảo Kiệt tím lại, lão gằn giọng nói:

- Khẩu lĩnh đó ở đâu, mau trao ra đây cho ta.
- Thượng tôn mình chủ tự nhận mình là kẻ độc tâm. Không có độc tâm thì không trở thành trượng phu. Nếu Cao Thọ trao khẩu quyết đó cho Minh chủ thì tự mình đã bít đường sinh lộ của mình.

Chàng chỉ ra cửa đại sảnh đường:

- Trao cho Minh chủ khẩu quyết kia, tiểu sinh khó mà bước ra khỏi cửa đại sảnh đường tổng đàn võ lâm được quá năm trượng. Tiểu sinh quý mạng của mình lắm. Đâu để mất lãng nhách được.
- Người không tin vào ta sao?
- Tiểu sinh đã nghiệm một điều. Minh không nên tin vào người có độc tâm.
- Được, vậy người muốn gì?
- Hãy cho tiểu sinh một sinh lộ.
- Bốn nhân hứa với người.
- Không chỉ một Cao Thọ thôi, mà có cả Lục chỉ thần châu Quảng Hợi nữa.
- Bốn nhân không giữ lão già sáu ngón đó.
- Đến bây giờ mà Minh chủ vẫn chưa phát hiện ra à?

Đôi chân mày của Chung Hảo Kiệt nhíu lại.

Cao Thọ nghiêm giọng nói:

- Vì sao tiểu sinh biết được bí mật trong mặt ngọc thạch của mẫu thân để lại, bởi tiểu sinh có Vạn Kiến Sư Giang Hào.
- Thì ra người đã tráo
- Minh chủ không tin mắt đó thôi. Phàm người ta có thể thượng phong làm chủ thiên hạ thì luôn có những sơ xuất do bản thân mình tạo ra.

Hảo Kiệt cười khẩy rồi nói:

- Hôm nay bốn nhân mới cảm nhận được sự lạnh lẽo của tiểu tử. Người đúng là kẻ ta phải để tâm đến. Thôi được, ta hứa trao cả Lục chỉ thần châu Quảng Hợi cho người.

Cao Thọ ôm quyền:

- Tiểu sinh vô cùng cảm kích.
- Tiểu tử nên trao cho bốn nhân vật người đang giữ.
- Tiểu sinh luôn giữ đúng lời của mình. Nhưng tiểu sinh muốn Minh chủ nói vài lời với quần hùng Bạch đạo đang có mặt bên ngoài đại sảnh đường này.

Hai cánh môi của Chung Hảo Kiệt mím lại. Lão suy nghĩ một lúc rồi gật đầu:

- Bốn nhân chịu theo ý người.

Hai người cùng sánh bước đi thẳng ra bên ngoài đại đường chính sảnh võ lâm. Nhìn quần hùng Bạch đạo, Thượng tôn mình chủ Chung Hảo Kiệt trang trọng nói:

- Kể từ hôm nay, các người đừng ai mạo phạm đến Cao công tử. Bởi vì Cao Thọ nhìn sang Chung Hảo Kiệt nhỏ giọng nói:
- Vì tiểu sinh là hiền đệ của Minh chủ, gọi Minh chủ bằng thúc thúc. Thúc thúc đâu nỡ hại hiền đệ của mình.

Thở hắt ra một tiếng, Chung Hảo Kiệt nói:

- Mọi người nể kính Cao công tử, bởi vì y là hiền đệ của bốn nhân.

Cao Thọ mỉm cười lấy mặt ngọc thạch đặt vào tay Hảo Kiệt:

- Minh chủ chỉ cần đập mạnh nó xuống sàn gạch, nó sẽ tách ra làm hai như một con sò.

Khẩu quyết ở trong đó. Cáo từ.

Cao Thọ ôm quyền xá, rồi ung dung thả bước đi qua trước mặt quần hùng mà chẳng người nào làm gì được chàng. Chàng đi rồi mà Chung Hảo Kiệt vẫn còn bồn chồn, âm ỉ một nỗi bức dọc trong tâm thức.

36. Chương 37 : Bóng Tối Phía Sau

Chương 37: Bóng Tối Phía Sau

Vọng Thiên Cát tọa lạc trên một mảnh đất bằng phẳng, với những thảm cỏ chung quanh. Một hàng tùng kết thành một vòng bao bên ngoài tòa lầu với tám tầng, trông như một ngôi tháp cao, to sừng sững, đáng vẻ uy nghiêm bởi những mái vòm cong vút.

Đứng ngay bên ngoài Vọng Thiên Cát là một kiếm thủ vận lam y có vẻ chờ đợi Phụng Tiên. Bộ mặt y chẳng có gì đặc sắc, ngoài trừ hàm râu cá chốt trên mép, trông giống như một quả ấu ngò ngộ.

Phụng Tiên bước đến trước mặt người ấy:

- Thiên kiếm Châu Linh Cương tôn giá chờ tại hạ?

Châu Linh Cương vẫn khoanh tay trước ngực, rọi hai luồng uy nhân vào mặt Phụng Tiên cứ như muốn dùng ánh mắt cá chết của mình uy hiếp Ngọc diện tử sát Dương Phụng Tiên. Y khẽ gật đầu:

- Đúng là Châu mỗ đang chờ người.
- Châu tôn giá chờ tại hạ vì ý gì?
- Châu mỗ nghe tiếng tám lừng lẫy của Ngọc diện tử sát Dương Phụng Tiên nên mới chờ ở đây.

Phụng Tiên mỉm cười. Lần này nụ cười của y chẳng có vẻ gì là giả lả cả, mà lại rất thật, rất gợi mở và thậm chí rất cầu tình. Điểm nụ cười đó rồi Phụng Tiên mới nói:

- Hẳn vì tiếng tăm của tại hạ mà Châu tôn giá mới chờ ở Vọng thiên cát để thỉnh giáo?

- Không sai.
- Có Châu tôn giá, hẳn là có những người khác trong Vọng thiên cát.
- Ngọc diện tử sát muốn nói đến những người nào?
- Tại hạ muốn nói đến Vô Đang đạo trưởng Giác Hải, Bang chủ Cái Bang Trình Chí Viễn, và cả phương trượng đại sư Chí Thiện cùng Tung sơn chủ môn Tạ Tổn.
- Tất cả mọi người đang ở trong Vọng Thiên Cát.
- Tại hạ rất muốn gặp những người đó.
- Ngọc diện tử sát hãy chứng tỏ bản lĩnh của mình trước khi vào Vọng Thiên Cát.

Phụng Tiên ôm quyền từ tốn nói:

- Châu tôn giá có ý đó, tại hạ không thể từ chối được. Dù sao Châu tôn giá cũng là bậc trưởng tôn so với tại hạ.
- Đạo kiếm vô tình, đừng oán trách.
- Kẻ biết cầm kiếm, cầm đao, tất biết mình mà không bao giờ oán trách người khác.
- Châu mỗ thích nghe những lời nói như thế này.

Vừa nói Thiên Kiếm Châu Linh Cương từ từ rút kiếm ra khỏi vỏ. Y ghim mũi kiếm xuống ngay trước mũi giày mình. Mặc dù thấy Thiên Kiếm Châu Linh Cương đã rút trường kiếm ra khỏi vỏ nhưng Phụng Tiên vẫn giữ thái độ bình thản tự tại. Trông y rất ung dung, và tự mãn, nếu không muốn nói có chút gì đó kiêu ngạo, tự thị vào bản thân.

Đôi chân mày của Châu Linh Cương thoát nhú lại khi nhận ra vẻ ung dung tự tại của Cao Thọ. Y nghiêm giọng nói:

- Binh khí của người đâu?
- Khi cần tại hạ sẽ cho Châu tôn giá thấy binh khí của bản thân mình.
- Ngọc diện tử sát quá tự tin rồi đó.
- Tại hạ lúc nào cũng tự tin, đối mặt với Châu tôn giá, tại hạ càng tự tin hơn.
- Hãy đỡ kiếm của Châu mỗ.

Cùng với lời nói đó, Thiên Kiếm Châu Linh Cương múa tít thanh trường kiếm. Ánh kiếm trùng trùng điệp điệp do Châu Linh Cương thi triển mà bất cứ ai nhìn vào cũng bị lóa mắt bởi màn kiếm quang bất tận kia.

Mặc dù mấy màn kiếm ảnh trùng điệp kia nhưng Dương Phụng Tiên cũng chẳng có chút gì biểu lộ hay lo lắng hay khẩn trương, vẻ mặt của y rất ung dung tự tại.

Y nhìn bóng kiếm ảnh trùng điệp của Châu Linh Cương mà nghĩ thầm:

“Đúng là Thiên Kiếm Châu Linh Cương.”

Ý nghĩ đó còn đọng trên đầu Dương Phụng Tiên thì một đạo kiếm khí khởi phát từ màn ảnh kiếm trùng điệp bắn xẹt tới mặt y. Bất cứ người nào nếu để màn ảnh kiếm của Châu Linh Cương làm cho phân tâm thì đại khí kiếm tàn độc kia sẽ lấy ngay đôi mắt của người đó.

Nếu tiếp nhận đạo khí hoàn toàn bất ngờ nọ thì kết cục đã được phân định ngay trong thức chiêu khai cuộc của Thiên kiếm Châu Linh Cương. Bất ngờ một đại cao thủ cũng đều có thể nhận ra ngay cái thảm bại ngay trong khí kiếm khai cuộc của Châu Linh Cương, vì nó bất ngờ và tàn nhẫn, nhưng Phụng Tiên thì không. Cứ như Phụng Tiên đã thấy sát khí kiếm chiêu của đối phương, nên nó vừa phát ra thì y đã lách bộ né tránh.

Đạo khí kiếm công huyệt Phụng Tiên, cày ngay một mảng cỏ xanh sau lưng y.

Thiên Kiếm Châu Linh Cương lớn tiếng quát:

- Người cũng có bản lĩnh đó chứ.

- Cùng với lời nói đó là màn ảnh kiếm trùng điệp như một tấm lưới chụp tới Phụng Tiên.

Dụng ngay bộ pháp cửu chuyển quỹ ảnh di bộ, Phụng Tiên lòn lách trong màn ảnh kiếm trùng điệp của đối phương.

Phụng Tiên tuyệt nhiên chỉ dụng cửu chuyển quỹ ảnh di bộ lách tránh mà chưa phản công lại. Thiên Kiếm Châu Linh Cương chẳng thể nào chạm được chéo áo của Phụng Tiên.

Bất thành linh Phụng Tiên vung tả thủ đón thẳng lấy lưới trường kiếm của Châu Linh Cương.

Một âm thanh khô khốc phát ra, khi lưới trường kiếm của Châu Linh Cương chạm vào cánh tay của Phụng Tiên.

- Keng! Lưới kiếm bật ra cũng là lúc ánh chớp bạc nhoáng lên từ hữu thủ của Phụng Tiên. Ánh chớp bạc phát ra nhanh không thể tưởng. Khi ánh chớp bạc vụt tắt thì búi tóc của Châu Linh Cương cũng bị đứt lìa. Tóc của gã xõa xuống ngang vai, trông thật nực cười.

Mặc dù bị Phụng Tiên chém đứt búi tóc, nhưng Thiên Kiếm Châu Linh Cương vẫn không phát hiện được binh khí đối phương dùng là binh khí gì.

Phụng Tiên chấp tay sau lưng nhìn Châu Linh Cương:

- Châu tôn giá thấy binh khí của tại hạ rồi chứ?

Mặt của Châu Linh Cương đỏ ra. Y ngượng ngùng nói:

- Ta vẫn không biết đó là gì?

Phụng Tiên mỉm cười, từ tốn nói:

- May mắn cho Châu tôn giá không nhìn thấy binh khí của tại hạ. Nếu như Châu tôn giá thấy nó, thì e rằng bây giờ Châu tôn giá không còn đứng được trên đôi chân của mình.

Giọng nói của Phụng Tiên rất ôn nhu, hòa nhã nhưng khi lọt vào thính nhĩ của Thiên Kiếm Châu Linh Cương thì y lại có cảm giác bồn chồn, cùng với một luồng khí gai buốt xuất hiện trong cột sống.

Nụ cười sỏi sỏi lại hiện ra trên hai cánh môi của Phụng Tiên. Y ôm quyền, ôn nhu nói:

- Tại hạ có thể bước vào trong Vọng Thiên Cát được chứ?

Thiên Kiếm Châu Linh Cương bước qua bên, nhìn Phụng Tiên nói:

- Mọi người đang chờ Ngọc diện tử sát Dương Phụng Tiên.

Khẽ gật đầu điểm nụ cười thỏa mãn, Ngọc diện tử sát Dương Phụng Tiên ung dung bước qua mặt Thiên Kiếm Châu Linh Cương đi thẳng vào Vọng Thiên Cát. Châu Linh Cương khẽ buông tiếng thở dài rồi nổi gót theo Phụng Tiên. Trên tầng thứ tám của Vọng Thiên Cát đã có mặt đầy đủ bốn người:

Chưởng môn Tung Sơn Tạ Tổn, bang chủ chàng Trình Chí Viễn, Võ Đang chân tử Giác Hải, và phương trượng Thiếu Lâm Chí Thiện. Hai chiếc bàn trống để dành cho Phụng Tiên và Thiên Kiếm Châu Linh Cương.

Phụng Tiên yên vị, bây giờ trang chủ Trương Tùng Nhẫn mới bắt ngờ xuất hiện.

Sự xuất hiện của Trương Tùng Nhẫn, Phụng Tiên đã đoán ra vì sao những cao nhân của giới Bạch đạo lại tề tụ về đây.

Trương Tùng Nhẫn ôm quyền xá mọi người rồi nói:

- Phương trượng đại sư, Giác Hải đạo trưởng, Tạ chưởng môn, và Châu lão gia, lão phu thọ thiên không biết nói lời gì. Ở đây lão phu chỉ muốn nói với các vị, Dương thiếu hiệp đã biết tất cả rồi.

Lão nhìn lại Phụng Tiên:

- Thiếu hiệp có thể mở lời ọi người biết được không? Ở đây chúng ta đều là những người ngời chung một con thuyền. Thiếu hiệp cứ bọc bạch nói ọi người hiểu chuyện gì xảy đến.

Phụng Tiên lia mắt nhìn qua tất cả mọi người rồi nói:

- Tại hạ đã nhận được chỉ ngôn của Minh chủ nghĩa phụ để truy tìm chứng cứ phản bội, có ý chiếm quyền của Minh chủ. Chư vị trưởng bối có thể đoán ra hậu quả như thế nào một khi nghĩa phụ phát lệnh võ lâm Huyết thủ lệnh.

Phượng trượng đại sư chấp tay niệm phật hiệu:

- A di đà phật. Thiếu hiệp hẳn biết vì sao lão nạp và các vị trưởng môn lại có ý chiếm quyền Minh chủ không?

Phụng Tiên ôm quyền:

- Đại sư có thể nói rõ cho tại hạ biết được không?

- A di đà phật! Lão nạp nói ra sợ Dương thiếu hiệp không tin lời lão nạp.

Phụng Tiên cười ôn nhu nói:

- Nếu tại hạ không tin thì đã không đến Vọng Thiên Cát một mình. Và cũng không chỉ cắt búi tóc của Thiên kiếm Châu Linh Cương tôn giá.

Y nhìn lại Châu Linh Cương.

Tiếp nhận ánh mắt của Phụng Tiên, Châu Linh Cương thoát đỏ mặt sượng sùng. Y đã biết vì sao mình còn cái mạng sau sát chiêu của Phụng Tiên.

Đại sư Chí Thiện từ tốn nói:

- Lão nạp không ngoa ngôn với thiếu hiệp. Thượng tôn minh chủ nghĩa phụ của thiếu hiệp có ý độc chiếm võ lâm, làm chủ quần hùng. Bề ngoài Thượng tôn minh chủ là người quang minh chính đại, lấy chính đạo để làm bức màn nhưng che mắt mọi người, nhưng bên trong thì đã có chủ tâm tiêu diệt tất cả các môn phái trên võ lâm Trung Nguyên, thôn tóm quyền lực.

Buông một tiếng thở dài, phượng trượng đại sư Chí Thiện niệm phật hiệu:

- Ai di đà phật! Chính Thượng tôn minh chủ đã cho người ra tận Đông đảo phù tang thỉnh cao thủ vào Trung Nguyên.

Phụng Tiên cướp lời Chí Thiện đại sư:

- Đại sư muốn nói đến Thập Tứ Lang?

- A di đà phật! Đúng như vậy!

Bang chủ Cái Bang Trình Chí Viễn lên tiếng:

- Bốn bang chủ đa cho người ra tận ngoài Đông đảo để điều tra chuyện này. Những lời của đại sư đều không sai. Thập Tứ Lang mang tiếng là từ Đông đảo vào Trung thổ để thẩm chứng võ lâm tìm chân giá trị của kiếm chiêu, nhưng thật ra đã có sự sắp xếp từ trước của Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt muốn nhờ tay của Tứ Lang sát thủ tất cả những vị trưởng môn có danh có phận đang để bề thôn tóm võ lâm. Nhưng...

Phụng Tiên cướp lời Trình Chí Viễn sau khi điểm nụ cười sởi lởi:

- Gã Thập Tứ Lang đó lại bị Cao Thọ, một tiểu tử Hắc đạo vô danh bức nhục tại đấu trường, phải tự kết liễu mình theo lệ của kiếm thủ Đông đảo.

Tạ Tổn, trưởng môn Tung Sơn nói:

- Dương thiếu hiệp đã chứng kiến kiếm đạo của Thập Tứ Lang như thế nào rồi? Nhưng thật nực cười không hiểu Cao Thọ đã làm những gì khiến y chẳng còn là một kiếm thủ.

Phụng Tiên nói:

- Điều chưởng môn thác mắc chỉ có Cao Thọ mới trả lời được. Y đã làm gì để biến Thập Tứ Lang thành một con rối làm trò cười cho võ lâm Trung Nguyên. Tại hạ muốn biết sao các vị chưởng môn lại không mời Cao Thọ.

Bang chủ Cái Bang Trình Chí Viễn nói:

- Dương thiếu hiệp, Cao Thọ dù có tài bao nhiêu thì cũng là người của giới Hắc đạo.

Còn chúng ta thuộc về giới Bạch đạo. Ở đây lại là chuyện sinh tồn, trọng đại, nên không thể cho gã tiểu tử Hắc đạo đó tham gia.

Phụng Tiên đứng lên ôm quyền nói:

- Chư vị trưởng bối có ý mời tại hạ tham gia vào đại cuộc này. Tại hạ mạn phép hỏi chư vị trưởng bối.

Tạ Tổn, chưởng môn Tung Sơn, nhìn Phụng Tiên:

- Dương thiếu hiệp có điều gì muốn hỏi:

- Chư vị trưởng bối có ngại Dương Phụng Tiên này là nghĩa tử của Thượng tôn minh chủ không?

Bang chủ Cái Bang Trình Chí Viễn bưng chén rượu, trịnh trọng nói:

- Lão phu mời Dương thiếu hiệp chén rượu, rồi mới nói ra điều này. Còn tin hay không là quyền của thiếu hiệp.

Phụng Tiên bưng chén rượu hướng về các vị chưởng môn:

- Tại hạ mạn phép mời chư vị trưởng bối.

Mọi người cùng cạn chén.

Đặt chén xuống bàn, Bang chủ Cái Bang Khư Chí Viễn nói:

- Nếu lão ăn mày có nói gì sai, rất mong được Dương thiếu hiệp chỉ giáo.

- Tại hạ không dám. Trình bang chủ vẫn là bậc trưởng bối của tại hạ.

- Vậy lão phu sẽ nói tất cả sự thật cho thiếu hiệp biết vậy. Lão phu cam đoan với Dương thiếu hiệp, nếu như thiếu hiệp không hợp lực với các chư vị chưởng môn và lão phu đây để chiếm quyền võ lâm, thì một ngày kia không xa chính Dương thiếu hiệp sẽ chết bởi tay Chung Hảo Kiệt.

Đôi chân mày Phụng Tiên nhíu lại:

- Có điều gì ẩn khuất sao Trình bang chủ nói như vậy.

- Điều gì uẩn khúc thì lão ăn mày không biết. Nhưng lão ăn mày biết một điều chắc chắn, Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt đã từng muốn lấy mạng Dương Phụng Tiên.

Lão bang chủ Cái Bang Trình Chí Viễn vuốt râu, trang trọng nói:

- Lần trước võ lâm Minh chủ phái Dương thiếu hiệp đi cùng với Cao Thọ đến Tử Địa U Minh để lấy thanh Vô Minh kiếm. Đó chẳng qua là một trò vui của Thượng tôn minh chủ.

Minh chủ bày ra mọi cách cốt để thiếu hiệp và Cao Thọ luôn đối kháng với nhau, và muốn chính tay Cao Thọ giết Dương thiếu hiệp.

- Tại sao lão bang chủ biết uẩn khúc đó?

- Người giả dạng làm Vạn Kiến Sư Giang Hào chẳng phải ai xa lạ mà là Tôn trưởng lão của Cái Bang.

Chân diện Phụng Tiên đanh lại. Y ôm quyền nói:

- Ở đây có vị nào khác ngoài Trình bang chủ biết uẩn khúc đó không?

Mọi người im lặng nhìn Phụng Tiên, trong khi Chí Thiện đại sư lại chấp tay niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật.

Phụng Tiên mỉm cười. Nụ cười xởi lởi của y đập vào mắt các vị trưởng bối khiến họ thở phào nhẹ nhõm.

Phụng Tiên từ tốn nói:

- Các vị trưởng bối không biết, nhưng tại hạ thì biết. Có điều tại hạ không muốn nói ra điều này thôi.

Chân diện mọi người lộ vẻ khẩn trương và vồn vã hướng về Phụng Tiên.

Thiên kiếm Châu Linh Cương hỏi:

- Dương thiếu hiệp có thể nói ọi người biết được không?

Phụng Tiên gật đầu:

- Chúng ta đã ngồi chung một chiếc thuyền. Tại hạ buộc phải tỏ bày cho các vị biết, cho dù là không muốn.

Y bưng tịnh rượu, chuốc ra chén, uống liền một lúc ba chén, rồi mới cất giọng trang trọng nói:

- Vì sao nghĩa phụ muốn Cao Thọ lấy mạng tại hạ, vì sao Cao Thọ, một gã tiểu tử Hắc đạo vô danh tiểu tốt lại có thể làm nhục được Thập Tứ Lang kiếm thủ buột gã phải tìm đến cái chết để bảo toàn kiếm đạo của Phù tang. Vì sao nghĩa phụ lại trao Kim bài lệnh tiễn võ lâm cho Cao Thọ, và còn nghe theo chỉ ngôn của y thả tất cả bọn Hắc đạo nô nhân.

Phía sau những việc làm của nghĩa phụ tất phải có uẩn khúc gì trong mối quan hệ với Cao Thọ. Tại hạ nói ra điều này hẳn chư vị trưởng bối phải giật mình. Có thể sẽ không tin vào lời của tại hạ.

Những vị trưởng bối nhìn nhau.

Mọi người im lặng trong khi Phụng Tiên cũng im lặng như thể đang tìm ngôn từ diễn giải ý tưởng sắp nói ra của mình.

Buông một tiếng thở dài, cứ như muốn mọi người phải chú ý vào mình sau tiếng thở dài đó, Phụng Tiên ôn nhu nói:

- Cao Thọ chính là giọt máu của Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt với Thánh cô tiên tử Hắc đạo tạo ra.

Tất cả những vị chứng môn không khỏi sửng sò bởi lời nói này của Dương Phụng Tiên.

Bang chủ Cái Bang Trình Chí Viễn hỏi:

- Dương thiếu hiệp nói sao? Cao tiểu tử là giọt máu của Chung Hảo Kiệt và Thánh cô hắc đạo tạo ra à?

Phụng Tiên gật đầu:

- Đúng như vậy. Một ngày nào đó, kẻ đâm trách chứ vị Minh chủ võ lâm chẳng ai khác mà chính là Cao tiểu tử. Các vị có thể hình dung ngày đó như thế nào không?

Phương trượng đại sư Thiếu Lâm buột miệng niệm phật hiệu:

- A di đà phật.

Võ Đang chân tử Giác Hải giờ mới lên tiếng:

- Bần đạo không thể chấp nhận cái ngày đó xảy ra được.

Phụng Tiên nhìn qua Giác Hải đạo trưởng:

- Đó là ý của đạo trưởng, nhưng một khi Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt trao lại quyền uy tối thượng của võ lâm cho Cao Thọ thì chẳng khác nào đã làm một cuộc đảo loạn căn khôn thiên địa. Hắc đạo sẽ nắm quyền lực tối thượng võ lâm, sau đó là kiếp nô nhân sẽ được trút lên đầu giới võ lâm Bạch đạo. Những kẻ mà Cao Thọ phải diệt trừ tận gốc để không còn hậu họa sẽ là các vị trưởng bối đây.

Chí Thiện đại sư lại niệm phật hiệu:

- A di đà phật!

Bang chủ Cái Bang Trình Chí Viễn lộ vẻ khẩn trương và căng thẳng. Lão trang trọng hỏi Phụng Tiên:

- Dương thiếu hiệp nghĩ sao về chuyện này. Chúng ta sẽ không để cho chuyện đó xảy ra chứ?

Phụng Tiên nghiêm giọng nói:

- Ngọc diện tử sát Dương Phụng Tiên và giới Hắc đạo là những kẻ không đội trời chung.

Tất nhiên tại hạ sẽ không để chuyện đó xảy ra đúng như dự tính của Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt. Nhưng tại hạ cần sự giúp đỡ của các vị chưởng môn.

Tung Sơn chưởng môn đứng lên, ôm quyền hướng về Phụng Tiên nói:

- Dương thiếu hiệp, Tung Sơn sẽ đứng sau lưng thiếu hiệp.

Phụng Tiên nhìn qua mọi người, ôn nhu nói:

- Đây là đại cuộc võ lâm, chỉ cần các vị chưởng môn đồng một lòng, tại hạ mới dám nhận trọng trách, cùng các vị chiếm quyền Minh chủ võ lâm.

Mọi người cùng ôm quyền hướng về Phụng Tiên:

- Chúng tôi sẽ cùng một lòng với Dương thiếu hiệp.

Hai cánh môi Phụng Tiên mím lại. Y suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Đa tạ các vị chưởng môn đã tin tại hạ. Kể từ bây giờ tại hạ và các vị chưởng môn là người chung một xuồng, cùng gánh vác chức nghiệp võ lâm.

Y bưng chén rượu:

- Tại hạ xin được thỉnh chư vị trưởng bối chén rượu này.

Mọi người cùng hưởng ứng với lời đề nghị của Phụng Tiên.

Đặt chén rượu xuống bàn, bang chủ Cái Bang Trình Chí Viễn trịnh trọng nói:

- Chuyện thứ hai lão ăn mày muốn hỏi chư vị đang có mặt ở đây là sau khi chiếm được quyền chưởng môn võ lâm, thì ai sẽ là người kế nhiệm chức vị võ lâm Minh chủ của Chung Hảo Kiệt.

Phụng Tiên nhìn lão bang chủ Cái Bang nghĩ thầm:

“Chuyện lớn chưa thành, lão đã lo nghĩ đến hậu vận võ lâm rồi.”

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng Dương Phụng Tiên vẫn ôn nhu hỏi Trình Chí Viễn:

- Theo ý của bang chủ, ai là người xứng đáng được kế nhiệm chức vị võ lâm Minh chủ?

Lão bang chủ Cái Bang lộ vẻ lúng túng. Lão ta ấp a ấp úng rồi nói:

- Chuyện này thật là khó nói. Bởi vì chức nghiệp võ lâm Minh chủ quá lớn, do đó chúng ta phải cẩn thận chọn người.

Phụng Tiên mỉm cười:

- Tại hạ có một ý như thế này.

Lời nói của Phụng Tiên như giải tỏa cho bang chủ Cái Bang Trình Chí Viễn nên lão vồn vã hỏi:

- Thiếu hiệp có ý như thế nào?

- Theo tại hạ, trước hết phải chu toàn việc lớn. Còn ai là người kế nhiệm chức vị võ lâm Minh chủ, chúng ta sẽ phán quyết sau khi đại cuộc viên mãn.

Tạ Tổn nói:

- Dương thiếu hiệp nói rất đúng, chúng ta phải lo đại cuộc trước, còn việc thứ hai chọn người kế nhiệm chức vị võ lâm sẽ tính sau. Có thể chúng ta sẽ cùng nhau đảm đương chức vị đó theo sự phân chia luân chuyển từng người.

Phụng Tiên ôm quyền:

- Tại hạ quả có ý như chương môn.

Trình Chí Viễn nói:

- Như vậy chúng ta đã nhất trí rồi. Vậy ngày nào khởi nghiệp đại cuộc chiếm quyền Minh chủ võ lâm?

Chương môn Tung Sơn Tạ Tổn nhìn sang Trương Tùng Nhẫn:

- Ngày nào khởi cuộc chiếm quyền chương môn võ lâm, Tạ mỗ nghĩ chỉ có thể nhờ vào Trương trang chủ định đoạt.

Tùng Nhẫn vuốt hàm râu quai nón:

- Chư vị và Dương thiếu hiệp đã cho lão phu chọn thì lão phu đã có kế hoạch chuẩn bị rồi. Chỉ cần chờ đến thời khắc kia mà thôi.

Võ Đang chân tử Giác Hải nói: xem tại

- Trương trang chủ chọn thời điểm nào?

- Ngày mừng thọ quyền Minh chủ võ lâm Chung Hảo Kiệt. Đó là thời điểm thuận lợi nhất để chư vị thực hiện đại nghiệp khôi phục võ lâm Bạch đạo.

Mọi người cùng gật đầu.

Trương Tùng Nhẫn nhìn lại Phụng Tiên:

- Dương thiếu hiệp, từ đây đến ngày đó hãn thiếu hiệp phải lấy mạng Cao tiểu tử để khai cờ khôi phục võ lâm Bạch đạo.

Phụng Tiên mím môi gật đầu:

- Được, tại hạ sẽ lấy đầu Cao tiểu tử.

Mọi người bàn thảo xong mọi kế sách, rồi quay vào tiệc rượu. Đại yển được Trương Tùng Nhẫn cho người bày ra, với những món cao lương mỹ vị.

Ai nấy cũng đều hoan hỷ ra mặt tiếp nhận đại yển thịnh soạn của Trương Tùng Nhẫn.

Tiệc rượu tàn, Trương Tùng Nhẫn đích thân tiễn từng người rời Vọng Thiên Cát. Cuối cùng còn lại Dương Phụng Tiên, lão nhìn Dương Phụng Tiên ôn nhu nói:

- Dương thiếu hiệp, những gì thiếu hiệp nói về mối quan hệ giữa Cao Thọ với Thượng tôn minh chủ là thật ư?

Phụng Tiên mỉm cười từ tốn đáp lời Trương Tùng Nhẫn:

- Cao tiểu tử sẽ trả lời câu hỏi này ọi người biết. Còn bây giờ tại hạ chỉ có thể hỏi Trương trang chủ, ai sẽ là người kế nhiệm chức vị Minh chủ võ lâm kế tục Chung Hảo Kiệt.

Trương Tùng Nhẫn nhìn vào mắt Phụng Tiên:

- Chỉ một người xứng đáng thôi. Người đó chính là Dương thiếu hiệp.

Phụng Tiên mỉm cười, ôn nhu nói với Trương Tùng Nhẫn:

- Nhạc phụ... Trương Tùng Nhẫn bật cười thành tiếng, lão vừa cười vừa nói:

- Lão phu chọn không lầm người để Á Di nâng khăn sửa túi.

37. Chương 38 : Đoạn Tuyệt

Chương 38: Đoạn Tuyệt

Nghe người bước chân dẫm trên đá sỏi rào rào, Cao Thạ mới quay người nhìn lại. Phụng Tiên bước đến mái hiên gian phòng xá thì dừng bước nhìn Cao Thạ.

Cao Thạ phần khích nói:

- Đệ những tưởng đâu Dương huynh không đến.

Phụng Tiên như có một lớp sáp phủ, trông thật lạnh lùng vô cảm.

Y nhìn Cao Thạ nhạt nhẽo nói:

- Người gửi mật thư hẹn ta đến đây để làm gì?

Cao Thạ mỉm cười. Nhãn quang của chàng như muốn thu hết toàn bộ nhân dạng của Phụng Tiên vào hai con ngươi.

Cao Thạ nói:

- Đệ hẹn Dương huynh đến gian phòng xá này để bộc bạch với huynh một bí mật mà đệ vừa phát hiện ra.

Phụng Tiên khoanh tay trước ngực:

- Bí mật mà người vừa phát hiện có liên quan đến ta?

Cao Thạ gật đầu:

- Đúng như vậy, nhưng đệ chỉ sợ nói ra huynh cũng không tin.

- Người nói thử ta nghe, xem ta có tin hay không.

Rít một luồng chân ngươn căng phồng lồng ngực như thể muốn dùng luồng chân ngươn đó đè nổi xúc cảm đang trào dâng lên đầu mình, Cao Thạ mới từ tốn nói:

- Đệ đã đến gặp Thượng tôn mình chủ Chung Hảo Kiệt, và người đã khẳng định Dương huynh chính là bào huynh đệ. Đệ và huynh là huynh đệ cốt nhục.

Nụ cười mỉm, xởi lởi hiện lên miệng Dương Phụng Tiên:

- Người nghĩ ta có tin vào bí mật đó không?

Cao Thạ nhìn Phụng Tiên, trang trọng nói:

- Dương huynh phải tin đệ, bên ngực trái của huynh nhất định có hình xăm nửa con rồng còn lại. Đó chính là dấu tích mà song đường muốn để lại, để sau khi đệ trưởng thành có thể tìm ra huynh.

Nghe Cao Thạ nói, Phụng Tiên chỉ mỉm cười. Nụ cười vụt tắt trên miệng y, thay vào đó là những nét lạnh lùng vô cảm. Y trầm giọng nói:

- Người chưa trả lời câu hỏi của ta, người hãy đoán thử xem ta tin người là bào đệ của ta không?

- Dương huynh không tin đệ ư? Đệ dám khẳng định điều đó là sự thật.

Đôi chân mày Phụng Tiên nhướng lên:

- Cao Thạ, người sai rồi.

- Dương huynh nói đi, đệ sai chỗ nào?

Phụng Tiên nghiêm giọng nói:

- Ta tin người là bào đệ của ta.

Chân diện Cao Thạ phần khích hẫng lên.

- Dương huynh đã tin đệ là bào đệ của huynh?

Phụng Tiên gật đầu:

- Đúng, vì biết ngươi là bào đệ của ta nên ta mới đến đây để hội kiến với ngươi.

Cao Thọ mím hai cánh môi. Chân diện chàng lộ rõ những nét xúc động tràn ra ngoài mặt. Cao Thọ nghẹn ngào nói:

- Đại ca.

Phụng Tiên buông một tiếng thở dài rồi nói:

- Giờ thì ta mới nghiệm ra vì sao Thượng tôn mình chủ muốn ngươi giết Phụng Tiên ta tại Tử Địa U Minh.

Cao Thọ gật đầu nói:

- Đại ca, Chung Hảo Kiệt muốn huynh đệ chúng ta tàn sát lẫn nhau.
- Ngươi không nói, ta cũng biết điều đó.

Y buông tiếng thở dài, rồi hỏi Cao Thọ: nguồn

- Hẳn ngươi cũng đã tìm ra nguyên nhân cái chết của song đường rồi chứ?

Cao Thọ gật đầu:

- Đệ biết. Song đường đã bị Minh chủ Chung Hảo Kiệt bức nhảy xuống vực tại ải Nhạn, để y đoạt Huyết thủ lĩnh đăng trở thành Minh chủ vô lâm Bạch đạo.

Phụng Tiên gật đầu nói:

- Lão là một đại ma đầu gian ác.

Phụng Tiên chỉ vào rượu và hai chiếc chén đặt ra bàn:

- Rượu ngươi dành để uống với ta đó à?

Cao Thọ gật đầu:

- Vâng, rượu này đệ dùng để uống với Dương huynh trong buổi tao ngộ.

Vừa nói chàng vừa bưng vào rượu toan chuốc ra chén thì Phụng Tiên cản lại:

- Để ta chuốc rượu cho đệ.

Lời nói của Phụng Tiên khiến Cao Thọ xúc động hơn. Trong khi Phụng Tiên chuốc rượu, Cao Thọ nói:

- Đệ không ngờ mình lại có thể tìm được đại ca. Đệ mừng quá.

Chuốc đầy hai chén rượu, Phụng Tiên bưng chén đặt vào tay Cao Thọ:

- Chén rượu đầu, ta mừng cho buổi hội ngộ trùng phùng của huynh đệ chúng ta.

Phụng Tiên bưng chén rượu còn lại. Y khẽ gật đầu.

Nụ cười mãn nguyện hiện trên môi của Cao Thọ.

- Đệ kính huynh.

Hai người cùng cạn chén.

Phụng Tiên đặt chén xuống bàn, nhìn Cao Thọ:

- Đệ hẳn quá cực khổ để truy tìm tung tích của ta.
- Đệ không nề hà sự cực nhọc đó. Giờ đây đệ vô cùng hoan hỷ vì tìm được đại ca. Đệ rất hoan hỷ.

Phụng Tiên chỉ khẽ gật đầu. Y bưng vào rượu chuốc ra chén. Y vừa chuốc rượu vừa nói:

- Đệ nghĩ sao về mối thù của phụ thân và mẫu thân?

Buông tiếng thở dài, Cao Thọ nói:

- Đệ cũng không biết phải xử mối oán thù này như thế nào. Thượng tôn minh chủ dù sao cũng là nghĩa phụ của đại ca. Nhưng có một điều đệ phải làm.

Phụng Tiên nghiêm giọng hỏi Cao Thọ:

- Đệ muốn làm gì?

- Khi phụ thân và mẫu thân còn sống, chí nguyện của hai người là phá bỏ ranh giới phân biệt Hắc đạo và Bạch đạo. Song đường đã không còn nữa, nhưng ranh giới ấy vẫn còn. Đệ muốn thực hiện nốt chí nguyện của song đường, nhưng lực bất tòng tâm.

Phụng Tiên khê gật đầu:

- Đệ rất có chí lớn. Ta không ngờ mình lại có một bào đệ với hào khí ngất trời như vậy.

Trong võ lâm từ trước đến nay chưa có một hảo hán anh hùng nào dám có ý nghĩ phá bỏ ranh giới phân định Hắc đạo và Bạch đạo như đệ. Hắc đạo và Bạch đạo đã tồn tại từ lâu rồi, phá bỏ ranh giới đó chỉ có trong mơ mà thôi.

- Phụ thân và mẫu thân làm được, tất đệ cũng có thể làm được, nếu đệ không làm được thì cũng mở ra một con đường riêng để người đời sau theo đó. Rồi một ngày không xa, ranh giới Hắc đạo và Bạch đạo sẽ không tồn tại nữa.

Cao Thọ thở hắt ra rồi nói tiếp:

- Đệ nghĩ mà tức chẳng biết gã ôn dịch nào trước đây bày vẽ ra sự phân biệt Hắc đạo và Bạch đạo, khiến cho bao nhiêu người phải khốn đốn vì sự phân biệt này.

Nghe Cao Thọ nói, Phụng Tiên mỉm cười:

- Người lại bắt đầu nói càn rồi.

- Đệ nói thật đó, không nói càn đâu. Đại ca thử nghĩ xem, chẳng phải sự phân định Hắc đạo và Bạch đạo luôn tạo ra những cuộc tàn sát võ lâm ư? Phụ thân và mẫu thân thấy điều đó nên mới có ý xóa đi đường ranh phân biệt đó. Hắc đạo là gì, Bạch đạo là gì? Chẳng qua cũng là những con người cụ thể thôi. Con người thì có người tốt người xấu, chứ đâu phải Hắc đạo là xấu là nô nhân, còn Bạch đạo thì đều là những người tốt. Ví như lão Chung Hảo Kiệt đó. Đường đường là võ lâm Minh chủ của giới Bạch đạo nhưng hành vi của lão còn hơn những ma nhân Hắc đạo.

Phụng Tiên khoát tay:

- Ta không bàn đến chuyện này. Ta cũng không có ý nghĩ lớn như ngươi. Ta có con đường đi riêng của ta.

Cao Thọ cau mày:

- Dương huynh chọn con đường nào?

Phụng Tiên bưng chén rượu nói:

- Uống chén rượu này ta với ngươi cùng hướng về phụ thân và mẫu thân. Kính hai người đã tạo ra ta và ngươi. Ngươi đồng ý chứ?

- Đệ rất hoan hỷ với ý này của huynh.

Hai người cạn chén.

Đặt chén xuống bàn, Phụng Tiên nhìn Cao Thọ ôn nhu nói:

- Ta không có ý nghĩ lớn như ngươi. Ý nghĩ phá vỡ ranh giới phân định Hắc đạo và Bạch đạo. Ta có một ý niệm khác.

- Ý niệm của đại ca là ý niệm gì?

Phụng Tiên buông một câu bằng chất giọng thật nhạt nhẽo:

- Trả thù.

Cao Thọ phần khích nói:

- Đại ca định trả thù cho phụ thân và mẫu thân à?

Phụng Tiên gật đầu.

Cao Thọ phần khích nói:

- Chỉ cần đại ca và đệ xóa đi ranh giới phân định Hắc đạo và Bạch đạo, xem như đã trả thù được cho song đường rồi. Thượng tôn mình chủ dựa vào sự phân biệt Hắc đạo và Bạch đạo để tạo ra quyền lực vô lâm. Chúng ta xóa ranh giới phân định đó đi thì quyền lực của lão không còn. Chẳng còn quyền lực tối thượng vô lâm, lão chẳng còn là vô lâm Minh chủ.

Phụng Tiên lắc đầu:

- Người đã không hiểu ý của ta.

Cao Thọ thoáng lộ vẻ sững sờ:

- Ý của đại ca là gì?

- Ta muốn đoạt lại chức vị vô lâm Minh chủ đáng ra của phụ thân và cũng xóa sạch những dấu tích Hắc đạo mà ông trời vô tình gắn vào ta.

Phụng Tiên vừa nói vừa chuốc rượu ra chén. Y bưng chén rượu nhìn thẳng vào mắt Cao Thọ, ôn nhu nói:

- Cao Thọ, mặc dù ta và ngươi là bào huynh và bào đệ, nhưng ta lại thuộc về phụ thân, giang hồ kỳ hiệp Cao Trường Cung. Một hiệp khách lẫy lừng của giới Bạch đạo. Còn ngươi thì lại thuộc về mẫu thân, Thánh cô tiên tử, thánh cô của giới Hắc đạo. Chúng ta có cùng huyết thống nhưng lại là hai con đường. Chén rượu này ta mời ngươi và cũng nói với ngươi suy nghĩ của ta về huyết thống đó.

Cao Thọ bưng chén rượu mà mắt cứ đóng đinh vào mặt Dương Phụng Tiên. Phụng Tiên mím hai cánh môi, ôn nhu nói:

- Ta sẽ trở thành vô lâm Minh chủ, kế nhiệm chức nghiệp của lão tặc Chung Hảo Kiệt.

Lập lại thời khắc hoàng kim của Bạch đạo. Để làm được điều đó, ta phải trút bỏ huyết thống Hắc đạo của mình. Hắc đạo nô nhân không tồn tại trong kinh mạch của Dương Phụng Tiên.

Phụng Tiên nói dứt câu từ từ đổ chén rượu xuống sàn phòng xá.

Cao Thọ đứng ngây ra nhìn rượu lan nhanh trên sàn gạch. Chàng cảm nhận một cái nhói đau ngay tim mình.

Chàng ngáp ngừng nói:

- Chén rượu thứ ba huynh muốn cắt đứt huyết thống với đệ.

Phụng Tiên gật đầu:

- Không sai! Ta không thể có một gã bào đệ là Hắc đạo. Nếu điều đó đến tai giới Bạch đạo thì sự trong sạch của ta sao còn giữ được nữa? Nên ta đành phải cắt nói đi.

Buông một tiếng thở dài, Dương Phụng Tiên nói tiếp:

- Ngươi phải ra đi để không còn là cái bóng Hắc đạo như nhuốc sau lưng ta. Khi đại nghiệp Minh chủ đã thuộc về ta, ta sẽ thay ngươi thanh toán nợ máu cho song đường. Minh chủ Chung Hảo Kiệt sẽ nhận lãnh một cái chết cực kỳ đau khổ. Một cái chết mà lão chẳng thể nào nhắm mắt được.

Phụng Tiên ngưng lời nhìn Cao Thọ.

Chân diện Cao Thọ tái nhợt, tái nhợt.

Phụng Tiên đành giọng nói tiếp:

- Ngươi hiểu những gì trong tâm thức của ta rồi chứ?

Cao Thạ gậ đầu:

- Đệ đã hiểu.
- Người không oán hận ta khi trở về cõi hư vô đoàn tụ với phụ thân và mẫu thân chứ?

Buông tiếng thở dài, Cao Thạ dốc chén rượu uống cạn. Chàng đặt chén xuống bàn nhìn Phụng Tiên:

- Chén rượu thứ ba này đắng quá. Đứng ra đệ phải bắt chước huynh đổ nó đi nhưng đổ thì tiếc. Bởi chẳng còn dịp nào được uống rượu với đại ca nữa.
- Ta hiểu tâm trạng của người lúc này thế nào. Nhưng vì nghiệp lớn, ta phải chối bỏ sự xúc động của mình.
- Đệ cũng hiểu tâm trạng của đại ca. Đại ca định lấy mạng đệ ngay bây giờ chứ?

Buông tiếng thở ra nghe thật ảo não, Phụng Tiên từ tốn nói:

- Ta không muốn giữ chứng tích Hắc đạo của mình.
- Nói thẳng ra đại ca sẽ lấy mạng đệ sau chén rượu thứ ba?

Phụng Tiên gậ đầu:

- Cho dù ta cũng rất đau lòng khi buộc phải xuống tay với người.

Cao Thạ khoát tay:

- Thôi được rồi.

Chàng vỗ vào trán mình:

- Cao Thạ ơi, người tự ình là kẻ thông minh, cái gì cũng có thể làm được, nhưng vì một chút yếu lòng đi tìm huyết thống của mình mà người lại mất mạng vào tay đại ca của mình. Hay lắm.

Hai cánh môi Cao Thạ mím lại nhìn Phụng Tiên gần như không chớp mắt. Chàng từ tốn nói:

- Thôi được rồi, tất cả những gì đại ca đã nói ra hết rồi. Tất cả những gì tạo nên sự thất vọng chán chường, đệ cũng đã nhận. Nhưng đại ca đã mời đệ ba chén rượu, đại ca cho phép đệ mời lại ba chén rượu giống như đại ca. Sau đó sẽ trao cái thủ cấp ngu dân này lại cho đại ca để người lo đại nghiệp lớn của người.

Cao Thạ hất mặt:

- Đại ca đồng ý chứ?

Cao Thạ gậ đầu:

- Ta đồng ý.

Cao Thạ trịnh trọng chúc rượu ra chén, chàng dâng chén rượu bằng hai tay với vẻ kính cẩn trao qua Phụng Tiên.

Đón lấy chén rượu, Phụng Tiên nói:

- Ta với người cùng uống.

Cao Thạ gậ đầu:

- Đệ thỉnh vong linh phụ thân và mẫu thân về chứng giám những chén rượu vĩnh biệt đại ca.

Phụng Tiên gậ đầu.

Cao Thạ quay mặt nhìn ra hoa viên, nâng chén rượu lên trán, lớn tiếng nói:

- Phụ thân, mẫu thân linh thiêng, linh ứng, con dùng chén rượu này để thỉnh vong linh hai người về đây mình chứng cho tấm lòng của con. Và cũng chứng kiến thấy gã ôn dịch Dương Phụng Tiên do song đường nắn nót tạo ra. Phụ thân và mẫu thân đã dày công nắn nót y thành một trang mỹ nam tử, có tay có chân, có dòng máu của hai người, nhưng gã ôn dịch đầu hạt đậu chẳng biết thế nào là đạo chính nhân quân tử,

chẳng biết ai là bậc song thân của mình, khư khư chối bỏ cội nguồn. Nếu phụ thân và mẫu thân linh ứng, hãy gõ vào trán y.

Nói rồi chàng dốc chén rượu đổ xuống sàn gạch.

Cao Thọ quay lại đối mặt với Phụng Tiên. Chàng nhận ra những nét thẹn thùng ngượng ngùng xuất hiện trên mặt gã, nhưng vẫn còn phảng phất vẻ lạnh lùng tàn nhẫn và vô nhân.

Cao Thọ nói:

- Song đường đã chứng giám cho lời thỉnh cầu của đệ. Ở nơi suối vàng, phụ thân và mẫu thân nói đại ca từ lỗ nẻ chui ra hay sao mà nói năng càn rỡ quá chừng. Hẳn đại ca đã nghe những lời nói từ cội vô minh dội vào hai lỗ nhĩ của đại ca chứ?

Phụng Tiên im lặng không đáp lời Cao Thọ. Y suy nghĩ một lúc rồi mỉm cười mỉm, ôn nhu nói:

- Ta biết tâm trạng của ngươi như thế nào. Hãy chuốc chén rượu thứ hai đi.

Cao Thọ bặm môi thở ra. Chàng miễn cưỡng chuốc chén rượu ra chén. Vừa chuốc rượu, Cao Thọ vừa nói:

- Đại ca không nghe tiếng nói của phụ thân và mẫu thân dưới cội vô minh vọng về à?

- Ta có nghe, nhưng con đường thì ta đã chọn. Mãi mãi ta chỉ có một huyết thống của phụ thân - Phụ thân không thể nào một mình sinh ra huynh được. Đại ca đừng nói càn. Phụ thân lại cho đại ca là một thằng điên đó.

Đôi chân mày Phụng Tiên nhíu lại:

- Cao Thọ, ngươi chuốc rượu nhanh lên. Ta muốn uống những chén rượu sau cùng của ngươi.

- Từ từ đại ca cũng được uống mà Chàng bưng chén rượu đặt vào tay Phụng Tiên. Phụng Tiên dốc ngay chén rượu vào miệng mình, rồi nói:

- Chén rượu thứ hai ta đã uống.

Cùng với lời nói đó, tả thủ của y từ từ nắm lại. Cao Thọ nhỏ giọng nói:

- Đại ca định lấy mạng đệ thật sao?

- Ta buộc phải làm điều đó để cắt chiếc bóng Hắc đạo sau lưng mình.

Cao Thọ thở dài:

- Giới Bạch đạo của đại ca sao mà tàn nhẫn vô tâm quá như vậy chứ.

- Uống cạn chén rượu trên tay ngươi đi, hoặc ngươi hãy đổ đó.

- Đổ rượu còn hơn đổ máu đó.

Cao Thọ lưỡng lự nhìn Phụng Tiên:

- Lấy mạng đệ, đại ca được gì?

- Thủ cấp của ngươi minh chứng cho sự trong sạch trong huyết lưu của Dương Phụng Tiên.

Cao Thọ quệt mũi:

- Mũi của đệ như bị nghẹt vì phải nghe câu nói này của đại ca. Máu của ai không đổ, mà có máu sạch, máu dơ đâu chứ?

- Uống cạn chén rượu thứ hai đi.

- Sao đại ca hấp tấp vậy. Huynh đệ mới được trùng phùng, chưa gì mà đại ca vội hắt tiểu đệ đi rồi. Đại ca không tiếc thời khắc trùng phùng vui vẻ này sao?

- Những gì đã nói, cần nói thì ta đã nói hết rồi. Thời khắc này ta và ngươi phải chấp nhận sự oan nghiệt mà tạo hóa đã gắn vào ta và ngươi.

Cao Thạ nhướng mảy nói:

- Đại ca muốn nói đến số phận?

Phụng Tiên gật đầu:

- Đúng! Đó là số phận.

Chàng khẽ gật đầu:

- Lời nói này Cao Thạ có thể nghe lọt lỗ tai đây.

Chàng nói dứt câu dốc chén rượu uống cạn. Chàng đặt chén xuống bàn rồi nói:

- Cái gì cũng do số phận cả. Người sống hay chết cũng do số phận. Đại ca đồng ý với đệ chứ?

- Số phận định đoạt tất cả.

- Hy vọng số phận sẽ không làm đệ thất vọng. Mấy lão tướng số thường nói đệ có số phận rất đỏ. Hy vọng may mắn thuộc về đệ. Chàng nói rồi bưng vò rượu chuốc ra chén của Phụng Tiên. Chén Phụng Tiên vừa đầy thì rượu trong vò cũng hết nhẵn.

Cao Thạ reo lên:

- Ha ha Số phận của đệ lại gặp may mắn rồi. Đệ vẫn chưa chết.

Chàng chỉ chén rượu:

- Đại ca xem, rượu chỉ vừa đủ rót một chén của đại ca thôi. Còn thiếu một chén của đệ.

Đệ phải đi mua rượu đây.

Mặt Phụng Tiên sa sầm:

- Người Cao Thạ nói:

- Đại ca đã nói với Cao Thạ. Tất cả là do số phận. Nay rượu trong vò chuốc ra thiếu hẳn một chén, mà phải uống đúng ba chén thì đại ca mới đủ số để xuống tay lấy mạng bào đệ của mình. Vậy đại ca phải nhẫn nhịn chờ đợi đệ đi mua rượu về chứ. Nhưng nếu có cơ hội đi mua rượu thì đệ sẽ trốn biệt mất dạng. Giang hồ mệnh mông, đại ca biết đâu tìm đệ.

Mà chẳng lẽ bào huynh lại xem bào đệ của mình như kẻ thù bất đội trời chung, phải truy sát mà chẳng có oán thù, chỉ vì vô tình có chung dòng máu.

Phụng Tiên buông tiếng thở dài nhìn Cao Thạ nói:

- Người đi đi, và đừng bao giờ cho ta thấy mặt. Đừng bao giờ thổ lộ mối quan hệ giữa ta với người cho người nào biết.

- Đây mới đúng là số phận.

Chàng thở ra, ôm quyền xá Phụng Tiên:

- Huynh bảo trọng. Hy vọng đệ sẽ không gặp lại đại ca. Số phận sẽ định đoạt mối quan hệ giữa đệ với đại ca. Bảo trọng.

Cao Thạ rời bước khỏi gian phòng.

Phụng Tiên đứng chấp tay sau lưng nhìn Cao Thạ. Nhân dạng của Cao Thạ từ từ khuất lẩn vào bóng tối. Hai cánh môi Phụng Tiên mím lại.

Y khẽ buông một tiếng thở ra. Y nhỏ giọng nói:

- Đừng bao giờ nghĩ ta là bào huynh của người.

38. Chương 39 : Yêu

Chương 39: Yêu

Ngọc diện hồ ly Triệu Thanh Thanh thả chân xuống tràng kỷ. Nàng nhìn lại tấm thân đầy đà của Trương Tùng Nhẫn. Một thân hình lỏa lồ với những nếp nhăn bởi thời gian tàn phá. Nàng cảm thấy một chút gì đó tởm lợm và nhơ nhuốc lan nhanh trong tâm thức và nội thể của mình. Ngọc diện hồ ly rùng mình, toàn thân nổi đầy gai ốc khi nghĩ tới những gì đã trải qua với Trương Tùng Nhẫn.

Nàng vừa mới nhੳm người lên khỏi tràng kỷ thì Trương Tùng Nhẫn trở mình nghiêng qua, tay y vòng quanh lấy vòng tiểu yêu của nàng. Y chợt mở mắt nhìn Ngọc diện hồ ly:

- Nàng định đi đâu?

Triệu Thanh Thanh bối rối vì không tìm được câu trả lời. Nàng gượng cười nói:

- Thanh Thanh không muốn đánh thức trang chủ. Bởi thấy trang chủ ngủ quá ngon giấc.

Trương Tùng Nhẫn chੳi tay ngồi nhੳm lên:

- Có nàng nên ta mới ngủ ngon giấc đó.

Trương Tùng Nhẫn vừa nói vừa xoa tay vào đôi tuyết lê của Thanh Thanh:

- Ta thích một giấc ngủ ngon nữa.

Thanh Thanh liếc Trương Tùng Nhẫn:

- Trang chủ hao tổn chân nguyên khí nhiều lắm rồi.

- Có gì mà hao tổn. Mặc dù đã ngoài ngũ tuần, nhưng ở bên nàng bốn trang chủ cảm thấy nội lực tràn trề và chỉ muốn phát tác ra thôi. Nàng đúng là có sức hấp dẫn tạo nên sinh khí trong bốn trang chủ. Ta chưa từng gặp một mỹ nhân nào như nàng. xem tại

Trương Tùng Nhẫn vừa nói vừa kéo Ngọc diện hồ ly nằm xuống tràng kỷ. Y trườn lên người nàng, với đôi bàn tay nhám nhuốc chà xát và chiếm hữu bằng trạng thái kích động tột cùng. Nàng chấp nhận sự dày vò của họ Trương mà tâm thứ lại nghĩ đến Dương Phụng Tiên.

Hai cánh môi của Ngọc diện hồ ly mím lại, khí mị mắt nhắm vào với nhau thì Trương Tùng Nhẫn thực hiện hành vi chiếm đoạt mà chẳng có khúc đạo đầu giao tình.

Cơn mưa tình phủ lên thể pháp của Ngọc diện hồ ly thật nhanh chẳng khác nào ánh chớp vụt lóe ngang bầu trời đêm, cuối cùng là sự rã rượi của Trương Tùng Nhẫn. Một thể pháp rệu rã, lật ngang qua bên, với hai cánh mũi phần phồng phả ra những luồng khí nóng, trong khi sự ghê tởm càng đầy ắp trong nội thể của Triệu Thanh Thanh.

Nàng lại nghe tiếng thở phì phì từ miệng Trương Tùng Nhẫn phả ra. Cùng với những âm thanh như rấn lục khè ra đó là một mùi hôi nồng nặc khiến Thanh Thanh cau mày.

Thở hắt ra một tiếng, Thanh Thanh thả chân xuống tràng kỷ. Nàng nhìn lại Trương Tùng Nhẫn với nỗi hồi hộp mình sẽ phải chịu thêm một lần giao hoan với gã. Ý niệm trong đầu Ngọc diện hồ ly quả là quá thừa, bởi nàng chỉ nhận được hơi thở khô khè đầy thỏa mãn của Trương Tùng Nhẫn, còn đâu chút chân khí để lão tiếp tục giao tình với nàng.

Ngọc diện hồ ly điểm nụ cười mỉa, nói:

- Trang chủ mệt rồi ư?

Tùng Nhẫn lè nhè nói:

- Ta không thở nổi nữa.

- Trang chủ thích nữa không?

Tùng Nhẫn lắc đầu:

- Không.

Nụ cười tự mãn lại hiện lên môi Ngọc diện hồ ly Triệu Thanh Thanh:

- Thanh Thanh có việc phải ra ngoài, Thanh Thanh sẽ sớm quay trở lại.

Tùng Nhấn xua tay với vẻ miễn cưỡng:

- Nàng đi đi, giấc ngủ đã đến với ta.

- Trang chủ ngủ ngon nhé.

Nàng đứng lên khỏi tràng kỷ thì Trương Tùng Nhấn quay mình, ngẩng mặt nhìn nàng. Hai luồng uy nhân của lão ánh nét gian trá cực kỳ. Lão vuốt hàm râu quai nón rồi nói:

- Nếu nàng có gặp Dương Phụng Tiên thì nói với y, bốn trang chủ đã chuẩn bị mọi việc chu đáo, chỉ còn chờ y mà thôi.

- Vâng, Thanh Thanh sẽ gặp Dương công tử.

Trương Tùng Nhấn nguyền nàng:

- Nàng nên nhớ, Dương Phụng Tiên giờ đã là hiền tể của ta rồi đó.

Nàng gượng cười:

- Thanh Thanh sẽ không quên điều này.

Nàng bước đến vận lại trang phục của mình rồi rời tòa biệt lâu của Trương Tùng Nhấn.

Bên ngoài trời đêm se lạnh, nhưng cái lạnh của màn đêm chẳng thể nào sánh với cái lạnh trong tâm thức của Ngọc diện hồ ly Triệu Thanh Thanh.

Có cái gì đó khiến nàng cảm thấy nội tâm mình chỉ là một cõi trống rỗng lạ thường. Sự trống rỗng đó chẳng khác nào một lời rầm rì trong tâm Ngọc diện hồ ly, mách bảo với nàng rằng tình yêu mà nàng đang tôn thờ, đang say đắm tuột dần khỏi tay nàng. Nó đang rời xa nàng trong khi nàng nhận ra mình chỉ là một con rối trong trò chơi tình yêu của Dương Phụng Tiên.

Nghĩ đến điều đó, trái tim Ngọc diện hồ ly Triệu Thanh Thanh thoát nhói đau. Cùng với cái nhói đau đó là cái rùng mình do sương đêm nhẹ thấm vào cơ thể nàng.

Nàng cảm thấy mình cô đơn cực kỳ. Cùng với nỗi cô đơn là niềm vô vọng để rồi buột ra lời nói:

- Phụng Tiên, chàng có thật yêu thiếp không?

Thốt ra câu này thì trái tim của Triệu Thanh Thanh lại nhói buốt lần nữa. Nàng nghĩ thầm:

“Không, Phụng Tiên không đối xử với ta như vậy. Ta đã vì chàng mà làm tất cả, chẳng lẽ chàng lại rũ bỏ tình của ta.”.

Mang ý nghĩ đó, Thanh Thanh sải bước. Nàng muốn gặp Dương Phụng Tiên. Lúc này Ngọc diện hồ ly chỉ muốn có Phụng Tiên ở bên cạnh mình thôi. Nàng chỉ muốn có chàng, và được nằm trong vòng tay Phụng Tiên. Nàng muốn ôm ấp chàng để tìm đến cõi khoái lạc mà ngay cả trong lúc giao tình với Trương Tùng Nhấn, cũng tơ tưởng đến. Ngọc diện hồ ly chỉ nhớ và say đắm mỗi một Ngọc diện tử sát Dương Phụng Tiên. Thể xác nàng đã thuộc về Phụng Tiên, nhưng hơn cả cái xác trần trụi mà nàng chấp nhận là vật hiến tế cho Trương Tùng Nhấn thì trái tim và khối óc của nàng vẫn thuộc về Ngọc diện tử sát Dương Phụng Tiên.

Nghĩ đến Phụng Tiên, bất giác nụ cười hiện lên hai cánh môi nàng. Nụ cười đó biểu lộ tình yêu tôn thờ của nàng. Một thứ tình yêu mù quáng và vô vọng, cho dù nàng đã từng có Phụng Tiên trong tay mình.

Ngọc diện hồ ly chợt nghe tiếng thở dài cất lên ngay sau lưng mình. Tiếng thở dài đó khiến nàng chợt dậm phải dừng bước, từ từ quay lại. Ngọc diện hồ ly Triệu Thanh Thanh chờ cả người khi nhận ra người buông tiếng thở dài đó chẳng phải ai khác mà chính là Cốc chủ Dị nhân cốc Dư Đại Nham.

Nàng hồi hộp nói:

- Cốc chủ.

- Nàng đi theo ta, ta phải đưa nàng đi.

Sắc diện Ngọc diện hồ ly tái nhợt. Xương sống nàng xuất hiện một luồng hàn khí khiến nàng rùng mình.

Thanh Thanh cố lấy lại tinh tâm, ôn nhu nói:

- Cốc chủ định đưa Ngọc diện hồ ly đi đâu?

- Đến gặp những huynh đệ của nàng.

Cổ nuốt nước bọt trong miệng mình, Thanh Thanh ôn nhu nói:

- Cốc chủ, Thanh Thanh gặp những huynh đệ của mình thì họ sẽ trừng phạt Thanh Thanh.

- Điều đó nàng đã biết.

Ngọc diện hồ ly Triệu Thanh Thanh lắc đầu:

- Thanh Thanh đã phản bội Dị Nhân cốc. Thanh Thanh không muốn gặp họ. Cốc chủ hãy nói đường cho Thanh Thanh.

- Lão phu không có quyền định đoạt sự phản trắc của nàng. Sự phản trắc của nàng sẽ được định đoạt bởi các chư huynh đệ của Dị Nhân cốc.

Lời còn đọng trên miệng Dư Đại Nham thì Ngọc diện hồ ly Triệu Thanh Thanh bất ngờ phát tác chiêu công. Ngọc thủ của nàng bất ngờ vỗ thẳng tới ngực Dư Đại Nham hai đạo phách không chưởng.

Vừa phát chưởng, Thanh Thanh vừa nói:

- Thanh Thanh không muốn quay về.

Mặc dù nàng phát tác chiêu công bất ngờ nhưng Dư Đại Nham như thể đoán trước ý đồ của nàng. Bằng bộ pháp Vạn tướng di bộ, lão lách qua giữa hai đạo phách không chưởng rồi phát động chỉ khí điểm vào nhuyển huyết của nàng. Thủ pháp của Dư Đại Nham cực kỳ chuẩn đích và chính xác lẫn nhanh nhẹn, ngoài tầm phản ứng chống trả của Ngọc diện hồ ly Triệu Thanh Thanh. Nên trong chớp mắt, nàng đã bị Cốc chủ Dư Đại Nham khống chế.

Ngọc diện hồ ly buột miệng nói:

- Dư cốc chủ định làm gì Thanh Thanh?

- Lão phu chẳng làm gì nàng cả, mà để ọi người phán xét nàng.

Nói rồi Dư Đại Nham cấp ngang hông Ngọc diện hồ ly Triệu Thanh Thanh, thi triển Vạn tướng di bộ băng đi như một cơn gió thoảng. Lão cấp Ngọc diện hồ ly rời khỏi trấn Hàm Đan đi một mạch đến một tòa trang viên đồ sộ.

Trong gian chính sảnh có trên hai mươi người gầy gò. Ai nấy cũng đều bị khuyết tật.

Lão quẳng Ngọc diện hồ ly xuống sàn gạch.

Dư Đại Nham nói:

- Lão phu đã đưa ả phản trắc về cho chư huynh đệ phán xét.

Triệu Thanh Thanh phải đối mặt với những ánh mắt căm phẫn hướng vào nàng. Những ánh mắt đó như muốn xé xác nàng ra thành từng mảnh. Thanh Thanh chỉ muốn mặt đất nứt toạc ra để nàng có thể chui xuống, đừng né tránh hai mươi ánh mắt khe khắc kia.

Thanh Thanh bật khóc rồi nói:

- Ngọc diện hồ ly biết tội của mình rồi. Các vị đại ca đừng hành hạ Thanh Thanh. Hãy tha cho Thanh Thanh. Xin tha cho Thanh Thanh. Hãy cho Thanh Thanh đi.

Hai mươi người đó nhìn Dư Đại Nham.

Dư Đại Nham trịnh trọng nói:

- Theo chư vị huynh đệ sẽ xử Ngọc diện hồ ly như thế nào?

Hai mươi gã dị nhân đồng loạt nói:

- Hủy diện dung, đập nát tứ chi, để thị sống với cái thân tàn phế.

Dư Đại Nham vuốt râu gật đầu:

- Được.

Ngọc diện hồ ly biến sắc, co rúm người lại:

- Cốc chủ, xin đừng hành hạ Triệu Thanh Thanh.

Nàng vừa nói dứt câu thì Tà Dao Ngọc Thoại từ ngoài hồi hã bước vào.

Y quì ngay xuống bên Ngọc diện hồ ly Triệu Thanh Thanh, dập đầu lạy Cốc chủ Dị nhân cốc Dư Đại Nham:

- Dư đại ca, Ngọc Thoại cầu xin đại ca và chư huynh đệ tha cho Triệu muội muội.

Ngọc Thoại Dư đầu cầu xin đại ca và chư huynh đệ.

Nói rồi rồi Tà Dao Ngọc Thoại lại dập đầu đến tóe máu ra sàn.

Đôi chân mày của Cốc chủ Dư Đại Nham nhìn lại. Lão buông tiếng thở dài rồi nói:

- Ngọc lão đệ, lão đệ đã biết Ngọc diện hồ ly phản bội chúng ta như thế nào rồi. Ắ đã bán đứng chúng ta cho bọn Bạch đạo gian ác. Buộc chúng ta phải nhận kiếp nô nhân. Tại sao lại còn xin cho ả?

Ngọc Thoại ngẩng đầu lên:

- Dư đại ca, đệ yêu Thanh Thanh muội muội. Đệ sẵn sàng thay nàng chết trước mặt Dư đại ca.

Dư Đại Nham gất giọng quát:

- Ngọc lão đệ hồ đồ như vậy là cùng, đâu còn gì để nói nữa. Trong khi Ngọc đệ trao tình, yêu thương ả thì ả lại tơ tưởng đến Ngọc diện tử sát Dương Phụng Tiên. Ắ vì người tình mỹ nam tử mà bán đứng tất cả huynh đệ Dị Nhân cốc cho Chung Hảo Kiệt. Nay đệ còn van xin bọn ta tha thứ cho ả ư?

Dư Đại Nham nhìn lại Thanh Thanh:

- Ngọc diện hồ ly, ngươi nói đi! Vì sao ngươi phản bội chư huynh đệ Dị Nhân cốc?

Thanh Thanh cúi mặt nhìn xuống lí nhí nói:

- Ngọc diện hồ ly Triệu Thanh Thanh yêu Phụng Tiên, vì Dương Phụng Tiên mà Thanh Thanh phải đắc tội với Cốc chủ và chư huynh đệ trong Dị Nhân cốc.

Dư Đại Nham nhìn Tà Dao Ngọc Thoại:

- Ngọc lão đệ, ngươi nghe rồi chứ. Ắ đã vì ý lang quân của mình mà sẵn sàng bán đứng chúng ta. Ngươi còn xin cho ả nữa không?

Vừa nói Cốc chủ Dư Đại Nham vừa toan đỡ Tà Dao Ngọc Thoại đứng lên.

Ngọc Thoại lắc đầu:

- Dư đại ca, Ngọc Thoại sẽ không đứng lên, chỉ khi nào Thanh Thanh được tha, đệ mới đứng lên. Không được thì đệ sẽ đem mạng mình thay cho Triệu muội.

Y rút ngọn khoai đao đặt ngang cổ mình, trang trọng nói:

- Nếu cốc chủ đại ca và chư huynh đệ tha cho Ngọc diện hồ ly Triệu Thanh Thanh, Tà dao Ngọc Thoại đem mạng này đến cho đại ca và chư huynh đệ.

Mặt của Dư Đại Nham sa sầm. Lão nghiêm giọng nói:

- Ngạc lão đệ, người đừng làm khó cho ta và chư huynh đệ của người nữa.

Dư Đại Nham chỉ hai mươi người đang đứng rọi mắt hằm hằm nhìn Thanh Thanh:

- Ngạc lão đệ nhìn xem, chúng ta đã phải chịu đựng như thế nào. Sống chẳng ra sống, chết chẳng ra chết. Vì ai chứ? Vì ai mà ta và chư huynh đệ của người chịu thế này chứ. Ngọc diện hồ ly đáng chết không? Đáng bị xử lăng trì hoặc biến thành phé nhân không?

Tà đao Ngạc Thoại bất ngờ đứng phắt lên, đồng thời rút ngọn khoai đao vắt sau lưng mình. Y nhìn Dư Đại Nham và hai mươi người kia, nghiêm giọng nói:

- Tà đao Ngạc Thoại đã quyết định rồi. Dư đại ca và mọi người không được đụng đến Ngọc diện hồ ly Triệu Thanh Thanh. Mọi người ở đây muốn giết nàng, muốn hành hạ nàng phải bước qua xác chết của Tà đao Ngạc Thoại.

Y rít giọng nghiêng răng, gần từng tiếng:

- Tà đao Ngạc Thoại chết rồi, ai muốn làm gì Triệu Thanh Thanh muội muội thì làm. Còn như Tà đao Ngạc Thoại còn sống thì không một ai được đụng đến nàng. Ngạc mỗ thề với trời đất, ta còn sống thì Thanh Thanh phải được bình yên vô sự.

Nghe Tà đao Ngạc Thoại nói, mọi người không khỏi bối rối và khó xử.

Mặt của Dư Đại Nham đanh lại. Lão nói:

- Ngạc lão đệ định làm khó lão phu và chư huynh đệ của mình ư?

Ngạc Thoại nghẹn lời nhưng vẫn cố nói:

- Dư đại ca, tha thứ cho Ngạc Thoại. Đệ sẵn sàng chết vì Ngọc diện hồ ly Triệu Thanh Thanh muội muội.

Dư Đại Nham nhắm mắt chỉ Ngạc Thoại:

- Ngạc lão đệ, sao người có thể hồ đồ như vậy. Ắt đâu có tình với người. Thế mà người vẫn quì gối van xin, giờ thì cầm đao quyết đối chọi với ta và chư huynh đệ của người. Ta hỏi người còn có đầu óc không?

Ngạc Thoại bậm môi:

- Đại ca tha thứ cho đệ. Tha thứ cho Thanh Thanh.

- Người hồ đồ quá rồi. Nếu ả yêu người thì đã không bán đứng chúng ta cho Chung Hảo Kiệt và gã Ngọc diện tử sát Dương Phụng Tiên. Người đừng hồ đồ van xin nữa, vô ích thôi. Ắ phải bị xử lăng trì, hoặc biến thành phé nhân vĩnh viễn.

Ngạc Thoại lắc đầu:

- Ai muốn giết Ngọc diện hồ ly Triệu Thanh Thanh, muốn tàn hủy nhân dạng nàng, trước tiên phải bước qua xác chết của Tà đao Ngạc Thoại.

Dư Đại Nham gắt giọng nói:

- Tà đao Ngạc Thoại, người muốn theo chân ả. Vì tình mà quên bằng hữu chi giao, cắt máu ăn thề ư? Người muốn thách thức lão phu à. Được! Để lão phu xem người có bao nhiêu bản lĩnh mà quyết bảo vệ cho ả hồ ly đệ tiện kia.

Nói rồi Dư Đại Nham thi triển Vạn tướng di bộ, tiến gần đến Ngạc Thoại. Lão vô trảo công thộp vào tay đao của họ Ngạc. Thao tác của Dư Đại Nham cực kỳ linh hoạt.

Khi lão thi triển cầm nã thủ pháp để công kích. Ngạc Thoại những tưởng như có một màn trùng điệp trảo công chụp tới.

Chiêu công của Dư Đại Nham khiến Tà đao Ngạc Thoại không khỏi lúng túng, bởi vì gã không có ý phải dụng võ công để giao thủ với Dư Đại Nham. Chỉ một chút lúng túng không dứt khoát của Tà đao Ngạc Thoại thì chiêu cầm nã thủ của Dư Đại Nham đã thộp được vào hồ khẩu tay đao của y rồi.

Dư Đại Nham lắc cổ tay trảo thủ.

- Cắc Mặt Ngạc Thoại nhả lại sau âm thanh đó. Ngọn khoai đao trong tay y bị Dư Đại Nham tước mất. Vừa tước đao của Ngạc Thoại, Dư Đại Nham liền điểm vào tĩnh huyết của họ Ngạc. Thao tác của y nhanh không thể tả, và lại cực kỳ chính xác. Đúng ra Dư Đại Nham đắc thủ nhanh như vậy chẳng qua do Tà đao Ngạc Thoại không dám bắt kính với lão cốc chủ Dị nhân cốc.

Điểm huyết được Ngạc Thoại, Dư Đại Nham cầm lấy thanh khoai đao của họ Ngạc.

Lão nói:

- Ngạc lão đệ, kể như ngươi phải chịu theo ý của lão huynh mà chấp nhận sự trừng phạt của lão huynh trút lên đầu Ngạc diện hồ ly.

Dư Đại Nham vừa nói vừa vung đao toan bổ xuống thân pháp của Ngạc diện hồ ly thì Ngạc Thoại rống lên:

- Dư đại ca, xin dừng.

Dư Đại Nham rít giọng nhìn Ngạc Thoại:

- Ngạc lão đệ còn muốn nói gì nữa?

Chân diện Ngạc Thoại trông vừa đau khổ vừa tội nghiệp. Y lí nhí nói:

- Dư đại ca, nếu đại ca khẳng khái đòi giết Thanh Thanh, hoặc tàn phế nhân dạng nàng, Ngạc Thoại cầu xin Dư đại ca sát tử đệ trước. Đệ không oán hận đại ca đâu. Hãy cho đệ đi trước nàng một bước.

Thở hắt ra một tiếng, Dư Đại Nham nói:

- Sao lão phu lại có một gã lão đệ hồ đồ như ngươi được nhỉ? Ta không ngờ Tà đao Ngạc Thoại, một đao thủ lừng danh trong giới Hắc đạo mà lại yếu ớt như vậy.

Lão rít giọng nói:

- Ngạc lão đệ, trên đời này không còn nữ nhân nữa hay sao, khiến cho ngươi khư khư ôm lấy ả Ngạc diện hồ ly phản trắc và gian trá này.

Dư Đại Nham ghim mũi đao xuống sàn gạch.

- Chát.

Lưỡi đao xuyên qua sàn gạch, chuôi đao run lay bầy như cỏ lao đung đưa bởi một làn gió dữ.

Ngạc Thoại nhìn chuôi đao đưa qua đưa lại trước mắt mình. Y nói:

- Dư đại ca, Ngạc Thoại yêu muội ấy. Nếu Dư đại ca muốn giết Ngạc diện hồ ly tiểu muội thì hãy để cho đệ đi trước. Đệ sẽ chờ muội ấy dưới suối vàng, rồi cùng đưa muội ấy qua cầu Nại Hà. Đệ sẽ đi cùng với muội ấy.

Dư Đại Nham thét lên:

- Ngạc lão đệ, ngươi điên rồi. Ngươi vì một ả phản trắc, vì một đám nữ hạ lưu, đề tiện mà bán rẻ mình.

Dư Đại Nham rít giọng nói tiếp:

- Dư đại ca đâu muốn ngươi chết một cách oan uổng như vậy. Ngươi là một nam tử hán đại trượng phu trong giới Hắc đạo mà, tại sao ngươi lại ủy mị, yếu đuối như vậy chứ?

Dư Đại Nham lắc đầu:

- Ngươi làm cho ta thất vọng.

- Kiếp sau đệ sẽ hầu hạ đại ca như một nô nhân trung thành.

Cốc chủ Dị nhân cốc thở hắt ra một tiếng:

- Được, đã vậy thì ta cũng sẽ chịu theo ý ngươi. Ta tiễn ngươi đi trước rồi đến ả hồ ly phản trắc kia.

Dư Đại Nham nói rồi dựng cao hữu thủ, dồn nội lực chuẩn bị phát tác chưởng kinh lấy mạng Tà đao Ngạc Thoại. Mặc dù lão đã có sự quyết định như vậy nhưng hữu thủ dựng lên vẫn run bần bật, mặt thì lộ vẻ đau khổ cực kỳ.

Dư Đại Nham nhắm nói:

- Ý trời buộc ta phải giết ngươi.

39. Chương 4 0: Tình Đầu Là Tình Cuối.

Chương 40: Tình Đầu Là Tình Cuối.

Cốc chủ Dư Đại Nham gần giọng nói:

- Tại sao Ngạc lão đệ lại yếu đuối như vậy. Ta giết ngươi mà lòng ta quặn xé.

Nói rồi Dư Đại Nham từ từ hạ chưởng xuống đỉnh đầu Ngạc Thoại.

Những tưởng đầu chưởng công của cốc chủ Dị nhân cốc sẽ đánh vỡ nát thủ cấp của Tà đao Ngạc Thoại thì tiếng của Cao Thọ cất lên:

- Đại thúc dừng tay.

Cao Thọ cùng Đông Phương Vũ, Vạn Kiến Sư Giang Hào và Lục chỉ thần thám Quách Ngự bước vào.

Dư Đại Nham rút ngay chưởng ảnh về.

Cao Thọ bước đến trước mặt cốc chủ Dư Đại Nham. Chàng ôm quyền xá Dư Đại Nham, điểm một nụ cười mỉm rồi nói:

- Ngạc thúc thúc đã đắc tội gì khiến Dư đại thúc định đập vỡ sọ của người vậy?

Dư Đại Nham buông tiếng thở dài, rồi thuật lại tất cả mọi chuyện cho Cao Thọ nghe.

Nghe rồi Cao Thọ chắc lưỡi. Chàng vừa chắc lưỡi vừa nói:

- Có mỗi cái chuyện tình yêu như con nít đó mà đại thúc suýt nữa đập vỡ sọ Ngạc thúc thúc. Còn Ngạc thúc thúc thì lại khăng khăng đi tìm cái chết để biểu lộ tình yêu của mình.

Cao Thọ lắc đầu:

- Ôi Đúng là tình yêu của những người chỉ biết yêu mà không biết nghĩ gì cả.

Chàng nhìn lại Dư Đại Nham:

- Đại thúc, hãy để Cao Thọ xử cho. Chẳng có gì khiến đại thúc phải đánh chết Ngạc thúc thúc cả. Tiểu đệ chỉ cần phỉ tay một cái là xử xong ngay.

Dư Đại Nham vuốt râu. Đôi mắt lồi của lão nhìn Cao Thọ, từ tốn nói:

- Cao hiền đệ, ngươi đã biết chuyện xảy ra tại Quỷ Cốc Hắc Mộc Nhai như thế nào rồi. Bao nhiêu người của Dị nhân cốc đều bị ả dâm nữ này đưa vào cảnh nô nhân nhục nhã ê chề. Mọi người chỉ muốn giết ả mà thôi.

Cao Thọ cười giả lả rồi nói:

- Tiểu đệ hỏi đại thúc. Mọi người ở Dị nhân cốc bị đưa vào cảnh nô nhân, nhưng có người nào chết không?

Dư Đại Nham nói:

- Nếu không có hiền điệt đứng ra chịu tội và làm tất cả để giải thoát thì đến hôm nay đại thúc và những vị huynh đệ của đại thúc khó mà thoát được kiếp nô nhân tội tày, sống không bằng chết. Người chẳng ra người, ma chẳng ra ma.

Cao Thọ tròn mắt nhìn Dư Đại Nham. Chàng chắc lưỡi nói:

- Tiểu điệt phải bái đại thúc một xá.

Chàng vừa nói vừa ôm quyền xá.

Dư Đại Nham nheo mày ngơ ngác nói:

- Ta làm gì mà hiền điệt lại bái ta.

- Tiểu điệt bái đại thúc vì sự quang minh lỗi lạc của đại thúc. Đại thúc đã sớm nhận ra công lớn của tiểu điệt đối với mọi người. Nếu đại thúc không quang minh lỗi lạc thì đâu nhận ra công sức to lớn đó của tiểu điệt, đúng không?

Chàng quệt mũi, ve cằm rồi nói tiếp:

- Phàm nam tử hán đại trượng phu, nhất là những người có chữ vị cao trọng như đại thúc đây, và các vị thúc thúc nữa, hẳn rất muốn trả ân khi mình trót nhận ân huệ của người khác.

Dư Đại Nham gật đầu, vuốt râu:

- Hiền điệt nói rất đúng, đại thúc chẳng muốn thọ ân ai bao giờ.

Cao Thọ mỉm cười nói:

- Thế đại thúc và hai mươi vị thúc thúc đây có muốn trả ân cho tiểu điệt không?

Dư Đại Nham lẩn hai mươi người kia cùng gật đầu. Đại Nham nói:

- Hiền điệt muốn ta đền ơn người bằng cách nào?

Cao Thọ cười hề hề:

- Nếu đại thúc và hai mươi vị thúc thúc có lòng muốn đền ân thì hãy để tiểu điệt làm người phán quyết tình yêu của Ngọc thúc thúc và Ngọc diện hồ ly Triệu Thanh Thanh cô cô.

Dư Đại Nham vuốt râu gật đầu:

- Ta đồng ý, hiền điệt có quyền phán xét những kẻ Hắc đạo dâm tiện và phản trắc như Ngọc diện hồ ly Triệu Thanh Thanh.

Nói rồi lão lui bước về phía hai mươi cao nhân Dị Nhân cốc.

Cao Thọ chấp tay sau lưng, bước đến trước mặt Ngọc Thoại. Chàng điểm chỉ giải huyệt cho Tà đao Ngọc Thoại.

Vừa được giải huyệt, Ngọc Thoại liền bước lách qua che chắn trước mặt Ngọc diện hồ ly Triệu Thanh Thanh nhìn Cao Thọ nói:

- Cao Thọ, ngươi định làm gì Ngọc diện hồ ly cô cô của ngươi.

Cao Thọ phá lên cười. Chàng vừa cười vừa nói:

- Ngọc thúc thúc làm tiểu điệt xúc động quá. Chắc chắn Ngọc thúc thúc nghĩ tiểu điệt sẽ bức tử Ngọc diện hồ ly cô cô.

Chàng lắc đầu:

- Nếu tiểu điệt có ý đó thì đã không xen vào chuyện này đâu. Tiểu điệt có cách phán xử khác.

Chàng mỉm cười nói:

- Ngọc thúc thúc không phải lo lắng như vậy.

Tà đao Ngạc Thoại thở ra:

- Thúc thúc mong hiền điệt tha cho Thanh Thanh.

- Nếu tiểu điệt tha ngay cho cô cô thì chẳng còn ra một buổi phán quyết nữa. Ngạc thúc thúc hãy đứng qua một bên, để tiểu điệt xử trước rồi mới phán quyết sau. Thúc thúc đồng ý với tiểu điệt chứ?

Ngạc Thoại lưỡng lự rồi gật đầu:

- Vậy thì thúc thúc tin vào hiền điệt.

Y nói rồi bước qua bên nhưng mắt cứ dòm chừng Ngọc diện hồ ly cứ như sợ Cao Thọ bất ngờ ra tay tước lấy mạng sống của người tình.

Cao Thọ chấp tay sau lưng bước đến trước mặt Ngọc diện hồ ly Triệu Thanh Thanh.

Chàng ôn nhu nói:

- Cô cô đồng ý cho tiểu điệt phán xét cô cô không?

Thanh Thanh nhìn Cao Thọ rồi khẽ gật đầu. Nàng nói:

- Ta đã biết tội của mình.

Đôi chân mày Cao Thọ nhướng lên:

- Đứa bé lên ba, hoặc có chút suy nghĩ cũng thấy tội lỗi của cô cô tạo ra. Nhưng bất cứ tội lỗi nào cũng có nguyên nhân của nó hết. Tiểu điệt sẽ lấy sự công bằng phán xét cho cô cô. Chỉ cần cô cô thành thật trả lời những câu hỏi của tiểu điệt.

Ngọc diện hồ ly gật đầu.

Cao Thọ đưa tay giải huyệt cho Ngọc diện hồ ly rồi đỡ nàng đứng lên;

- Dù cô cô có tội nhưng vẫn có thân phận là cô cô của tiểu điệt. Tiểu điệt đâu dám bắt cô cô quì để phán xét chứ.

Nghe chàng thốt câu này, Ngọc diện hồ ly sượng sùng cúi đầu xuống.

Cao Thọ nhìn lại Dư Đại Nham:

- Đại thúc cho tiểu điệt bắt đầu phán xét chứ? truyện copy từ

Dư Đại Nham gật đầu:

Cao Thọ mỉm cười nói:

- Cuộc phán xét hôm nay phải bắt đầu từ Ngạc thúc thúc trước.

Chàng vừa nói vừa nhìn Ngạc Thoại. Nụ cười giả lả hiện lên hai cánh môi của Cao Thọ. Chàng vừa cười vừa nói:

- Ngạc thúc thúc phải thành thật trả lời những câu hỏi của tiểu điệt đó.

- Ta rất sẵn lòng.

Chàng đưa tay ve cằm, quệt mũi rồi hỏi:

- Ngạc thúc thúc có yêu Ngọc diện hồ ly cô cô không?

Câu hỏi này của chàng chẳng biết tác động thế nào đến Tà đao Ngạc Thoại mà mặt y bỗng chốc đỏ rần. Thấy y thẹn thùng đỏ mặt, Cao Thọ nhướng mày trang trọng nói:

- Thúc thúc phải nói thật cho Cao Thọ biết.

Tà đao Ngạc Thoại gật đầu:

- Đúng, ta rất yêu Ngọc diện hồ ly Triệu Thanh Thanh muội muội.

Cao Thọ hất mặt:

- Thúc thúc nói yêu mà có chắc mình yêu thật không?
- Trên có trời dưới có đất mình giám cho lời nói của Tà đạo Ngọc Thoại.
- Nói như thế thì tiểu diệt đã tin lời của thúc thúc rồi. Chắc hẳn khi thúc thúc yêu Thanh Thanh cô cô thì nhớ cô cô lắm chứ?

Ngọc Thoại gật đầu:

- Ta lúc nào cũng nhớ nàng.

Cao Thọ chắc lưỡi nói:

- Ôi tình yêu. Vậy thúc thúc trả lời cho tiểu diệt biết một câu nữa. Cô cô có biết thúc thúc yêu cô cô không?

Ngọc Thoại bối rối:

- Ta chưa từng tỏ lộ tình yêu với nàng.

Cao Thọ nhăn mặt:

- Chưa từng tỏ lộ tình yêu? Thúc thúc nói yêu cô cô mà chưa từng tỏ lộ tình yêu với cô cô. Tình yêu của thúc thúc là tình yêu cái con khỉ gì vậy. Thúc thúc không nói thì làm sao cô cô biết thúc thúc yêu cô cô. Thúc thúc có bày tỏ hành động cho cô cô biết không?

Ngọc Thoại nheo mày:

- Bày tỏ là như thế nào?
- Bày tỏ bằng hành động cũng không biết ư? Như thúc thúc hái hoa cài lên tóc cho cô cô, rồi lén hôn vào tóc cô cô, hoặc giả vờ khi ngủ gọi tên cô cô vậy đó.

Ngọc Thoại lắc đầu:

- Ta không làm được như vậy.
- Sao lại không làm được?
- Ta không làm được những điều như hiền diệt vừa nói nhưng ta biết ta yêu Ngọc diện hồ ly bằng cả tấm lòng.

Cao Thọ vừa chắc lưỡi vừa lắc đầu:

- Yêu thì thúc thúc phải nói, không nói thì phải làm cái gì đó cho cô cô biết. Thúc thúc không nói, không làm gì hết hóa ra mình tự ỉnh cái quyền được yêu mà người khác buộc phải đáp lại chứ không cần biểu lộ. Như thế là cao ngạo.

Cao Thọ quay đầu ngấm Ngọc Thoại:

- Thúc thúc có cao ngạo với cô cô không?

Ngọc Thoại lắc đầu:

- Không không, ta không bao giờ nghĩ mình có ý coi khinh Thanh Thanh. Ngược lại ta nghĩ mình không xứng đáng với nàng thôi.

Cao Thọ nhăn mặt:

- Đã biết mình không xứng đáng mà còn yêu để rồi cả lắc cả lư khổ vì tình. Coi chừng thúc thúc chết để dọn đường cho cô cô, cô cô không thêm đi con đường của thúc thúc dọn nữa đó.

Ngọc Thoại đỏ mặt sượng sùng. Y lí nhí nói:

- Ta chấp nhận.

Cao Thọ gật đầu:

- Thôi được, xem như tiểu diệt đã hỏi xong thúc thúc.

Chàng nhìn lại Ngọc diện hồ ly Triệu Thanh Thanh. Vẫn trong tư thế chấp tay sau lưng với vẻ khoan thai đỉnh đạc, nụ cười mỉm hiện trên miệng chàng. Nụ cười đó đập vào mắt Triệu Thanh Thanh khiến nàng sượng sùng.

Cao Thọ ôn nhu nói:

- Cô cô đồng ý trả lời những câu hỏi của tiểu diệt chứ?

Thanh Thanh khẽ gật đầu nhưng đôi lông mày ửng hồng. Nàng miễn cưỡng nói:

- Ta sẵn lòng.

Cao Thọ gật đầu:

- Tốt.

Chàng ve cằm rồi xoa trán nhìn Triệu Thanh Thanh, từ tốn nói:

- Cô cô giờ hẳn đã nhận thấy tình yêu của Ngạc thúc thúc đối với cô cô như thế nào rồi.

Nhìn lên Cao Thọ, Ngọc diện hồ ly Triệu Thanh Thanh nói:

- Ta biết Ngạc huynh yêu ta như thế nào.

Cao Thọ ve cằm nhìn Triệu Thanh Thanh nói:

- Tiểu diệt nghĩ tình yêu của Ngạc thúc thúc sâu nặng vô cùng, nếu không muốn nói là mù quáng. Vậy cô cô có thể đáp lại chữ tình của thúc thúc được không?

Triệu Thanh Thanh cúi mặt nhìn xuống rồi lắc đầu:

- Cao Thọ, ta thú thật, người ta yêu trên đời này chỉ có một người mà thôi. Người đó chính là Ngọc diện tử sát Dương Phụng Tiên.

- Tiểu diệt biết cô cô yêu Dương Phụng Tiên, nhưng Dương Phụng Tiên có yêu cô cô không? Tiểu diệt không so sánh tình yêu của Phụng Tiên với Ngạc thúc thúc, chỉ muốn biết y có thật tâm yêu cô cô không?

Chàng lắc đầu nói tiếp:

- Theo tiểu diệt biết, Phụng Tiên không yêu cô cô đâu. Bất kể cô cô có yêu y thế nào thì y cũng chẳng bao giờ để tâm đến cô cô. Y chỉ yêu bản thân mình mà thôi. Cô cô nên suy nghĩ lại.

Thanh Thanh ngẩng mặt nhìn chàng:

- Ta chỉ biết có mình Phụng Tiên.

Buông tiếng thở dài, Cao Thọ lắc đầu nói:

- Ngạc thúc thúc thì yêu cô cô với tất cả chân tình, ngược lại cô cô chỉ nghĩ đến Phụng Tiên. Chuyện này thật là khó xử.

Chàng ve cằm, suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Vì tình yêu mà chết thì cũng đáng lắm, nhưng chẳng ai yêu để mà tiếp nhận cái chết cả. Tiểu diệt có một ý thế này.

Chàng quay lại Dư Đại Nham và hai mươi vị trưởng tôn của Dị nhân cốc:

- Dư đại thúc, các vị trưởng bối, Ngọc diện cô cô vì tình yêu mà phản bộ Dị nhân cốc. Ai cũng có lúc yếu mềm bởi chữ tình cả. Chính vì thế cổ nhân có câu anh hùng khó qua ải tình, huống hồ cô cô lại là phận nữ nhân. Nữ nhân thì có tính yếu đuối, thương tình của nữ nhân. Nên đại thúc và các vị trưởng bối phán tội chết cho cô cô, e rằng cô cô có chết cũng không phục. Mà một khi không phục thì khó mà qua cầu Nại Hà đầu thai. Huống chi vô tình còn liên lụy đến Ngạc thúc thúc, tiểu diệt có ý này, lưỡng toàn cả đôi bên.

Dư Đại Nham vuốt râu, trở đôi mắt lỗi nhìn Cao Thọ.

Chàng nhìn lại Ngọc Thoại và Ngọc diện hồ ly;

- Tiểu diệt sẽ để Ngọc thúc thúc dẫn Ngọc diện cô cô rời khỏi đây. Hai người có thể đến gặp Dương Phụng Tiên. Nếu như Phụng Tiên khẳng định không có chút tình với cô cô.

Rút một luồng chân khí căng phồng lồng ngực. Cao Thạ trang trọng nói:

- Đến lúc đó cô cô hẳn đã phân biệt được đâu là chân tình, đâu là chút tình hào nhoáng mơ mộng của tình yêu. Tiểu diệt hy vọng cô cô sẽ thay đổi tâm thức tình yêu của mình mà quay về với Ngọc thúc thúc. Cô cô đồng ý với tiểu diệt chứ?

Ngọc diện hồ ly nhìn qua Ngọc Thoại. Y vô tình cũng nhìn nàng. Vẻ mặt Ngọc Thoại với những nét say tình cầu khẩn nàng trông thật tội nghiệp. Y đúng là một người khát tình tội nghiệp.

Ngọc diện hồ ly nhìn lại Cao Thạ:

- Cao Thạ, cô cô đồng ý với người.

Cao Thạ mỉm cười. Chàng nói:

- Thế thì tốt quá. Xem như tiểu diệt đã phân xử xong. Cô cô và Ngọc thúc thúc có thể đi được rồi.

Ngọc Thoại đến trước mặt Cao Thạ:

- Thúc thúc nợ hiền diệt.

Cao Thạ gượng cười nói:

- Thúc thúc bảo trọng.

Cao Thạ tiễn hai người ra đến cửa đại sảnh đường. Ngọc diện hồ ly Triệu Thanh Thanh nhìn Cao Thạ nói:

- Cô cô sẽ không quên hiền diệt.

- Tiểu diệt chỉ mong cô cô giữ lời hứa của cô cô dù bất cứ điều gì có thể xảy ra với cô cô.

Thanh Thanh gật đầu:

- Ta hứa.

Chờ cho hai người đi hẳn rồi, Cao Thạ mới buông tiếng thở dài. Chàng lắc đầu nhẩm nói:

- Ta chỉ có thể giúp hai người như thế này thôi. Ta chẳng làm gì hơn được nữa.

- Phụng Tiên, chàng có còn yêu thiếp không?

Phụng Tiên nhìn Ngọc diện hồ ly, nụ cười xởi lởi cầu tình hiện trên hai cánh môi mỏng của ôn nhu nói:

- Nàng nói đi. Ta có yêu nàng không?

- Thanh Thanh biết chàng có tình với Thanh Thanh.

Khoanh tay trước ngực, nụ cười trên hai cánh môi Phụng Tiên vụt tắt như vừa bị một lời nói xúc xiểm đập vào thính nhĩ mình. Thanh Thanh nói:

- Chàng có tình với thiếp.

Phụng Tiên lắc đầu:

- Nàng sai rồi. Hãy nhìn lại bản thân mình rồi nói với ta câu nói đó. Cho dù nàng có bước chân vào giới Bạch đạo thì trong mắt ta nàng cũng xuất thân từ giới Hắc đạo. Đã là giới Hắc đạo bước ra thì ai cũng đều nhớ nhứt. Ngọc diện tử sát không có tình với người Hắc đạo.

Y cười khẩy rồi nói tiếp:

- Trong mắt ta, Ngọc diện hồ ly Triệu Thanh Thanh chỉ là một quả sấu trên cành thôi. Nếu như ta có tình thì đã chẳng cống nạp nàng cho Trương trang chủ. Nàng hiểu ý ta rồi chứ?

Sắc diện Ngọc diện hồ ly tái nhợt tái nhợt. Nàng quỳ xuống ngay trước mũi giày của Phụng Tiên:

- Phụng Tiên, Thanh Thanh đã làm tất cả vì chàng. Làm tất cả để hy vọng có được một chút tình của chàng. Thiếp nghĩ, mình hy sinh thì sẽ được chàng đoái hoài đến.

Phụng Tiên khoát tay:

- Ta thừa nhận nàng có hy sinh cho ta, nhưng đó không phải là tình yêu mà ta chờ đợi.

Phụng Tiên chỉ vào ngực mình:

- Ta yêu ta nhiều hơn. Ta chỉ có thể yêu ta mà thôi.

Y lắc đầu:

- Hãy quay về với thân phận nô nhân, đem thân xác hầu hạ cho Trương trang chủ đi. Đừng tìm đến ta nữa.

Thanh Thanh ngẩng lên:

- Từ trước đến giờ chàng chỉ xem Ngọc diện hồ ly như nô nhân để sai bảo sao?

Phụng Tiên nhướn mày, mỉm cười rồi gật đầu:

- Đúng, trong mắt ta nàng chỉ là một nô nhân. Một nô nhân đúng nghĩa không hơn không kém. Tuy nhiên nàng là một nô nhân mỹ nữ, có mọi thủ thuật để buộc nam nhân đến với nàng trong cảnh giới khoái lạc nên ta mới đưa nàng cho Trương trang chủ. Xét ra một nô nhân như nàng cũng gặp nhiều may mắn lắm đó.

Thanh Thanh mím chặt hai cánh môi, khóe mắt rịn ra hai dòng lệ đau đớn bởi những lời nói vô tình này của Dương Phụng Tiên.

Thanh Thanh nghẹn ngào nói:

- Chàng đối xử với Thanh Thanh như vậy sao?

Phụng Tiên nhún vai:

- Đã là Hắc đạo nô nhân thì đừng hy vọng vào sự đổi đời của mình. Nàng mãi mãi vẫn là nô nhân Hắc đạo. Đừng tơ tưởng có được chút tình yêu của Phụng Tiên. Nghe nực cười lắm.

Lời nói này của Phụng Tiên tạo ra một khối than hồng trong cổ họng Ngọc diện hồ ly Triệu Thanh Thanh. Nàng uất hận nghẹn ngào nói:

- Thanh Thanh đâu đòi hỏi trở thành nương tử của chàng. Thanh Thanh chỉ cần chút tình yêu của chàng thôi.

Phụng Tiên lắc đầu:

- Ta đã nói rồi, nàng không thể hưởng được những đặc ân đó. Nàng chỉ đáng là một nô nhân có sắc đẹp mang đến khoái cảm nhục tình cho những chủ nhân Bạch đạo mà thôi.

Ngọc diện hồ ly từ từ đứng lên. Đôi mắt to và đen láy của nàng khô quanh, rọi hai luồng sát nhãn vào Phụng Tiên. Nuốt nước bọt như nuốt khối than hồng vào trong, Triệu Thanh Thanh cay đắng nói:

- Người đứng là kẻ không có tâm.

- Ta không có tâm với bọn Hắc đạo các người thì đúng hơn.

Sắc diện Thanh Thanh tái nhợt. Nàng gào lên:

- Phụng Tiên, ta giết người.

Nàng vừa gào lên câu nói đó vừa dựng chưởng vỗ tới. Dương Phụng Tiên thấy nàng dựng chưởng, tức giận quát:

- Tiện nhân hồ đồ.

Y vừa nói vừa dụng quý ảnh di bộ bước lách qua bên né tránh chưởng ảnh của nàng, và thẳng tay nện xuống lưng Ngọc diện hồ ly một chưởng với sáu thành công lực.

- Bình ! Ngọc diện hồ ly ngã sấp xuống sàn gạch, miệng trào ra một vòi máu đỏ thẫm.

Phụng Tiên lạnh lùng nói:

- Một lần nữa, bổn thiếu gia sẽ lấy mạng ngươi.

Lời còn đọng trên miệng gã thì Tà đao Ngạc Thoại lướt vào. Thấy Ngọc diện hồ ly Triệu Thanh Thanh nằm sóng soài dưới đất, Ngạc Thoại rống lên:

- Ngươi dám đánh Thanh Thanh muội muội của ta?

Phụng Tiên chấp tay sau lưng, nhìn lại Ngạc Thoại, thản nhiên nói:

- Có gì mà ta không dám chứ. Ắ cũng chỉ là Hắc đạo nô nhân như bao nhiêu ả Hắc đạo nô nhân khác thôi. Tà đao Ngạc Thoại múa tít ngọn khoái đao.

- Ngạc mỗ không thể tha cho ngươi được.

Ngạc Thoại vừa nói vừa vung đao chém xả đến Phụng Tiên.

Hừ nhạt một tiếng, Phụng Tiên nói:

- Ngươi lại đi tìm cái chết. Lần này thì ta rất sẵn lòng đưa ngươi chầu Diêm chúa.

Phụng Tiên vừa nói vừa bất ngờ vươn hữu thủ thi triển một thế cầm nã thủ Chop thẳng vào ngọn khoái đao của Ngạc Thoại.

- Chát.

Lưỡi khoái đao của Ngạc Thoại nằm gọn trong hữu thủ của Phụng Tiên. Hữu thủ của y chẳng khác nào bằng sắt thép chẳng có chút hề hấn gì đối với lưỡi đao sắc bén của Ngạc Thoại, mà còn bấu vào nó như vuốt chim ưng bấu lấy con mồi.

Tà đao Ngạc Thoại dồn công lực xuống tay đao để rút binh khí lại.

Phụng Tiên cười khẩy:

- Bản lĩnh võ công của ngươi như vậy mà cũng đòi lấy mạng Ngọc diện tử sát Dương Phụng Tiên.

Lời vừa dứt thì Phụng Tiên phất tả thủ ngang qua trước người Tà đao Ngạc Thoại. Một ánh chớp bạc xuất hiện làm lóa mắt Tà đao Ngạc Thoại. Cùng với sự xuất hiện của ánh chớp bạc đó, Ngạc Thoại cảm nhận được ngay nơi yết hầu mình có hàn khí xâm nhập vào bên trong và y muốn nói lại chẳng có khí lực để thốt ra lời.

Tà đao Ngạc Thoại lùi lại một bộ. Máu từ yết hầu của y trào ra tuôn xuống ướt đầm cả ngực áo mình, thế mà y vẫn không biết binh khí của Phụng Tiên là cái gì.

Ngạc Thoại nhìn Phụng Tiên chăm chăm.

Ngọc diện hồ ly Triệu Thanh Thanh chỗi tay đứng lên. Nàng nhìn Ngạc Thoại đang dần bỏ sinh lực sau cùng. Hai chân Ngạc Thoại quỵ xuống, thì y kịp dời mắt nhìn sang nàng. Ánh mắt của y thật buồn, một nét buồn mà không một họa nhân hay thi nhân nào có thể tả hết được. Ánh mắt của Tà đao Ngạc Thoại khiến cho trái tim Ngọc diện hồ ly quặn nhói, với niềm xót xa khôn tả.

Nàng bước vội đến ôm lấy Ngạc Thoại.

Lúc này thì Tà đao Ngạc Thoại đâu còn đủ khí lực để thốt thành lời. Y đang lần trút hồn ra khỏi xác nhưng rồi cuối cùng cũng nở được nụ cười mãn nguyện trước khi rừng mình lịm chết trong tay Ngọc diện hồ ly.

Cái chết của Tà đao Ngạc Thoại khiến Ngọc diện hồ ly thờ thẩn cả người. Giờ thì nàng đã nhận ra đâu là tình yêu, đâu là chút hào quang mỹ nam tử, nên chỉ còn biết lắc đầu.

Nàng ôm lấy xác Tà đao Ngạc Thoại, mắt thì nhìn Phụng Tiên nghĩ thầm:

“Tại sao ta lại có thể yêu được con người này. Tại sao ta lại vì hắn. Tại sao”.

Với ý niệm đó, sắc diện nàng càng lúc càng đỏ bừng vì hổ thẹn với bản thân mình.

Phụng Tiên nhếch môi. Nụ cười không hiện ra trên hai cánh môi mỏng của gã mà chỉ là một cái nhếch môi. Nhưng cái nhếch môi đó lại khắc họa ra toàn bộ nhân cách lạnh lùng và tàn nhẫn của y.

Phụng Tiên nhặt nhèo nói:

- Hãy đưa xác gã nô tình điên loạn đó rời ngay khỏi biệt cung của ta.

Thanh Thanh ghen lời bởi câu nói này của Phụng Tiên.

Nàng rút một luồng chân khí căng phồng lồng ngực rồi nói:

- Ngọc diện tử sát Dương Phụng Tiên, đến lúc này thì Thanh Thanh mới thấm chứng được đâu là tình yêu, và đâu chỉ là ảo vọng tình. Nếu như Thanh Thanh chết, ta xin người hãy chôn ta chung với Tà đao Ngạc Thoại. Khi sống ta không có tình với huynh ấy chỉ vì sự xuất hiện của người, đến chết ta sẽ đáp tình cho huynh ấy nơi suối vàng.

Phụng Tiên lắc đầu:

- Đừng đòi hỏi ở Ngọc diện tử sát điều gì cả.

Y gần giọng lặp lại câu nói của mình:

- Đừng đòi hỏi ở Dương Phụng Tiên một điều gì cả. Hãy đưa xác hắn đi. Ta không thích máu của bọn Hắc đạo nô nhân làm hoen ố biệt cung của ta.

Ngọc diện hồ ly Triệu Thanh Thanh buông tiếng thở dài. Nụ cười héo hắt hiện lên hai cánh môi nàng. Thanh Thanh cay đắng nói:

- Cái mà người không muốn thì ta muốn.

Nàng nói rồi liền cắn vào lưỡi mình để tự kết liễu. Máu rỉ ra hai bên mép Thanh Thanh, nhưng nàng vẫn ôm chặt lấy xác của Tà đao Ngạc Thoại, mắt nhìn Phụng Tiên, đầu nàng từ từ ngã vào vai Ngạc Thoại. Hai người cùng ngã xuống sàn gạch.

Phụng Tiên nhìn xác Ngọc diện hồ ly Triệu Thanh Thanh và Tà đao Ngạc Thoại lắc đầu nói:

- Những kẻ điên tình phải chết.

Thở hắt ra một tiếng, Phụng Tiên quát gọi hai gã gia nô.

Chỉ xác của Thanh Thanh và Ngạc Thoại, y nói:

- Quảng xác bọn chúng xuống sông cho cá ăn đi.

Hai gã gia nhân toan đưa xác Ngạc Thoại và Thanh Thanh đi thì Lưu Tuyết Liên đột ngột xuất hiện, từ ngoài cửa bước vào. Sự xuất hiện của nàng khiến Phụng Tiên không khỏi bối rối.

Tuyết Liên nhìn xác Ngọc diện hồ ly Triệu Thanh Thanh và Tà đao Ngạc Thoại rồi tiến đến trước mặt Phụng Tiên. Nàng ôm quyền nhỏ nhẹ:

- Dương công tử có thể cho Tuyết Liên đem xác hai người này đi.

Đôi chân mày Phụng Tiên nhíu lại. Y nhìn nàng buông tiếng thở dài rồi nói:

- Lưu tiểu thư đến biệt cung của tại hạ chỉ vì hai cái xác Hắc đạo nô nhân thôi ư?

Nàng gật đầu:

- Chỉ vì hai người này thôi.

- Sao tiểu thư biết Tà đao Ngạc Thoại và Ngọc diện hồ ly Triệu Thanh Thanh chết ở biệt cung của tại hạ?

- Cao công tử nhờ Tuyết Liên đến đưa xác họ đi.

- Cao Thợ?

Nàng gật đầu:

- Cao huynh nói họ sống không trọn tình, chắc chắn khi gặp Dương công tử họ sẽ có dạng chữ tình. Nhưng chữ tình này chỉ trọn vẹn trong một nắm mồ.

Phụng Tiên sa sầm mặt, miễn cưỡng nói:

- Cao Thọ cái gì cũng biết ư?

- Huynh ấy đã đoán đúng. Dương công tử cho Tuyết Liên đưa xác đôi uyên ương này đi chứ? Nghĩa tử là nghĩa tận, họ đáng được một nắm mồ nằm bên nhau.

Nàng nói rồi bước lại nói với hai gã gia nhân:

- Hai người đưa xác họ theo ta.

Hai gã gia nhân nhìn Phụng Tiên. Y miễn cưỡng nói:

- Làm theo ý của Lưu tiểu thư đi.

Tuyết Liên ôm quyền xá Phụng Tiên:

- Đa tạ công tử.

Khi Tuyết Liên và hai gã gia nhân đưa xác Ngọc diện hồ ly và Tà đao Ngạc Thoại đi rồi, Phụng Tiên vẫn đứng thừ ra như pho tượng. Mãi một lúc sau y mới bước đến lấy tịnh rượu để trên bàn, tu luôn một hơi dài.

Phụng Tiên băng quơ nói:

- Hắn đã đoán ra kết cục này.

40. Chương 41 :

Chương 41:

Phụng Tiên thả bước theo hành lang, hai bên có hai hàng cao thủ nai nịt với binh khí giắt sau lưng. Y có thể nhận ra chân diện của những gã cao thủ đó với nét lạnh lùng vô cảm. Phụng Tiên vừa đi vừa nghĩ thầm:

“Lão ma đầu Chung Hảo Kiệt gọi ta đến diện kiến với mục đích gì. Chẳng lẽ đã phát hiện ra sự thông đồng của ta với những người kia?”.

Ý niệm đó nảy nở trong đầu khiến tâm Phụng Tiên không khỏi bồn chồn lo lắng. Y nhẹ buông tiếng thở dài khi nhận ra những hàng cao thủ như những pho tượng chờ lệnh của Thượng tôn mình chủ.

“Hôm nay ta có thể đến mà không có cơ hội quay trở ra, nhưng không diện kiến lão ma đầu thì chẳng khác nào ta đã tự thú nhận sự phản bội của mình.”.

Y nhẹ buông tiếng thở dài lần nữa.

Y dừng bước trước cửa Kim điện vô lâm. Rút một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, tự trấn an mình, Phụng Tiên mới đẩy cửa Kim điện bước vào.

Trong Kim điện, Thượng tôn mình chủ Chung Hảo Kiệt ngồi trên chiếc ngai sơn son thếp vàng, ngồi ngay dưới bậc tam cấp là Trương Tùng Nhẫn trang chủ. Phụng Tiên đứng ngay ngưỡng cửa, nhìn Chung Hảo Kiệt. Y chẳng nhận ra có điều gì khác biệt trên bộ mặt của Chung Hảo Kiệt, Chân diện của lão kín như bưng, ngoài những nét bình thản như những ngày thường, còn một điều duy nhất mà Phụng Tiên cảm nhận được, đó là tiếng tim của y đập mạnh hơn bình thường.

Rút luồng chân khí tự trấn an nỗi bồn chồn trong mình, Phụng Tiên thả bước chậm chậm đến trước mặt Chung Hảo Kiệt. Y quỳ xuống hành đại lễ rồi ngẩng lên ôn nhu nói:

- Nghĩa phụ cho đòi Phụng Tiên.

Lúc Phụng Tiên ngẩng lên kịp nhận ra ánh mắt đầy quyền uy của Chung Hảo Kiệt rơi vào y.

Hảo Kiệt vuốt râu, từ tốn nói:

- Đứng lên.

Mặc dù được Thượng tôn mình chủ cho phép đứng lên nhưng Phụng Tiên vẫn không thấy một chút gì an toàn mà ngược lại cảm giác bồn chồn lo lắng vẫn động trong cảm nhận rõ mồn một bóng sắc thần chết đâu đó ở bên cạnh mình. Chính cảm giác mơ hồ đó buộc Phụng Tiên phải ngoái nhìn qua Trương Tùng Nhẫn.

Trương Tùng Nhẫn vuốt râu nhìn y. Lão khẽ gật đầu.

Cái gật đầu của Trương Tùng Nhẫn khiến cho Phụng Tiên yên tâm phần nào. Y định nhìn lại Thượng tôn mình chủ Chung Hảo Kiệt:

- Nghĩa phụ cho dời Phụng Tiên đến có điều chi chỉ giáo?

Chung Hảo Kiệt từ từ đứng lên. Lão chấp tay sau lưng nhìn Phụng Tiên từ đầu đến chân, rồi ôn nhu nói:

- Bồn nhân thấy con có gì đó lo lắng vậy?

Câu hỏi này của Chung Hảo Kiệt càng khiến Phụng Tiên bồn chồn hơn. Không chỉ bồn chồn mà y còn linh cảm đoán Hảo Kiệt đã biết được những dự mưu phản trắc chiếm quyền Minh chủ võ lâm của y. Mặc dù có linh cảm đó nhưng Phụng Tiên vẫn cố giữ vẻ thản nhiên.

Y nghĩ thầm:

“Với võ công của ta, ta có thể thoát ra khỏi Kim điện chẳng khó khăn gì.”.

Nghĩ như vậy Phụng Tiên ngấm ngấm vận công dồn vào hữu thủ. Y thở ra rồi ôn nhu nói:

- Nghĩa phụ biết Phụng Tiên có điều lo lắng?

Hảo Kiệt gật đầu:

- Vẻ mặt của con nói với bồn nhân điều đó.

- Quả thật Phụng Tiên có điều lo lắng.

- Thế con lo lắng điều gì?

- Tất cả những nô nhân Hắc đạo, nghĩa phụ đều thả. Nên vừa rồi Tà đạo Ngạc Thoại đã quyến dụ Ngọc diện hồ ly đến biệt cung của Phụng Tiên để trả hận. Chỉ mới một thời gian ngắn mà Hắc đạo nô nhân đã lộng quyền. Phụng Tiên không lo lắng sao được.

Chung Hảo Kiệt vuốt râu gật đầu:

- Hóa ra là chuyện đó.

Lão chấp tay sau lưng, nhìn Phụng Tiên nói:

- Ngoài chuyện đó ra, con có lo đến những kẻ mà nghĩa phụ đã nói với con như chương môn Tung Sơn Tạ Tổn, bang chủ Cái Bang Trình Chí Viễn, Võ Đang chân tử Giác Hải, Thái Ất chân nhân và Thiên Kiếm Châu Linh Cương. Theo ý của bồn nhân, những người đó còn nguy hiểm hơn cả bọn Hắc đạo nô nhân.

Phụng Tiên liếc nhanh về Trương Tùng Nhẫn. Y nhận ngay được một cái gật đầu của Tùng Nhẫn.

Phụng Tiên ôm quyền nói:

- Phụng Tiên đang tìm chứng tích tạo phản của những người đó. Ngoài những người mà nghĩa phụ đã nói với Phụng Tiên, còn có một người nữa Phụng Tiên không khỏi lo lắng.

Chung Hảo Kiệt mỉm cười:

- Hẳn con sẽ nói đến tiểu tử Cao Thọ?

Phụng Tiên gật đầu:

- Y mới là người Phụng Tiên phải lo lắng.

Chung Hảo Kiệt phá lên cười khanh khách. Tiếng cười của lão đập vào thính nhĩ của Phụng Tiên. Nghe Chung Hảo Kiệt cười, Phụng Tiên càng bối rối hơn. Y có cảm nhận tràng tiểu ngạo của Thượng tôn mình chủ như muôn vàn lưỡi kiếm vô hình đâm vào thính nhĩ của y vậy.

Cắt ngang tràng tiểu ngạo, Thượng tôn mình chủ từ tốn nói:

- Nhắc đến Cao Thọ, ta cảm thấy thú vị vô cùng. Võ lâm Trung Nguyên mà thiếu đi tên tiểu tử Hắc đạo gian trá nhưng thông minh đó, bốn nhân chẳng biết mình phải làm gì nữa.

Hắn tạo cho ta muôn điều hứng thú phấn khích với cuộc sống này. Gã tiểu tử Cao Thọ còn dám bày trò ve sầu thoát xác hoá đổi Vạn Kiến Sư với Lục chỉ thần thủ, sau đó thì đem ngọc thạch với một tờ hồng điều giấu trong ngọc thạch, viết nhằng viết nhít, chẳng ra cái gì cả để ta phải bận tâm truy cứu. Nghĩ có cùng, tiểu tử đó có đủ tất cả sự gian trá, lọc lừa, lẫn thông minh để qua mắt bốn nhân.

Chung Hảo Kiệt vuốt râu:

- Cao Thọ tạo cho bốn nhân sự thú vị trong cuộc sống này. Không có y chẳng còn chút thú vị gì cả. Y cũng đáng là người để Dương Phụng Tiên phải lo lắng đó.

Phụng Tiên ôm quyền:

- Nghĩa phụ, Phụng Tiên đã có ý lấy mạng Cao Thọ.

Chung Hảo Kiệt nhướng mày nhìn Phụng Tiên:

- Lấy mạng gã tiểu tử đó lúc nào không được. Giết gã bốn nhân sẽ mất đi hứng thú trong cuộc đời này. Chưa phải lúc lấy cái mạng của Cao Thọ. Có những việc còn lớn hơn nên bốn nhân mới cho dời con đến.

Lão nói dứt câu bất ngờ đưa tay bịt miệng ho một tiếng. Tiếng ho của Thượng tôn mình chủ như có âm thanh khàn khàn thoát ra, và nói đập vào tai Phụng Tiên, buộc y phải nhìn Chung Hảo Kiệt.

Phụng Tiên nói:

- Hình như nội thể nghĩa phụ bất an?

Chung Hảo Kiệt vuốt râu nhìn lại Trương Tùng Nhẫn:

- Trương trang chủ, bốn nhân nhờ trang chủ đóng cửa. Ta muốn ở đây nói chuyện riêng với Phụng Tiên.

Trương Tùng Nhẫn đứng lên:

- Tuân lệnh Minh chủ.

Lão ôm quyền xá rồi đi thẳng ra cửa Kim điện. Chờ cho Trương Tùng Nhẫn đóng cửa Kim điện rồi, Chung Hảo Kiệt mới nói:

- Lần hội kiến hôm nay giữa bốn nhân và con rất quan trọng. Ta không muốn ột đệ tam nhân nào biết cuộc hội kiện này.

- Phụng Tiên biết giữ miệng, nghĩa phụ yên tâm. Con sẽ không thổ lộ chuyện này cho bất cứ ai.

Thượng tôn mình chủ vuốt râu, gật đầu:

- Tốt.

Lão thả bước chậm chạp xuống những bậc tam cấp đi đến trước tấm hoành phi có dòng chữ “Thiên địa thượng nhân.”

Nhìn bức hoành phi một lúc, Thượng tôn mình chủ Chung Hảo Kiệt mới nhìn lại Phụng Tiên. Lão buông tiếng thở dài rồi nói:

- Nhìn bức hoành phi “Thiên địa thượng nhân”, ta nhớ lại thời tung hoành ngang dọc trên giang hồ của mình. Để rồi cuối cùng ta trở thành võ lâm Minh chủ Bạch đạo với quyền uy tối thượng của võ lâm trong

tay mình. Cho dù ta nắm được quyền uy tối thượng của võ lâm thì vẫn không chống chọi được với thời gian. Thời gian có quyền lực hơn cả quyền lực của một vị Minh chủ võ lâm.

Lão gượng cười:

- Cuộc sống của con người quá ngắn ngủi và thật là vô nghĩa. Võ lâm luôn có sự tranh giành sinh tử, kẻ mạnh người yếu, kẻ thắng thì có tất cả, kẻ yếu thì phải chết. Mỗi một bước sai lầm thì hậu họa không sao lường hết được. Nhưng rồi ta cũng đã có tất cả những gì thuộc về võ lâm, nhưng cuộc đời thì lại quá ngắn.

Buông tiếng thở dài, vuốt râu, Chung Hảo Kiệt quay lưng lại Phụng Tiên bậm miệng ho luôn một tràng dài. Lão ho một lúc rồi mới quay lại đối mặt Phụng Tiên:

- Phụng Tiên, con nghĩ lời của ta có đúng không?

Phụng Tiên ôm quyền:

- Đó là chân ngôn đối với Phụng Tiên.

Chung Hảo Kiệt mỉm cười từ tốn nói:

- Con cho đó là chân ngôn ư?

Phụng Tiên gật đầu:

- Lời nói của nghĩa phụ là chân ngôn đối với con.

- Rất tiếc, ta đang bị thời gian hủy hoại.

Chung Hảo Kiệt chỉ tỉnh rượu để trên kệ:

- Lấy cho ta.

Phụng Tiên vội bước đến lấy tỉnh rượu trình trọng chuốc ra chén bằng ngọc lưu ly. Thứ chén uống rượu có thể giải được bách độc. Y nâng chén rượu trình trọng bằng hai tay dâng lên Chung Hảo Kiệt:

- Nghĩa phụ.

Đón lấy chén rượu, Chung Hảo Kiệt nhấp một ngụm nhỏ, rồi nhìn Phụng Tiên nói:

- Ta nghĩ đã đến lúc phải gác kiếm qui ẩn khỏi giang hồ. Thời gian muốn ta như vậy.

Câu nói này của Chung Hảo Kiệt khiến Phụng Tiên phải sững sờ. Y buột miệng hỏi lại y:

- Nghĩa phụ muốn gác kiếm rời bỏ võ lâm?

Hảo Kiệt gật đầu:

- Ai cũng vậy thôi. Ai cũng có một thời tung hoành ngang dọc nhưng cuối cùng đều phải quay lại điểm khởi đầu của mình. Cái chết và sự sống.

Lão vuốt râu nhìn Phụng Tiên nói:

- Phụng Tiên, con đừng quá đổi ngạc nhiên như vậy.

Phụng Tiên cúi mặt nhìn xuống:

- Phụng Tiên nghĩ nghĩa phụ vẫn còn tráng kiện, vẫn còn phong độ của một vị Minh chủ.

Hảo Kiệt khoát tay:

- Nhưng rồi ta sẽ giữ phong độ này được bao lâu. Đợi đến khi ta thân tàn như đèn treo trước gió rồi mới gác kiếm ư?

Hảo Kiệt lắc đầu:

- Ta không muốn ngày đó. Người có nhiều điều lo lắng nhưng ta chỉ có một điều lo lắng trước khi gác kiếm rời võ lâm.

Phụng Tiên ôm quyền ôn nhu nói:

- Nghĩa phụ chỉ giáo cho Phụng Tiên.

- Khi ta gác kiếm thì ai sẽ là người kế nhiệm chức vị võ lâm Minh chủ của giới Bạch đạo. Trong khi những kẻ hám danh, hám quyền đang chú nhãn nhìn vào quyền lực tối thượng võ lâm này. Đã rửa tay thì ta muốn thoát ly khỏi võ lâm giang hồ, sống quãng đời còn lại bình an và thanh nhàn. Nhưng người kế vị chức võ lâm Minh chủ có để cho Chung Hảo Kiệt này đăng được những ngày bình an không?

Phụng Tiên nhỏ giọng nói:

- Nghĩa vụ sợ những người kia sẽ thay thế nghĩa phụ thì họ không cho người rửa tay rời khỏi võ lâm?

Chung Hảo Kiệt gật đầu, rồi bụm miệng ho khan hai tiếng. Lão buông tiếng thở dài:

- Thời gian thật là nghiệt ngã. Nhưng ai cũng chấp nhận nó cho dù là đương kim hoàng thượng cũng phải bị nó tận diệt đến hơi thở sau cùng. Nhưng ta muốn quãng đời còn lại bình an.

Lão nhìn Phụng Tiên:

- Dương Phụng Tiên Phụng Tiên ôm quyền thành kính nói:

- Nghĩa phụ chỉ giáo cho Phụng Tiên.

Nhấp một ngụm rượu như để lấy giọng, nén cơn ho chực bộc phát, Hảo Kiệt mới thả bước trở lại chiếc ngai Minh chủ ngồi yên vị. Lão nhìn xuống Phụng Tiên, ôn nhu nói:

- Phụng Tiên, nghĩa phụ tin con được không?

Phụng Tiên quì xuống, ôm quyền nói:

- Nghĩa phụ, Phụng Tiên sẽ hết lòng vì nghĩa phụ.

Vuốt chòm râu đen nhánh, Chung Hảo Kiệt mỉm cười gật đầu, từ tốn nói:

- Trên đời này chỉ có một người nghĩa phụ tin, đó chính là Dương Phụng Tiên. Ta nghĩ kẻ duy nhất kế nhiệm chức vị võ lâm Minh chủ ngoài con ra không còn ai khác. Ta đặt niềm tin vào con được chứ?

Phụng Tiên úp mặt xuống sàn gạch:

- Phụng Tiên sẽ không làm nghĩa phụ thất vọng.

Hảo Kiệt buông tiếng thở dài:

- Giờ thì Phụng Tiên đã đoán ra cuộc hội kiến hôm nay giữa ta và con quan trọng như thế nào rồi. Ta sẽ truyền lại chức vị võ lâm Minh chủ cho con, trao lại Huyết thủ lĩnh cho con trong ngày mừng thọ của ta. Nhưng ta chỉ lo con có đảm đương được chức vị võ lâm Minh chủ không, khi con biết bao kẻ với dã tâm và nhiều thủ đoạn. Võ công của con cao siêu nhưng con còn quá trẻ để hiểu hết về con người võ lâm.

- Nghĩa phụ, con học được ở nghĩa phụ rất nhiều.

Nói ra câu này, Phụng Tiên giật mình khi nghĩ lại. Y đã biết mình nói hớ nên vội bỏ lửng câu nói giữa chừng mà nhìn lên Chung Hảo Kiệt. Phụng Tiên vội sửa lại sai lầm của mình:

- Con sẽ cố gắng để nghĩa phụ không thất vọng về con.

Hảo Kiệt vuốt râu im lặng nhìn Phụng Tiên. Hai luồng uy nhân của lão như hai thanh bảo kiếm vô hình chém xạ vào thể pháp Phụng Tiên, khiến xương sống y phải gai lạnh, giá buốt.

Hảo Kiệt nói:

- Ta tin con. Chỉ có Dương Phụng Tiên là người đáng để ta đặt niềm tin vào những khoảng thời gian còn lại cho cuộc đời mình.

Phụng Tiên cúi mọi đầu, úp lên sàn gạch:

- Phụng Tiên đội ân nghĩa phụ đã tin tưởng.

- Đúng lên đi.

Phụng Tiên Minh chủ đứng lên.

Chung Hảo Kiệt nhấp một ngụm rượu rồi nói:

- Ta tin con nhưng ta còn một mối lo canh cánh bên lòng.
- Nghĩa phụ chỉ giáo. Phụng Tiên sẽ làm tất cả để nghĩa phụ không còn lo lắng.

Chung Hảo Kiệt đứng lên:

- Tốt lắm, trước khi ta trao lại quyền uy tối thượng vô lâm là Huyết thủ lĩnh cho con, ta muốn thấy thủ cấp của những kẻ có tâm phản trắc. Họ có đi trước thì ta mới có thể rửa tay rồi bỏ giang hồ tìm chút thư nhàn còn lại cho bản thân mình. Tất cả vô lâm, ta trao lại cho con.

Phụng Tiên ôm quyền:

- Nghĩa phụ đã tin con, con sẽ lấy thủ cấp của những người đó.
- Được.

Chung Hảo Kiệt đứng lên:

- Phụng Tiên, cuộc hội kiến hôm nay chỉ có ta và con, ta không muốn những gì ta nói đến tai một đệ tam nhân.
- Phụng Tiên sẽ không thổ lộ với ai bất cứ chuyện gì.
- Tốt lắm, ta chờ con.

Nói rồi Chung Hảo Kiệt lại bịt miệng ho khan vài tiếng. Lão dốc chén rượu uống cạn như thể dùng rượu nén cơn ho chực trào phát ra ngoài rồi khoát tay nói:

- Phụng Tiên, con có thể đi được rồi.

Phụng Tiên quì xuống hành đại lễ.

Y đứng lên ôm quyền nói:

- Nghĩa phụ bảo trọng, nghỉ ngơi cho khỏe, Phụng Tiên sẽ lo toan những gì mà nghĩa phụ đang lo lắng trong lòng.

Chung Hảo Kiệt gật đầu:

- Ta tin con.
- Phụng Tiên cáo từ.

Hảo Kiệt gật đầu. Phụng Tiên thối bộ đến tận cửa mới quay bước bỏ ra ngoài. Y đóng cửa Kim điện lại mà cảm nhận một cái gì đó vô cùng phấn khích lan tỏa khắp tâm tưởng của mình. Tâm trạng y giờ nhẹ tênh như sợi tơ hồng. Mang tâm trạng đầy sự phấn khích và hoan hỷ đó, Phụng Tiên thả bước chậm rãi bỏ đi. Y vừa đi vừa nghĩ thầm:

“Suýt chút nữa tự ta đã làm hỏng đại cuộc của mình.”

Phụng Tiên chạm mặt với Trương Tùng Nhẫn.

Trương Tùng Nhẫn vuốt râu mỉm cười với Phụng Tiên. Phụng Tiên nói:

- Trương trang chủ, Phụng Tiên và trang chủ có nhiều sự thay đổi trong kế sách của mình.

Tùng Nhẫn nhìn Phụng Tiên nhỏ giọng nói:

- Thiếu hiệp không cần nói với lão phu. Lão phu biết Minh chủ nói gì với thiếu hiệp rồi.

Ắt Dương thiếu hiệp biết mình phải làm gì rồi chứ.

Phụng Tiên mỉm cười gật đầu:

- Tại hạ đã biết mình phải làm gì.

Trương Tùng Nhẫn khẽ gật đầu. Lão nói:

- Lão phu luôn ở cạnh bên thiếu hiệp, mong rằng sau này thiếu hiệp sẽ không quên ta.
- Tại hạ sẽ không bao giờ quên trang chủ.
- Thiếu hiệp hứa chắc với lão phu chứ?
- Chắc chắn như vậy.
- Nếu vậy lão phu nói điều này cho thiếu hiệp biết.

Phụng Tiên ôm quyền:

- Trang chủ có điều gì muốn nói à?

Lão nương mày:

- Đừng hỏi lão phu bằng những lời khách sáo như vậy. Hãy xem lão phu như người nhà của thiếu hiệp, được chứ?

Phụng Tiên biết lão muốn nhắc khéo mình điều gì liền ôm quyền xá:

- Lão nhân gia.

Trương Tùng Nhẫn khẽ gật đầu:

- Lão phu thích câu nói này trên miệng của thiếu hiệp.

Lão nhìn Phụng Tiên vuốt râu nói tiếp:

- Lão phu đã hứa với ái nữ sẽ thỉnh Dương thiếu hiệp đến biệt trang. Hử giờ này Á Di đang chuẩn bị đại yến chờ thiếu hiệp.

Lão giả lả cười và nói tiếp:

- Lão phu rất thương Á Di, Dương thiếu hiệp biết chứ?
- Văn bối biết, văn bối không để cho lão nhân gia phiền trách mình.

Lão gật đầu:

- Tốt, sau này Á Di sẽ yêu thương lão nhân gia này nhiều hơn.

Trương Tùng Nhẫn vỗ vai Phụng Tiên:

- Đừng làm gì cho ái nữ của lão nhân gia này đau khổ đó. Phàm những mỹ nam tử như thiếu hiệp thì gắn liền với cái mệnh số đào hoa.

Lão buông một tiếng thở dài rồi nói tiếp:

- Nữ nhân cũng là những kẻ thường tình háo sắc như nam nhân chứ đâu khác hơn gì. Miễn Á Di vui vẻ là ta vui rồi.

Phụng Tiên ôm quyền từ tốn nói:

- Văn bối sẽ không để cho Á Di đau khổ Trương Tùng Nhẫn gật đầu:
- Đi đi. Phụng Tiên xá lão:
- Văn bối cáo từ.

Rời tổng đàn võ lâm, Phụng Tiên ung dung thả bước chậm rãi, trong đầu y là những ý tưởng về thời khắc mình trở thành võ lâm Minh chủ thay Chung Hảo Kiệt. Suy nghĩ đến thời khắc đó, Phụng Tiên không khỏi phần chấn.

Phụng Tiên nghĩ thầm:

“Chung lão tặc hẳn chưa biết được hành động của mình.”

Phụng Tiên thả bước ngang qua Vạn Hoa Lầu. Chung Mẫn Mẫn từ trong Vạn Hoa lâu hồi hã bước ra nắm lấy tay Phụng Tiên:

- Dương công tử, hãy vào trong với Chung Mẫn Mẫn nào. Mẫn Mẫn sẽ tiếp Dương công tử.

Phụng Tiên nhìn Chung Mẫn Mẫn. Mặc dù chân diện của Chung Mẫn Mẫn được trét một lớp phấn dày, trông chẳng khác nào có chiếc mặt nạ khoác bên ngoài, nhưng nhìn kỹ vẫn toát ra vẻ duyên dáng thật gợi mời với chất dục tính ngồn ngộn.

Phụng Tiên nói:

- Nàng là Chung Mẫn Mẫn?

Nàng ngáy mắt giao tình với Phụng Tiên, rồi nũng nịu nói:

- Thiếp chính là Chung Mẫn Mẫn.

Phụng Tiên mỉm cười. Nhận được nụ cười của Dương Phụng Tiên, Chung Mẫn Mẫn càng nũng nịu. Nàng nhỏ nhẹ nói:

- Chàng có nụ cười đẹp quá.

- Thế nàng biết vì sao ta cười không?

Đôi chân mày vòng nguyệt của Chung Mẫn Mẫn nhướng lên:

- Phải chàng thấy Chung Mẫn Mẫn đẹp phải không, và chàng đã có tình với Chung Mẫn Mẫn.

Phụng Tiên lắc đầu:

- Ta cười vì ta sợ nghĩ đến một người.

- Chàng nghĩ đến ai?

Phụng Tiên cười khẩy rồi nói:

- Cao Thọ! Hẳn nàng biết gã này?

Mẫn Mẫn phá lên cười khanh khách. Nàng vừa cười vừa nói:

- Thiếp biết y, biết rành lắm. Y đúng là con người kỳ lạ. Kỳ lạ không thể tưởng.

Nhưng y cũng được.

Phụng Tiên cau mày nói:

- Y được cái gì?

- Mẫn Mẫn nói thế là vì Cao công tử biết giữ chữ tín.

- Y đã hứa và đã cho nàng những gì nào?

Chung Mẫn Mẫn bẽn lẽn nói:

- Nói ra kỳ lắm.

- Nàng nói cho ta nghe thử xem.

- Ồ. Cao công tử đã tặng cho Chung Mẫn Mẫn những hai trăm lạng bạc nén đó.

- Một số bạc rất nhiều, hẳn nàng đã làm được việc lớn cho hắn.

Nàng ngúng nguẩy rồi bật cười thành tiếng. Vừa cười, Chung Mẫn Mẫn vừa nói:

- Chung Mẫn Mẫn có làm gì đâu, chỉ làm một chút chuyện, bắt tướng gã Thập Tứ Lang người Đông đảo phù tang mà thôi.

Phụng Tiên bật cười thành tiếng rồi nói:

- Nàng cho đó là chuyện nhỏ, nhưng với Cao Thọ thì lại rất lớn, rất quan trọng. Nếu không có nàng bắt tướng Thập Tứ Lang thì e rằng bây giờ mồ của Cao Thọ đã xanh cỏ.

Đôi chân mày vòng nguyệt của Chung Mẫn Mẫn nhướng cao hẳn lên:

- Vậy ư?

Phụng Tiên gật đầu:

- Nàng thích ta không?

- Thích, Dương công tử là trang mỹ nam tử thì nữ nhân nào mà không thích chung chạ với chàng.

Nàng nguyền mắt đưa tình:

- Mẫn Mẫn nói thật đó. Ngay cả Mẫn Mẫn đây là người của Vạn Hoa lâu cốt lấy kim lượng là chính nhưng khi gặp chàng thì không còn nghĩ đến kim lượng nữa. Chàng tin không?

Phụng Tiên gật đầu:

- Ta tin.

Nàng nắm tay Phụng Tiên:

- Chàng vào trong Vạn Hoa lâu với thiếp nhé.

Nụ cười giả lả gợi tình lại hiện trên hai cánh môi mỏng của Phụng Tiên. Y vừa cười vừa lắc đầu:

- Lúc này ta không có rảnh mà còn có nhiều việc phải làm, nhưng ta sẽ đến tìm nàng.

- Công tử sẽ đến tìm Chung Mẫn Mẫn?

Phụng Tiên gật đầu:

- Vâng, ta sẽ đến tìm nàng, và khi ta đến không quên đem theo bốn trăm lạng bạc dành riêng cho nàng. Chỉ cần nàng giúp ta một chuyện.

Chung Mẫn Mẫn bẽn lẽn nói:

- Chàng nói đi.

- Bắt tướng Cao Thọ.

- Sao không là chàng.

- Cao Thọ nhờ nàng, tất ta cũng có thể nhờ nàng. Được chứ.

Chung Mẫn Mẫn lườm Phụng Tiên:

- Nam nhân bây giờ sao lạ quá. Bỏ kim ngân ra không thụ hưởng mà cứ cho người khác hưởng. Thật là lạ...

Phụng Tiên mỉm cười cầu tình rồi nói:

- Trên đời này luôn có những điều lạ thường, nhất là ở những kỹ lâu như Vạn Hoa lâu. Nàng nhớ lời ta nói chứ?

Chung Mẫn Mẫn gật đầu:

- Nếu Cao công tử đến.

Phụng Tiên nhìn nàng:

- Kể đi sẵn không chờ con mời. Ta đi đây.

Phụng Tiên nói rồi toan sải bước đi thì chạm mặt với Thiên kiếm Châu Linh Cương.

Linh Cương từ trong Vạn Hoa lâu bước ra. Y tiến đến trước mặt Phụng Tiên.

Nhìn gã, Phụng Tiên nói:

- Châu tôn giá có đủ thời gian đến Vạn hoa lâu à?

- Dương thiếu hiệp cũng đã đến.

Phụng Tiên lắc đầu:

- Tại hạ chỉ đi ngang.

Đảo mắt nhìn quanh, Phụng Tiên nói với Thiên Kiếm Châu Linh Cương:

- Đúng canh hai đêm nay, Châu tôn giá hãy đến ngôi miếu thần hoàng gặp tại hạ. Cáo từ.

Chàng nhướng mày với Chung Mẫn Mẫn, nhỏ nhẹ nói:

- Châu tôn giá là bằng hữu của tại hạ. Chung Mẫn Mẫn hãy tiếp Châu tôn giá dùm tại hạ. Năm mươi nén bạc sẽ đến tay cô nương.

Chung Mẫn Mẫn nhìn lại Châu Linh Cương:

- Châu gia, chúng ta quay vào nhé.

Nàng vừa nói vừa nắm tay Châu Linh Cương kéo vào Vạn Hoa lâu.

Châu Linh Cương bị Chung Mẫn Mẫn kéo đi nhưng vẫn ngoái đầu nhìn lại:

- Châu mỗ sẽ đến.

Hai người khuất vào trong Vạn Hoa lâu rồi, Phụng Tiên mới thả bước bỏ đi. Y đi thẳng một mạch đến biệt trang của Trương Á Di. Vừa bước đến bậc tam cấp, Phụng Tiên đã nghe tiếng đàn réo rắt từ trong đại sảnh rót vào tai mình.

Y không vội vã bước vào mà đứng ngoài hiên để nghe tiếng đàn réo rắt của Á Di.

Chờ cho tấu khúc tì bà kia ngừng bật, Phụng Tiên mới bước vào. Á Di ngồi khảy đàn, thấy Phụng Tiên nàng bèn lên nhìn chàng.

Phụng Tiên vỗ tay nói:

- Huynh chưa từng nghe ai đàn hay như muội.

Đôi lưỡng quyền của nàng ửng hồng e lệ. Nàng nhỏ nhẹ nói:

- Huynh ghẹo muội.

- Không, huynh nói thật đó.

Nhìn bàn đại yến bày sẵn, Phụng Tiên nói:

- Đại yến này muội dành cho ai vậy.

Sắc diện của nàng ửng hồng e lệ hơn. Cảm giác ngọt ngào hôm nào trên lầu thuyền như lại dội về, khóa lấp tâm thức của Á Di. Nàng cúi mặt nhỏ nhẹ nói:

- Lão nhân gia không nói với huynh?

- Lão nhân gia tất có nói với huynh, nhưng huynh thích nghe muội nói hơn.

Nói dứt câu thì nụ cười xởi lởi gợi tình lại hiện trên hai cánh môi mỏng của Dương Phụng Tiên. Y chờ cho nàng ngẩng mặt nhìn lên mới từ tốn nói tiếp:

- Á Di, muội đẹp quá.

Nàng ngáy Phụng Tiên:

- Huynh bốn cợt muội phải không?

Phụng Tiên vừa mỉm cười vừa lắc đầu:

- Ta không nói dối lòng mình đâu. Muội đúng là một kỳ nữ tài sắc vẹn toàn. truyện copy từ

Phụng Tiên vừa nói vừa thả bước đến bên Trương Á Di. Chỉ cần Phụng Tiên đứng gần bên thôi, tim Á Di đã đập loạn trong lồng ngực. Cảm giác ngọt ngào hôm nào trên lầu thuyền xâm chiếm toàn bộ khối óc lẫn giác quan của nàng.

Nàng đặt cây đàn xuống bên cạnh, nhỏ nhẹ nói:

- Để Á Di Châu rượu cho huynh uống.

Phụng Tiên đặt tay lên vai Á Di. Nàng có cảm giác từ tay Phụng Tiên một luồng chân khí nhẹ nhàng lan tỏa qua người nàng. Phụng Tiên nói:

- Ở bên muội, huynh chẳng cần gì cả.

Nàng ngẩng lên nhìn Phụng Tiên:

- Huynh có thật yêu muội không?

Phụng Tiên gật đầu:

- Người huynh đi tìm chính là muội.

- Thế sao huynh không nói với phụ thân định ngày thành thân với muội? Huynh biết Á Di yêu huynh mà.

Câu hỏi của Á Di khiến Phụng Tiên hơi sững sờ. Y thả tay khỏi vai nàng từ tốn nói:

- Á Di, hiện thời huynh còn đang nhận lãnh một trọng trách nặng nề cả vai. Lão nhân gia biết huynh đang mang trọng trách gì. Một khi hoàn thành trọng trách đó, huynh sẽ tể trời đất kết tơ se tình với muội.

Y buông tiếng thở dài:

- Còn lúc này, huynh chỉ có thể đến với muội bằng tình yêu của mình.

- Vậy huynh thật lòng yêu muội chứ?

- Ta yêu nàng.

Phụng Tiên vừa nói vừa nâng cằm Á Di. Hai mí mắt nàng nhắm lại vì biết mình sẽ tiếp nhận nụ hôn trao tình của ý trung nhân. Đúng như Á Di nghĩ, đôi môi của Phụng Tiên áp chặt lấy hai cánh môi của nàng. Cảm giác mê mị ngọt ngào nhanh chóng lan tỏa khắp cơ thể Á Di. Nàng tiếp nhận nụ hôn của Dương Phụng Tiên bằng chính những cảm xúc đầu đời hôm nào trên lầu thuyền. Thứ cảm xúc mà nàng ngỡ như một giấc mộng đẹp dễ rồi lúc nào cũng luôn tơ tưởng đến nó. Ngay cả trong giấc ngủ cũng tưởng tượng đến. Chính sự liên tưởng đó khiến toàn thân Á Di nóng bừng lên. Tứ chi bắt đầu bủn rủn khi tiếp nhận nụ hôn của Phụng Tiên. Nàng nhanh chóng buông thả mình trong cảm giác dịu ngọt của tình yêu mà bất kể đến những gì của ngày mai sẽ đến với mình.

Phụng Tiên lòn tay qua tiểu yêu của Á Di bế nàng lên. Nàng hồi hộp với nét thẹn thùng ửng hồng đôi lưỡng quyền. Nàng nhỏ nhẹ nói:

- Dương huynh, Á Di yêu huynh. Huynh đừng lừa dối muội nghe.

Nụ cười xởi lởi hiện lên hai cánh môi Phụng Tiên. Nụ cười quyến rũ mà Á Di lúc nào cũng mơ mộng đến. Y nhỏ nhẹ nói:

- Huynh yêu muội rất nhiều. Muội chính là người huynh đang chờ đợi, người mà huynh luôn nghĩ đến bằng trái tim và khối óc của mình.

Phụng Tiên bế nàng vào biệt phòng. Y đặt nàng nằm duỗi dài trên tràng kỷ. Toàn thân Á Di nóng bừng như bị nung trên lò rèn khi tiếp nhận ánh mắt của Phụng Tiên.

Nàng bặm môi nhìn y:

- Muội sợ.

- Huynh đâu có làm gì để muội sợ.

- Nhưng muội còn là một trinh nữ.

- Huynh yêu muội.

Y ngồi xuống tràng kỷ, nhẹ đặt tay vuốt má Á Di. Sự đụng chạm đó tạo ra trong nàng thứ cảm giác ngây ngất lạ thường. Á Di nghĩ thầm:

“Mình yêu huynh ấy mà. Huynh ấy chính là người mình mơ tưởng đến. Mình chỉ yêu một mình huynh ấy thôi.”.

Nàng cổ vùi tâm thức trong những ý tưởng đó trong khi Phụng Tiên cúi xuống hôn lấy trán nàng. Đôi môi ngọt ngào của y dịch chuyển trên khuôn mặt xinh đẹp của Á Di, để rồi dừng lại trên đôi môi đã hé sẵn chờ đợi.

Nàng tiếp nhận nụ hôn của Phụng Tiên bằng tất cả cảm xúc bùng cháy trong nàng. Cảm xúc bùng cháy đó như một hấp lực biến Á Di thành một pho tượng không một chút phản kháng lại những hành động của Phụng Tiên. Nàng chỉ có một ý niệm trong đầu:

“Ta yêu huynh ấy. Á Di yêu Dương Phụng Tiên.”.

Ý niệm kia như một dược thảo mê tình kích lệ nàng để cho Phụng Tiên từ từ lần giở từng lớp trang phục, cuối cùng thì nàng hiện thân với những đường cong trần trụi. Những đường con của một trinh nữ, ngồn ngộn sức sống dục tình, chỉ chờ sự khám phá của người khác giới.

Từ cơ thể nàng tỏa ra một luồng hơi nóng hằm hập, mang theo mùi hương thơm của da thịt. Cho dù một pho tượng bằng đá nếu chứng nghiệm tấm thân trinh bạch, với những làn da trắng ngọt ngào, và đôi tuyết lê chưa một vết trầy xước, chẳng khác nào ngọc lưu ly thì cũng phải nhảy bổ tới để chiếm đoạt, hưởng chi Phụng Tiên tìm đến Á Di là có mục đích.

Y nhìn nàng bằng ánh mắt kích lệ đầy chất giao tình, nhưng lại nghĩ thầm trong đầu:

“Có Á Di trong ta sẽ có thể khiến được Trương Tùng Nhẫn”. Tất cả đã được y sắp xếp với một mục đích duy nhất là có được quyền uy tối thượng vô lâm Minh chủ. Đây là thời điểm mà y có thể sở hữu nàng. Một thời điểm mà Phụng Tiên đâu thể bỏ qua được, cho dù y đã nhận ra nét hồi hộp lo âu trên mặt nàng. Thậm chí nhận ra nỗi lo toan pha chút sợ hãi của sự biến dạng từ trinh nữ thành một nữ nhân đã biết vị ngọt của cuộc đời.

Á Di hơi rút người lại khi Phụng Tiên đặt tay lên vùng tuyết lê mơn mớn của nàng. Nàng nhỏ nhẹ nói:

- Dương huynh

- Ta yêu nàng.

Tiếng nói ngọt ngào của Phụng Tiên như một lời ru đưa Á Di vào cảnh giới vô thức, không còn tự chủ được nữa mà chỉ biết đến sự hiến dâng. Hiến dâng để biểu lộ tình yêu của mình với Phụng Tiên.

Ý niệm hiến dâng cùng với cảm giác ngọt ngào nhanh chóng lan tỏa khắp thân thể nàng.

Nó như một dược thảo thần kỳ để nàng quên tất cả mà chỉ nghĩ đến tình yêu. Tình yêu trong sự trao gửi và dâng tặng nhưng cuối cùng cái mà nàng phải nhận được là một cái đau buốt thấu đến tận xương tủy. Một cái đau mà nàng những tưởng như có lưỡi kiếm xuyên thẳng từ đan điền lên tới tận óc.

Nàng co rút người lại, bật lên tiếng kêu đau đớn gọi tên Dương Phụng Tiên. Những tiếng rên đau đớn tiếp nối nhau cho đến khi nàng lịm hẳn đi trong vòng tay chiếm hữu và chinh phục của Ngọc diện tử sát Dương Phụng Tiên.

Những dòng nước mắt trào ra khóe. Nàng đã biết mình không còn là một thanh nữ, kể từ bây giờ trong nàng đã có một sự hòa hợp của hai dòng máu. Một sự hòa hợp mà nàng sẽ không bao giờ quên được. Sự hòa hợp hôm nay sẽ là một dấu chấm trong trái tim và khối óc nàng. Một vết trầy xước mà chẳng một người thợ kim hoàn nào có thể gọt giũa tẩy nó đi để nàng được trở lại thời xuân sắc.

Á Di ghen ngào:

- Muội Muội đã mất tất cả cho huynh rồi.

Phụng Tiên cúi xuống áp chặt môi mình vào môi nàng. Nàng tiếp nhận nụ hôn đó không còn với sự háo hức nữa mà bằng cảm giác đau đớn vẫn còn âm ỉ trong nội thể.

Phụng Tiên nhỏ nhẹ nói:

- Sự khởi đầu của tình yêu là như vậy đó. Muội hiểu ta chứ.

Nàng miễn cưỡng gật đầu:

- Chàng sẽ không đối xử tệ với muội chứ?

Phụng Tiên mỉm cười. Y nhỏ nhẹ nói:

- Ngày mai nàng sẽ hiểu tình yêu của Phụng Tiên như thế nào.

Y nói rồi siết chặt tấm thân của Á Di trong vòng tay của mình. Vòng tay của Phụng Tiên khiến Á Di buông trôi tất cả. Nàng đâu còn gì để giữ, huống chi nàng tự nguyện trao thân gởi tình.

Cuộc giao hoan lại tiếp diễn đến tấm thân nàng bỗng chốc rã rời tựa một cánh hoa vừa mới hé nhụy khoe hương đã vội vã tàn úa bởi cơn giông dữ.

41. Chương 42 : Phản Bội

Chương 42: Phản Bội

Thiên kiếm Châu Linh Cương thả bước đến trước ngôi miếu thần hoàng. Y đứng ngoài cửa cổ miếu nhìn vào trong. Phụng Tiên đang đứng chấp tay đứng trước bệ thờ thần hoàng. Phong thái của y trông thật tao nhã ung dung tự tại.

Châu Linh Cương bước vào trong cổ miếu thần hoàng. Y dừng bước hỏi Phụng Tiên:

- Dương công tử hẹn ta vì đại cuộc võ lâm.

- Đúng.

Phụng Tiên vừa nói vừa quay mặt nhìn lại Châu Linh Cương. Trên miệng y xuất hiện nụ cười mỉm cầu tình xởi lởi. Y từ tốn nói:

- Châu tôn giá hân thỏa mãn với sự chăm sóc của Chung Mẫn Mẫn chứ?

Khuôn mặt lạnh lùng của Châu Linh Cương nheo lại. Y gằn giọng nói:

- Dương thiếu hiệp mời Châu mỗ đến đây không phải chỉ để hỏi chuyện kín của mỗ chứ?

Phụng Tiên gật đầu:

- Tất nhiên rồi, tại hạ mời tôn giá đến đây để trao cho tôn giá toàn bộ sơ đồ bày trí trong ngày chúc thọ của Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt.

Đôi mắt cá chết của Châu Linh Cương sáng hẳn lên:

- Dương thiếu hiệp đã có rồi à?

Phụng Tiên gật đầu.

Y lấy trong ống tay áo ra một phong thư đưa đến trước mặt Châu Linh Cương.

- Tất cả nằm trong phong thư này. Châu tôn giá giao nó lại cho ai, bang chủ Cái Bang Trình Chí Viễn, hay Võ Đang chân tử Giác Hải đạo trưởng, hoặc Tung Sơn trưởng môn Tạ Tốn.

- Châu mỗ sẽ trao nó lại cho Tạ Tốn trưởng môn phái Tung Sơn.

- Tạ trưởng môn đang ở đâu?

- Tạ chương môn đang ở tại biệt xá của Tung Sơn phái.

Phụng Tiên gật đầu:

- Tại hạ nhờ Châu tôn giá trao phong thư này lại cho Tạ chương môn.

Châu Linh Cương gật đầu.

Y vừa gật vừa đưa tay cầm lấy phong thư. Tay của Châu Linh Cương vừa chạm vào phong thư thì y cũng kịp nhận ra nụ cười cùng ánh mắt tàn độc của Phụng Tiên. Chớp thấy nụ cười và ánh mắt tàn độc vô tâm của Phụng Tiên, Châu Linh Cương giật mình khi nhận ra điều đó. Nhưng sự phát hiện của Thiên kiếm Châu Linh Cương quá muộn màng. Ngay trong một cuộc giao đấu quang minh chính đại thì Châu Linh Cương cũng đâu phải là đối thủ của Ngọc diện tử sát Dương Phụng Tiên, còn trong hoàn cảnh này thì y đúng là một con cừu non của Phụng Tiên mà thôi.

Nụ cười mím trên hai cánh môi Phụng Tiên vụt tắt, Châu Linh Cương rùng mình thì chớp bạc sáng ngời lóe sáng làm lóa cả mắt y. Cùng với sự xuất hiện của ánh chớp bạc sáng ngời đó là cảm giác giá buốt ngay trên yết hầu của Châu Linh Cương.

Thiên Kiếm Châu Linh Cương ôm lấy yết hầu thối liền ba bộ. Máu từ yết hầu gã trào qua kẽ tay nhuộm đỏ vật áo trước. Y nhìn Phụng Tiên bằng ánh mắt thất thần.

Trung Nguyên Thiên Kiếm Châu Linh Cương cố lắm mới bật ra được lời nói như thốt ra từ trong cuống họng:

- Sao ngươi lại làm vậy?

Phụng Tiên bước tới trước mặt Châu Linh Cương. Y chậm rãi nói:

- Đã có sự thay đổi trong kế hoạch của ta.

Toàn thân Thiên Kiếm Châu Linh Cương run rẩy, mắt y hoa lên nhìn Phụng Tiên lúc tỏ lúc mờ. Chân y cũng run bần bật:

- Ngươi phản bội Thốt được đến đây thì Châu Linh Cương khụy gối quỳ xuống ngay trước mũi giày của Phụng Tiên.

Đặt tay lên đỉnh đầu của Châu Linh Cương, Phụng Tiên chậm rãi nói:

- Ngươi mới là kẻ phản bội.

Vừa nói Phụng Tiên vừa nắm búi tóc của Châu Linh Cương kéo lên. Hai tay của Châu Linh Cương cố ghì lấy thủ cấp nhưng cuối cùng thì phải buông ra, để Phụng Tiên nhấc thủ cấp y ra khỏi cổ. Máu trào lên như dòng nam thạch phủ xuống thể pháp y.

Phụng Tiên thả thủ cấp của Thiên kiếm Châu Linh Cương xuống sàn cổ miếu.

Đôi mắt của Châu Linh Cương vẫn mở trừng trừng. Điểm nụ cười mím, Phụng Tiên nói:

- Châu tôn giá hãy yên tâm ra đi với ảo tưởng mình là võ lâm Minh chủ.

Phụng Tiên rời cổ miếu, một mình đi trong đêm. Sương giá trời đêm khiến cho Phụng Tiên cảm thấy thư thái và hưng phấn lạ thường. Y nghĩ đến cuộc giao tình với Thục Á Di, mặc dù vừa mới ra tay giết một mạng người.

Phụng Tiên dừng bước trước cổng vào biệt xá của Tung sơn phái.

Hai gã giáo đồ Tung Sơn nhận ra ngay Phụng Tiên. Cả hai liền ôm quyền xá:

- Dương thiếu hiệp đang đêm sao đến Tung Sơn biệt xá.

Phụng Tiên mỉm cười từ tốn nói:

- Tại hạ muốn gặp Tạ chương môn.

- Thiếu hiệp hãy ở đây để tại hạ vào báo cho Tạ chương môn.

Phụng Tiên khoát tay:

- Tà chưởng môn có ở trong biệt xá à?

Hai gã giáo đồ Tung Sơn gật đầu.

Phụng Tiên gật đầu nói:

- Nhị vị huynh đài không cần báo với Tà chưởng môn. Tại hạ không muốn làm kinh động đến người.

Y vừa nói vừa ôm quyền.

Thấy Phụng Tiên ôm quyền, hai gã liền ôm quyền đáp lễ. Nụ cười mỉm lại xuất hiện trên hai cánh môi của Phụng Tiên, nụ cười vụt tắt thì ánh chớp bạc lóe lên.

Hai gã giáo đồ Tung Sơn thả tay xuống, khụy gối, thủ cấp rời khỏi cổ rơi xuống đất.

Họ chết mà tuyệt nhiên chẳng kịp thốt ra tiếng nào, cũng chẳng kịp hiểu vì sao mình phải chết. Cái chết của họ quá nhanh bởi mật kiếm của Phụng Tiên, nên chỉ có Phụng Tiên mới có thể giải trình cho hai gã đó biết vì sao họ chết.

Chấp tay sau lưng, Phụng Tiên bước qua xác hai gã giáo đồ Tung Sơn phái đi thẳng một mạch đến tòa biệt xá.

Y bước vào cửa biệt xá thì chạm mặt với một vị trưởng lão phái Tung Sơn.

Phụng Tiên ôm quyền:

- Tại hạ muốn diện kiến Tà chưởng môn.

- Dương thiếu hiệp hẳn có chuyện gấp mới tìm Tà chưởng môn lúc này. Tà chưởng môn đang luyện công Có chuyện gì Dương thiếu hiệp hãy nói với lão phu.

Phụng Tiên nhìn lão trưởng đó từ đầu đến chân. Y nheo mày nói:

- Tại hạ và Tà chưởng môn vốn có quan hệ rất sâu thẳm mà tại hạ lại không biết tôn tướng lão.

- Lão phu là Hoạch Cơ, đại tổng quản của Tung Sơn phái. Lão phu ít khi xuất hiện ngoài giang hồ, chỉ khi nào Tà chưởng môn thật cần, lão phu mới đi cùng với Tà chưởng môn.

Phụng Tiên ôm quyền:

- Tà chưởng môn trọng Hoạch tiên bối như vậy, hẳn tiên bối là một đại cao thủ trong Tung Sơn phái.

- Nếu nói lão phu là đại cao thủ của Tung Sơn phái thì cũng hơi quá đáng. Lão phu không dám nhận lời tâng bốc đó. Nhưng nếu nói Tà chưởng môn rất coi trọng lão phu thì điều đó quả không sai.

Hoạch Cơ vuốt râu nhìn Phụng Tiên nói:

- Dương thiếu hiệp, lão phu có nghe danh tiếng của thiếu hiệp lẫy lừng khắp vô lâm giang hồ. Nay lão phu mới được gặp thiếu hiệp, vinh hạnh cho lão phu vô cùng.

- Danh tiếng của tại hạ chẳng qua chỉ nhờ vào oai phong của Thượng tôn minh chủ mà có, chứ thực tài thì chẳng có gì.

- Thiếu hiệp khách sáo.

- Tại hạ không dám ngoa ngôn với kẻ bề trên như tiên bối.

Lão Hoạch vuốt râu:

- Dương thiếu hiệp có chuyện gì cần gặp Tà chưởng môn?

Phụng Tiên ôm quyền:

- Thật ra cũng chẳng có chuyện gì, tại hạ chỉ muốn gặp Tà chưởng môn có chút việc thôi. Nhưng Tà chưởng môn đang bận luyện công, tại hạ không dám làm phiền Tà chưởng môn.

Phụng Tiên ôm quyền hướng về phía Hoạch Cơ:

- Cáo từ tiền bối.

Hoạch Cơ ôm quyền:

- Lão phu không tiện tiếp thiếu hiệp.

- Tại hạ không dám làm phiền tiền bối.

Y sực nhớ ra điều gì đó, rồi nói:

- Tại hạ nhớ ra rồi, tiền bối có phải là vị trưởng bối có nội lực cao thâm nhất trong Tung Sơn phái với ngoại hiệu Đa Công?

- Ngoại hiệu đó do bằng hữu tặng cho lão phu. Họ tặng thì lão phu buộc phải nhận chứ không dám tự ỉnh có nội lực cao thâm.

- Tiền bối khách sáo quá. Nếu được tiền bối chỉ giáo một vài chiêu, tại hạ rất hoan hỷ.

Tại hạ mong được đấu nội lực với tiền bối.

Hoạch Cơ nhướng mày vuốt râu, cười khẩy rồi nói:

- Dương thiếu hiệp không khách khí với lão phu chứ?

- Tại hạ đâu dám ngoa ngôn với tiền bối.

Nói dứt câu Phụng Tiên ôm quyền trình trọng nói:

- Mời tiền bối.

Y ngồi ngay xuống sàn gạch trong tư thế kiết đà, rọi mắt nhìn Hoạch Cơ như khích lệ lão. Nụ cười lại nở ra trên hai cánh môi của Phụng Tiên, nhưng lần này nụ cười đó như một lời thách thức với Hoạch Cơ khiến lão bước đến ngồi xuống đối mặt với Phụng Tiên.

Lão trang trọng nói:

- Giao đấu nội lực cũng như đấu đao kiếm, có điều chi sơ xuất, thiếu hiệp bỏ qua cho lão.

- Tại hạ không khách sáo đâu.

Nói rồi Phụng Tiên vận công đẩy song thủ đến trước. Hoạch Cơ vội vận công đối chưởng với Phụng Tiên. Đôi bản thủ vừa hít chặt lấy nhau thì nụ cười xởi lởi trên miệng Phụng Tiên vụt biến mất mà thay vào đó là ánh mắt tàn nhẫn vô tâm.

Y từ tốn nói:

- Tiền bối tới số rồi.

Lời của Phụng Tiên vừa thoát ra khỏi cửa miệng, Hoạch Cơ toan mở lời đáp thì lưỡi mật kiếm giấu trong ống tay áo như một con rắn chờ sẵn lao vọt tới xuyên qua yết hầu Hoạch Cơ nhanh không thể tưởng. Lão giật nảy người, một âm thanh thoát ra từ cổ họng như tiếng khò khè của một con rắn.

Phụng Tiên lắc cổ tay rút mật kiếm về, đồng thời lách người sang bên để né tránh vòi máu tuôn ra xối xả cùng với những âm thanh khò khè. Hoạch Cơ ôm lấy yết hầu. Lão muốn hét lớn để đánh động cho Tạ Tổn nhưng khôn nổi chẳng thể nào hét được ngoài những tiếng khèn khẹt như tiếng khí gọi đàn.

Phụng Tiên thản nhiên đứng lên trong khi Hoạch Cơ vẫn mở to hai mắt hết cỡ nhìn y. Lão ngã vật ra sau đập ót xuống sàn gạch biệt xá Tung Sơn.

Nhìn xác Hoạch Cơ, Phụng Tiên thản nhiên nói:

- Ai cũng có một kết cục như vậy cả.

Nói rồi Phụng Tiên thả bước chậm rãi về phía gian biệt phòng. Y dừng trước cửa suy nghĩ và lắng nghe những động tĩnh bên trong.

Y gõ cửa.

Tiếng cửa Tạ Tồn cất lên:

- Ai?

Phụng Tiên từ tốn nói:

- Tại hạ là Dương Phụng Tiên muốn gặp Tạ chưởng môn.

Cửa dịch mở, Tạ Tồn trong bộ đồ ngủ xuất hiện. Y nhìn Phụng Tiên:

- Dương công tử hẳn có tin gì muốn nói với Tạ mỗ.

Phụng Tiên nhìn Tạ Tồn:

- Tại hạ có một tin rất quan trọng muốn nói với chưởng môn.

- Tin gì quan trọng mà công tử phải tìm đến bốn chưởng môn trong lúc này.

Nụ cười mỉm hiện lên hai cánh môi của Phụng Tiên. Y ôn nhu nói:

- Tại hạ mang đến cho Tạ chưởng môn tin của thần chết.

Tạ Tồn ngưng với câu nói đó của Phụng Tiên. Lão còn chưa kịp hiểu ý nghĩa của lời nói kia thì bất thành linh chớp bạc nhoáng lên. Tạ Tồn giật mình. Lão phản xạ cực kỳ nhanh, thoái bộ về sau ba bước, buột miệng nói:

- Tại sao?

Mặc dù lão đã phản xạ nhanh như ánh chớp bạc vẫn cắt ngang qua người lão. Thốt ra được câu hỏi “tại sao” thì Tạ Tồn phải ôm lấy ngực. Máu loang đỏ chiếc áo ngủ của Tạ Tồn.

Tạ Tồn biến sắc tái nhợt, thoái bộ liên tục, dựa lưng vào vách biệt phòng.

Nhìn trừng Phụng Tiên, chưởng môn Tung Sơn Tạ Tồn nói:

- Người, người muốn giết ta?

Nụ cười vẫn hiện trên hai cánh môi của Phụng Tiên. Y chấp tay sau lưng bước vào. Nhìn Tạ Tồn bằng ánh mắt thật ôn nhu từ tốn, Phụng Tiên nói:

- Nếu Tạ chưởng môn không muốn chết, hãy nói cho tại hạ biết bang chủ Cái Bang Trình Chí Viễn đang ở đâu.

Vừa nói Phụng Tiên vừa đưa hữu thủ lên cho Tạ Tồn thấy. Giữa hai ngón chỉ của Phụng Tiên là chiếc ám khí hình cánh sao.

Phụng Tiên nói:

- Tạ chưởng môn hẳn biết Tinh Vân phi tiễn của tại hạ.

Hai cánh môi của Tạ Tồn mấp máy. Lão đã bị trọng thương, máu đang tuôn ra ướt đẫm cả chiếc áo ngủ. Lão miễn cưỡng nói:

- Dương công tử, tại sao lại có hành động này?

- Đừng hỏi những câu hỏi thừa. Hãy trả lời cho tại hạ biết bang chủ Cái Bang đang ở đâu.

Tạ Tồn còn lưỡng lự thì cổ tay Phụng Tiên lắc nhẹ một cái. Chiếc ám tiễn thoát ra nện thẳng vào đan điền của vị chưởng môn phái Tung Sơn:

- Phập Tạ Tồn khom người rồi khụy gối.

Phụng Tiên bước đến, ngọn mật kiếm giấu trong ống tay áo nhú ra đâm vào yết hầu Tạ Tồn.

Tạ Tồn rít giọng nói:

- Người hành thích bốn chưởng môn bằng hành động dê tiện.

Không màng đến lời nói của Tạ Tốn, Phụng Tiên chích mũi mật kiếm vào yết hầu họ Tạ:

- Tại hạ không có nhiều thời gian để nghe những lời nói này của tôn giá. Nếu tôn giá không muốn chết bởi mật kiếm của Phụng Tiên thì hãy nói cho tại hạ biết Trình Chí Viễn đang ở đâu.

- Người có thể đến Tam Tông miếu, tổng đàn Cái Bang mà tìm.

Mũi mật kiếm chích sâu vào hơn:

- Đừng trả lời tại hạ bằng những lời như vậy, nếu muốn có cơ hội trả thù.

Mồ hôi rịn ra trán Tạ Tốn. Lão lắp bắp nói:

- Người chắc chứ?

Lưỡi mật kiếm lại rút vào trong ống tay áo của Phụng Tiên.

Tạ Tốn thở hắt ra rồi nói:

- Nếu người muốn tìm bang chủ Cái Bang Trình Chí Viễn hãy đến Tửu lầu của Ngọc Viên Hạnh ma ma.

Phụng Tiên khề gật đầu:

- Đó mới là câu trả lời mà tại hạ cần.

Y điểm nụ cười mỉm, nói tiếp:

- Chắc hẳn Tạ chương môn rất thắc mắc về hành động bất ngờ này của tại hạ. Để đáp lại sự thành thật của Tạ chương môn, tại hạ nói cho người biết, trên cõi nhân sinh này bất cứ lúc nào cũng có sự thay đổi. Hành động của tại hạ cũng khởi phát từ sự thay đổi đó.

Nụ cười vụt tắt và Phụng Tiên quay bước đi ra cửa.

Nhìn theo sau lưng Phụng Tiên, Tạ Tốn từ từ thở ra. Tiếng thở ra vừa dứt trên hai cánh môi của lão thì một chiếc ám tiễn tinh sa đã bất ngờ từ tay Phụng Tiên đập thẳng vào tam tinh lão.

Uy lực của chiếc tinh sa phi tiễn khoét ngay một lỗ giữa tam tinh Tạ Tốn, hắt đầu lão nện vào vách biệt phòng, rồi bật trở ra kéo theo cái xác đổ sầm đến trước.

Phụng Tiên quay mặt lại nhìn xác của Tạ Tốn:

- Tạ chương môn không chết bởi mật kiếm của tại hạ thì phải chết bởi ám tiễn. Cái nào cũng dẫn đến cái chết.

Nói rồi y mới ung dung thả bước bỏ đi mà không ngoái đầu nhìn lại.

Tiếng cười khàn khàn của bang chủ Cái Bang Trình Chí Viễn từ trong gian phòng thượng khách vọng ra đập vào thính nhĩ của Phụng Tiên. Sau tiếng cười đó là giọng nói của Chí Viễn cất lên:

- Ngọc nương, nàng tin đi không còn bao lâu nữa ý lang quân của nàng sẽ không còn là một lão ăn mày chúa mà sẽ trở thành một Thượng tôn minh chủ cửu đỉnh trong thiên hạ.

Trình Chí Viễn vừa nói dứt câu thì Phụng Tiên đẩy cửa bước vào.

Y nhận ra Ngọc Viên Hạnh ma ma chỉ có mỗi chiếc yếm trên người. Chiếc yếm quá nhỏ không đủ để khóa lấy vùng nhũ hoa to quá khổ, mặc dù Viên Hạnh ma ma cũng đã ngoài tứ tuần.

Phụng Tiên nhìn Trình Chí Viễn ôm quyền nói:

- Tại hạ không đến nỗi đường đột làm mất cuộc vui của bang chủ chứ?

Trong khi Phụng Tiên nói thì Ngọc ma ma vội khoác lại ngoại y của mình. Trình Chí Viễn thở hắt ra rồi nói:

- Dương công tử sao biết bốn bang chủ ở đây?

- Tạ chương môn nói cho tại hạ biết.

Trình Chí Viễn vuốt râu khẽ gật đầu:

- Mời Dương công tử ngồi.

Phụng Tiên thả bước đến ngồi đối diện với Trình Chí Viễn. Chí Viễn chuốc rượu ra chén của lão và của Phụng Tiên. Vừa chuốc rượu lão vừa nói:

- Tạ chưởng môn tin cho Dương công tử đến tửu điểm của Ngạc nương hẳn là có chuyện quan trọng rồi.

- Tại hạ mang đến cho bang chủ một tin rất quan trọng mà Tạ chưởng môn không thể nào giải quyết được.

Ngạc ma ma ngồi xuống tràng kỷ tò mò nhìn hai người. Phụng Tiên không mang đến mà chỉ chú tâm vào Trình Chí Viễn.

Y bưng chén rượu nói:

- Tại hạ không ngờ Trình bang chủ của Cái Bang lại có phong thái của một người phong lưu, đa tình như vậy.

Trình Chí Viễn cười khẩy rồi nói:

- Tất cả mọi người trong giang hồ đều nghĩ bang chủ Cái Bang chỉ là những lão ăn mày chúa, chứ có biết đầu cơ nghiệp của Cái Bang còn hơn cả các phái lớn trong giang hồ. Bốn bang có thể mua được tất cả mọi thứ trên đời này.

Phụng Tiên mỉm cười nói:

- Chỉ có những kẻ không biết gì mới cho Cái Bang tầm thường, nhưng tại hạ thì không.

Bởi vì tại hạ biết Cái Bang là thiên hạ đệ nhất bang.

Nghe Phụng Tiên tâng bốc mình trước mặt Ngạc Viện Hạnh, Trình Chí Viễn càng lộ vẻ tự mãn và không khỏi cao hứng phấn khích. Lão bưng chén rượu:

- Nghe Dương công tử nói, bốn bang chủ phải kính công tử một chén rượu.

- Cung kính không bằng tuân mệnh. Mời bang chủ.

Trình Chí Viễn cao hứng gật đầu rồi dốc chén rượu trút vào miệng.

Lão vừa ngửa đầu ra sau để trút rượu vào miệng thì lưỡi mật kiếm xuất hiện đâm vào yết hầu lão.

Trình Chí Viễn cảm nhận được ngay mũi kiếm giá lạnh đâm vào tử huyệt mình. Lão như thể hóa thành đá, tay vẫn bưng chén rượu nhưng không nuốt nổi số rượu vừa trút vào miệng.

Bang chủ Cái Bang miễn cưỡng nói:

- Dương công tử làm gì vậy?

- Tại hạ muốn bảo cho bang chủ một cái tin. Bang chủ có thích nghe không?

- Tin gì?

- Thiên kiếm Châu Linh Cương, chưởng môn Tung Sơn Tạ Tổn, hai người đang chờ bang chủ.

- Hai người đó chờ lão phu? Nhưng có gì mà công tử lại đâm kiếm vào tử huyệt của lão phu chứ?

- Tại sao bang chủ không hỏi tại hạ họ đang chờ bang chủ ở đâu?

Trình Chí Viễn buột miệng nói:

- Chẳng lẽ hai người đó chờ Khưa mỗ dưới a tỳ.

Vừa thốt dứt câu thì Trình Chí Viễn chợt rùng mình, mồ hôi tuông ra ướt đầm. Lão giật mình vì nghiệm ra cái gì sắp đến với mình. Nụ cười xởi lởi hiện trên hai cánh môi của Phụng Tiên:

- Bang chủ đã trả lời dùm cho tại hạ. Đúng là hai người đó đang chờ bang chủ dưới a tỳ.

Hai cánh môi của Trình Chí Viễn mấp máy. Lão muốn nói câu gì đó nhưng không thể thốt được thành lời. Phụng Tiên khẽ lắc đầu:

- Tội nghiệp cho bang chủ không trọn vẹn cuộc vui này.

Lời nói của Dương Phụng Tiên như đánh động bản năng tồn sinh của Trình Chí Viễn. Khi y thốt dứt câu thì vị bang chủ Cái Bang cũng bước được lời nói của mình:

- Tha cho lão phu. Lão phu biết tội của mình đối với Thượng tôn mình chủ lão phu đáng chết nhưng công của lão phu giúp Thượng tôn mình chủ đưa giang hồ kỳ hiệp Cao Trường Cung vào tử địa ải Nhạn Môn có thể đổi lấy mạng của lão phu.

Đôi chân mày của Phụng Tiên nhíu lại. Thần quang của y bỗng chói sáng hẳn lên:

- Bang chủ đã giúp gì cho nghĩa phụ hại Cao Trường Cung.

- Lão phu đã thông tin giả đến Cao Trường Cung, để y đến ải Nhạn Môn gặp thánh cô hắc đạo.

Phụng Tiên mỉm cười:

- Cái công đó nhỏ quá.

- Cao Trường Cung giang hồ kỳ hiệp chỉ tin vào mỗi lão phu mà thôi. Bởi vì lão phu là bằng hữu chi giao với Cao đại hiệp.

Phụng Tiên gật đầu:

- Vậy cũng có công lớn. Thế bang chủ biết tại hạ là gì của Cao Trường Cung không?

- Không biết.

- Tại hạ là con của giang hồ kỳ hiệp Cao Trường Cung đó.

Mặc dù giọng nói của Phụng Tiên rất ôn nhu nhưng lại khiến Trình Chí Viễn giật mình.

Lão tròn mắt nhìn y thì mũi mật kiếm cũng từ từ xuyên vào yết hầu lão như người ta lấy que xuyên vào một con cá để nướng.

Lão muốn rống lên nhưng khổ nỗi không thể rống được bởi lưỡi kiếm đã chém ngang thanh quản. Bang chủ Cái Bang đập tay xuống bàn.

- Rầm! Cái đập tay của lão khiến Ngạc Viện Hạnh giật mình. Ngạc ma ma muốn biết vì sao Chí Viễn lại đập tay xuống bàn, nhưng khốn nỗi lưng của Phụng Tiên lại che mất tầm mắt của mụ.

Sau cái đập tay, chân diện của Chí Viễn giãy đành đạch, đồng thời phát một tiếng trung tiện. Phụng Tiên rút mạnh lưỡi kiếm về. Lưỡi mật kiếm vừa rút ra khỏi yết hầu Trình Chí Viễn thì lão nhảy dựng lên, rồi bổ đầu xuống bàn rượu - Bộp.

Hai tay lão ôm lấy bàn rượu. Máu xối xả tuôn ra loang đỏ cả sàn biệt phòng tửu điểm.

Ngạc Viện Hạnh muốn thét lên nhưng cổ họng lại bị chặn ngang khi tiếp nhận hai luồng sát nhãn của Dương Phụng Tiên. Y chấp tay sau lưng bước đến trước mặt Ngạc ma ma.

- Ma ma biết vì sao tại hạ phải lấy mạng lão ăn mày chúa Trình Chí Viễn không?

Ngạc ma ma lắc đầu:

- Ngạc nương không biết không biết.

Phụng Tiên buông tiếng thở dài, rồi nói:

- Ngạc nương đừng sợ, tại hạ không làm hại Ngạc nương đâu.

Câu nói này của Phụng Tiên được thốt ra bằng chất giọng rất ôn nhu, hòa nhã khiến cho Ngạc Viện Hạnh cảm thấy yên tâm phần nào. Viện Hạnh lăm lét nhìn lên Phụng Tiên, nụ cười xởi lởi, cầu tìn lại hiện ra trên hai cánh môi của y.

Tiếp nhận nụ cười, và nhận ra vẻ khôi ngô anh tuấn của Phụng Tiên, Ngọc Viện Hạnh mới buông tiếng thở phào.

Phụng Tiên nhỏ nhẹ nói:

- Ngọc nương hết sợ rồi chứ?

Ngọc Viện Hạnh gật đầu, lí nhí hỏi:

- Vì sao công tử lại lấy mạng Trình bang chủ?

- Bởi vì lão ăn mày chúa có Ngọc nương, còn tại hạ thì không.

Câu nói này của Phụng Tiên chẳng biết tác động thế nào đến Ngọc Viện Hạnh mà bất giác sắc diện của Ngọc ma ma ửng hồng e thẹn. Điểm một nụ cười thứ hai khích lệ Ngọc Viện Hạnh, Phụng Tiên nói tiếp:

- Ngọc ma ma hẳn đã hiểu ý của tại hạ.

Ngọc Viện Hạnh gật đầu nhưng vẫn miễn cưỡng hỏi:

- Chẳng lẽ công tử đã để mắt đến Ngọc nương.

Phụng Tiên gật đầu:

- Từ lâu rồi, Ngọc nương đã khiến tại hạ tơ tưởng đó.

Sắc diện của Ngọc ma ma ửng hồng, Viện Hạnh nhỏ giọng nói:

- Ngọc nương không ngờ mình lại có may mắn đó, nhưng cho dù công tử có để mắt đến Ngọc nương, cũng không nên giết bang chủ Cái Bang. Công tử đã tự làm phiền ình rồi.

- Đi tìm nửa phần còn lại của mình thì chẳng có gì sợ phiền hà cả. Vậy Ngọc nương quyết định xem, giữa tại hạ và lão ăn mày chúa Trình Chí Viễn, Ngọc nương sẽ chọn ai nào?

- Tất nhiên công tử hơn hẳn lão ăn mày chúa.

- Vậy đêm nay Ngọc nương sẽ tiếp tại hạ chứ?

Ngọc Viện Hạnh gật đầu:

- Công tử muốn Ngọc nương tiếp gì?

- Tại hạ chỉ muốn được ngắm Ngọc nương thôi.

Ngọc ma ma gật đầu.

Sau cái gật đầu đó, Ngọc Viện Hạnh tự trút bỏ trang phục của mình. Chẳng mấy chốc, Ngọc ma ma đứng trần truồng trước mặt Phụng Tiên. Y lơ đãng nhìn thể pháp Ngọc ma ma từ trên xuống dưới rồi nói:

- Thể pháp của Ngọc nương chỉ xứng với Trình bang chủ mà thôi.

Ngọc nương còn chưa hiểu câu nói của Phụng Tiên thì ánh chớp bạc nhóa lên làm lóa mắt thị. Cảm giác rất bỏng nơi yết hầu xuất hiện cùng với khối than hồng chen ngang cổ. Ngọc Viện Hạnh ôm lấy yết hầu lơ đãng nhìn Phụng Tiên, từ từ ngồi xuống tràng kỷ. Trước khi trút hồn ra khỏi xác, Ngọc Viện Hạnh kịp thấy nụ cười xởi lởi cầu tình hiện trên hai cánh môi mỏng của Phụng Tiên và ý niệm mơ hồ lóe trong tầm thức mục:

“Dương công tử đáng cho ta hầu hạ lắm Chàng đúng là trang mỹ nam tử mà ta đi tìm trong cuộc đời này.”.

Võ Đang chân tử Giác Hải đạo trưởng ngồi kiết đà, nhìn Phụng Tiên bước vào thảo xá. Y ôm quyền xá Võ Đang chân tử:

- Đạo trưởng có thể bồi tiếp tại hạ được không?

Võ Đang chân tử Giác Hải mở mắt nhìn Phụng Tiên:

- Thiếu hiệp tìm bản đạo có việc gì?

Phụng Tiên ôm quyền nói:

- Tại hạ không dám đầu đạo trưởng, Thiên kiếm Châu Linh Cương, bang chủ Cái Bang Trình Chí Viễn và Tạ chương môn đều đã chết.

Lời nói này của Phụng Tiên chẳng khác nào tiếng sét đánh ngang tai Võ Đang chân tử Giác Hải. Giữ ngon phát trần, lão bật đứng lên:

- Sao? Ai giết họ?

Phụng Tiên nhìn Võ Đang chân tử, từ tốn nói:

- Đạo trưởng nghĩ xem ai đã giết ba người đó.

- Bần đạo làm sao biết được.

- Đạo trưởng không biết nhưng tại hạ biết người giết ba người đó.

- Thiếu hiệp biết, vậy người đó là ai?

Phụng Tiên điểm nụ cười mỉm rồi nói:

- Ngoài đạo trưởng ra thì không còn ai khác? đọc truyện mới nhất tại .

Võ Đang chân tử biến sắc, phần uất nói:

- Ai nói với thiếu hiệp bần đạo lấy mạng ba người đó?

Phụng Tiên chấp tay sau lưng:

- Trước khi Trình Chí Viễn bang chủ chết đã nói cho tại hạ biết kẻ thù ác độc giết lão bang chủ Cái Bang chính là đạo trưởng. Đạo trưởng vì muốn mình là người duy nhất chấp chương quyền lực tối thượng của võ lâm nên không ngần ngại giết họ.

Võ Đang chân tử lắc đầu:

- Không thể nào như vậy được!

- Đạo trưởng, chỉ có một cách duy nhất, tại hạ và đạo trưởng đến gặp Chí Thiện đại sư để làm sáng tỏ chuyện này - Được, bần đạo và công tử sẽ đến gặp đại sư Chí Thiện.

Hai người rời thảo xá, Võ Đang chân tử Giác Hải dẫn Phụng Tiên đến ngôi tịnh thất Từ Quan.

Thấy Phụng Tiên và Võ Đang chân tử cùng sánh bước, những chừ tăng của tịnh thất Từ Quan không một chút nghi ngờ. Họ đưa Phụng Tiên và Giác Hải đạo trưởng đến gian thảo cốc của Chí Thiện đại sư.

Phụng Tiên chờ cho vị tiểu tăng kia đi rồi mới nhìn sang Võ Đang chân tử Giác Hải.

Nụ cười xởi lởi lại hiện trên hai cánh môi của y:

- Phận sự của đạo trưởng đến đây thôi.

Đôi chân mày của Giác Hải đạo trưởng nhíu lại:

- Ý của thiếu hiệp là thế nào?

- Tại hạ muốn nói lời đa tạ đạo trưởng đã đưa tại hạ đến gặp Chí Thiện đại sư.

Y nói dứt câu liền bất ngờ xuất thủ. Ánh chớp bạc cắt một đường vòng cung nhanh hơn chớp trời cắt qua yết hầu Võ Đang chân tử Giác Hải.

Võ Đang chân tử không ngờ sự biến đột ngột như vậy. Cho dù lão đạo trưởng là một đại cao thủ của Võ Đang phái với Thái cực lưỡng nghi kiếm pháp cũng không thể nào kịp phản xạ ứng phó với sát chiêu này của Phụng Tiên.

Cho dù lão đạo trưởng Giác Hải có dụng đến Thái cực lưỡng nghi kiếm pháp với sở học “phá kiếm thức” cũng chưa chắc đã thắng được Ngọc diện tử sát. Huống chi Phụng Tiên ra tay quá bất ngờ.

Lão đạo trưởng Võ Đang chỉ kịp thấy ánh chớp bạc đó thì yết hầu đã bị tiện đứt lìa. Lão thối liền bốn bộ rồi ngã nhào xuống đất. Tứ chi gồng cứng lên, mắt chăm chăm nhìn Phụng Tiên.

Mãi một lúc lâu lão mới thốt được một lời:

- Người!

Khi nụ cười tắt trên hai cánh môi Phụng Tiên thì hồn lão cũng lìa khỏi xác.

Lấy mạng Vô Đang chân tử Giác Hải rồi, Phụng Tiên chấp tay sau lưng tiến thẳng đến trước cửa gian thảo cốc:

- Dương Phụng Tiên đến tham vấn đại sư.

- A di đà phật, lão nạp đang chờ Dương thí chủ.

Phụng Tiên đẩy cửa bước vào nhưng vẫn mơ hồ với câu trả lời của Chí Thiện đại sư.

Lão cao tăng Thiếu Lâm ngồi trên bồ đoàn trong tư thế kiết đà, tham thiên nhập định.

Phụng Tiên nhìn Chí Thiện đại sư, ôm quyền nói:

- Đại sư biết tại hạ sẽ đến tìm đại sư?

- A di đà phật! Hẳn hẳn là người cuối cùng mà Dương thí chủ tìm đến?

Lời nói của Chí Thiện đại sư khiến Phụng Tiên không khỏi ngạc nhiên. Mặc dù ngạc nhiên nhưng Phụng Tiên vẫn cứ hỏi:

- Sao đại sư biết tại hạ tìm đến đại sư và đại sư là người cuối cùng.

- Câu trả lời thì sau này thí chủ sẽ nhận được.

Vừa nói nhưng tay của vị cao tăng Thiếu Lâm vẫn tiếp tục lần chuỗi bồ đề.

Phụng Tiên chau mày nhìn đại sư Chí Thiện mà tự hỏi thầm:

- “Sao lão hòa thượng này lại biết được những việc làm của mình trong đêm nay?”.

Thấy Phụng Tiên có vẻ suy tư đắn đó, đại sư Chí Thiện từ tốn niệm phật hiệu:

- A di đà phật, trước khi Dương thí chủ ra tay đưa lão nạp nhập huyết bàn về tây vực âm cổ tự bái kiến phật tổ như lai, lão nạp có mấy điều nói với thí chủ.

Phụng Tiên cau mày với những nét sững sờ. Y buột miệng hỏi:

- Đại lão hòa thượng biết Dương Phụng Tiên đến lấy mạng lão à?

- Ai di đà phật! Nghiệp chướng do bản tăng tạo ra trước đây nay phải tiếp nhận nghiệp chướng đó. Nhưng khi lão nạp viên tịch rồi, thí chủ hãy hứa với lão nạp một điều.

Phụng Tiên ôm quyền:

- Tại hạ đang nghe đại sư nói.

- Thí chủ không được lấy mạng Cao thí chủ.

Phụng Tiên càng sững sờ khi nghe câu nói này của Chí Thiện đại sư.

Y miễn cưỡng hỏi:

- Sao đại sư không muốn tại hạ lấy mạng Cao tiểu tử, cho dù hẳn có được Thượng tôn minh chủ kết nạp vào giới Bạch đạo thì hẳn cũng là người xuất thân của giới Hắc đạo kia mà.

- A di đà phật! Cao thí chủ là bào đệ của Dương thí chủ.

- Đại sư cũng biết điều đó à?

Phụng Tiên ôm quyền:

- Đa tạ đại sư đã chỉ giáo, nhưng điều đại sư vừa nói thì Dương Phụng Tiên này đã biết rồi.

- A di đà phật!

Phụng Tiên chờ cho lão cao tăng Thiếu Lâm niệm xong tiếng phật hiệu, mới buông tiếng thở dài nói:

- Cao tiểu tử chính là bào đệ của tại hạ, nên tại hạ cần phải lấy mạng y. Bởi tại hạ không muốn mình có một chứng tích của nửa dòng máu Hắc đạo trong huyết thống.

Câu nói này khiến cho vị cao tăng Thiếu Lâm biến sắc. Lão lấp bắp niệm phật hiệu:

- A di đà phật! Thí chủ định cắt đứt tình huynh đệ cùng huyết thống ư?

- Nếu không giết Cao Thộ thì một ngày nào đó tại hạ phải lộ thân phận của nửa phần Hắc đạo của mình. Mà tại hạ thì không muốn điều đó xảy ra.

- A di đà phật! Nghiệp chướng. Lời nói của Dương thí chủ lão nạp đã nghiệm ra oan nghiệt của cõi nhân sinh này. Lão nạp tự trách mình sao trước đây không nghe thấu chỉ ngôn của Tuệ Thông sư huynh. Lại nghe theo lời sàm ngôn của Chung Hảo Kiệt. Hắc đạo Bạch đạo A di đà phật.

Đại sư Chí Thiện nói dứt câu, liền rùn mình. Sắc diện của lão tái hẳn ra, mắt trợn trừng.

Phụng Tiên cau mày:

- Lão sao vậy.

Y bước đến đặt tay vào mũi Chí Thiện đại sư mới nhận ra vị cao tăng Thiếu Lâm đã tắt thở rồi.

Nhìn thể pháp của Chí Thiện đại sư, Phụng Tiên tự hỏi thầm:

- “Lão hòa thượng Thiếu Lâm chờ ta đến để viên ư?”.

Y xoa tay:

- Ít ra thì ta cũng không bận tay với lão hòa thượng này.

Y nói rồi quay bước trở ra thảo cốc của Chí Thiện đại sư. Phụng Tiên thì triển khinh công rời Tự Quán, trong đầu y vương vấn những câu hỏi:

- “Tại sao Chí Thiện đại sư lại biết hành động của mình đêm nay. Tại sao lão biết chứng tích thân phận của mình. Lão biết tất cả mà lại ngồi chờ cái chết đến với lão?”.

Cố tìm một lời giải trình cho những câu hỏi đó. Nhưng tất cả chỉ là những câu hỏi nối tiếp mà không có lời giải đáp nào.

Trong một đêm, năm đại cao thủ của giới Bạch đạo, những vị kỳ hiệp đã từng dọc ngang trên chốn võ lâm giang hồ, tạo ra bao nhiêu kỳ tích võ lâm, những kỳ tích liên quan đến bao nhiêu người trong giới Bạch đạo, khiến cho họ phải ngưỡng mộ, đều chết vào tay Dương Phụng Tiên. Giới võ lâm Bạch đạo sẽ nghĩ gì về việc làm này của Ngọc diện tử sát Dương Phụng Tiên. Tất cả đang chờ y ở phía trước.

42. Chương 43 : Trên Đỉnh Thiên Vân Sơn

Chương 43: Trên đỉnh Thiên Vân Sơn

Thiên Vân Sơn.

Đó là dải núi cao chót vót trong dãy núi Vu Sơn. Đỉnh núi như muốn đâm lủng bầu trời xanh, trông thật hùng vĩ và nguy nga. Những tảng mây trắng lượn lơ trôi giữa lưng chừng núi, tạo thành một bức tranh phong thủy không bút mực nào tả hết được nét hùng vĩ của Thiên Vân Sơn.

Cao Thộ cùng Vạn Kiến Sư Giang Hào, Đông Phương Vũ và Lưu Tuyết Liên chậm rãi bước theo lối mòn duy nhất do bàn tay con người tạo ra để lên đỉnh Thiên Vân Sơn.

Thỉnh thoảng Cao Thộ dừng lại đảo mắt nhìn quanh, chắc lưỡi nói:

- Trên đất Trung thổ chẳng biết còn nơi nào đẹp hơn nơi này không nữa.

Chàng nhìn lại Đông Phương Vũ và Lưu Tuyết Liên, mỉm cười hỏi:

- Hai nàng lên Thiên Vân Sơn có cảm giác gì không?

Tuyết Liên hỏi:

- Thế huynh có cảm giác gì?

- Nàng muốn biết cảm giác của ta à?

Tuyết Liên gật đầu.

Quệt mũi như trở thành thói quen của Cao Thạ.

Thấy chàng quệt mũi, Tuyết Liên đỏ mặt. Nàng lườm Cao Thạ.

Cao Thạ nhướn mày nói:

- Ta chưa nói cảm giác của mình ra mà nàng đã đỏ mặt rồi. Hẳn là nàng đã đoán ra ý tưởng trong đầu của ta.

Tuyết Liên sượng sùng đỏ mặt hơn khi nghe câu nói này của Cao Thạ. Nàng miễn cưỡng nói:

- Sao huynh biết muội nghĩ ra suy tưởng của huynh chứ? Suy tưởng của huynh là của huynh, sao muội nghĩ ra được. Huynh thử nghĩ coi, nhưng đừng nói sàm nhé.

Cao Thạ khoát tay:

- Hê, đừng nghĩ vớ vẩn vậy chứ. Bộ mỗi lần ta trầm tư là ta lại nghĩ sàm sao?

Chàng đảo mắt nhìn quanh rồi chắc lưỡi quay lại nhìn Tuyết Liên và Đông Phương Vũ.

- Nếu không có Vạn Kiến Sư Giang thúc thúc thì tốt quá.

Giang Hào cau mày, nhìn Cao Thạ hỏi:

- Sao ngươi lại nói vậy?

Cao Thạ giả lả cười.

Giang Hào chau mày hỏi:

- Cao hiền điệt cười cái gì. Nếu không có ta đi cùng với hiền điệt thì làm sao hiền điệt tìm được sanh tử bình, nơi hội đầu của Thiên cang thần chỉ Thượng Quang Kỳ và Thiên điện ma tôn chứ.

- Tiểu điệt đâu có nói đến chuyện đi tìm sanh tử bình. Tiểu điệt có ý khác.

Nói rồi Cao Thạ lại liếc qua Lưu Tuyết Liên và Đông Phương Vũ. Chàng nhìn lại Vạn Kiến Sư Giang Hào từ tốn nói:

- Giang thúc thúc có biết Lưu Tuyết Liên và Đông Phương Vũ là hai mỹ nữ nghiêng nước nghiêng thành không?

- Hiền điệt nói với ta điều đó để làm gì?

Tuyết Liên đỏ mặt nói:

- Huynh nói điều đó để làm gì nào?

Cao Thạ chỉ vào mũi mình:

- Ý của ta là nói đến mụn ruồi của Giang thúc thúc đó mà.

Chàng chắc lưỡi:

- Cái mụn ruồi của Giang thúc thúc không nổi ở đâu mà lại nổi ngay trên chóp mũi.

Giang Hào cướp lời chàng:

- Mụn ruồi của ta có can hệ gì đến nhị vị cô nương đây?

- Hay có chứ nếu như Giang thúc thúc không có cái mụn ruồi xấu ơi là xấu đó, và giảm đi ít tuổi thì hay biết chừng nào. Nếu như Giang thúc thúc giống như tiểu diệt nè.

Chàng giang rộng hai tay, hất mặt nói:

- Nếu Giang thúc thúc phong nhã, hào hoa như tiểu diệt, lại có chuyện giống như tiểu diệt nữa thì có thể chúng ta sẽ chia hai. Đẳng này chỉ có mỗi mình tiểu diệt thôi, chúng ta lại đang bước vào cõi thiên thai, cùng với hai vị tiên nữ, đâm ra thúc thúc là người thừa. Phải chi không có thúc thúc cùng đi thì hay biết mấy.

Cao Thọ nhìn lại Đông Phương Vũ:

- Phương Vũ, nàng hiểu ý ta chứ?

Nàng nhìn Cao Thọ lắc đầu.

Mặt Cao Thọ sa sầm:

- Nói như thế rồi mà nàng cũng không hiểu à. Lên thiên thai cùng với hai nàng tiên mà nàng cũng không biết ư?

Tuyết Liên lườm Cao Thọ:

- Huynh ấy bắt đầu nói sàm đó. Đừng nghe huynh ấy nói.

Cao Thọ nhìn Tuyết Liên nói:

- Bây giờ thì không muốn nghe, sau này nàng sẽ năn nỉ ta nói đó.

Tuyết Liên bịt tai lại:

- Không muốn nghe huynh nói đâu.

- Thế thì ta sẽ không nói vậy.

Cao Thọ bước dịch qua Đông Phương Vũ. Chàng ghé miệng vào tai nàng:

- Phương Vũ thích nghe ta nói không?

Phương Vũ hơi cúi người xuống:

- Phương Vũ không dám cãi lại ý của Cao huynh.

Cao Thọ lườm nàng:

- Xem bộ tạng nhún nhường của nàng kia. Đừng có nghĩ huynh là chủ nhân của nàng đó.

Nếu không có một tuyệt thức võ công của nàng thì giờ đây huynh không còn bước lên thiên thai cùng với nàng đâu.

Mọi người lên đến đỉnh Thiên Vân Sơn thì mặt trời sụp lặn. Trong ánh mắt hoàng hôn đứng trên đỉnh Thiên Vân Sơn, dõi mắt nhìn ra bốn chung quanh, Cao Thọ cảm tưởng mình đang đứng giữa lưng chừng trời nhìn xuống.

Giang Hào thấy vậy liền cười mắng:

- Hiền diệt đừng thả hồn lên mây nữa. Mà hãy mau cùng với ta tìm ra Sanh tử bình.

Cao Thọ gãi đầu sượng sùng nhìn lão.

- Trong sanh tử bình có con gì mà thúc thúc cần vậy. Chẳng lẽ thúc thúc định tìm di thể của ngoại tổ và Thượng Quan Kỳ tiên bối?

Giang Hào vuốt râu lắc đầu:

- Không phải đi tìm di thể của nhị vị tiên bối đâu, mà tìm võ công cho hiền diệt đó.

Cao Thạ mĩm cười:

- Tiểu diệt có đặg võ công của nhĩ vị tiên gia, rồi sẽ làm gì với võ công đó nhĩ.
- Ngươi còn hỏi nữa. Có võ công của nhĩ vị tiên gia may ra ngươi mới thắng đượg Chung Hảo Kiệt với Huyết thủ lĩnh võ lâm.
- Nếu thắng đượg Chung Hảo Kiệt thì tiểu diệt sẽ làm gì nữa nào?
- Còn làm gì nữa ngoài chuyện đảm đượg chức vị Minh chủ.
- Sau khi trở thành Minh chủ, tiểu diệt sẽ làm gì?

Vạn Kiến Sư tròn mắt nhìn chàng:

- Cao Thạ, ngươi hỏi cái con khỉ gì thế. Việc sau đó ngươi làm gì thì ngươi biết, có sao lại hỏi lão phu?
- Không hỏi thúc thúc thì hỏi ai? Thúc thúc là Vạn Kiến Sư mà.

Đôi chân mày Giang Hào nhíu lại:

- Ngươi nghĩ đã là Vạn Kiến Sư thì cái gì cũng biết ư?
- Vạn Kiến Sư thì cái gì cũng biết chứ?
- Ta không phải là người am tường thiên cơ, thông hiểu vận hành của càn khôn mà biết tất cả.

Cao Thạ nhăn mặt.

Giang Hào chau mày:

- Ta nói không đúng sao ngươi nhăn mặt.
- Tại sao họ đặt cho thúc thúc ngoại danh là Vạn Kiến Sư?
- Thì bằng hữu giang hồ đặt cho ta như vậy.

Chàng ve cằm:

- Vạn Kiến Sư vốn cái gì cũng biết thế mà chuyện nhỏ của tiểu diệt, thúc thúc mù tịt, chẳng biết gì cả. Xem ra người võ lâm cả Bạch đạo lẫn Hắc đạo chỉ có biết nói và nói thôi. Tiểu diệt không muốn nói là bốc đồng, nói láo đó. nguồn

Mặt của Giang Hào đỏ ửng lên:

- Tiểu tử này.

Cao Thạ nhướn mày:

- Thế thúc thúc có muốn nghe câu chuyện hậu sự của tiểu diệt không?
- Hậu sự, vậy sau khi đảm trách chức vị võ lâm Minh chủ, ngươi làm gì nào?
- Lập thê tử rồi sinh con đẻ cái. Theo sự suy đoán của tiểu diệt thì tiểu diệt sẽ có hai nương tử.

Lão nhìn sừng chàng:

- Sao lại có những hai thê tử.
- Vì sứ mạng hợp nhất Hắc đạo, Bạch đạo của tiểu diệt. Thúc thúc nghĩ xem, trước đây phụ thân chỉ có mỗi một mình mẫu thân, nên hai người kẻ đầu sông người cuối sông. Nếu như tiểu diệt thì khác rồi. Hắc đạo có một nương tử, Bạch đạo có một nương tử nữa. Hai nàng sinh con đẻ cái, lộn nga lộn ngổn. Thế là tiểu diệt làm tròn chức nghiệp song đường bỏ dưng dờ.

Tuyết Liên chen vào:

- Ý Cao huynh muốn nói cả võ lâm đều là con cháu của huynh?

Chàng nhìn nàng hóm hỉnh, rồi gật đầu nói:

- Thông minh, nàng đúng là thông minh. Đúng là nữ lưu kỳ tài kiến văn uyên bác. Ta chưa nói mà đã hiểu ngay ý của ta rồi.

Cao Thạ ôm quyền:

- Rất xứng đáng là nương tử của ta.

Mặt Tuyết Liên đỏ ửng lên.

Nhìn Tuyết Liên, Cao Thạ nói:

- Đúng rồi, nếu đúng là nữ nhân Bạch đạo mà Cao thiếu gia đi tìm.

Hất mặt, Cao Thạ nói:

- Tuyết Liên, nàng có đồng ý làm nương tử của ta không? Làm nương tử của ta, nàng không phải nâng khăn sửa túi gì hết, bởi bản thân ta không dùng khăn và áo cũng chẳng có túi đâu mà sửa. Nàng chỉ có mỗi một chuyện để làm.

Nụ cười giả lả hiện lên hai cánh môi của Cao Thạ. Chàng nói tiếp:

- Nàng chỉ có mỗi một chuyện để làm, đó là giúp ta hợp nhất Hắc đạo và Bạch đạo theo ý của ta.

Tuyết Liên vùng vằng:

- Huynh có ý nói sàm với muội rồi. Huynh không đặt lễ mà đòi người ta.

- Nói sai, ai bảo ta chưa đặt lễ với nàng nào. Nàng đã nhận số ngân lượng bằng ngân phiếu của ta là gì?

- O Huynh trao số ngân lượng đó uội để phát chẩn mà

- Nàng phát chẩn thì người ta nhớ ơn nàng chứ có biết số ngân lượng đó của huynh đâu. Tuyết Liên trở thành đệ nhất mỹ nữ độ lượng, quảng đại, xem như huynh đã cho nàng cái danh để dạm hỏi rồi đó. Còn nữa, sau khi hợp nhất Hắc đạo vào Bạch đạo, huynh còn hợp nhất cả võ lâm Đông đảo nữa đấy.

Tuyết Liên tròn mắt nhìn Cao Thạ:

- Huynh cũng có ý đó nữa à?

- Thì cũng theo cách của huynh vậy.

Tuyết Liên nhìn lại Đông Phương Vũ. Nàng nhận ra sắc hoa của Phương Vũ cũng ửng hồng thẹn thùng. Quay ngoắc lại Cao Thạ, Tuyết Liên chỉ vào mặt chàng:

- Huynh tham lam. Huynh tham lam.

Cao Thạ gật đầu:

- Đúng rồi, đúng rồi. Đã sinh ra làm nam nhân thì ai mà không tham lam đối với nữ nhân. Trời à không lấy, để dành cho ai?

Diện dung của Tuyết Liên lẫn Phương Vũ như than hồng. Cao Thạ gãi đầu nói:

- Hoàng thượng còn có tam cung lục viện, huynh chỉ có hai người, có sao gọi là tham lam được. Xét ra ta còn thua hoàng thượng đó.

Giang Hào khoát tay:

- Thôi thôi, Lưu tiểu thư cãi với Cao tiểu tử làm gì nữa. Cái lưỡi của y đúng là không xương mà, chúng ta chẳng cãi lại y đâu. Hãy mau tìm ra Sanh tử bình. Trời sắp tối rồi.

Lão nói đến đây thì từng luồng bạo phong từ từ trỗi lên. Lúc đầu những luồng bạo phong đó như những cơn gió mạnh rồi càng lúc càng mạnh dần lên.

Giang Hào nhìn Cao Thạ, Tuyết Liên và Phương Vũ. Lão khản trương:

- Phải tìm cho ra Sanh tử bình. Nếu không chúng ta sẽ bị cuồng phong cuốn rơi xuống đáy vực đấy.

Lão nói rồi khom sát người xuống mặt đất để tránh những luồng bạo phong trên đỉnh Thiên Vân Sơn.

Một luồng bạo phong cuốn tới. Cao Thọ hốt hoảng ôm chặt lấy tay Tuyết Liên và Đông Phương Vũ. Ba người nằm rạp xuống mặt đất. Mặc dù họ đã nằm sát xuống mặt đất nhưng vẫn bị cuốn đi.

Cao Thọ ghì chặt lấy tiểu yêu của hai người, nói:

- Đừng bỏ rơi nhau, chắc chết quá ba người vẫn nặng hơn một người.

Tuyết Liên dụng công phát tác đôi mảnh lụa phóng về phía tảng đá, hy vọng dùng đôi mảnh lụa ghì lại.

- Soạt Đôi mảnh lụa bằng tơ tằm ngàn năm của nàng bị rách đôi. Đôi mảnh lụa vừa bị rách đôi thì cả ba như những cánh diều bị bạo phong cuốn lên khỏi mặt đất.

Cao Thọ thét lên:

- Huynh đâu muốn xuống địa ngục lập thê tử.

Miệng thì nói, Cao Thọ vẫn cứ ôm ghì lấy tiểu yêu của hai người, nhắm mắt, nhắm mày, buông mình cho số phận.

Ba người bị bạo phong cuốn đi trong khi Vạn Kiến Sư thì thộp được một dùm cỏ trên đỉnh Thiên Vân Sơn. Lão ghì người lại được nhờ có dùm cỏ ở đó. Khi bạo phong tan thì chẳng còn thấy Cao Thọ, Tuyết Liên lẫn Đông Phương Vũ.

Vạn Kiến Sư Giang Hào đứng sững lên, gọi lớn:

- Cao hiền diệt, người đang ở đâu. Cao Thọ, Tuyết Liên, Phương Vũ các người có nghe ta nói không?

Lão bắt tay lên miệng làm loa:

- Cao Thọ, người đang ở đâu? Lên tiếng đi.

Lời của Vạn Kiến Sư vang lộng lộng trong không gian và chỉ có âm thanh lộng lộng từ trên không trung đập vào thính nhĩ lão. Âm thanh đó do chính ngôn phong của lão tạo ra, còn tuyệt nhiên chẳng nghe được lời đáp trả nào.

Vạn Kiến Sư Giang Hào rống lên một lần nữa.

- Cao Thọ, trả lời cho ta đi.

- Bạo phong đã thay bốn nhân tiên y xuống địa ngục rồi, còn đâu mà trả lời cho lão quỷ.

Giọng nói trầm trầm của Chung Hảo Kiệt buộc Vạn Kiến Sư Giang Hào giật thót ruột từ từ quay lại. Đập vào mắt lão là Thượng tôn mình chủ Chung Hảo Kiệt trong bộ gấm y Minh chủ, tay chấp sau lưng.

Giang Hào biến sắc lùi bước. Lão ngập ngừng hỏi:

- Chung tôn giá đã theo chân lão phu và Cao Thọ?

- Nếu bốn nhân muốn lấy mạng các người, thật ra còn dễ hơn lấy đồ trong túi mình. Bốn nhân để cho các người đi vì muốn các người đưa bốn nhân đến Sanh tử bình. Hãy tìm Sanh tử bình cho bốn nhân.

Giang Hào lắc đầu:

- Nếu có Sanh tử bình trên Thiên Vân Sơn thì Cao Thọ và hai ả nha đầu kia không bị bạo phong cuốn đi như vậy. Tôn giá thấy rồi đó.

Cười khẩy một tiếng, Chung Hảo Kiệt nói:

- Cao tiểu tử muốn cãi lại thiên ý nên mới bị trời đẩy xuống đại tuyệt. Không biết Giang tiên sinh có cãi lại thiên ý không?

Chung Hảo Kiệt vừa nói vừa chấp tay sau lưng tiến đến trước mặt Vạn Kiến Sư Giang Hào.

Giang Hào thối tiếp ba bộ, mắt đăm đăm nhìn Chung Hảo Kiệt. Lão lắc đầu:

- Lão phu không cãi lại ý trời.

Chung Hảo Kiệt phá lên cười. Lão vừa cười vừa nói:

- Thế thì lão hãy tìm Sanh tử bình cho bốn nhân. Đừng nói với bốn nhân là lão không biết.

Giang Hào bậm môi buông tiếng thở dài rồi nói:

- Tôn giá đã chứng kiến tất cả rồi, nếu có Sanh tử bình thì Cao Thọ và hai ả nha đầu kia đâu bị bạo phong cuốn xuống địa vật.

Giang Hào như lóe ra ý gì trong đầu, liền ôm quyền nói:

- Lão phu đã biết được Sanh tử bình ở đâu rồi.

- Ở đâu?

Giang Hào buông tiếng thở dài rồi đảo mắt nhìn quanh:

- Sanh tử bình chính là đỉnh Thiên Vân Sơn này. Nó chính là Sanh tử bình. Tôn giá nghĩ xem có đúng không? Đây chính là Sanh tử bình.

Chung Hảo Kiệt đảo mắt nhìn quanh. Trên Thiên Vân Sơn là một bãi đất rộng, thỉnh thoảng lại có những ngọn gió hiu hiu thổi. Lão lẩm nhẩm:

- Sanh tử bình.

Giang Hào nhìn lão:

- Đây đúng là Sanh tử bình. Bước vào Sanh tử bình, sống chết là do ý trời.

Lão vừa nói vừa thở hắt ra, cúi đầu nhìn xuống thảm cỏ:

- Nhị vị tiên gia đã bước vào Sanh tử bình, hẳn cũng chịu chung cảnh ngộ như Cao Thọ, Tuyết Liên và Đông Phương Vũ.

Chung Hảo Kiệt suy nghĩ một lúc rồi phá lên cười khanh khách. Lão vừa cười vừa nhìn Giang Hào:

- Vạn Kiến Sư, lão biết quá nhiều nên vô tình hại cả hậu nhân của Thánh cô Hắc đạo. Lão quý đã thay bốn nhân trừ hậu họa của mình. Sự trung thành với Thánh cô tiên tử của lão sẽ được ta đền đáp.

Vạn Kiến Sư Giang Hào nghe Chung Hảo Kiệt thốt ra câu này, mặt lão biến sắc.

Hảo Kiệt nhếch môi nói:

- Giang tiên sinh biết sự đền đáp của bốn nhân rồi chứ?

- Tôn giá định lấy mạng ta?

- Không sai, Giang tiên sinh biết nhiều quá. Phàm những kẻ biết nhiều thì hậu vận không tốt cho bản thân mình. Bốn nhân cho Giang tiên sinh tự xử mình đó.

Giang Hào buông tiếng thở dài nói:

- Lão phu đã chạy trốn tôn giá bao nhiêu năm nhưng cuối cùng vẫn phải đối mặt với kết cục này.

- Chạy trốn vẫn không thoát được số phận. Lão tiên sinh tự xử đi.

Buông tiếng thở dài, Vạn Kiến Sư Giang Hào nhìn Chung Hảo Kiệt:

- Tôn giá cho lão phu tự xử?

- Đó là đặc ân bốn nhân dành cho người.

Vạn Kiến Sư Giang Hào nhìn lên bầu trời cao. Một vì sao mọc sớm lọt vào mắt Giang Hào. Rồi vì sao đó vụt xẹt đi mất hút vào không gian mênh mông vô tận.

Giang Hào vuốt râu, gượng cười. Lão nhẩm nói:

- Có lẽ đó là kết cục của Vạn Kiến Sư Giang Hào.

43. Chương 44 : Muốn Trèo Lên.

Chương 44: Muốn Trèo Lên.

Cao Thọ những tưởng đầu mình và Tuyết Liên lẫn Đông Phương Vũ sẽ rơi xuống địa vực tan xương nát thịt, nhưng luồng bạo phong lại đưa họ như những cánh diều nhẹ đáp xuống một khu rừng kỳ lạ. Để họ rơi xuống thảm cỏ dày như tấm đệm tự nhiên, chung quanh là những tán cây với những hình thù kỳ lạ. Những quả đào mộng đỏ, như mời mọc ba người.

Cao Thọ nhìn sang Tuyết Liên:

- Hình như chúng ta đã vào đúng khu vườn đào thiên thai của ngọc hoàng thượng đế rồi, nếu như ta không chết.

Tuyết Liên nói:

- Cao huynh đừng quá ảo tưởng, sống trong cõi mộng của mình. Hãy xem đây là đầu rồi tìm lối trở ra.

Cao Thọ gãi đầu:

- Biết đi đâu bây giờ?

Chàng vừa nói dứt câu thì thấy một luồng hào quang lóe lên đập vào mắt mình. Hiện tượng đó khiến Cao Thọ sững sờ. Chàng nhìn lại Tuyết Liên.

- Nàng thấy gì?

- Huynh thấy...

Cao Thọ nhìn lại Đông Phương Vũ:

- Phương Vũ, nàng hẳn thấy.

Phương Vũ gật đầu nhỏ nhẹ nói:

- Một ánh chớp quang vừa lóe lên.

- Đúng rồi, tiểu huynh cũng thấy một ánh chớp quang. Chúng ta đến đó xem sao.

Ánh hoàng hôn vừa đủ để họ thấy đường né tránh những thân cây với những hình thù kỳ lạ, tiến về nơi có ánh chớp vừa mới lóe sáng, khi ba người đến nơi mới biết đó là một tòa cổ động. Từ trong cổ động có hào quang xanh lục hắt ra.

Cao Thọ ve cằm, quệt mũi rồi nhìn Tuyết Liên:

- Tuyết Liên, nàng đoán xem cái gì ở trong cổ động này?

- Ba người cùng vào thì sẽ biết ngay, cần gì phải đoán già đoán non.

- Hầy, huynh thích đoán hơn. Chúng ta chưa biết gì trong đó nên phải đoán chứ. Đoán để biết mình đi trước hay đi sau.

Đôi chân mày Tuyết Liên nheo lại, nàng lắc đầu:

- Muội đã đoán được ý của huynh rồi.

Cao Thọ gượng cười.

Tuyết Liên lườm chàng, nói:

- Trên đời này còn gã nam nhân nào gian trá hơn Cao huynh không?

- Sao nàng nói ta gian trá.

- Bởi vì huynh đang tính toán mình nên đi trước hay đi sau, khi bên cạnh huynh có hai mỹ nữ.

Cao Thọ gãi đầu, giả lả cười:

- Nàng có biết câu tại gia tòng phụ không? Nếu không biết thì huynh sẽ lý giải cho nàng hiểu nhé.

Tuyết liên lắc đầu:

- Không không, huynh không cần nói, muội hiểu rồi.

Nàng lườm Cao Thọ, nhỏ giọng nói tiếp:

- Huynh quý mạng mình hơn thê tử?

- Không như nàng nghĩ đâu, huynh chỉ sợ khi ta châu diêm chúa, nàng lại phải theo ta.

Mà nàng thì là trang mỹ nhân quốc sắc thiên hương, không chừng diêm chúa lại say đắm mà chọn nàng.

Thở hắt ra một tiếng:

- Bộ mặt của diêm vương lão nhân gia thì nàng biết rồi đó.

- Không khỏi ngô bồng huynh?

- Diêm vương lão nhân gia làm sao so sánh được với huynh. Thậm chí không thể gọi là xú nam tử nữa.

Nàng lườm Cao Thọ.

Cao Thọ giả lả cười:

- Nàng thông minh hiểu ý huynh rồi đó. Huynh nghĩ mình sẽ đi giữa, hai người một trước một sau hộ tống cho huynh.

- Cuối cùng huynh cũng lòi đuôi là người tham sống sợ chết.

- Ai không vậy. Huống chi huynh đang có diễm phúc mà. Chẳng may huynh chết, kẻ khác hưởng diễm phúc đó. Huynh chết không yên lòng.

Phương Vũ nhìn chàng.

Tuyết Liên thì lườm Cao Thọ:

- Giờ thì lòi cái đuôi ích kỷ.

- Huynh nói không đúng sao?

- Cái gì huynh cũng nói được.

Nàng thở hắt ra rồi mới lần bước vào trong cổ động. Ba người đi sâu vào cổ động cho đến khi lọt vào gian thạch thất hàm ếch rộng hơn mười trượng vuông. Ngay giữa gian thạch phòng đó là một pho tượng mỹ nữ bằng ngọc bích, ngồi trên chiếc ngai bằng đá hoa cương. Hai bên pho tượng là di thân của Thiên Cang thần chỉ Thượng Quang Kỳ và Thiên Diện ma tôn Hà Tiến.

Cả hai như những nô bộc trung thành nguyện suốt đời bên mỹ nữ để hầu hạ và chờ sai khiến. Cao Thọ tò mò bước đến gần. Pho tượng mỹ nữ ngọc bích như toát ra một hấp lực thu hút lấy nhãn quang của Cao Thọ, Tuyết Liên và lẫn Đông Phương Vũ.

Tuyết Liên và Phương Vũ bên chàng mà chàng vẫn không hay không biết cứ như đã bị pho tượng mỹ nữ bằng ngọc bích kia cuốn mất cả thần lẫn thức.

- Cao huynh.

Cao Thọ vẫn chú nhãn ngắm nhìn pho tượng ngọc bích mà không trả lời nàng.

Tuyết Liên cau mày, đập vào vai Cao Thọ:

- Cao huynh.

Cao Thọ giật mình như người vừa mới thoát ra cõi mộng. Chàng ngơ ngác nhìn lại nàng:

- Cái gì vậy?

Tuyết Liên nhìn Cao Thọ bằng ánh mắt tò mò:

- Huynh sao vậy?

- Ô, huynh đâu có gì đâu.

- Sao huynh cứ ngơ người ra như người mất hồn mất vía vậy?

Cao Thọ mơ hồ nói:

- Đẹp quá.

Đôi chân mày Tuyết Liên nhíu lại:

- Đẹp là sao?

Cao Thọ chớp mắt như vừa lấy được toàn trí của mình. Chàng ngơ ngẩn nói:

- Ô, huynh vừa nói gì nhỉ.

Tuyết Liên lắc đầu.

Thốt ra câu nói đó, Cao Thọ bắt giác đỏ mặt. Chàng giả lả cười rồi nói:

- Hai nàng nhìn xem, pho tượng mỹ nhân này đúng là một kiệt tác nghệ thuật, sống động như người thật, khiến huynh ngơ ngẩn cả người.

Tuyết Liên chau mày nhìn Cao Thọ:

- Huynh ngơ ngẩn cả người?

Nàng nói rồi nhìn lại Phương Vũ:

- Phương Vũ tỷ tỷ, tỷ tỷ biết vì sao Cao huynh ngơ ngẩn cả người hay không vậy?

Phương Vũ nhỏ nhẹ đáp Tuyết Liên:

- Cao huynh là người háo sắc.

Tuyết Liên nhìn lại Cao Thọ:

- Huynh nghe Phương Vũ nói rồi chứ? Huynh là một gã nam nhân vừa gian trá, vừa sợ chết, vừa ích kỷ, nay lại thêm thói háo sắc nữa. Trên đời này còn cái gì để gắn cho huynh nữa không?

Cao Thọ lắc đầu, từ tốn nói:

- Hai nàng nghĩ vậy oan cho huynh quá.

Tuyết Liên cười mỉm rồi nói:

- Không oan cho huynh đâu. Chỉ với một pho tượng thôi, huynh còn ngơ ngẩn đến thần hồn thất vía. Nếu như là một trang mỹ nữ bằng xương bằng thịt, không biết huynh như thế nào?

Cao Thọ quệt mũi nhìn Tuyết Liên, gượng cười.

Thấy nụ cười giả lả của chàng, Tuyết Liên nạt ngang:

- Huynh đừng chống che nữa. Tự thú đi.

Cao Thọ nhăn mặt:

- Huynh có nói gì đâu, đến như nhị vị tiên gia, một người là võ lâm Minh chủ bạch đạo, một người là võ lâm Minh chủ Hắc đạo còn tự nguyện ngồi hai bên tượng nữ ngọc bích, như những kẻ hầu nô nhân, thì Cao Thọ này có là gì.

Chàng gãi đầu nhìn Tuyết Liên gượng cười nói:

- Tuyết Liên, nàng có nghĩ ra tại sao nhị vị tiên gia Thượng Quang Kỳ và lão ngoại tổ lại tự nguyện chết trong cổ động này như những hầu nô để tôn thờ pho tượng vương nữ không?

- Nếu có Giang tiên sinh, tiên sinh sẽ lý giải cho huynh.

- Nhắc đến Giang thúc thúc, không biết thúc thúc ra sao nữa.

Nói rồi Cao Thọ buông tiếng thở dài. Chàng nhìn lại pho tượng vương nữ ngọc bích:

- Là thật.

Tuyết Liên hỏi:

- Huynh thấy gì lạ?

- Thì nàng thấy rồi đó. Lúc còn sinh thời, ngoại tổ và Thượng Quang Kỳ đại hiệp vốn là hai đối thủ bất cộng đố thiên. Người là võ lâm Minh chủ Bạch đạo, người là võ lâm Minh chủ Hắc đạo, nhưng khi viên tịch thì cùng một chỗ, cùng một cách viên tịch, thậm chí cùng thờ chung một người đẹp. Xem ra nhị vị tiên gia cũng đa tình đấy nhỉ.

Cao Thọ thở hắt ra một tiếng:

- Ái chà, không biết Vương nữ ngọc bích đây nếu là người bằng xương bằng thịt, thì nhị vị tiên gia sẽ phân chia như thế nào chẳng lẽ...

Chàng bỏ lửng câu nói giữa chừng nhìn Tuyết Liên và Phương Vũ.

Tiếp nhận ánh mắt của Cao Thọ, bất giác Tuyết Liên lẫn Phương Vũ đều đỏ mặt như có lò than hồng đang hắt hơi nóng trực diện vào họ vậy.

Thấy hai nàng thẹn thùng, Cao Thọ mỉm cười. Nụ cười của chàng càng khiến Tuyết Liên và Phương Vũ e thẹn hơn, mặt đỏ hồng lên.

Tuyết Liên miễn cưỡng hỏi:

- Huynh cười cái gì?

- Nàng hiểu ý của huynh mà còn hỏi nữa.

Câu nói của Cao Thọ càng khiến sắc hoa của Tuyết Liên đỏ hơn nữa.

Nàng gắt gỏng nói:

- Huynh đang nghĩ sàm.

Chàng mở to mắt hết cỡ nhìn Tuyết Liên rồi nói:

- Huynh có nghĩ sàm đâu. Mà chỉ thắc mắc tò mò thôi.

Tuyết Liên nhìn lại pho tượng nữ vương ngọc bích, Thượng Quan Kỳ và Hà Tiến.

Nàng ôn nhu hỏi:

- Huynh thắc mắc và tò mò gì? Đừng có nói sàm với muội đó.

- Sao nàng cứ nghĩ ta như vậy chứ? Nàng nghĩ xem, có sao nhị vị tiên gia lại sùng bái pho tượng nữ vương ngọc bích, hạ mình nhận là nô nhân. Phải có cái gì đó trong pho tượng nữ vương.

Tuyết Liên nhìn lại Cao Thọ:

- Lần này thì huynh đã nói đúng. Thế nào, huynh đã nhận ra ẩn ý gì chưa?

Cao Thọ lắc đầu:

- Nếu là con người thì đã khó hiểu được tâm tư của họ rồi. Huống chi là một pho tượng.

Chàng thở hắt ra một tiếng, băng quơ nói:

- Sắc đẹp của giai nhân đúng là có sức mạnh siêu phàm, nếu không nói là vô địch thiên hạ. Nếu như ta muốn làm võ lâm Minh chủ hợp nhất Hắc đạo và Bạch đạo, chẳng lẽ...

Chàng lại bỏ lửng câu nói giữa chừng.

Tuyết Liên nhìn chàng nheo mày:

- Chẳng lẽ sao?

- Huynh muốn nói chẳng lẽ mình lại biến thành nữ nhân. Ta là nam nhân muốn có sức mạnh vô địch của mỹ nhân phải biến thành nữ nhân.

- Thế thì tội nghiệp huynh quá.

Chàng lắc đầu:

- Còn đâu là một trang nam tử đỉnh thiên lập địa, không chừng lại biến thành tiểu thái giám Cao Thọ lắm

Chàng lắc đầu:

- Không được, không được, cái này thì huynh không muốn nói.

Vừa nói Cao Thọ vừa rùn mình.

Cao Thọ gãi đầu, rồi chột reo lên:

- Huynh có cách đọc ý tưởng của vương nữ ngọc bích rồi.

Tuyết Liên hỏi:

- Huynh có cách gì?

- Muốn đọc ý tưởng của vương nữ ngọc bích thì...

Chàng bỏ ngang câu nói nhìn Tuyết Liên và Phương Vũ:

- Hai nàng muốn huynh đọc ý niệm trong pho tượng nữ vương ngọc bích thì phải theo ý của huynh.

- Ý của huynh sao nào?

Chàng ve cằm, quệt mũi rồi nói:

- Chúng ta sẽ làm giống như nhị vị tiên gia.

- Nghĩa là sao?

- O huynh sợ nói ra lắm.

- Huynh nói đi.

Cao Thọ chỉ vào ngực mình:

- Huynh sẽ là vương nữ ngọc bích, còn Tuyết Liên là Thượng Quan Kỳ tiên sinh, Phương Vũ sẽ làm ngoại tổ Hà Tiến.

Tuyết Liên cau mày:

- Huynh muốn Tuyết Liên và Phương Vũ sùng bái huynh như nhị vị tiên gia sùng bái pho tượng nữ vương ngọc bích ư?

Cao Thọ gật đầu:

- Đúng rồi.

Tuyết Liên nạt ngang:

- Huynh đừng có khôn quá, muội đã hiểu ý huynh rồi.

- Chỉ có cách đó thì may ra tiểu huynh mới đọc được ý niệm của vương nữ ngọc bích thôi. Còn như không thì huynh sao đọc được ý niệm trong đầu pho tượng vương nữ.

- Xét cho cùng, huynh muốn bắt muội và Phương Vũ phải hạ mình sùng bái huynh.

- Nếu không làm vậy thì chịu thôi. Nàng thấy rồi đó, đây là sự bất buột mà. Trước đây trong thạch thất này có nhị vị tiên gia là nam nhân, và chỉ có mỗi vương nữ ngọc bích là nữ nhân. Còn bây giờ thì chỉ có huynh là nam nhân, còn hai người là nữ nhân. Nếu huynh không ngồi giữa thì ai bây giờ?

Tuyết Liên nhìn Phương Vũ:

- Phương Vũ tỷ tỷ nghĩ sao?
- Phương Vũ đã là người của huynh ấy rồi.

Tuyết Liên nhìn lại Cao Thọ:

- Huynh khôn lắm, nhưng tại vì Phương Vũ tỷ tỷ đồng ý, muội mới chịu theo ý của huynh.

Nàng đổi giọng khe khẽ:

- Nhưng huynh phải nói uội biết ý tưởng trong pho tượng vương nữ ngọc bích đó.
- Huynh sẽ đọc được ý niệm đó.
- Chúng ta sẽ dời tượng đi.

Cao Thọ lắc đầu:

- Không cần, cứ để nguyên như vậy, chỉ cần dời di thân của nhị vị tiên gia là được rồi.

Nói rồi Cao Thọ cùng với Tuyết Liên và Phương Vũ dời di thể của Thượng Quang Kỳ và Hà Tiến. Họ chạm vào thi thể hai người thì xương thịt của Thượng Quang Kỳ lẫn Hà Tiến đều tan ra thành bụi.

Cao Thọ tròn mắt ngơ ngẩn, rồi buột miệng thốt:

- Ý! Tuyết Liên nghiêm giọng nói:
- Tiểu huynh phải cẩn thận đó.

Cao Thọ gom tro tàn của Thượng Quang Kỳ và Hà Tiến vào hai mảnh lụa tơ tằm còn lại của Tuyết Liên, đặt ra xa pho tượng vương nữ ngọc bích.

Chàng nhìn Tuyết Liên:

- Hai người hãy ngồi đúng vào vị trí của nhị vị tiên gia nhé.

Tuyết Liên và Phương Vũ gật đầu. Cao Thọ chờ cho hai người ngồi đúng vào vị trí của Thượng Quang Kỳ và Hà Tiến. Trông Tuyết Liên và Phương Vũ chẳng khác nào những nô nữ thành tâm sùng bái chủ nhân của mình.

Chàng bước đến pho tượng vương nữ ngọc bích, dõi mắt nhìn từ trên xuống dưới. Mặc dù chỉ là pho tượng bằng ngọc bích nhưng nó vẫn toát ra hấp lực rất kỳ lạ tác động đến thần thức của Cao Thọ. Một hấp lực mơ hồ tạo ra trong chàng ý tưởng về một con người bằng xương bằng thịt, một trang giai nhân chịu nhiều ái tình đau khổ mà bất cứ người trượng phu trượng nghĩa nào cũng phải chạnh lòng.

Cao Thọ buông tiếng thở dài.

Chàng ngắm nhìn pho tượng như người mất hồn mất vía, rồi bất ngờ theo một sự thôi thúc mơ hồ, Cao Thọ ôm chầm lấy pho tượng vương nữ ngọc bích.

Chàng nghĩ trong đầu:

- “Phải chi nàng bằng xương bằng thịt, Cao thiếu gia nguyện sẽ yêu nàng suốt cuộc đời phù phiếm này.”.

Tuyết Liên và Phương Vũ không khỏi sượng sùng khi tay Cao Thọ ôm lấy pho tượng ngọc bích như ôm một người tình mà chàng sùng bái. Tay chàng vòng qua cổ pho tượng, ôm chặt vào lòng mình, mắt nhắm lại như thể chìm vào cõi mộng.

Tuyết Liên chực lên tiếng, thì bất ngờ Cao Thọ vỗ vào lưng pho tượng vương nữ, rồi nói:

- Tuyết Liên, Phương Vũ, ta đọc được rồi.

Tuyết Liên toan hỏi thì bất thành linh cả pho tượng lẫn Cao Thọ sụp xuống sàn thạch thất. Nàng chỉ kịp nghe tiếng của Cao Thọ vọng lên:

- Nàng ấy muốn có người trèo lên.

Câu nói của Cao Thọ còn đọng trong thính nhĩ Tuyết Liên và Phương Vũ thì sàn thạch thất dịch chuyển rồi đóng khít lại, lấp luôn mặt đạo mà Cao Thọ cùng pho tượng vương nữ lọt thỏm xuống.

Tuyết Liên nhìn lại Phương Vũ với ánh mắt lo lắng:

- Tỷ tỷ, chúng ta làm sao bây giờ. Tỷ tỷ còn nhớ Cao huynh nói gì khi cùng pho tượng vương nữ ngọc bích sụp xuống sàn thạch thất không?

- Nàng ấy muốn có người trèo lên.

Tuyết Liên mơ hồ lặp lại câu nói của Cao Thọ:

- Nàng ấy muốn có người trèo lên là sao?

Nàng lắc đầu:

- Không thể nào hiểu nổi.

Nhìn lại Phương Vũ, Tuyết Liên nói:

- Nàng ấy muốn có người trèo lên. Cao huynh muốn nói gì?

Hai người nhìn nhau trong sự im lặng. Họ cố nghĩ thấu câu nói của Cao Thọ nhưng chẳng hiểu ẩn ý của câu nói đó. Họ cứ nhìn nhau mãi, rồi cả hai bất giác cùng nói:

- Hiểu rồi.

Họ thốt ra câu nói đó thì lưỡng quyền ửng hồng như hai quả đào chín mọng.

Tuyết Liên thờ thẩn một lúc rồi nói:

- Huynh ấy. Huynh ấy đâu có nghĩ gì đến Tuyết Liên và Phương Vũ tỷ tỷ. Huynh ấy là kẻ háo sắc Một gã háo sắc gian trá, bỉ ổi và dè tiện đến độ trèo lên một pho tượng vô tri vô giác.

Nàng gắt gỏng nói tiếp với Phương Vũ:

- Cao huynh, nàng ấy muốn trèo lên, hay Cao huynh muốn trèo lên.

44. Chương 45 : Sụp Đổ

Chương 45: Sụp Đổ

Tất cả mọi người đều có mặt tại đại đường chính sảnh võ lâm. Ngay giữa tòa chính sảnh đại đường là chiếc lư đồng tỏa hương trầm nghi ngút. Không khí trong đại đường trang trọng và có phần trầm mặc.

Khi Thượng tôn minh chủ xuất hiện cùng với năm ả a hoàn theo sau.

Mỗi người bưng một chiếc bài vị lập vào trong. Tất cả mọi người quỳ xuống kể cả Phụng Tiên. Mặc dù đã quỳ, chân diện trầm mặc suy tư của Chung Hảo Kiệt lọt vào mắt Dương Phụng Tiên. Về trầm mặc của vị Thượng tôn minh chủ khiến Phụng Tiên cũng phải hồi hộp lo lắng.

Võ lâm Minh chủ an vị ngồi xuống chiếc ngai sơn son thếp vàng, phía sau là bức hoành phi có dòng chữ “võ lâm thượng nhân”. Dương Phụng Tiên vẫn cố liếc trộm Chung Hảo Kiệt.

Mọi người đồng loạt hành bái:

- Minh chủ vạn an.

Hảo Kiệt chờ mọi người hành lễ xong mới trịnh trọng nói:

- Bốn nhân miễn lễ.

Tất cả quần hùng Bạch đạo ngồi lại ghế của mình.

Chờ cho quần hào đã yên vị rồi, Chung Hảo Kiệt lia mắt nhìn qua mọi người. Lão trịnh trọng nói:

- Hôm nay bốn nhân phát thiệp mời tất cả những kỳ hiệp võ lâm Bạch đạo tề tựu về đại đường chính sảnh võ lâm để chủ trì công đạo.

Nói rồi lão từ từ đứng lên. Thượng tôn mình chủ bất giác dời mắt nhìn lại Dương Phụng Tiên:

- Dương Phụng Tiên Phụng Tiên vừa hồi hộp vừa lo âu trộn chút phấn khởi trong tâm mình. Y rời chỗ ngồi bước ra đứng trước quần hào, quỳ một chân, ôm quyền nói:

- Dương Phụng Tiên thắm bái Thượng tôn mình chủ.

Nói rồi Phụng Tiên sụp lạy hành đại lễ. Chờ cho Dương Phụng Tiên hành đại lễ xong, Chung Hảo Kiệt mới trịnh trọng nói:

- Dương Phụng Tiên, người hãy nhìn xem những tấm bài vị này của ai.

Vừa nói Thượng tôn mình chủ Chung Hảo Kiệt vừa ra hiệu cho năm ả a hoàn xoay năm tấm bài vị.

Những tấm bài vị khắc tên của năm người mà Phụng Tiên đã sát tử, gồm Trung Nguyên Thiên kiếm Châu Linh Cương, chương môn Tung Sơn Tạ Tổn, bang chủ Cái Bang Trình Chí Viễn, Võ Đang chân tử Giác Hải đạo trưởng và sau cùng là tấm bài vị của Thiếu Lâm phương trượng Chí Thiện đại sư. Chân diện Phụng Tiên đánh hắt lại, tim y đập thình thịch như muốn lộn ra ngoài lồng ngực.

Chung Hảo Kiệt trầm giọng nói:

- Ngọc diện tử sát Dương Phụng Tiên, người đã nhận ra những tấm bài vị này rồi chứ?

Hai cánh môi Phụng Tiên mím lại. Y khẽ gật đầu.

- Tốt, bốn nhân hỏi người, phải người đã lấy mạng ngũ đại kỳ nhân.

Phụng Tiên nghiêng hai hàm răng lại với nhau. Một lớp mồ hôi rỉ ra trên trán buông tiếng thở dài nói:

- Đúng, chính Phụng Tiên đã sát tử Ngũ đại kỳ nhân.

- Phụng Tiên, người biết ngũ đại kỳ nhân là những người như thế nào chứ? Sao người lại dám sát tử họ? Ngũ đại kỳ nhân là những đại cao thủ của Bạch đạo chính phái, đã từng lập những kỳ tích mà những người khác phải tôn vinh. Họ còn được võ lâm quần hào ngưỡng mộ, cung thỉnh bốn nhân ban cho kim bài miễn tử, bây giờ người đã giết họ. Người biết làm gì rồi chứ?

Phụng Tiên từ từ đứng lên. Y rọi mắt vào Thượng tôn mình chủ Chung Hảo Kiệt, mặt càng lúc càng đánh lại. Từ sắc diện bình thường chuyển qua màu tái nhợt rồi đỏ bừng.

Y chợt phá lên cười khanh khách. Tiếng cười của y vang động cả tòa đại đường chính sảnh. Nghe tiếng cười ác độc của Ngọc diện tử sát Dương Phụng Tiên, quần hào Bạch đạo đều neoh mà lộ vẻ bất nhẫn. Duy có một người duy nhất rất thân nhiên với tràng tiểu ngạo của Dương Phụng Tiên, người đó chính là Thượng tôn mình chủ Chung Hảo Kiệt.

Phụng Tiên cắt ngang tràng tiểu ngạo. Y gần giọng nói:

- Bây giờ thì ta mới hiểu, nhưng có lẽ khi ta hiểu thì đã quá muộn rồi phải không?

Hừ nhạt một tiếng, Phụng Tiên đánh giọng nói:

- Thượng tôn mình chủ có muốn biết nguyên nhân vì sao ta giết Ngũ đại kỳ nhân không?

- Bốn nhân chủ trì công đạo, quang minh chính đại, lấy công bằng làm trọng không phân biệt người trong nhà, hay kẻ ngoài gia tộc. Bốn nhân lấy chính đạo làm trọng nên bốn nhân cho người nói.

Phụng Tiên ngửa mặt cười một tràng dài rồi nói tiếp:

- Hay Nói hay lắm.

Y hừ nhạt một tiếng rồi gần từng tiếng:

- Dương Phụng Tiên đúng là đã xuống tay lấy mạng Ngũ đại kỳ nhân chỉ trong một đêm, nhưng vì sao Phụng Tiên này lấy mạng những người đó. Bởi vì họ đã có dự mưu chiếm quyền Minh chủ võ lâm.

Chung Hảo Kiệt lắc đầu:

- Hồ đồ! Ngũ đại kỳ nhân không bao giờ có ý niệm đó. Người chỉ tưởng tượng ra thôi.

Phụng Tiên cau mày, lắc đầu:

- Nếu không như vậy thì ra Phụng Tiên đã bị người ta đưa vào một âm mưu giết người, hoàn toàn là kẻ bị lợi dụng.

Chung Hảo Kiệt chỉ tay vào mặt Phụng Tiên thét lớn:

- Im! Chẳng ai lợi dụng người cả.

- Không ai lợi dụng ta?

Chung Hảo Kiệt gần giọng nói:

- Chỉ vì người là kẻ có tham vọng, tham vọng của dòng máu Hắc đạo thôi thúc nên người mới hành động bất kể Ngũ đại kỳ nhân đã có kim bài miễn tử của bốn nhân.

Buông một tiếng thở dài, Chung Hảo Kiệt nói tiếp:

- Bốn nhân vì tình sư đệ đồng môn với cha người, giang hồ kỳ hiệp Cao Trường Cung mà nhận người làm nghĩa tử, chăm sóc, lo toan, truyền võ công cho người, nhưng trong người vẫn luân chuyển nửa dòng máu Hắc đạo còn lại của Thánh cô tiên tử Hà Tịnh Cơ. Chính nửa dòng máu Hắc đạo đó đã biến người thành một sát nhân vương, dám lợi dụng thân phận mình để bắt ngờ ra tay hành thích Ngũ đại kỳ nhân.

Chung Hảo Kiệt chỉ vào mặt Dương Phụng Tiên:

- Người có vẻ bề ngoài của một thiếu hiệp đỉnh thiên lập địa, nhưng thật ra trong người lại là một quái thai của giới Bạch đạo chính nhân.

Những nét phần uất hiện lên mặt Dương Phụng Tiên. Y gần giọng nói:

- Thượng tôn mình chủ Nghĩa phụ?

Phụng Tiên lắc đầu phá lên cười sảng sặc. Y vừa cười vừa nói:

- Hôm nay bốn thiếu gia mới thấu hiểu câu nói, nuôi người ba năm chỉ sử dụng một khắc thôi. Lão đã dụng người rất đúng, rất hay Thảo nào quyền ban phát cho người này thứ này, người nọ thứ kia.

Phụng Tiên thở ra rồi quay ngoắt lại quần hùng. Y lớn tiếng nói:

- Thượng tôn mình chủ nói rất đúng. Dương Phụng Tiên là một quái thai mang bộ cốt của một kỳ hiệp, trong ta luôn có hai dòng máu Hắc đạo và Bạch đạo tuôn chảy. Ta không phủ nhận điều đó. Đúng, bốn thiếu ta có hai dòng máu Hắc đạo và Bạch đạo. Ta là một quái nhân. Chính vì sự pha trộn của hai dòng máu đó mà bốn thiếu gia đã sát tử Ngũ đại kỳ nhân.

Y ngửa mặt cười khăng khặc:

- Chính bốn thiếu gia đã sát tử Ngũ đại kỳ nhân. Vậy trong các người ở đây có ai muốn trả thù cho những vị Kỳ hiệp của các người không?

Trong khi Phụng Tiên nói thì võ lâm Minh chủ Chung Hảo Kiệt lại từ từ ngồi trở lại chiếc ngai sơn son thếp vàng của mình. Lão nhìn Phụng Tiên bằng ánh mắt ghê lạnh và dè bĩu.

Trương Tùng Nhẫn thì khoanh tay trước ngực với vẻ bàng quang trước những gì đang diễn ra trước mắt lão.

Quần hùng im lặng nhìn Phụng Tiên, thấy mọi người rọi hùng quang vào mình, Phụng Tiên càng cuồng nộ hơn. Y gào lên:

- Có ai không? Các người không dám à?

Từ trong quần hùng Bạch đạo, một người vạm vỡ, vận quần y, thắt lưng đỏ, cầm lang nha bổng bước ra.

- Hạ nhân Ngọc diện tử sát Dương Phụng Tiên, người chết đến nơi rồi.

Ôm quyền hướng về Chung Hảo Kiệt:

- Minh chủ cho phép Mạc Can.

- Lang nha tử hiệp Mạc Can, bổn nhân cho các hạ được quyền định đoạt số phận của Ngọc diện tử sát.

- Đa tạ Minh chủ.

Lang nha tử Mạc Can nhìn lại Phụng Tiên:

- Phụng Tiên, người tự xử hay để ta đập vỡ sọ người.

Mặt Phụng Tiên đánh hắt lại với những nét tàn nhẫn và căm phẫn:

- Người đòi lấy mạng Dương Phụng Tiên này ư? Người làm được chuyện đó ư?

Lời còn đọng trên miệng Dương Phụng Tiên thì Lang Nha Tử gầm lên một tiếng lồng lộng.

Cùng với tiếng gầm thị uy đó, gã vung ngọn Lang Nha bổng lên cao, lao bổ đến Phụng Tiên.

Chiếc Lang Nha bổng bổ thẳng xuống đầu Phụng Tiên.

Y dụng ngay đến quỹ ảnh di hình bộ, Phụng Tiên bước lách qua bên để ngọn binh khí nặng chình chịch của đối phương đánh sạt qua bên hông mình, nện xuống sàn gạch.

- Rầm Binh khí nặng nề của Mạc Can đập xuống sàn gạch, khoét ngay một chiếc lỗ to bằng miệng một cái nĩa. Công huyệt đối phương một thức, Lang Nha tử Mạc Can toan biến thế, nhưng trước khi biến chiêu tức nhiên gã phải rút lại chiếc Lang Nha bổng nặng nề. Y chực thực hiện ý định đó nhưng lại quên rằng đối thủ của mình là Ngọc diện tử sát Dương Phụng Tiên. Y quên rằng, với Phụng Tiên, một chiêu công của y nếu không trúng đích sẽ không có cơ hội phát động chiêu công lần thứ hai. Thậm chí cũng không có nốt thời gian ít ỏi để rút lại binh khí nặng nề của mình.

Một ánh chớp bạc nhoáng lên. Cuộc đấu kết thúc cùng với thủ cấp của Lang Nha tử Mạc Can rơi xuống sàn gạch lặn lôm lổ. Mặc dù thủ cấp đã lìa khỏi cổ nhưng tay y vẫn khư khư cầm lấy cán Lang nha bổng nặng nề. Y nắm binh khí đó cứng đến độ bị chính ngọn Lang nha nặng trên hai trăm cân kéo thân ảnh không còn đầu khập đến trước, đổ nhào như cây chuối bị chém ngang gốc.

Cái chết của Lang Nha tử Mạc Can khiến quần hùng Bạch đạo thù cả ra.

Quần hùng Bạch đạo đã nghiệm ra đang đối mặt với một sát nhân vương chẳng khác gì Thập Tứ Lang hôm nào.

Nhưng không như tại đấu trường, đối mặt với gã kiếm thủ Đông đảo phù tang, giờ đây quần hùng đã có sự hậu thuẫn của Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt, thì tất có sự khích lệ ngầm ngấm. Nên xác Lang nha tử Mạc Can vừa đổ sầm xuống sàn gạch thì ngay lập tức ba gã hán nhân có bộ mặt xương xẩu trông chẳng khác gì mặt những con chuột biến hóa thành.

Ba người đó đều dụng chung một thứ binh khí là những ngọn câu liên, sáng quắc. Họ lướt ra khỏi quần hùng Bạch đạo vừa nói:

- Ngọc diện tử sát Dương Phụng Tiên, mau nạp mạng cho Tam thủ.

Phụng Tiên đánh giọng nói:

- Ba con chuột các người đi tìm cái chết thì đúng hơn.

Vừa nói Phụng Tiên vừa quay nửa vòng. Ba ngọn ám tiễn tinh sa cắt ra ba đường thẳng tắp. Tam thủ vừa lướt ra khỏi quần hùng, chưa kịp trụ tấn thì đã bị ba ngọn ám tiễn tinh sa lao thẳng vào tam tinh.

Cả ba đang lao tới hứng trọn lấy ba ngọn ám tiễn, hất ngược về sau, ngã sõng soài, tứ chi co giật, trông chẳng khác nào những con chuột bị trúng bả, giãy giụa trước khi tiếp nhận bóng sắc tử thần.

Phụng Tiên chấp tay sau lưng rọi mắt vào quần hùng Bạch đạo.

Im lặng như tờ. Sự im lặng nặng nề thậm chí có thể nghe được cả tiếng thở của mọi người. Phụng Tiên đã trở thành bóng sắc thần chết trong mắt quần hùng võ lâm Bạch đạo, mặc dù ai cũng biết giết được Dương Phụng Tiên là lập được công lớn đối với Thượng tôn mình chủ Chung Hảo Kiệt, nhưng xét cho cùng thì bước ra chỉ có thể nhận một cái chết thảm trước khi nhận được sự tưởng thưởng của Minh chủ võ lâm.

Không thấy ai đáp lời mình, Phụng Tiên cười khẩy rồi nói:

- Không còn ai nữa à?

Vẫn không có tiếng quần hùng đáp lời Phụng Tiên. Y ngửa mặt cười khanh khách. Vừa cười y vừa nói:

- Không còn ai nữa thì bổn thiếu gia sẽ là người kế nhiệm chức vị võ lâm Minh chủ.

Phụng Tiên vừa nói vừa quay mặt lại đối mặt với Chung Hảo Kiệt.

Nhìn Chung Hảo Kiệt, Phụng Tiên từ tốn nói:

- Chỉ còn Dương Phụng Tiên và Thượng tôn mình chủ thôi.

Hảo Kiệt vuốt râu nhìn Phụng Tiên.

Phụng Tiên nói tiếp:

- Có lẽ ta và Thượng tôn mình chủ phải bước vào một cuộc đấu sinh tử để xem ai sẽ là người độc tôn võ lâm.

Hảo Kiệt vuốt râu gật đầu:

- Hóa ra ngươi cũng đã có ý trở thành võ lâm Minh chủ từ lâu rồi à?

- Ai lại không mơ đến điều đó. Chỉ vì quá mơ mộng đến chức vị võ lâm Minh chủ mà Dương Phụng Tiên này mới xuống tay sát tử Ngũ đại kỳ nhân, để bây giờ trở thành một gã mang hai dòng máu Hắc đạo và Bạch đạo.

Nhìn Chung Hảo Kiệt, Dương Phụng Tiên từ tốn nói tiếp:

- Thượng tôn mình chủ đã đặc ân cho Phụng Tiên một con đường đi mà ta không có sự lựa chọn nào khác, phải đi theo đúng con đường mà Thượng tôn mình chủ đã đặt ra.

Chung Hảo Kiệt cười khẩy rồi nói:

- Bây giờ thì ngươi đã nhận ra điều đó rồi à?

- Đã nhận ra và ta quyết định đi nốt con đường ngươi đã ban tặng cho. Ta có thể tới đích, hoặc không bao giờ nhìn thấy đích đến của mình.

Thượng tôn mình chủ Chung Hảo Kiệt ngửa mặt cười khàn khàn. Tiếng cười của lão đập vào thính nhĩ Dương Phụng Tiên tạo ra thứ cảm giác rờn rợn cùng luồng chân khí chạy dọc theo cột sống của gã. Rút một luồng chân khí căng phồng lồng ngực. Phụng Tiên muốn xua đi những cảm giác bồn chồn, rờn rợn trong tâm thức mình.

Cắt ngang tràng tiểu ngao, Chung Hảo Kiệt nói:

- Ngươi sẽ không bao giờ đến được đích, và sẽ không bao giờ thấy được đích đến của ngươi.

Hai hàm răng Phụng Tiên nghiến lại:

- Ta chấp nhận điều đó.

- Rất khỉ khải, bổn nhân tiếc cho ngươi, tiếc một đóa hoa kỳ tài của võ lâm Bạch đạo nhưng lại bị số phận gáng cho hai dòng máu. Tiếc cho nhân cách của ngươi. Bổn nhân rất tiếc.

Phụng Tiên ôn nhu đáp lời Chung Hảo Kiệt:

- Minh chủ tiếc nhưng ta thì chẳng tiếc chút nào. Tên đã bắn ra rồi, đâu thể bắt lại được.

Không nên tiếc ùi tên đó, cho dù nó có thể lập được kỳ tích trong giới võ lâm này.

Hảo Kiệt gật đầu:

- Phụng Tiên, người nói rất đúng, nói rất đúng.

Chung Hảo Kiệt vừa nói vừa chấp tay bước xuống những bậc tam cấp.

Lão rạo đời mắt cú vọ hừng hực sát na tàn nhẫn vào mặt Phụng Tiên. Ánh mắt của Chung Hảo Kiệt với hai luồng uy quang chực nuốt chửng lấy Ngọc diện tử sát Dương Phụng Tiên.

Chung Hảo Kiệt gần giọng nói:

- Bỏn nhân sẽ không tiếc.

Vừa nói Thượng tôn mình chủ vừa dựng chưởng từ từ đẩy về phía Dương Phụng Tiên, hai đại xoáy kinh khởi phát từ tâm trung bản thủ của Chung Hảo Kiệt, tợ cặp giao long cuốn đến Phụng Tiên.

Không dụng đến quỹ ảnh di hình bộ, Phụng Tiên dựng chưởng đón thẳng đỡ thẳng lấy hai đạo xoáy kinh phách không chưởng của đối phương, chẳng một chút e dè, mặc dù biết Chung Hảo Kiệt là võ lâm Minh chủ.

Một tiếng sấm động trời lên làm rung chuyển của gian đại sảnh đường võ lâm khi chưởng ảnh của hai người chạm thẳng vào nhau.

Phụng Tiên bị trượt dài về những ba trượng, miệng ới luôn một dòng máu rưới đỏ sàn gạch, trong khi phía đối diện Chung Hảo Kiệt lại rất đứng vững.

Lão chấp tay chờ cho Phụng Tiên vận công điều tức lấy lại chân ngươn mà chẳng có chút gì vội vã khẩn trương khi thấy đối phương rơi vào tình thế hạ phong.

Chấp tay sau lưng, Chung Hảo Kiệt từ tốn nói:

- Giờ thì người hẳn đã thấy đích đến trên con đường người đi rồi chứ?

Hai hàm răng Phụng Tiên nghiêng lại.

Y gần giọng nói:

- Có thấy cái đích đen tối đó thì Dương Phụng Tiên này cũng phải đi đến cùng.

Nói dứt câu Phụng Tiên hét lớn một tiếng. Cùng với tiếng hét đó, y thi triển quỹ ảnh di bộ lướt đến Chung Hảo Kiệt. Hữu thủ Phụng Tiên lia ngang một đường vòng cung, phát động mật kiếm công vào yết hầu Thượng tôn mình chủ võ lâm.

Không né tránh chiêu thức tập kích của đối phương, Chung Hảo Kiệt dùng hai ngón chỉ đón lấy mặt lưỡi kiếm.

Đôi chỉ pháp của Chung Hảo Kiệt như đã luyện thành kim cương bất hoại, đón bắt lấy lưỡi mật kiếm của Phụng Tiên dễ như trở bàn tay. Lưỡi mật kiếm sáng ngời nằm gọn trong đôi chỉ pháp của lão.

Nụ cười hiện lên hai cánh môi mỏng của Chung Hảo Kiệt. Lão từ tốn nói:

- Tiểu tử, người đừng quên bốn nhân là người truyền võ công cho người. Phải biết điều đó chứ.

Miệng thì nói, Chung Hảo Kiệt vừa lắc cổ tay - Các Âm thanh khô khốc phát ra lưỡi mật kiếm gây đôi, lưỡi kiếm vừa gây thì lão cũng vỗ chưởng đánh vào ngực Phụng Tiên.

- Bình Phụng Tiên chẳng khác nào một cánh diều bị đứt dây, cuốn băng về sau bởi một cơn giông gió dữ. Y ngã lăn dưới đất, miệng ới một bụm máu.

Hảo Kiệt thản nhiên quay lại chiếc ngai sơn son thếp vàng, yên vị rồi nói với quần hào:

- Phụng Tiên đắc tội trọng, chư vị hào kiệt võ lâm nói cho bốn nhân nghe xem nên xử y như thế nào.

Quần hùng Bạch đạo đồng loạt xướng:

- Giết hần giết hần Buông tiếng thở dài, Chung Hảo Kiệt khoát tay ra dấu ọi người im lặng, chờ mọi người im lặng rồi y mới trịnh trọng nói tiếp:

- Bốn nhân muốn dụng Phụng Tiên như một tấm gương cảnh báo với mọi người trong giới võ lâm. Đã là người của võ lâm Bạch đạo thì phải biết giữ phận của mình. Biết chính đạo ở đâu, biết ai là bậc trưởng tôn. Y đáng là một tấm gương ọi người soi vào.

Thở hắt ra, Hảo Kiệt nói tiếp:

- Cho dù mang hai dòng máu Hắc đạo và Bạch đạo nhưng dù sao cũng có lúc là nghĩa tử của bốn nhân. Nên y đáng là một tấm gương ọi người soi lấy mình.

Nói rồi, Chung Hảo Kiệt vỗ tay một cái. Như đã có sự chuẩn bị sẵn từ trước. Năm ả a hoàn bưng bài vị của Ngũ đại kỳ nhân đồng loạt lướt ra. Năm ả cùng một bộ pháp cực kỳ uyển chuyển và chính xác, phát tác những sợi từng óng ánh, phóng đến Phụng Tiên. Năm sợi từng quấn gọn lấy tứ chi và cổ của Phụng Tiên kéo căng ra. Phụng Tiên rơi ngay vào tình thế ngũ mã phân thân. Năm ả đó kéo căng Phụng Tiên nằm dài dưới sàn gạch đại sảnh, dùng ngay những tấm kim bài làm cọc ghệt những sợi từng.

Mọi người án ngữ một góc như năm vị ngũ tướng, chăm chăm nhìn vào Phụng Tiên. Mặc dù bị kéo căng tứ chi không sao gãy vụn được, nhưng Phụng Tiên chẳng biểu lộ chút gì sợ hãi. Y còn cất tiếng cười khàng khặc.

Phụng Tiên vừa cười vừa nói:

- Thượng tôn mình chủ, cái đích mà lão đưa ta đến tốt lắm đó. Cứ hành hạ thân xác ta khi nào chán thì chết. Đừng bày trò với những lời nói đại nhân, đại nghĩa. Đừng bày trò.

Chung Hảo Kiệt sa sầm mặt. Lão thở hắt ra một tiếng rồi nói:

- Hành xử đi.

Lệnh được phán ra, Trương Tùng Nhẫn liền rời chỗ ngồi, lòn tay sau lưng rút ngọn nhuyễn tiên, tiến thẳng đến trước mặt Phụng Tiên. Lão nhìn Phụng Tiên mỉm cười.

Phụng Tiên nhìn lão bằng ánh mắt căm phẫn.

Tùng Nhẫn nói:

- Dương thiếu hiệp đã hiểu ra mọi chuyện rồi chứ?

- Bốn thiếu gia nhìn lầm lão, nhưng lão biến ta thành phế nhân thì có người thứ hai đau khổ lắm đó.

- Thiếu hiệp muốn nói đến Trương Á Di.

- Sẽ chẳng còn gã nam nhân nào tiếp nhận ái nữ của lão đâu, bốn thiếu gia đã đoạt Á Di của lão rồi.

- Có sao đâu! Lão phu có ý dâng nạp Á Di cho thiếu hiệp để người ngoan ngoãn thực thi những gì lão phu muốn thiếu hiệp làm đấy mà. Khi nào thiếu hiệp trở thành phế nhân, lẽ tất nhiên tồi tàn hơn một gã Cái Bang, thì Á Di hẳn cũng không màng đến. Lão phu tin rằng ái nữ sẽ sớm quên, để tìm tình một ý trung nhân khác chứ không phải là một phế nhân tồi tàn.

Lão cười khẩy rồi nói tiếp:

- Xét cho cùng, Dương thiếu hiệp cũng lập công lớn đối với Minh chủ, vì đã nhờ được cho người nắm cái gai có lệnh bài miễn tử. Nhưng thiếu hiệp đâu biết được, công càng lớn thì tội cũng càng lớn theo. Võ lâm luôn có những điều thay đổi thiếu hiệp có đồng ý với lão phu chứ?

Nghe Trương Tùng Nhẫn nói mà máu từ miệng Phụng Tiên bắt giắc trào ra hai bên mép. Y nhìn Trương Tùng Nhẫn như muốn lột hai con người ra ngoài.

Phụng Tiên gượng nói:

- Một ngày nào đó cũng đến lượt lão thôi.
- Sai rồi, lão phu sẽ là phó chủ của Minh chủ, Minh chủ biết lão phu hơn thiếu hiệp.

Phụng Tiên thở dốc:

- Ta hận các người.
- Hận thì đã muộn rồi.

Liên sau lời nói đó trang chủ Trương Tùng Nhẫn thả tay nện nhuyển tiên vào tứ chi Phụng Tiên. Ngọn nhuyển tiên có công năng đánh nát toàn bộ gân cốt của Phụng Tiên nhưng tuyệt nhiên không để lại dấu vết thương nào. Hứng trọn trận đòn nhuyển tiên của Trương Tùng Nhẫn, Phụng Tiên quần người trong sự đau đớn đến tột cùng. Mỗi một nhát roi đánh xuống, y có cảm tưởng như một tia sét nện vào tâm thức mình, khiến mắt nẩy đom đóm.

Thể pháp của Phụng Tiên chẳng khác nào một bị thịt nhũn thiu lâu ngày, trong thật gớm ghiếc. Ngay cả bộ mặt khô ngo tuấn tú của gã bị trận đòn kia làm cho biến dạng. Y lịm đi trong sự đau đớn đến tột cùng.

Y trôi vào một cơn ác mộng khủng khiếp.

Tất cả những vong linh đã chết bởi tay Dương Phụng Tiên đều hiện ra trong cơn ác mộng ác mị đó. Họ cào cấu, câu xé thân ảnh của gã. Họ rút từ thể pháp của gã ra từng mảnh thịt, rồi nhai ngấu, nhai nghiền.

Sau cùng là nhân dạng Cao Thạ hiện ra. Khuôn mặt Cao Thạ với nụ cười xảo lợ, với những trò quỷ quái chợt đem đến cho y sự hoan hỷ trong cuộc đời, nhưng rồi đến cả Cao Thạ cũng bị Chung Hảo Kiệt đưa vào thảm cảnh khổ hình giống như Phụng Tiên. Y thấy Cao Thạ cũng bị nọc ra giữa sàn đại sảnh, cũng bị trận đòn nhuyển tiên hủy hoại để mãi mãi trở thành phế nhân.

Phụng Tiên bắt giắc gào lên:

- Không Chút chân khí còn lại trong nội thể của Phụng Tiên đều dồn vào tiếng hét đó, y dần mất đi thần thức, chẳng còn biết gì nữa.

45. Chương 46 :

Chương 46: Tình Thiên

Phụng Tiên tỉnh lại. Y nhận được cảm giác đầu tiên là sự bất động của cơ thể mình.

Y muốn cử động tay chân nhưng hoàn toàn bất lực. Đến ngay cả cử động cổ cũng không sao làm được. Y đúng là một khối thịt bất động chỉ còn chút nhận thức u u. Y cố vận dụng hết tâm thức để thực hiện lại ý định của mình một lần nữa. Nhưng tất cả đều ở ngoài tầm tay của y.

Nước mắt Phụng Tiên bắt giắc trào ra khóe. Y nghĩ thầm:

- Ta đã là phế nhân rồi.

Nghĩ đến điều này, Phụng Tiên mới kịp nhận ra mình đang ở trong gian biệt phòng của Trương Á Di. Y chau mày nghĩ thầm:

“Sao ta lại ở đây.”

Y niệm đó còn đọng trong đầu, thì Trương Á Di bước đến tràng kỷ:

- Dương huynh, chàng tỉnh lại rồi à?

Phụng Tiên nhìn nàng im lặng. Chỉ có nước mắt trào ra che mờ tầm mắt nhắm mắt lại như thể muốn bịt hai dòng lệ không cho chúng tiếp tục trào ra nữa.

Á Di nắm lấy tay Phụng Tiên:

- Tại sao huynh ra nông nỗi này, nói uội biết đi.

Phụng Tiên từ từ mở mắt nhìn Á Di. Hai uy nhân cầm phần của y muốn nuốt chửng lấy nàng. Y gượng nở nụ cười. Nụ cười không còn nét gợi tình xởi lởi, mà lại méo xệch đi trông thật mực cười. Y gượng nói:

- Tại sao ta ở đây?

- Muội tìm được huynh trước bãi tha ma và đưa huynh về đây.

- Nàng đưa ta về đây à?

Á Di gật đầu:

- Muội đã đưa chàng về đây.

- Ta cảm kích nàng nhiều lắm. Á Di, bây giờ ta đã là phế nhân tồi tàn, người chẳng ra người, ngợm chẳng ra ngợm, ta chỉ còn là một đồng thịt vô dùng, nàng còn yêu ta không?

Á Di mỉm môi, lộ tràng ra khóe mắt nàng.

Phụng Tiên nói:

- Sao nàng khóc, nàng sẽ không còn xem Dương Phụng Tiên như lúc này là một trang nam tử nữa phải không?

Nắm lấy tay Phụng Tiên, Á Di nhỏ nhẹ nói:

- Phụng Tiên, chàng đừng nói vậy. Muội đã trao thân cho chàng rồi. Muội thương chàng nhiều lắm, vẫn xem chàng như hôm nào. Muội vẫn yêu chàng, yêu tha thiết như buổi đầu diện kiến chàng.

Nụ cười méo xệch hiện lên hai cánh môi dị dạng của Phụng Tiên, y cố tìm một câu nói để tỏ bày với nàng nhưng đầu óc vẫn mù mù chẳng tìm được câu gì. Mãi một lúc, y nấc nghẹn rồi mới nói:

- Nàng nói thật lòng mình đó chứ?

- Muội nói thật với lòng mình, muội yêu chàng.

Phụng Tiên buông tiếng thở dài:

- Nghe nàng thốt ra câu nói này, ta thật là mãn nguyện.

Á Di nắm bàn tay Phụng Tiên:

- Tại sao chàng ra nông nỗi này?

- Nàng không biết à?

Á Di lắc đầu:

- Muội không biết.

- Nàng không biết thật ư?

- Muội không biết thật mà.

- Lão nhân gia không nói gì với nàng à?

Á Di lắc đầu:

- Lão nhân gia không nói gì với muội hết. Người chỉ nói huynh đang chờ muội tại mộ địa Hàm Đan.

Phụng Tiên mỉm cười:

- Dù sao Trương trang chủ cũng đã nói với nàng.

Y nhìn Á Di:

- Á Di, nàng muốn biết vì sao ta rơi vào tình trạng phế nhân như thế này không?

- Tại sao huynh rơi vào thảm cảnh này.

Phụng Tiên buông tiếng thở dài nhưng nụ cười méo xệch dị dạng vẫn hiện diện trên miệng gã. Y từ tốn nói:

- Nàng hãy cúi sát xuống đây, ta nói cho nàng biết.

Á Di nhìn Phụng Tiên:

- Huynh sợ gì?
- Ta không muốn người khác nghe về thảm cảnh của mình.
- Cao Thọ đã hại huynh?
- Không.
- Thế ai đã hại huynh?

Phụng Tiên nghiêm giọng nói:

- Cúi sát xuống, huynh sẽ nói uội biết ai hại ta ra nông nỗi này.
- Ở đây đâu có ai, đây là biệt phòng của muội, căn phòng này huynh đã từng đến.

Đôi chân mày Phụng Tiên nhũn lại với vẻ bất nhẫn hiện lên mặt trầm giọng nói:

- Nàng muốn nghe, muốn biết ai đã hại Dương Phụng Tiên này không?

Á Di gật đầu:

- Muốn
- Hãy cúi xuống sát vào huynh. Huynh sẽ nói cho nàng biết.

Á Di cúi xuống.

Phụng Tiên từ tốn nói:

- Cúi sát xuống nữa, áp má vào miệng huynh đây, huynh sẽ nói cho nàng biết.

Nàng cau mày nhìn gã:

- Huynh lạ quá.
- Không lạ đâu.

Á Di gượng cười, rồi áp má vào miệng Phụng Tiên.

Gã từ từ thở ra như thể muốn dùng hơi thở của mình đốt nóng chiếc má phúng phính của Á Di. Phụng Tiên há to miệng rồi ngáp lấy má của Á Di.

Á Di thét lớn:

- A Nàng giẫy vùng, xô Phụng Tiên ra nhưng gã đã ngậm đứt một mảnh thịt trên má nàng.

Á Di biến sắc thét lớn:

- Huynh sao vậy huynh điên rồi.

Nàng bật khóc ôm lấy bên má mình. Cảm giác rất bỏng khiến nàng bủn rủn cả người.

Trên miệng Phụng Tiên vẫn còn ngậm một miếng thịt non.

Á Di ôm mặt nhìn chằm chằm vào Phụng Tiên:

- Sao huynh lại làm vậy? Huynh cắn đứt thịt của muội, sao huynh làm vậy?

Phụng Tiên phun miếng thịt ra khỏi miệng mình:

- Ta hận.
- Muội đã làm gì để huynh hận chứ? Muội đã làm gì?

Á Di vừa thốt dứt câu thì Trương Tùng Nhẫn xông cửa vào. Lão trở mắt nhìn Á Di với một bên mặt tươm máu xối xả. Lão gầm lên:

- Tên tiểu tử thú vị tàn phế này, ngươi đã làm gì ái nữ của ta.

Phụng Tiên phá lên cười sảng sặc. Y vừa cười vừa nói:

- Bồn thiếu gia để lại dấu ấn trên khuôn mặt đẹp của ái nữ lão đó. Mãi mãi Á Di của lão chẳng bao giờ quên được thiếu gia đâu, chỉ khi nào xóa được vết sẹo do ta để lại.

Trương Tùng Nhẫn xông đến tràng kỷ, dựng hữu chưởng chực vỗ xuống đầu Phụng Tiên.

Lão kịp ngừng tay khi nhận ra vẻ mặt của Phụng Tiên rất dừng dừng, và thản nhiên tiếp nhận cái chết đến với mình.

Trương Tùng Nhẫn hạ chưởng pháp xuống gần giọng nói:

- Ngươi đúng là tiểu nhân, bỉ ổi và đê tiện.

Phụng Tiên nhướng mày:

- Trương lão quỷ, sao không xuống tay trả hận cho ái nữ của mình. Ta đang chờ lão xuống tay đó.

Á Di ôm mặt bước đến bên Trương Tùng Nhẫn. Nàng nhìn Phụng Tiên từ tốn nói:

- Dương huynh, sao huynh lại hận muội. Muội đã làm gì cho huynh hận.

Phụng Tiên gần giọng nói:

- Rất tiếc ta đã là phế nhân tàn tạ, nếu không ta sẽ lấy mạng lão tặc và cả nàng nữa đó.

Á Di nhìn qua Trương Tùng Nhẫn:

- Cha, chuyện gì đã xảy ra?

Trương Tùng Nhẫn chỉ Phụng Tiên:

- Hắn đã bị Thượng tôn mình chủ, nghĩa phụ của hắn biến thành phế nhân rồi. Bởi vì hắn là con người bỉ ổi, đê tiện, gian trá. Cha muốn cho con thấy mặt hắn lần cuối. Thấy sự tàn phế của hắn để không còn tơ tưởng đến hắn nữa. Thế mà con lại đưa hắn về đây.

Lão chỉ Phụng Tiên:

- Á Di, hắn đã điên rồi.

Phụng Tiên cướp lời lão:

- Đúng, bồn thiếu gia đang điên đây. Trương lão tặc, nếu lão không giết ta thì ta sẽ còn ăn tươi nuốt sống con gái lão.

Á Di nhìn Phụng Tiên bật khóc. Nàng vừa khóc vừa nói:

- Muội đâu có làm gì để huynh xem Á Di như một kẻ thù bất đội trời chung.

Phụng Tiên nhìn nàng bằng ánh mắt hùng hực lửa uất hận:

- Đừng giả vờ với ta nữa, cha nàng và nàng đã có ý dự tính trước, đưa ta vào bẫy để lão quỷ Chung Hảo Kiệt có cơ hội biến ta thành phế nhân.

Dời mắt nhìn qua Trương Tùng Nhẫn:

- Trương lão quỷ, bồn thiếu gia đã trở thành phế nhân rồi, hắn lão rất mãn nguyện. Còn chờ gì mà chưa kết thúc mạng sống của ta luôn, bày vẽ chỉ cái trò đưa ta về gian biệt phòng này.

Á Di nhìn qua Trương Tùng Nhẫn:

- Cha hãy nói cho Á Di biết. Thật ra là chuyện gì?

Trương Tùng Nhẫn chau mày, trang trọng nói:

- Á Di, hắn không xứng đáng với con dâu, hắn là một quái thai có hai dòng máu Hắc đạo và Bạch đạo, nên mới bị Thượng tôn mình chủ phán trị như vậy đó. Minh chủ không giết hắn bởi vì còn muốn cho hắn lưu lại cõi đời này, để làm gương ọi người.

Lão nhìn Á Di:

- Á Di, lão nhân gia muốn con chứng kiến thấy tấm thân tàn tạ của hắn để con sớm quên được hắn, hãy nghe lời phụ thân.

Lão chỉ Phụng Tiên:

- Con nhìn hắn đi, hắn có đáng để con trao tình không?

Nước mắt trào ra khöhe, Á Di miễn cưỡng nói:

- Á Di đã hiểu rồi. Phải cha đã hại chàng không?

- Á Di, tự bản thân hắn chứ cha đâu có hại gì hắn. Hắn đã toan tính phản bội lại võ lâm Minh chủ, chứ đâu phải cha xúi giục để hắn ra nông nổi này.

Lão nắm tay Á Di:

- Á Di, nghe lời cha, trên đời này đâu thiếu nam nhân, đâu thiếu những trang hảo hán hào hoa, mỹ nam tử, ta tin con sẽ có được một ý trung nhân khác, hơn hắn gã Dương Phụng Tiên này.

Phụng Tiên lên tiếng cướp lời lão:

- Lão nói đúng đó, nàng sẽ không thiếu những gã nam tử đeo theo đâu. Bởi sắp tới phụ thân của nàng sẽ là phó chủ giáo võ lâm, dưới chỉ có mỗi một mình Thượng tôn mình chủ Chung Hảo Kiệt, nhưng trên rất nhiều người. Nàng sẽ trở thành đóa hoa sống của vị phó chủ giáo võ lâm.

Phụng Tiên bật cười thành tiếng, rồi nói tiếp:

- Trương lão tặc, nghe bốn thiếu gia nói đây, lão đã từng dâng nạp ái nữ cho bốn thiếu gia để mưu cầu danh lợi và quyền lực, thực thi những mệnh lệnh của Chung Minh chủ, đưa thiếu gia vào chỗ chết, hoặc biến thành phế nhân vô dụng, người chẳng ra người, ngợm chẳng ra ngợm, bốn thiếu gia có ý này muốn mách bảo với lão.

Y cười khẩy rồi nói:

- Cho dù Dương Phụng Tiên này có để lại vết sẹo trên bộ mặt thanh tú của Trương Á Di, nhưng ái nữ của lão vẫn không đến nỗi mất đi vẻ đẹp hoa nhường nguyệt thẹn đâu, theo ý của Phụng Tiên, lão nên đem ái nữ của mình cống nạp cho Thượng tôn mình chủ Chung Hảo Kiệt, không chừng lão tặc họ Chung đó sẽ trao quyền chủ giáo tối thượng võ lâm cho lão đó.

Sắc diện Á Di đỏ rần, rồi biến qua màu tái nhợt.

Trương Tùng Nhẫn cau mày, sa sầm mặt, gắt giọng nói:

- Người đứng là kẻ bỉ ổi, kẻ gian trá.

- Kẻ gian trá mới gặp người gian trá. Dù sao thì ta cũng đã hòa hợp giao tình với ái nữ của lão rồi. Nếu lão không giết Dương Phụng Tiên, bốn thiếu gia sẽ nói chuyện này ọi người trên giang hồ biết.

Y thè lưỡi liếm hai vành môi khô khốc, nứ nẻ nhìn Trương Tùng Nhẫn nói tiếp:

- Ta sẽ ọi người biết đêm giao hoan giữa ta với Trương Á Di. Nàng ái nữ của lão như thế nào, hai mắt nhắm lại, lạng lạng rơi vào cảm giác khoái lạc. Luôn mồm thốt những tiếng yêu đương ta. Trong khi ta vùi hoa dập liễu mà chỉ nghĩ đến một điều duy nhất thôi.

Á Di bặm răng trên vào môi dưới nhìn Phụng Tiên trang trọng nói:

- Dương huynh nghĩ đến điều gì?

Phụng Tiên cười khẩy rồi nói:

- Ta nghĩ đến mỗi một điều là lợi dụng nàng, để dễ có cơ hội lợi dụng cả lão Trương kia để mưu cầu chức vị võ lâm Minh chủ, không ngờ ta gian trá, nhưng có người còn gian trá hơn.

Ta tưởng đâu mình là kẻ đi trước nhưng không ngờ có người đi trước ta.

Nghe Phụng Tiên nói mặt Á Di càng lúc càng xanh rờn.

Phụng Tiên mỉm cười nói tiếp:

- Tất cả mọi chuyện giờ chẳng còn ý nghĩa gì với Dương Phụng Tiên này nữa. Ta đã thành một phê nhân vô dụng rồi. Chẳng có gì ta phải giấu. Đáng lẽ trước đây Dương Phụng Tiên này phải nhìn ra tâm địa của Trương lão tặc và Chung lão tặc mới đúng. Hai người đúng là những bậc tiền bối, sử dụng người hay lắm. Phụng Tiên ta kiếp sau đầu thai sẽ phải học hỏi ở hai người nhiều.

Á Di nắc nhen. Nàng nhìn lại Trương Tùng Nhẫn:

- Cha, Dương huynh nói đúng chứ?

- Hắn là kẻ gian trá, con đừng nghe những lời của hắn làm gì?

Lão nói rồi rút ngọn trủy thủ dưới ống giày đặt vào tay Á Di.

- Nếu con nghĩ đến cha, hãy cắt tình yêu với gã bỉ ổi, đề tiện này đi.

Á Di nhìn vào mắt Trương Tùng Nhẫn:

- Cha muốn con giết Dương Phụng Tiên?

Tùng Nhẫn gật đầu:

- Khi con giết hắn thì con mới thanh thản tâm hồn.

Á Di khẽ gật đầu:

- Á Di sẽ giết hắn, nhưng trước khi giết hắn, cha hãy cho con biết những lời của Phụng Tiên nói có đúng không? Phải cha cũng đã lợi dụng con để đưa Phụng Tiên vào cạm bẫy của cha. Cha muốn y tin cha, và làm theo những gì cha muốn.

Trương Tùng Nhẫn buông tiếng thở dài, nhìn Á Di rồi nói:

- Cha đâu có muốn, nhưng cha là thuộc hạ thân tín của Chung Minh chủ. Cha cần phải giữ Phi Yến Thiên trang. Cha làm tất cả là vì con. Đúng ra cha không muốn đâu, nhưng chỉ có y mới có thể thay thế được Thập Tứ Lang thực hiện lệnh sát của Minh chủ.

Á Di bật ra tràng cười lạnh nhạt.

Nghe nàng cười, Trương Tùng Nhẫn chỉ biết lắc đầu.

Nàng tắt ngang tràng cười nhìn Trương Tùng Nhẫn nói:

- Cha đúng là cha của Á Di. Nay Á Di mới thấm thấu được những vị trưởng bối của võ lâm Bạch đạo như thế nào. Á Di sẽ theo con đường của cha đi.

Á Di nhìn lại Phụng Tiên:

- Á Di sẽ giết Dương huynh.

Tùng Nhẫn vuốt râu khẽ gật đầu khích lệ nàng.

Á Di bước đến bên tràng kỷ. Nàng nhìn Phụng Tiên từ tốn nói:

- Huynh nói đi, phải chăng huynh chiếm đoạt sự trong trắng của muội cốt để lợi dụng muội, phải vậy không?

Phụng Tiên nhìn thẳng vào mắt nàng:

- Đúng.

- Huynh nói thật tâm của huynh chứ?

- Rất thật, lúc này ta đâu còn gì để thốt ra những lời gian trá đối với nàng. Ta nói rất thật, chung quanh nàng chỉ có những con người gian trá và bỉ ổi nhất mà thôi.

Á Di bật ra tiếng nắc nghẹn ngào. Nàng bàng hoàng nói:

- Số phận của Á Di thật là bất hạnh. Á Di hận mình phải chấp nhận số phận đó, số lộc lừa, sống chung với những kẻ gian trá.

Nàng nhìn lại Trương Tùng Nhẫn. Nụ cười héo hắt hiện lên hai cánh môi của nàng. Á Di nghiêm trọng nói:

- Phụ thân, nếu Á Di lấy mạng Dương Phụng Tiên rồi, phụ thân sẽ tìm cho Á Di một mỹ nam tử khá chứ? Tùng Nhẫn gật đầu:

- Ta sẽ tìm, Á Di của cha sẽ không thiếu những trang vương tôn công tử tìm đến. Dù sao con cũng là tiểu thư của Phi Yến Thiên trang.

Nàng nhìn lại Phụng Tiên:

- Huynh nghe rồi chứ?

- Ta nghe rất rõ.

- Huynh đã đối với Á Di bằng sự gian trá, bằng mưu lợi cầu vinh. Á Di đối lại với huynh bằng sự gian trá và tàn nhẫn, không chỉ huynh đâu mà những người khác nữa.

Nàng cúi xuống hôn vào trán Phụng Tiên:

- Á Di đưa huynh đi.

Phụng Tiên mỉm cười, nhắm mắt lại. Y ôn nhu nói:

- Ta vô cùng cảm kích nàng.

Y từ từ thở ra. Khi hơi thở của y vừa dứt đoạn thì ngọn trủy thủ trong tay Á Di cũng bổ xuống tim hắn. Nàng vừa kết liễu mạng sống của Phụng Tiên vừa ban phát cho y những giọt lệ xót xa của số phận mình.

46. Chương 47 : Lệ Tình

Chương 47: Lệ Tình

Ngắm mình trước tấm gương đồng sáng ngời, Tiết Nhã công tử vòng tay phủ hai vạt áo lam y thư sinh, có những đường kiến hoa văn sắc xảo.

Y nhìn lại một lần nữa trong tấm gương đồng và điểm nụ cười thỏa mãn với dung mạo mỹ nam tử, rồi mới rời gian phòng khách.

Ả a hoàn chờ ngoài hành lang đón Tiết Nhã. Y cười với ả a hoàn, từ tốn nói:

- Nàng nhìn xem, bạch ngọc thư sinh Tiết Nhã công tử như thế nào?

Ả a hoàn cúi mình, nhỏ nhẹ nói:

- Một khi Trương trang chủ đã chấm thì công tử phải là người hơn hẳn những người khác.

Tiết Nhã vuốt cằm, đắc ý nói:

- Bỏ công tử dám tự hào với nàng rằng trên cõi nhân sinh này chẳng một mỹ nam tử nào có thể sánh bằng với ta đâu.

- Tiểu nữ cũng nghĩ như công tử.

Tiết Nhã khẽ gật đầu, kiêu ngạo nói:

- Nghĩ như thế thì tốt, sau này khi ta đã chính thức trở thành hiền tể của Trương trang chủ, nghiêm nhiên trở thành thiếu trang chủ Phi Yến Thiên trang thì ta sẽ dễ mắt tới nàng.

Ả a hoàn nhìn Tiết Nhã mỉm cười:

- Tiểu nữ vô cùng cảm kích và sẽ nhớ mãi lời của công tử. Giờ mời công tử đến gặp Trương tiểu thư.

- Ta chỉ chờ nghe câu nói đó. Nàng hãy dẫn đường cho ta.

Ả a hoàn dẫn Ngọc diện thư sinh Tiết Nhã theo hành lang rời biệt đường Phi Yến Thiên trang. Nàng đưa gã băng qua khu hoa viên của Phi Yến Thiên trang, một khu hoa viên với muôn vạn những khóm hoa đang khoe sắc với bầy bướm chao lượn phía trên, chực chờ tìm một cánh hoa để hạ cánh. Hai người đến một tòa biệt lâu nằm lọt thỏm ngay giữa khu hoa viên đó.

Ả a hoàn dừng bước ngoài tòa biệt lâu, khom người nói:

- Tiểu thư đang chờ công tử trong biệt lâu.

Tiết Nhã vuốt cằm, gật đầu:

Gã giả lả nói:

- Phải chi nàng là vị tiểu thư của Trương trang chủ.

- Tiểu nữ không dám tư tưởng đến điều đó.

- Ta chỉ nghĩ thế thôi, nhưng một khi ta nghĩ thì ngày nào đó nàng sẽ là nhị tiểu thư.

Nói rồi gã Tiết Nhã cứ như theo thói quen, y vuốt lại vạt lam y thư sinh của mình, rồi mới đẩy cửa bước vào biệt lâu. Y khép cửa lại, và đứng nhìn về phía ô cửa sổ hình vòm.

Nơi đó là một trang giai nhân đang quay nhìn về phía y. Nàng vận bộ cánh xiêm y trắng toát, được may bằng thứ lụa Hàng Châu. Thứ lụa mỏng tanh, đủ để cho Ngọc diện thư sinh Tiết Nhã nhìn thấu những đường cong của cơ thể mình.

Chỉ mới nhìn từ phía sau thôi, Ngọc diện thư sinh Tiết Nhã đã cảm thấy được chân diện của Trương tiểu thư, nhưng với những đường nét nhìn từ phía sau, Ngọc diện thư sinh Tiết Nhã cũng dự đoán nàng là một trang mỹ nữ.

Y nghĩ thầm:

- “Ta gặp may rồi.”.

Á Di vẫn nhìn ra ngoài vòm cửa sổ mà không quay mặt nhìn lại. Nàng cũng chẳng màng gì đến sự xuất hiện của Ngọc diện thư sinh Tiết Nhã, mà cứ như đang dõn hờn vào cõi mộng mơ nào đó.

Không thấy nàng quay lại, Tiết Nhã buột phải đánh động bằng một tiếng tăng hắng.

Trương Á Di cũng không nhìn lại Tiết Nhã, nhưng lại lên tiếng:

- Tiết công tử đến rồi đó à?

Tiết Nhã ôm quyền, cố lấy giọng ôn nhu ngọt ngào để nói với nàng:

- Tại hạ hy vọng mình sẽ không làm cho Trương tiểu thư thất vọng.

- Tiết công tử đã được phụ thân chọn lựa, chắc chắn sẽ không thể nào là một xú công tử, hời hám được. Nhưng Á Di chỉ sợ công tử không mãn nhãn với Á Di thôi.

Tiết Nhã ríu rít nói:

- Tiểu thư đừng nghĩ vậy. Tại hạ chỉ sợ mình chỉ đáng là một nô nhân của tiểu thư.

Được làm nô nhân, tại hạ cũng mãn nguyện, chỉ sợ ngay cả kiếp nô nhân, tại hạ cũng không xứng đáng ở bên tiểu thư.

- Tiết công tử khéo nói. Nhìn từ phía sau, Tiết công tử thấy Á Di thế nào.

- Tại hạ có nằm mộng cũng không tưởng được mình lại may mắn có được diễm phúc này. Mong tiểu thư đừng cho tại hạ chỉ biết nói ngoa, tại hạ sẵn sàng quỳ dưới chân tiểu thư để xin chút tình của nàng.

- Á Di được may mắn như vậy à?

Tiết Nhã quỳ xuống sàn gạch, nhìn Á Di nói:

- Tiểu thư hãy nhìn xem, tại hạ đang quỳ đây.

- Được, Á Di sẽ nhìn lại. Nhưng với một điều kiện - Điều kiện gì?

- Tiết công tử không được tò mò, thắc mắc gì cả và cũng đừng muốn Á Di phải lột chiếc khăn lụa che mặt mình.

Nàng nói rồi từ từ quay lại.

Ngoài đôi mắt to và sáng long lanh gợi tình thì mặt nàng được che nửa phần dưới bởi một vuông lụa đen.

Mặc dù không thấy trọn chân diện của Á Di nhưng chỉ đôi mắt của nàng thôi cũng làm cho họ Tiết ngây người rồi. Không chỉ có đôi mắt mà những đường cong của thể pháp Á Di cũng đủ làm cho Ngọc diện thư sinh nao nao trong lòng. Mặc dù trên người nàng vẫn còn bộ xiêm y trắng toát, nhưng những lớp lụa mỏng không cố ý che đậy những đường nét bên trong của nàng, mà lại tôn tạo nó, gợi lên trong đầu người đối diện người hoạt cảnh giao tình. Đôi mắt mơ màng của Ngọc diện thư sinh càng mơ màng hơn khi tiếp nhận những đường cong ẩn hiện qua làn lụa mỏng.

Y bất giác không dần được mà nuốt nước bọt như một gã đói ăn thèm thường lâu ngày.

Á Di nhìn vào mặt Ngọc diện thư sinh Tiết Nhã.

Gã cũng nhìn lại nàng. Hai người đối mắt nhìn nhau. Tiết Nhã nghĩ thầm:

- “Nàng đúng là mỹ nữ bí ẩn.”.

Trong khi Tiết Nhã nghĩ như vậy thì Á Di nghĩ khác. Nàng đang nghĩ về Dương Phụng Tiên. Á Di chớp mắt từ tốn nói:

- Tiết công tử đồng ý với điều kiện của Á Di chứ?

Ngọc diện thư sinh vồn vã nói:

- Trương tiểu thư, không chỉ là một điều kiện, mà bây giờ nàng muốn ta làm gì ta cũng sẽ chịu theo ý của nàng.

- Tiết công tử tự nguyện làm theo ý của ta ư?

- Tại hạ sẵn sàng. Dù nàng bảo ta nhảy vào lửa, ta cũng sẽ nhảy. Nàng muốn ta biến thành chó liếm gót hài nàng, ta cũng sẽ là chó. Nàng bảo ta là nô nhân thì ta sẽ là nô nhân tôn thờ nàng.

Nghe Ngọc diện thư sinh Tiết Nhã nói, Á Di bật cười thành tiếng. Nàng cười rồi đáp lời gã:

- Tiết công tử làm cho Á Di xúc động. Chúng ta biết công tử cũng là một mỹ nam tử đâu cần phải hành hạ mình với Trương Á Di như vậy.

- Với ai thì ta là trang hào hoa công tử, nhưng với Trương Á Di, ta nguyện làm nô nhân cho nàng.

- Vì sao công tử lại có ý nghĩ đó.

- Vì nàng là Trương tiểu thư, và là người ta mơ mộng.

- Tiết công tử khiến cho Á Di xúc động.

Tiết Nhã ngẩng lên nhìn chàng. Y ôn nhu nói:

- Tiểu thư, tại hạ quỳ mãi ở đây. Quỳ trước mặt nàng để cầu xin nàng ban phát tình yêu.

- Công tử có ý đó ư?

- Ta sẽ quỳ mãi ở đây.

- Á Di đâu muốn Tiết công tử phải hạ mình, quỳ dưới chân Á Di.
- Không, tại hạ sẽ quỳ mãi đến khi nào nàng ban phát cho ta chữ tình, ta mới đứng lên.

Á Di lắc đầu:

- Không, Trương Á Di đã trót yêu một người, mà khi yêu thì chỉ yêu một người mà thôi, nhưng với công tử, nếu công tử không có ý tò mò muốn lật vuông lỵa trên mặt Á Di, Á Di sẽ ban phát cho công tử thứ mà công tử đang cần.

Tiết Nhã gật đầu như tể sao.

- Ta hứa, ta hứa sẽ không nhìn sau tấm lỵa che mặt kia là sắc hoa như thế nào.

Á Di khẽ gật đầu:

- Nam tử hán đại trượng phu nhất ngôn như phá thạch.

Tiết Nhã gật đầu:

- Nam tử hán đại trượng phu, nhất ngôn như phá thạch.

Lời của Tiết Nhã vừa dứt thì bộ cánh xiêm y trắng toát trên người Trương Á Di được tự tay nàng trút bỏ ra. Nàng bước ra khỏi mớ lỵa Hàng Châu bằng một thể pháp trần trường phơi tất cả những gì ra trước mặt Tiết Nhã.

Ngọc diện thư sinh nghệt thở trước hành động của Á Di. Hấn sao có thể ngờ tới hành động này của nàng.

Đôi mắt của Ngọc diện thư sinh Tiết Nhã những tưởng đâu đứng trông, miệng há hốc bởi thân thể của Trương Á Di. Hấn không tin vào mắt mình, hấn đã quá đỗi ngạc nhiên trước hành động của nàng, bất giác không làm chủ được, phải lấy tay dụi mắt như ngỡ mắt đang bị hoa, hoặc gã đang nằm mơ.

Á Di bước đến trước mặt Tiết Nhã.

Y vẫn quỳ xuống sàn gạch nhưng hai mắt thì mở to như muốn nuốt chửng lấy thể pháp của Trương Á Di.

Tiết Nhã lắp bắp nói:

- Tại hạ tại hạ có nằm mơ không?
- Công tử không nằm mơ đâu, hãy nhận lấy thân thể của Phi Yến Thiên trang Trương tiểu thư. Công tử có thể nói ra những lời hoa mỹ, những lời tình để rót mật vào tai Á Di, nhưng cuối cùng thì công tử vẫn cần sở hữu thể xác này.

Tiết Nhã toan mở miệng nói.

Nhưng Á Di đã khoát tay y:

- Đừng nói nhiều, hãy thụ hưởng, chiếm đoạt, dày xéo thể xác của Trương Á Di.

Tiết Nhã toan mở miệng nói nhưng kịp thấy đôi chân mày nàng nhíu lại.

Y vội ngặm chặt hai cánh môi, rồi ôm chầm lấy đôi chân trần thon dài của nàng. Y úp mặt vào hai bắp chân nàng.

Y từ từ đứng lên mà mặt thì vẫn dí chặt vào thân thể Á Di. Y ôm cứng lấy thân nàng, siết mạnh vào mình, hấn hấn nói:

- Ta có mơ không ta có mơ không.

Á Di im lặng không đáp lời gã. Ngọc diện thư sinh Tiết Nhã bỗng Á Di lên, đưa nàng đến tràng kỷ, đặt nàng nằm duỗi dài trên tràng kỷ rồi hời hợt lột bỏ trang phục mình.

Nàng vẫn nằm với vẻ chờ đợi và mộng tưởng.

Ngọc diện thư sinh Tiết Nhã trườn lên người Á Di. Hấn vồn vã, hởi hởi như một con thú đói ăn lâu ngày, tận hưởng và tàn phá cơ thể của Á Di trước khi thực hiện hành vi cuối cùng.

Tiết Nhã thều thào nói:

- Ta yêu nàng ta yêu nàng.

Khi hần thốt lên những lời nói đó thì người lịm đi trong sự khoái cảm của một kẻ chinh phục và chiến thắng, có biết đâu thần chết cũng đến với gã trong khoảnh khắc giao hoan tột đỉnh đó.

Mũi châm dài được Á Di rút ra từ búi tóc, ghim đúng vào đại huyết bách hội ngay giữa chính đầu Ngọc diện thư sinh Tiết Nhã. Nàng ghì mạnh tay đâm độc đó vào đại huyết bách hội của họ Tiết, trong khi gã vẫn dồn dập thực hiện sự chiếm hữu của mình.

Vừa ghim cây châm độc lấy mạng Ngọc diện thư sinh Tiết Nhã, Á Di vừa nói:

- Tất cả đều gian trá và bỉ ổi. truyện copy từ

Nàng kết thúc cuộc giao hoan của Ngọc diện thư sinh bằng một cái chết giằng giật ngay trên người nàng. Giết chết Tiết Nhã, Á Di không cảm thấy một chút thanh thản nhẹ nhõm nào mà ngược lại còn cảm nhận một nỗi buồn nặng trĩu đè nặng lên tâm hồn nàng.

Á Di đẩy xác Tiết Nhã rơi xuống tràng kỷ nhưng không quên lấy lại cành châm độc hung khí. Xác của Ngọc diện thư sinh Tiết Nhã rơi xuống tràng kỷ - Huych Âm thanh đó như một quả búa nặng ngàn cân bổ vào tim Á Di. Nàng băng quơ nói:

- Phụng Tiên, muội hận huynh.

Lời nói đó vừa bật ra khỏi miệng Á Di thì nàng nghe một tiếng thở dài nhỏ nhỏ đập vào thính nhĩ mình. Nàng ngỡ như mình nghe nhầm mà thừ người nằm dài trên tràng kỷ, nhưng rồi tiếng thở dài kia vẫn động trong tâm tưởng của Á Di, buột nàng phải nghĩ trong biệt lâu đã có đệ tam nhân đã chứng kiến tất cả những việc làm của mình. Ý tưởng đó khiến toàn thân Á Di nóng bừng như thể bị nung trên một bếp lò rền. Nàng xua ý tưởng đó đi với một ý niệm trong đầu:

- “Ta chỉ là kẻ hoang tưởng, mơ hồ. Làm gì có một người thứ ba trong biệt lâu của ta.”.

Ý niệm đó lóe lên, nàng lại nghe tiếng thở ra một lần nữa. Lần này Á Di nghe rõ mồn một, và không thể nào tự đánh lừa mình được nữa. Nàng ngồi bật lên.

Đúng như nàng nghĩ, bên ô cửa hình vòm đã có một người đứng quay lưng lại nàng.

Một nam nhân, y chấp tay sau lưng đôi mắt nhìn qua ô cửa hình vòm đó.

Á Di nghĩ đến người đang đứng đó có lẽ là Trương Tùng Nhẫn, phụ thân của nàng, nhưng nhìn kỹ mới quả quyết đó không phải là Trương Tùng Nhẫn. Sắc diện nàng ửng hồng, đỏ gắt như vừa phải nhận cả gáo nước sôi vào ngay chính diện. Tim nàng đập thành thịch.

Á Di chẳng màng đến sự lố lờ của mình, mà lên tiếng hỏi:

- Người là ai?

- Tiểu thư đã vận trang phục vào chưa?

Giọng nói của Cao Thọ. Nàng không thể nào tin được kẻ đứng quay lưng lại với nàng là Cao Thọ. Nàng không tin nhưng rõ ràng giọng nói đó là của Cao Thọ. Á Di sượng chín cả người.

Nàng miễn cưỡng rời tràng kỷ đến lấy trang phục vận vào người.

Nàng nhìn vào lưng Cao Thọ ôn nhu nói:

- Công tử là Cao Thọ à?

- Vâng, chính Cao Thọ.

Vừa nói Cao Thọ vừa quay lại đối mặt với nàng. Đôi chân mày Cao Thọ thoát nheo lại khi thấy tấm lụa đen che ngang mặt Á Di. Chàng buông tiếng thở dài:

- Tiểu thư là Trương Á Di hay là một người nào khác?

Á Di ngập ngừng rồi nói:

- Một người khác.

Lời còn đọng trên môi nàng thì Cao Thọ đã vụt lướt qua mặt. Chiếc khăn lụa đen che mặt đã bị Cao Thọ giật ra khỏi mặt Á Di. Nàng sững sờ nhìn chàng.

Cao Thọ nhìn nàng:

- Nàng là Á Di.

Á Di sượng chín cả người, muốn đưa tay che mặt nhưng giờ đây hai người đã đối mặt nhau. Nàng có che cũng bằng thừa.

Á Di nhặt nhèo nói:

- Đúng, bốn cô nương là Á Di thì đã sao nào.

Cao Thọ chấp tay sau lưng nhìn thẳng vào mắt nàng. Tiếp nhận hai luồng uy nhân của Cao Thọ, sắc hoa của Á Di đỏ rần như quả chín.

Nàng chỉ muốn mặt đất dưới chân nứt toạc ra làm hai để nàng có thể chui xuống địa phủ châu diêm chúa.

Cao Thọ vẫn giữ vẻ mặt bình thản nhìn nàng nhưng im lặng. Sự im lặng của chàng càng làm cho Á Di bối rối và thẹn thùng hơn. Nàng miễn cưỡng nói:

- Cao công tử đã chứng kiến tất cả rồi. Giờ thì người có thể cho ta là một dâm nữ, tàn nhẫn vô tâm, và có thể giết ta cũng được.

Cao Thọ từ từ thở ra nhìn Á Di và nói:

- Trương tiểu thư là ma đầu dâm nữ thì cũng là Trương tiểu thư. Tại hạ chẳng liên quan đến những việc của tiểu thư. Ai cũng có cái riêng của mình và họ làm theo cái riêng đó. Nhưng tiểu thư hãy cho tại hạ biết...

Cao Thọ bỏ lửng câu nói, bước đến trước mặt Á Di. Chàng nghiêm giọng từ tốn nói:

- Dương Phụng Tiên cũng đã chết như vị huynh đài này?

Á Di lắc đầu:

- Không

- Vậy ai đã giết Dương Phụng Tiên?

- Chính ta.

- Bản thân Trương tiểu thư không thể giết được huynh ấy.

- Chính ta đã lấy mạng Dương Phụng Tiên.

- Tiểu thư yêu Dương huynh kia mà. Phải chăng tiểu thư giết huynh ấy để thay đổi bản chất tình yêu của tiểu thư?

Nàng mỉm cười rồi nói:

- Đúng.

Đôi chân mày Cao Thọ nhíu lại. Nhìn Á Di một lúc, chàng nhặt nhèo nói:

- Nàng đúng là một dâm nữ đề tiện và hạ đẳng.

Thốt ra câu nói đó, Cao Thọ chợt lộ vẻ bối rối như thể người lỡ lời.

Chàng gượng cười giả lả nói:

- Tại sao Trương tiểu thư lại thay đổi nhanh chóng như vậy. Mới hôm nào đây nàng còn là một tiểu thư trâm anh đài các. Chỉ một lời xúc xiểm của tại hạ thôi, nàng đã quyết đòi lại sự trong trắng mình bằng được. Thế mà hôm nay...

Cao Thọ lắc đầu:

- Thú thật, Cao Thọ này không tin vào mắt của mình nữa. Tất cả quá ư xa lạ đối với tại hạ. Tại hạ ngỡ như nàng không phải là Trương Á Di của hôm nào mà đã lột xác làm một con người khác.

- Đúng, ta đã là một con người khác. Cao công tử không lạ chứ?

Cao Thọ gắt giọng nói:

- Tại sao lại có sự thay đổi này.

- Vì Dương Phụng Tiên.

- Dương huynh đã làm gì?

Trương Á Di im lặng, nhưng nắc nhen. Nàng nhìn Cao Thọ, hai cánh môi mím lại với nhau.

Cao Thọ miễn cưỡng hỏi:

- Á Di, nàng có thể cho Cao Thọ biết được không? Dương huynh đã làm gì khiến nàng thay đổi như vậy. Trước đây khi cùng nàng và Dương huynh phiêu bạt tìm thanh kiếm Vô Minh, tại hạ luôn nghĩ nàng và Dương huynh sánh duyên với nhau, chắc chắn sẽ là một đôi vợ chồng son.

Á Di khoát tay, miệng nói:

- Vợ chồng son. Nghe tức cười quá.

Nàng nuốt nước bọt nhìn Cao Thọ nói:

- Ta tiếc. Tại sao mình lại yêu Dương Phụng Tiên, một con người gian trá và bỉ ổi đó.

- Khi người ta không còn bị chữ tình che khuất tầm mắt thì luôn thấy điều xấu nơi người mình yêu. Tại hạ nghĩ Dương huynh không tệ như nàng nghĩ đâu.

Á Di phá lên cười khanh khách. Nàng vừa cười vừa nói:

- Cao công tử bênh vực cho Dương Phụng Tiên à? Người phải bênh vực cho hắn thôi, sao không bênh vực hắn được, bởi vì hắn là bào huynh của người mà.

Cao Thọ cau mày nói:

- Cũng vì lẽ nàng biết Dương huynh là bào huynh của tại hạ mà xuống tay giết huynh ấy?

Á Di lắc đầu:

- Không.

Nàng buông tiếng thở dài nhìn Cao Thọ:

- Tất cả bọn Hắc đạo các ngươi đều có sự gian trá tiềm ẩn.

Cao Thọ cau mày:

- Tiểu thư đừng nghĩ như vậy. Hắc đạo hay Bạch đạo đều là những con người như nhau.

Nàng cúi mặt nhìn xuống.

Cao Thọ từ tốn nói:

- Á Di, tại hạ biết có một uẩn khúc gì đó khiến nàng biến thành con người khác. Hay đúng hơn, nàng đang làm mọi cách, bất cứ điều gì để trả thù cho bản thân mình. Trả thù Dương Phụng Tiên, hay trả thù một người nào đó hãy nói cho tại hạ biết đi.

Cao Thọ vừa nói dứt câu thì Á Di bật khóc tức tưởi.

Lệ trào khóe mắt nàng cùng với những tiếng nắc nhen ngào. Nàng nhìn Cao Thọ qua màn lệ che kín cả hai con ngươi to và sáng. Trương Á Di nhen ngào nói:

- Cao huynh, Á Di van xin huynh hãy giết Á Di đi.

Cao Thọ buông tiếng thở dài:

- Được, tại hạ sẽ giết nàng, nhưng trước khi làm điều đó thì tại hạ phải biết chuyện gì đã xảy ra với nàng.
- Huynh hứa chứ?

Cao Thọ gật đầu:

- Tại hạ hứa.

Á Di ghen ngào thuật lại tất cả mọi việc xảy ra với nàng và Phụng Tiên, rồi nhìn chàng ghen ngào nói:

- Chung quanh Á Di chỉ toàn là những con người gian trá và bỉ ổi. Á Di chỉ còn biết tự hủy mình để thỏa mãn những khát vọng của người khác. Để trả thù lão nhân gia là chính.

Nghe Á Di nói, Cao Thọ lắc đầu:

- Tiểu thư, tại hạ có một câu chuyện này rất hay, câu chuyện của võ lâm. Đây là câu chuyện mà tại hạ từng đã hứa sẽ không thổ lộ với ai, nhưng với tiểu thư, tại hạ buộc phải nói để nàng hiểu thấu hơn về con người võ lâm.

Buông một tiếng thở dài, Cao Thọ nói tiếp:

- Cổ nhân nói, sống không tình yêu chỉ như xác chết biết thở, nhưng ai ngờ được tình yêu cũng có thể vùi dập con người vào tận đáy của cõi trầm luân khổ ải.

Cao Thọ nắm lấy tay Á Di, dìu nàng đến bên vòm cửa sổ để tránh phải nhìn vào cái xác của Tiết Nhã. Chàng nhìn ra ngoài khu hoa viên:

- Nàng có biết vì sao võ lâm chia ra làm hai đạo, Hắc đạo và Bạch đạo không? Sự phân chia đó cũng do chữ tình quá gở mà ra đó. Tại hạ khẳng định điều đó, bởi vì tại hạ đã chứng nghiệm lịch sử võ lâm trong uyên ương động.

Á Di tò mò nhìn sang Cao Thọ:

- Uyên ương động ở đâu?
- Khi tại hạ rời Uyên ương động thì nó trở thành nấm mồ chôn ba người si tình. Ba người đó nói ra hẳn nàng sẽ chẳng bao giờ ngờ được. Người thứ nhất là Phù Dung tiên cô, người thứ hai là Thiên Cang thần chỉ Thượng Quang Kỳ, người thứ ba là Thiên diện ma tôn Hà Tiến, ngoại tổ của Cao Thọ. Cuộc tình của ba người đó tạo nên bể khổ trầm luân cho người võ lâm.

Cao Thọ buông tiếng thở dài. Nhìn sang Á Di, Cao Thọ nói:

- Nàng có muốn nghe không?

Á Di gật đầu.

Nụ cười gượng hiện lên miệng Cao Thọ:

- Trước đây, Thiên Cang thần chỉ Thượng Quang Kỳ, lão ngoại tổ và Phù Dung tiên cô là sư huynh muội đồng môn. Nhưng chính vì không giữ mối quan hệ sư huynh đệ đồng môn mà cả hai người Thiên Cang thần chỉ Thượng Quang Kỳ và lão ngoại tổ cùng yêu Phù Dung tiên cô. Phù Dung tiên cô có một sắc đẹp khiến hai vị sư huynh phải đắm đuối. Biết hai vị sư huynh yêu mình, nên Phù Dung tiên cô đã không chấp nhận tình yêu của người nào cả.

Cao Thọ buông tiếng thở dài, lắc đầu:

- Nếu như Thiên Cang thần chỉ và Thiên Diện ma tôn biết trọng tình huynh đệ, biết lấy đạo làm người thì chẳng có chuyện gì xảy đến trên giang hồ võ lâm, khổ nỗi cả hai đều si tình, hay đúng ra say đắm nhan sắc của Phù Dung tiên cô. Ai cũng yêu, và ai cũng mong mình sẽ là người chiếm được trái tim giai nhân.

Cao Thọ cười khẩy, lắc đầu:

- Là ngoại tổ Hà Tiến của Cao Thọ đã đoạt được Phù Dung tiên cô, nhưng không bằng trái tim tình yêu mà bằng thủ đoạn cướp đi sự trong trắng của người. Phù Dung tiên cô đã có mang và sinh mẫu thân là Hà Tịnh Cơ.

Nhìn sang Á Di:

- Phù Dung tiên cô trao mẫu thân cho lão ngoại tổ Thiên Diện ma tôn rồi tìm đến Uyên Ương động, tự nhốt mình trong chốn thâm sơn cùng cốc. Ngược lại Thượng Quang Kỳ tiền bối thì ôm hận, gán cho ngoại tổ là Hắc đạo gian trá. Hà Tiến ngoại tổ tính tình ương ngạnh, chấp nhận sự gán ép đó để rồi từ đó Hắc đạo và Bạch đạo trở thành hai thế lực đối kháng với nhau cho đến ngày hôm nay.

Chàng lại buông tiếng thở dài:

- Đó là hậu quả của những mối tình tay ba mà người khác phải gánh lấy sự uất hờn của cuộc tình đó. Phù Dung tiên cô biết được nhị vị sư huynh của mình hiềm khích với nhau nên mới gửi mật thư cho hai người đến Uyên Ương động. Phù Dung tiên cô buộc hai người phải ghi lại khẩu quyết võ công, để người thụ luyện, sau đó một mình người giao đấu với hai, nếu như Phù Dung tiên cô thua thì Thượng Quang Kỳ và lão ngoại tổ Hà Tiến muốn làm gì thì làm, nhưng nếu hai người thua thì phải vĩnh viễn rời bỏ giang hồ, trở thành huynh đệ chi giao.

Cao Thọ mỉm cười.

Á Di hỏi:

- Cuối cùng thì sao?

- Thượng Quang Kỳ và lão ngoại tổ trở thành bằng hữu của nhau và cùng phủ phục trước ngọc tượng di thân của Phù Dung tiên cô như hai gã nô nhân trung thành. Cả hai đã nghiệm ra được tình yêu chân thành chỉ khởi phát từ tấm lòng vị tha và hy sinh chứ không thể bắt đầu bằng sự chiếm đoạt và chiếm hữu.

Cao Thọ gượng cười nhìn nàng.

Á Di nhìn Cao Thọ.

Cao Thọ nắm tay nàng:

- Trương tiểu thư, nàng biết vì sao tại hạ kể cho nàng nghe câu chuyện tình tay ba đó không?

Á Di khẽ gật đầu:

- Á Di hiểu.

Cao Thọ mỉm cười với nàng. Chàng từ tốn nói:

- Đi tìm một tình yêu chân thành đến với mình đôi khi phải trả giá bằng nước mắt. Nhưng đừng biến tình yêu thành nỗi uất hờn căm phẫn. Hãy để tình yêu như vị ngọt cho cõi đời phù phiếm này. Để xua đi những tham vọng vốn đã có đầy dẫy trong cuộc đời của một con người.

Á Di nhìn Cao Thọ:

- Cao huynh...

Cao Thọ lắc đầu:

- Á Di đừng gọi Cao Thọ này như vậy. Đúng ra tại hạ phải gọi nàng bằng hai tiếng tấu tấu.

Chàng gượng cười nói:

- Nhất nhật phu thê bách nhật ân. Mặc dù Dương huynh đã ra đi rồi, nhưng huynh ấy cũng đã là tướng công của Á Di và mãi mãi Á Di sẽ là tấu tấu của tại hạ, mãi mãi và mãi mãi.

- Cao công tử không xem thường Á Di chứ?

Cao Thọ lắc đầu:

- Không, chỉ sợ tấu tấu không xem thường Cao Thọ này.

- Ta sẽ không bao giờ quên Cao đệ đệ đâu.

Chàng gượng cười, rồi ôn nhu nói:

- Đệ đã có thể rời khỏi biệt lâu của tỷ được rồi. Mong tẩu tẩu bảo trọng.

Nàng nhìn Cao Thọ khẽ gật đầu:

- Mong rằng một ngày nào đó ta sẽ gặp lại đệ.

- Nhứt định sẽ gặp lại mà. Tẩu tẩu đừng trách đệ đã mạo muội xâm nhập vào biệt lâu của tẩu tẩu.

- Ta không bao giờ trách mà còn phải nhớ ơn Cao đệ đệ rất nhiều.

Cao Thọ ôm quyền:

- Tẩu tẩu bảo trọng.

- Đệ bảo trọng.

Cao Thọ mỉm cười với Á Di một lần nữa rồi cất mình qua vòm cửa chẳng mấy chốc đã mất hút vào bóng đêm của hoa viên. Á Di vẫn đứng bần thần bên vòm cửa sổ. Nàng mơ hồ nhớ lại những gì Cao Thọ nói với mình.

Á Di nhắm mắt nói:

- Cao Thọ, Á Di biết chọn ình một lối đi như thế nào rồi.

Nàng đứng như một pho tượng, dõi mắt vào bóng đêm qua vòm cửa sổ. Nàng bồi hồi tưởng lại tất cả những gì đã xảy ra với mình. Hồi tưởng lại quãng thời gian mà Phụng Tiên cùng Cao Thọ rong ruổi trên những nẻo đường giang hồ. Hồi tưởng lại cái đêm nàng trao thân cho Phụng Tiên, và cái ngày nàng xuống tay lấy mạng y khi y đã trở thành phé nhân.

Thậm chí nàng nhớ lại những gì mình đã làm để hủy hoại bản thân, để trả thù cho người sinh thành ra nàng là Trương Tùng Nhẫn.

Á Di nhắm mắt lại. Lệ trào ra hai bên khóe mắt nàng. Nàng im lặng để cho đôi dòng lệ tiếp tục tuôn trào ướt đầm cả khuôn mặt thanh tú rồi rút cây trâm độc cài trên búi tóc.

Nàng nhìn vào bóng đêm băng quơ nói:

- Phụng Tiên, có lẽ thiếp phải theo chàng mới có thể tìm được ình một tình yêu chân chính. Thiếp phải tìm đến tình yêu của mình chứ không thể hủy tình trong nỗi uất hờn bởi tình yêu.

Nàng nói rồi đặt cây trâm vào đúng ngay tử huyệt yết hầu. Nàng nhớ đến Cao Thọ, nhớ đến những gì chàng đã nói với nàng.

- Cao Thọ, Á di tiếc đã chọn lầm người, giờ thì chỉ còn biết chờ đợi sự kỳ ngộ trong cõi hư vô.

Nàng nói rồi đâm mũi kim trâm vào yết hầu mình.

Tất cả mọi người đến với nàng rồi chợt tan biến đi để rồi nàng chìm vào cõi vô thức vĩnh hằng, phải bỏ tất cả mọi phiền lụy trên cõi nhân sinh này.

47. Chương 48 : Phân Rõ Trắng Đen

Chương 48: Phân Rõ Trắng Đen

Áo quan của Trương Á Di được quàng ngay tại chính đường Phi Yến Thiên trang.

Tất cả quần hùng võ lâm Bạch đạo đều có mặt tại đại đường chính sảnh Phi Yến Thiên trang để chia buồn với Trương Tùng Nhẫn trang chủ. Trương Tùng Nhẫn giờ đã được Thượng tôn mình chủ cất nhắc làm phó

chưởng giáo võ lâm Bạch đạo, vừa là tay giữ chìa khóa của Chung Hảo Kiệt, chính vì thế uy danh của lão đối với võ lâm to lớn và chỉ dưới có mỗi Chung Hảo Kiệt. Tất cả đã có chuyện xâm xì quanh Trương Tùng Nhẫn khi lão trở thành phó chưởng giáo võ lâm.

Người ta bàn tán với nhau rằng Trương Tùng Nhẫn trang chủ là người biết nhìn xa trông rộng, nếu không muốn nói là một kẻ có thủ đoạn.

Cái chết của Trương Á Di cũng tạo lắm chuyện về Trương trang chủ, nhưng lời xấu thì chỉ nói sau lưng họ Trương mà thôi, chứ nào ai nói ngay trước mặt lão trang chủ của Phi Yến Thiên Trang.

Dù nói gì đi nữa, có cái chết, phần lớn mọi người đều có hảo cảm, nhưng một điều duy nhất giới võ lâm Bạch đạo phải biết im lặng đó là nguyên nhân cái chết của Trương Á Di. Tại sao Trương Á Di, ái nữ của Phi Yến Thiên Trang chủ chết, chẳng một người nào dám bàn đến.

Bởi điều đó đã được Trương Tùng Nhẫn khuyến cáo qua một lời nói rất có lý và tình. Cái chết của ái nữ khiến lão đau khổ vô cùng, mong chư vị bằng hữu đừng nhắc đến.

Đám tang của Á Di quả là một đám tang lớn nhất từ trước đến nay trong giới võ lâm.

Ngoài Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt không đến dự tang lễ, tất cả quần hùng võ lâm Bạch đạo đều đến. Đến dự tang lễ, ai cũng muốn chia buồn với Trương trang chủ. Thật ra ai cũng muốn lấy lòng vị phó chưởng giáo võ lâm. Tay cầm chìa khóa của võ lâm Minh chủ Chung Hảo Kiệt. Thậm chí người chủ trì tang lễ cho Trương Á Di là Thái Ất chân nhân. Chính vì sự có mặt của Thái Ất chân nhân càng làm cho Trương Tùng Nhẫn thêm uy danh với giới võ lâm Bạch đạo.

Mọi người lần lượt viếng qua linh cửu của Trương Á Di thì từ ngoại đại đường, Cao Thạ bước vào. Chàng vận bộ nho phục màu đen, với vẻ mặt đưa đám, tiến thẳng đến linh cửu của Trương Á Di. Sự xuất hiện của Cao Thạ buột tất cả quần hùng võ lâm Bạch đạo phải chú nhãn đến chàng. Họ tự nhủ, sao ngày tang lễ của Trương Á Di, một trang thiên hương lá ngọc cành vàng của Trương trang chủ, một nữ lưu tài sắc vẹn toàn vừa giới Bạch đạo mà Trương trang chủ lại để cho Hắc đạo Cao Thạ đến viếng.

Tất nhiên Cao Thạ nhận ra ngay ánh mắt của quần hùng Bạch đạo.

Chàng nhận ra nhưng phớt lờ chẳng màng đến. Chàng bước đến trước linh cửu Trương Á Di, rút ba nén hương toan đốt để tiễn người xấu số thì một đạo trưởng can lại:

- Cao tiểu tử không được thắp hương viếng linh cửu của Trương tiểu thư.

Cao Thạ nhìn lão đạo trưởng, ôn nhu hỏi:

- Tiểu sinh mạo phạm hỏi lão đạo trưởng, tại sao tại hạ không được thắp nén hương tiễn tẩu tẩu của mình chứ?

Lão đạo trưởng vuốt râu nói:

- Cao công tử hãy xét lại bản thân mình. Cao công tử là người của Hắc đạo, còn người quá cố là người của giới Bạch đạo. Bạch đạo và Hắc đạo vốn không cùng một con đường.

Đôi chân mày Cao Thạ cau lại:

- Lại Hắc đạo và Bạch đạo, đạo trưởng nghĩ như thế nào là Hắc đạo, thế nào là Bạch đạo.

- Tất cả người võ lâm đều phân biệt được điều công tử vừa hỏi, không cần bản đạo phải nói.

Cao Thạ thở hắt ra một tiếng, nói:

- Phân biệt cái con khỉ, lão đạo trưởng tu tiên lâu quá nên lú lẫn chẳng còn phân biệt cái nào ra cái nào cả.

Nói dứt câu, Cao Thạ chỉ hơi lắc vai một cái. Chỉ khí của chàng bất ngờ phóng ra điểm vào tịnh huyết của lão đạo sĩ đó. Lão đạo sĩ hoàn toàn không có kịp phản xạ bởi thủ pháp kỳ tuyệt và quái dị của Cao Thạ.

Thái Ất chân nhân thét lớn:

- Cao tiểu tử, không được làm càn đối với Hư Hư lão đệ của bản đạo.

Chàng gật đầu, từ tốn nói:

- Tiểu sinh có làm cần đâu, tại vì cái lão đạo sĩ mũi trâu Hư Hư này chẳng biết cóc khô gì hết mà chỉ nói nhảm nói cuội, nói bừa, nói lung tung, cần tiểu sinh thấp nén hương tiễn tẩu tẩu của mình.

Chàng ôm quyền nói:

- Thái Ất chân nhân đạo trưởng là người tu tiên lâu năm, hẳn phân biệt được Hắc đạo là gì, Bạch đạo là gì? Nếu đạo trưởng phân biệt được, tiểu sinh sẽ rời ngay khỏi đám tang này.

Thái Ất chân nhân vuốt râu nói:

- Hắc đạo là những hạ nhân bỉ ổi, còn Bạch đạo.... Cao Thọ khoát tay cướp lời Thái Ất chân nhân:

- Thôi đủ rồi, nghe lão đạo trưởng giải trình Hắc đạo và Bạch đạo, tại hạ nghe mà muốn thủng cả màng nhĩ rồi đây.

Chàng chỉ ra cửa đại sảnh đường, trang trọng nói:

- Thiên hạ nói các đạo sĩ Võ Đang đều là lũ hồ đồ, nói nhảm nói cuội. Lúc đầu tiểu sinh không tin, giờ thì phải tin thôi. Lão đạo sĩ ngang dọc khắp chốn giang hồ này vậy có thấy con đường nào màu đen, con đường nào màu trắng chưa? Chỉ cho tiểu sinh với. Hay những con đường đó chỉ có trong võ lâm gian phái.

Cao Thọ hừ nhạt một tiếng rồi nói tiếp:

- Ở đây chư vị đều là những cao thủ thành danh trong giang hồ, đi ngang về tắt, thậm chí ình là kẻ uyên bác, vậy có người nào thấy con đường đen, con đường trắng chưa, chắc chắn là chưa. Làm gì có Hắc đạo và Bạch đạo. Chỉ có các vị tự tạo ra mà thôi.

Thái Ất chân nhân sa sầm mặt. Lão gắt gỏng nói:

- Tiểu tử họ Cao kia, người định đến đây quấy rối đám tang Trương tiểu thư ư?

Cao Thọ nạt ngang:

- Bậy bạ, tóc đã bạt, râu đã bạt, mà đầu óc thì chẳng bực chút nào, muốn nói gì thì nói.

Tại hạ nghe tin Trương tẩu tẩu chẳng may chết yểu nên đến tiễn người, tại sao lại nói tại hạ đến quấy rối tang lễ của tẩu tẩu.

Chàng lắc đầu nói:

- Nói như lão đạo trưởng, nếu tẩu tẩu nghe được, hẳn tẩu tẩu sẽ ngồi lên tát cho vài cái rồi mới chịu nằm xuống đó.

Trương Tùng Nhẫn bước ra nhìn Cao Thọ nói:

- Cao tiểu tử, người dựa vào đâu mà nói Trương Á Di là tẩu tẩu của người.

Chàng tròn mắt nhìn Trương trang chủ, ôm quyền xá:

- Trương tẩu tẩu là ái nữ của Trương trang chủ, chắc chắn trang chủ biết rành mà, sao lại hỏi tại hạ. Nhưng trang chủ đã hỏi, tại hạ phải trả lời, nếu không đáp câu hỏi này, e rằng chư vị anh hùng hào kiệt đang có mặt ở đây lại cho tại hạ là kẻ nhận bừa, thấy Trương tẩu tẩu là ái nữ của vị phó chủ tọa giáo võ lâm nên nhận cần không biết chừng nữa.

Mặt Trương Tùng Nhẫn đanh lại.

Cao Thọ nghiêm mặt lia mắt qua quần hào, ôn nhu nói:

- Mọi người ở đây hẳn biết, gã Dương Thiệu Ân kia là một quái nhân mang hai dòng máu Hắc đạo và Bạch đạo. Y đã bị Thượng tôn mình chủ phán xử.

Cao Thọ gật đầu:

- Tại hạ đã nghe chuyện đó rồi. Tạm thời tại hạ không bàn đến sự phân định Hắc đạo và Bạch đạo, mà tại hạ chỉ muốn giải trình ọi người biết vì sao tại hạ gọi Trương Á Di là tẩu tẩu.

Chàng ôm quyền hướng về Trương Tùng Nhẫn:

- Trương trang chủ cho phép tại hạ nói chứ?

- Người nói thử xem.

Cao Thọ hướng về phía quần hào Bạch đạo trình trọng nói:

- Trước đây tại hạ và Dương huynh với tiểu thư dẫn bước giang hồ thừa lệnh Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt đi tìm thanh kiếm Vô Minh tại Tử Địa U Minh. Trên đường đi, Trương Á Di tiểu thư đã yêu Dương huynh. Hai người thề non hẹn biển, và sau đó đã trở thành phu phụ. Họ đúng là một đôi hiền lương lễ hiếm có trên đời. Trai thì tài, gái thì sắc. Trương Á Di đương nhiên trở thành tẩu tẩu của Cao Thọ này. Nay tại hạ phải đến viếng chứ, và không gọi tẩu tẩu thì gọi bằng gì?

Chàng nhìn lại Trương Tùng Nhẫn:

- Còn vì sao Trương tẩu tẩu chết ư? Trang chủ có cho tại hạ nói không?

Tùng Nhẫn nạt ngang:

- Đủ rồi, trong Phi Yến Thiên trang của ta không chứa chấp một gã Hắc đạo nô nhân nào cả, cho dù gã là hậu nhân của Thánh cô tiên tử và giang hồ kỳ hiệp Cao Trường Cung.

Lão quát lớn:

- Người đâu.

Hai gã gia nhân xông xộc bước ra. Chỉ Cao Thọ, Trương Tùng Nhẫn gần giọng nói:

- Tổng tên tiểu tử thú này ra khỏi Phi Yến Thiên Trang. Nếu cần lấy mạng hần tể cho Trương tiểu thư.

Hai gã gia nhân ôm quyền xá:

- Tuân lệnh trang chủ.

Cả hai xông vào Cao Thọ. Chờ cho hai gã đó vươn trảo chực thộp lấy tay mình, thì Cao Thọ thi triển một chiêu công cực kỳ quái dị. Chàng chỉ hơi lách bộ, song thủ vung lên. Mọi người chỉ kịp thấy một màn ảnh thủ xuất hiện làm hoa cả mắt họ, thì hai gã kia đã quì mọp xuống hai bên hông Cao Thọ.

Cao Thọ vỗ vào đầu hai gã đó:

- Hai người hỗn láo nhé, lần sau không có cơ hội để quỳ dưới chân Cao thiếu gia đâu.

Chàng nhìn lại Trương Tùng Nhẫn, ôn nhu nói:

- Tại sao trang chủ không cho tại hạ nói ra nguyên nhân cái chết của Trương tẩu tẩu.

- Người chỉ nói càn.

- Chuyện này thì không thể nào nói càn được đâu, mà phải nói thật. Bởi vì khi tẩu tẩu chết đã trần trối lại với tại hạ, phải nói ọi người biết vì sao tẩu tẩu tìm đến cái chết.

Nếu không nói ọi người biết thì tẩu tẩu khó mà nhắm mắt được. Trương trang chủ không muốn tại hạ nói vì cố gì. Hay Trương trang chủ sợ mình bị mất chức vị phó chủ giáo võ lâm.

Chàng hừ nhạt một tiếng rồi nhìn lại quần hùng:

- Thôi được, vị tình tẩu tẩu, tại hạ sẽ không bức ép Trương trang chủ. Bởi nếu tại hạ nói ra bị cảnh đưa đến cái chết của tẩu tẩu, tất sẽ động phạm đến một người, người đó chính là Thượng tôn minh chủ, mà Thượng tôn minh chủ lại là người mà Trương trang chủ tôn kính như cha sinh mẹ đẻ của mình. Tại sao Trương trang chủ lại không tôn kính nhỉ.

Cao Thọ lắc đầu thở ra:

- Trương trang chủ phải tôn kính Thượng tôn mình chủ thôi. Nếu không tôn kính thì khó mà hưởng được bổng lộc từ chức vị phó chủ trương giáo võ lâm.

Trương Tùng Nhẫn biến sắc:

- Tiểu tử, ngươi liệu mà giữ mồm.

- Tại hạ chẳng có gì để giữ cả. Cái mạng còn không sợ mất thì cái miệng có gì chứ.

Giờ tại hạ hẳn được phép thắp nhang cho tẩu tẩu của mình chứ?

Trương Tùng Nhẫn cau mày, đánh mặt nhìn chàng. Lão miễn cưỡng nói:

- Ngươi thắp nhang rồi xéo ngay ra khỏi Phi Yến Thiên trang.

- Tại hạ không thích ở đây đâu, nhưng phải làm trọn phận tiểu đệ đối với tẩu tẩu của mình, được chứ?

Chàng nói rồi đốt nhang đứng trước linh cửu của Trương Á Di.

Vẻ trang trọng của chàng khiến mọi người đều phải chú nhìn. Hít một luồng khí căng phồng lồng ngực, Cao Thạ trịnh trọng nói lớn:

- Trương tẩu tẩu, tẩu tẩu ra đi, đệ rất đau lòng. Đệ không ngờ tẩu tẩu lại tự tìm cái chết để từ bỏ kiếp sống gian trá lọc lừa của giới võ lâm lúc nào cũng tự mình là cao cả và trong sạch.

Chàng buông tiếng thở dài rồi trịnh trọng nói tiếp, cố ọi người nghe:

- Khi Dương huynh chết, bởi bị Thượng tôn mình chủ lợi dụng để dùng tay người sát thủ Ngũ đại kỳ nhân, đệ biết tẩu tẩu đau lòng lắm. Nhưng tẩu tẩu càng đau lòng hơn khi biết phụ thân người bán người cho kẻ gian trá.

Cao Thạ lắc đầu:

- Tội nghiệp cho tẩu tẩu.

Lời còn đọng trên miệng Cao Thạ thì bất thành linh Trương Tùng Nhẫn xuất chưởng vỗ đến sau lưng chàng.

Lão vừa xuất chưởng vừa nói:

- Lão phu tổng tiến ngươi theo Á Di.

Không quay lại, nhưng Cao Thạ vẫn dụng được ba nén nhang làm binh khí, điểm ngược về sau. Mặc dù trong tay chàng là ba nén nhang nhưng đã được chàng vận hảo nguyên ngươn truyền vào trong đó, đón thẳng lấy chưởng ảnh của Trương Tùng Nhẫn, tựa như ba mũi dùi xuyên thủng qua bàn tay lão.

Trương Tùng Nhẫn đau đớn thét lên:

- A Tiếng thét của lão khiến cho giới võ lâm Bạch đạo giật mình.

Lão đứng thừ người như pho tượng, tay vẫn vươn đến trước, mồ hôi tuôn ra ướt đầm mặt.

Cao Thạ từ tốn nói:

- Thắp nhang tiến người xấu số thì phải khẩn, sao trang chủ lại không cho tại hạ làm trọn phận chức hậu bối của mình.

Chàng cau mày:

- Đừng có phá tại hạ nữa đó.

Nói rồi chàng rút mạnh ba nén nhang lại.

Trương Tùng Nhẫn thối lùi về sau ba bộ, không ngừng rung mình. Giờ thì giới võ lâm Bạch đạo không còn ai dám xem thường Cao Thạ nữa. Họ đã ngấm ngấm nhận ra võ công tối thượng của chàng.

Cao Thạ ghim ba nén nhang vào bát sành, trịnh trọng nói tiếp:

- Trước khi tẩu tẩu chết oan, chết ức, đã căn dặn lại ước nguyện của tẩu tẩu là tẩu tẩu không muốn giới võ lâm có kiểu cách phân định kỳ dị Hắc đạo và Bạch đạo. Nay đệ sẽ thực hiện ước nguyện của tẩu tẩu, tẩu tẩu linh ứng hãy biểu chứng qua ba nén nhang mà đệ vừa thắp cho người.

Như thể lời nói của Cao Thọ có linh ứng, ba nén nhang chàng vừa thắp cháy bùng lên, rồi quần cong hẳn lại.

Cao Thọ reo lên:

- Tẩu tẩu đã linh ứng.

Chàng vừa nói vừa cầm lấy bó nhang vung ngược về sau lưng mình.

Bó nhang trong tay Cao Thọ phăm phập ghim xuống sàn đại đường chính sảnh Phi Yến Thiên Trang, tạo thành một đường thẳng cắt ngang cửa. Thủ pháp lẫn nội lực của chàng khiến quần hùng Bạch đạo giật mình.

Cao Thọ hành lễ quay bước đi đến đường ranh đó. Chàng nhìn quần hùng võ lâm ôn nhu nói:

- Mọi người hẳn đã nghe tại hạ nói rồi. Giờ đến chư vị lựa chọn. Ở đây tại hạ không phân biệt Hắc đạo hay Bạch đạo, mà chỉ phân biệt theo con người. Ai là người của Chung Minh chủ thì ở lại, còn ai tự nhận ra bản chất thật của con người này thì hãy cùng tại hạ ra đi.

Chàng thở hắt ra một tiếng rồi nói tiếp:

- Võ lâm Trung Nguyên đã đến lúc phải thay đổi.

Thái Ất chân nhân nói:

- Cao tiểu tử, ngươi thách thức võ lâm Bạch đạo?

- Tại hạ không thách thức võ lâm Bạch đạo nào cả. Trong tâm tưởng của tại hạ không có Hắc đạo và Bạch đạo. Chẳng có con đường trắng, con đường đen, mà chỉ thách thức những kẻ thiển cận, ngụy biện, với lớp vỏ hòa nhã chính đạo bên ngoài, lấy một đường ranh hư ảo, không thực để mình là người đứng trên thiên hạ.

Buông một tiếng thở dài, Cao Thọ tiếp tục nói:

- Trong các vị ở đây, ai là kẻ thiển cận, ngụy trá kia.

Chỉ có sự im lặng đáp lại lời nói của chàng. Sự im lặng đó bất ngờ bị phá vỡ bởi một âm thanh nghe buồn cả cột sống.

48. Chương 49 : Tri Kỷ Tri Âm

Chương 49: Tri Kỷ Tri Âm

Năm sợi dây thừng từ ngoài cửa đại đường Phi Yến Thiên trang như năm con thuồng luồng lao thẳng đến Cao Thọ. Những tưởng đầu những sợi dây thừng kia sẽ quấn chặt lấy Cao Thọ như đã từng quấn lấy Dương Phụng Tiên. Nhưng tất cả hoàn toàn ngược lại, Cao Thọ dựng hữu thủ.

Từ đó những chỉ pháp của chàng phát ra năm đạo Thiên Cang thần chỉ, đón thẳng lấy năm sợi dây thừng.

- Chát chát chát chát chát Năm sợi dây thừng bị những đạo Thiên Cang đánh bật ngược trở lại, đầu những sợi dây thừng bị tép ra trông thật nham nhở.

Quần hùng Bạch đạo buột miệng thốt:

- Thiên Cang thần chỉ.

Tất cả mọi người đã nhận ra tuyệt nghệ võ công của Thiên Cang thần chỉ Thượng Quang Kỳ.

Năm ả cung nữ thuộc tổng đàn võ lâm còn chưa hết sững sờ thì lại tiếp thêm năm đạo Thiên Cang thần chỉ của Cao Thạ phát tác từ tả thủ.

Thủ pháp của chàng cực kỳ nhanh, nhanh đến độ cả năm ả cung nữ gần như chẳng có được một chút phản xạ đón đỡ hay né tránh. Năm đạo Thiên Cang thần chỉ của Cao Thạ không công vào huyết đạo của năm ả đó, mà lại cắt ngang thất lưng của họ, tọt những lưỡi bảo đao bảo kiếm.

Thất lưng bị Thiên Cang thần chỉ của chàng cắt đứt, khiến cho váy của năm ả cung nữ tuột xuống gót chân. Chẳng nói chẳng rằng năm ả cung nữ vội buông những sợi dây thừng mà chụp lại váy của họ. Động tác đó khiến quần hào phá lên cười ồ.

Tiếng cười của quần hào còn vang dội đại đường chính sảnh Phi Yến Thiên Trang thì Đông Phương Vũ và Lưu Tuyết Liên cùng quần hào Hắc đạo lũ lượt kéo đến. Thấy quần hào Hắc đạo rầm rập đến, bất giác quần hào Bạch đạo im lặng hẳn lại.

Cao Thạ nhìn lại năm ả cung nữ. Cả năm người đó bên lên nhìn chàng.

Nụ cười mỉm hiện trên hai cánh môi của Cao Thạ. Chàng từ tốn nói:

- Phận nữ lưu thì phải biết lấy công ngôn dung hạnh làm đầu để tu dưỡng mình, cố đâu mà hờ một chút thượng cẳng tay, hạ cẳng chân đến độ tuột váy ra như vậy. Năm vị cô nương về bẩm báo với Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt về sấm ổi người một cái đai sắt rồi đến đây tìm bắt Cao thiếu gia.

Năm ả cung nữ túm váy bên lên lùi nhanh rời khỏi đại sảnh đường.

Chàng nhìn lại Trương Tùng Nhẫn, ôn nhu nói:

- Trương trang chủ, mặc dù trước đây họ là nô nhân của Phi Yến Thiên Trang, chẳng ưa gì Trương trang chủ đâu, nhưng mọi chuyện qua rồi, mong trang chủ cho bằng hữu của Cao Thạ này bày tỏ chút lòng thành với Trương tấu tấu.

Trương Tùng Nhẫn im lặng không nói gì.

Quần hùng Hắc đạo với sự dẫn đầu của Dư Đại Nham lần lượt bước vào thấp nhang cho Trương Á Di. Cao Thạ nhìn qua giới Bạch đạo, chẳng còn ai dám biểu lộ thái độ bất mãn đối với chàng.

Mọi người thấp nhang xong, quay trở ra, Cao Thạ mới bước đến trước mặt Trương Tùng Nhẫn. Chàng ôm quyền nói:

- Giờ thì trang chủ đã hiểu ẩn ý của tại hạ. Nếu như trang chủ có gặp Thượng tôn minh chủ, nhắn lời tại hạ với Thượng tôn minh chủ rằng tại hạ giờ là truyền nhân của Thượng Quang Kỳ Minh chủ và Thiên diện ma tôn ngoại tổ Hà Tiến. Tại hạ là sự kết hợp giữa Hắc đạo và Bạch đạo, tất sẽ đương nhiên nắm quyền chưởng tối thượng võ lâm để hóa giải ranh giới mà trước đây Thượng Quang tiên bối và ngoại tổ đặt ra. Nếu lão họ Chung muốn giữ lại quyền chưởng tối thượng võ lâm thì phải tiêu trừ tại hạ. Nếu không làm được chuyện đó thì một ngày không xa, tại hạ sẽ thân hành đến tổng đàn võ lâm, chấp chưởng chức vị võ lâm. Cáo từ.

Chàng nói rồi quay bước trở ra khỏi đại đường chính sảnh Phi Yến Thiên Trang. Đông Phương Vũ và Lưu Tuyết Liên đón Cao Thạ ngay cửa. Cao Thạ nói với hai người đó:

- Xem như Cao huynh đã gởi lời đến Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt.

Tuyết Liên nói:

- Nhất định Chung Hảo Kiệt sẽ tìm đến Cao ca.

- Tiểu huynh chờ đợi điều đó. Ân oán của một gia tộc hãy để cho người trong cuộc nhận định với nhau. Không nên bắt người võ lâm phải xen vào để máu chảy thành sông, thầy chết thành núi.

Ba người rời Phi Yến Thiên Trang.

Phương Vũ nói:

- Cao ca, giờ chúng ta đi đâu.

- Còn đi đâu nữa, nơi nào có Hắc đạo nô nhân thì chúng ta đến đó.

Dư Đại Nham đánh cổ xe độc mã đến trước mặt Cao Thọ.

Lão nhìn Cao Thọ:

- Cao hiền điệt, thúc thúc chuẩn bị xe cho người rồi.

Cao Thọ mỉm cười rồi cùng với Tuyết Liên và Phương Vũ ngồi lên ghế xà ích.

Dư Đại Nham phi thân xuống:

- Hiền điệt bảo trọng.

Cao Thọ gật đầu. Chàng nói với Dư Đại Nham:

- Thúc thúc nói với mọi người đừng khiêu khích Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt.

Dư Đại Nham gật đầu, nhượng đôi mày rậm. Đôi mắt của lão đã lồi còn lồi hơn, những tưởng hai con ngươi rơi xuống đất:

- Hiền điệt yên tâm, thúc thúc biết phải làm gì.

- Ân binh bất động.

Dư Đại Nham gật đầu:

- Hiền điệt bảo trọng.

Nói rồi Cao Thọ ra roi cho con tuấn mã kéo cỗ xe lướt đi để lại phía sau quần hùng Hắc đạo với những tấm lòng cảm kích hướng theo chàng.

Lưu Tuyết Liên lên tiếng:

- Tiểu ca, hãy trả lời uội biết điều này nhé.

Chàng quệt mũi nhìn nàng nói:

- Huynh biết nàng định hỏi gì rồi.

Tuyết Liên lườm chàng:

- Huynh nói thử xem, muội định hỏi gì nào?

Chàng mỉm cười:

- Có phải nàng hỏi tại sao ta có cơ hội lấy mạng Ngũ liên hoa mà không lấy chứ gì?

Tuyết Liên đỏ mặt. Nàng then thùng gật đầu:

- Ủ, đúng là muội có ý hỏi tiểu ca điều đó. Bộ những nàng đó xinh đẹp khiến tiểu ca chùn tay?

Cao Thọ nhăn mặt:

- Nữ nhân mà động một chút thượng cẳng tay, hạ cẳng chân thì có là hằng nga giáng thế cũng chẳng thể để cho ta nhìn đến. Huống chi Ngũ Liên hoa chẳng có gì đẹp cả. So với nàng và Phương Vũ còn kém xa.

- Thế sao tiểu ca không tận dụng cơ hội đó?

Chàng nhượng mày chỉ vào trán nàng:

- Chẳng hiểu gì cả, chẳng thông minh bằng huynh chút nào cả.

Mặt Tuyết Liên càng đỏ hơn.

Cao Thọ nói:

- Giết năm người đó thì chỉ bất lợi mà thôi. Mục đích của chúng ta là gì nàng có biết không?

- Tiểu huynh muốn phá bỏ ranh giới Hắc đạo và Bạch đạo.

- Đúng rồi, giới Bạch đạo cho huynh là giới Hắc đạo, và giới Hắc đạo thì chỉ có những kẻ gian trá, giết người không gớm tay. Nay cho Ngũ Liên Hoa một sinh lộ phần nào đó khiến những quần hùng Bạch đạo thay đổi thái độ của họ.

- Huynh nói đúng nhưng sao lại dụng Thiên Cang thần chỉ cắt dây lưng của họ?

Cao Thọ phá lên cười. Chàng vừa cười vừa nói:

- Hình như nàng chỉ quan tâm đến chuyện tiểu huynh cắt dây thắt lưng của Ngũ Liên Hoa mà không quan tâm đến điều gì khác.

- Huynh có ý gì khác phải không?

- Có cái gì đâu mà muội thắc mắc.

- Muội muốn biết ý của huynh.

Cao Thọ nhìn hắt sang nàng, từ tốn nói:

- Muội muốn biết ẩn ý của huynh à?

Tuyết Liên gật đầu.

Cao Thọ nói:

- Có gì đâu, ta muốn thử chứng xem nàng có ghen không đấy mà.

Nàng tròn mắt nhìn chàng:

- Huynh này.

Cao Thọ giả lả cười, quay sang Đông Phương Vũ:

- Còn Phương Vũ, nàng có giống Tuyết Liên không?

- Phương Vũ biết ý của Cao huynh.

- Ý của ta là gì nào?

- Đối phó với nữ nhân mà không có ý giết người ta thì hay nhất, khiến cho nữ nhân bẽ mặt. Trước mặt quần hùng võ lâm Bạch đạo, huynh làm như vậy đối với Ngũ Liên Hoa đã gián tiếp buộc người nữ nhân đó phải rời bỏ võ lâm. Họ đâu còn mặt mũi nào mà đi lại trên giang hồ.

Cao Thọ tròn mắt nhìn Phương Vũ:

- Xem ra Phương Vũ có một chút sự thông minh của huynh rồi.

Tuyết Liên nhìn sang chàng:

- Còn muội hẳn không có sự thông minh.

- O! Hai nàng đều thông minh cả. Nhưng nếu hai người đều thông minh thì huynh xin được làm kẻ ngu dốt.

Tuyết Liên nhướn mày:

- Tại sao có hai người nữ lưu thông minh hai bên thì huynh lại muốn làm kẻ ngu dốt.

Cao Thọ ve cằm:

- Tự hiểu tự hiểu.

Tuyết Liên vùng vằng:

- Muội không chịu đâu, muội không chịu đâu. Tiểu ca phải nói uội biết.

Cao Thọ lưỡng lự rồi nhìn sang nói:

- Nàng muốn biết vì sao huynh muốn làm kẻ ngu dốt khi bên cạnh mình có hai nữ nhân thông minh tuyệt đỉnh à?

Tuyết Liên gật đầu:

- Muội muốn biết.

Cao Thọ thở hắt ra rồi nói:

- Trong cổ thư có câu vô độc bất trượng phu. Tiểu huynh có thể lấy ví dụ là lão Chung Hảo Kiệt đó. Lão có độc trăm, gian hùng mới trở thành Minh chủ võ lâm Bạch đạo. Nhưng dù lão có độc đến mấy cũng sẽ không thể độc bằng nữ nhân. Bởi thế trong cổ thư mới có câu “Tối độc phụ nhân tâm”.

Tuyết Liên đỏ mặt, véo vào tai chàng:

- Tối độc phụ nhân tâm nè.

Cao Thọ nhăn mặt, buột miệng thốt:

- Ối cha, đúng là tối độc tối độc.

Chàng vừa thốt vừa toan bỏ dây cương phi thân xuống đất thì một chiếc bóng tăng bào lướt đến. Vị tăng nhân đó chẳng ai khác hơn mà chính là Tuệ Thông đại sư.

Cao Thọ vội nhảy xuống đất, bước đến ôm quyền xá Tuệ Thông đại sư:

- Đại sư!

Lão tăng Thiếu Lâm ôm quyền xá chàng:

- A di đà phật! Bần tăng may mắn gặp được thí chủ.

- Đại sư có điều chi muốn nói với vãn bối?

Tuệ Thông đại sư nhìn Đông Phương Vũ. Thấy ánh mắt của vị cao tăng Thiếu Lâm có vẻ e dè, Cao Thọ luôn nở nụ cười cầu tình nói:

- Đại sư yên tâm, Tuyết Liên và Phương Vũ sắp tới sẽ tự nguyện nâng khăn sửa túi cho vãn bối rồi.

- A di đà phật! Tuệ Thông đại sư lần đầu chào bồ đề, nhìn Cao Thọ từ tốn nói:

- Cao thí chủ có bao giờ nghe nói đến Mộc Quế Phương chưa.

- Vãn bối có nghe nói đến người này. Mộc Quế Phương là kiếm vương của Đông đảo phù tang.

- A di đà phật! Đúng như vậy. Mộc Quế Phương là kiếm vương của Đông đảo phù tang. Y đã đến Trung thổ cùng với hai mươi kiếm thủ của Đông đảo phù tang.

Chân diện Cao Thọ đành lại:

- Sao họ lại đến Trung thổ một lần nữa?

Tuệ Thông đại sư gật đầu:

- Mộc Quế Phương đã đến Trung thổ.

Phương Vũ cắn răng trên vào môi dưới:

- Tất cả là lỗi tại Phương Vũ.

Cao Thọ cau mày:

- Sao lại là nàng?

Nàng nhìn Cao Thọ:

- Muội đã thả chim bồ câu đưa tin về Đông đảo báo cho Mộc Quế Phương kiếm vương biết Trung thổ có hào kiệt sánh ngang với Kiếm vương.

- Muội cho tiểu ca là hào hiệp đó à?

Phương Vũ gật đầu:

- Muội có lỗi với tiểu ca.

Cao Thọ thừ ra, gương cười nói:

- Tiểu ca không trách Phương Vũ được. Dù sao trong mắt muội thì tiểu ca cũng là hào kiệt Trung Nguyên. Nhưng tiểu ca muốn biết Mộc Quế Phương là người như thế nào, có giống Thập Tứ Lang không?

Phương Vũ lắc đầu trang trọng nói:

- Mộc Quế Phương không giống như Thập Tứ Lang. Mộc Quế Phương tôn giá là một kiếm thủ, một kiếm sĩ chân chính. Trong danh dự và có chút kiêu ngạo. Người là kiếm vương của Đông đảo. Nếu tiểu ca là đối thủ giao kiếm với Mộc Quế Phương thì đó là niềm vinh dự của tiểu ca. Tại đông đảo, bất cứ kiếm thủ nào cũng muốn trở thành đối thủ của Mộc Quế Phương. Nhưng không ai đạt được ước muốn đó.

Cao Thọ cướp lời nàng:

- Phương Vũ cho tiểu ca là người duy nhất xứng đáng là đối thủ của Mộc Quế Phương tôn giá?

Phương Vũ cúi mặt nhìn xuống.

Cao Thọ gương cười:

- Tiểu huynh nói đúng chứ?

Nàng nhìn Cao Thọ:

- Muội nghĩ vậy.

- Một Thập Tứ Lang, tiểu huynh đã mất ăn mất ngủ, nay lại đến Mộc Quế Phương.

Sao lại có quá nhiều kiếm thủ Đông đảo để mất đến tiểu huynh như vậy.

Phương Vũ nhỏ giọng nói:

- Muội sẽ chuộc lại lỗi của mình.

Cao Thọ khoát tay:

- Tiểu huynh không trách muội. Thậm chí rất vinh dự khi được nàng chọn làm người giao kiếm với kiếm vương Mộc Quế Phương. Tiểu huynh chỉ sợ mình không có nhiều thời gian dành cho cuộc khảo chứng kiếm chiêu này thôi.

Đông Phương Vũ im lặng, không đáp lời Cao Thọ.

49. Chương 5 0: Nhất Kiếm

Chương 50: Nhất Kiếm

Con bạch mã thiên lý long câu trở nước đại để lại phía sau một lớp bụi mịt mù.

Ngồi trên yên ngựa chẳng ai khác mà chính là Đông Phương Vũ. Nàng cúi rạp mình trên chiếc yên ngựa, phi nước đại như thể cố đua với thời gian. Mặt trời đang chìm xuống đường chân trời. Khi ánh hoàng hôn vụt tắt thì Đông Phương Vũ cũng đến được khu lều trại của các kiếm thủ Đông đảo.

Ba ngôi lều trắng toát. Một đại lều dựng giữa, hai trung lều dựng hai bên, trên nóc đại lều là ngọn đại kỳ dòng chữ Đông đảo:

“Kiếm Sứ”.

Ngoài hai chữ còn một thanh kiếm được thêu dọc lưỡi hướng lên trời biểu thị cho sự quang minh của người kiếm sứ.

Phương Vũ xuống ngựa, đi thẳng một mạch đến trước ngôi đại lều.

Nàng quỳ trước cửa lều, thành kính nói:

- Đông Phương Vũ bái kiến kiếm sứ tôn giá.

Cửa lều vén lên. Ngồi ngay trong lều là một người có bộ mặt lạnh như tiền. Trước mặt là một giá kiếm, trên giá kiếm là một thanh trường kiếm có khắc hình mặt trời.

Mộc Quế Phương lên tiếng với chất giọng gần gần:

- Vào đi.

Phương Vũ tiến vào ngôi trung lều.

Nàng quỳ gối trước Mộc Quế Phương.

Mộc Quế Phương ra dấu cho bốn gã kiếm thủ ngồi hai bên rời ngôi trung lều.

Bốn người kia rời khỏi tòa đại lều rồi, Mộc Quế Phương mới đặt hai tay lên chiếc bàn chỉ cao chưa đến đầu gối.

Y nói:

- Bốn kiếm sứ cho nàng yên vị.

Phương Vũ ngồi trên hai gót chân, tay đặt lên đùi mình. Mộc Quế Phương nhìn thẳng vào mắt Đông Phương Vũ, cất giọng gần gần nghe thật chói tai:

- Bốn kiếm sứ đã nhận được chim thư của nàng. Nàng rất đáng được trọng thưởng.

Phương Vũ cúi đầu nhỏ giọng nói:

- Phương Vũ không dám nhận phần thưởng của kiếm sứ.

Đôi chân mày của Mộc Quế Phương nhíu lại:

- Hãy cho bốn sứ biết Cao Thọ là người như thế nào?

Phương Vũ nhìn lên. Nàng cảm nhận tim mình đập mạnh như trống trận khi phải tiếp nhận hai luồng tình nhãn đầy quyền uy của Mộc Quế Phương.

Thở ra nhẹ nhẹ, Phương Vũ ôn nhu nói:

- Phương Vũ đến đây cầu xin kiếm sứ một ân huệ.

Mộc Quế Phương nhìn nàng nói:

- Nàng xin bốn sứ điều gì?

Buông tiếng thở dài, Phương Vũ nói:

- Phương Vũ đến gặp kiếm sứ cầu xin kiếm sứ ban ột cái chết như những kiếm thủ không làm tròn chức phận của mình.

Chân diện Mộc Quế Phương sa sầm:

- Nàng đã tìm được đối thủ xứng đáng với bốn sứ, sao lại ình không làm tròn chức phận mà cầu xin bốn sứ ban ột cái chết như những kiếm thủ chân chính.

Phương Vũ đặt tay lên ngực trái của mình:

- Phương Vũ đã lầm.

- Lầm là sao?

- Cao công tử không thể là đối thủ giao kiếm với kiếm sứ.

Mộc Quế Phương nắm hai bàn tay lại:

- Nàng đã gửi chim thư, giờ đây sao lại khẳng định Cao Thọ không phải là đối thủ của bốn sứ. Nàng là người tín cẩn, bốn sứ phải theo Thập Tứ Lang, sao lại thốt ra những lời vô thức như thế.

- Phương Vũ đã làm kiếm sứ thất vọng, nên muốn lấy cái chết để đáp lại sự tin tưởng của kiếm sứ.

Mộc Quế Phương gần giọng nói:

- Bốn sứ đã biết Thập Tứ Lang đã bị Cao Thọ làm nhục trước giới võ lâm Trung Nguyên. Y đã thắng Thập Tứ Lang khiến cho Tứ Lang phải nhục nhã tìm đến cái chết của một kiếm thủ chân chính để bảo toàn danh dự và khí tiết của mình.

Phương Vũ đặt tay lên ngực trái từ từ cúi xuống. Nàng úp mặt xuống sát thảm đại lều rồi từ tốn nói:

- Thập Tứ Lang kiếm thủ phải tìm đến cái chết để bảo toàn danh tiết kiếm đạo Đông đảo là đúng. Bởi vì Tứ Lang đã đánh mất nhuệ khí của một kiếm thủ Đông đảo.

- Thế còn nàng?

Phương Vũ nhìn Mộc Quế Phương:

- Phương Vũ đã nhận định sai về Cao Thọ.

Mộc Quế Phương lắc đầu:

- Đông Phương Vũ, bốn sứ nghĩ nàng có điều gì đó giấu bốn sứ. Thật ra bốn sứ đã biết tất cả rồi. Nhưng ta muốn nàng phải thốt ra những sự thật đang xảy ra với nàng.

Mộc Quế Phương gần giọng nói:

- Nàng đang giấu ta cái gì?

Phương Vũ bặm môi im lặng.

Mộc Quế Phương rọi mắt vào mặt nàng. Tiếp nhận ánh mắt của Mộc Quế Phương, Phương Vũ nhủ thầm trong đầu:

“Kiếm sứ như đã biết tất cả rồi. Ta không còn gì để giấu với người.”

Nàng buông tiếng thở dài rồi ôn nhu nói:

- Phương Vũ đã yêu Cao Thọ.

Chân diện lạnh lùng của Mộc Quế Phương lạnh như băng chẳng có nét gì thay đổi. Y gần giọng nói:

- Nàng nói thật tâm mình đó chứ?

- Phương Vũ không dám che giấu bất cứ điều gì đối với kiếm sứ.

- Cao Thọ hẳn là một con người rất đặc biệt nên mới khiến cho nàng say tình. Chỉ vì say tình mà nàng mới đến đây gặp bốn sứ, cầu xin ta ban ột cái chết theo lệ của kiếm khách Đông đảo. Nàng chết để xóa đi những mật báo với ta đặt bảo vệ cho Cao Thọ. Nàng không muốn Cao Thọ kia giao thủ kiếm chiêu với bốn sứ?

Trong khi Mộc Quế Phương nói thì Đông Phương Vũ chỉ biết im lặng tiếp những lời nói của gã.

Mộc Quế Phương buông tiếng thở dài rồi hỏi Phương Vũ:

- Nàng biết Cao Thọ đã làm nhục Thập Tứ Lang chứ?

- Kiếm sứ, Thập Tứ Lang tự làm nhục mình.

- Không một kiếm thủ nào tự làm nhục mình cả, mà phải có người nào đó khiến một kiếm thủ phải nhục, chịu nhục. Cái nhục của Thập Tứ Lang chính là cái nhục của kiếm đạo Đông đảo. Bốn sứ có bốn phận và chức trách rửa cái nhục đó. Ngay cả nàng cũng làm cho kiếm đạo Đông đảo mất đi uy vũ của nó. Ta hối tiếc vì sự yếu đuối của nàng.

Mộc Quế Phương chỗi tay đứng lên:

- Nàng đã làm nhiều việc, thắng được nhiều đối thủ, có một thứ nàng không thắng được, đó chính là bản thân nàng.

Đông Phương Vũ cúi mặt nhìn xuống gối của mình. Nàng lí nhí nói:

- Phương Vũ sẵn sàng tiếp nhận sự phán quyết của kiếm sứ, không một lời oán than hay trách hờn, chỉ cầu xin kiếm sứ đừng bắt Cao Thạ phải là đối thủ của người.

Mộc Quế Phương cau mày gần giọng nói:

- Nàng sợ Cao Thạ kia sẽ chết bởi kiếm chiêu của Mộc Quế Phương hay sợ hẳn sẽ làm nhục bốn sứ như đã từng làm nhục Thập Tứ Lang.

- Cao Thạ sẽ không chết bởi kiếm chiêu của kiếm sứ và kiếm sứ cũng không bao giờ bị Cao Thạ làm nhục.

Cao Thạ đứng ngay ở đại lều thốt ra lời nói đó. Chàng nói bằng ngôn phong của Đông đảo phù tang. Mộc Quế Phương lộ vẻ sững sờ nhìn Cao Thạ. Ngay cả Phương Vũ cũng bối rối vì sự xuất hiện bất ngờ của chàng.

Bước vào trong lều, đứng bên cạnh Đông Phương Vũ, Cao Thạ ôm quyền:

- Tại hạ là Cao Thạ, người mà Mộc Quế Phương tôn giá cần gặp.

Mộc Quế Phương nhìn chàng từ đầu đến chân. Y từ tốn nói nhưng trong âm vực không còn những âm thanh xì xì như tiếng răn lục rít:

- Cao các hạ làm cho ta quá đổi ngạc nhiên.

- Tôn giá ngạc nhiên vì sự xuất hiện của tại hạ hay vì một nguyên do nào khác.

- Vì sự xuất hiện của Cao các hạ đúng hơn.

- Tại hạ đã theo chân Đông Phương Vũ đến đây.

- Bốn sứ chưa tìm đến các hạ, sao các hạ tìm đến bốn sứ trước. Các hạ muốn ẩn chứng kiếm chiêu của bốn sứ ngay lúc này.

Cao Thạ lắc đầu: truyện copy từ

- Đây không phải là lúc thuận để tại hạ ẩn chứng kiếm chiêu với Mộc Quế Phương tôn giá. Tại hạ đến để minh chứng cho lời nói của Đông Phương Vũ. Tại hạ đúng là đối thủ ngang tài ngang sức với tôn giá.

- Phương Vũ đã thả chim thư nói với bốn sứ điều đó. Nhưng hôm nay thì...

Mộc Quế Phương bỏ ngang câu nói nhìn Đông Phương Vũ.

Cao Thạ mỉm cười ôn nhu, nói:

- Đông Phương Vũ cầu xin tôn giá ban cho nàng một cái chết của một kiếm thủ đông đảo, và khẩn cầu người rời Trung Nguyên để tránh một cuộc giao đấu với tại hạ.

- Đúng.

- Phương Vũ lo sợ tại hạ sẽ chết bởi kiếm chiêu của tôn giá.

- Có thể Phương Vũ cũng sợ bốn sứ sẽ chịu nhục như Thập Tứ Lang.

- Nếu Phương Vũ lo lắng điều đó thì nàng đã sai. Tại hạ cúi đầu thỉnh cầu tôn giá miễn thứ cho nàng.

- Vậy theo ý của một kiếm thủ quang minh chính đại như Đông Phương Vũ nói với tại hạ thì đây là cuộc giao chứng võ công rất cần thiết. Kẻ thắng người bại đều là những con người quang minh chính đại.

- Các hạ nói hay lắm. Thế các hạ giải thích sao về cái chết của Thập Tứ Lang. Một cái chết nhục nhã.

- Tại hạ thừa nhận với tôn giá cái chết của Thập Tứ Lang là cái chết nhục nhã. Bởi Thập Tứ Lang đã đánh mất uy phong của một kiếm thủ. Đánh mất bản thân mình bởi nhục dục. Điều hơn tất cả, Thập Tứ Lang đến Trung Nguyên không vì mục đích của một danh kiếm mà vì một mục đích khác.

- Mục đích gì?

- Tại Đông đảo phù tang, Thập Tứ Lang đã có một đối thủ để ẩn chứng kiếm chiêu của mình, nhưng y đến Trung thổ với cái ước mơ đi tìm đối thủ ẩn chứng võ công. Thập Tứ Lang vì mục đích gì? Tôn giá có thể đoán.

Mộc Quế Phương cau mày.

Cao Thọ mỉm cười nói tiếp:

- Một con người không quang minh chính đại thì tiếp nhận một cái chết nhục. Đó là lẽ công bằng. Tôn giá không thể trách tại hạ được mà phải trách Thập Tứ Lang.

- Bốn sứ chấp nhận những gì các hạ nói. Vậy các hạ có cho ta là người quang minh chính đại không?

- Tại hạ tin vào những gì Đông Phương Vũ đã nói với tại hạ.

Mộc Quế Phương nhìn Đông Phương Vũ. Y từ từ thở ra rồi nhìn lại Cao Thọ:

- Cao các hạ đồng ý giao thủ với bốn sứ chứ?

- Nếu không ngoài mục đích đó, tại hạ đã không theo chân Phương Vũ đến đây để diện kiến tôn giá.

Chàng mỉm cười nói tiếp:

- Một cuộc giao thủ để minh chứng cho võ công. Tại hạ rất sẵn lòng bồi tiếp tôn giá.

Nhưng không phải lúc này, bởi vì hiện thời tại hạ còn phải làm một việc khác hơn cuộc giao thủ với tôn giá.

- Võ lâm Trung Nguyên đang cần tới Cao các hạ?

- Tại hạ không dám nói võ lâm Trung Nguyên đang cần mình, mà chỉ có thể nói với tôn giá, tôn giá nên đứng ngoài cuộc tranh đoạt giữa tại hạ với Chung Hảo Kiệt Minh chủ.

- Bốn sứ sẽ đứng ngoài cuộc tranh đoạt này.

Cao Thọ ôm quyền:

- Đa tạ tôn giá. Để đáp lại thịnh tâm của người, tại hạ sẽ cho tôn giá thấy mình cũng đáng là một đối thủ của kiếm vương Đông đảo.

Chàng chỉ thanh trường kiếm đặt trên giá, từ tốn nói:

- Tại hạ có thể mượn thanh kiếm của tôn giá được chứ?

Mộc Quế Phương gật đầu.

Bước đến giá, chàng cầm lấy thanh trường kiếm, rút nó ra khỏi vỏ.

Lưỡi kiếm sáng ngời, chỉ nhìn qua đã cảm nhận ngay sát kiếm hùng hực toát ra từ lưỡi kiếm.

Vuốt ngón tay dọc theo lưỡi kiếm, Cao Thọ nói:

- Tại hạ chưa từng thấy một thanh kiếm nào như thế này ở Trung Nguyên, đúng là một báu kiếm.

Nói rồi Cao Thọ đặt tay vào ngực trái nhìn Mộc Quế Phương:

- Mời tôn giá rời trung lều.

Mộc Quế Phương cùng chàng rời trung lều, trong khi Phương Vũ vẫn quỳ dưới thảm.

Bên ngoài gian trung lều, hai mươi gã kiếm sĩ Đông đảo đã dựng thành hình vòng cung như những pho tượng. Mộc Quế Phương liếc mắt nhìn qua những gã thuộc hạ dưới trướng mình. Y nhìn sang Cao Thọ:

- Các hạ đến trung lều của bốn sứ như chỗ không người.

- Tại hạ buộc phải điểm huyết họ.

Chàng vừa nói vừa cách không phóng chỉ giải khai huyết đạo cho những gã kiếm thủ đó.

Chàng nhìn sang Mộc Quế Phương.

- Tôn giá thẩm định xem tại hạ có đúng như lời Phương Vũ nói không?

Chàng nói rồi bước đến ba bộ đối mặt với hai mươi gã kiếm sĩ Đông đảo:

- Các vị hãy biểu thị kiếm uy của kiếm đạo Đông đảo.

Hai mươi gã kiếm sĩ đồng hướng mắt nhìn Mộc Quế Phương.

Mộc Quế Phương lại nói:

- Chỉ một người thôi.

Khương Trung bước ra với khuôn mặt non choét. Chỉ nhìn qua bộ tạng của Khương Trung chẳng ai nghĩ gã là một kiếm sĩ bởi bộ tạng trời gà không chặt đó.

Rút trường kiếm đối mặt với Cao Thọ, gã kiếm sĩ nhìn thẳng vào mắt chàng như muốn dùng nhãn quang cướp lấy uy vũ, dũng lược của đối phương.

Y từ từ dịch mũi kiếm vào mặt Cao Thọ. Mặc dù Trung Mẫn đã dịch mũi kiếm vào mặt mình, nhưng Cao Thọ vẫn có vẻ thờ ơ. Chàng chúi mũi kiếm xuống đất.

Thét lên một tiếng thị uy, Khương Trung thủ đốc kiếm bằng cả hai tay lao đến Cao Thọ. Trường kiếm của y như một lưỡi tầm sét bổ thẳng xuống đỉnh đầu chàng. Đúng là một chiêu kiếm sát nhân với tất cả sát khí hung tàn.

Khương Trung phát động cả chiêu kiếm đó, hoàn toàn để lộ tất cả những tử huyết trên cơ thể gã. Nhưng nếu Cao Thọ muốn lấy mạng y thì bản thân chàng cũng khó tránh khỏi sát kiếm tử vong của Khương Trung.

Cao Thọ hơi dịch người một bộ, dụng mũi kiếm đón lấy lưỡi kiếm của đối phương.

Để sử dụng được chiêu thức của chàng thì phải cực kỳ chính xác, chính xác đến độ không được một chút sai lệch, bởi sai lệch thì lưỡi kiếm của Khương Trung sẽ trượt theo lưỡi kiếm của Cao Thọ mà bỏ đôi thủ cấp chàng. Nhưng một khi Cao Thọ đã quyết định dụng đến chiêu thức này thì đã trù định sự chính xác của mình rồi.

- Keng! Âm thanh chói chói vọng ra, lưỡi kiếm của Khương Trung chém thẳng vào mũi kiếm của chàng. Mũi trường kiếm của Cao Thọ như một ngọn giáo chích vào lưỡi kiếm của đối phương, khiến nó gãy đôi, đốc kiếm bật ra khỏi tay Khương Trung rơi xuống đất. Gã kiếm sĩ Phù tang đứng thờ ra như một pho tượng.

Cao Thọ rút kiếm lại, quay lưng bước đến trước mặt Mộc Quế Phương, chàng ôn nhu nói:

- Giờ thì tôn giá hẳn đã tin vào lời của Đông Phương Vũ.

- Các hạ đúng là một kiếm thủ thượng đẳng qua một chiêu kiếm nghinh tiếp kiếm chiêu của Khương Trung, bốn sứ đã biết mình đang đối mặt với ai.

Chàng nâng thanh trường kiếm bằng hai tay trả cho Mộc Quế Phương.

Y ôn nhu từ tốn nói:

- Cao các hạ muốn bốn sứ xử Phương Vũ như thế nào?

- Cho tại hạ gởi lại Đông Phương Vũ. Nàng lúc nào cũng hướng về Đông đảo nên xứng đáng được hưởng đặc quyền của một kiếm sĩ.

- Phương Vũ là nữ nhân.

Cao Thọ mỉm cười chỉ vào lưỡi kiếm:

- Kiếm còn không phân biệt nam nhân hay nữ nhân, huống chi kẻ cầm kiếm. Đông Phương Vũ chính là một kiếm thủ.

Mộc Quế Phương đặt tay vào ngực trái, hơi khom người xuống.

Chàng cũng bắt chước y đáp lễ.

Mộc Quế Phương nói:

- Cao các hạ khiến bốn sứ phải nghiêng mình.
- Tôn giá luôn để lại ấn tượng tốt trong tâm thức của tại hạ. Cáo từ.

Chàng hơi cúi người xuống rồi quay bước đi thẳng, rời khỏi khu lều trại của Mộc Quế Phương.

Mộc Quế Phương đứng nhìn theo Cao Thọ cho đến khi chàng khuất dạng hẳn. Y từ tốn nói với những gã kiếm thủ đang đứng trước mặt mình:

- Chúng ta mãi mãi không bao giờ đặt chân đến trung thổ khi còn có những cao nhân như Cao Thọ.

50. Chương 51 : Võ Lâm Minh Chủ

Chương 51: Võ Lâm Minh Chủ

Gian đại đường võ lâm im phăng phắc, mặc dù chứa những năm mươi người.

Quần hùng Bạch đạo đều nhìn về phía Chung Hảo Kiệt đang đứng quay lưng về phía họ. Hảo Kiệt chăm chăm nhìn vào bức hoành phi có dòng chữ “thượng nhân chí tôn”.

Đứng như thể hóa đá một lúc lâu, Hảo Kiệt mới từ từ quay mặt nhìn lại quần hùng võ lâm Bạch đạo. Lão chấp tay sau lưng, trang trọng nói:

- Võ lâm Bạch đạo chúng ta giờ có một đối thủ cực kỳ nguy hiểm là Cao Thọ. Các người hãy định cho bốn tọa biết phải làm gì?

Tất cả mọi người đều im lặng. Sự im lặng của quần hào khiến chân diện của Chung Hảo Kiệt sa sầm lại:

- Không một ai nói gì à?

Hảo Kiệt cười khẩy rồi nói tiếp:

- Tất cả những anh hùng hảo hán của giới võ lâm Bạch đạo bị Cao Thọ hốt hồn hết rồi sao. Các người bị hốt hồn hay có ý phản bội lại bốn nhân để chạy theo Cao tiểu tử kia.

Nhưng không có ai đáp lại lời Chung Hảo Kiệt. Sự im lặng của quần hào càng khiến Chung Hảo Kiệt càng bức tức hơn. Lão thở hắt ra một tiếng rồi gần giọng nói: nguồn

- Phó chủ trương giáo Trương Tùng Nhẫn.

Trương Tùng Nhẫn bước ra:

- Minh chủ chỉ giáo.

Nhìn thẳng vào mắt Trương Tùng Nhẫn, Chung Hảo Kiệt gần giọng nói:

- Bốn nhân giao cho phó chủ trương giáo nội trong ba ngày phải mang thủ cấp của tên tiểu tử họ Cao đó đến đây.

Sắc diện của Tùng Nhẫn tái nhợt. Lão lắp bắp nói:

- Minh chủ, lão phu không phải là đối thủ của Cao tiểu tử. Bởi giờ đây y là hậu nhân chân truyền của Thượng Quan Kỳ và Thiên Diện ma tôn Hà Tiến, võ công của y đã đạt được đến cảnh giới xuất quỷ nhập thần.

- Trương trang chủ kháng lại lệnh của bốn nhân?

Chung Hảo Kiệt nói dứt câu thì nghe tiếng của Cao Thọ cất lên ngoài cửa đại sảnh đường võ lâm.

- Trương trang chủ không kháng lại lệnh của tôn giá đâu, bởi lão vì tôn giá, vì hư danh Phó chủ trương giáo võ lâm mà bán đứng cả ái nữ của mình, bán đứng cả bằng hữu của mình, còn làm những điều tệ hại hơn thế nữa. Nhưng hôm nay Trương trang chủ phải kháng lệnh bởi vì trọng trách tôn giá giao cho lão quá lớn. Lớn đến độ lão tự biết mình không gánh vác được.

Tất cả mọi người dồn mắt về phía chàng.

Cao Thạ vận bộ bạch y thư sinh, đầu chít khăn tang. Chàng chậm rãi bước vào đại sảnh đường chính sảnh võ lâm thật nặng nề.

Chung Hảo Kiệt nhìn chàng.

Bước qua quần hùng Bạch đạo, Cao Thạ đối mặt với Thượng tôn mình chủ Chung Hảo Kiệt. Chàng chấp tay sau lưng nhìn lão.

Hảo Kiệt gần giọng nói:

- Bốn nhân chưa tìm tiểu tử thì tiểu tử tự dẫn xác đến.

- Tôn giá thừa hiểu vì sao Cao Thạ tìm đến tôn giá chứ?

- Tiểu tử có thể nói cho bốn tọa biết được không?

- Được, tại hạ tìm đến tôn giá bởi trước hay sau tại hạ cũng phải đối mặt với tôn giá. Lý do thứ hai tại hạ tìm đến tôn giá là để tránh cho võ lâm phải có những cuộc giao đấu máu chảy đầu rơi. Thứ ba, tại hạ tìm đến tôn giá để giải quyết những oán nợ giữa tại hạ và tôn giá.

Cao Thạ nhướng mày nhìn lão:

- Tôn giá kỳ vọng vào một người thứ ba với hy vọng sẽ loại tại hạ, để tránh cuộc gặp mặt này. Nhưng rất tiếc người thứ ba của tôn giá Mộc Quế Phương đã không đến.

Hai hàm răng Chung Hảo Kiệt nghiến lại.

Cao Thạ mỉm cười nói tiếp:

- Tại hạ tưởng đâu tôn giá là người chính nhân quân tử, quang minh chính đại, dụng chính bản lĩnh võ công của mình để tước chức vị chủ trương môn của phụ thân. Nhưng tôn giá không làm như vậy. Tại ải Nhạn môn, Chung tôn giá đã buộc phụ thân phải buông tay trước sát kiếm của Thập Tứ Lang, bởi vì trong tay tôn giá giữ mẫu thân của tại hạ.

Cao Thạ lắc đầu:

- Tôn giá tội lắm. Khi tôn giá biết Ngũ đại kỳ nhân ngầm hiểu ra những việc làm bại hoại của mình thì lại nhờ đến tay của Thập Tứ Lang với cái danh khảo chứng võ công, để trừ khử họ. Rất tiếc Thập Tứ Lang lại chết bằng chính sự bại hoại của tôn giá gắn lên. Thập Tứ Lang chết, tôn giá lại nghĩ tới Dương Phụng Tiên, và tôn giá đã thành công, biến Dương Phụng Tiên thành một phế nhân. Vô độc bất trượng phu, tôn giá đúng là trượng phu thành danh bởi chữ độc của mình.

Hảo Kiệt mím môi nhìn Cao Thạ:

- Tiểu tử còn gì để nói nữa không?

- Tất nhiên là còn rồi. Khi tôn giá biết Cao Thạ đã trở thành truyền nhân của Thượng Quang Kỳ tiên bối và lão ngoại tổ Hà Tiến, liền nghĩ đến thời khắc phải đối mặt với tại hạ, nên ngầm ngầm lợi dụng ngay Mộc Quế Phương, định thực hiện lại thảm kịch ở ải Nhạn Môn. Rất tiếc, tại hạ đã gặp Mộc Quế Phương.

Chàng buông tiếng thở dài, trân trọng nói tiếp:

- Tôn giá có những cái tội rất lớn, và phải đối mặt với những cái tội đó. Tội thứ nhất là bất nhân bất nghĩa. Tội thứ hai là gian trá tham lam. Tội thứ ba là cái tội lớn nhất, là đã cấu kết với kiếm đạo phù tang, đưa Thập Tứ Lang về Trung thổ. Tôn giá đâu có biết được rằng chính tôn giá suýt nữa gieo họa cho võ lâm Trung Nguyên, một khi Thập Tứ Lang trở thành chủ nhân của võ lâm, kéo theo sau y là hàng đoàn kiếm sĩ Đông đảo vào Trung thổ.

Chàng lắc đầu cười khẩy:

- Lúc bấy giờ, không những Hắc đạo nô nhân mà tôn giá nặn ra, mà ngay cả tôn giá cũng có thể trở thành Bạch đạo nô nhân của những kiếm sĩ Đông đảo. Nếu không là nô nhân thì cũng là một gã đầy tớ trung thành tội nghiệp của những kiếm sĩ uy phong.

Mặt Chung Hảo Kiệt tái dần.

Lão lập lại câu nói của mình:

- Tiểu tử còn gì để nói không?
- Vẫn còn
- Nói tiếp cho bốn nhân nghe.
- Tại hạ sợ tôn giá phải thủng lỗ nhĩ nếu nghe tại hạ nói chứ.
- Bốn nhân sẵn lòng nghe những lời nói của người.
- Nếu tôn giá thích nghe thì tại hạ không thềm nói nữa.

Chàng mỉm cười nhướn mày nhìn Chung Hảo Kiệt.

Hảo Kiệt gằn giọng:

- Vậy là người đã nói hết rồi.
- Có lẽ vậy. Với tôn giá thì tại hạ đã nói hết rồi. Nhưng với quần hùng Bạch đạo thì chưa.

Chàng nhìn lại quần hùng Bạch đạo:

- Với những tội trạng của Chung Hảo Kiệt, tại hạ mạn phép hỏi các vị đang có mặt ở đây, còn ai muốn theo vị chủ này không? Còn ai nghĩ mình là thượng nhân của cõi nhân sinh này không?

Quần hùng im lặng.

Cao Thọ nói tiếp:

- Tại hạ mong chư vị hãy đứng ngoài cuộc, để tại hạ và Chung Hảo Kiệt tôn giá phán quyết với nhau, thanh toán những oán nghiệp riêng tư. Các vị đồng ý với tại hạ chứ?

Mọi người im lặng, rồi lần lượt từng người rời khỏi đại đường vô lâm. Chẳng mấy chốc tòa đại đường vô lâm chỉ còn lại Cao Thọ, Hảo Kiệt và Trương Tùng Nhẫn.

Cao Thọ nhìn Trương Tùng Nhẫn mỉm cười nói:

- Tại hạ phải khâm phục Trương trang chủ là một nô nhân trung thành.

Hảo Kiệt phá lên cười khàn khạch. Lão vừa cười vừa nói:

- Hắn chẳng là nô nhân trung thành đâu. Hắn đứng đây để xem ta và người tàn sát lẫn nhau. Cuối cùng thì hắn sẽ đất lợi tất cả đó mà.
- Tôn giá đã nhìn ra điều đó à?
- Thế tiểu tử muốn bốn nhân làm gì nào?
- Tùy tôn giá, tại hạ luôn là kẻ công bằng và đứng ngoài những gì mình không liên quan đến.
- Bốn nhân hiểu ý người mà.

Lời còn đọng trên miệng thì Chung Hảo Kiệt bất ngờ phát động Huyết Thủ lệnh. Một ánh chớp bạc thoát ra khỏi tay lão, tựa như những cánh hoa hương dương xòe những chiếc cánh sắc như bảo đao, bảo kiếm, chụp xuống đầu Trương Tùng Nhẫn. Một âm thanh ghê rợn đập vào thính nhĩ Cao Thọ.

- Phụ Thủ cấp của Phi Yến Thiên trang chủ bị Huyết thủ lệnh bức ra khỏi cổ kéo theo một vòi máu phun trào.

Ngọn Huyết thủ lệnh quảng đầu Trương Tùng Nhẫn ra khỏi cửa đại đường chính sảnh rồi rút nhanh vào trong tay Chung Hảo Kiệt.

Nhìn Cao Thọ, Hảo Kiệt ôn nhu nói:

- Tiểu tử, ngươi thấy rồi chứ?
- Thật là kinh khủng và ghê rợn. Tại hạ thấy mà bủn rủn cả tứ chi.
- Vậy bốn nhân sẽ nói ý của bốn nhân.
- Tại hạ rất muốn nghe chỉ ngôn của tôn giá.

Hảo Kiệt khẽ gật đầu:

- Bốn nhân muốn ngươi thay vào chỗ của lão tặc kia. Sau khi ta rửa tay khỏi giang hồ thì quyền chưởng chấp vô lâm sẽ thuộc về ngươi.

Cao Thọ ôm quyền:

- Tại hạ vô cùng cảm kích với lời đề nghị này của tôn giá, nhưng chợt nghĩ mình có mang nửa dòng máu Hắc đạo nên không dám nhận.

Hảo Kiệt khoát tay:

- Sai, Hắc đạo hay Bạch đạo chỉ do ta phân định thôi.
- A bây giờ thì tôn giá đã thú nhận rồi à. Thế thì tại hạ càng không dám nhận đề nghị của tôn giá, bởi vì tại hạ đã có được những tấm gương của người đi trước như Ngũ đại kỳ nhân, Dương Phụng Tiên và nơi đây là Trương Tùng Nhẫn trang chủ.

Chàng nhún vai cười khẩy rồi nói:

- Sống cạnh kẻ độc tâm, tại hạ sợ mình sẽ bị nhiễm độc. Hay nhất nên tránh xa, nếu được thì loại trừ nó.

Hảo Kiệt nghiêng răng rít giọng nói:

- Rượu mời tiểu tử không uống, lại đòi rượu phạt. Ngươi biết vì sao bốn nhân chọn ngươi mà không chọn Phụng Tiên không?
- Phụng Tiên đã bị nhiễm độc của tôn giá, nên tôn giá cần phải khử độc.
- Đó là một lý do ta giết Phụng Tiên, bắt gã quay lại kiếp nô nhân, còn ngươi không phải là Dương Phụng Tiên.
- Nếu tại hạ có cái tâm như Dương Phụng Tiên hẳn sẽ bị nhiễm độc của tôn giá giống như huynh ấy.
- Ngươi hiểu sai thịnh ý của ta rồi.
- Ý của tôn giá thế nào?
- Ta đã từng yêu mẫu thân ngươi. Thánh cô tiên tử Hà Tịnh Cơ.

Cao Thọ tròn mắt nhìn Chung Hảo Kiệt:

- Tại hạ cảm thấy hãi hùng khi nghe lời nói này của tôn giá. Nếu mẫu thân dưới tuổi vàng có linh thiên xin bịt tai lại, đừng có nghe câu nói vừa rồi của Chung tôn giá.
- Ngươi nói vậy là có ý gì?
- Ý gì ư? Tại hạ cảm thấy lỗ nhĩ mình lùng bùng. Yêu mẫu thân mà tôn giá bày quỷ kế để tại hạ sát tử Phụng Tiên, bào huynh của mình. Nếu ở Tử Địa U Minh, tại hạ chịu theo cái lão giả dạng Giang Hào lấy mạng Phụng Tiên thì hẳn bây giờ chẳng dám đứng trong trời đất, chẳng dám vạch mặt tôn giá. Tôn giá không giết tại hạ nhưng luôn chờ sẵn ình một đoạn hậu mà những người có tâm huyết như tại hạ phải cúi đầu khuất phục. Tôn giá đúng là người có cái tâm vô độc bất trượng phu.

Chung Hảo Kiệt im lặng.

Cao Thọ nhướng mày:

- Chung tôn giá chẳng còn gì để nói à?
- Chẳng còn gì để nói, hân tôn giá biết phải làm gì rồi?

Hảo Kiệt phá lên cười. Lão cười khàn khạch. Tròng tiểu ngạo của lão đập vào thính nhĩ Cao Thọ khiến chàng phải cau mày bất nhẫn. Cao Thọ toan mở miệng nói để cắt tròng tiểu ngạo tự thị của Chung Hảo Kiệt thì ngọn Huyết thủ lệnh bất ngờ thoát ra với những cánh sắc như trủy thủ lướt đến chàng.

Chớp thấy huyết thủ lệnh, Cao Thọ liền thi triển bộ pháp thần kỳ tránh né. Chàng vừa thi triển bộ pháp vừa nói:

- Tôn giá dùng huyết thủ lệnh, nhưng tại hạ lại có Thiên tàn cước của lão ngoại tổ để né tránh.

Huyết thủ lệnh công hụt Cao Thọ, chụp xuống sàn gạch đại đường chính sảnh.

- Chát! Nó khoét ngay một cái lỗ trên sàn gạch.

Chung Hảo Kiệt lắc cổ tay rút Huyết thủ lệnh về, nhưng Cao Thọ đã lách bộ, đồng thời phát tác Thiên Cang thần chỉ điểm tới ngọn binh khí đó.

- Chát! Huyết thủ lệnh bật lên nóc đại đường chính sảnh.

Chung Hảo Kiệt bối rối khi không thể thu hồi binh khí bá đạo của mình. Lão miễn cưỡng dựng chưởng vỗ tới Cao Thọ.

Không né tránh, Cao Thọ phát động Thiên Cang thần chỉ đón thẳng lấy chưởng ảnh của lão:

- Chát! Hảo Kiệt thối liền hai bộ.

Cao Thọ điểm mũi giày, thân pháp chàng như biến hoá thành muôn ngàn bóng ảnh vụt lướt lên cao. Cước pháp tung ra đá vào ngọn binh khí Huyết thủ lệnh.

- Tại hạ trả lễ cho tôn giá.

Chiếc Huyết thủ lệnh rơi xuống, nhận lấy một cước của chàng, bắn thẳng về phía Chung Hảo Kiệt. Nó tựa một đóa hoa hướng dương vừa xếp cánh, cắm phập vào vùng thượng đặng của Chung Hảo Kiệt, hất lão ngã ngồi trên chiếc ngai sơn son thếp vàng.

Máu loang đỏ ngực áo của Chung Hảo Kiệt. Lão đặt tay lên hai tay ghế, rọi mắt nhìn Cao Thọ.

Nụ cười gượng nở trên miệng lão, Chung Hảo Kiệt nói:

- Cao tiểu tử, ngươi đã thắng. Thời vận Bạch đạo đã qua, đến thời vận của Hắc đạo.

Cao Thọ lắc đầu:

- Với tại hạ thì chẳng có Hắc đạo hay Bạch đạo, mà chỉ có kẻ gian trá, độc ác với người chính nhân mà thôi. Tôn giá hãy nói lại là:

Thời vận của tôn giá qua rồi. Chữ độc không bao giờ tồn tại vĩnh cửu trong cõi đời này.

- Ngươi có dừng lại được không khi quyền chưởng giáo võ lâm trong tay người khác.
- Tại hạ biết dừng lại để thoái thác quyền chưởng giáo võ lâm mà tôn giá đã đeo bám ào mình.

Cao Thọ nói rồi quay bước chậm rãi tiến ra cửa.

Mỗi bước chân của chàng là một mũi đao vô hình xoáy vào tim Hảo Kiệt.

Lão run lên bần bật, cuối cùng cất tiếng rống:

- A ...

Cùng với tiếng rống đó hồn lão rời khỏi xác, đầu lật qua bên với hai vệt máu tuôn xuống ngực áo. Lão không chết vì Huyết thủ lệnh mà chết vì sự phần uất bởi những lời nói của Cao Thọ.

Chàng dừng bước ngay cửa đại sảnh, nhìn lại Chung Hảo Kiệt như muốn tổng tiến lão một lần cuối bằng ánh mắt của mình.

Quần hùng Bạch đạo, lẫn Hắc đạo chờ sẵn Cao Thọ bên ngoài.

Khi chàng xuất hiện thì họ đồng thanh quỳ xuống, đồng xướng lên:

- Võ lâm Minh chủ uy vũ.

Nghे tiếng xướng của quần hùng Bạch đạo, Cao Thọ nheo mày lắc đầu. Chàng rửa thẳm trong đầu:

- “Võ lâm Minh chủ cái con khỉ gì.”.

Chàng vừa nghĩ như vậy vừa thi triển Thiên tàn cước lướt qua quần hào bỏ đi. Cỗ xe độc mã chờ sẵn bên ngoài cửa đại đường võ lâm. Ngồi trên xe là Lưu Tuyết Liên.

Nàng hỏi hử nói:

- Tiểu ca nhanh lên kẻo không kịp.

51. Chương 52 : Đoạn Kết

Chương 52: Đoạn Kết

Chiếc lâu thuyền của Mộc Quế Phương từ từ rời ghềnh đá. Thì cỗ xe độc mã của Cao Thọ và Lưu Tuyết Liên cũng vừa tới. Cao Thọ vội chạy đến ghềnh đá, nói với theo chiếc lâu thuyền:

- Phương Vũ ... bảo trọng ... Mộc Quế Phương tôn giá ... cho tại hạ gọi lại Đông Phương Vũ ...

Mộc Quế Phương xuất hiện trên mạn thuyền nhìn Cao Thọ. Y cất tiếng oang oang:

- Bốn sứ mong một ngày Cao các hạ sẽ đến Đông đảo Phù Tang, giáo chứng kiếm chiêu của bốn sứ.

- Tại hạ sẽ đến Đông đảo.

- Bốn sứ chờ các hạ.

Những cánh buồm được căng lên. Chiếc lâu thuyền rẽ sóng ra khơi. Cánh buồm của lâu thuyền từ từ khuất dần trong sóng nước mênh mông.

Cao Thọ buông tiếng thở dài.

Chính vào lúc chàng những tưởng sẽ chẳng bao giờ gặp lại được Đông Phương Vũ thì xuất hiện một con thuyền đang rẽ sóng từ ngoài khơi hướng vào ghềnh đá.

Cao Thọ mỉm cười nghĩ thẳm:

“Phương Vũ quay lại.”.

Quả đúng như chàng nghĩ, trên con thuyền nhỏ là Đông Phương Vũ. Nàng điều khiển cánh buồm cho nó tấp vào ghềnh đá rồi bước lên tiến đến trước mặt Cao Thọ.

Đặt tay lên ngực trái, Phương Vũ nhỏ nhẹ nói:

- Mộc Quế Phương tôn giá cho Phương Vũ ở lại trung thổ để một ngày nào đó đón tiểu huynh đến đông đảo làm khách của người.

Cao Thọ mỉm cười. Chàng lẩm bẩm nói:

- Một ngày nào đó nàng con đàn cháu đống thì sao đến làm khách của Mộc Quế Phương tôn giá.

Phương Vũ tròn mắt nhìn chàng:

- Tiểu ca lại nói sàm.

Tuyết Liên bước đến bên hai người.

Cao Thọ nhìn sang nàng:

- Tuyết Liên này, tiểu huynh nói một ngày nào đó muội và Phương Vũ để cho huynh, thế mà Phương Vũ bảo là huynh nói sàm. Chẳng lẽ hai người tự nhiên sinh con để cái ư?

Chuyện này lạ thật đấy.

Đến lượt Tuyết Liên tròn mắt nhìn Cao Thọ:

- Ô ...

Cao Thọ nhìn lại hai nàng:

- Tiểu huynh có nói sàm không? Huynh lúc nào cũng nói thật lòng mình mà ...

Tuyết Liên và Phương Vũ cũng phá lên cười khi thấy bộ mặt ngây ngô của Cao Thọ.

Tuyết Liên chỉ xuống chiếc thuyền nan:

- Chiếc thuyền này chắc chắn không thể chở hết cả một gia tộc của tiểu huynh về thăm Đông đảo.

- Nhưng lúc này nó có thể chở được ba người.

Cao Thọ vừa nói vừa nắm tay hai nàng phi thân xuống con thuyền nhỏ.

Chàng ôm ghìt lấy tiểu yêu của họ nói:

- Hắc đạo và Bạch đạo, còn tiểu ca thì đứng giữa hai nàng.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-thien>